

Tom Clancy

VÎNĂTOAREA LUI OCTOMBRIE ROŞU

Tom CLANCY

____

Vânătoarea lui Octombrie Roşu

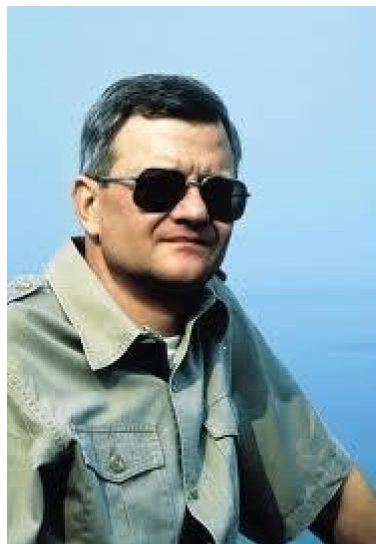
Traducerea: Diana Ghido

V.2.0

V.2.0

ISBN:
973-576-663-9

TOM CLANCY
The Hunt for Red October
1984
Editura RAO
2005

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

MULŢUMIRI

Pentru informaţii tehnice şi consiliere, îi sunt recunoscător în special lui Michael Shelton, fost pilot în marină; lui Larry Bond, al cărui joc tactic maritim *Harpoon* a fost preluat pentru instruirea cadeţilor din corpul ofiţerilor în rezervă din marină; domnilor doctori Gerry Sterner şi Craig Jeschkee; şi locotenentului comandor Gregory Jound, din United States Navy.

PRIMA ZI
VINERI, 3 DECEMBRIE

Submarinul Octombrie Roşu

Comandantul Marko Ramius din Marina Militară sovietică era îmbrăcat pentru condiţiile de temperatură arctică, normale pentru baza de submarine de la Poliarnîi, care aparţinea Flotei Nordului. Îl protejau cinci straturi de îmbrăcăminte din bumbac şi o manta din pânză impermeabilă. Un remorcher murdar din port împingea prova submarinului său către nord, în josul canalului. Docul unde stătuse submarinul *Octombrie Roşu,* timp de două luni – parcă interminabile – era acum un spaţiu bine delimitat, plin cu apă, unul dintre multele construite special pentru a proteja submarinele strategice de orice probleme. Pe marginea docului, un grup de marinari şi muncitori de la şantierul naval urmăreau traiectoria navei lui, placid, în obişnuitul stil rusesc, fără ovaţii sau alte semne de bucurie.

— Motoarele încet înainte, Kamarov! ordonă el.

Remorcherul se strecură într-o parte şi Ramius privi în urmă la apa care se agita din cauza celor două elice din bronz. Comandantul de pe remorcher le făcu semn cu mâna. Ramius îi răspunse. Remorcherul făcuse o treabă uşoară, dar o făcuse repede şi bine. *Octombrie Roşu,* un submarin din clasa Typhoon, se mişca acum prin forţe proprii către canalul naval principal din fiordul Kola.

— Iat-o pe *Purga,* tovarăşe comandant, spuse Grigori Kamarov du-i un spărgător de gheaţă care avea să-i însoţească în larg.

Ramius încuviinţă.

Cele două ore, cât avea să dureze trecerea prin canal, vor pune la încercare nu priceperea marinarilor, ci răbdarea lui. Bătea un vânt nordic, foarte rece, singurul de altfel prin această parte a lumii. Sfârşitul de toamnă fusese foarte blând anul acesta şi aproape că nici nu ninsese în părţile acestea, unde, de obicei, zăpada se măsura în metri; brusc, cu o săptămână înainte, o furtună violentă lovise coasta Murmansk desprinzând bucăţi de gheaţă din banchiză. Prezenţa spărgătorului de gheaţă nu era

doar o formalitate. *Purga* avea să înlăture din drumul lor orice gheţuri care ar fi putut fi purtate de curent în canal. Nu se cuvenea ca submarinul strategic cel mai nou al Marinei Militare sovietice să fie avariat de o bucată de gheaţă, rătăcind la întâmplare. Apa din fiord era agitată în bătaia vântului rece; începu să lipăie pe prova sferică a submarinului, căzând apoi pe suprafaţa plană a punţii de lansare a rachetelor din faţa chioşcului negru al cărui profil se ridica îndrăzneţ. Apa era acoperită de mizeria scursă din santinele a nenumărate nave, care nu se putea evapora la temperaturile mici de aici şi care marcase cu un cerc negru pereţii stâncoşi ai fiordului, ca şi cum ar fi rămas aşa după ce un uriaş murdar ar fi făcut baie. „O comparaţie destul de potrivită, la urma urmelor, îşi spuse Ramius. Uriaşului sovietic nu prea-i pasă de mizeria pe care o lasă pe faţa pământului”, îşi zise el nemulţumit. Învăţase arta navigaţiei de când era copil şi lucra pe vasele pentru pescuit de coastă şi ştia ce înseamnă armonia cu natura.

— Măriţi viteza la o treime, spuse el.

Kamarov repetă ordinul comandantului prin staţia de la bord. În apă se făcură valuri şi mai mari în timp ce *Octombrie* se mişca în urma lui *Purga.* Căpitanul Kamarov era navigatorul vasului, ultimul lui post fiind de pilot în port pentru navele mari de luptă aflate de o parte şi de alta a golfului. Cei doi ofiţeri urmăreau cu atenţie spărgătorul de gheaţă, care se afla acum la trei sute de metri în faţa lor. Pe puntea din spate a navei *Purga* era un mic echipaj care se deplasa cu greutate prin frigul de afară; unul dintre ei purta un şorţ alb, semn că el era bucătarul navei. Voiau să fie martori la prima misiune pe mare al lui *Octombrie Roşu* şi, în afară de asta, marinarii ar fi făcut aproape orice să scape de monotonia îndatoririlor lor obişnuite.

În mod normal, faptul că nava lui era însoţită la plecare l-ar fi iritat pe Ramius – aici canalul era larg şi adânc – însă nu şi acum. Gheaţa era un motiv puternic de îngrijorare. Şi nu era singurul pentru Ramius.

— Aşadar, comandante, mergem din nou pe mare pentru a sluji şi a proteja *Rodina!* spuse căpitanul secund Ivan Iurievici Putin scoţând capul prin trapă – fără să fi cerut permisiunea, ca de obicei – şi se căţără pe scară cu mişcări stângace, nemarinăreşti. Postul de comandă şi aşa minuscul, era deja aglomerat, aici aflându-se comandantul, ofiţerul cu navigaţia şi

marinarul de cart. Putin era *zampolit*[1]-ul navei. Tot ce făcea era în slujba *Rodinei*[2], un cuvânt ce avea conotaţii mistice pentru un rus şi care, alături de numele lui V.I. Lenin, luase locul divinităţii absolute la comunişti.

— Aşa este, Ivan, îi răspunse Ramius arătând o voie bună pe care nu o simţea cu adevărat. Două săptămâni în larg. E plăcut să laşi în urmă docurile. Locul marinarului e în larg, nu ţintuit la ţărm sau invadat de birocraţi şi muncitori cu cizmele murdare. Şi o să ne fie cald.

— Ţi se pare că acum e frig? întrebă Putin neîncrezător.

Ramius îşi spuse din nou, de fapt pentru a suta oară, că Putin era un ofiţer politic perfect. Vorbea mereu mai tare decât trebuia, glumea mereu pe un ton afectat. Nu permitea nimănui să uite cine e el. Acest ofiţer politic perfect era un om de care era lesne să-ţi fie frică.

— Sunt obişnuit cu submarinele de prea multă vreme, prietene! Mă obişnuiesc repede cu temperaturile moderate şi cu o punte sub tălpi.

Putin nici nu observă insulta mascată. Fusese însărcinat să se ocupe de submarine după ce prima cursă pe un distrugător fusese curmată de un rău de mare cronic şi poate pentru că nici nu-i displăcea spaţiul înghesuit de la bordul submarinelor, lucru pe care mulţi îl găseau insuportabil.

— Ei, Marko Alexandrovici, în Gorki într-o zi ca asta înfloresc şi bobocii!

— Şi ce boboci ar fi aceia, tovarăşe ofiţer politic? întrebă Ramius în timp ce privea atent fiordul prin binoclu.

La prânz soarele abia se ridica deasupra orizontului la sud-est, colorând în portocaliu şi purpuriu umbrele stâncilor.

— Păi ale florilor de gheaţă, fireşte, spuse Putin şi râse tare. Într-o zi ca asta chipurile copiilor şi ale femeilor prind bujori, când respiri faci dâre de aburi ca nişte norişori, iar votca are un gust şi mai bun. Ehe, ce bine e-n Gorki într-o zi ca asta!

„Ticălosul ar trebui să lucreze pentru Intourist, zise în gând Ramius, numai că străinii nu au acces în Gorki.” Fusese şi el acolo de două ori. I se păruse de la început un oraş sovietic tipic, plin de clădiri şubrede, cu străzi murdare şi oameni prost îmbrăcaţi. Ca majoritatea oraşelor ruseşti, Gorki arăta cel mai bine iarna, când zăpada acoperea toată mizeria. Ramius, pe

[1] Ofiţer politic (n.tr.).

[2] „Patria mamă” (n.tr.).

jumătate lituanian, îşi amintea din copilărie şi locuri mai frumoase, un sat de pe coastă a cărui origine hanseatică lăsase numeroase clădiri prezentabile.

Era neobişnuit ca un individ care nu era rus din Rusia să fie la bordul unei nave din Marina Militară sovietică şi cu atât mai puţin în calitate de comandant. Tatăl lui Marko, Alexandr Ramius, fusese un erou al Partidului, un comunist sincer şi devotat care îl slujise pe Stalin cu credinţă şi cu succes. Când sovieticii au ocupat Lituania prima oară, în 1940, bătrânul Ramius a avut un rol hotărâtor în adunarea disidenţilor politici, a proprietarilor de magazine, a preoţilor şi a tuturor celor care ar fi putut reprezenta un pericol pentru noul regim. Destinele lor acum erau greu de dezlegat, chiar şi pentru Moscova. Când nemţii i-au invadat un an mai târziu, Alexandr a luptat în calitate de comisar politic, iar apoi s-a distins în bătălia de la Leningrad. În 1944, s-a întors pe meleagurile natale în fruntea Armatei a 11-a de Gardă pentru a se răzbuna crunt pe cei care colaboraseră cu nemţii sau erau suspectaţi că ar fi făcut-o. Tatăl lui Marko fusese un adevărat erou sovietic, iar Marko se simţea copleşit de ruşinea de a fi copilul său. Sănătatea mamei lui suferise grav în timpul interminabilului asediu asupra Leningradului. Murise la naşterea lui şi îl crescuse bunica din partea tatălui, în Lituania, în timp ce acesta se fălea prin Comitetul Central al Partidului la Vilnius şi aştepta să fie promovat la Moscova. A obţinut şi această promovare şi ajunsese candidat al *Politburo,* când viaţa i-a fost curmată de un atac de cord.

Mai erau însă şi lucruri de care lui Marko nu-i era ruşine. Renumele tatălui său îi făcuse posibilă împlinirea visului, iar acum el plănuia să se răzbune pe Uniunea Sovietică, în amintirea tuturor compatrioţilor lui care muriseră înainte ca el să vină pe lume.

— Acolo unde mergeţi dumneavoastră, Ivan Iurievici, va fi şi mai frig.

Putin puse mâna pe umărul comandantului. Oare afecţiunea pe care o arăta adevărată sau doar mimată? se întreba Marko. Probabil că era adevărată. Ramius era un om cinstit şi admise că prostănacul ăsta bondoc şi sforăitor mai avea şi sentimente umane.

— Tovarăşe comandant, cum se face că mereu pari fericit să părăseşti *Rodina* şi să ieşi în larg?

Ramius zâmbi, ascuns în spatele binoclului.

— Marinarul are o singură patrie, dar are două neveste, Ivan Iurievici. Niciodată nu înţelegeţi asta. Acum mă duc la cealaltă soţie, cea rece şi nemiloasă, care a pus stăpânire pe sufletul meu.

Ramius făcu o pauză. Şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Ofiţerul politic fusese acolo şi plânsese cu adevărat când sicriul de pin lustruit intrase în celula crematoriului. Pentru Putin, moartea Nataliei Bogdanova Ramius însemnase o suferinţă adevărată, dar, mai presus de asta, un act divin, deşi existenţa lui Dumnezeu o nega mereu. Pentru Ramius, fusese o crimă comisă nu de Dumnezeu, ci de Stat. O crimă inutilă şi monstruoasă, una care trebuia pedepsită.

— Gheţuri, spuse marinarul de veghe. Gheţuri în derivă pe canal, la tribord, sau poate e o bucată desprinsă din partea de est a gheţarului. O să trecem fără probleme, spuse Kamarov.

— Tovarăşe comandant! se auzi o voce metalică la difuzorul de pe punte. Avem un mesaj de la cartierul general al flotei.

— Citeşte-l!

— „Zona de exerciţiu e liberă. Nu sunt vase inamice prin apropiere. Procedaţi conform ordinelor. Semnat, Korov, comandantul flotei."

— Am recepţionat, spuse Ramius.

Canalul de transmisie se închise.

— Deci nu-s americani pe aproape?

— Puneţi la îndoială cuvântul comandantului flotei? întrebă Putin.

— Sper numai că are dreptate, răspunse Ramius, mai sincer decât ar fi crezut ofiţerul politic. Dar vă amintiţi ce scria în rapoartele de pregătire a misiunii.

Putin se foi puţin. Poate că-i era frig.

— Submarinele americane, clasa 688, tip *Los Angeles.* Vă amintiţi ce i-a spus unul dintre ofiţeri spionului nostru? Că pot să se furişeze prin spatele unei balene şi să-i intre în fund înainte ca ea să-şi dea seama? Mă întreb cum de a obţinut KGB-ul informaţia asta. Un agent sovietic frumuşel, instruit în stilul occidental şi depravat, cam rahitic, cum le place imperialiştilor să fie femeile lor, cu părul blond…

Comandantul mormăi ceva, parcă amuzat.

— Poate că ofiţerul american era un puştan cu aere, care încerca să se dea la agentul nostru, nu? Şi îmbibat puţin în alcool, ca orice marinar. Totuşi, submarinele din clasa *Los*

Angeles, ca şi cele englezeşti mai noi, *Trafalgar,* de alea trebuie să ne păzim. Ele sunt o ameninţare pentru noi.

— Americanii se pricep la tehnică, tovarăşe comandant, dar nu-s decât nişte oameni şi ei. Tehnica lor nu e aşa de strălucită. *Naşa lucia*, conchise el. A noastră-i mai bună.

Ramius făcu un gest de încuviinţare, căzut pe gânduri, spunându-şi că *zampoliti* ar trebui să ştie ceva despre navele pe care le supervizează, aşa cum cerea şi doctrina partidului.

— Ivan, ţăranii din jurul oraşului Gorki nu ţi-au spus povestea cu lupul pe care nu-l vezi, dar de care trebuie să te temi? Dar nu-ţi face prea multe griji! Cu nava asta, o să le dăm o lecţie, eu aşa cred.

— Aşa cum le-am zis şi celor din Comitetul Politic al Flotei, spuse Putin şi-l apucă din nou de umăr pe Ramius, *Octombrie Roşu* e pe mâini bune, mai bune nici că se putea!

Ramius şi Kamarov zâmbiră în acelaşi timp. „Nenorocit ce eşti! îşi spuse în gând comandantul, să zici în faţa oamenilor mei că *tu* eşti cel care trebuie să confirme capacitatea mea de a conduce nava! Şi asta din partea unuia care nu poate să conducă nici o barcă de cauciuc într-o zi cu soare! Mare păcat că n-o să apuci tu ziua în care să-ţi înghiţi vorbele, tovarăşe ofiţer politic şi să îţi petreci restul zilelor tale în gulag pentru că n-ai cunoscut adevărata valoare a lucrurilor. Mai că ar merita să te las să trăieşti numai s-apuci ziua aia."

După câteva minute, elicea se puse în mişcare şi odată cu ea şi submarinul. Mişcarea era accentuată de înălţimea la care se aflau deasupra punţii şi Putin găsi o scuză să coboare. Era totuşi teribil de nepriceput. Fără să spună nimic, Ramius îl privi cu subînţeles pe Kamarov, care zâmbi în semn că e de aceeaşi părere. Dispreţul lor pentru *zampolit* era un gând cât se poate de nesovietic.

Ora care urmă trecu foarte repede. Apa era din ce în ce mai îngheţată pe măsură ce se apropiau de mare şi escorta lor însărcinată cu spartul gheţii începu să se deplaseze greoi pe valuri. Ramius o privea cu atenţie. Nu fusese niciodată pe un spărgător de gheaţă; toată cariera lui se desfăşurase la bordul submarinelor. Erau mai confortabile, dar mai periculoase. Cu toate astea, era obişnuit cu riscurile de tot felul şi experienţa lui de ani întregi îi era acum de folos.

— O geamandură marină la orizont, tovarăşe comandant, spuse Kamarov şi indică zona.

Geamandura cu lumină roşie se ridica la fiecare val.

— Postul de comandă, ce adâncime indică sonarul? întrebă Ramius prin staţia de la bord.

— O sută de metri sub nivelul chiliei, tovarăşe comandant.

— Măriţi viteza până la două treimi, 10 grade la stânga.

Ramius se uită la Kamarov.

— Transmite schimbările noastre de curs către *Purga* şi să sperăm că nu o să o ia într-o direcţie greşită.

Kamarov se întinse după micul proiector de semnalizare fixat de balustrada punţii. *Octombrie Roşu* începu să accelereze, greutatea lui de peste 30 000 de tone opunând rezistenţă puterii motoarelor. Valul despicat de etravă se transformă în jerbe de trei metri înălţime. Apa oceanului mătura puntea rachetelor, spărgându-se de chioşc. *Purga* îşi schimbă cursul la tribord, permiţându-i astfel submarinului să treacă.

Ramius se uită în urmă la crestele fiordului Kola. Forma lor de acum se datora presiunii exercitate de gheţarii semeţi de-a lungul mileniilor. De câte ori nu privise acea formă plată, în formă de U, în cei douăzeci de ani de serviciu în slujba Flotei Nordului? Şi aceasta avea să fie ultima oară când o mai vedea. Orice întorsătură aveau să ia lucrurile, el tot nu se mai întorcea. Şi oare ce întorsătură vor lua? În sinea lui, Ramius admise că nu-i păsa prea tare. Poate că poveştile pe care i le spusese bunica lui erau adevărate, că Dumnezeu exista, la fel şi răsplata pentru o viaţă cinstită. Nu-i rămânea decât să spere că aşa e – ar fi frumos ca Natalia să nu fi murit cu adevărat. Oricum, nu mai exista cale de întoarcere. Lăsase o scrisoare în ultimul sac poştal care plecase înainte ca ei să iasă în larg. Iar după asta nu mai exista decât un drum de urmat.

— Kamarov, transmite către *Purga:* „Scufundare la ora… spuse el şi făcu o pauză să se uite la ceas, ora 13.20. Exerciţiul OCTOBER FROST începe la ora stabilită. Din acest moment sunteţi liberi să îndepliniţi celelalte sarcini pe care le aveţi. Ne vom întoarce conform programării”.

Kamarov manevra butonul semnalizatorului luminos pentru a transmite mesajul. *Purga* răspunse imediat, iar Ramius decodă singur mesajul lor: „Dacă nu vă înghite balena. Mult noroc lui *Octombrie Roşu!”*

Ramius ridică din nou receptorul şi formă interiorul pentru staţia radio. Transmise acelaşi mesaj şi la cartierul general al flotei, la Severomorsk. Apoi sună la postul de comandă.

— Ce adâncime avem sub chilă?

— O sută patruzeci de metri, tovarăşe comandant.

— Pregătiţi-vă de scufundare!

Se întoarse către marinarul de veghe şi-i ordonă să coboare. Băiatul se îndreptă spre trapă. Probabil că se întorcea bucuros la căldura de acolo, însă înainte să coboare mai aruncă o privire la cerul acoperit de nori şi la stâncile din depărtare. Plecarea pe mare la bordul unui submarin era întotdeauna incitantă şi, în acelaşi timp, tristă.

— Eliberaţi puntea! Fii atent când cobori, Gregori.

Kamarov făcu un gest de încuviinţare şi închise trapa, lăsându-l pe comandant singur.

Ramius se mai uită o dată atent la orizont. În urma lor, soarele abia se mai vedea, cerul părea de plumb, marea era o întindere întunecată brăzdată de valurile înspumate. Se întreba dacă acum era ultima oară când vedea lumea. Căci, dacă era aşa, ar fi preferat să rămână cu o imagine mai veselă a acesteia.

Înainte să coboare inspectă trapa de închidere, asigurând-o cu un lanţ şi verificând dacă mecanismul automat al acesteia funcţiona cum trebuie. Apoi cobori cei opt metri ai chioşcului şi încă doi în camera de comandă. Un marinar închise şi cea de-a doua trapă şi roti cu putere mecanismul de blocare până la maximum.

— Gregori! strigă Ramius.

— Puntea exterioară e închisă, răspunse tare marinarul.

Becurile de control care indicau etanşeitatea corpului navei erau verzi, indicând că totul era bine.

— Toate sistemele verificate şi pregătite pentru scufundare. Am introdus coeficientul de compensaţie. Suntem gata pentru scufundare.

Comandantul verifică la rândul său din priviri indicatoarele sistemelor mecanice, electrice şi hidraulice. Făcu un gest de confirmare cu capul şi miciman[3]-ul turei deblocă supapele.

— Începem scufundarea! ordonă Ramius.

Se duse apoi spre periscop, unde luă locul lui Vasili Borodin, care era secundul navei. Kamarov porni sirena de scufundare şi tot corpul navei vibră la acel zgomot puternic.

— Umpleţi rezervoarele principale pentru balast. Pregătiţi cârmele de adâncime. Asietă[4]: 10 grade, ordonă Kamarov, urmărind încordat ca fiecare dintre membrii echipajului să-şi

[3] Grad de subofiţer în marină.

execute sarcina exact aşa cum trebuie.

Ramius asculta totul cu atenţie, dar fără să-i mai urmărească cu privirea. Kamarov era cel mai bun dintre tinerii ofiţeri pe care îi avusese sub comandă şi câştigase de mult încrederea comandantului.

Corpul navei *Octombrie Roşu* vibra de vuietul aerului evacuat prin supapele de deasupra rezervoarelor şi de zgomotul apei care intra cu viteză împingând aerul afară. Era un proces care lua timp, pentru că submarinul avea mai multe asemenea rezervoare, fiecare dintre ele împărţit prin pereţi etanşi în mai multe compartimente. Ramius reglă periscopul pentru a urmări ce se întâmpla şi văzu cum apa întunecată se transformă repede în spumă.

Octombrie Roşu era cea mai mare şi mai frumoasă navă pe care o comandase Ramius vreodată, însă avea un dezavantaj major. Avea multă energie de la motoare şi un sistem de propulsie revoluţionar şi spera că asta va depăşi submarinele americane şi sovietice deopotrivă, însă era atât de mare, încât îşi schimba adâncimea greu, ca o balenă grav rănită. Se ridica foarte încet la suprafaţă şi se scufunda încă şi mai încet.

— Periscopul sub nivelul mării!

Ramius se dădu la o parte din dreptul instrumentului după un răstimp parcă prea mare.

— Coborâţi periscopul!

Trecem de 40 de metri, spuse Kamarov.

— Opriţi coborârea la 100 de metri.

Ramius îşi urmărea oamenii. Prima scufundare îi putea face chiar şi pe cei mai experimentaţi să se înfioare, iar jumătate dintre membrii echipajului pe care-l conducea era ţărani tineri, veniţi direct din centrul de instrucţie. Corpul navei începu să pocnească şi să scârţâie sub presiunea apei şi era nevoie de timp să te obişnuieşti cu asta. Câţiva dintre cei mai tineri se îngălbeniră la faţă, dar rămaseră în picioare, neclintiţi.

Kamarov începu procedura de oprire a scufundării la adâncimea dorită. Ramius îl privea cu mândrie, de parcă ar fi fost propriul fiu, în timp ce locotenentul dădea ordinele care se impuneau cu maximă precizie. Fusese primul ofiţer pe care îl recrutase Ramius. Echipă din camera de comandă mergea strună sub comanda lui. După cinci minute, submarinul începu să-şi

---

[4] Asietă este un termen naval care indică înclinarea longitudinală a unei nave.

reducă viteza de scufundare când ajunse la 90 de metri şi se opri cu precizie în următorii 10 metri.

— Foarte bine, tovarăşe locotenent. Ai prins şmecheria. Trebuie redusă viteza la o treime. Spune-le celor de la sonar să asculte cu sistemele pasive.

Ramius se întoarse pentru a ieşi din camera de comandă, făcându-l şi pe Putin să-l urmeze.

Şi aşa începu totul.

Ramius şi Putin merseră la pupa, la popota ofiţerilor. Comandantul ţinu uşa deschisă, făcându-i loc ofiţerului politic să treacă, apoi intră şi el şi încuie uşa în urma lor. Popota de pe *Octombrie Roşu* era o încăpere mare pentru un submarin, amplasată chiar în faţa bucătăriei, în spatele cabinelor ofiţerilor. Era izolată fonic, iar uşa se putea încuia datorită faptului că proiectanţii navei ştiau că nu tot ce spuneau ofiţerii trebuia să ajungă şi la urechile echipajului. Era o încăpere suficient de mare ca toţi ofiţerii să ia masa acolo – deşi întotdeauna trei dintre ei aveau să fie de serviciu. Aici se afla şi seiful cu ordinele navei, nu în cabina oficială a comandantului, unde cineva ar fi putut să-şi alunge plictiseala încercând să deschidă seiful pe cont propriu. Avea două cifruri. Ramius cunoştea una din combinaţii, Putin – pe cealaltă. Ceea ce era cam inutil, din moment ce Putin ştia fără îndoială care sunt ordinele pentru misiunea lor. Şi Ramius le ştia, dar nu în detaliu.

Putin îşi turnă nişte ceai, în timp ce comandantul îşi verifică ceasul de la mână după cronometrul montat pe peretele etanş. Mai avea de aşteptat un sfert de oră până la deschiderea seifului. Politeţea exagerată a lui Putin îl stânjenea.

— Mai avem două săptămâni de captivitate, spuse *zampolit*-ul amestecând cu linguriţa în ceaşca de ceai.

— Americanii stau şi două *luni,* Ivan. E drept că şi submarinele lor sunt mai confortabile.

În ciuda dimensiunilor mari ale submarinului, cabinele echipajului de pe *Octombrie Roşu* l-ar fi făcut de râs pe temnicerul unui gulag. Echipajul era format din cinsprezece ofiţeri, care stăteau în nişte cabine destul de acceptabile la pupa şi o sută de marinari, ale căror paturi erau înghesuite peste tot prin colţuri, la prova, în faţa compartimentului rachetelor. Dimensiunile lui *Octombrie Roşu* erau descurajante. Interiorul carenei duble era ticsit cu rachete, torpile, la care se adăuga un reactor nuclear şi echipamentul lui auxiliar, o imensă instalaţie

electrică diesel şi o grămadă de baterii de nichel şi cadmiu în afara cocii presurizate, care era de zece ori mai mare decât pe submarinele americane. Conducerea navei şi întreţinerea ei erau o sarcină foarte grea pentru un echipaj atât de mic, deşi era în mare măsură automatizată, fapt pentru care era considerată cea mai modernă navă din flota sovietică. Poate că oamenii nici nu aveau nevoie de paturi normale. Oricum nu dormeau decât şase ore pe zi. Asta era în avantajul lui Ramius. Jumătate din echipajul lui era format din recruţi aflaţi în prima lor misiune reală şi, de fapt, nici cei care aveau mai multă experienţă nu ştiau prea multe. Spre deosebire de echipajele occidentale, forţa subordonaţilor lui stătea în cei unsprezece maiştri militari mai degrabă decât în subofiţeri. Erau genul de oameni care ar fi făcut – şi aşa erau şi instruiţi – tot ce le spuneau ofiţerii. Iar ofiţerii erau aleşi de Ramius.

— Vrei să navighezi două luni? întrebă Putin.

— Am şi făcut-o cu submarine diesel. Un submarin e făcut să navigheze, Ivan. Misiunea noastră e să sădim frica în inimile imperialiştilor. Iar asta nu se poate face stând mereu la ţărm în Poliarnîi, dar nici pe mare nu putem rămâne mai mult de două săptămâni, pentru că echipajul ar deveni din ce în ce mai puţin eficient. În două săptămâni, toată armata de puştani de aici va deveni o grămadă de roboţi fără vlagă.

Ramius chiar pe asta miza.

— Şi crezi că luxul capitalist ar fi o soluţie? rânji dispreţuitor Putin.

— Un marxist adevărat trebuie să fie obiectiv, tovarăşe ofiţer politic, îl apostrofă Ramius, savurând această ultimă discuţie în contradictoriu cu Putin. Şi, obiectiv vorbind, orice ne ajută să ne îndeplinim misiunea e ceva bun, iar ceea ce ne stă în cale e rău. Orice încercare ar trebui să ne ascută voinţa şi priceperea, nu să le slăbească. Iar a fi la bordul unui submarin e în sine o încercare, nu-i aşa?

— Pentru tine nu e, Marko, rânji Putin şi mai sorbi din ceai.

— Eu sunt marinar. Dar membrii echipajului nu sunt şi mulţi dintre ei nici nu vor ajunge marinari. Nu sunt decât o adunătură de băieţi de la ţară şi puşti care nădăjduiesc să ajungă muncitori în vreo fabrică. Trebuie să ne adaptăm la vremurile de acum, Ivan. Tinerii ăştia nu mai sunt cum eram noi odată.

— Şi asta e adevărat, încuviinţă Putin. Eşti un om foarte exigent, tovarăşe comandant. Presupun că toţi cei asemenea

dumitale fac progresul cu putinţă pentru noi, ceilalţi.

Cei doi bărbaţi ştiau foarte bine de ce submarinele strategice sovietice petreceau atât de puţin timp pe mare – nici 15 – şi nu era vorba deloc de confortul oamenilor. *Octombrie Roşu* avea la bord 26 de rachete SS-N-20 (Seahawk), fiecare cu câte 8 focoase nucleare multiple de 500 kilotone – suficiente pentru a şterge de pe faţa pământului 200 de oraşe. Bombardierele cu baza la sol nu puteau să zboare mai mult de câteva ore, după care se întorceau la bază. Rachetele strategice desfăşurate de-a lungul reţelei de cale ferată de la est la vest în URSS erau poziţionate astfel încât KGB-ul să poată interveni imediat în cazul în care vreunul dintre comandanţii de regiment descoperea câtă putere deţinea de fapt. Submarinele strategice erau, prin definiţie, în afara controlului exercitat de la ţărm. Misiunea lor consta în a fi de negăsit.

În condiţiile astea, Marko era surprins că guvernul le menţinea în serviciu. Echipajele unor asemenea nave trebuiau să fie de încredere. Aşa se făcea că ei ieşeau în larg mai rar decât omologii lor occidentali, iar când se întâmpla să iasă totuşi, operaţiunea se făcea sub supravegherea unui ofiţer politic care conducea nava alături de comandant, un al doilea comandant fiind mereu gata să transmită aprobarea oricărei acţiuni.

— Crezi că ai putea să o faci, Marko? Ai putea să navighezi două luni cu copiii ăştia de ţărani?

— Prefer să lucrez cu marinari profesionişti. Aşa pot să îi învăţ eu să devină marinari adevăraţi, aşa cum ştiu eu. O fi cultul personalităţii?

Putin râse şi-şi aprinse o ţigară.

— S-a mai remarcat asta cu ceva vreme în urmă, Marko. Dar ai rămas cel mai bun instructor şi se ştie că eşti un om de încredere.

Şi asta era adevărat. Ramius trimisese sute de ofiţeri şi marinari pe alte submarine ai căror comandanţi erau foarte mulţumiţi de subordonaţii lor. Ăsta era alt paradox: un om putea sădi încrederea într-o societate care abia dacă mai avea conceptul de încredere. Se înţelege că Ramius era un membru de partid loial şi, în acelaşi timp, fiul unui erou al Partidului care fusese purtat pe ultimul drum de trei membri ai *Politburo.* Putin îl apostrofă:

— Ar trebui să conduci una dintre cele mai înalte şcoli navale de la noi, tovarăşe comandant. Talentul dumitale ar servi cauza

statului mai bine într-un asemenea loc.

— Eu rămân la urma urmelor un marinar, Ivan Iurievici. Un marinar şi nimic mai mult, nu director de şcoală – orice s-ar zice despre mine. Un om înţelept trebuie să-şi cunoască limitele.

Iar unul curajos trebuie să ştie să profite de ocaziile ivite. Toţi ofiţerii de la bord mai lucraseră sub comanda lui, cu excepţia a trei sublocotenenţi, care aveau să urmeze ordinele cu verva oricărui începător, la care se adăuga şi doctorul de pe vas, inutil de altfel.

Cronometrul sună de patru ori.

Ramius se ridică în picioare şi formă codul de trei cifre pe care îl ştia. Putin făcu acelaşi lucru, apoi comandantul apăsă pe pârghia care deschidea uşa rotundă a seifului. Înăuntru se afla un plic de hârtie şi patru registre cu numerele de cifru şi coordonatele ţintelor. Ramius scoase plicul, apoi închise uşa seifului, răsuci ambele cifruri şi se aşeză.

— Cam ce crezi că zic ordinele, Ivan? întrebă Ramius destul de teatral.

— Zic să ne facem datoria, tovarăşe comandant.

Putin zâmbi.

— Aşa e.

Ramius rupse sigiliul de ceară şi scoase lista de patru pagini cu ordinele pentru misiune. O citi rapid. Nici nu era prea greu.

— Aşadar, trebuie să înaintăm către locaţia 54-90 şi să ne întâlnim acolo cu submarinul nostru de atac *V.K. Konovalov* – care acum se află sub comanda comandantului Tupolev. Îl ştii pe Viktor Tupolev? Nu? Viktor ne va păzi de orice imperialişti care ar putea interveni şi noi vom face exerciţiul de interceptare şi urmărire de patru zile, în timp ce el va fi pe urmele noastre – dacă o să ţină pasul, mai spuse Ramius şi râse uşor. Băieţii de la comanda submarinului de atac nu au găsit încă o soluţie să identifice sistemul nostru de propulsie. Şi nici americanii n-o să se prindă. Vom limita aria noastră de acţiune la 54-90 şi în zonele adiacente. Asta ar trebui să-i uşureze sarcina lui Viktor.

— Dar nu-i vei lăsa să ne găsească?

— Bineînţeles că nu, spuse Ramius dispreţuitor. Să-i las eu? Viktor mi-a fost student. Nu laşi nimic de la tine în faţa inamicului, Ivan, nici măcar când e vorba de un simplu exerciţiu de instrucţie. Imperialiştii n-o să lase de la ei, asta e sigur! Când încearcă să ne găsească pe noi, vor exersa şi în găsirea submarinelor balistice. Vor avea şanse să ne găsească, cred.

Exerciţiul este planificat pe patru sectoare, adică 40 de km^2. Vom vedea ce a învăţat de când a lucrat alături de noi – a, aşa e, atunci nu lucrai cu mine. Eram pe *Suslov* atunci.

— Mi se pare mie sau eşti dezamăgit?

— Nu, nu chiar. Exerciţiul de patru zile cu *Konovalov* va fi o experienţă interesantă.

„Nemernicule, îşi spunea în sinea lui, ştiai dinainte care erau ordinele şi îl ştii prea bine şi pe Viktor Tupolev."

Acum era momentul.

Putin îşi termină mai întâi ţigara şi ceaiul, apoi se ridică.

— Aşadar mi se oferă din nou ocazia să îl urmăresc pe maestru în acţiune – bătându-şi joc de un biet puşti, zise el întorcându-se către uşă. Cred că...

Ramius îl lovi pe Putin la picioare, făcându-l să piardă contactul cu podeaua chiar în momentul când pleca de lângă masă. Putin căzu pe spate şi în acelaşi moment Ramius sări în picioare şi cu mâinile lui puternice de pescar îl prinse de cap pe ofiţerul politic. Comandantul îl târî până când gâtul acestuia ajunse în dreptul mesei cu colţuri metalice, ascuţite. Îl lovi. În aceeaşi fracţiune de secundă, Ramius apăsă cu putere şi pe pieptul lui. Un gest inutil – gâtul lui Ivan Putin se frânse cu acel trosnet înfiorător al oaselor, iar coloana lui vertebrală se rupse la nivelul celei de-a doua vertebre cervicale, o fractură tipică pentru spânzuraţi.

Ofiţerul politic nici nu avusese timp să reacţioneze în vreun fel. Conexiunea nervilor care coordonau organele şi muşchii din corp se întrerupse. Putin încercă să strige, să spună ceva, dar gura se deschise şi se închise la fel de repede fără nici un sunet, doar cu zgomotul aerului care ieşea din piept pentru ultima oară. Încercă să mai tragă nişte aer în piept, ca un peşte pe uscat, dar nu reuşi. Apoi îşi fixă privirea asupra lui Ramius, cu ochii căscaţi de uimire – nu se citea în ei nici urmă de durere sau altă emoţie, doar mirarea. Comandantul îl întinse uşor pe puntea acoperită cu dale.

Ramius văzu cum chipul străluci o secundă, iluminat ca şi cum ar fi recunoscut ceva, apoi se întunecă. Se aplecă să-i ia pulsul lui Putin. Mai trecură aproape două minute până când inima încetă să mai bată. Când Ramius fu sigur că ofiţerul politic era mort, luă ceaşca de pe masă şi turnă vreo două ceşti de ceai pe jos, având grijă să cadă câteva picături şi pe pantofii celui mort. Apoi ridică trupul acestuia, îl puse pe masa din vestiar şi trânti

uşa strigând:

— Să vină doctorul Petrov la popotă. Imediat!

Pe navă, cabinetul medical era la câţiva metri mai în faţă. Petrov ajunse acolo în câteva secunde, însoţit de Vasili Borodin, care venise în grabă de la camera de comandă.

— A alunecat pe jos, vărsasem nişte ceai, spuse Ramius cu răsuflarea întretăiată în timp ce-i făcea un masaj toracic lui Putin. Am încercat să-l prind, dar a căzut şi s-a lovit cu capul de masă.

Petrov îl dădu la o parte pe comandant, răsuci corpul inert şi se urcă pe masă ca să stea în genunchi deasupra cadavrului. Îi sfâşie cămaşa, apoi se uită la ochii lui Putin. Pupilele, mărite, nu se mai mişcau. Doctorul îi pipăi capul, apoi mâinile îi coborâră pe linia gâtului. Acolo zăboviră mai mult, cercetând atent zona. Medicul clătină încet din cap:

— Tovarăşul Putin e mort. Şi-a frânt coloana vertebrală.

Mâinile doctorului se mişcară de pe gât spre faţa celui mort.

Îi închise ochii *zampolit*-ului.

— Nu se poate! strigă Ramius. Acum un minut încă mai trăia!

Comandantul suspina.

— A fost vina mea. Am încercat să-l prind, dar n-am reuşit. A fost numai vina mea!

Se prăbuşi pe un scaun şi-şi acoperi chipul cu mâinile.

— A fost vina mea, spunea întruna plângând şi scuturându-şi capul cu o furie neputincioasă, făcând eforturi vizibile să-şi revină.

O reprezentaţie excelentă, la urma urmelor.

Petrov îi puse o mână pe umăr.

— A fost un accident, tovarăşe comandant. Lucrurile de genul ăsta li se pot întâmpla chiar şi celor mai experimentaţi. Nu a fost vina dumneavoastră. Sincer, tovarăşe.

Ramius înjură, abia respirând, revenindu-şi parcă în fire.

— Nu mai poţi face nimic, doctore?

Petrov clătină din cap.

— Nici dacă era la cel mai bun spital din Uniunea Sovietică, tot nu se mai putea face nimic pentru el. Odată afectată măduva spinării, nu mai există nici e speranţă. Moartea survine aproape instantaneu – dar măcar nu e dureroasă, spuse doctorul ca o consolare.

Ramius se apropie, inspiră adânc, îşi compuse o expresie a feţei adecvată şi spuse:

— Tovarăşul Putin a fost un bun membru al echipajului, un

membru de partid credincios, cauzei şi un ofiţer foarte bun.

Observă cu colţul ochiului un zvâcnet al buzelor lui Vorodin.

— Tovarăşi, noi ne vom continua misiunea! Tovarăşe doctor Petrov, vom duce trupul neînsufleţit al camaradului nostru în congelator. Este ceva… sinistru, ştiu, însă el merită o ceremonie de înmormântare cu onoruri militare şi o va primi, să fie însoţit pe ultimul drum de colegi săi, aşa cum se cuvine, când ne reîntoarcem în port.

— Vom raporta acest incident la cartierul general al flotei? întrebă Petrov.

— Nu putem face asta. Ordinele spun să nu emitem absolut nici un mesaj radio.

Ramius îi dădu doctorului mai multe pagini cu ordinele pentru misiune, scoase din buzunar. Altele decât cele din seif.

— Scrie la pagina 3, tovarăşe doctor.

Petrov făcu ochii mari când citi documentul.

— Eu aş prefera să raportăm ce s-a întâmplat, dar ordinele sunt foarte clare: după scufundare, nu se mai fac transmisii de nici un fel, sub nici un pretext.

Petrov îi dădu înapoi foaia.

— Asta-i foarte rău. Colegul nostru ar fi dorit să putem face asta. Dar ordinele sunt ordine.

— Şi le vom respecta.

— Aşa ar fi vrut şi Putin, căzu de acord Petrov.

— Borodin, ia seama: du cheile tovarăşului ofiţer politic pentru comanda rachetelor strategice, aşa cum scrie în regulament, spuse Ramius băgând în buzunar lanţul şi cheia.

— Am luat notă şi voi scrie în jurnalul de bord, spuse secundul pe un ton grav.

Petrov chemă infirmierii. Ridicară cadavrul împreună şi-l duseră la cabinetul medical, unde fu introdus într-un sac de plastic special. Infirmierul şi încă doi marinari îl luară şi-l duseră spre prova, prin camera de comandă şi compartimentul cu rachete. Intrarea în congelator era pe puntea inferioară a acestuia din urmă. Bărbaţii intrară cu cadavrul. Doi bucătari scoaseră o parte din mâncare pentru a-i face loc în congelator, iar corpul neînsufleţit fu lăsat jos, în colţ, cu nişte gesturi pline de respect. La pupa, doctorul şi secundul făceau un inventar al efectelor personale, o copie pentru registrul medical al navei, o alta pentru jurnalul de bord şi o a treia pentru a fi depusă într-o cutie care avea să fie sigilată şi încuiată în cabinetul medical.

În postul central, Ramius preluă comanda. Ordonă ca submarinul să urmeze un curs de 2-9-0 grade, vest-nord-vest. Locaţia 54-90 rămânea acum la est de submarin.

A DOUA ZI
SÂMBĂTĂ, 4 DECEMBRIE

Submarinul Octombrie Roşu

În Marina Militară sovietică exista obiceiul ca membrii echipajului să fie anunţaţi de către comandantul navei care sunt ordinele de misiune, cerându-li-se, în acelaşi timp, să le îndeplinească în spirit sovietic. Apoi ordinele se afişau, aşa încât să poată fi văzute de toată lumea – şi să fie un îndemn permanent – în faţa sălii Lenin. Pe navele mari, sala Lenin era întotdeauna o încăpere ca o clasă, unde se ţineau cursuri de informare politică. Pe *Octombrie Roşu* era o bibliotecă mică, cât un dulap, aflată lângă vestiar; acolo se ţineau cărţile Partidului şi alte materiale despre ideologia lui, destinate lecturii. Ramius deschisese ordinele lor în ziua scufundării, încât să le poată oferi ocazia celor din echipaj să se înveţe cu rutina de pe submarin. În acelaşi timp, le ţinu şi un discurs foarte încurajator. Ramius ţinea mereu discursuri reuşite. Avea şi multă experienţă. La ora 08.00, când se schimbă, intră în cabina de comandă şi luă câteva foi din buzunarul hainei.

— Tovarăşi, începu el la microfon, vă vorbeşte comandantul navei. Ştiţi toţi că tovarăşul şi prietenul nostru drag, căpitanul Ivan Iurievici Putin, a murit ieri, într-un tragic accident. Ordinele nu ne permit să-i informăm pe cei de la cartierul general al flotei despre cele întâmplate. Tovarăşi, vom închina efortul şi munca noastră memoriei camaradului nostru, Ivan Iurievici Putin – un bun coleg, un membru de onoare al Partidului şi un curajos ofiţer.

Tovarăşi! Membri ai echipajului şi ofiţeri de pe *Octombrie Roşu!* Am primit ordine de la Comandamentul Flotei Nordului şi sunt ordine demne de acest vas şi de echipajul său!

Tovarăşi! Ordinele noastre spun să facem testul final al sistemului nostru de propulsie silenţios. Ne vom îndrepta spre *vest*, pe lângă Capul Nord al statului marionetă al imperialismului american, Norvegia, apoi o vom lua spre sud-vest spre Oceanul Atlantic. Vom trece de toate reţelele de detecţie sonar ale imperialiştilor fără să fim descoperiţi! Acesta va fi adevăratul test

pentru submarinul nostru şi capacităţile lui. Navele noastre vor fi implicate într-un exerciţiu de proporţii în care vor avea sarcina să ne localizeze şi în acelaşi timp să-şi bată joc de arogantele flote imperialiste. Misiunea noastră va fi, înainte de toate, să evităm să fim detectaţi. Le vom da americanilor o lecţie despre tehnologia sovietică, o lecţie pe care n-o vor uita prea curând! Ni s-a ordonat să continuăm deplasarea spre sud-vest, înconjurând coasta americană, să fim o provocare pentru cele mai noi şi mai bune submarine americane, pe care le vom înfrânge. Vom merge de la fraţii noştri socialişti din Cuba şi vom fi *prima navă* care va folosi noua bază nucleară, ultrasecretă, care s-a construit în ultimii doi ani chiar sub nasul imperialiştilor pe coasta de sud a Cubei. Un vas de realimentare al flotei a plecat deja într-acolo, unde ne vom şi întâlni.

Tovarăşi, dacă vom reuşi să ajungem în Cuba fără să fim detectaţi de imperialişti – şi aşa va fi! – ofiţerii şi echipajul de pe *Octombrie Roşu* vor primi o săptămână liberă – o săptămână întreagă – pentru a ne vizita fraţii noştri socialişti de pe frumoasa insulă a Cubei. Eu am mai fost acolo, tovarăşi şi veţi vedea că este exact aşa cum se scrie, un paradis de brize calde, cu palmieri şi oameni foarte primitori.

Prin asta Ramius se referea la femei.

— După aceea, ne vom întoarce în patria mamă pe acelaşi traseu. Între timp, fireşte, imperialiştii vor afla cine suntem şi despre ce e vorba de la spionii lor furişaţi pe cine ştie unde şi de la laşele lor aeronave de recunoaştere. Asta e şi intenţia noastră, ca ei să afle, pentru că noi vom trece din nou nedetectaţi la întoarcerea acasă. Aceasta va însemna pentru imperialişti că ei nu pot să se joace cu cei din marina sovietică, că ne putem apropia de ţărmul lor oricând vrem şi că ei trebuie să respecte Uniunea Sovietică! Tovarăşi, vom face ca prima cursă a submarinului *Octombrie Roşu* să fie de neuitat!

Ramius îşi ridică privirea din foile unde avea scris discursul. Cei care erau în tură în cabină de comandă se uitau unul la altul, zâmbind satisfăcuţi. Marinarilor sovietici nu li se întâmpla prea des să viziteze o ţară străină, iar să mergi în vizită în străinătate cu un submarin nuclear, chiar şi într-o ţară aliată, era de-a dreptul inedit. Mai mult, pentru ruşi insula Cubei era la fel de exotică precum Tahiti, un tărâm al făgăduinţei, cu întinderi de nisip alb şi feţe ciocolatii. Ramius ştia mai multe. Citise articolele din *Steaua Roşie* şi din alte ziare comuniste despre cât era de

bine să lucrezi în Cuba. El însuşi fusese acolo.

Ramius lăsă deoparte foile pe care le citise şi luă altele. Le dăduse vestea bună.

— Tovarăşi, ofiţeri şi marinari de pe *Octombrie Roşu!* Acum urmează şi vestea proastă pe care o aşteptaţi. Această misiune nu va fi deloc uşoară. Ea va pune la încercare toată puterea noastră, toate eforturile. Va trebui să menţinem o tăcere radio absolută şi sarcinile obişnuite vor trebui îndeplinite perfect! Nu vor fi răsplătiţi decât cei care merită. Fiecare ofiţer, fiecare om de la bord, de la comandant şi până la cel mai proaspăt recrut, toţi vor trebui să îşi facă datoria de comunişti şi să o facă aşa cum se cuvine! Dacă lucrăm împreună, ca tovarăşi, ca oameni noi ai Sovietelor, vom izbândi. Tovarăşilor mai tineri, care acum fac cunoştinţă cu marea: urmaţi instrucţiunile ofiţerilor voştri, ale micimanilor şi pe ale *starşin*-ilor. Învăţaţi care vă sunt îndatoririle şi îndepliniţi-le întocmai. Pe acest vas nu există sarcini mai puţin importante decât celelalte sau responsabilităţi mai mici pentru unii. Viaţa fiecăruia depinde de a celorlalţi, tovarăşi. Faceţi-vă datoria, urmaţi ordinele pe care le primiţi şi, atunci când această călătorie se va încheia, veţi fi cu adevărat marinari ai Uniunii Sovietice! Asta e tot ce am avut de spus.

Ramius închise microfonul de la buton şi îl puse în suport. „Deloc rău discursul, conchise el – un caşcaval mare şi o capcană prea mică.”

În cambuză un subofiţer stătea nemişcat, ţinând în mână o pâine caldă şi uitându-se nedumerit la microfonul din perete. Nu prea erau ordinele la care se aşteptau. Intervenise cumva o schimbare de plan? Micimanul îi atrase atenţia să se întoarcă la treburile lui, mustăcind şi chicotind la gândul că vor petrece o săptămână în Cuba. Auzise tot felul de poveşti despre Cuba şi fetele cubaneze şi abia aştepta să afle dacă erau adevărate.

În camera de comandă, Ramius era căzut pe gânduri: „Mă întreb dacă sunt submarine americane prin apropiere”.

— Chiar aşa, tovarăşe comandant, încuviinţă secundul Borodin, care era de cart. Să punem în funcţiune „şenilele”?

— Da, tovarăşe.

— Stop motoarele! ordonă Borodin.

— Motoarele stop!

Timonierul-şef, un *starşina* (subofiţer), puse telegraful pe poziţia STOP într-o secundă ordinul fu confirmat şi după alte câteva secunde zgomotul monoton al motoarelor încetă.

Borodin ridică receptorul şi formă interiorul de la sala motoarelor:

— Tovarăşe inginer-şef, pregătiţi-vă pentru pornirea „şenilelor”.

Nu era denumirea oficială a noului sistem de propulsie. Nici nu avea un nume propriu-zis, ci numai un număr de identificare în proiect. I se spusese „şenilă” de către un inginer tânăr care fusese implicat în construirea submarinului. Nici Ramius, nici Borodin nu ştiau de ce, dar, aşa cum se întâmplă de atâtea ori când e vorba de nişte denumiri oarecare, aşa îi rămăsese numele.

— Pregătit, tovarăşe Borodin, raportă după câteva clipe inginerul-şef.

— Deschideţi trapele la prova şi la pupa! ordonă apoi Borodin.

Micimanul cartului respectiv se aplecă deasupra panoului de control şi apăsă pe trei comutatoare. La fiecare, culoarea ledului se schimbă din roşu în verde.

— Uşile sunt deschise, tovarăşe comandant.

— Porniţi „şenilele”. Acceleraţi uşor până la 13 noduri.

— Acceleraţi uşor până la unu-trei noduri, tovarăşe, repetă inginerul.

În corpul navei, unde s-a lăsat liniştea pentru câteva clipe, se auzea acum un zgomot diferit. Zgomotele motorului erau de frecvenţă joasă şi foarte diferite de cele dinainte. Zgomotele de la reactor, îndeosebi de la pompele de răcire, erau aproape imperceptibile. „Şenilele” nu consumau multă energie. La pupitrul micimanului indicatorul de viteză, care scăzuse la cinci noduri, începu să se ridice din nou. Lângă compartimentul cu rachete, într-un spaţiu care se învecina cu dormitoarele echipajului, câţiva bărbaţi care dormeau s-au răsucit când au auzit duduitul intermitent de la pupa şi zumzăitul motoarelor electrice la aproape un metru de ei, de care-i separa doar coca navei. Erau prea obosiţi chiar din prima zi în larg ca să ignore zgomotul acela, dar încercau din răsputeri să se bucure de porţia lor de odihnă.

— „Şenilele” funcţionează normal, tovarăşe comandant, raportă Borodin.

— Excelent. Curs, doi-şase-zero, ordonă Ramius.

— Doi-şase-zero, tovarăşe comandant.

Şi timonierul roti cârma spre stângă.

Submarinul american Bremerton

La cincizeci de kilometri nord-est, nava americană *Bremerton,* care abia ieşise de sub banchiză, avea cursul doi-doi-cinci. Acest submarin de atac clasa 688 se întorcea dintr-o misiune ELINT – supraveghere şi spionaj electronic – în Marea Kara, când a primit ordine să se îndrepte spre vest, către Peninsula Kola. În mod normal, submarinul sovietic nu ar fi trebuit să iasă în larg înainte de o săptămână şi comandant vasului era nemulţumit de această ultimă „joacă de-a spionajul”. Dacă ar fi navigat conform programării, acum ar fi fost poziţionat unde trebuia pentru a urmări submarinul *Octombrie Roşu.* Chiar şi aşa, oamenii săi detectaseră submarinul sovietic cu câteva minute înainte, în ciuda faptului că navigau cu o viteză de paisprezece noduri.

— Sonarul către Comandă!

Comandantul Wilson ridică receptorul:

— Comanda, ascult!

— Am pierdut contactul, domnule! Elicele navei s-au oprit de câteva minute şi nu au mai pornit. Sonarul indică o altă activitate la est, dar submarinul strategic a dispărut.

— Foarte bine. Probabil că a rămas la o adâncime mai mare. O să coborâm deasupra lui. Rămâi pe recepţie.

În timp ce cobora cele două trepte către masa unde se aflau hărţile, comandantul Wilson chibzui puţin asupra lucrurilor pe care le auzise. Cei doi ofiţeri de la controlul tirului care tocmai stabiliseră traiectoria ţintei îşi ridicară privirile să vadă care este părerea comandantului.

— Dac-ar fi după mine, m-aş duce aproape de fundul mării şi i-aş încercui pe aici.

Wilson trasă cu aproximaţie un cerc în jurul locaţiei lui *Octombrie Roşu.*

— Aşa că hai să ne apropiem uşor de el! Reducem viteza la cinci noduri şi vedem dacă putem să îl detectăm din nou după zgomotul reactorului nuclear.

Wilson se întoarse apoi către ofiţerul de pe punte:

— Reduceţi viteza la cinci noduri!

— Am înţeles, comandante.

Severomorsk, URSS

În clădirea centrală a Poştei din Severomorsk un poştaş privea cu o figură acră cum şoferul unui camion a lăsat un sac mare de pânză pe masa lui şi apoi s-a îndreptat spre uşă. Întârziase – de fapt nu întârziase propriu-zis, se corectă funcţionarul, din moment ce idiotul nu ajunsese niciodată la timp în cinci ani. Era sâmbătă şi nu-i plăcea deloc că era la serviciu. Cu numai câţiva ani înainte se trecuse şi în Uniunea Sovietică la săptămână de lucru de patruzeci de ore. Din păcate, această schimbare nu avusese nici un efect asupra serviciilor publice de o asemenea însemnătate precum poşta. Aşa că el era aici, muncind în continuare şase zile pe săptămână şi fără să fie plătit suplimentar! „Ce ruşine!” îşi spuse el în gând şi şi-o repetase de atâtea ori cu voce tare acasă când era cu tovarăşii de muncă, la un joc de cărţi, cu votcă şi castraveţi.

Desfăcu sacul cu scrisori şi-l răsturnă. Din el se rostogoliră nişte săculeţe mai mici. N-avea nici un rost să se grăbească. Abia era începutul lunii şi mai aveau câteva săptămâni să mute norma lor de scrisori şi pachete dintr-o parte a clădirii în cealaltă. În Uniunea Sovietică fiecare muncitor e un salariat al guvernului şi au şi o vorbă: „Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim”.

Deschise un pachet mic şi scoase un plic ce părea oficial, adresat Comitetului Politic al Flotei, de la Moscova. Funcţionarul se opri şi pipăi plicul. Probabil era de pe unul dintre submarinele din Poliarnîi, de pe partea cealaltă a fiordului. „Ce spune oare scrisoarea asta? se întrebă sortatorul intrând în acel joc al imaginaţiei pe care îl joacă orice poştaş din lume. Să fie un anunţ care spune că sunt gata pentru atacul final împotriva imperialiştilor din vest? Sau o listă cu membri ai Partidului care nu-şi făceau datoria sau doar o cerere să primească mai multă hârtie igienică?” N-avea de unde să ştie. Ăştia de pe submarine! Toţi erau primadone – chiar şi băieţaşii de ţărani care erau recruţi, prima generaţie încălţată, făceau paradă de parcă ar fi făcut parte din elita Partidului.

Funcţionarul avea şaizeci şi doi de ani. În Marele Război pentru Apărarea Patriei fusese tanchist în regimentele de gardă pe primul front ucrainean al lui Konev. „Asta da slujbă pentru un bărbat adevărat!” îşi spunea el. Să te avânţi în luptă pe un tanc

mare, să-i vânezi pe infanteriştii germani când se chirceau prin tranşee. Nu era nimic ce meritau amorţiţii ăia şi n-au primit! Şi uite ce se alesese acum din luptătorii sovietici! Stăteau la bordul unor transatlantice de lux, având mereu mâncare din belşug şi un pat moale. Singurul pat cald şi moale pe care-l avusese el vreodată era la ieşirea de evacuare a motorului de pe tancul lui – şi chiar şi pentru ăia a trebuit să se zbată! Era de necrezut cum ajunseseră toate acum. Marinarii se purtau ca nişte prinţese ţariste şi tot scriau tone de scrisori, zicându-şi că asta înseamnă muncă. Băieţaşii ăştia cocoloşiţi nici nu ştiau ce înseamnă greutăţile. Şi privilegiile lor! Orice cuvinţel nenorocit pe care-l aşterneau pe hârtie era o corespondenţă cu prioritate. Nişte scrisorele mieunate – către iubite, de cele mai multe ori – asta erau; şi uite că el venea sâmbăta să le sorteze, să vadă ce au mai trimis către muieruştile lor – chiar dacă ei nu puteau primi răspunsul la scrisoare timp de două săptămâni. Pur şi simplu nu mai era ca pe vremuri.

Sortatorul zvârli plicul cu o mişcare neglijentă a încheieturii în sacul de scrisori pentru Moscova, aflat în capătul celălalt al mesei. Nu nimeri sacul şi plicul căzu pe jos. Scrisoarea va fi transportată cu trenul următor, după o zi de aşteptare. Nici că-i păsa. Era un meci de jockey în seara aia, cel mai mare din sezon, Armata de Uscat contra echipei Aviaţiei. El pariase o sticlă de votcă pe Aviaţie.

Morrow, Anglia

„Marele succes de public al lui Halsey a fost şi marea lui greşeală. Devenind eroul popular cu agresivitate excesivă, amiralul punea în umbră generaţiile ce aveau să-i urmeze prin impresionantele sale calităţi intelectuale şi instinctul său infailibil de jucător la noroc...” În faţa computerului, Jack Ryan se încruntă. Suna mai degrabă ca o lucrare de doctorat şi, în ceea ce-l privea, el încheiase capitolul ăsta. Se gândea să şteargă tot paragraful, dar se răzgândi. Trebuia să urmărească argumentaţia părţii introductive. Deşi nu era prea bună, urmărea totuşi firul gândurilor lui. Oare de ce introducerile erau mereu partea cea mai grea a lucrărilor de istorie? Lucra deja de trei ani la *Fighting Sailor,* biografia oficială a amiralului William Halsey. Era stocată aproape toată pe şase dischete, care acum erau împrăştiate pe

lângă computerul său.

— Tati! strigă fetiţa lui Ryan privindu-l lung.

— Cum se simte azi mica mea Sally?

— Foarte bine.

Rămânând în scaunul cu rotile, Ryan o luă în braţe depărtându-se grijuliu de birou şi, implicit, de tastatură. Sally era deja expertă în jocuri şi programe educative şi uneori îşi imagina că asta era de ajuns ca să poată lucra şi cu Wordstar. Odată se ştersese un document de 2 000 de cuvinte din cauza asta. Şi fusese pedepsită.

Fetiţa îşi rezemă capul de umărul tatălui.

— Păi nu prea arăţi aşa de bine. Ce ai tu pe suflet?

— A… tati, ştii, vine Crăciunul şi… nu prea sunt sigură că ştie Moşul unde să ne găsească. Nu mai stăm unde stăteam anul trecut.

— A, da. Şi te gândeşti că n-o să vină aici?

— Mhm.

— Şi de ce nu mi-ai zis până acum? Bineînţeles că vine. Ai cuvântul meu.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt.

— Bine.

Îl sărută pe obraz şi fugi, întorcându-se în camera unde se uita la desene animate. Ryan se bucura că venise şi-l întrerupse. Nu i-ar fi plăcut să uite să cumpere câte ceva când se ducea la Washington. Pe unde era… a, da. Scoase o dischetă din sertar şi o introduse în unitate. Aproape instantaneu ieşi la imprimantă o copie a listei de cumpărături. Ryan rupse foaia şi o îndesă în portofel. Nu prea avea chef de lucru în această dimineaţă de duminică. La urma urmelor, era suficient că o să stea la Washington mai toată săptămână următoare.

Submarinul V.K. Konovalov

Submarinul sovietic *V.K. Konovalov* se deplasa încet deasupra fundului nisipos al Mării Barents cu o viteză de trei noduri. Se afla în colţul din sud-vest al coordonatelor 54-90 şi în ultimele zece ore se tot mişcase înainte şi înapoi pe o linie nord-sud, aşteptând ca *Octombrie Roşu* să sosească, pentru a începe exerciţiul OCTOBER FROST. Comandantul său, căpitanul de rangul doi,

Viktor Alexievici Tupolev, se învârtea încet în jurul suportului pentru periscop în camera de comandă a submarinului său de atac, mic, dar rapid. Aştepta să vină mentorul său, sperând să poată să-i arate nişte trucuri. Lucrase sub comanda maestrului timp de doi ani. Îşi amintea cu plăcere de perioada aceea, când, deşi găsea că maestrul său era un cinic, mai ales în privinţa Partidului, ar fi băgat mâna în foc oricând pentru capacitatea şi priceperea lui.

Dar şi el era foarte capabil. Tupolev, care era comandant de trei ani, fusese unul dintre studenţii cei mai străluciţi ai maestrului. Vasul aflat sub comanda sa era un *Alfa* nou-nouţ, cel mai rapid submarin din toate timpurile. Cu o lună înainte, pe când Ramius se îngrijea de submarinul *Octombrie Roşu* după prima verificare detaliată a acestuia, Tupolev şi trei dintre ofiţerii lui se deplasaseră special pentru a vedea prototipul care fusese folosit la experimentarea noului sistem de propulsie. Avea o lungime de treizeci şi doi de metri şi era alimentat de la un motor electric diesel; baza lui era în Marea Caspică, departe de privirile spionilor imperialişti, unde era ţinut într-un doc acoperit, la adăpost de sateliţii lor. Ramius avusese un cuvânt de spus la construirea „şenilei” şi Tupolev putea recunoaşte mâna maestrului. Avea să fie un submarin foarte greu de detectat. Dar nu imposibil. După ce-l urmărise o săptămână prin partea de nord a Mării Caspice cu o şalupă electrică, remorcând cel mai performant sonar pasiv ce fusese construit în ţara lor, credea acum că îi găsise o deficienţă. Una minoră, dar care putea fi exploatată.

Sigur că nu exista nici o garanţie că va reuşi. Nu era în competiţie numai cu o maşinărie, ci şi cu cel care o comanda. Aici Tupolev cunoştea bine terenul. Apa era aproape perfect izotermă; nu exista un strat termal sub care să se poată ascunde submarinul. Erau suficient de departe de gurile de vărsare ale râurilor de pe coasta de nord a Rusiei şi nu avea de ce să-şi facă griji privind vârtejurile şi valurile de salinitate variabilă care să le afecteze rezultatele obţinute de sonar. *Konovalov* fusese echipat cu cele mai bune sisteme de detecţie sonar care fuseseră construite vreodată în Uniunea Sovietică, copii foarte bune ale dispozitivelor DUUV-23, de producţie franceză şi chiar îmbunătăţite faţă de acestea, din câte spuneau tehnicienii.

Tupolev plănuia să imite tactica americană de a se îndepărta încet, atât cât să poată menţine cursul, aşteptând în tăcere să îşi

intersecteze traiectoria cu cea a lui *Octombrie Roşu.* Apoi va putea să-şi urmărească vânatul de aproape şi să observe orice schimbare de direcţie sau de viteză, aşa încât, după câteva săptămâni, când el şi maestrul vor compara jurnalele de bord, să vadă şi acesta că fostul său elev avusese propriul plan de succes. Era şi timpul să-l învingă cineva.

— A mai apărut ceva pe sonar?

Tupolev începea să devină agitat. Îi era greu să fie calm.

— Nimic nou, tovarăşe comandant.

Secundul său bătu uşor cu degetul X-ul de pe ecran care marca poziţia lui *Rokossovski,* un submarin balistic pe care îl urmăriseră timp de câteva ore în aceeaşi zonă de exerciţii.

— Prietenul nostru se deplasează încă lent, în cerc. Credeţi că *Rokossovski* ar putea să încerce să ne deruteze? Oare comandantul Ramius a aranjat să fie şi ei aici, să ne complice sarcina?

Şi lui Tupolev îi trecuse prin minte posibilitatea asta.

— Se poate, dar e puţin probabil. Exerciţiul a fost planificat chiar de Korov. Ordinele noastre privind misiunea au fost sigilate şi aşa ar fi trebuit să fie şi cele ale lui Marko. Dar, pe de altă parte, amiralul Korov este un vechi prieten al lui Marko, spuse Tupolev şi făcu o scurtă pauză, clătinând din cap. Nu. Korov este un om de onoare. Cred că Ramius se îndreaptă încoace la viteză foarte mică. Să ne facă să fim agitaţi, să ne facă să ne îndoim. Va şti că noi trebuie să-l urmărim şi îşi va adapta planurile în funcţie de asta. Ar putea să încerce să intre în zona asta dintr-o direcţie neprevăzută – sau doar să ne facă să credem că aşa procedează. Tu nu ai lucrat cu Ramius, tovarăşe locotenent. E un vulpoi şiret omul ăsta, un vulpoi bătrân şi şiret. Cred că vom continua să patrulăm aici încă patru ore. Dacă nu-l vedem până atunci, vom trece în colţul de sud-est al zonei noastre şi ne vom apropia de centru. Da.

Tupolev nu-şi imaginase că va fi uşor. Nici un comandant de pe un submarin de atac nu reuşise să-i ridice dificultăţi lui Ramius. Era hotărât să fie cel mai bun şi dificultatea şi complexitatea sarcinii nu aveau decât să-i confirme priceperea. Într-un an sau doi, Tupolev îşi propusese să devină, la rândul său, maestru.

A TREIA ZI
DUMINICĂ, 5 DECEMBRIE

Submarinul Octombrie Roşu

Pentru *Octombrie Roşu*, timpul se opri. Soarele nu mai răsărea, nu mai apunea, iar zilele săptămânii nu aveau prea mare importanţă. Spre deosebire de navele care pluteau la suprafaţa apei şi care, pe unde treceau, îşi schimbau ceasul în funcţie de ora locală, submarinele optau în general pentru un singur timp de referinţă. Pentru submarinele americane era Zulu (ora GMT). La bordul lui *Octombrie Roşu* se folosea ora oficială a Moscovei, care era, de fapt, cu o oră înainte faţă de cea standard, dar era mai simplu aşa.

Dimineaţa, pe la zece, Ramius a intrat în camera de comandă. Cursul navei era 2-5-0, viteza de treisprezece noduri şi submarinul naviga la treizeci de metri deasupra fundului Mării Barents, în extremitatea vestică a acesteia. În numai câteva ore fundul mării avea să devină o câmpie abisală, permiţându-le astfel să se scufunde la adâncimi mult mai mari. Ramius examină mai întâi harta, apoi numeroasele instrumente care acopereau pereţii şi de o parte şi de cealaltă. În cele din urmă, făcu nişte însemnări în jurnalul de bord.

— Locotenent Ivanov! strigă el la ofiţerul care era de cart.

— Da, tovarăşe comandant!

Ivanov era cel mai tânăr dintre ofiţerii de la bord, proaspăt absolvent al şcolii Lenin Komsomol din Leningrad, un băieţandru palid, slăbuţ şi foarte ager.

— Vreau să convoc ofiţerii superiori la o întâlnire la popotă. De acum tu vei fi ofiţerul de cart. Pentru tine e prima cursă, Ivanov. Cum ţi se pare?

— Chiar mai bine decât speram, tovarăşe comandant, răspunse Ivanov cu un elan care depăşea cu siguranţă ceea ce simţea.

— Asta e bine, tovarăşe locotenent. Am obiceiul să le încredinţez ofiţerilor tineri atâtea responsabilităţi câte pot duce. În timp ce noi, ofiţerii superiori, vom avea dezbaterea politică

săptămânală, *tu* vei rămâne la comanda acestui vas. Siguranţa vasului şi a echipajului său este acum în sarcina *ta!* Ai învăţat ce trebuia învăţat, iar instrucţiunile mele sunt în jurnalul de bord. Dacă detectăm un alt submarin sau o navă de suprafaţă mă vei informa imediat şi vei iniţia pe loc procedura de ocolire. Ai întrebări?

— Nu, tovarăşe comandant.

Ivanov îl asculta încremenit.

— Perfect, spuse Ramius zâmbind. Pavel Ilici, trebuie să păstrezi mereu amintirea acestui moment, ca unul dintre cele mai importante din viaţa ta. Eu unul îmi amintesc prima oară când am fost de cart. Nu uita de ordinele pe care le-ai primit şi de toate responsabilităţile tale!

În ochii băiatului se citea mândria. „Păcat de el”, se gândea Ramius, care încă mai juca rolul maestrului. La prima vedere, Ivanov părea să aibă stofă de ofiţer adevărat.

Ramius se îndreptă cu paşi repezi spre pupa, la cabinetul medical.

— Bună dimineaţa, doctore!

— Bună dimineaţa, tovarăşe comandant. A şi venit timpul pentru dezbaterea noastră politică?

Petrov citea manualul noului dispozitiv cu raze X de pe submarin.

— Da, tovarăşe doctor, dar nu ţin să participaţi. Am o altă sarcină pentru dumneavoastră. Cât sunt la întâlnire ofiţerii politici, am pus trei ofiţeri tineri să fie de cart în cabina de control şi la motoare.

— A! făcu Petrov, căscând ochii de uimire.

Era prima oară când se întâmpla aşa ceva pe un submarin în ultimii ani.

Ramius zâmbi.

— Stai liniştit, tovarăşe. Eu pot să preiau controlul de la popotă în 20 de secunde, după cum ştii, iar tovarăşul Melekin poate să ajungă la preţiosul său reactor la fel de repede. Mai devreme sau mai târziu trebuie să înveţe şi tinerii noştri ofiţeri cum să se descurce pe cont propriu. Eu prefer ca asta să se întâmple mai devreme, nu mai târziu. Aş vrea să îi ţineţi sub supraveghere. Sunt convins că ştiu toţi să îşi îndeplinească sarcinile. Ce vreau să aflaţi dacă au şi curajul să o facă. Dacă îi supraveghez eu sau Borodin, nu vor reacţiona aşa cum ar face-o în mod normal. Şi, în orice caz, aici avem şi evaluarea unui

medic, nu-i aşa?

— Aha, deci vreţi să urmăresc cum se comportă când sunt confruntaţi cu responsabilităţile lor.

— Şi fără presiunea psihică de a fi supravegheaţi de un ofiţer superior, îi confirmă Ramius. Trebuie să le lăsăm şi celor tineri posibilitatea să se dezvolte – însă nu prea mult. Dacă observaţi ceva ce vi se pare ciudat, informaţi-mă imediat. N-ar trebui să apară probleme. Suntem în largul mării, nu e trafic deloc împrejur, iar reactorul funcţionează la o fracţiune din capacitatea lui. Primul test pentru tinerii ofiţeri ar trebui să fie uşor. Găsiţi vreo scuză să vă deplasaţi pe acolo tot timpul şi ţineţi copiii sub supraveghere. Şi mai întrebaţi-i ce fac.

Petrov pufni în râs:

— Hm… şi aşa m-aţi face şi pe mine să învăţ câte ceva, tovarăşe comandant? Mi s-a povestit despre dumneavoastră la Severomorsk. Bun, aşa vom face. Dar asta va fi prima dezbatere politică de la care am lipsit în ultimii ani.

— Din ce scrie în dosarul dumitale, ai putea să le predai doctrina Partidului şi celor din *Politburo,* Evgheni Konstantinovici.

„Iar în dosar se spunea foarte puţin despre competenţa lui ca medic”, se gândi Ramius.

Comandantul se duse spre popotă, la ofiţerii lui, care-l aşteptau. Un steward le aduse câteva ceainice, nişte pâine neagră şi unt. Ramius se uită la colţul mesei. Petele de sânge fuseseră şterse de mult, dar el îşi amintea foarte bine cum arătau. Iar asta era principala deosebire dintre el şi omul pe care-l omorâse. Ramius avea conştiinţă. Înainte de a lua loc, se întoarse să încuie uşa în urma lui. Pe scaune, ofiţerii îşi îndreptară spatele fiindcă încăperea nu era suficient de mare încât să le permită să se ridice în picioare după ce scaunele fuseseră lăsate.

Pe mare, duminica era ziua când se obişnuia să se facă informările politice. În mod normal, Putin ar fi fost cel care conducea întâlnirea, citind câteva editoriale din *Pravda,* urmate de câteva citate din lucrările lui Lenin, bine alese şi de o discuţie privind învăţămintele pe care trebuia să le tragă din cele citite. Semăna destul de bine cu o slujbă religioasă.

După decesul *zampolit*-ului, această sarcină îi revenea comandantului navei, dar Ramius se îndoia că regulamentele ar fi putut anticipa genul de discuţie care era acum pe agenda de zi. Toţi ofiţerii din încăpere erau implicaţi în conspiraţia lui.

Ramius le-a descris planul în linii mari – mai interveniseră câteva schimbări mărunte, care nu fuseseră anunţate nimănui până atunci. Apoi le-a spus de scrisoare.

— Deci nu mai e cale de întoarcere, observă Borodin.

— Am căzut toţi de acord în privinţa evoluţiei evenimentelor. Acum avem un angajament.

Reacţia lor la aceste cuvinte fu exact aşa cum se aştepta: sobră. Şi aveau şi de ce să fie aşa. Nici unul nu avea familie; nici unul nu lăsa în urmă o soţie sau un copil. Toţi erau membri ai Partidului, bine văzuţi, cu toate cotizaţiile plătite până la sfârşitul anului, cu carnetele de partid la locul lor, „aproape de inimă”. Şi fiecare dintre ei împărtăşea acea adâncă nemulţumire, în unele cazuri chiar ură, faţă de guvernul sovietic.

Planul se născuse la puţin timp după moartea iubitei lui, Natalia. Furia mocnită, aproape neştiută, pe care o simţise toată viaţa izbucnise cu o violenţă şi o patimă pe care încercase să le ţină în frâu. O viaţă de om trăită în spiritul autodisciplinei îl ajutase să ascundă această furie, o viaţă de instruire în marina militară îl ajutase să găsească un ţel mai demn de ea.

Ramius nu începuse încă şcoala, când a auzit de la ceilalţi copii primele istorii despre tatăl său, Alexandr şi despre ce făcuse el în Lituania, în 1940 şi după eliberarea dubioasă de sub ocupaţia germană, în 1944. Acestea erau istoriile pe care părinţii lor le tot repetaseră în şoaptă. O fetiţă îi spusese lui Marko o întâmplare pe care el i-o povestise lui Alexandr şi, spre oroarea băiatului rămas fără grai, tatăl fetiţei dispăruse. Pentru greşeala sa involuntară, Marko fusese stigmatizat cu numele de informator. Rănit de porecla care-i fusese dată ca răsplată pentru comiterea unei crime – şi care pentru stat nu era deloc o crimă – a cărei enormitate nu încetase niciodată să-i chinuie conştiinţa, el nu a mai furnizat niciodată o astfel de informaţie.

În primii ani de viaţă, în timp ce Ramius tatăl conducea Comitetul Central al Partidului Lituanian la Vilnius, băiatul orfan de mamă fusese crescut de bunica din partea tatălui, o practică destul de obişnuită într-o ţară sălbăticită după patru ani de război nemilos. După ce unicul său fiu plecase de acasă la o vârstă fragedă să se înroleze în Gărzile Roşii ale lui Lenin, ea rămăsese fidelă vechilor obiceiuri, ducându-se la slujbă în fiecare zi, până în 1940 şi păstrând mereu în suflet educaţia religioasă pe care o primise. Ramius şi-o amintea ca fiind o bătrânică blândă cu părul argintiu, care-i spunea mereu poveşti înainte de

culcare. Erau de fapt poveşti religioase. Ar fi fost prea periculos pentru ea să îl ducă pe Marko la slujbele religioase, care nu dispăruseră niciodată, dar reuşise să-l boteze ca romano-catolic la puţină vreme după ce tatăl lui îl adusese la ea. Bunica nu-i spusese niciodată lui Marko lucrul ăsta. Riscul ar fi fost mult prea mare. Romano-catolicismul fusese suprimat cu brutalitate în statele baltice. Era o religie şi, când Marko se făcuse mai mare, aflase că marxism-leninismul era un Dumnezeu gelos, care nu tolera statornicia faţă de concurenţă.

Bunica Hilda îi citea din Biblie înainte de culcare, fiecare poveste – cu învăţături privind lucrurile bune şi pe cele rele, virtutea şi răsplata. Pe când era copil, găsea că sunt frumoase şi nimic mai mult, dar nu-i spusese niciodată tatălui lui despre ele, pentru că, încă de pe atunci, ştia că Alexandr ar fi fost împotriva lor. După ce Ramius tatăl nu mai avu atâta putere asupra vieţii fiului său, educaţia religioasă păli în amintirea lui Marko, nici pe deplin uitată, dar nici vie.

Când era doar un puşti, Ramius simţea – mai mult decât gândea – că acest comunism sovietic ignora o nevoie umană fundamentală. Ca adolescent, îndoielile lui începură să prindă contur. Binele celor mulţi era un scop destul de lăudabil, dar să negi cu totul existenţa unui suflet, o parte trainică a fiinţei lui, însemna că marxismul zguduia însăşi fundaţia demnităţii umane şi a valorilor individuale. Mai mult, înlătura orice măsură obiectivă a dreptăţii şi a moralei care, hotărâse el, erau principala moştenire a religiei într-o viaţă civilizată. De la începutul vieţii lui de adult, Marko îşi clădise o imagine proprie despre bine şi despre rău, o imagine care nu semăna cu cea propovăduită de stat. Pentru el era un mod de a cumpăni acţiunile lui şi pe ale celorlalţi. Era ceva ce el tăinuia cu mare grijă. Era ca o ancoră pentru sufletul lui şi, exact ca o ancoră, era ascunsă în adâncuri, mult sub oglinda apei. Chiar în perioada în care băiatul se lupta cu primele lui îndoieli legate de ţara lui, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte ce simţea el. Ca toţi copiii sovietici, Ramius devenise pionier. Mărşăluia cu ceilalţi la obişnuitele altare ale luptelor, încălţat cu ghete lustruite şi purtând eşarfă roşie la gât, stătea drepţi lângă rămăşiţele vreunui soldat necunoscut, în timp ce strângea la piept o armă tip PPSh – nefuncţională – cu spatele drept, cu fruntea ridicată către flacăra nemuritoare. Solemnitatea unei astfel de sarcini nu era întâmplătoare. Când era copil, Marko era sigur că acei viteji

ale căror morminte le păzea el pătruns de importanţa acelor clipe îşi îndepliniseră misiunea cu acelaşi eroism dezinteresat cu care erau înzestraţi eroii nenumăratelor filme de război de la cinematograful din oraş. Luptaseră împotriva inamicilor nemţi pentru a-şi apăra soţiile şi copiii şi pe bătrânii care erau în spatele frontului. Şi, ca un fiu de nobil dintr-o Rusie apusă, se simţea foarte mândru că era fiul unei căpetenii din Partid. Partidul, după cum auzise de sute de ori înainte de a fi împlinit cinci ani, era „sufletul poporului”; unitatea Partid-Popor-Naţiune era Sfânta Treime a Uniunii Sovietice, chiar dacă unul dintre cele trei era mai important decât celelalte două. Tatăl lui se potrivea foarte bine cu imaginea din filme a membrului de partid. Sever, dar cinstit, pentru Marko el era mai degrabă un bărbat mai mult absent, aspru, care-i aducea fiului său ce cadouri putea şi acesta avea să se bucure de toate avantajele care se cuveneau odraslei unui secretar de partid.

Deşi la prima vedere era un copil sovietic model, se întreba cum se face că tot ce a învăţat de la tatăl lui şi de la şcoală contravenea celorlalte învăţături din copilărie. De ce unii părinţi nu-şi lăsau copiii să se joace cu el? De ce, când trecea pe lângă colegii lui de clasă, îi auzea şoptind *stukatci,* un sinonim mai crud şi mai amar pentru „informator”? Tatăl lui şi Partidul spuneau că a fi informator e un act de patriotism, dar el era marginalizat pentru faptul că făcuse asta o singură dată. Îl deranjau ironiile băieţilor de vârsta lui, dar nu se plânsese niciodată tatălui său, ştiind că ar fi fost ceva rău.

Ceva nu era deloc în regulă. Dar ce anume? Se hotărâse să afle singur. Marko optase pentru o gândire independentă, iar prin asta comisese, fără s-o ştie, cel mai grav păcat din panteonul comunist. Era, aparent, exemplul clasic de fiu al unui membru de partid, însă juca acest rol cu mare grijă şi-i respecta toate regulile. Îşi făcea datoria faţă de toate organizaţiile de partid şi era mereu primul care se oferea voluntar pentru tot felul de sarcini umilitoare ce le reveneau copiilor care aspirau să devină membri de partid şi ştia că aceasta era singura cale către succes şi chiar confort în Uniunea Sovietică. Devenise un bun sportiv. Nu în sporturile de echipă; participa la acele evenimente sportive la care putea concura individual şi-o putea măsura performanţele cu ale celorlalţi. De-a lungul anilor, învăţase că e bine să procedeze astfel în toate strădaniile lui, să urmărească acţiunile compatrioţilor săi şi ale ofiţerilor care-i erau colegi, să le judece

detaşat, în spatele unei figuri inexpresive care nu lăsa să se vadă concluziile.

În vara celui de-al optulea an din viaţa lui, cursul acesteia a cunoscut o cotitură majoră. Când nimeni nu mai voia să se joace cu micul *sukatci,* el obişnuia să se plimbe pe docurile pescăreşti ale sătucului unde locuia bunica lui. O adunătură prăpădită de bărci de lemn, foarte vechi, plecau în larg în fiecare dimineaţă, înaintea cărora erau întotdeauna ceva vase de patrulă armate de MGB – cum se numea pe atunci KGB-ul – vase grănicer, pentru a culege recolta modestă din Coiful Finlandei. Captura lor suplimenta dieta locală cu proteinele necesare şi asigura şi un venit mărunt pentru pescari. Unul dintre comandanţii de vas era bătrânul Saşa. Fost ofiţer în armata ţaristă, se revoltase – alături de întregul echipaj de pe crucişătorul *Aurora* – fiind astfel şi el o scânteie în evenimentele care schimbaseră faţa pământului. Marko nu aflase decât cu mulţi ani mai târziu că echipajul de pe *Aurora* se dezisese de Lenin – şi fusese reprimat cu brutalitate de Gărzile Roşii. Saşa petrecuse douăzeci de ani prin lagăre de muncă pentru a-şi ispăşi rolul pe care-l jucase în acea greşeală colectivă şi nu fusese eliberat decât la începutul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. *Rodina* rămăsese fără marinari experimentaţi care să poată conduce navele îi porturile din Murmansk şi Arhangel, unde aduceau aliaţii armament, mâncare şi alte lucruri fără de care o armată modernă nu putea funcţiona. Saşa îşi învăţase lecţia în gulag: îşi făcea datoria bine şi eficient, fără să ceară nimic în schimb. După război, el primise un fel de libertate pentru serviciile sale, dreptul de a munci pe brânci şi fusese tratat mereu cu suspiciune.

Când îl cunoscuse Marko, Saşa era trecut de şaizeci de ani, era chel, dar avea o constituţie atletică, ochi ageri de marinar şi era talentat la a spune poveşti – care-i lăsau pe cei mai tineri muţi de uimire. Fusese aspirant de marină pe timpul faimosului amiral Makarov, la Port Arthur, în 1906. Probabil cel mai bun marinar din istoria Rusiei, Makarov avea o reputaţie de patriot şi de ofiţer de marină foarte ingenios, o reputaţie nepătată, datorită căreia guvernul comunist avea să ia decizia ca un crucişător purtător de rachete să-i poarte numele. La primul avertisment privind reputaţia băiatului, Saşa văzuse totuşi la el ceva ce alţii nu observaseră. Băiatul singuratic şi marinarul deveniseră camarazi. Saşa îşi petrecea ore întregi povestindu-i şi repovestindu-i cum fusese pe vasul amiral, pe *Petropavlovsk şi*

luase parte la o victorie a ruşilor împotriva ticăloşilor de japonezi – ca până la urmă să-i fie scufundat vasul, iar amiralul îşi găsise sfârşitul la întoarcerea în port, ucis de o mină. După asta, Saşa îşi condusese marinarii ca infanterişti, câştigând trei decoraţii pentru curaj în timpul luptelor. Această experienţă – şi spunea asta făcându-i semn cu arătătorul băiatului – îl învăţase ce însemna corupţia absurdă a regimului ţarist şi-l determinase să se înroleze în una dintre primele soviete din flotă, într-o vreme când asemenea gesturi însemnau moartea sădită de poliţia secretă a ţarului, *ohrana.* Spunea versiunea lui asupra Revoluţiei din Octombrie, din perspectiva fascinantă a unui martor ocular. Dar Saşa avea mereu grijă să uite ultima parte a povestirii.

Îl lăsase pe Marko să navigheze cu el şi îl învăţase secretele marinăriei, ceea ce-l făcuse pe băiatul de nici nouă ani să simtă că destinul lui era legat de mare. Marea îi oferea un soi de libertate pe care n-o avea niciodată pe ţărm. Era un fel de idilă care îl învăluia pe bărbatul care creştea înlăuntrul copilului. Existau şi pericole, dar, pe parcursul unor lecţii simple şi eficiente, ce se întinseseră pe toată perioada verii, Saşa îl învăţase pe băiat că precauţia, competenţa şi disciplina pot să-l ajute să înfrunte orice pericol din lume; că omul nu trebuia să se teamă de un pericol, dacă îl trata cum se cuvine. În anii ce aveau să urmeze, Marko reflectase adesea asupra însemnătăţii pe care o avusese pentru el această vară şi se întrebase ce ar fi ajuns Saşa dacă anumite evenimente nu i-ar fi curmat cariera.

Marko îi spusese tatălui său despre Saşa spre sfârşitul acelei veri lungi la Marea Baltică şi chiar îl dusese la o întâlnire cu bătrânul lup de mare. Ramius tatăl fusese suficient de impresionat de acesta şi de ceea ce făcuse el pentru fiul lui, încât să aranjeze ca Saşa să treacă la comanda unui vas mai mare, nou-nouţ şi să îl avanseze pe listele pentru un apartament nou. Marko aproape că era convins că Partidul putea face şi lucruri bune şi că el însuşi făcuse prima lui faptă demna de un bărbat adevărat. Dar bătrânul Saşa murise în iarna următoare şi nu se alesese nimic din fapta lui bună. Abia după mulţi ani, Marko şi-a dat seama că el nu ştia care era numele de familie al prietenului său. Chiar după atâţia ani de slujire a patriei, Saşa era o nonpersoană.

La treisprezece ani, Marko se duse la Leningrad să se înscrie la şcoala Nakimov. Aici luă hotărârea să devină şi el ofiţer de carieră în marina militară. Marko avea să-şi urmeze chemarea

către aventură pe care o simţiseră în faţa mării atâţia tineri de-a lungul timpului. Nakimov era o şcoală pregătitoare de trei ani, destinată tinerilor care aspirau la o carieră în marina militară. Marina Militară sovietică din vremea aceea abia dacă era ceva mai mult decât nişte forţe de apărare de coastă, dar Marko îşi dorea foarte mult să facă parte din ea. Tatăl lui îl împingea către o carieră politică în Partid, promiţându-i o ascensiune rapidă, o viaţă de confort şi privilegii. Dar Marko voia să obţină totul prin forţe proprii, nu să rămână pentru ceilalţi un apendice al „eliberatorului” Lituaniei. Iar viaţa pe mare îi oferea romantismul şi aventura care făceau şi din slujirea statului ceva suportabil. Marina nu avea prea multe tradiţii de care să se lege. Marko simţea că acolo avea loc să se dezvolte şi văzu că mulţi alţi cădeţi aspiranţi erau asemenea lui – dacă nu chiar rebeli, atunci ceva suficient de apropiat de nişte rebeli într-o societate atât de controlată ca a lor. Adolescentul ieşi învingător în prima lui integrare într-un grup.

Cu puţin timp înaintea absolvirii, clasa lui fusese deja familiarizată cu diferitele componente ale flotei ruseşti. Ramius se îndrăgosti la prima vedere de submarine. La acea vreme, vasele erau mici, murdare şi impregnate de mirosul din santină, pe care marinarii o foloseau drept latrină. Pe de altă parte, submarinele erau singura armă de atac de care dispunea marina şi, de la bun început, Marko îşi dorise să fie implicat în ce era mai nou. Avusese parte de suficiente prelegeri despre istoria marinei militare, încât să ştie că submarinele aproape că reuşiseră în două rânduri să-i vină de hac imperiului naval britanic şi că fusese o lovitură fatală pentru economia japoneză. Asta îi făcea mare plăcere; era bucuros că americanii aproape că distruseseră marina japoneză care fusese la un pas de a-i lua viaţa mentorului său.

Absolvise Institutul Nakimov ca şef de promoţie, câştigase sextantul de aur pentru cunoştinţele sale teoretice despre navigare. Ca şef de clasă, lui Marko i se permisese să aleagă unde îşi va continua studiile. A optat pentru Academia de Studii Navale, Secţia de navigaţie subacvatică, numită VVMUPP pentru Komsomolul lui Lenin, care era principala şcoală de submarine din Uniunea Sovietică.

Cei cinci ani petrecuţi la VVMUPP au fost cei mai grei din viaţa lui, cu atât mai mult cu cât pentru el a reuşi nu era suficient, ci doar a reuşi cu brio. Era primul în clasă la toate materiile, în

fiecare an. Eseul lui privind semnificaţia politică a puterii navale sovietice a fost înaintat către Serghei Georgievici Gorşkov, care era pe atunci comandant-şef al Flotei Baltice şi care era, fără îndoială, cea mai mare speranţă a marinei sovietice. Gorşkov văzuse eseul publicat în *Morskoi Sbornik,* cea mai importantă revistă de specialitate. Era un model de gândire progresistă în spiritul Partidului, unde Lenin era citat în şase locuri.

Între timp, tatăl lui Marko ajunsese candidat la Prezidiu, aşa cum s-a numit mai târziu *Politburo şi* era foarte mândru de fiul său. Bătrânul Ramius nu era deloc prost. Recunoscu, în cele din urmă, că Flota Roşie era în plină ascensiune şi că fiul său va avea într-o bună zi un loc foarte important în cadrul ei. Influenţa lui a sprijinit cariera fiului său, care a evoluat foarte rapid.

La 30 de ani, Marko era pentru prima oară la comanda unei nave şi era însurat. Natalia Bogdanova era fiica unui alt membru al Prezidiului, ale cărui îndatoriri diplomatice înlesniseră multe călătorii alături de familie prin toată lumea. Natalia nu fusese niciodată un copil sănătos. Împreună nu avuseseră copii, toate cele trei tentative sfârşind cu pierderea sarcinii, iar ultima dintre ele o adusese pe mamă la un pas de moarte. Era o femeie drăguţă, delicată, sofisticată în stil rusesc; îi şlefuia cunoştinţele de limba engleză soţului ei, cu ajutorul unor manuale de engleză britanică şi americană – cărţi aprobate de conducerea politică, majoritatea exprimând cugetările adepţilor stângii din lumea occidentală, dar şi o spoială de literatură adevărată, printre care Hemingway, Twain şi Upton Sinclair. Pe lângă cariera în marină, Natalia fusese centrul vieţii lui. Căsătoria lor, punctată de absenţe îndelungate şi revederi pline de bucurie, făcea ca iubirea să le fie şi mai intensă.

Când începuse construirea primelor submarine nucleare sovietice, Marko se trezi că învaţă pe şantier cum se proiectează şi se construiesc rechinii de oţel. Nu trecu mult şi toţi aflară că este un om foarte exigent inspector la controlul calităţii. Ştia foarte bine că însăşi viaţa lui va depinde de munca acestor mecanici şi sudori care erau, nu de puţine ori, beţi. A devenit expert în ingineria nucleară, secund timp de doi ani, apoi a primit pentru prima oară comanda unui submarin nuclear. Era un submarin de atac clasa *November,* prima tentativă nefinisată a sovieticilor de a face o navă de atac cu rază mare de acţiune, care să poată fi o ameninţare pentru flotele occidentale şi pentru liniile lor de comunicaţie. La nici o lună mai târziu, o navă

asemănătoare a suferit un accident major la reactor, dincolo de coasta Norvegiei, iar Marko a fost primul care a ajuns la locul accidentului. A salvat toţi membrii echipajului, conform ordinelor, apoi a scufundat şi a scos din luptă submarinul, pentru a nu le permite specialiştilor occidentali să-i afle secretele. A dus la bun sfârşit ambele sarcini – un tur de forţă notabil pentru un tânăr comandant. Rezultatele bune erau, în opinia lui, un motiv să-i răsplătească pe subordonaţii săi şi comandantul de atunci al flotei era de aceeaşi părere. Marko fu mutat pe un submarin nou, *Charlie,* clasa I.

Numai cei ca Ramius reuşeau să-i pună la încercare pe americani şi pe britanici. Marko nu îşi făcea prea multe iluzii. Americanii, ştia foarte bine, aveau o experienţă îndelungată în domeniul războiului naval – unul dintre cei mai buni combatanţi, *Jones,* făcuse parte din marina rusească în timpul ţarinei Caterina. Submarinele lor erau legende vii datorită „vicleniei” lor, iar Ramius descoperi că este pus să se confrunte cu ultimii americani instruiţi în război, oameni care înduraseră groaza luptei subacvatice şi care zdrobiseră pur şi simplu o flotă modernă. Jocul mortal de-a v-aţi ascunselea pe care-l juca cu ei nu era deloc uşor, mai ales că ei aveau submarine mult mai avansate faţă de modelele sovietice. Dar repurtase victoriile lui, chiar şi în condiţiile astea.

Ramius învăţase cu timpul să joace după regulile americanilor şi-şi instruia ofiţerii şi echipajul cu multă atenţie. Subordonaţii lui erau rareori atât de bine pregătiţi cât ar fi vrut el – asta era încă cea mai mare problemă a marinei sovietice – dar, în timp ce alţi comandanţi îşi înjurau marinarii pentru orice greşeală, Marko prefera să corecteze greşelile oamenilor lui. Primul lui submarin din clasa *Charlie* s-a numit *Academia Vilnius.* Acesta era, parţial, un reproş la adresa originii lui pe jumătate lituanian – cu toate că el avea paşaport intern, fiindcă se născuse în Leningrad, în Rusia Mare dar, mai ales, o recunoaştere a faptului că ofiţerii veneau la el prost instruiţi şi plecau demni de o avansare şi chiar de a conduce propria nava. La fel stăteau lucrurile şi cu recruţii din echipaj. Ramius nu tolera bătaia de joc şi umilinţele care se practicau la nivelul eşaloanelor inferioare. Considera că sarcina lui e să facă marinari adevăraţi şi, dintre toţi comandanţii, el era în spatele celui mai mare procent de reînrolări. A noua parte din micimanii de pe submarinele din Flota Nordului erau profesionişti instruiţi de Ramius. Ceilalţi comandanţi erau fericiţi să aibă la

bord *starşini* formaţi de el şi nu o dată s-a întâmplat ca aceştia să-şi continue studiile ca ofiţeri.

După optsprezece luni de muncă asiduă şi instruire serioasă, Marko şi submarinul său, *Academia Vilnius,* erau pregătiţi să înceapă jocul de-a vânătoarea. Au dat întâmplător peste nava americană USS *Triton* în Marea Norvegiei şi au hăituit-o fără milă timp de douăsprezece ore. Mai târziu avea să observe, nu fără o oarecare plăcere, că *Triton* a fost retras pentru că, ziceau ei, era un vas de dimensiuni prea mari şi care se dovedise incapabil să facă faţă noilor modele sovietice.

Submarinele cu propulsie diesel ale englezilor şi ale norvegienilor, pe care le întâlnea ocazional, sforăind uşor, erau urmărite nemilos şi adesea prinse în reţeaua sonarului. Odată chiar surprinsese un submarin strategic american şi reuşise să menţină contactul cu nava aproape două ore înainte să dispară ca o nălucă în apele negre.

Dezvoltarea rapidă a marinei sovietice şi nevoia de ofiţeri calificaţi la începutul carierei lui l-au împiedicat pe Ramius să urmeze cursurile Academiei Frunze. În mod normal, aceasta ar fi fost o condiţie *sine qua non* a avansării în armata sovietică. Academia Frunze, aflată la Moscova, lângă vechea mănăstire Novodevici, purta numele unui erou al revoluţiei. Era prima şcoală destinată celor care aspirau să devină comandanţi şi, deşi Ramius nu o urmase, priceperea lui în calitate de comandant activ i-a prilejuit numirea ca instructor. Era ceva obţinut exclusiv prin merit, ceva care nu depinsese de statutul privilegiat al tatălui său. Iar asta era foarte important pentru Ramius.

Şefului Catedrei de imagine navală îi plăcea să-l prezinte pe Marko drept „pilotul nostru de încercare pentru submarine”. Cursurile lui deveniră un punct de atracţie nu numai pentru ofiţerii din academie, ci şi pentru mulţi alţii care veneau să asiste la prelegerile lui despre istoria marinei militare şi despre strategia navală. În weekendurile petrecute la *dacia*[5] oficială a tatălui său, din satul Zhukova-1, scria manuale pentru operaţiunile pe submarine şi pentru instruirea echipajelor, precum şi specificaţii pentru submarinul de atac ideal. Unele dintre ideile sale fuseseră suficient de controversate pentru a-l deranja pe cel mai în vârstă dintre sponsori, Gorşkov, care era acum comandantul-şef al întregii Marine Militare sovietice – însă bătrânului amiral nu i-a displăcut cu totul proiectul.

[5] Locuinţă de vară (n. red.).

Ramius a propus atunci ca ofiţerii de pe submarine să lucreze cu singura clasă de nave – ba, mai mult, pe o singură navă – timp de câţiva ani, pentru a-şi însuşi mai bine profesia şi capacităţile vaselor lor. Comandanţii pricepuţi, sugerase el, nu ar trebui să fie forţaţi să-şi părăsească navele pentru a fi promovaţi în slujbe la birou. Apoi lăudase obiceiul din Armata Roşie, potrivit căruia un comandant de trupe putea să-şi păstreze postul atât cât dorea şi făcu intenţionat comparaţia dintre părerile lui pe această temă şi ce se obişnuia în marinele occidentale. Insistase asupra necesităţii de a avea o instruire mai îndelungată în flotă, personal angajat pe o perioadă mai lungă şi condiţii de viaţă mai bune pe submarin. Unele dintre ideile sale au ajuns la nişte urechi înţelegătoare în rândul celor de rang înalt. Altele însă, nu – şi Ramius simţi că este sortit să nu poarte niciodată steagul de amiral. Deja nu-i mai păsa. Iubea submarinele şi nu le-ar fi părăsit pentru un escadron şi nici măcar pentru comanda flotei întregi.

După ce a terminat la Frunze, a devenit într-adevăr pilot de încercare pentru submarine. Marko Ramius, care era acum căpitan de rangul întâi, avea să scoată pe mare prima navă din fiecare clasă de submarine, să fie primul care-i verifică punctele slabe şi punctele tari, să dezvolte operaţiuni de rutină şi indicaţii de instruire a echipajului. Primul submarin de tip *Alfa* a fost sub comanda lui; la fel ca şi primul *Delta* şi primul *Typhoon.* În afară de ghinionul nemaipomenit de pe *Alfa,* cariera lui fusese un lung şir de succese.

De-a lungul acestor ani, devenise mentorul multor ofiţeri tineri. Se întreba, ce ar fi zis Saşa de faptul că el învăţa noi generaţii de tineri entuziaşti arta dificilă a conducerii submarinelor. Mulţi dintre aceştia au devenit la rândul lor comandanţi de nave; dar majoritatea n-o făcuseră. Ramius era genul de comandant care avea mare grijă de cei care corespundeau standardelor lui, dar avea grijă şi de cei care îl dezamăgeau. Un alt motiv pentru care nu a ajuns amiral a fost îndârjirea lui de a nu promova ofiţeri ai căror taţi erau figuri la fel de impunătoare ca tatăl său, dar şi mai puţin capabili. Niciodată nu făcea favoritisme când era în joc datoria lui şi vreo şase odrasle ale unor înalţi oficiali ai Partidului au primit rapoarte nefavorabile, în ciuda participării lor active la dezbaterile săptămânale din sânul Partidului. Majoritatea deveniseră *zampoliti.* Această integritate de care dădea dovadă îi făcuse pe

mai mulţi de la comanda flotei să aibă încredere în el. Când apărea vreo sarcină neobişnuit de grea, numele lui Ramius era primul adus în discuţie.

Şi, tot astfel, îşi adunase un număr de tineri ofiţeri pe care el şi Natalia aproape că-i adoptaseră. Era un surogat pentru familia pe care cei doi nu o avuseseră. Ramius ajunsese să îndrume bărbaţi care-i semănau, oameni care aveau de multă vreme îndoieli privind cei care le conduceau ţara. Era uşor de abordat, după ce îi dovedeai că meriţi atenţia. Celor care aveau îndoieli politice sau chiar şi numai nişte nemulţumiri, el le dădea acelaşi sfat: „Intraţi în Partid”. Aproape toţi erau deja membri ai Comsomolului, bineînţeles şi Marko i-a încurajat insistent să facă şi pasul următor. Acesta era preţul pentru o carieră în marina militară şi majoritatea ofiţerilor îl plătiseră, împinşi de gustul lor pentru aventură. Lui Ramius însuşi i se permisese să intre în Partid la numai optsprezece ani, cea mai fragedă vârstă la care s-ar fi putut înscrie cineva, asta numai datorită influenţei tatălui său. Discuţiile sale ocazionale la şedinţele de Partid săptămânale erau citate perfecte din doctrina Partidului. Nu era greu, avea să le povestească mai târziu, cu răbdare, ofiţerilor. Nu trebuia decât să repeţi ce spunea Partidul – schimbând ordinea cuvintelor ici şi colo. Era ceva mult mai uşor decât să navighezi – asta se vedea cu ochiul liber dacă luai orice ofiţer politic! Ramius ajunsese cunoscut drept un comandant ai cărui ofiţeri erau şi excelent pregătiţi, dar şi modele de atitudine politică. Era printre primii din toată marina la recrutarea membrilor de partid.

Apoi a murit soţia lui. Ramius se afla atunci în port, ceva deloc neobişnuit pentru un comandant de submarin balistic strategic. Avea şi el o *dacia* în pădurea de la vest de Poliarnîi, un automobil Jiguli, o maşină oficială cu şofer de care se bucurau cei din postul lui de comandă şi tot felul de alte lucruri de care avea parte un om de rangul şi cu descendenţa lui. Făcea parte din elita Partidului, aşa încât, atunci când Natalie s-a plâns de dureri abdominale, a căzut în capcana de a merge la spitalul privilegiaţilor. Era şi o vorbă în Uniunea Sovietică: „Au parchet pe jos, deci nici doctorii nu-s răi”. Ultima oară când o văzuse în viaţă era întinsă pe un pat cu rotile şi-i zâmbea, în timp ce infirmierii o duceau către sala de operaţie.

Chirurgul care era de serviciu a ajuns târziu la spital, mai era şi beat pe deasupra, aşa că s-a bucurat de răgazul de a respira oxigen pur ca să-şi mai revină înainte de a începe procedura

simplă de scoatere a apendicelui. Organul umflat se sparse chiar când medicul atinse ţesutul pentru a ajunge la apendice. A urmat imediat peritonita, complicată şi de intestinele pe care le perforase medicul nepriceput în graba de a repara greşeala.

Nataliei îi fusese prescris tratament cu antibiotice, dar cele din import (de obicei franţuzeşti) tocmai se terminaseră la Spitalul Partidului. Au fost înlocuite cu medicamente autohtone, dar în industria sovietică era ceva obişnuit ca muncitorii să primească bonusuri pentru faptul că-şi depăşiseră norma, iar aceste depăşiri nu mai erau supuse controlului de calitate. Acest lot de medicamente nu fusese niciodată inspectat sau testat. „Probabil că fiolele fuseseră umplute cu apă distilată în loc de antibiotice” i se spusese a doua zi lui Marko. Natalia intrase în stare de şoc şi apoi în comă, murind înainte ca şirul de erori să poată fi corectat.

Funeraliile s-au desfăşurat într-o atmosferă solemnă, aşa cum se cuvenea. Participaseră ofiţeri care-i erau colegi şi chiar subordonaţi şi peste o sută de alţi oameni, care făceau parte din marină şi pe care-i ajutase şi-i considerase prieteni de-a lungul anilor, plus rudele Nataliei şi reprezentanţii Comitetului Central al Partidului. Marko fusese plecat în larg când murise tatăl lui şi, pentru că ştiuse foarte bine grozăvia crimelor pe care le comisese Alexandr, pierderea nu-l afectase prea mult. Moartea soţiei lui însă era o adevărată catastrofă. Când se căsătoriseră, Natalia spusese în glumă că orice marinar are nevoie de cineva la care să se întoarcă şi că fiecărei femei îi place să tânjească după cineva care e departe. Atât de simplă fusese şi infinit mai complicată, căsătoria a doi oameni inteligenţi, care avuseseră cincisprezece ani la dispoziţie să-şi înveţe reciproc punctele tari şi punctele slabe şi care se apropiaseră tot mai mult, cu fiecare zi.

Marko Ramius privea sicriul care intra în crematoriu în sunetele sumbre ale unui recviem clasic şi sobru ce devenea tot mai tensionat, dorindu-şi să poată să se roage pentru sufletul Nataliei, sperând că bunica Hilda avusese dreptate, că nu se încheia totul acolo, după uşa de oţel, în vâlvătaia focului. Statul nu numai că-i răpise soţia, îi luase şi posibilitatea de a-şi alina durerea cu o rugăciune, îi răpise orice speranţă – chiar şi iluziile – de a o revedea vreodată. Natalia, blândă şi dulce, fusese singura lui oază de fericire după vara petrecută cu mulţi ani în urmă pe malul Mării Baltice. Acum fericirea aceea se risipise pentru totdeauna. În săptămânile şi lunile care au urmat, amintirea ei i-a

sfâşiat sufletul; o anumită coafură, un anume fel de a păşi, un anume râs întâlnite pe stradă sau prin magazinele din Murmansk nu făceau decât să i-o readucă în minte pe Natalia, iar când se gândea la pierderea pe care o suferise, nu mai păstra nimic din rigoarea de ofiţer de marină de carieră.

Viaţa Nataliei Bogdanova Ramius se pierduse din cauza unui chirurg beat în timpul serviciului – o ofensă demnă de Curtea Marţială la adresa marinei sovietice – dar Marko nu putea să ceară pedepsirea doctorului. Acesta era, la rândul lui, fiul unui membru de Partid cu rang înalt şi avea un statut asigurat de susţinătorii săi. Viaţa ei ar fi putut fi salvată dacă primea tratamentul care trebuia, dar nu fuseseră suficiente medicamente străine, iar produsele farmaceutice sovietice nu erau demne de încredere. Nu i se putea cere doctorului să plătească şi nici muncitorilor din industria farmaceutică, iar gândul acesta îi tot stăruia în minte, alimentându-i furia până la punctul în care hotărî că statul ar trebui să fie pus să plătească.

Ideea se conturase în răstimpul a câteva săptămâni şi fusese produsul unei cariere bazate pe planificarea şi instructajul în vederea evenimentelor neprevăzute. Când, după o pauză de doi ani, se reluase construirea navei *Octombrie Roşu,* Ramius ştia că el va fi la comanda navei. Se implicase în proiectarea sistemului său revoluţionar de propulsie şi inspectase prototipul, care a navigat prin Marea Caspică vreme de câţiva ani în secret absolut. Ceruse să fie eliberat din funcţia de comandant de pe nava de atunci, pentru a se putea concentra asupra construcţiei şi echipării lui *Octombrie Roşu,* îşi selectase şi-şi instruise dinainte ofiţerii pentru a putea pune în funcţiune cât mai devreme submarinul strategic. Cererea îi fusese aprobată de comandantul Flotei Nordului, un tip sentimental care suferise şi plânsese la moartea Nataliei.

Ramius ştia deja cu ce ofiţeri va lucra. Toţi erau absolvenţi ai Academiei Vilnius, mulţi dintre ei erau „fiii” lui Marko şi ai Nataliei, erau oameni care-şi câştigaseră prin merit locul şi rangul în faţa lui Ramius; oameni care urau incapacitatea ţării lor de a construi submarine demne de competenţa lor; oameni care intraseră în Partid, aşa cum le spusese şi ajunseseră şi mai nemulţumiţi de „patria mamă” pe măsură ce aflaseră că preţul oricărei avansări era prostituţia minţii şi a sufletului, că trebuiau să devină nişte papagali bine plătiţi, îmbrăcaţi într-o haină albastră, pentru care fiecare recitare în faţa Partidului să fie un

exerciţiu de autocontrol. Majoritatea erau oameni care nu urmaseră acest drum degradant. În marina sovietică erau trei variante de avansare. Puteai deveni *zampolit şi* să fii un paria printre profesionişti. Puteai să fii ofiţer de marină şi să avansezi, devenind, în cele din urmă, comandant pe propria navă. Sau puteai fi mutat la o specialitate unde puteai fi avansat în grad şi plătit mai bine, însă nu deveneai niciodată comandant de vas. Aşa încât un inginer-şef sau un angajat al marinei sovietice putea fi mai mare în grad decât comandantul de vas şi totuşi să-i fie subordonat.

Ramius se uită în jurul mesei la ofiţerii lui. Celor mai mulţi dintre ei nu li se permisese să îşi împlinească visurile în viaţa profesională în ciuda pregătirii excelente şi a faptului că erau membri de partid. Diverse infracţiuni minore din tinereţe – în cazul unuia era vorba de un act comis la numai opt ani – îi făceau persoane nedemne de încredere. Ofiţerul responsabil cu rachetele era evreu; şi, deşi părinţii lui fuseseră întotdeauna susţinători convinşi ai comunismului, nici ei, nici fiul lor nu puteau fi demni de încredere. Fratele mai mare al unui alt ofiţer demonstrase împotriva invadării Cehoslovaciei în 1968 şi astfel întreaga familie căzuse în dizgraţie. Lui Melekin, inginerul-şef şi egalul în rang al lui Marko, nu i se permisese niciodată să urmeze cariera prin care putea deveni comandant, pentru simplul motiv că superiorii lui voiau ca el să rămână inginer. Borodin, care era pe punctul de a deveni comandant de vas, acuzase odată un *zampolit* că era homosexual, iar cel căruia îi spusese asta era fiul *zampolit*-ului-şef al Flotei Nordului. Căile care duceau către trădare erau multe şi diferite.

— Şi dacă ne localizează? întrebă Kamarov.

— Mă îndoiesc chiar şi de americani că vor reuşi să ne găsească atunci când funcţionează „şenila”. Oricum, sunt sigur că submarinele noastre nu ne voi găsi. Tovarăşi, eu am contribuit la proiectul navei, spuse Ramius.

— Şi ce se va întâmpla cu noi? rosti în şoaptă ofiţerul de atac.

— Mai presus de orice, trebuie să ne ducem la bun sfârşit sarcina pe care o avem. Un ofiţer care se uită prea mult în zare riscă să se împiedice de propriile şireturi.

— Ne vor căuta, spuse Borodin.

— Bineînţeles că ne vor căuta, zise Ramius zâmbind, dar nu vor şti unde să ne caute şi, când vor afla, va fi prea târziu. Tovarăşi, misiunea noastră este să evităm să fim detectaţi. Şi

aşa vom face.

A PATRA ZI
LUNI, 6 DECEMBRIE

Sediul CIA

Ryan străbătea coridorul ultimului etaj al sediului CIA din Langley, Virginia. Trecuse deja de trei filtre de securitate şi la nici unul nu i se ceruse să deschidă geanta diplomat; era încuiată şi acoperită de cutele hainei cu croială sofisticată, de culoarea pielii de căprioară. Cadou de la un ofiţer din Royal Navy.

De vestimentaţia lui era responsabilă soţia, fiind vorba de un costum scump, cumpărat de la Savile Row, cu o croială englezească, nici prea conservatoare, dar nici după ultimele tendinţe ale modei. Avea mai multe costume ca acesta aşezate în perfectă ordine în dulapul lui, după culori şi le purta cu cămăşi albe şi cravate în dungi. Ca bijuterii, nu avea decât verigheta, inelul specific universităţii pe care o absolvise şi un ceas digital scump, cu o brăţară de aur şi mai scumpă. Ryan nu acorda prea mare atenţie înfăţişării. E drept că meseria lui consta tocmai în a vedea dincolo de aceste aparenţe, încât să descopere adevărul gol-goluţ.

Nu era genul de bărbat care să-ţi atragă atenţia, avea puţin peste 1,80 m şi o constituţie fizică ce fusese uşor afectată, la nivelul toracelui, de lipsa de exerciţiu fizic, la care se mai adăuga şi vremea nenorocită din Anglia. Ochii săi albaştri te dezamăgeau cu inexpresivitatea lor; adesea avea o privire pierdută, de parcă îşi lăsa mimica pe pilotul automat în timp ce gândurile erau absorbite de materialul de cercetare şi de datele cărţii la care lucra. Nu dorea să facă o impresie bună decât celor care-l cunoşteau deja, de restul nu prea-i păsa. Nu aspira la celebritate. Viaţa lui era şi-aşa destul de complicată – reflecta el – şi chiar ceva mai complicată ar fi crezut mulţi. Din ea făceau parte soţia pe care o iubea şi copiii pe care-i adora, o slujbă care-i punea mereu inteligenţa la încercare şi o oarecare independenţă financiară, cât să-şi aleagă singur drumul. Iar drumul pe care-l alesese Jack Ryan ducea la CIA. Motto-ul oficial al agenţiei era: „Numai adevărul ne aduce adevărata libertate”. Secretul însă –

îşi spunea el cel puţin o dată pe zi – era să mai şi afli adevărul şi, deşi se îndoia că el va atinge personal acea stare de graţie, se mândrea totuşi cu abilitatea lui de a ciuguli din el, fărâmă cu fărâmă.

Biroul directorului adjunct de la spionaj ocupa tot colţul de la ultimul etaj şi avea vedere la valea râului Potomac, acoperită de păduri. Ryan mai avea de trecut de un singur filtru de securitate.

— Bună dimineaţa, domnule Ryan.

— Bună dimineaţa, îi răspunse Ryan şi-i zâmbi.

Nancy Cummings era secretară de douăzeci de ani, lucrase în subordinea a opt directori adjuncţi şi, adevărul era că ea avea probabil un simţ tot atât de ascuţit când era vorba de spionaj cât personajele numite pe criterii politice în biroul de alături. Era ca în orice altă afacere serioasă: şefii veneau şi plecau, dar persoanele bine pregătite care ocupau postul de secretar executiv rămâneau neclintite.

— Ce mai face familia dumneavoastră, domnule Ryan? Se pregăteşte de sărbători?

— Bineînţeles. Doar că Sally e cam îngrijorată. Nu e sigură dacă Moşul a aflat că ne-am mutat şi se gândeşte că n-o să ajungă tocmai în Anglia, la ea. Dar o să ajungă, o asigură el.

— Sunt atât de drăgălaşi la vârsta asta, spuse ea în timp ce apăsă pe un buton. Puteţi intra, domnule doctor Ryan.

— Mersi, Nancy.

Ryan răsuci mânerul cu protecţie electronică şi intră în biroul directorului adjunct.

Din scaunul lui cu spătar înalt, viceamiralul James Greer, care citea un dosar, se lăsă pe spate. Biroul de mahon, o piesă supradimensionată, era acoperit cu teancuri de dosare, aşezate în ordine. Acestea aveau marginile tivite cu roşu, iar pe coperte erau diferite nume de cod.

— Salutare, Jack! strigă el din colţul celălalt al încăperii. Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

Ofiţerul de marină în retragere James Greer avea şaizeci de ani şi continua să muncească la fel de competent, în genul lui Hyman Rickover, deşi era mai uşor să lucrezi pentru Greer. Era un „mustang”, era omul care intrase în marină ca recrut, îşi croise drum spre Academia Militară numai prin forţe proprii şi petrecuse patruzeci de ani luptând să obţină cele trei stele de amiral, fiind la început comandant pe submarine, apoi specialist

în munca de informaţii. Greer era un şef exigent, dar unul care avea grijă de cei care îi făceau o impresie bună. Iar Ryan era unul dintre aceştia. Spre nefericirea lui Nancy, lui Greer îi plăcea să-şi facă singur cafeaua cu automatul marca West Bend, care stătea mereu pe măsuţa din spatele biroului; era suficient să se întoarcă şi ajungea la el. Ryan îşi turnă o ceaşcă de cafea, de fapt o cană fără toartă, în genul celor marinăreşti. Era o cafea tradiţională pentru cei din marină, cu aromă puternică şi cu puţină sare.

— Ţi-e foame, Jack? întrebă Greer şi scoase dintr-un sertar o cutie cu produse de patiserie. Uite, am nişte cornuri cu miere.

— A, mulţumesc. Chiar n-am prea mâncat în avion.

Ryan luă un corn şi un şerveţel.

— Tot nu-ţi place să zbori cu avionul? întrebă Greer amuzat. Ryan se aşeză pe scaunul din faţa biroului şefului său. Păi, cred că ar trebui să te înveţi cu el. Mie-mi plac alea tip Concorde mai mult decât cele mari. Nu mai trebuie să fi îngrozit decât pe jumătate. Ce mai fac ai tăi?

— Foarte bine, mulţumesc. Sally e în clasa întâi şi îi place foarte mult. Iar micuţul Jack a început să meargă de-a buşilea prin casă. Cornurile astea sunt chiar bune.

— S-a deschis o patiserie aproape. Trec pe lângă ea în fiecare dimineaţă, spuse amiralul, apoi se ridică în picioare. Aşadar, cu ce treabă pe la noi?

— E vorba de fotografiile cu noul submarin sovietic, *Octombrie Roşu,* spuse Ryan într-o doară, între două înghiţituri de cafea.

— Ooo; şi ce-ar dori verii noştri englezi în schimbul lor? întrebă Greer suspicios.

— Ar vrea să arunce o privire la dispozitivele noi ale lui Barry Somers. Nu la utilajele propriu-zise – cel puţin nu la început numai la produsul finit. E un târg cinstit, domnule amiral.

Ryan ştia că CIA nu are nici o imagine cu noul submarin. Departamentul operaţiuni nu avea nici un om pe şantierul de construcţii de la Severodvinsk şi nici la baza de submarine de la Poliarnîi. Ba mai mult, adăposturile construite pentru a ascunde submarinele strategice, după modelul celor germane din cel de-al Doilea Război Mondial făceau imposibilă fotografierea din satelit.

— Avem zece cadre de aproape, câte cinci de la pupa şi de la prova; una din fiecare perspectivă este nedevelopată încă pentru ca Sommers să poată lucra pe original. Nu am făcut nici un

angajament deocamdată, dar i-am spus lui Sir Basil că veţi reflecta asupra acestei variante.

Amiralul mormăi ceva. Sir Basil Charleston, şeful Serviciilor Secrete Britanice, era maestru în *quid pro quo*, oferindu-se, din când în când, să împartă sursele cu verii lor mai bogaţi, pentru ca după o lună să ceară ceva în schimb. Jocul de-a spionajul era adesea ca o piaţă primitivă.

— Jack, pentru a putea folosi noul sistem, avem nevoie de camera cu care s-au făcut fotografiile.

— Ştiu.

Ryan scoase camera din buzunarul de la haină.

— Este o cameră Kodak adaptată. Sir Basil spune că lor le aparţine viitorul camerelor pentru spionaj, fiind mici şi plate. Asta a fost ascunsă, din câte zice el, într-un pachet de ţigări.

— De unde ai ştiut? De unde ai ştiut că ne trebuie camera?

— Cum foloseşte Sommers laserele pentru a…

— Ryan! strigă Greer ieşindu-şi din fire. Cât ştii tu de fapt?

— Staţi liniştit. Aţi uitat că în februarie eu am fost acolo pentru a discuta despre noile amplasamente de rachete SS-20 de la graniţa cu China? Sommers era şi el acolo şi mi-aţi spus să-l duc cu maşina la aeroport. Pe drum a început să zică ceva despre ce idee nouă are el şi cum o să lucreze la ea în Occident. A vorbit numai despre asta tot drumul până la Dulles. Din puţinul pe care l-am înţeles, m-am prins că vrea să emită raze laser prin lentilele camerei pentru a afla modelul matematic al lentilei. De aici, mă gândesc eu, poate lua negativul şi să obţină din imagine razele de lumină care intrau iniţial şi, după aceea, bănuiesc că foloseşte un computer să treacă *asta* prin lentilele generate teoretic pentru a ajunge la o imagine perfectă. Probabil că n-am înţeles prea bine.

Dar Ryan îşi dădea seama după expresia feţei lui Greer că înţelesese exact ce trebuia.

— Sommers vorbeşte al naibii de mult.

— Şi eu i-am spus la fel, domnule amiral. Dar, când se porneşte, cum dracu' să-l mai opreşti?

— Şi englezii cât ştiu? întrebă Greer.

— Păi eu sunt de aceeaşi părere ca dumneavoastră, domnule amiral. Sir Basil mi-a pus întrebări despre asta şi i-am zis că întreabă pe cine nu trebuie. Vreau să zic că eu sunt licenţiat în economie şi istorie, nu în fizică. I-am spus că avem nevoie de cameră, dar el ştia asta dinainte. A scos-o imediat dintr-un sertar

şi mi-a îndesat-o în geantă. Dar eu nu am spus nimic despre asta.

— Mă întreb faţă de câţi o mai fi ciripit. Geniile astea! Trăiesc în lumea lor bizară. Uneori Sommers e ca un copil mic. Ştii care e regula de bază în spionaj: probabilitatea ca un secret să iasă la iveală e proporţională cu *pătratul* numărului de oameni care ştiu despre asta.

Era maxima favorită a lui Greer.

Telefonul de pe birou începu să sune.

— Greer la telefon… Sigur, mai spuse el şi puse receptorul în furcă. Charlie Davenport e pe drum încoace, după cum le-ai sugerat, Jack. Ar fi trebuit să ajungă de juma' de oră. Probabil că zăpada e de vină, zise amiralul şi făcu semn cu mâna către geam.

Zăpada se aşternuse într-un strat de vreo cinci centimetri şi, până la lăsarea nopţii, stratul de nea avea să treacă, se pare, de şapte centimetri.

— Cum cade un fulg în oraşul ăsta, cum se duc naibii toate.

Ryan începu să râdă. Unui tip din est, ca Greer, care era din Maine, îi era peste poate să priceapă anumite lucruri.

— Jack, să înţeleg că până la urmă tu crezi că merită?

— Domnule amiral, alergăm după pozele astea de ceva vreme, cu toate datele contradictorii pe care le primim despre submarin. Hotărârea vă aparţine, dumneavoastră şi judecătorului, dar, în ceea ce mă priveşte, cred că târgul merită. Imaginile sunt foarte interesante.

— Ar trebui să avem şi noi oamenii noştri pe şantierul ăla afurisit, mormăi Greer.

Nici Ryan nu ştia cum de dăduseră greş cei de la Operaţii în privinţa asta. Nu prea-l interesau operaţiunile pe teren. Ryan era analist. Pe el nu-l privea cum ajungeau datele pe biroul lui şi chiar avea grijă să nu afle.

— Bănuiesc că Basil nu v-a spus nimic de tipul ăsta, nu!

Ryan zâmbi clătinând din cap.

— Nu, domnule amiral. Şi nici nu am întrebat.

Greer încuviinţa în tăcere.

— Bună dimineaţa, James!

Ryan se întoarse şi-l văzu pe contraamiralul Charles Davenport, directorul spionajului în domeniul naval, urmat de un comandant care abia se târa de somn.

— Salut, Charlie. Îl cunoşti pe Jack Ryan, nu-i aşa?

— Bună ziua, Ryan.
— Am făcut deja cunoştinţă, spuse Ryan.
— Iar el e căpitanul Casimir.

Ryan dădu mâna cu cei doi. Făcuse cunoştinţă cu Davenport cu vreo câţiva ani în urmă, când îşi susţinea o lucrare la Naval War College, în Newport, Rhode Island. Davenport îi făcuse zile fripte în sesiunea de discuţii, când trebuia să răspundă la întrebări. S-ar fi zis că e groaznic să lucrezi în subordinea lui, el fiind un fost aviator care-şi pierduse dreptul de a pilota după un accident pentru care, cel Puţin aşa ziceau unii, el încă le purta pică. Cui anume? Nimeni nu prea ştia.

— Probabil că şi-n Anglia vremea e la fel de urâtă, Ryan.

Davenport îşi scoase haina şi o puse peste a lui Ryan.

— Văd că ai şterpelit o haină de la Royal Navy.

Ryan chiar ţinea la haina lui.

— Am primit-o cadou, domnule contraamiral şi vă asigur că este călduroasă.

— Dumnezeule mare, ai ajuns să şi vorbeşti ca un englez. James, trebuie să-l aducem acasă pe băiatul ăsta!

— Ai grijă cum te porţi cu el, Charlie. Are un cadou pentru tine. Ia-ţi şi tu o cafea.

Casimir se grăbi să-i toarne o cană de cafea şefului său, apoi se aşeză în dreapta lui. Ryan îi lăsă să mai aştepte câteva clipe înainte să deschidă diplomatul. Scoase de acolo patru dosare, dintre care păstră unul şi pe celelalte le dădu celor de faţă.

— Se zice ca ai făcut o treabă destul de bună, Ryan, spuse Davenport.

Jack ştia despre acesta că e un tip schimbător, ba amabil, ba nesigur pe el. Poate pentru a-şi ţine mereu în priză subordonaţii.

— Şi… Dumnezeule mare! spuse Davenport când deschise dosarul pe care tocmai îl primise.

— Domnii mei, vi-l pun la dispoziţie pe *Octombrie Roşu,* prin amabilitatea Serviciilor Secrete Britanice, spuse Ryan pe tonul cel mai formal.

În dosare, fotografiile erau dispuse în perechi, câte patru fotografii de dimensiuni 10/10. În spate erau mărite toate la 25/25. Fotografiile fuseseră executate dintr-un unghi jos şi oblic, probabil de la marginea docului unde stătea vasul în timpul reparaţiilor. Imaginile erau dispuse pe perechi, de la pupa şi de la prova.

— După cum puteţi observa, lumina nu era foarte bună. Nu

sunt de expoziţie. Era o minicameră cu film color şi sensibilitate 400. Prima pereche de fotografii a fost prelucrată normal pentru a obţine o calitate foarte bună. Pentru cea de-a doua pereche s-a mărit luminozitatea cu ajutorul procedurilor obişnuite. Cea de-a treia pereche a fost prelucrată digital pentru a îmbunătăţi culorile, iar cea de-a patra – pentru rezoluţia punctelor. Pentru fiecare cadru, am şi filmul nedevelopat, să se joace şi Barry Sommers cu ele.

— Da? spuse Davenport ridicând privirea pentru câteva clipe.

— Foarte frumos din partea englezilor. Şi care ar fi preţul? întrebă Greer. Să-l plăteşti, că merită!

— Aşa spune şi Jack.

— Şi cu preţurile astea… spuse Davenport chicotind. Ştii că el chiar lucrează pentru ei.

Ryan se ridică. Îi plăceau englezii, îi plăcea să lucreze cu specialiştii lor în spionaj, dar ştia foarte bine care era ţara lui. Jack trase aer în piept. Lui Davenport îi plăcea să-i tachineze pe ceilalţi şi, dacă el ar fi avut vreo reacţie, nu făcea decât să-i dea apă la moară.

— Să înţeleg că Sir John Ryan are încă relaţii sus-puse de cealaltă parte a oceanului? mai spuse Davenport, ca să-l aţâţe.

Titlul lui Ryan era onorific. Reprezenta răsplata pe care o primise după ce reuşise să împiedice un atac terorist asupra familiei regale, pe când se afla la Londra, în parcul St. James. La momentul acela era un simplu turist, un american oarecare într-o ţară străină, chiar cu mult înainte să facă parte din CIA. Faptul că împiedicase asasinarea a două personalităţi importante fără să ştie cine erau îi făcuse mai multă reclamă decât şi-ar fi dorit, însă îl pusese şi în legătură cu multe persoane din Anglia, majoritatea sus-puse. Aceste relaţii îl făcuseră atât de apreciat, încât cei de la CIA i-au cerut să facă parte dintr-un grup de colaborare americano-britanic. Aşa stabilise relaţii profesionale foarte bune cu Sir Basil Charleston.

— Avem mulţi prieteni acolo, domnule, iar unii dintre ei au fost atât de amabili încât să vă ofere aceste informaţii, spuse Ryan moderat.

Davenport s-a mai înmuiat.

— Bine, Jack, atunci fă-mi şi mie un serviciu! Ai grijă ca acela care ni le-a oferit să primească ceva de la Moş Crăciun. Merită cu vârf şi îndesat. Revenind, ce avem noi aici mai exact?

Pentru un observator nepriceput, fotografiile ilustrau un

submarin nuclear obişnuit. Corpul de oţel al navei era teşit la un capăt şi ascuţit la celălalt. Muncitorii care stăteau pe docuri erau şi un reper pentru dimensiunile imense ale navei. Avea două elice de bronz la pupa, de o parte şi de alta ale accesoriului plat căruia ruşii îi spuneau „coadă de castor”, cel puţin aşa zic rapoartele serviciilor de informaţii. Pupa părea obişnuită, cu excepţia unui mic detaliu.

— Trapele astea pentru ce sunt? întrebă Casimir.

— Hm. E al dracului de mare!

Davenport nu auzise întrebarea.

— Are cu 12 metri mai mult decât ne aşteptam noi, din câte se pare.

— Aproape cu 13 metri. Lui Ryan nu-i plăcea prea mult Davenport, dar măcar se pricepea. Sommers poate să-l măsoare. E mai mare, are cu doi metri mai mult decât celelalte din clasa *Typhoon.* E clar că e o versiune îmbunătăţită, dar…

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, îl întrerupse Davenport. Ce e cu trapele alea?

— Păi tocmai pentru ele am venit.

Ryan se întreba cât o să mai dureze. El le observase din primele cinci secunde.

— N-am idee. Şi nici englezii nu ştiu.

Octombrie Roşu avea două trape la prova şi două la pupa, de câte doi metri în diametru fiecare, uşor ovale. Erau închise în momentul în care fuseseră făcute fotografiile şi nu se vedeau bine decât în cel de-al patrulea grup de fotografii.

— Să fie tuburi pentru torpile? întrebă Greer deschizând un sertar al biroului.

Scoase o lupă. Dat fiind că acum se folosea prelucrarea digitală pentru vizualizarea detaliilor, lui Ryan i se păru teribil de anacronic şi simpatic în acelaşi timp.

— Tu eşti specialistul în submarine, James, observă Davenport.

— Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, Charlie.

Făcuse trecerea de la ofiţer în marina militară la spion profesionist pe la începutul anilor 1960.

Căpitanul Casimir, îşi dădu seama Ryan, deşi purta însemnele marinei militare, avea prudenţa să nu zică nimic. Nu era specialitatea lui.

— Păi nu se poate să fie tuburi pentru torpile. Au patru obişnuite la prova, în spatele ieşirilor ăstora… care, după toate aparenţele, au vreo doi metri în secţiune. Să fie vorba de tuburile

de lansare pentru noile rachete de croazieră la care lucrează acum?

— Aşa cred cei de la Royal Navy. Am avut ocazia să discut şi cu tipii de la serviciul lor de informaţii. Dar pune bază pe asta! Însă n-aş prea crede. De ce să pui o armă împotriva navelor de suprafaţă pe o platformă strategică? Noi nu o facem şi tragem la o distanţă mult mai mare decât ei. Trapele sunt simetrice faţă de axa navei. Nu se pot lansa proiectile din corpul navei. Ieşirile abia dacă evită elicele.

— În direcţia sonarului, spuse Davenport.

— Şi să ţinem cont că ei ar putea merge cu o elice. Dar la ce le trebuie două? întrebă şi Ryan.

Davenport îi aruncă o privire destul de tăioasă.

— Le place lor redundanţa.

— Două trape în faţă, două în spate, aş putea zice că sunt tuburi pentru rachete de croazieră. Poate pentru sonar. Dar de ce au toate trapele exact aceleaşi dimensiuni? întrebă Ryan clătinând din cap. Sunt prea multe coincidenţe. Eu cred că e vorba de ceva nou. Asta a şi făcut să întârzie construcţia navei aşa de mult. S-au gândit la ceva nou şi au stat doi ani să reconstruiască şi să adapteze arhitectura unui *Typhoon.* Şi fiţi atenţi la cele şase rachete în plus pentru echilibrare!

— Asta e doar o presupunere, observă Davenport.

— Pentru asta sunt plătit.

— Bine, Jack, tu ce crezi că este? întrebă Greer.

— N-aş putea spune. Nu sunt inginer.

Amiralul Greer îşi studie musafirii timp de câteva secunde. Zâmbi şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Domnii mei, ce avem noi de fapt? Nouăzeci de ani de experienţă în construcţia navelor militare, la care se adaugă şi un tânăr amator, zise el făcând un semn spre Jack. Bun, Jack, ne-ai adus ce ne trebuia. De ce te-ai ostenit să le aduci personal?

— Vreau să i le mai arăt cuiva.

— Cui? întrebă Greer suspicios, înclinând capul.

— Lui Skip Tyler. Îl cunoaşteţi cumva? îi întrebă Ryan pe cei trei.

— Eu îl cunosc, încuviinţă Casimir. Era cu un an mai mic la Annapolis. Dar parcă fusese rănit sau ceva de genul ăsta?

— Aşa e, zise Ryan. Şi-a pierdut un picior după un accident de maşină acum patru ani. Se pregătea să devină comandantul lui *Los Angeles* şi un şofer beat i-a distrus visul. Acum predă

ingineria la Academia Navală şi oferă consultanţă la *Sea Sistems Commands;* analiză tehnică, le verifică proiectul navelor. Şi-a luat doctoratul la MIT şi ştie să gândească dincolo de convenţional.

— Cum stă din punctul de vedere al securităţii informaţiilor? întrebă Greer.

— E autorizat pentru documente ultrasecrete şi chiar mai mult, datorită muncii lui la Crystal City.

— Charlie, ai ceva împotrivă?

Davenport se încruntă. Tyler nu făcea parte din lumea spionajului.

— El e tipul care a făcut evaluarea lui *Kirov?*

— Da, aveţi dreptate, uitasem, zise şi Casimir. El şi Saunders de la Sea Systems.

— A fost o treabă bună. Atunci sunt şi eu de acord.

— Aş vrea să le văd astăzi, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Oricum trebuie să ajung în Annapolis, să iau ceva de acasă şi… în sfârşit, să fac şi eu nişte cumpărături de Crăciun.

— Zău? Nişte păpuşele cumva?

Ryan s-a întors să-l privească pe amiral direct când îi dădea răspunsul:

— Da, domnule Davenport, chiar despre nişte păpuşi este vorba. Fetiţa mea vrea o Barbie care schiază şi nişte hăinuţe pentru păpuşi de la Jordache. Dumneavoastră nu faceţi pe Moş Crăciun niciodată, domnule amiral?

Davenport înţelese că Ryan nu mai avea de gând să dea înapoi nici un pas. Nu era un subordonat pe care să-l terorizezi după bunul-plac. Ryan putea oricând să facă stânga împrejur şi să plece. Schimbă tactica:

— Ţi-au spus cumva că *Octombrie* a ieşit în larg vinerea trecută?

— Da? Nu mi-au spus, răspunse Ryan luat pe nepregătite. Credeam că era planificat să plece abia vinerea asta.

— Şi noi credeam la fel. Comandantul navei e Marko Ramius. Ştii ceva de el?

— Numai ce am auzit de la alţii. Englezii spun că e foarte bun.

— Puţin spus, încuviinţă Greer. E probabil cel mai bun comandant de submarine pe care-l au, un adevărat luptător. Aveam un dosar măricel pentru el când era la DIA. Pe cine o să trimiţi pe urmele lui, Charlie?

— *Bremerton* a primit sarcina asta. Era în afara traseului

obişnuit de patrulare, în cadrul unei misiuni ELINT, când Ramius a ieşit în larg şi l-am chemat înapoi. Comandantul navei e Bud Wilson. Ţi-l mai aduci aminte pe tatăl lui?

Greer râse puternic:

— Pe Red Wilson? Ăla da comandant de submarin, un om curajos! Fii-su-i bun de ceva?

— Aşa se zice. Ramius e cel mai bun din tabăra sovieticilor, dar Wilson are un 688. Până la sfârşitul săptămânii o să începem un capitol nou din viaţa lui *Octombrie Roşu,* zise Davenport şi se ridică în picioare. Trebuie să mă întorc, James.

Casimir se duse repede să ia paltoanele.

— Pot să păstrez fotografiile? întrebă Davenport.

— Cred că da, Charlie. Nu le afişa pe pereţi, nici măcar dacă vrei să arunci cu săgeţi în ele. Ryan, bănuiesc că şi tu trebuie să pleci, nu-i aşa?

— Da, domnule amiral.

Greer ridică receptorul.

— Nancy, domnul Ryan are nevoie de o maşină şi un şofer peste un sfert de oră.

Puse receptorul în furcă şi aşteptă să plece Davenport.

— N-are nici un sens să te împotmoleşti în zăpadă pe vremea asta. Şi, oricum, cred că o să conduci pe celălalt sens după ce ai stat un an în Anglia. Şi zi aşa, o Barbie care schiază?

— Dumneavoastră aţi avut numai băieţi, nu-i aşa? Cu fetele e altfel, zise Ryan zâmbind. Nu aţi cunoscut-o încă pe micuţa mea Sally.

— E fata lui tati?

— Mda. Mă rog pentru cel care o să se-nsoare cu ea. Pot să las fotografiile astea la Tyler?

— Eu sper că nu te înşeli în privinţa lui, băiete. Da, poate să le ţină, dar numai dacă are un loc unde să le ascundă cum trebuie.

— Am înţeles, domnule amiral.

— Când te întorci, probabil o să fie târziu la cum arată şoselele. Stai la Marriott?

— Da.

Greer rămase puţin pe gânduri.

— Probabil că şi eu o să stau până târziu. Treci puţin pe aici înainte să te duci la culcare. S-ar putea să avem câteva lucruri de discutat.

— Aşa voi face. Mulţumesc pentru maşină.

Ryan se ridică în picioare.

— Du-te şi ia păpuşile alea, băiete!

Greer îl urmări cu privirea la plecare. Îl plăcea pe Ryan. Băiatului nu-i era teamă să spună ceea ce gândea. Iar asta se datora parţial faptului că avea o situaţie financiară bună şi se căsătorise cu una şi mai bună. Avea genul de independenţă care era avantajos. Nu putea fi cumpărat, mituit sau dus de nas. Putea oricând să se întoarcă la scrisul cărţilor de istorie şi atât. Ryan câştiga singur de patru ani ca jucător la bursă, punând la bătaie propriii bani la riscuri mari şi dând lovitura înainte să renunţe, pentru că – zicea el – nu voia să-şi forţeze norocul. Greer nu credea în povestea asta. Era mai degrabă de părere că Jack se plictisise de moarte să facă bani. Clătină din cap. Talentul cu care alegea afacerile profitabile se valorifica acum în CIA. Devenea cu fiecare zi unul dintre analiştii cei mai străluciţi ai lui Greer, iar relaţiile lui din Anglia îl făceau de două ori mai valoros. Ryan avea capacitatea să pună ordine într-o mulţime haotică de date şi să scoată în evidenţă două sau trei aspecte care erau cu adevărat semnificative. La CIA întâlneai prea rar aşa ceva. Agenţia încă mai cheltuia prea mult pe colectarea datelor şi nu pe colaţionarea lor. Analiştii nu aveau deloc aura pe care ar fi trebuit să o aibă – după imaginea creată la Hollywood – un agent secret într-o ţară străină. Dar Jack ştia cum să analizeze rapoartele primite de la asemenea persoane şi din sursele tehnice. Ştia cum să ia o decizie şi nu-i era teamă deloc să spună ce gândea, indiferent dacă şefului său îi plăcea sau nu. Uneori asta-l deranja pe bătrânul amiral, dar la urma urmelor îi plăcea să aibă subordonaţi pe care să-i poată respecta, în CIA erau prea mulţi pricepuţi la un singur lucru: linguşeala.

Academia Navală

Pentru Oliver Wendell Tyler, pierderea piciorului drept nu însemnase pierderea farmecului ştrengăresc şi nici a poftei de viaţă. Soţia lui putea s-o confirme. De când nu mai făcea parte din serviciul activ, de patru ani, familia lor se înmulţise cu trei copii, pe lângă cei doi pe care-i aveau, iar acum se pregăteau şi de al şaselea. Ryan îl găsise la birou, într-o sală de clasă goală, la Rickover Hall, clădirea Academiei Navale. Corecta nişte lucrări.

— Ce mai faci, Skip? întrebă Ryan rezemându-se de cadrul uşii.

Şoferul de la CIA îl aştepta pe hol.

— Salutare, Jack! Te credeam în Anglia.

Tyler sări în picioare – aşa obişnuia să se exprime – şi merse şchiopătat până la Ryan să-l prindă de mână. Piciorul infirm se termina cu un pătrat şi o banda de cauciuc în loc de o labă a piciorului, chiar şi de lemn. Se îndoia la genunchi, dar nu mult. Cu şaisprezece ani în urmă Tyler făcuse parte din a doua echipă de liga *All American şi* restul corpului era dur ca metalul şi fibra de sticlă din care era făcut piciorul stâng. După cum îţi strângea mâna, ar fi zgâlţâit bine şi o gorila.

— Şi cu ce treburi pe la noi?

— A trebuit să vin cu avionul să rezolv nişte probleme şi să fac nişte cumpărături. Ce mai fac Jean şi cei… cinci copii?

— Cinci şi trei sferturi.

— Altul? Jean ar fi trebuit să te ducă la doctor.

— Aşa a zis şi ea, dar şi-aşa nu-mi mai funcţionează destule, spuse Tyler râzând. Cred că îmi iau revanşa pentru toţi anii pe care i-am petrecut ca un călugăr. Hai, vino şi ia-ţi un scaun!

Ryan se aşeză pe colţul mesei şi-şi deschise diplomatul. Îi dădu lui Tyler un dosar.

— Am nişte poze la care vreau să te uiţi şi tu.

— Bine.

Tyler deschise repede dosarul.

— Al cui… E rusesc! Mare! Asta e configuraţia tipică pentru clasa *Typhoon.* Totuşi are multe modificări, 26 de rachete în loc de 20. Pare şi ceva mai lung. Carena e mai hidrodinamică şi diametrul e mai mare, nu?

— Cu doi sau trei metri.

— Am auzit că lucrezi pentru CIA. Nu ai voie să vorbeşti despre asta, nu?

— Cam aşa ceva. Să nu uiţi că tu n-ai văzut niciodată fotografiile astea, Skip. Ai înţeles?

— Sigur.

Îi apăru o strălucire în ochi.

— Atunci pentru ce mi le-ai adus ca „să nu le văd”?

Ryan scoase imaginile mărite de la sfârşitul dosarului.

— Uită-te la trapele astea, la prova şi la pupa!

— Hm.

Tyler le puse jos una lângă alta.

— Sunt destul de mari. Au vreo doi metri şi par să corespundă la prova şi la pupa. Par simetrice în raport cu axa longitudinală.

Nu sunt tuburi pentru rachete de croazieră?

— Cum să pui aşa ceva pe un submarin strategic?

— Rusnacii sunt un popor nonconformist, Jack şi le place să proiecteze navele după cum au chef. Tot ei au echipat clasa *Kirov* cu un reactor nuclear şi cu motoare pe bază de petrol. Hm… elice pereche. Trapele de la pupa nu pot fi pentru sonar. Ar afecta elicele.

— Dar dacă ar opri o elice?

— Aşa procedează cu navele de suprafaţă pentru a economisi combustibil, uneori chiar şi la vasele de atac. Dar să ai o navă de atac cu o singură elice în funcţiune ar fi destul de dificil pe jucăria asta. *Typhoon* se presupune că are probleme de manevrabilitate şi navele care se manevrează greu au tendinţa să fie sensibile la problemele de energie. Ajungi să ţopăi de colo-colo şi nu mai poţi controla imersiunea. Ai observat că uşile converg la pupa?

— Nu.

Tyler ridică privirea.

— Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. E un sistem de propulsie. N-ar fi trebuit să mă întrerupi de la corectatul tezelor, Jack! Asta te tâmpeşte.

— Un sistem de propulsie?

— Ne-am uitat la asta… oho, trebuie să fi fost acum vreo douăzeci de ani, pe când făceam şcoala aici. Dar nu l-am aplicat. Era ineficient.

— Bun, acum zi-mi şi mie despre ce-i vorba.

— I se spune sistem de propulsie de tip tunel sau hidrodinamică. Ştii că în vest au o groază de centrale hidroelectrice? Baraje, în cea mai mare parte. Apa cade pe turbinele care antrenează generatoarele de curent. Acum sunt unele mai noi care se instalează în râurile subterane, apa pune în mişcare turbinele şi ele rotesc generatoarele. O turbină e ca o elice, numai că în cazul ei apa e cea care-l pune în mişcare şi nu invers. Există mici deosebiri tehnice, dar nimic important. Până aici m-ai urmărit?

— Propulsia hidrodinamică asta face. Absorbi apa pe la prova şi turbinele o scot afară la pupa în felul ăsta deplasând nava.

Tyler făcu o pauză şi se încruntă.

— Din câte îmi aduc aminte se plasează mai multe turbine, una după alta în fiecare tunel. Au analizat posibilitatea asta prin anii 1960 şi au ajuns până la prototip înainte să abandoneze

proiectul. Unul dintre lucrurile pe care le-au descoperit e că o singură turbină nu funcţionează la fel de bine ca mai multe aşezate „în cascadă”. Ceva legat de presiunea de retur. Era un principiu nou, ceva care a fost descoperit pe neaşteptate. Până la urmă au folosit patru, din câte îmi amintesc şi ar fi trebuit să arate ca treptele de compresor dintr-un motor cu reacţie.

— Şi de ce am renunţat la el? întrebă Ryan, care-şi nota cu viteză noutăţile.

— În principal, a fost problema eficienţei. Cantitatea de apă pe care o putem aduce prin conducte e limitată, indiferent cât de puternice ar fi motoarele. Şi sistemul de propulsie ocupa mult spaţiu. Au reuşit să găsească o soluţie parţială cu un tip nou de motor electric, dar chiar şi aşa te trezeşti în cele din urmă cu o maşinărie bizară în interiorul monstrului. Limita superioară a vitezei ar fi trebuit să ajungă la zece noduri şi asta nu era suficient, deşi teoretic se eliminau sunetele de cavitaţie.

— Cavitaţie?

— Când ai o elice care se învârte în apă cu viteză mare, se creează o zonă de joasă presiune pe intradosul palei. Asta poate duce la evaporarea apei. Apar multe bule mici. Nu rezistă mult sub presiunea apei, iar, când cedează, apa revine cu forţă spre pale. Asta are trei efecte. Unu, face zgomot, iar nouă, celor de pe submarine, nu ne place deloc zgomotul. Doi, poate cauza vibraţii şi nici astea nu ne plac. Vechile vapoare de pasageri, spre exemplu, aveau în mers o vibraţie măsurabilă de câţiva centimetri la pupa, numai din cauza cavitaţiei şi a patinării. E nevoie de o forţă a naibii de mare pentru a face să vibreze o navă de 50 000 de tone; o asemenea forţă poate rupe în două un vas. Trei, poate rupe palele elicei. Cele mari nu rezistau decât câţiva ani. De-aia pe vremuri palele erau fixate cu un bulon de centru, în loc să fie turnate dintr-o bucată. Vibraţia e în principal o problemă pentru vasele de suprafaţă, iar degradarea elicei a fost rezolvată în cele din urmă prin îmbunătăţirea tehnologiei metalurgice.

Sistemul de propulsie de tip tunel evită problema cavitaţiei. Ea nu e înlăturată, numai că zgomotul ei se disipă în tunel. E logic. Problema e că nu poţi genera o viteză suficient de mare fără ca tunelele să devină prea mari pentru a mai fi practice. În timp ce o echipă lucra la problema asta, alta se ocupa de perfecţionarea formei elicei. Acum elicea tipică pentru submarine e destul de mare, aşa încât se poate roti mai încet la o viteză dată.

Cu cât se roteşte mai încet, cu atât se reduce cavitaţia. Problema este atenuată şi de adâncime. La câteva sute de metri adâncime, creşterea presiunii apei diminuează formarea bulelor.

— Şi atunci de ce nu copiază ruşii modelul nostru de elice?

— Din mai multe motive, probabil. Forma unei elice este aleasă pentru o anumită combinaţie dintre corpul navei şi motor, aşa încât, dacă le-ar copia pe ale noastre, nu înseamnă automat că ar funcţiona şi la ei. Mare parte din munca asta se face încă empiric. Sunt multe verificări şi erori. E mult mai greu decât proiectarea profilului unei aripi, spre exemplu, pentru că în secţiune pala elicei arată diferit de la o porţiune la alta. Bănuiesc că un alt motiv este faptul că tehnologia lor metalurgică nu e aşa de bună ca a noastră – din acelaşi motiv pentru care motoarele lor cu reacţie sunt mai puţin eficace. Proiectele noi pun accent pe aliajele cât mai rezistente. E o specializare foarte îngustă şi eu nu cunosc decât lucrurile mai generale.

— Bun, deci tu zici că ăsta e un sistem de propulsie fără zgomot şi că are o limită de viteză de zece noduri, zise Ryan, vrând să se lămurească.

— La o primă estimare. Trebuie să facem o modelare pe computer pentru mai multă precizie. Mai avem încă probabil datele la Laboratorul Taylor.

Tyler se referea la centrul de proiectare al Sea Systems Command, în partea de nord a râului Severn River.

— Probabil că e încă informaţie secretă şi va trebui să o înghit cu multă sare.

— Cum aşa?

— Toată munca asta a fost acum douăzeci de ani. Nu au ajuns decât la modele de trei metri şi ceva – destul de mici pentru genul ăsta de proiect. Nu uita că ei s-au împiedicat deja de un principiu nou, acela al presiunii de întoarcere. S-ar putea să fi fost mai mult. Aş crede că au încercat şi nişte modele pe computer, dar şi dacă au făcut-o, tehnicile de modelare matematică de pe atunci erau destul de simpliste. Pentru a le copia, ar trebui să am programele şi datele vechi de la Taylor, să le verific din nou şi apoi să scriu un nou program bazat pe configuraţia asta, zise el indicând fotografiile de pe masă. După aceea am nevoie de acces la un computer foarte performant pe care să-l pot rula.

— Şi chiar poţi s-o faci?

— Sigur. Am nevoie de dimensiunile exacte ale jucăriei ăsteia

înainte de a ajunge la Crystal City. Partea cu adevărat grea e computerul. Am nevoie de unul mare.

— Probabil că aş putea să aranjez să ai acces la al nostru.

Tyler râse uşor.

— Şi probabil că nu e suficient de bun. Asta e o treabă specializată. Eu mă refer la un Cray-2 şi unul dintre cele mai mari. Pentru a face asta trebuie să simulezi matematic comportamentul a milioane de particule de apă şi trecerea apei peste şi – în cazul nostru – prin tot corpul navei. Genul de simulare pe care-l face NASA pentru naveta spaţială. Munca propriu-zisă nu e aşa de grea – scara la care o faci e problema. Sunt calcule simple, dar sunt necesare milioane de asemenea operaţii pe secundă. E vorba de un Cray serios şi nu există decât câteva de talia asta prin zonă. NASA are unul la Houston, parcă. Marina militară are câteva la Norfolk pentru proiectele ASW – nici să nu te gândeşti la ele – aviaţia are unul la Pentagon, din câte ştiu şi toate celelalte sunt în California.

— Dar poţi s-o faci?

— Sigur.

— Bun, atunci pune-te pe treabă, Skip şi eu o să văd dacă putem să rezolvăm cu accesul la un computer. Cât durează?

— Depinde de ce găsim la Taylor – dacă e „marfă” bună, o săptămână. Poate şi mai puţin.

— Şi cât vrei pentru munca asta?

— Ei, ce naiba, Jack! zise Tyler făcându-i un semn s-o lase baltă.

— Skip, azi e luni. Fă rost de datele astea până vineri şi asta-i treabă de douăzeci de mii de dolari. Îi meriţi, iar noi avem nevoie de datele astea. De acord?

— Adjudecat.

Bătură palma.

— Pot să păstrez eu fotografiile?

— Aş putea să ţi le las, dar numai dacă ai un loc sigur unde să le ţii. Nimeni nu trebuie să le vadă, Skip. Dar nimeni.

— E un seif drăguţ în biroul administratorului.

— Foarte bine, dar să nu le vadă.

Administratorul lucrase cândva pe un submarin.

— N-o să-i convină, spuse Tyler. Da’ treacă.

— Spune-i să-l sune pe amiralul Greer dacă are ceva de comentat. Uite numărul, zise Ryan şi-i dădu o carte de vizită. Poţi să mă găseşti aici dacă ai nevoie de mine. Dacă nu sunt eu,

întreabă de amiral.

— Cât de importantă e, de fapt, afacerea asta?

— Foarte importantă. Tu eşti primul care a oferit o explicaţie plauzibilă pentru trapele astea. De-aia am şi venit aici. Dacă poţi să ne faci un model, ne-ar fi al naibii de util. Skip, îţi repet: e o problemă de maximă importanţă. Dacă laşi pe cineva să le vadă, mă bagi pe mine la apă.

— Am înţeles, Jack. Bun, mi-ai dat şi un termen limită… Ar trebui să mă apuc de treabă. Pe curând!

După ce au dat mâna, Tyler scoase un caiet liniat şi începu să scrie o listă a lucrurilor pe care trebuia să le facă. Ryan ieşi din clădire, urmat de şofer. Îşi aminti de un magazin de jucării ToysR-Us chiar pe Route 2 dinspre Annapolis şi voia neapărat să cumpere păpuşa pentru Sally.

Sediul CIA

Ryan se întoarse la CIA înainte de opt seara. Trecu repede de gărzile care-l despărţeau de biroul lui Greer.

— Cum e, ai găsit o Barbie care face surfing? întrebă Greer ridicând privirea spre cadrul uşii.

— O Barbie care să schieze, îl corectă Ryan. Da, domnule amiral. Ei, nu se poate să nu fi făcut pe Moş Crăciun niciodată…

— Au crescut prea repede, Ryan. Până şi nepoţii mei au trecut de vârsta aia.

Se întoarse să toarne nişte cafea. Ryan se întrebă dacă omul din faţa lui dormea vreodată.

— Am aflat mai multe despre *Octombrie Roşu.* Se pare că ruşii au un exerciţiu antisubmarin ASW foarte important în nord-estul Mării Barents. Şase avioane de căutare, câteva fregate, un submarin de atac din clasa *Alfa,* toate dau târcoale.

— Probabil e un exerciţiu de intercepţie. Skip Tyler zice că uşile alea sunt de la un nou sistem de propulsie.

— Aşa e, întări Greer rezemându-se de spătarul scaunului. Povesteşte-mi!

Ryan scoase notiţele şi expuse pe scurt prelegerea pe care o ascultase la rândul lui în legătură cu tehnologia submarinelor.

— Skip susţine că el poate genera o simulare pe computer care să indice eficacitatea sistemului, adăugă el în încheiere.

Greer ridică brusc o sprânceană.

— În cât timp?

— Până la sfârşitul săptămânii, se pare. I-am spus că, dacă termină până vineri, îl plătim. Vi se pare rezonabil douăzeci de mii?

— Va însemna ceva?

— Dacă obţine datele de intrare de care are nevoie, ar trebui să însemne foarte mult. Skip e un tip strălucit. Vreau să spun că nu dau ei titlul de doctor aşa de uşor la MIT şi a fost printre primii cinci în clasa lui la academie.

— Merită douăzeci de mii din banii noştri? întrebă din nou Greer, cunoscut pentru cât era de strâns la pungă.

Ryan ştia cum să răspundă la asemenea întrebări.

— Domnule amiral, dacă am urma procedura obişnuită în cazul nostru şi am face contract cu cineva de la banditţii de pe centură... zise Ryan referindu-se la firmele de consultanţă care se ţineau lanţ în jurul Washingtonului ne-ar costa de cinci sau zece ori mai mult şi am fi tare norocoşi dacă am primi datele până la Paşti. În felul ăsta măcar putem să le avem cât timp nava e pe mare. În cel mai rău caz, voi plăti personal. Mi-am imaginat că doriţi să primiţi aceste date urgent şi el e omul cel mai potrivit.

— Ai dreptate.

Nu era prima oară când Ryan scurtcircuita procedura obişnuită. Şi în celelalte rânduri totul mersese foarte bine. Greer era omul care urmărea rezultatele.

— Bun. Sovieticii au o navă nouă de atac cu un sistem de propulsie fără zgomot. Ce înseamnă asta?

— Nimic bun pentru noi ţinând cont că depindem în totalitate de capacitatea noastră de a detecta submarinele lor cu vasele noastre de atac. Fir-ar să fie, de-aia au fost de acord acum câţiva ani cu propunerea noastră de a menţine distanţa sute de kilometri de faţă de coasta celorlalţi şi de-aia îşi ţin submarinele de atac mai tot timpul în port! Apropo de carcasa lui *Octombrie Roşu* n-am văzut din ce e făcută.

— Din oţel. E prea mare să fie din titan, măcar din punctul de vedere al cheltuielilor. Îţi aminteşti cât de mult i-au costat submarinele *Alfa.*

— Mult prea mult faţă de cât au. Cheltuieşti atât pentru a-i face structura foarte rezistentă, ca după aceea să-i pui un motor zgomotos. Tâmpenie!

— Se poate. Dar pe mine nu m-ar deranja să am viteza aia.

Oricum, dacă sistemul lor de propulsie chiar e silenţios, am putea să ne trezim cu ei pe continentul nostru.

— Lansarea unui proiectil cu traiectorie foarte joasă, zise Ryan.

Acesta era unul dintre cele mai rele scenarii de război nuclear, în care racheta inamică era lansată de pe mare de la mai puţin de câteva sute de kilometri de ţintă. Washingtonul se află la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Oceanul Atlantic. Cu toate că o rachetă lansată pe o traiectorie joasă şi cu viteză mare nu mai are aceeaşi precizie, câteva puteau să explodeze deasupra Washingtonului după un zbor de numai câteva minute, un răgaz mult prea mic pentru ca preşedintele să poată reacţiona. Dacă sovieticii erau capabili să-l ucidă pe preşedinte atât de repede, ruperea lanţului de comandă le va da suficient timp pentru a scoate din luptă rachetele cu baza la sol şi nimeni nu ar mai avea autoritatea să tragă. „Scenariul nu e decât o versiune strategică la scară mare a unui jaf obişnuit, se gândi Ryan. Un hoţ nu loveşte în mâinile victimei, ci la cap.”

— Şi credeţi că *Octombrie Roşu* a fost construit cu scopul ăsta?

— Nu mă îndoiesc că le-a trecut prin minte varianta asta, observă Greer. Nouă ne-ar fi trecut cu siguranţă. În fine, îl avem pe *Bremerton* acolo să stea cu ochii pe submarin şi, dacă datele astea se dovedesc folositoare, vom vedea atunci dacă putem veni cu un răspuns clar. Tu cum te mai simţi?

— Eu sunt pe drumuri de la 5.30 ora Londrei. A fost o zi lungă, domnule amiral.

— Te cred. Bun, ne ocupăm de problema Afganistanului mâine dimineaţă. Să te odihneşti şi tu, băiete!

— Am înţeles, domnule.

Ryan îşi luă haina.

— Bună seara!

Hotelul era la o distanţă de un sfert de oră cu maşina. Ryan făcu greşeala să deschidă televizorul şi dădu peste o emisiune de fotbal – *Monday Night Football.* Cincinnati cu San Francisco, cele mai bune echipe din sferturile de finală puse faţă în faţă. Ducea dorul fotbalului de când locuia în Anglia şi reuşi să rămână treaz aproape trei ore, după care adormi cu televizorul deschis.

Centrul de ascultare SOSUS

Dacă n-ar fi fost toată lumea în uniformă, un vizitator oarecare ar fi putut să creadă că încăperea era un centru de comandă al NASA. Erau cinci rânduri de console, fiecare cu câte un monitor şi o tastatură însoţite de leduri de plastic, cadrane, mufe pentru căşti şi comenzi analogice şi digitale. Tehnicianul-şef Deke Franklin, specialist în oceanografie, stătea la consola 15.

Încăperea nu era altceva decât centrul de ascultare SOSUS (Sistemul de Supraveghere prin Sonar) din Atlantic. Era o clădire ştearsă, o construcţie neinspirată a guvernului, cu ziduri lipsite de ferestre, cu un dispozitiv mare de aer condiţionat pe acoperiş şi cu un semn albastru, un acronim codificat, pe un spaţiu verde (acum galben) bine păzit. Puşcaşi marini înarmaţi stăteau de pază în interior, la toate cele trei intrări. Subsolul adăpostea două supercomputere Cray-2 întreţinute de 20 de informaticieni, iar în spatele clădirii trei antene de satelit trimiteau şi primeau date. Cei de la console şi computere erau conectaţi electronic prin satelit şi prin reţea terestră la sistemul SOSUS.

Pe toate oceanele lumii şi mai cu seamă prin strâmtorile prin care trebuiau să treacă submarinele sovietice pentru a ieşi în larg, SUA şi ţările din NATO plasaseră grupuri de receptori sonar foarte sensibili. Sutele de senzori SOSUS primeau şi trimiteau mai departe o cantitate de informaţii inimaginabil de mare, iar pentru analiza şi clasificarea acestora operatorii sistemului erau ajutaţi de o întreagă familie de supercomputere de ultimă oră, concepute special în acest scop. SOSUS îşi îndeplinea admirabil sarcina. Aproape nimic nu putea trece de o asemenea barieră fără să fie detectat. Chiar şi submarinele de atac americane şi britanice ultra-silenţioase erau în general depistate. Senzorii, plasaţi pe fundul mării, erau înlocuiţi periodic; acum mulţi aveau propriile dispozitive de prelucrare a semnalului pentru o primă sortare a datelor pe care le transmiteau mai departe, diminuând cantitatea de informaţii care ajungea la computerele centrale şi permiţând o identificare a ţintelor mult mai rapidă şi mai precisă.

Consola tehnicianului-şef Franklin primea date de la un şir de senzori plasaţi pe coasta Islandei. El era responsabil cu o zonă de peste 40 de mile marine, iar sectorul lui se suprapunea cu cele din est sau vest, aşa încât, teoretic, erau în permanenţă câte trei operatori pentru monitorizarea fiecărui segment al barierei. Dacă primea un contact, îi anunţa mai întâi pe colegii care se ocupau de zona respectivă, apoi scria un raport de contact pe

computerul la care lucra, raport ce avea să fie afişat pe ecranul computerului principal, în camera de comandă de la capătul culoarului. Ofiţerul de serviciu avea autoritatea să urmărească un contact, ceea ce şi făcea adesea, cu ajutorul navelor de suprafaţă şi al avioanelor antisubmarin. Două războaie mondiale le arătaseră ofiţerilor americani şi britanici cât e de necesar să menţină deschise rutele maritime, în care tăcerea era lege.

Deşi acest centru liniştit ca un mormânt nu fusese niciodată arătat publicului şi deşi nu se întâmplaseră acolo drame de genul celor legate de obicei de viaţa militară, cei care lucrau aici erau unii dintre cei mai importanţi slujitori ai ţării. În cazul unui război, lipsa lor ar fi afectat o naţiune întreagă.

Franklin se rezemă de spătarul scaunului turnant, trăgând din pipă contemplativ. În cameră se lăsase o linişte de mormânt. Şi dacă n-ar fi fost aşa, căştile de cinci sute de dolari l-ar fi izolat foarte bine de restul lumii. După 26 de ani în care fusese tehnician-şef, Franklin lucrase de-a lungul carierei lui pe fregate şi distrugătoare. Pentru el, submarinele şi cei care lucrau pe ele erau inamicul, indiferent de pavilion şi de uniformă.

Deodată i se ridică o sprânceană, iar capul mai degrabă chel se roti brusc într-o parte. Fumul ieşea din pipă din ce în ce mai neregulat. Întinse mâna dreaptă spre panoul de comandă şi opri dispozitivele de prelucrare a semnalului pentru a auzi sunetul fără ca acesta să fie prelucrat de computer. Dar fără nici un folos. Era prea mult zgomot de fond. Puse din nou în funcţiune filtrele, încercă apoi să schimbe nişte parametri de azimut. Senzorii SOSUS erau concepuţi pentru a calcula poziţia ţintei prin triangulaţie folosind receptorii individuali pe care-i putea manevra electronic. Contactul era foarte slab, dar nu prea departe, estimă el. Franklin lansă o căutare automată prin computer. USS *Dallas* se afla în zona aceea. „Te-am prins!” spuse el cu un zâmbet subţire. Urmă încă un zgomot, un uruit de joasă frecvenţă care se stinse în câteva secunde. Totuşi nu era atât de slab. De ce nu-l auzise şi înainte de a schimba azimutul la receptare? Lăsă jos pipa şi începu să schimbe nişte setări la panoul de control.

— Franklin! auzi el o voce în căşti.

Era vocea ofiţerului de serviciu.

— Da, domnule comandant!

— Poţi să vii în camera de control? Vreau să asculţi şi tu ceva.

— Vin imediat.

Franklin se ridică uşor. Comandantul Quentin fusese cândva comandant de vas pe un distrugător, pentru o scurtă perioadă de timp după ce câştigase lupta împotriva cancerului. Chimioterapia a învins boala, dar cu preţul pierderii podoabei capilare, iar pielea se transformase parcă într-un soi de pergament transparent. „Păcat, se gândea el, Quentin e un om bun.”

Nivelul camerei de control era mai ridicat cu vreo jumătate de metru faţă de restul, aşa încât ocupanţii ei îi puteau vedea pe operatorii care lucrau, precum şi ecranul de pe cel mai îndepărtat peretele. Era separată de restul etajului printr-un perete de sticlă, ceea ce le permitea să discute fără să-i deranjeze pe operatori. Franklinii găsi pe Quentin la staţia de comandă, de unde putea să treacă pe oricare dintre consolele de jos.

— Vă salut, domnule comandant!

Franklin, observă că ofiţerul începuse să mai ia în greutate. Era şi cazul.

— Ce voiaţi să îmi arătaţi?

— Uite reţeaua din Marea Barents, zise Quentin şi-i dădu nişte căşti.

Franklin ascultă câteva minute, dar fără să se aşeze. Ca mulţi alţii, avea şi el teama că boala ar putea fi contagioasă.

— Par foarte ocupaţi pe acolo. Am detectat nişte *Alfa*, un *Charlie*, un *Tango* şi mai multe nave de suprafaţă. Ce se întâmplă, domnule comandant?

— E şi un *Delta* acolo, dar tocmai a ieşit la suprafaţă şi a oprit motoarele.

— A ieşit la suprafaţă la ordin?

— Mda. Îl urmăreau cu sonarul activ, apoi unul dintre escortoare a comunicat prin fonic cu submarinul.

— Mhm. Un exerciţiu de interceptare în care a pierdut submarinul.

— Se poate, spuse Quentin ştergându-se la ochi.

Arăta obosit. Făcea prea mult efort şi rezistenţa lui era de două ori mai mică.

— Dar navele *Alfa* încă mai fac zgomot şi acum s-au îndreptat spre nord, după cum am auzit.

— Aha.

Franklin reflectă puţin asupra problemei.

— Atunci înseamnă că sunt în căutarea unui alt vas. Se poate ca *Typhoon* să fi fost nevoit să navigheze ieri?

— Şi eu m-am gândit la asta – numai că s-a îndreptat spre vest şi zona de exerciţiu e la nordul fiordului. Ieri l-am pierdut pe SOSUS. *Bremerton* îl caută chiar acum.

— Comandantul o fi vrut să se mai plimbe, conchise Franklin. A oprit motoarele şi se lasă dus de curent.

— Da, încuviinţă Quentin. Ce vreau eu e să preiei consola de supraveghere pentru bariera de la Capul Nord şi să încerci să-l găseşti. Ar trebui să aibă reactorul încă în funcţiune şi ar face ceva zgomot. Operatorii pe care-i avem în sectorul ăla sunt cam tineri. O să-l iau pe unul dintre ei şi o să-l trec în locul tău o vreme.

— Am înţeles, domnule comandant, spuse Franklin făcând un gest de încuviinţare.

Acea parte a echipei era formată din oameni cu mai puţină experienţă şi care lucraseră pe nave de suprafaţă. Munca SOSUS presupunea o mai mare fineţe a observaţiilor. Quentin nu mai era nevoie să spună că aştepta de la Franklin să verifice toate consolele echipei care se ocupa de Capul Nord şi poate chiar să-i înveţe câte ceva în timp ce asculta pe canalele lor.

— Ai dat de *Dallas?*

— Da, să trăiţi! Foarte slab, dar cred că a trecut prin sectorul meu şi se îndrepta spre Toll Booth. Dacă trimitem acolo un avion Orion, am putea să îi încolţim. Avem voie să îi zgâlţâim puţin?

Quentin râse uşor. Nici el nu era mare iubitor de submarine.

— Nu, exerciţiul NIFTY DOLPHIN s-a terminat. Îl înregistrăm şi-l informăm pe comandant la întoarcere. La drept vorbind, noi nici nu ar trebui să-l auzim.

— N-a venit încă ziua aia! spuse Franklin dispreţuitor.

— Ţine-mă la curent, Deke.

— Am înţeles, domnule. Iar dumneavoastră să nu vă obosiţi prea tare, da?

A CINCEA ZI
MARŢI, 7 DECEMBRIE

Moscova

Nu era cel mai mare birou din Kremlin, dar pentru el era exact ce avea nevoie. Amiralul Iuri Ilici Padorin veni la lucru, ca de obicei, la ora 7.00. Venea cu maşina de la apartamentul cu şase camere din Kutuzovski Prospekt. Prin ferestrele mari ale biroului se vedeau zidurile Kremlinului, care îl împiedicau să vadă râul Moscova, acum complet îngheţat. Oricum, Padorin nu ducea dorul acelui peisaj, deşi avansase în carieră lucrând la comanda canonierelor fluviale, în urmă cu patruzeci de ani, transportând marfă pe Volga până la Stalingrad. Acum Padorin era ofiţer politic cu rangul cel mai înalt în Marina Militară sovietică. El trebuia să se ocupe de oameni, nu de nave.

În drum spre birou, îl salută politicos pe secretarul lui, un bărbat de patruzeci de ani care sări imediat în picioare şi-l urmă pe amiral în biroul acestuia să-l ajute să-şi scoată paltonul. Vestonul de culoare albastru-marin a lui Padorin era acoperită de panglicile colorate ale medaliilor şi de cea mai râvnită distincţie din Armata Sovietică, Steaua de Erou al Uniunii Sovietice. O câştigase într-o luptă pe când era un puşti pistruiat de douăzeci de ani, navigând în susul şi în josul Volgăi. „Ce vremuri bune”, îşi spunea el, când se ferea din calea bombelor lansate din „Stukas”-urile germane şi de focurile de artileriei trase la întâmplare de fascişti care încercau să oprească escadronul lui. Ca majoritatea oamenilor, el nu-şi mai putea aminti teroarea dementă din timpul luptelor.

Era marţi dimineaţă şi Padorin avea biroul plin cu scrisori. Soldatul îi aduse un ceainic şi o ceşcuţă – din cele tipic ruseşti, cu toartă metalică, argintie în cazul de faţă. Padorin muncise din greu pentru toate aceste bunuri de lux de la birou. Se aşeză şi citi mai întâi rapoartele serviciilor de informaţii trimise în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară la statul-major. Un ofiţer politic trebuia să fie la curent mereu, să ştie ce pun la cale imperialiştii, încât să-i poată preveni pe oamenii lui la orice ameninţare.

Urmă corespondenţa oficială dintre Comisariatul Poporului din cadrul marinei şi Ministerul Apărării. Avea acces nelimitat la corespondenţa din marină, pe când cea de la minister trebuia examinată cu mare atenţie pentru că armata dădea cât mai puţine informaţii posibil. Azi nu avea prea multă corespondenţă nici de la una, nici de la cealaltă. Întâlnirea pe care obişnuiau să o ţină luni trecuse în revistă cam tot ce trebuia să facă în săptămâna aceea şi, în orice caz, tot ce îl privea pe Padorin cădea în sarcina personalului din subordine. Îşi turnă încă o ceaşcă de ceai şi deschise un pachet nou de ţigări fără filtru – un vechi obicei de care nu reuşise să se dezbare în ciuda faptului că suferise un infarct cu trei ani în urmă. Verifică agenda de pe birou. Foarte bine; n-avea nici o întrevedere până la zece.

La fundul teancului de scrisori era şi un plic de la Flota Nordului, o scrisoare oficială, după toate aparenţele. Numărul de cod din colţul din stângă sus indica faptul că scrisoarea era de pe *Octombrie Roşu.* Dar parcă tocmai citise ceva legat de asta.

Padorin verifică din nou mesajele privind operaţiunile militare. Ramius nu-şi făcuse apariţia în zona de exerciţiu. Ridică din umeri. Submarinele militare chiar aşa trebuiau să fie – să-ţi scape printre degete şi nu l-ar fi surprins deloc pe bătrânul amiral dacă Ramius le dădea unora de furcă. Fiul lui Alexandr Ramius era ca o primadonă care avea teribilul obicei de a-şi construi cultul personalităţii: pe unii dintre cei pe care-i instruia îi păstra, pe ceilalţi îi ignora. Padorin se gândi că majoritatea celor respinşi pe linie profesională deveniseră nişte ofiţeri politici excelenţi şi păreau să aibă cunoştinţe profesionale peste medie. Oricum, Ramius era un comandant care trebuia urmărit. Uneori, Padorin suspecta că acesta era mai mult un marinar şi prea puţin un comunist adevărat. Pe de altă parte, tatăl lui fusese un membru de partid model şi erou al Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Fireşte că fusese bine privit, chiar dacă era lituanian. Iar de fiu, ce să mai zică? Avea o carieră încununată de succese şi de tot atâţia ani era membru destoinic al Partidului. Era cunoscut pentru participarea entuziastă la dezbateri şi, ocazional, scria eseuri strălucite. Departamentul care se ocupa de marină din cadrul GRU (Serviciul de Informaţii al Armatei) raporta mereu că imperialiştii îl considerau un inamic periculos şi foarte priceput. „Straşnic, îşi spuse Padorin, aşa şi trebuie. Ticăloşilor ar trebui să le fie frică de oamenii noştri.” Apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre plicul sigilat.

Octombrie Roşu – ăsta era un nume bun pentru o navă sovietică! Purta în acelaşi timp numele revoluţiei care schimbase istoria omenirii şi pe cel al uzinei de tractoare Octombrie Roşu. În câte seri nu stătuse Padorin la geam spre apus să vadă dacă fabrica era tot acolo, un simbol al soldaţilor sovietici care s-au luptat cu tâlharii hitlerişti… Pe plic scria că e confidenţial, aşa că secretarul lui nu-l deschisese, cum se întâmpla cu corespondenţa obişnuită. Amiralul scoase cuţitul pentru scrisori din sertar. Era un obiect cu valoare sentimentală, fiindcă fusese cuţitul lui de serviciu ani de zile. De când se scufundase sub el prima canonieră, într-o noapte toridă de august, în 1942 şi înotase până la mal, unde fusese atacat de un infanterist neamţ care nu se aşteptase să mai întâmpine rezistenţă de la un marinar aproape înecat. Padorin îl luase prin surprindere şi îi împlântase cuţitul în piept cu atâta putere, încât lama cuţitului se rupsese de la jumătate în corpul rămas fără viaţa. Mai târziu, un mecanic i-a ascuţit lama, care acum era mai scurtă. Nu mai era cu adevărat un cuţit, dar lui Padorin nici prin gând nu-i trecea să arunce un asemenea suvenir.

„Tovarăşe amiral”, începea scrisoarea, dar ce fusese scris la maşină era acum şters şi deasupra scria de mână: „Unchiule Iuri”.

Ramius îi spusese aşa în glumă cu ani în urmă, pe când Padorin era ofiţer politic şef în Flota Nordului.

„Vă mulţumesc pentru încredere şi pentru şansa pe care mi-aţi dat-o să fiu la comanda acestui vas extraordinar!”

„Păi are şi de ce să fie recunoscător Ramius”, îşi spuse Padorin. Oricât ar fi fost el de capabil, nu dai pe mână comanda unei asemenea nave unui…

Cum?! Padorin se opri din citit şi o luă de la capăt. Uitase şi de ţigara din scrumieră când terminase de citit prima pagină. Era o glumă. Ramius era cunoscut pentru glumele lui, dar pentru asta tot o să plătească. De data asta chiar sărise calul! Trecu la pagina următoare.

„Nu e nici o glumă, unchiule Iuri. Marko”

Padorin se opri şi se uită pe geam. În dreptul ferestrelor lui zidul Kremlinului arăta ca un stup cu nişe pentru cenuşa celor devotaţi Partidului. Nu, era imposibil ca scrisoarea să spună ce a înţeles el. O luă de la capăt. Mâinile începură să-i tremure.

Avea legătură telefonică directă cu amiralul Gorşkov, fără să se mai împiedice de secretare şi de funcţionari.

— Tovarăşe amiral, Padorin la telefon.
— Bună dimineaţa, Iuri, spuse Gorşkov amabil.
— Trebuie să vă văd urgent. Avem o problemă.
— Ce fel de problemă? întrebă Gorşkov precaut.
— Trebuie să discutăm faţă în faţă. Vin acum.
Nici nu se punea problema să discute la telefon; ştia foarte bine că era ascultat.

USS Dallas

Ofiţerul observă că Ronald Jones, specialistul de la sonar, era în transă, ca de obicei. Acest tânăr, care îşi ratase studiile, stătea aplecat cu totul peste pupitrul cu instrumente, corpul îi era nemişcat, ochii închişi, iar expresia feţei la fel de neutră ca atunci când asculta una dintre numeroasele casete cu Bach la casetofonul personal, unul foarte scump. Jones era genul de om care îşi clasifica după defecte casetele, ba tempoul pianului era vai de el, ba flautul se auzea prost, ba era cornul fără vlagă. Şi zgomotele mării le asculta cu aceeaşi intensitate discriminatoare, în orice flotă din lume, submarinele erau privite ca o specie bizară, dar până şi cei care lucrau pe submarine îi priveau pe operatorii de sonar ca pe nişte ciudaţi. Cu toate astea, excentricităţile lor erau tolerate în serviciul militar. Ofiţerului îi plăcea să spună o istorioară despre un şef de sonar pentru care lucrase vreo doi ani, un tip care patrulase prin aceleaşi zone cu submarinele de atac toată cariera lui. Se obişnuise atât de mult cu zgomotele împerecherii balenelor care-şi petreceau verile în zona aceea, încât ajunsese să le strige pe nume. După ce s-a pensionat, s-a dus să lucreze la Institutul Oceanografie Woods Hole, unde talentul lui nu mai era privit cu amuzament.
Cu trei ani în urmă, lui Jones i se ceruse să părăsească Institutul de Tehnologie din California înainte să încheie primul an acolo. Făcuse o năzdrăvănie dintre cele care au dus pe bună dreptate faima studenţilor de la institut, numai că de data asta se terminase prost. Acum lucra în marină pentru a-şi plăti taxele şi să se poată reîntoarce. Intenţia lui declarată era de a urma un doctorat în cibernetică şi prelucrarea semnalelor. În schimbul terminării mai devreme a serviciului militar, după ce îşi va lua diploma, urma să lucreze la Laboratorul de Cercetări al Marinei.

Locotenentul Thompson chiar îl credea. Când venise la bordul lui *Dallas,* cu şase luni în urmă, citise atent dosarul fiecăruia dintre oamenii săi. Jones avea un coeficient de inteligenţă de 158, de departe cel mai mare de pe navă. Avea o figură placidă, iar ochii lui căprui aveau mereu un aer trist, pe care femeile îl găseau irezistibil. Şi la ţărm, Jones era teribil de activ. Locotenentului îi era cu neputinţă să înţeleagă cum era posibil aşa ceva. El fusese un fotbalist foarte cunoscut în Annapolis, iar Jones nu era decât un puşti slăbănog care asculta Bach. Părea lipsit de sens.

USS *Dallas,* un submarin de atac din clasa 688, se afla la peste 60 de kilometri de coasta Islandei, apropiindu-se de locul de patrulare numit codificat Toll Booth. Întârziaseră două zile. Cu o săptămână în urmă au participat la exerciţiul comun al NATO, NIFTY DOLPHIN, care fusese amânat cu câteva zile din cauza condiţiilor meteorologice: – cele mai grele înregistrate în ultimii douăzeci de ani. În acel exerciţiu, *Dallas,* alături de *HMS Swiftsure*[6] se folosiseră de starea vremii pentru a pătrunde în formaţia inamică şi a o distruge. Era un nou succes pentru *Dallas* şi comandantul ei, Bart Mancuso, unul dintre cei mai tineri comandanţi de submarin din Marina Militară americană. Misiunea fusese urmată de o invitaţie la baza Royal Navy din Scoţia, de care aparţinea *Swiftsure,* iar marinarilor americani nu le trecuse încă mahmureala de după petrecere… Acum aveau o misiune diferită, ceva nou pentru submarinele din Atlantic. Timp de trei săptămâni, *Dallas* trebuia să raporteze traficul în ambele sensuri pe Ruta Roşie Unu.

În ultimele paisprezece luni, submarinele sovietice mai noi folosiseră o tactică ciudată şi eficace pentru a scăpa de urmăritorii lor americani sau britanici. La sud-vestul Islandei, navele ruseşti navigau de-a lungul munţilor Reykjanes, o creastă subacvatică ascuţită care ducea spre fundul Atlanticului. Aflaţi la distanţe de la un kilometru până la 8 kilometri, aceşti munţi de rocă vulcanică fragilă aveau o înălţime care rivaliza cu a Alpilor. Culmile lor erau la circa 300 de metri sub nivelul apelor agitate ale Atlanticului de Nord. Înainte de sfârşitul anilor 1960, submarinele abia dacă se puteau apropia de aceste culmi, cu atât mai puţin s-ar fi aventurat să treacă prin nenumăratele lor văi. În anii 1970, mai multe nave de cercetare au fost văzute patrulând în zona crestelor – în toate anotimpurile, în orice condiţii meteorologice, făcând mii de relevee ale fundului

[6] Her Majesty Ship, navă a Marinei Militare britanice (n. red.).

oceanului. După aceea, cu paisprezece luni înaintea misiunii lui *Dallas,* USS *Los Angeles* identificase un submarin de atac sovietic din clasa *Victor II. Victor* navigase pe lângă coasta Islandei şi apoi se scufundase pe măsură ce se apropiase de aceste culmi. *Los Angeles* îi urmărise. *Victor* navigase cu opt noduri până trecuse de prima pereche de culmi subacvatice, loc căruia i se mai spunea şi Thor's Twins. Apoi brusc accelerase la viteză maximă şi se îndreptase spre sud-vest. Comandantul de *pe Los Angeles* făcuse un efort inimaginabil să urmărească nava sovietică şi s-a întors destul de şifonat. Deşi submarinele din clasa 688 erau mai rapide decât vechile nave *Victor*; submarinul rusesc pur şi simplu nu încetinise deloc – timp de cinsprezece ore, după cum reieşise mai târziu.

La început nu fusese nici pe departe aşa de periculos. Submarinele aveau sisteme de navigaţie inerţiale foarte precise, capabile să stabilească de la o secundă la alta poziţia lor cu o eroare mai mică de câteva zeci de metri. Numai că *Victor* trecuse atât de aproape de acele stânci, ca şi cum comandantul lui le putea vedea, ca un avion de vânătoare care s-ar strecura printr-un canion pentru a evita rachetele antiaeriene. *Los Angeles* nu putea să facă manevre la fiecare stâncă. La o viteză mai mare de douăzeci de noduri, sonarul activ şi cel pasiv deveneau practic inutilizabile. *Los Angeles* se trezise navigând orbeşte. Era ca şi cum ai fi condus o maşină cu parbrizul vopsit, avea să spună ulterior comandantul, ghidându-te numai după o hartă şi un cronometru. Teoretic era posibil, însă comandantul şi-a dat seama că sistemul de navigaţie inerţial avea din construcţie un factor de eroare de câteva zeci de metri; perturbaţiile gravitaţionale la „verticala locului" agravau eroarea şi împiedicau calculul corect al poziţiei submarinului. Cel mai rău era că hărţile de care dispunea erau concepute pentru navele de suprafaţă. Era ştiut că informaţiile topografice privind relieful submarin puteau conţine erori de până la câţiva kilometri. Asta nu deranjase pe nimeni până atunci, dar, când distanţa dintre munţi a devenit brusc mai mică decât eroarea de navigaţie cumulată, a înţeles că mai devreme sau mai târziu submarinul lui avea să se ciocnească de un perete muntos, având o viteză de peste treizeci de noduri. Comandantul se hotărî să renunţe. Şi astfel *Victor* a scăpat.

Iniţial s-a crezut că ruşii îşi marcaseră o rută anume, iar submarinele lor erau capabile să urmeze acel traseu la viteză

foarte mare. Comandanţii ruşi erau cunoscuţi pentru cascadoriile lor şi poate că ei se bazau pe o combinaţie de sisteme inerţiale, girocompase şi busole magnetice adaptate pentru un curs anume. Dar s-a renunţat repede la această teorie când, după numai câteva săptămâni, se ştia cu siguranţă că submarinele sovietice care navigau la viteza maximă prin acea zonă aveau un număr mare de traiectorii. Singurul lucru pe care puteau să-l facă submarinele americane şi britanice era să se oprească din când în când pentru a-şi verifica poziţia cu ajutorul sonarului şi apoi să pornească din nou cu viteza după cei urmăriţi. Numai că submarinele sovietice nu încetineau, iar navele din clasa 688 sau *Trafalgar* rămâneau în urmă.

Dallas îşi luase în primire postul Toll Booth pentru a monitoriza traficul submarinelor ruseşti, urmărind intrarea în pasajul pe care Marina SUA îl numea Ruta Roşie Unu. De asemenea, erau în misiune de ascultare, contând orice dovadă a unui dispozitiv nou care le-ar fi putut permite ruşilor să navigheze atât de agresiv prin regiunea aceea muntoasă. Până când ar fi putut americanii să copieze acel dispozitiv, nu le rămâneau decât trei variante, una mai neplăcută decât cealaltă. Puteau continua să tot piardă contactul cu ruşii, puteau plasa submarine de atac foarte bune la ieşirile cunoscute din acel traseu sau puteau să realizeze o nouă linie SOSUS.

Transa lui Jones dură zece minute, ceva mai mult decât de obicei. În mod normal, ar fi depistat un contact într-un interval de timp mult mai mic. Marinarul se sprijini de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară.

— Am găsit ceva, domnule Thompson.

— Ce e? întrebă Thompson rezemându-se şi el de perete.

— Nu ştiu.

Jones luă nişte căşti de pe masă şi i le dădu ofiţerului.

— Ascultaţi şi dumneavoastră!

Thompson, care îşi pregătea masteratul în domeniul ingineriei maşinilor electrice, era expert în construcţia sistemelor sonar. Închise ochii în timp ce se concentra asupra sunetului. Era un zgomot foarte slab de frecvenţă joasă, ca un huruit sau un vâjâit. N-ar fi putut spune. Ascultă mai multe minute, apoi scoase căştile şi le puse pe masă clătinând din cap.

— L-am interceptat şi eu acum o jumătate de oră printr-un dispozitiv auxiliar, spuse Jones.

Se referea la o componentă a sonarului multifuncţional BQQ-5

al submarinului. Elementul său principal era o calotă cu diametrul de şase metri aflat la prova. Domul era folosit atât de sonarul pasiv cât şi de cel activ. O noutate a sistemului era setul de senzori pasivi suspendaţi la 60 de metri sub corpul navei, de ambele părţi. Era echivalentul electric al organelor senzoriale ale rechinului.

— L-am pierdut, l-am găsit din nou, apoi l-am pierdut, iar l-am găsit, spuse Jones. Nu e zgomot de elice, nu-s nici balene sau peşti. Pare mai degrabă zgomotul apei care trece printr-o conductă, cu excepţia huruitului ăstuia ciudat care tot apare şi dispare. Oricum, coordonatele sunt 2-5-0. Asta înseamnă că e între noi şi Islanda, deci nu poate fi prea departe.

— Hai să vedem cum arată! Poate că o să ne dea nişte indicii.

Jones luă un cablu cu două mufe din suport. O mufă a fost introdusă într-o intrare din panoul sonarului, cealaltă – într-un osciloscop din apropiere. Cei doi au lucrat câteva minute la comenzile sonarului pentru a izola semnalul. În cele din urmă, au obţinut o sinusoidă neregulată pe care nu o puteau vedea decât pentru câteva secunde, din când în când.

— E neregulată, spuse Thompson.

— Da, ciudat. După cum sună, ai zice că e regulat, dar nu arată aşa. Mă înţelegeţi?

— Nu, tu ai auzul mai fin.

— Asta pentru că ascult muzică mai bună, domnule. Rockul ăla vă strică auzul.

Thompson ştia că are dreptate, dar unui absolvent de la Annapolis nu prea-i face plăcere să audă asta de la un simplu marinar. Nepreţuita lui colecţie de casete cu Janis Joplin era treaba lui.

— Mai departe!

— Da, să trăiţi.

Jones scoase mufa din osciloscop şi o fixă într-un panou din stânga bordului sonarului, lângă un computer.

În timpul ultimei revizii generale, *Dallas* primise o jucărie foarte isteaţă care să funcţioneze împreună cu sistemul sonar BQQ. Numită BC-10, era cel mai puternic computer instalat până acum la bordul unui submarin. Deşi avea dimensiuni ceva mai mici decât un birou, costase mai bine de cinci milioane de dolari şi făcea optzeci de milioane de operaţii pe secundă. Folosea procesoare pe 64 de biţi, de ultimă generaţie şi beneficia de cel mai nou algoritm de prelucrare ia informaţiilor. Memoria

dispozitivului putea să se adapteze uşor pentru necesităţile de calcul ale unei întregi flotile de submarine. În cinci ani, toate submarinele de atac din flota americană vor avea unul la bord. Scopul lui, ca şi al sistemului SOSUS, era să prelucreze şi să analizeze semnalele detectate de sonar, BC-10 elimina zgomotul ambiental şi alte sunete din natură, pentru a identifica şi a clasifica zgomotele produse artificial. Putea identifica navele după „semnăturile” lor acustice, aşa cum se făceau identificări pe baza amprentelor digitale sau a vocii umane.

La fel de important precum computerul era şi programul pe care-l folosea. Cu patru ani înainte, un doctorand în geofizică, care lucra la Laboratorul de Geofizică Cal Tech, a pus la punct un program de şase sute de mii de instrucţiuni conceput pentru a prezice cutremurele. Problema pe care o rezolva programul era distincţia între semnal şi zgomot. Programul elimina dificultăţile pe care le întâmpinau seismologii pentru a separa semnalele care anticipează un seism de zgomotele de fond, prezente permanent.

Prima utilizare a programului de către Departamentul Apărării a fost în Air Force Tehnical Applications Command (AFTAC), care l-a considerat cu totul satisfăcător în misiunea lui de a monitoriza evenimentele nucleare din lume în raport cu tratatele de control al armamentului. Laboratorul de cercetare al marinei militare l-a adaptat la rândul lui la propriile obiective. Deşi inadecvat pentru predicţiile seismologice, funcţionase foarte bine în analiza semnalelor cu sonarul. Programul era cunoscut în marină ca Sistemul de Prelucrare Algoritmică a Semnalului (SPAS).

„Introduce semnal SPAS”, tastă Jones la calculatorul său.

„Pregătit”, afişă BC-10 aproape instantaneu.

„Porneşte programul”

„Programul rulează.”

Cu toată viteza extraordinară a lui BC-10, programul cu 600 000 de instrucţiuni, conţinând numeroase cicluri GO TO, dură o vreme, timp în care calculatorul elimina sunetele naturale conform criteriilor sale de stabilire a profilului semnalului, apoi izola semnalul atipic. Totul se făcea în douăzeci de secunde, ceea ce pentru computer era o eternitate. Pe ecran apăru răspunsul. Jones apăsă o tastă pentru a comanda o copie la imprimantă.

— Mda, făcu Jones şi scoase foaia.

„Semnal atipic evaluat ca deplasare de magmă.” Ăsta e modul

lui SPAS de a ne spune să mai iei două aspirine şi să-l cauţi la sfârşitul programului.

Thomson râse. După tot tam-tam-ul care se făcuse pentru el, noul sistem nu se bucura de popularitate în interiorul marinei.

— Îţi aminteşti ce scria în ziare când eram în Anglia? Ceva despre o activitate seismică în apropierea Islandei, ca la cutremurul din anii 1960.

Jones îşi mai aprinse o ţigară. Îl cunoştea pe studentul care crease avortonul căruia ăştia-i spuneau SPAS. Una dintre probleme era că avea prostul obicei să analizeze alt semnal decât cel care trebuia şi nici nu puteai să-ţi dai seama decât după rezultate, în afară de asta, din moment ce fusese conceput iniţial pentru a identifica activitatea seismică, Jones îl suspecta de o oarecare tendinţă de a interpreta anomaliile de orice fel ca pe activităţi seismice. Nu-i plăceau erorile sistematice şi considera că laboratorul de cercetare nu le înlăturase complet. Una e să foloseşti calculatorul drept instrument şi alta să-l laşi să gândească în locul tău. În plus, se descopereau întruna noi sunete specifice vieţii marine, sunete pe care nimeni nu le mai auzise până atunci, nici vorbă să mai fie şi clasificate.

— Domnule comandant, frecvenţa nu e corectă măcar pentru simplul fapt că nicăieri nu este atât de joasă pe cât ne aşteptam. Ce părere aveţi dacă încerc să prind semnalul cu R-15?

Jones se referea la dispozitivul cu senzorii pasivi pe care *Dallas* îl trăgea după el.

În momentul acela intră pe uşă comandantul Mancuso, având, ca de obicei, o cană de cafea în mână. „Dacă e ceva care să-ţi inspire teamă la el, îşi spuse Thompson, e talentul de a apărea brusc exact atunci când se întâmplă ceva important. Ce făcuse, pusese microfoane prin toată nava?”

— Tocmai eram în trecere pe la voi, spuse el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ce mai e nou într-o zi frumoasă ca asta?

Comandantul se rezemă de peretele despărţitor. Era un bărbat mărunţel şi toată viaţa se luptase cu organismul care avea tendinţe de îngrăşare, ca acum să fie biruit de mâncarea bună şi de lipsa de exerciţiu fizic – ceva tipic pentru viaţa pe un submarin. În jurul ochilor săi negri, pielea îi era brăzdată de linii fine, mai degrabă o expresie a veseliei, care se adânceau atunci când le întindea o capcană altor submarine.

„Oare chiar e zi?” se întrebă Thompson. Carturile de câte şase ore erau potrivite ca program de muncă, dar, după câteva

schimburi, ajungeai să te uiţi la ceas ca să afli ce zi e, altfel nu puteai completa corect jurnalul de bord.

— Domnule, Jones a prins un semnal ciudat. Computerul zice că ar fi deplasări de magmă.

— Iar Jones nu e de acord cu el, spuse Mancuso, fără să mai fie nevoie de o intonaţie interogativă.

— Nu, domnule comandant, nu sunt de acord. Nu ştiu ce e, dar sunt sigur că nu e vorba despre magmă.

— Iar te lupţi cu tehnologia?

— Domnule comandant, SPAS funcţionează destul de bine în majoritatea cazurilor, dar uneori e un adevărat hârb.

Cuvântul pe care-l folosise Jones era peiorativul cel mai dur în rândul electroniştilor.

— În primul rând, ne dă o frecvenţă greşită.

— Bun. Şi tu ce părere ai?

— N-am idee. Nu e un zgomot de elice şi nici sunete naturale pe care să le mai fi auzit. Şi-n afară de asta...

Jones îşi dădu seama de tonul formal al discuţiei pe care tocmai o purta cu ofiţerul superior, chiar dacă lucrase trei ani pe submarine nucleare. Echipajul de pe *Dallas* era ca o mare familie, chiar dacă era o familie cu greutăţi, căci toţi munceau al naibii de mult. Comandantul era capul familiei. Secundul, oricine ar fi recunoscut-o, era mama. Ceilalţi ofiţeri erau copiii mai mari, iar marinarii erau fraţii mai mici. Cel mai important era că, atunci când aveai ceva de spus, comandantul era gata să te asculte. Pentru Jones, asta însemna foarte mult.

Mancuso încuviinţă îngândurat.

— Da, urmăreşte semnalul în continuare. N-are sens să aruncăm la gunoi dispozitivul ăsta care-i foarte scump.

Jones zâmbi. Îi spusese comandantului la un moment dat că el ar fi capabil să convertească acest echipament tehnic în cel mai bun dispozitiv stereo din lume. Mancuso i-a atras atenţia că n-ar fi o ispravă aşa de mare, întrucât numai sonarul din camera aceea costase peste douăzeci de milioane de dolari.

— Fir-ar să fie! spuse asistentul tehnicianului sărind de pe scaun. Cineva tocmai a apăsat pe pedală!

Jones era şef de cart la sonar. Ceilalţi doi care lucrau acolo au observat şi ei semnalul care tocmai apăruse. Jones trecu pe semnalul de la dispozitivul remorcat, iar cei doi ofiţeri se dădură la o parte ca să nu-i stea în cale. Luă un carnet şi notă ora înainte să înceapă să lucreze la reglaje. BQR-15 era cel mai

sensibil sonar de pe vas, dar pentru acest contact sensibilitatea lui nu era necesară.

— Al naibii, bombăni Jones încet.

— Charlie, spuse asistentul tehnicianului.

Jones clătină din cap.

— Victor. Sigur e din clasa *Victor.* Are 30 de noduri, zgomot de cavitaţie enorm, face găuri în apă şi nici că-i pasă dacă-l aude cineva. Coordonatele 0-5-0. Domnule comandant, semnalul e destul de slab. Nu e aproape de noi.

Doar atât putea estima Jones. Faptul că nu era prea aproape însemna că era la cel puţin 15 kilometri. Se întoarse la pupitrul de comandă.

— Cred că-l cunoaştem pe tipul ăsta. E ăla care are elicea cu pale profilate în arc de cerc; după cum sună, s-ar zice că are şi un lanţ în jurul ei.

— Pune-l în difuzoare! îi spuse Mancuso lui Thompson.

Nu voia să-i deranjeze pe operatori. Locotenentul introducea deja semnalul în computer.

Difuzorul montat în perete ar fi avut un preţ cu patru zerouri în magazinele de specialitate, datorită clarităţii sale şi dinamicii perfecte; ca toate celelalte dotări de pe un submarin din clasa 688, era cel mai bun şi cel mai scump la ora aceea. În timp ce Jones lucra la reglajele semnalului, auziră zgomotul de înaltă frecvenţă al cavitaţiei elicei, scârţâitul subţire caracteristic unei pale curbe de elice şi cu zgomotul mai jos al reactorului de pe *Victor*, care funcţiona la putere maximă. Apoi Mancuso auzi zgomotul imprimantei.

— E din clasa *Victor-I,* numărul 6, anunţă Thompson.

— Aşa e, încuviinţă şi Jones. Un *Vic-6* relevment neschimbat 0-5-0.

Conectă microfonul la căşti.

— Alertă sonar, avem un contact. Clasa *Victor*, relevment 5-0, viteza estimată a ţintei 30 de noduri.

Mancuso se aplecă spre culoar să-i spună ceva locotenentului Pat Mannion, ofiţerul de cart.

— Pat, anunţă echipa de tragere.

— Am înţeles, domnule!

— Stai puţin! strigă Jones ridicând o mână. A apărut încă unul!

Apăsă câteva butoane.

— Ăsta-i un *Charlie.* Măi să fie şi el merge nestingherit. E mai la est, la 0-7-3, viteză aproximativ 28 de noduri. Şi p-ăsta-l ştim.

Clar, e *Charlie II,* numărul 11.

Jones dădu la o parte cascade pe una din urechi.

— Domnule, rusnacii au cumva o întrecere de submarine programată azi?

— Eu nu ştiu să aibă. Da’ e drept că la noi nu prea mai ajunge pagina sportivă, chicoti Mancuso, agitând cafeaua din cană şi trecând sub tăcere ceea ce gândea cu adevărat în acele momente.

Ce naiba se întâmpla?

— Cred că o să mă duc în faţă şi o să mă uit mai atent la toate datele. Aţi făcut o treabă bună băieţi.

Se îndrepta spre postul de comandă. Aici atmosfera era deja încinsă. Mannion era de cart împreună cu un ofiţer şi şapte marinari. Un tehnician, specialist de clasa I, introducea datele furnizate de sonar într-un computer Mark 117 conceput special pentru controlul tirului. Un altul declanşase procedura de achiziţie a ţintei. Toate acestea erau manevre de rutină şi cei care erau de cart îşi făceau treaba rapid, cu mişcări relaxate, pe care le deprinseseră de-a lungul anilor de instructaj şi experienţă. Pe când celelalte arme făceau exerciţii, avându-i ca adversari pe aliaţii lor sau chiar pe unii dintre ei imitând tactici militare specifice Blocului de Est, marina militară ordonase submarinelor din subordinea sa să facă exerciţii împotriva adevăratului lor inamic, iar asta se întâmpla în permanenţă. Submarinele operau mereu în misiune de luptă reală.

— Aşadar, avem musafiri, spuse Mannion.

— Nu-s chiar la noi acasă, observă locotenentul Charles Goodman şi poziţia lor a rămas aceeaşi.

— Comanda, aici sonarul, se auzi vocea lui Jones.

Mancuso îi răspunse:

— Aici comandantul. Ce e, Jonesy?

— Am mai găsit unul, domnule comandant. Un *Alfa 3,* la 0-5-5. Cu motoarele în plin. Sună ca un cutremur, dar, slabe şi departe, domnule.

— Un *Alfa 3?* E vechea noastră cunoştinţă „Politovski”. Nu cumva l-am mai întâlnit de ceva vreme. Ce îmi mai spui?

— O bănuială. Semnalul de la ei a avut o frecvenţă înaltă, apoi a coborât, ca şi cum ar fi executat o schimbare de direcţie. Cred că vine spre noi – e destul de instabil. Şi mai avem un zgomot de la nord-est. Acum e prea neregulat să ne dăm seama ce e. Dar ne ocupăm de el.

— Aţi făcut o treabă bună. Continuaţi.

— Da, domnule.

Mancuso încă mai zâmbea după ce încheiase convorbirea şi se uită la Mannion.

— Ştii, Pat, uneori mă întreb dacă Jonesy n-o fi vrăjitor, măcar pe jumătate.

Mannion se uită la traiectoriile pe care le trasa Goodman pentru a verifica procesul de identificare computerizată a ţintei.

— E foarte bun. Problema e că el crede că noi suntem cei care lucrăm pentru el.

— Acum aşa şi e.

Jones era pentru ei ochii şi urechile, iar Mancuso era al naibii de fericit că-l avea la bord.

— Chuck! îl strigă Mancuso pe locotenentul Goodman.

— Relevmentul este constant pentru toate ţintele, domnule.

Asta însemna probabil că se îndreptau spre *Dallas.* Mai însemna şi că ei nu puteau să obţină datele necesare privind distanţa, încât să poată deschide focul. Nu că ar fi vrut careva să tragă, dar ăsta era rostul exerciţiului.

— Pat, hai să ne deplasăm cu vreo 16 kilometri spre est! ordonă Mancuso relaxat.

Avea două motive să ia decizia asta. În primul rând, pentru a stabili un relevment de bază de la care să poată calcula automat distanţa până la ţintă. În al doilea rând, la o adâncime mai mare aveau condiţii acustice mai bune, permiţându-le să folosească sonarul la capacitatea maximă. Comandantul se uită pe hartă, evaluând situaţia din punct de vedere tactic, în timp ce navigatorul dădea ordinele necesare.

Bartolomeo Mancuso era fiu de frizer. În fiecare toamnă tatăl său îşi închidea prăvălia din Cicero, statul Illinois, pentru a merge la vânătoare de cerbi în Peninsula de Nord a Michiganului. Bart îl însoţise pe tatăl său la vânătoare, la doisprezece ani împuşcase pentru prima oară un cerb şi apoi continuase în fiecare an, până când intrase la Academia Navală. După aceea nu se mai obosise să vâneze. De când devenise ofiţer pe un submarin nuclear, învăţase un joc mult mai palpitant. Acum vâna oameni.

Două ore mai târziu, sună alarma care anunţă primirea unui mesaj ELF în camera de comunicaţii a submarinului. Ca toate submarinele nucleare, *Dallas* trăgea după el un cablu foarte lung, de fapt o antenă care primea semnale de la un emiţător de frecvenţă foarte joasă, aflat în zona centrală a Statelor Unite.

Canalul avea o lăţime de bandă frustrant de mică. Spre deosebire de un canal TV, care transmite mii de biţi la fiecare cadru şi treizeci de cadre pe secundă, ELF transmitea lent datele, cam un caracter la fiecare treizeci de secunde. Operatorul de serviciu aştepta cu răbdare să se înregistreze pe bandă tot mesajul. Când acest proces era încheiat, asculta banda la viteză mărită şi transcria mesajul pe care-l înmâna ofiţerului de comunicaţii care aştepta să îl decodifice.

Semnalul nu era un cod propriu-zis, ci un cifru cu cheie de unică folosinţă. Exista o carte care se publica la fiecare şase luni şi era distribuită pe toate submarinele nucleare, unde erau date, pentru fiecare literă, transpoziţii generate aleatoriu. Fiecărui grup de trei litere fără noimă din carte îi corespundea un cuvânt sau o expresie dinainte stabilite dintr-o altă carte. Descifrarea de mână dura mai puţin de trei minute, iar atunci când era încheiată, era dusă la comandantul centrului de atac.

NHG JPR YTR
COMSUBLANT CĂTRE SUBMARINELE ÎN MISIUNE FIŢI PREGĂTITE
OPY TBD QEQ GER
POSIBIL ORDIN DE DESFĂŞURARE DE PROPORŢII
MAL ASF NME
O NEAŞTEPTATĂ OPERAŢIUNE A FLOTEI ROŞII ÎN DESFĂŞURARE
TYQ ORV
NATURĂ NECUNOSCUTĂ URMĂTORUL MESAJ ELF
HWZ
COMUNICĂ SSIX

COMSUBLANT, comandantul submarinelor din Atlantic, era şeful cel mare al lui Mancuso, viceamiralul Vincent Gallery. Bătrânul plănuia să-şi adune în grabă forţele, deci nu era o problemă minoră. Următorul semn de avertizare, codificat în AAA, avea să le ordone să urce la adâncimea antenei periscop pentru a primi instrucţiuni mai detaliate de la SSIX, satelitul de comunicaţii geosincron folosit numai de submarine.

Situaţia tactică devenea tot mai limpede, deşi implicaţiile sale strategice îl depăşeau deocamdată. Deplasarea cu 16 kilometri spre est le oferise informaţiile necesare privind distanţa faţă de

primele trei contacte şi un alt *Alfa*, care a apărut după câteva minute. Primul contact, *Vic 6,* se afla acum în raza de acţiune a torpilelor. O torpilă Mark 48 era aţintită asupra lui, dar comandantul submarinului sovietic nu avea de unde să ştie *că Dallas* era prin preajmă. Pentru Mancuso, *Vic 6* era ca un cerb în bătaia puştii, numai că sezonul de vânătoare nu începuse încă.

Nu cu mult mai rapid decât submarinele *Victor* sau *Charlie*, chiar cu zece noduri mai puţin decât *Alfa*-urile mici, *Dallas* şi submarinele din clasa lui aveau avantajul că se deplasau aproape fără zgomot chiar şi la viteza de douăzeci de noduri. Era un triumf al ingineriei navale americane, rezultatul a zeci de ani de muncă. Însă deplasarea fără zgomot era importantă numai dacă vânătorul putea să-şi urmărească prada. Sonarele nu mai erau eficace dacă nava îşi mărea viteza. BQQ-ul de pe *Dallas* atingea doar 20 din eficacitatea sa la o viteză de douăzeci de noduri, ceea ce nu era prea grozav. Submarinele care se deplasau cu viteză mare dintr-un punct în altul erau practic oarbe şi incapabile să atace. Drept urmare, modul de operare tipic pentru un submarin de atac era asemănător unui infanterist. Pentru puşcaşi se chema salt înainte şi culcat; pentru un submarin – ţâşneşte-şi-stopează. După ce detectează o ţintă, un submarin se va deplasa cu viteză maximă spre o poziţie mai avantajoasă, va opri să ochească din nou, apoi va ţâşni iar pentru a găsi o altă poziţie de tragere. Şi ţinta submarinului e în mişcare, iar dacă submarinul poate să ajungă chiar în faţa ei, atunci nu-i rămâne decât să aştepte, ca o felină ghemuită şi gata de atac.

Comanda unui submarin însemna mai mult decât pricepere. Era nevoie de un instinct bun şi de fineţe de artist; de încredere absolută şi de agresivitatea unui boxer profesionist. Mancuso avea toate calităţile acestea. Îşi petrecuse cincisprezece ani din viaţă învăţând această meserie, urmărind atent o generaţie de comandanţi pe când era subofiţer, ascultând cu mare atenţie desele discuţii „la masă rotundă” care făceau din conducerea submarinelor o profesie mai pământească, iar lecţiile ei treceau de la cei experimentaţi la începători printr-o tradiţie orală. Timpul petrecut la ţărm fusese învestit în antrenamentul pe mai multe simulatoare complexe, în participarea la seminarii şi schimbul de idei cu colegii săi. La bordul navelor de suprafaţă şi al unei aeronave ASW învăţase care sunt mişcările „inamicului” – navele de suprafaţă.

Marinarii de pe submarine erau călăuziţi de un motto simplu: „Există doar două feluri de nave: submarinele şi… ţintele lor”. „Care era ţinta lui *Dallas?* se întreba Mancuso. Nişte submarine ruseşti?” Bun, dacă ăsta era jocul şi ruşii o să tot gonească pe acolo, atunci va fi destul de uşor. El şi *Swiftsure* tocmai învinseseră o echipă de la NATO expertă în lupta antisubmarin, oameni ale căror ţări depindeau cu totul de capacitatea lor de a menţine deschise rutele maritime. Nava şi echipajul lui erau cât se poate de bine pregătite. Jones era printre primii zece operatori la sonar din toată flota. Mancuso era pregătit, oricare ar fi fost jocul şi regulile lui. Ca şi în prima zi a sezonului de vânătoare, orice alte consideraţii păleau. El însuşi era o armă de atac.

Sediul CIA

Era 4.45 dimineaţa şi Ryan aţipea din când în când pe bancheta din spate a maşini CIA, un Chevrolet, care-l ducea de la Marriott la Langley. Cât stătuse aici? Să fi fost douăzeci de ore? Timp suficient pentru o întrevedere cu şeful, o discuţie cu Skip, cumpărături de Crăciun, pentru Sally şi verificarea casei. Casa arăta destul de bine. I-o închiriase unui profesor de la Academia Navală. Ar fi putut obţine un preţ de cinci ori mai bun dacă ar fi închiriat-o altcuiva, dar nu a vrut să rişte să-i zgâlţâie casa în petreceri. Ofiţerul era un cititor împătimit al Bibliei şi, în acelaşi timp, un chiriaş acceptabil.

Cinci ore jumătate de somn în ultimele treizeci… treizeci să fie oare? Pe aproape, oricum; era prea obosit să se mai uite la ceas. Nu era drept. Somnul raţiunii naşte monştri. Dar nu mai avea sens să-şi spună asta, cu atât mai puţin să i-o spună amiralului.

Cinci minute mai târziu se afla în biroul lui Greer.

— Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc din somn, Jack.

— A, nu-i nimic, domnule amiral, minţi şi Jack. Ce e nou?

— Vino şi ia-ţi nişte cafea! O să fie o zi lungă.

Ryan îşi lăsă haina pe canapea şi se duse să-şi toarne o cană de cafea marinărească. Hotărî să nu-şi mai pună nici Coffee Mate, nici zahăr. Mai bine să simtă gustul neîmblânzit al cafelei, să-şi facă efectul cofeina.

— Aş putea să mă bărbieresc undeva aici?

— După uşă, prima după colţ.

Greer îi dădu o foaie galbenă de la un telex.

— Ia uită-te aici!

STRICT SECRET
102200Z ********38976

RAPORTUL NSA SIGINT

OPERAŢIUNILE FLOTEI ROŞII

URMEAZĂ MESAJUL
LA 083145Z STAŢIILE DE ASCULTARE (ŞTERS) ALE NSA (ŞTERS) ŞI (ŞTERS) AU INTERCEPTAT UN MESAJ ELF DE LA CENTRUL ELF DIN SEMIPOLIPINSK AL FLOTEI ROŞII XX DURATA MESAJULUI 10 MINUTE XX 6 ELEMENTE XX

SEMNALUL ELF ESTE EVALUAT CA MESAJ „PREGĂTITOR" PENTRU TOATE SUBMARINELE FLOTEI ROŞII AFLATE ÎN LARG XX

LA 090000Z UN MESAJ „CĂTRE TOATE NAVELE" A FOST TRIMIS DE STATUL-MAJOR AL FLOTEI SOVIETICE PRIN BAZA DE LA TULA ŞI SATELIŢI XX FOLOSIND BENZI DE TREI ŞI CINCI: HF VFH UHF XX DURATA MESAJULUI 39 SECUNDE CU DOUA REPETĂRI IDENTICE ALE MESAJULUI LA 091000Z ŞI 092000Z XX GRUPURI CIFRATE DE 475-5 ELEMENTE XX

ARIA DE DIFUZARE A SEMNALULUI E URMĂTOAREA: FLOTA NORDULUI, FLOTA BALTICĂ ŞI GRUPUL DE NAVE DIN ESCADRONUL MEDITERAN XX ATENŢIE FLOTA EXTREMULUI ORIENT NU REPET NU ESTE AFECTATĂ DE ACEST MESAJ XX

NUMEROASE SEMNALE DE CONFIRMARE TRIMISE DE LA ADRESE DIN ZONELE SUS MENŢIONATE XX ANALIZA ORIGINII ŞI A TRAFICULUI ÎN CURS XX DE LA 100000Z LA STAŢIILE DE MONITORIZARE NSA (ŞTERS), (ŞTERS) ŞI (ŞTERS) AU ÎNREGISTRAT CREŞTEREA UNUI TRAFIC HF ŞI VHF LA BAZELE FLOTEI ROŞII DIN POLIARNÎI SEVEROMORSK PECHEGA TALLINN KRONSTADT ŞI DIN ZONA EST-MEDITERANEANĂ XX TRAFIC SUPLIMENTAR DE HF ŞI VHF DE LA NAVELE FLOTEI ROŞII AFLATE ÎN LARG XX VOM DETALIA XX

EVALUARE: O OPERAŢIUNE IMPORTANTA NEPLANIFICATĂ A

FLOTEI ROŞII A FOST ORDONATA IAR NAVELE DIN FLOTĂ AU RAPORTAT UNDE SUNT ŞI DACĂ SUNT DISPONIBILE XX

SFÂRŞITUL RAPORTULUI NSA

102215Z

TERMINAT. TERMINAT.

Ryan se uită la ceas.

— Repede mai lucrează băieţii de la NSA şi ofiţerii noştri de serviciu care i-au pus pe toţi la curent. Bău toată cana de cafea şi se duse să-şi mai toarne încă una. Analiza traficului radio între nave ce spune?

— Uite-o aici, spuse Greer şi-i dădu şi un al doilea telex.

Ryan citi în grabă.

— Sunt multe nave aici. Cam tot ce au disponibil în larg. E linişte la cele aflate în porturi.

— Reţea terestră, observă Greer. Navele din porturi pot comunica prin telefon cu Moscova, unde se stabilesc operaţiunile flotei. Apropo, astea chiar sunt toate navele pe care le au în emisfera vestică. Una nu lipseşte. Ai vreo idee?

— Păi, să vedem, mai întâi avem o prezenţă crescută în Marea Barents. Pare un exerciţiu antisubmarin de amploare medie. Dar asta nu explică activitatea intensă din Marea Baltică şi din Mediterană. Simulează cumva un război? Să fie o aplicaţie majoră?

— Nu. Abia acum o lună au încheiat CRIMSON STORM.

Ryan făcu un gest de încuviinţare.

— Da, în general le ia vreo două luni până evaluează un număr atât de mare de date. Şi-n fond, cine ar vrea să intre în asemenea jocuri în perioada asta a anului? Toţi se aşteaptă ca vremea să fie nemiloasă. Au mai făcut vreodată un exerciţiu important în decembrie?

— Unul important nu. Numai că toate confirmările trimise aici sunt de pe submarine, fiule şi pe submarine nu prea contează cum e vremea.

— Dacă ţinem cont şi de alte condiţii preliminare, am putea spune că e semn rău. N-avem idee ce conţin comunicaţiile dintre nave?

— Nu. Folosesc cifruri generate de computer, la fel ca noi.

Daca experţii de la NSA[7] pot să le citească, atunci mie nu mi-au zis nimic până acum.

Teoretic, NSA se afla în subordinea directorului CIA. De fapt, agenţia îşi făcea propria lege.

— Asta e esenţa analizei traficului radio, Jack. Încerci să ghiceşti care sunt intenţiile din spatele mesajului văzând cine cu cine vorbeşte.

— Aşa e, domnule amiral, dar când toţi vorbesc cu toată lumea…

— Mda.

— Mai e în stare de alertă şi altcineva? Armata de uscat? Voyska PVO? întrebă Ryan referindu-se la reţeaua sovietică de apărare aeriană.

— Nu, numai flota. Submarinele, vasele de suprafaţă şi aviaţia marinei militare.

Ryan forţă.

— Atunci s-ar părea că e doar un exerciţiu, domnule amiral. O să cerem totuşi mai multe date legate de activitatea lor propriu-zisă. Aţi discutat deja cu amiralul Davenport?

— Ăsta-i pasul următor. Până acum n-am avut timp. N-am reuşit nici eu decât să mă rad şi să pregătesc cafeaua.

Greer se aşeză şi selectă pe telefon opţiunea*, „speaker”* înainte să formeze numărul.

— Viceamiralul Davenport, se auzi o voce repezită.

— Bună dimineaţa, Charlie, sunt James. Ai primit raportul NSA 976?

— Sigur, dar nu asta m-a pus în alertă. Reţeaua noastră SOSUS a căzut acum câteva ore.

— Cum?! făcu Greer rămânând cu ochii la receptor, apoi aruncă o privire spre Ryan.

— Da, aproape toate submarinele pe care le au în larg au apăsat pedala de acceleraţie la fund, toate odată.

— Charlie, mai exact, ce fac? insistă Greer.

— Asta încercăm să aflăm acum. Se pare că un număr mare de nave se îndreaptă către Atlanticul de Nord. Unităţile pe care le aveau în Marea Norvegiei se îndreaptă cu viteză spre sud-vest. Alte trei unităţi din Marea Mediterană se deplasează în aceeaşi direcţie, dar încă nu avem o imagine de ansamblu a situaţiei. Mai avem nevoie de câteva ore.

— Ce submarine în misiune au sovieticii lângă coasta Americii,

[7] National Security Agency (n. tr.).

domnule amiral? întrebă Ryan.

— Te-au trezit şi pe dumneata, Ryan? Au două unităţi mai vechi din clasa *November.* Unul e într-o misiune ELINT[8] în apropierea Capului, celălalt stă ca nenorocitul la King's Bay şi ne dă de furcă.

Ryan zâmbi. Orice navă americană sau aliată era o „ea"; ruşii foloseau genul masculin pentru nave; iar comunitatea spionilor se referea la navele sovietice folosind neutrul, ca pentru nişte obiecte.

— E şi un *Yankee,* continuă Davenport, la 1600 de kilometri sud de Islanda, iar raportul iniţial spune că se îndreaptă spre nord. Probabil se înşală. Poziţia relativă, eroare de transcriere, ceva de genul ăsta. Facem verificări. Probabil e o greşeală, că mai devreme se duceau spre sud.

Ryan ridică privirea.

— Despre submarinele lansatoare de rachete ce se ştie?

— Navele tip *Delta* şi *Typhoon* sunt în Marea Barents şi în Marea Okhotsk, ca de obicei. N-avem noutăţi despre ele. A, avem vase de atac acolo, bineînţeles, dar Gallery nu doreşte ca ele să rupă tăcerea radio, pentru a nu fi reperate şi are dreptate. Aşa că la momentul ăsta n-avem decât raportul despre *Yankee*, care s-a abătut de la cursul stabilit.

— Ce vom face, Charlie? întrebă Greer.

— Gallery a trimis un mesaj de alertă generală pentru toate navele sale. Sunt pregătite pentru o eventuală desfăşurare pe alte poziţii. Şi NORAD a ridicat gradul de alertă, din câte mi s-a spus.

Davenport se referea la North American Aerospace Defence Command[9].

— Statul-major al flotei din Atlantic (CINCLANT) precum şi cel al flotei din Pacific (CINCPAC) sunt pregătite şi să intervină, aşa cum vă aşteptaţi. A fost suplimentat şi numărul de avioane de recunoaştere P-3 cu baza în Islanda. Cam atât deocamdată. Mai întâi trebuie să ne dăm seama ce intenţii au.

— Bun, ţine-mă la curent!

— Confirm, de îndată ce mai aflăm ceva, vă spunem şi sunt convins că…

— Şi noi la fel, spuse Greer şi închise.

---

[8] Spionaj electronic (n. red.).

[9] Comandamentul Nord-american de Apărare Aeriană şi în Spaţiu (n. red).

Îi făcu semn cu arătătorul lui Ryan.

— Să nu îndrăzneşti să adormi, Jack!

— Cu atâta cafea la bord? răspunse Ryan arătându-i cana.

— Tu nu-ţi faci griji din câte-mi dau seama.

— Domnule, deocamdată nu avem motive să ne facem griji. E ora 1.00 după-amiază la ei? Probabil vreunui amiral, poate chiar venerabilului Serghei, i s-a năzărit să le dea de lucru băieţilor lui. Nici nu avea de ce să fie prea încântat de cum a mers CRIMSON STORM şi poate şi-a zis să-i mai zgâlţâie puţin şi pe noi, fireşte. Ce naiba, nici armata şi nici aviaţia lor nu sunt implicate şi e limpede că, dacă ar fi pus la cale ceva urât şi celelalte arme ar fi ştiut. Trebuie să-i urmărim atent, dar până acum eu nu văd nimic pentru care să merite să… – era cât pe ce să spună „să facem nopţi albe” – să ne îngrijorăm.

— Cam câţi ani aveai când a fost atacul de la Pearl Harbor?

— Tatăl meu avea nouăsprezece ani. Nu s-a însurat decât după terminarea războiului şi eu am fost primul lor copil, zise Ryan zâmbind, conştient că Greer ştia toate astea. Din câte îmi dau seama, nici dumneavoastră nu eraţi prea în vârstă.

— Eram marinar pe bătrânul cuirasat *Texas.*

Greer nici nu apucase să lupte în războiul acela. La puţin timp după ce izbucnise, fusese admis la Academia Navală. Până când şi-a terminat studiile şi perioada de instrucţie într-o şcoală de submarine, războiul era aproape încheiat. Ajunsese şi el pe coasta Japoniei în prima lui cursă, la o zi după terminarea războiului.

— Dar ştii ce vreau să spun.

— E adevărat, domnule amiral, de-asta avem atâtea agenţii de informaţii: CIA, DIA, NSA, NRO şi altele. Dacă rusnacii pot să le păcălească pe toate, atunci n-avem decât să-l citim şi noi pe Marx.

— Toate submarinele alea care vin spre Atlantic…

— Eu deja mă simt mai liniştit acum că *Yankee* se îndreaptă spre nord. Au avut suficient timp să adune toate datele necesare. Probabil că Davenport nu vrea să o creadă până nu are o confirmare oficială. Dacă Ivan ar fi vrut să ne jucăm serios, *Yankee* ar fi navigat spre sud. Rachetele cu care e echipat nu au o rază de acţiune prea mare. Aşa că… stăm cu ochii pe ei şi vedem ce se mai întâmplă. Din fericire, domnule amiral, faceţi o cafea foarte bună.

— Ce-ai zice de un mic dejun?

— Am putea să facem şi asta. Dacă terminăm şi problema cu Afganistanul, poate că mă întorc acasă mâi… adică azi.

— Ai putea. Poate aşa o să te înveţi să dormi în avion.

Micul dejun sosi după douăzeci de minute. Amândoi erau obişnuiţi cu o masă copioasă dimineaţa, iar mâncarea era surprinzător de bună. În mod normal, mâncarea de la bufetul CIA era mediocră şi Ryan se întreba dacă schimbul de noapte, care avea mai puţini oameni, de servit, îşi făcea treaba cum se cuvine. Sau poate că o comandaseră la rândul lor din altă parte. Cei doi au mai stat de vorbă o vreme, până când se făcu 6.45 şi îi sună Davenport……

— E clar. Toate submarinele strategice se întorc în port. Avem informaţii precise despre două *Yankee*, trei *Delta* şi un *Typhoon. Memphis* a raportat când a plecat *Delta* spre casă cu douăzeci de noduri după ce staţionase timp de cinci zile, iar Gallery l-a reperat şi pe *Qeenfish.* Aceeaşi treabă: se pare că toate vin acasă. Am primit şi nişte fotografii de deasupra fiordului – măcar de data asta n-a fost înnorat – şi avem mai multe nave de suprafaţă cu nişte semnături în infraroşu, semn că porneau la drum.

— Ce se mai ştie despre *Octombrie Roşu?* întrebă Ryan.

— Nimic. Poate că informaţiile noastre erau greşite şi nici nu a plecat în larg. N-ar fi prima oară.

— Nu credeţi c-ar fi posibil să fi pierdut submarinul? se întrebă Ryan cu voce tare.

Şi Davenport se gândise la posibilitatea asta.

— Asta ar fi o explicaţie pentru activitatea din nord, dar cum rămâne cu agitaţia din Marea Baltică şi din Mediterană?

— Acum doi ani am avut alarma aceea cu *Tullibee,* le reaminti Ryan. Şi CNO era atât de furios, că a lansat o operaţiune de salvare pe ambele oceane.

— Se poate, admise Davenport.

Se vărsase atâta sânge în Norfolk cu acel fiasco, încât se spunea că acolo îţi ajunge până la glezne. Despre *Tullibee*, prototipul unui submarin de atac, unic în flota americană, se spunea că e urmărită de neşansă. În cazul respectiv, ghinionul ei se răsfrânsese şi asupra multor altora.

— Oricum, situaţia e mai puţin înspăimântătoare decât părea acum două ore. Nu şi-ar chema navele dacă ar pune la cale ceva împotriva noastră, nu? spuse Ryan.

— Văd că Ryan tot mai are globul magic, James.

— Pentru asta-l plătesc, Charlie.

— Totuşi, e ceva ciudat, comentă Ryan. De ce să rechemi toate submarinele strategice? Au mai făcut-o vreodată? Cele din Pacific ce fac?

— N-am aflat nimic deocamdată, îi răspunse Davenport. Le-am cerut informaţii celor de la CINCPAC, dar nu mi-au răspuns încă. Cât despre cealaltă întrebare, nu, niciodată nu şi-au mai chemat toate submarinele aflate în larg, dar din când în când mai schimbă poziţiile tuturor navelor în acelaşi timp. Probabil că asta se întâmplă şi acum. Ziceam că se îndreaptă spre port, nu şi că rămân acolo. Vor mai trece vreo două zile până când vom afla cu siguranţă.

— Şi dacă teama lor e că au pierdut o navă? speculă Ryan.

— N-avem noi norocul ăsta, rânji Davenport. N-au mai pierdut un submarin de când le-am ridicat de pe fundul mării un *Golf* care s-a scufundat în Hawaii, pe vremea când tu erai la liceu, Ryan. Ramius e un comandant prea bun să se întâmple aşa ceva.

„Şi comandantul Smith de pe *Titanic* era foarte bun”, se gândi Ryan.

— Mulţumim pentru informaţii, Charlie, zise Greer şi închise.

— Se pare că ai avut dreptate, Jack. Deocamdată nu avem nici un motiv să ne facem griji. Hai să ne ocupăm de datele alea despre Afganistan şi doar aşa, de chestie, să aruncăm şi o privire asupra fotografiilor de la Charlie cu Flota Nordului, după ce terminăm.

După zece minute sosi un curier de la arhiva centrală cu dosarele cerute. Greer era genul de persoană căreia îi place să aibă contact direct cu datele. Lui Ryan îi convenea de minune. Cunoscuse câţiva analişti care făceau rapoarte pe baza unor date selective şi pe care omul din faţa lui îi dăduse afară. Informaţiile care sosiseră erau din mai multe surse, dar cea mai semnificativă pentru Ryan erau interceptările transmisiilor radio privind deciziile tactice, obţinute de la posturile de ascultare de la graniţa Pakistanului şi, din câte îşi dădea seama, chiar şi din interiorul Afganistanului. Felul şi ritmul operaţiunilor sovietice nu indicau un recul cum sugerau două articole recente din *Steaua Roşie*, precum şi două surse de spionaj din interiorul Uniunii Sovietice. Parcurgerea materialului le luă trei ore.

— Cred că Sir Basil pune prea mult preţ pe spionajul politic şi prea puţin pe ceea ce obţin posturile noastre de ascultare de pe teren. N-ar fi pentru prima oară când sovieticii nu şi-ar informa

comandanţii de pe teren cu privire la ce se întâmplă la Moscova, e adevărat, dar per ansamblu eu nu prea văd cum se leagă lucrurile, conchise Ryan.

Amiralul îi aruncă o privire.

— Eu te plătesc să vezi, Jack.

— Domnule amiral, adevărul e că Moscova a ajuns aici dintr-o greşeală. Ştim asta atât din rapoartele spionajului militar, cât şi din ale celui politic. Ideea generală din aceste date e destul de clară. Din punctul meu de vedere, aş zice că nici ei nu ştiu ce intenţii au. În asemenea cazuri, gândirea birocratică ajunge la concluzia că e cel mai lesne să nu faci nimic, pur şi simplu. Aşa încât, comandanţilor lor de pe teren li se spune să-şi continue misiunea, în timp ce conducătorii de Partid bâjbâie după vreo soluţie ca să-şi acopere fundul pentru că s-a ajuns aici.

— Bun, deci ştim ce nu ştim.

— Aşa e, domnule amiral. Nici mie nu-mi place, dar dacă v-aş spune că lucrurile stau altfel ar însemna să vă mint.

Amiralul pufni dispreţuitor. Asta era tipic pentru Langley, unde spionii dădeau răspunsuri când nici măcar nu ştiau prea bine care-i întrebarea. Ryan era încă un începător în jocul ăsta, dar măcar când nu ştia ceva o recunoştea. Greer se întrebă dacă va fi la fel şi după ce va mai trece timpul. Spera că da.

După prânz, sosi un pachet trimis prin curier de la National Reconaissance Office. În el au găsit fotografiile făcute în cursul dimineţii la două treceri succesive ale satelitului KH-11. Nu sperau să primească prea curând asemenea fotografii din cauza restricţiilor impuse de mecanica orbitală, dar şi din cauza vremii infecte din Peninsula Kola. În primul set de fotografii la lumină naturală, executate la o oră după semnalul dat de Moscova, se vedea flota ancorată în docuri. În fotografiile în infraroşu multe dintre nave apăreau cu nişte pete incandescente de la temperatura ridicată din interior, indicând că motoarele sau cazanele erau puse în funcţiune. Cel de-al doilea rând de fotografii fusese făcut la următoarea trecere şi aveau un unghi foarte jos.

Ryan se uită atent la imaginile mărite.

— Mamă! *Kirov, Moskva,* trei *Kara,* cinci *Kresta,* patru *Krivak,* opt *Udaloy* şi cinci *Sovremenîi.*

— Operaţiune de căutare şi salvare ziceai? spuse Greer uitându-se la Ryan nemulţumit. Uită-te aici! Toate petrolierele de realimentare rapide pe care le au se îndreaptă spre ieşirea din

port. Iar aici e grosul forţei de atac al Flotei Nordului şi, dacă au nevoie de tancurile petroliere, probabil că-şi închipuie că o să fie în larg destul timp.

— Davenport ar fi putut să ne spună mai exact. Dar submarinele strategice se îndreaptă totuşi spre bază. Nu apar vase amfibie în fotografie, numai nave de luptă. Şi doar cele noi, cu viteză şi rază de acţiune mari.

— Şi armament de ultimă oră.

— Da, încuviinţă Ryan. Şi toate adunate în câteva ore. Domnule amiral, dacă ar fi planificat toate astea dinainte, am fi aflat. Probabil că s-a întâmplat ceva azi. Interesant.

— Te-ai molipsit şi tu de obiceiul englezilor de a vorbi pe ocolite, zise Greer ridicându-se în picioare. Vreau să mai rămâi aici o zi.

— Am înţeles, domnule, răspunse Ryan şi se uită la ceas. Îmi permiteţi să-i dau un telefon soţiei? N-aş vrea să meargă până la aeroport ca să afle că nu sunt în avion.

— Sigur. După ce termini, vreau să cobori să te întâlneşti cu cineva de la DLA care a lucrat o vreme în subordinea mea. Află ce informaţii au despre afacerea asta. Dacă e vorba de un exerciţiu, o să aflăm cât de curând şi mâine o să poţi s-o duci acasă pe Barbie care face surfing.

„Barbie care schiază”, îl corectă Ryan în gând.

A ŞASEA ZI
MIERCURI, 8 DECEMBRIE

Sediul CIA

Ryan mai fusese în biroul directorului agenţiei de câteva ori pentru a-i aduce domniei sale, DEI-ul, rapoarte şi mesaje personale de la Sir Basil Charleston. Biroul era mai mare decât cel al lui Greer şi avea o vedere mai frumoasă spre Valea Potomac; după toate aparenţele, fusese decorat de un profesionist, într-un stil compatibil cu originile DEI-ului. Arthur Moore era un fost jucător la Curtea Supremă a statului Texas, iar încăperea trăda provenienţa din sud-vest. El şi amiralul Greer stăteau pe canapea în apropierea ferestrei. Greer îi făcu un semn lui Ryan să intre şi îi dădu un dosar.

Din plastic roşu şi închis cu o capsă, dosarul avea marginile tivite cu bandă albă, iar pe copertă – o etichetă simplă, albă, pe care scria: „EYES ONLY” şi „WILLOW”. Nici una din notaţii nu era neobişnuită. Un computer de la subsolul sediului din Langley selecta nume la întâmplare printr-o simplă apăsare pe o tastă; astfel, eventualii agenţi străini erau împiedicaţi să deducă ceva din numele operaţiunii. Ryan deschise dosarul şi se uită mai întâi la pagina cu indexul. Existau trei copii ale documentului WILLOW, fiecare însemnată cu iniţialele posesorului. Aceasta îi aparţinea chiar directorului. Un document CIA care nu avea decât trei copii era ceva destul de neobişnuit pentru Ryan, pentru care cel mai ridicat grad de autorizare fusese NEBULA. Judecând după expresia gravă pe care o aveau figurile lui Greer şi Moore, presupuse că ei erau doi dintre ofiţerii care aveau acces la dosar. Cel de-al treilea era, după câte-şi dădea seama, directorul adjunct – DDO un alt texan, pe care-l chema Robert Ritter.

Ryan întoarse pagina cu indexul. Raportul era o fotocopie a unui text care fusese redactat la o maşină de scris şi avea multe greşeli pe care le făcuse cine ştie ce secretară de ocazie. Dacă lui Nancy Cummings şi celorlalte secretare de elită ale executivului nu le fusese permis să vadă acest text… Ryan ridică privirea.

— E în regulă, Jack, spuse Greer. Tocmai ai primit şi tu autorizaţia de a citi dosarul.

Ryan se rezemă şi, în ciuda curiozităţii, începu să citească documentul încet şi atent.

Numele de cod al agentului era de fapt CARDINAL. Era agentul cu cel mai înalt rang pe care-l avusese vreodată cineva din CIA, genul de tip care devine el însuşi o legendă. CARDINAL fusese recrutat cu mai bine de douăzeci de ani înaintea lui Oleg Penkovski. La rândul lui o legendă – acum plecat dintre cei vii – Penkovski era pe atunci colonel în GRU, agenţia de spionaj sovietică, corespondentul mai mare şi mai activ al DIA (America's Defence Intelligence Agency). Statutul lui îi permisese să aibă acces la toate faţetele armatei sovietice, de la structura de conducere a Armatei Roşii şi până la statutul operaţional al rachetelor intercontinentale. Informaţia pe care reuşise să o obţină neoficial prin relaţiile sale din Anglia, de la un anume Grenville Wynne, era de o valoare inestimabilă, iar ţările occidentale ajunseseră să depindă de ea într-o măsură mult prea mare. Penkovski a fost descoperit în timpul crizei rachetelor din Cuba, în 1962. Datele obţinute de el, ordonate şi transmise în grabă sub presiunea timpului, i-au adus la cunoştinţă preşedintelui Kennedy că rachetele strategice sovietice nu erau încă pregătite pentru un război. Aceste informaţii i-au permis preşedintelui Kennedy să îl încolţească fără milă pe Hruşciov. Clipitul nervos al lui Kennedy – sau, cel puţin, aşa se credea – i-a dat posibilitatea, cum s-a mai întâmplat de atâtea ori de-a lungul istoriei, să vadă ce cărţi avea adversarul. Acest avantaj i-a fost oferit de un agent curajos, pe care nu l-a cunoscut niciodată personal. Răspunsul prompt al lui Penkovski la cererea de informaţii venită de la Washington a fost prea în pripă. Fiind deja suspectat, asta a fost lovitura finală. A plătit cu viaţa pentru înaltă trădare. CARDINAL a fost primul care a aflat că Penkovski era urmărit mai mult decât ceilalţi Într-o societate unde toată lumea e urmărită. L-a prevenit, dar era prea târziu. Când şi-au dat seama că nu era nici o şansă să-l scoată pe colonel din Uniunea Sovietică, Penkovski însuşi l-a convins pe CARDINAL să-l denunţe. Era o ultimă glumă-ironică pe care o făcea un om curajos şi anume că moartea lui va fi un pas înainte pentru un agent pe care îl recrutase chiar el.

Munca lui CARDINAL era la fel de secretă ca numele lui. În calitate de consilier şi, în aceiaşi timp, confident al unui membru

Politburo, CARDINAL acţiona adesea ca reprezentant al acestuia în sistemul militar sovietic. Aşa putea intra în contact cu surse politice şi militare de cel mai înalt rang. Acesta era motivul pentru care informaţiile pe care le obţinea erau de o valoare inimaginabilă şi, paradoxal, extrem de suspecte. Acelor câţiva ofiţeri cu experienţă din CIA care îl cunoşteau li se părea imposibil ca el să nu fi fost „păcălit” undeva pe parcurs de unul dintre miile de agenţi de contrainformaţii ai KGB-ului cu unica sarcină de a şti totul despre toţi. Din această cauză, materialul codificat „CARDINAL” era verificat şi comparat cu rapoartele altor surse şi spioni. Dar el le-a supravieţuit multor agenţi de anvergură mai mici.

Numele de „CARDINAL” era cunoscut la Washington numai de primii trei oameni de la conducerea CIA. Începând cu prima zi a fiecărei luni, se alegea un cod nou pentru datele primite de la el, un nume cunoscut numai unui număr foarte redus de ofiţeri şi analişti de rangul cel mai înalt din CIA. În luna aceasta numele era WILLOW. Înainte de a fi încredinţate cu mare zgârcenie unor persoane din afara agenţiei, informaţiile transmise de CARDINAL erau „curăţate” cu aceeaşi grijă cu care Mafia îşi spală banii, încât să nu li se mai cunoască provenienţa. Mai erau o serie de măsuri de securitate pentru protecţia agentului, care erau folosite numai în cazul lui. De teamă şi nu-i fie expusă criptografic identitatea, materialul codificat CARDINAL era înmânat numai personal şi niciodată nu era transmis prin radio sau prin alte reţele de comunicaţii. La rândul său, CARDINAL era un om foarte precaut – soarta pe care o avusese Penkovski îl învăţase să fie aşa. Informaţiile lui erau transmise printr-un şir de intermediari şefului postului CIA de la Moscova. Cunoscuse în timpul carierei lui 12 astfel de şefi; unul dintre aceştia, un ofiţer ieşit la pensie, avea un frate care era iezuit. În fiecare dimineaţă acesta, preot şi profesor de filosofie şi teologie la Universitatea Fordham din New York, se ruga pentru sufletul şi siguranţa unui om al cărui nume nu avea să-l afle niciodată. Era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta pentru longevitatea lui CARDINAL.

De patru ori i se oferise posibilitatea să fie scos din Uniunea Sovietică. Şi de fiecare dată a refuzat. Pentru unii, gestul lui era dovada că trecuse de partea cealaltă, pentru alţii, că, asemenea majorităţii spionilor străluciţi, CARDINAL avea propriile resorturi interioare şi, ca mai toţi spionii străluciţi, probabil era puţin nebun.

Documentul pe care îl citea Ryan era în tranzit de 20 de ore. Filmul a ajuns în cinci ore la Ambasada SUA din Moscova, unde a fost predat imediat şefului de post. Acesta, un ofiţer de teren experimentat şi fost reporter la *New York Times*, lucra sub acoperire, fiind aparent ataşat de presă. A developat filmul personal în propria cameră obscură. La 30 de minute de când ajunsese la ei filmul, deja analiza cu lupa cele cinci cadre şi a trimis un mesaj cu prioritate la Washington, în care anunţa că urma un semnal de la CARDINAL. Apoi a transcris mesajul de pe film pe o hârtie care arde fără să lase nimic în urmă, folosind maşina de scris personală şi traducând din mesajul rusesc pe măsură ce înainta. Era o măsură de siguranţă încât să nu trădeze nici scrisul de mână al agentului şi, prin parafrazările automate din traducere, să nu se poată decoda particularităţile limbajului lui. După aceea, filmul a fost ars până n-a mai rămas decât cenuşa, raportul a ajuns într-o cutie metalică asemănătoare unui pachet de ţigări. Înăuntru era un material inflamabil care se aprindea instantaneu dacă nu se deschidea cum trebuie cutia sau dacă era zgâlţâită; două informări de la CARDINAL se pierduseră fiindcă recipientele au fost scăpate din greşeală. Următorul pas a fost să ia cutia şi să meargă la curierul ambasadei, care avea deja rezervare la cursa Aeroflot spre Londra. Ajuns pe aeroportul din Heathrow, curierul a alergat să prindă legătura pentru cursa spre Aeroportul Kennedy din New York, un Pan Am 747, iar de acolo s-a dus la aeroportul naţional din Washington. Până la 8.00, pachetul diplomatic ajunsese deja la Departamentul de Stat, unde un ofiţer de la CIA a scos cutia şi a plecat imediat spre Langley, unde i-a înmânat-o directorului CIA. A deschis-o un instructor de la serviciile tehnice. Directorul a făcut trei copii xerox chiar în biroul lui şi a ars imediat mesajul original. Toate aceste măsuri de siguranţă li s-au părut ilare unora dintre cei care au ocupat postul de director la CIA. Dar nimeni nu a mai râs după primul raport de la CARDINAL.

Când a terminat de citit raportul, Ryan s-a întors la pagina doi şi a parcurs-o din nou, clătinând din cap. Prin documentul WILLOW primea cea mai bună confirmare a faptului că într-adevăr e mai bine să nu ştie cum ajung la el rapoartele de spionaj. În final, a închis dosarul şi i l-a înapoiat amiralului Greer.

— Ce pot să mai zic, domnule amiral?

— Jack, ştiu că nu e nevoie să-ţi mai zic, dar ceea ce ai citit adineauri nu trebuie să afle nici preşedintele, nici Sir Basil, nici

Dumnezeu dacă te întreabă, nimeni nu trebuie să afle de raportul ăsta fără permisiunea directorului. Ai înţeles? întrebă Greer pe obişnuitul lui ton de comandă.

— Da, să trăiţi, încuviinţă Ryan şcolăreşte.

Moore scoase o ţigară din buzunarul hainei şi o aprinse fără să-şi ia ochii de la Ryan. Se spunea despre judecător că fusese un agent operativ extraordinar pe vremuri. A lucrat cu Hans Tofte în timpul Războiului din Coreea şi avut un rol crucial în îndeplinirea unei misiuni CIA legendare legate de dispariţia unei nave norvegiene care transporta personal medical şi medicamente pentru chinezi. Fără ea, ofensiva chinezilor a întârziat cu câteva luni şi astfel au fost salvate vieţile a mii de americani şi ale aliaţilor lor. Dar a fost o operaţiune sângeroasă. Tot personalul de naţionalitate chineză şi toţi marinarii norvegieni au dispărut fără urmă. Un chilipir, dacă ţinem cont de calculele matematice specifice războiului, însă dimensiunea morală a misiunii era altă problemă. Din cauza asta, sau poate din alte motive, Moore a părăsit armata şi s-a făcut avocat în Texas, de unde era originar. Cariera lui s-a bucurat de un succes ieşit din comun, iar el dintr-un avocat bogat a devenit un distins judecător de apel. Cu trei ani în urmă, a fost rechemat în rândurile CIA, având, în acelaşi timp, o integritate incontestabilă, dar şi experienţă în operaţiunile ilegale. Licenţiatul de la Harvard avea o gândire extrem de ordonată şi totul se ascundea în spatele înfăţişării de cowboy texan, ceva ce n-a fost niciodată, dar simula fără probleme.

— Deci, domnule Ryan, ce părere aveţi despre toată situaţia? întrebă Moore în timp ce intra şi directorul adjunct. Salut, Bob, ia loc. Tocmai i-am arătat domnului Ryan dosarul WILLOW.

— Da? întrebă Ritter trăgându-şi un scaun, astfel încât Ryan se simţi prins la colţ. Şi cum i se pare puştiului blond al amiralului?

— Presupun că porniţi de la premisa că toate aceste informaţii sunt adevărate, începu Ryan, la care toţi au încuviinţat. Şi dacă ne-ar fi adus mesajul ăsta Arhanghelul Mihail, tot mi-ar fi fost greu să cred ce spune. Dar, dacă ziceţi că e mai presus de orice îndoială…

Au vrut să ştie ce părere are. Problema era că ajungea la nişte concluzii de-a dreptul incredibile. „Ei bine, îşi spuse el, dacă tot am ajuns până aici spunând cinstit ceea ce cred…”

Ryan inspiră adânc şi le prezentă ipoteza lui.

— Foarte bine, domnule doctor Ryan, încuviinţă Moore cu un

aer înţelept, mai întâi vreau să ascult şi alte variante, apoi o să vă cer să vă susţineţi analiza cu argumente.

— Domnule Moore, posibilitatea cea mai plauzibilă nu mai trebuie dezbătută mult. Oricum, ar fi putut să o facă de vineri şi nu au făcut-o, spuse Ryan, păstrând un ton calm.

Trecuse în revistă cele patru variante pe care le luase în calcul, având grijă să o examineze pe fiecare în detaliu. Nu era deloc momentul să permită impresiilor personale să-i afecteze evaluarea lucidă a faptelor. Luă cuvântul şi vorbi zece minute.

— Cred că mai există o posibilitate, domnule judecător, spuse el în încheiere. Ar putea fi o dezinformare care are ca scop discreditarea sursei. Nu pot evalua această posibilitate.

— Şi noi ne-am gândit la asta. Bun, dacă tot ai ajuns aici, ai putea să ne oferi recomandările tale din punct de vedere operaţional.

— Domnule, amiralul ar putea să vă spună cel mai bine cum priveşte marina militară situaţia.

— Păi noi am cam rezolvat problema asta, prietene, zise Moore râzând. Părerea ta care e?

— Domnule judecător, stabilirea ierarhiei decizionale va fi dificilă în cazul ăsta. Sunt prea multe variabile, prea multe lucruri care ar putea interveni. Dar răspunsul meu ar fi unul afirmativ. Dacă e posibil, dacă putem să punem la punct detaliile, ar trebui să încercăm. Întrebarea crucială e legată de resursele de care dispunem. Avem navele desfăşurate unde trebuie?

Greer fu cel care îi răspunse:

— Resursele noastre sunt modeste. Un singur portavion, *Kennedy.* Am verificat personal. *Saratoga* e în şantier la Norfolk pentru reparaţii. Pe de altă parte, HMS *Invincible* tocmai a fost aici pentru un exerciţiu NATO, a venit de la Norfolk luni seara. Domnul amiral White este, din câte ştiu, la comanda unui mic grup de luptă.

— Vă referiţi la lordul White? întrebă Ryan. Contele de Weston?

— Îl cunoaşteţi? întrebă Moore.

— Da, domnule. Soţiile noastre sunt în relaţii foarte bune. Am fost cu domnia sa la vânătoare în septembrie, în Scoţia, la ierunci. Pare un vânător bun; din câte mi s-a spus are o reputaţie foarte bună.

— James, crezi că s-ar pune problema să folosim nişte nave britanice? întrebă Moore. Dacă da, va trebui să le spunem şi de

ce. Dar mai întâi trebuie să le comunicăm versiunea noastră. La ora 1.00 după-amiază va fi o întâlnire a Consiliului Naţional pentru Securitate. Ryan, pregăteşte o informare pe care o vei prezenta tot tu.

Ryan clipi luat prin surprindere.

— Nu prea mai e mult timp până atunci.

— James ne-a zis că ştii să lucrezi foarte bine sub presiune. Dovedeşte-mi că aşa e, spuse el, apoi îşi îndreptă privirile către Greer. Fă o copie după textul lui şi pregăteşte-te să iei avionul spre Londra. Asta este decizia preşedintelui. Dacă vrem să le cerem englezilor să ne împrumute nave, suntem nevoiţi să le spunem şi pentru ce. Asta înseamnă un raport către prim-ministru, ceea ce cade în sarcina ta. Bob, vreau ca tu să autentifici acest raport. Fă orice e nevoie, numai să nu fie menţionat nicăieri WILLOW.

— Am înţeles, răspunse Ritter.

Moore se uită la ceas.

— Ne revedem aici la 3.30, în funcţie de cum merge întrevederea. Ryan, ai 90 de minute la dispoziţie. La lucru!

„Pentru ce mă testează?” se întrebă Ryan. Prin CIA umblau zvonuri cum că judecătorul Moore va trece peste puţin timp la un confortabil post de ambasador, poate la Curtea din St. James, o răsplată foarte bună pentru un om care a muncit din greu atâta timp să restabilească o relaţie strânsă cu englezii. Dacă pleacă judecătorul, în biroul lui o să se mute probabil amiralul Greer. Avea toate calităţile care vin odată cu vârsta – nici nu mai avea mult de trăit – şi în plus avea şi prieteni la Capitol Hill. Ritter nu avea nici unul din aceste două avantaje. Se plânsese prea mult şi prea făţiş de congresmenii care divulgau informaţii secrete privind operaţiunile lui şi agenţii de teren, iar unii îşi pierduseră viaţa doar pentru că cineva îşi dăduse importanţă sporovăind la un cocteil. Mai avea şi nişte răfuieli cu preşedintele de la Select Intelligence Committee[10].

Aceste mişcări în sferele puterii şi accesul neaşteptat la informaţii complet noi şi incredibile… „Ce înseamnă asta în ceea ce mă priveşte?” se întreba Ryan. Nu se putea ca ei să-l aibă în vedere pentru postul de director adjunct (DDI). Ştia foarte bine că nu avea nici pe departe experienţa necesară unei astfel de funcţii, deşi în patru, cinci ani lucrurile ar putea sta altfel…

---

[10] Comitetul Special pentru Informaţii (n. red.).

Reykjanes Ridge

Ramius inspectă datele care indicau poziţia navei. *Octombrie Roşu* se îndrepta spre sud-vest pe ruta opt, cea mai vestică rută din ceea ce comandanţii de submarine din Flota Nordului numeau „Calea Ferată a lui Gorşkov”. Viteza era de 13 noduri. Nu îi trecuse prin minte că era o cifră care nu purta noroc, după cum spunea o superstiţie anglo-saxonă. Cursul şi viteza aveau să rămână neschimbate încă douăzeci de ore. Chiar în spatele lui, Kamarov stătea în faţa gravitometrului, cu o hartă mare în spate. Tânărul locotenent fuma ţigară după ţigară şi era vizibil tensionat pe măsură ce urmărea poziţia lor pe hartă. Ramius nu-l deranjă. Kamarov îşi cunoştea bine meseria, iar Borodin avea să-i ia locul în numai două ore.

În chila submarinului era instalat un dispozitiv extrem de sensibil numit gravimetru. Sistemul consta, în principal, din două greutăţi mari între care era o distanţă de 90 metri. Un sistem computerizat cu laser controla permanent distanţa dintre cele două greutăţi cu o precizie de o fracţiune de angstrom. Orice variaţii ale distanţei sau mişcarea laterală a greutăţilor indicau variaţii ale câmpului gravitaţional. Ofiţerul cu navigaţia compara aceste valori locale extrem de precise cu valorile pe care le avea înscrise pe hartă. Folosind gravimetrul integrat în sistemul de navigaţie inerţial al navei, el putea determina poziţia navei cu o eroare sub o sută de metri, ceea ce era echivalent cu jumătate din lungimea submarinului.

Numit şi sistem de evaluare a masei, acest dispozitiv urma să echipeze orice navă care dispunea de spaţiul necesar pentru asta. Ramius ştia că mai tinerii comandanţi de pe navele de atac îl foloseau pentru a parcurge „Calea Ferată” cu viteză mare. „Gâdilă vanitatea comandantului, se gândi Ramius, dar îi face viaţa grea navigatorului.” El nu simţea nevoia de bravadă. Poate că scrisoarea fusese o greşeală... Nu, era un mod de a exclude orice pas înapoi. Iar sonarele de pe submarinele de atac nu erau atât de bune încât să-l poată detecta pe *Octombrie Roşu* dacă folosea în continuare sistemul de deplasare silenţios. Ramius nu avea nici o îndoială asupra acestui fapt; în decursul timpului le folosise pe toate. Va ajunge acolo unde şi-a propus şi nimeni – nici compatrioţii lui, nici americanii – nu va putea face absolut

nimic ca să-l împiedice. De aceea, mai devreme, când ascultase cum trece un *Alfa* la vreo cincizeci de kilometri spre est, nu putuse să-şi reţină un zâmbet.

Casa Albă

Maşina de serviciu a directorului de la CIA era o limuzină Cadillac cu şofer şi o gardă de corp care avea o mitralieră Uzi ascunsă sub bord. Şoferul părăsi Pennsylvania Avenue şi se înscrise pe Executive Drive. Mai degrabă parcare decât stradă propriu-zisă, era folosită de înalţii oficiali şi de reporterii acreditaţi la Casa Albă sau la executiv. Aceasta din urmă, poreclită *old state*, era un exemplu strălucit de ceea ce poate fi mai grotesc la o clădire guvernamentală. Şoferul a parcat cu grijă pe unul dintre locurile libere din parcarea VIP şi a sărit imediat să deschidă portiera, nu înainte ca garda de corp să se asigure că nu există nici un pericol. Judecătorul a ieşit primul, iar Ryan l-a ajuns din urmă şi s-a aşezat în stânga lui, cu un pas în urmă. După o fracţiune de secundă şi-a dat seama că se aşezase exact unde-l învăţase marina militară că trebuie să stea un ofiţer de rang inferior în prezenţa unui superior. Ryan se întrebă cât de mare era diferenţa în grad faţă de „superiorul” de acum.

— Ai mai fost pe aici, Jack?

— Nu, domnule.

Moore se amuza.

— Normal, că doar eşti din locurile astea. Că dacă ai fi venit din altă parte, ai fi venit tu şi pe aici din când în când.

Un infanterist de marină le deschise uşa. Înăuntru, un agent de la Serviciul Secret le-a trecut numele într-un registru. Moore salută din mers cu o scurtă mişcare a capului.

— Domnule, mergem în Sala de Consiliu?

— Nu. În Camera de Urgenţe, la subsol. E mai confortabilă şi mai bine echipată pentru genul ăsta de întrevederi. Materialul pentru proiecţii este pregătit, pus acolo în ordine. Ai emoţii?

— Da, domnule. Sigur că am.

Moore chicoti.

— Stai liniştit, băiete. Preşedintele voia de mult să te cunoască. I-a plăcut raportul pe care i l-ai făcut cu privire la terorism, acum câţiva ani, iar eu i-am mai arătat câteva dintre lucrările tale – cea cu operaţiunile militare ale submarinelor de

atac sovietice şi cealaltă, pe care tocmai ai scris-o, despre managementul industriei lor de armament. În fine, cred că o să fii şi tu de părere că e un tip ca oricare altul. Numai să fi pregătit să-i răspunzi la întrebări. E foarte atent la detalii şi are talentul să-ţi pună întrebări încuietoare când vrea.

Moore se îndreptă spre scări. Ryan coborî în urma lui, trei etaje, apoi ajunseră la o uşă care dădea spre un coridor. Judecătorul coti la dreapta şi merse spre altă uşă, care de data asta era păzită de un agent de la Serviciul Secret.

— Bună ziua, domnule judecător. Coboară imediat şi domnul preşedinte.

— Mulţumesc. Dumnealui este doctor Ryan. Garantez pentru el.

— Am înţeles, spuse agentul şi le făcu semn să intre.

Nu era atât de spectaculos pe cât se aştepta Ryan. Camera de Urgenţe era ceva mai mică decât Biroul Oval de la etaj. Pereţii de beton erau acoperiţi cu lambriuri din lemn de esenţă scumpă. Această parte a Casei Albe data din perioada restaurării complete a clădirii efectuată în timpul guvernării lui Truman. Intrând, Ryan văzu în stânga pupitrul de unde avea să vorbească. Poziţionat în capul mesei, uşor spre dreapta de fapt, iar în spatele lui era un ecran de proiecţie. În biletul lăsat pe pupitru scria că proiectorul din mijlocul mesei era pregătit şi erau enumerate paginile care urmau să fie proiectate, aduse de la National Reconaissance Office.

Majoritatea participanţilor la întrunire ajunseseră deja, toţi membrii Statului-Major al Armelor Reunite şi secretarul apărării. Secretarul de stat, din câte îşi aducea aminte Ryan, făcea naveta între Atena şi Ankara pentru a calma ultimele evenimente apărute în Cipru. Acest stăruitor ghimpe din coasta flancului de sud al NATO îşi făcuse simţită prezenţa cu câteva săptămâni în urmă, când un student grec călcase cu maşina un băieţel turc şi fusese omorât apoi de mulţimea furioasă. La sfârşitul acelei zile puteau fi număraţi cincizeci de răniţi şi presupusele ţări aliate erau din nou gata să se sugrume una pe cealaltă. Acum două portavioane americane patrulau în Marea Egee, iar Secretarul de stat făcea eforturi să calmeze spiritele. „Era foarte grav că muriseră doi tineri, se gândea Ryan, însă nu era atât de grav încât să se ajungă la un conflict între cele două ţări.”

La masă se mai afla şi generalul Thomas Hilton, şeful Statului-Major al Armelor Reunite, Jeffrey Pelt, consilierul prezidenţial în

probleme de securitate naţională, un individ afectat pe care Ryan îl cunoscuse cu câţiva ani în urmă la Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale ale Universităţii din Georgetown. Pelt răsfoia nişte documente. Oficialii discutau amical între ei, când comandantul Corpului de Infanterie Marină şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Ryan. Se ridică în picioare şi veni către el.

— Tu eşti Jack Ryan? întrebă generalul David Maxwell.

— Da, domnule.

Maxwell era un tip scund şi îndesat, a cărui frizură ca o mirişte dădea impresia unui om cu o energie debordantă. Îl privi preţ de o clipă pe Ryan înainte de a da mâna cu el.

— Mă bucur să te cunosc, tinere. Mi-a plăcut cum te-ai descurcat la Londra. Punct lovit pentru armată.

Se referea la incidentul terorist în care Ryan fusese la un pas de moarte.

— Ai luat decizii bune şi foarte rapide, locotenente.

— Vă mulţumesc, domnule general. Am avut şi noroc.

— Ofiţerii buni se presupune că au noroc. Am auzit că ne spui nişte noutăţi interesante.

— Da, domnule general. Cred că veţi fi de acord că merita să le ascultaţi.

— Ai emoţii? întrebă generalul văzând pe chipul lui că răspunsul era afirmativ. Stai liniştit, fiule! spuse el zâmbind. Toţi de aici sunt din carne şi oase, la fel ca tine.

Îl înghionti în glumă pe Ryan, după care se întoarse la locul lui. Generalul se uită pentru un moment la Ryan, apoi îşi văzu de treburi.

Preşedintele sosi un minut mai târziu. Toţi cei din încăpere s-au ridicat în picioare în timp ce nou-venitul se îndrepta spre locul său, chiar în dreapta lui Ryan. Preşedintele îi spuse ceva grăbit lui Pelt, apoi se uită fix la DEI.

— Domnii mei, dacă se poate să facem puţină linişte, cred că domnul judecător Moore are ceva să ne comunice.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Stimaţi domni, astăzi s-au întâmplat nişte evenimente interesante legate de operaţiunea marinei sovietice, începută ieri. Îi voi da cuvântul domnului doctor Ryan, care ne va face o scurtă prezentare.

Preşedintele se întoarse spre Ryan. Tânărul simţi cum devine important în ochii celorlalţi.

— Puteţi începe.

Ryan bău puţină apă cu gheaţă dintr-un pahar ascuns în

pupitrul de unde urma să ia cuvântul. Proiectorul putea fi manevrat cu ajutorul unei telecomenzi şi avea la dispoziţie mai multe indicatoare luminoase. O lampă era focalizată pe notiţele lui. Paginile erau pline de tăieturi şi corecturi făcute în grabă. Nu mai fusese timp şi pentru pregătirea versiunii corectate.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Stimată asistenţă, mă numesc Jack Ryan, iar subiectul acestei informări este activitatea din ultimele ore a marinei sovietice în Atlanticul de Nord. Înainte de a trece la acest aspect, trebuie să fac o prezentare generală a problemei. Nădăjduiesc că îmi veţi permite să fac acest lucru în câteva minute, timp în care orice întrebări sau comentarii sunt bine-venite.

Ryan porni proiectorul. Luminile din apropierea ecranului au scăzut automat în intensitate.

— Am intrat în posesia acestor fotografii prin amabilitatea colegilor noştri englezi, spuse Ryan. Acum chiar le captase tuturor atenţia. Nava pe care o vedeţi este submarinul nuclear strategic *Octombrie Roşu* din flota sovietică, fotografiat de un agent britanic în docul uscat de la baza sovietică din Poliarnîi, aproape de Murmansk, în nordul Rusiei. După cum puteţi observa, este o navă foarte mare, de aproximativ 200 de metri lungime, un diametru de 25 de metri şi un deplasament estimat la 32 000 de tone. Ca dimensiuni este comparabil cu un cuirasat din Primul Război Mondial. Ryan indică partea de sus a fotografiei, precizând: Pe lângă faptul că este mult mai mare decât submarinele noastre din clasa *Ohio, Octombrie Roşu* prezintă şi o serie de deosebiri tehnice. Transportă 26 de rachete în loc de 24, cum au submarinele noastre. Proiectul a fost preluat şi dezvoltat de la clasa *Typhoon*, care avea numai 20. *Octombrie Roşu* are la bord noua rachetă balistică SS-N-20, *The Seahawk.* Este vorba de o rachetă purtătoare cu combustibil solid, cu raza de acţiune de aproximativ 11 000 de kilometri. Fiecare rachetă transportă opt focoase nucleare independente, cu o putere de 500 de kilotone. Aceste focoase sunt identice cu cele de pe SS-18, dar revin mai puţine pentru o rachetă purtătoare.

După cum puteţi observa, lansatoarele de rachete sunt localizate la prova şi nu la pupa, ca la dispozitivele noastre. Cârmele de adâncime de la prova se repliază în corpul navei, aici, în timp ce ale noastre sunt fixe. Are două elice, ale noastre au doar una. Şi, în fine, corpul navei, spre deosebire de ale noastre, care sunt cilindrice, este aplatizat în partea superioară

şi în cea inferioară.

Ryan trecu la imaginea următoare, care proiecta două fotografii suprapuse, prova peste pupa.

— Am primit aceste imagini nedevelopate. Au fost prelucrate la National Reconaissance Office. Vă rog să vă uitaţi atent la trapele acestea de la prova şi la pupa. Colegii noştri britanici au fost puşi în încurcătură de configuraţia aceasta şi de aceea mi-au permis să aduc fotografiile la începutul săptămânii. Nici la CIA nu am reuşit să găsim o explicaţie şi s-a hotărât să cerem părerea unui consultant extern.

— Cine a hotărât asta? întrebă nemulţumit secretarul apărării. Ce naiba, eu acum le văd prima oară!

— Şi noi le-am văzut abia luni, Bert, îi răspunse pe un ton amabil Moore. Iar cele două imagini suprapuse au fost gata abia acum patru ore. Ryan a sugerat să consultăm un expert din afară, iar James Greer a fost de acord. Şi eu de asemenea.

— Expertul nostru se numeşte Oliver W. Tyler. Domnul doctor Tyler este fost ofiţer în marina militară, acum conferenţiar la Academia Navală Militară şi consultant la Sea System Command. Este expert în analiza tehnologiei navale sovietice. Skip… Domnul Tyler a ajuns la concluzia că aceste uşi sunt de fapt orificiile de admisie şi de evacuare ale unui sistem de propulsie nou, silenţios. Acum lucrează la modelarea matematică a sistemului şi sperăm să avem rezultatele până la sfârşitul săptămânii. Sistemul însuşi este destul de interesant, spuse Ryan şi le explică pe scurt teoria lui Tyler.

— Bun, domnule doctor Ryan, spuse preşedintele aplecându-se către el. Tocmai ne-aţi dat vestea că ruşii au construit un submarin balistic pe care oamenii noştri îl vor localiza cu mare greutate. Presupun că nu e chiar o noutate. Continuaţi.

— Comandantul lui *Octombrie Roşu* se numeşte Marko Ramius. Este un nume lituanian, deşi credem că pe paşaportul lui scrie că este de naţionalitate rusă. Este fiul unui înalt oficial din Partidul Comunist şi în acelaşi timp cel mai bun comandant de submarine pe care îl au sovieticii la ora aceasta. În ultimii zece ani a comandat prototipul fiecărei clase de submarine pe care le-a avut flota sovietică.

Octombrie Roşu a plecat în misiune vinerea trecută. Nu ştim exact ce ordine primise, dar, în mod normal, submarinele lor nucleare – şi mă refer la cele cu rachete cu rază mare de acţiune – îşi limitează activitatea la Marea Barents şi zonele adiacente,

unde pot fi protejate de nave de suprafaţă şi submarine de atac, împotriva navelor şi a avioanelor noastre antisubmarin. Duminică, la ora prânzului, ora locală, am detectat o intensă activitate de căutare în Marea Barents. La momentul acela am crezut că este vorba despre un exerciţiu de antrenament, dar luni seara părea mai degrabă o testare a capacităţii noului sistem de propulsie de pe *Octombrie Roşu.*

După cum ştiţi, ieri dimineaţă s-a constatat că există o activitate navală de proporţii în cadrul flotei sovietice. Aproape toate vasele de suprafaţă care fac parte din Flota Nordului sunt acum în larg, însoţite de cele mai rapide nave de realimentare cu combustibil. Alte nave auxiliare au sosit de la bazele din Flota Baltică şi din vestul Mediteranei. Ceea ce este îngrijorător este că aproape toate submarinele nucleare din Flota Nordului – cea mai importantă flotă sovietică – par să se îndrepte spre Atlanticul de Nord. Inclusiv trei din Mediterana, dat fiind că submarinele de acolo provin din Flota Nordului, nu din Flota Mării Negre. Credem că acum avem şi o explicaţie pentru toate astea.

Ryan trecu la următoarea imagine, unde se putea vedea Atlanticul de Nord, din Florida şi până la Polul Nord, iar pe hartă erau marcate cu roşu navele sovietice.

— În ziua în care a plecat în larg, comandantul navei, Ramius, a expediat o scrisoare către amiralul Iuri Ilici Padorin. Padorin este comandantul politic al marinei sovietice. Încă nu avem informaţii despre conţinutul scrisorii, dar putem observa care au fost consecinţele ei. După nici patru ore de la deschiderea scrisorii, 58 de submarine nucleare şi 28 de nave importante de suprafaţă s-au îndreptat în direcţia noastră. Este o reacţie neobişnuită într-un răstimp atât de scurt în această dimineaţă am aflat şi ce ordine au primit.

Domnilor, aceste nave au primit ordinul să localizeze submarinul *Octombrie Roşu* şi, dacă este necesar, să-l scufunde.

Ryan făcu o pauză pentru a obţine un efect mai puternic.

— După cum puteţi observa, forţele de suprafaţă ale sovieticilor sunt aici, cam la jumătatea distanţei dintre continentul european şi Islanda. Submarinele lor, în mod special, se îndreaptă către sud-vest, spre coasta Statelor Unite. Vă rog să observaţi că nu există nici o activitate neobişnuită pe ţărmurile Pacificului, în nici una dintre ţări, cu excepţia informaţiilor pe care le deţinem referitor la chemarea la bază a submarinelor strategice sovietice din ambele oceane.

Prin urmare, nu cunoaştem cu exactitate care au fost cuvintele comandantului Ramius, dar putem trage nişte concluzii din reacţiile pe care le-a declanşat. Se pare că sovieticii cred că submarinul se îndreaptă spre noi. Dată fiind viteza sa, estimată între zece şi treizeci de noduri, ar putea să se afle în orice loc, între sudul Islandei şi coasta SUA. Aţi înţeles desigur că, oricare ar fi poziţia lui, a reuşit să nu fie detectat de toate cele patru bariere SOSUS…

— Staţi puţin. Susţineţi că sovieticii au ordonat navelor lor să-şi scufunde propriul submarin?

— Da, domnule preşedinte.

Preşedintele se întoarse către directorul de la CIA.

— Cât de sigură este această informaţie, domnule judecător?

— Foarte sigură, domnule preşedinte, avem motive să credem că este cât se poate de sigură.

— Bun, domnule Ryan, aşteptăm concluziile. Ce pune la cale acest Ramius?

— Domnule preşedinte, evaluarea noastră pe baza informaţiilor de până acum este că *Octombrie Roşu* încearcă să dezerteze în Statele Unite.

Pentru o clipă se lăsă liniştea. Era atât de linişte, încât Ryan avea senzaţia că auzea ventilatorul din proiector în momentele în care Consiliul de Securitate Naţională cântărea cele auzite. La rândul lui, îşi sprijinea mâinile de masă să nu tremure sub privirile celor zece oameni din faţa lui.

— Concluzia la care aţi ajuns este foarte interesantă, domnule doctor Ryan, spuse preşedintele zâmbind. Vă rog să o susţineţi.

— Domnule preşedinte, din datele pe care le avem e singura concluzie posibilă. Ceea ce e esenţial, se înţelege, este faptul că sovieticii şi-au chemat la baze toate celelalte submarine strategice. Nu au mai procedat niciodată astfel. În plus, au ordonat să fie scufundat cel mai nou şi mai puternic submarin de atac, îl urmăresc şi se deplasează spre noi, aşa încât singura ipoteză valabilă este că ei cred că submarinul a dezertat şi că vine încoace.

— Foarte bine. Ce altă variantă ar mai fi?

— Domnule preşedinte, există posibilitatea să le fi spus că va folosi rachetele. Că va trage în noi, în chinezi sau în oricine altcineva.

— Dar dumneavoastră sunteţi de părere că nu e adevărat, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule preşedinte. SS-N-20 are o rază de acţiune de 11 000 kilometri. Asta înseamnă că avea capacitatea de a lovi orice ţintă din emisfera nordică chiar din clipa în care a părăsit baza. Au trecut şase zile şi nu s-a întâmplat aşa ceva. Mai mult, dacă el ar fi ameninţat cu lansarea proiectilelor, probabil sovieticii ne-ar fi cerut ajutorul ca să-l localizăm şi să-l scufundăm. La urma urmelor, dacă sistemele noastre de supraveghere ar detecta lansarea în orice direcţie a unei rachete nucleare, atmosfera ar deveni imediat foarte încordată.

— Sunteţi conştient că ar putea să lanseze rachetele alea şi să înceapă cel de-al treilea război mondial, îi atrase atenţia secretarul apărării.

— Bineînţeles, domnule. În cazul acesta am avea de-a face cu un nebun de legat şi, de fapt, nu doar cu unul. Pe submarinele noastre sunt cinci ofiţeri care trebuie să fie de acord în unanimitate pentru a lansa rachetele. Şi ruşii au aceeaşi procedură pe navele lor. Din motive politice, procedurile de securitate în operaţiunile nucleare sunt chiar mai complicate decât ale noastre. Cel puţin cinci oameni care să intenţioneze să declanşeze sfârşitul lumii? spuse Ryan clătinând din cap neîncrezător. Mi se pare puţin probabil, domnule secretar şi vă repet, în eventualitatea că ar fi aşa sovieticii ne-ar informa şi ne-ar cere ajutorul.

— Chiar credeţi că ne-ar informa? întrebă Pelt, iar tonul vocii îi trăda convingerile proprii.

— Domnule, întrebarea dumneavoastră este mai degrabă de ordin psihologic decât tehnic, iar eu mă ocup cu spionajul tehnologic. Unii dintre cei care se află aici astăzi i-au cunoscut pe omologii lor sovietici şi sunt mai îndreptăţiţi să vă răspundă la această întrebare. Oricum, în ceea ce mă priveşte, v-aş răspunde că da. Ar fi singura reacţie logică şi, deşi nu sunt de părere că pentru sovietici este logic întotdeauna ceea ce este logic pentru noi, au şi ei o logică. Nu sunt amatori de jocuri atât de periculoase.

— Parcă cine e?! întrebă retoric preşedintele. Mai există vreo variantă?

— Da, domnule preşedinte, mai sunt câteva posibilităţi. Ar putea fi un exerciţiu naval de proporţii cu scopul de a testa capacitatea lor de a închide liniile noastre de comunicaţie, precum şi capacitatea noastră de a reacţiona, totul contra cronometru. Nu susţinem această variantă din mai multe motive.

A trecut prea puţin timp de la exerciţiile navale de toamnă, CRIMSON STORM; în plus, în operaţiune sunt implicate numai submarinele nucleare, nu şi cele convenţionale. În mod cert este crucială pentru operaţiunea lor. Practic vorbind, sovieticii nu au obiceiul să planifice exerciţii importante în această perioadă a anului.

— Şi de ce credeţi că stau aşa lucrurile? întrebă preşedintele.

Amiralul Foster răspunse în locul lui Ryan:

— Domnule preşedinte, condiţiile meteorologice în zonă sunt extrem de grele în această perioadă a anului. Nici noi nu programăm exerciţiile în aceste condiţii.

— Dacă nu mă înşel, tocmai am avut un exerciţiu NATO, domnule amiral, observă Pelt.

— Aşa este, domnule Pelt, în sudul Bermudelor, unde vremea e mult mai frumoasă. Cu excepţia unui exerciţiu anti submarin în apropierea insulelor britanice, NIFTY DOLPHIN s-a ţinut în întregime în zona noastră.

— Hai să ne întoarcem la planurile posibile ale flotei sovietice, ceru preşedintele.

— De acord. Domnule preşedinte, este posibil să nu fie vorba despre nici un exerciţiu. Ar putea fi o operaţiune reală. Ar putea fi începutul războiului convenţional împotriva NATO, primul pas fiind interzicerea comunicaţiilor maritime. Dacă e aşa, atunci ei au reuşit să ne ia pe nepregătite din punct de vedere strategic, dar acum pierd acest avantaj operând la vedere, încât e cu neputinţă să nu observăm şi să reacţionăm în forţă. Dar nu s-a constatat o activitate similară în celelalte segmente ale forţelor militare sovietice. Armata de uscat şi aviaţia – cu excepţia avioanelor de recunoaştere – şi flota din Pacific desfăşoară numai operaţiuni de rutină.

În sfârşit, ar putea fi o încercare de a ne provoca sau de a ne distrage atenţia în timp ce plănuiesc o capcană altundeva. Dacă aşa stau lucrurile, au un mod bizar de a proceda. Atunci când încerci sa provoci pe cineva, nu o faci aşa evident, chiar în faţa gardului… Atlanticul încă ne aparţine, domnule preşedinte. După cum puteţi vedea aici, pe hartă, avem baze în Islanda, în Azore, în susul şi-n josul coastei americane. Avem aliaţi de o parte şi de cealaltă a Oceanului şi dacă vrem putem avea supremaţia aeriană deasupra întregului Atlantic. Marina sovietică e superioară numeric, e mai mare decât a noastră în câteva sectoare importante, dar nu au posibilitatea de a desfăşura

forţele comparabile cu ale noastre – cel puţin deocamdată – şi în mod sigur nu chiar în apropierea coastei Statelor Unite.

Ryan făcu o pauză să bea Puţină apă.

— Aşa încât, domnilor, ştim că un submarin strategic sovietic se află în larg în timp ce toate celelalte sunt chemate acasă de pe ambele oceane. Mai ştim că flota lor a primit ordine să scufunde acel submarin şi e evident că urmăritorii vin în direcţia noastră. După cum spuneam, nu putem trage decât o singură concluzie din toate astea.

— Câţi oameni sunt pe submarin? îl întrebă preşedintele.

— În jur de 110, după estimările noastre, domnule preşedinte.

— Prin urmare, sunt 110 oameni care au hotărât să dezerteze toţi odată în Statele Unite. Nu-i deloc o idee rea, observă preşedintele cu o strâmbătură, dar e cam greu de crezut.

Ryan era pregătit pentru o reacţie ca asta.

— Există şi un precedent, domnule preşedinte. Pe 8 noiembrie 1975, fregata *Storojevoi,* navă purtătoare de rachete din clasa *Krivak,* a părăsit portul Riga, din Letonia, cu intenţia de a ajunge în insula suedeză Gotland. Ofiţerul politic de la bordul navei, Valeri Sablin, a condus o revoltă în rândul marinarilor. I-au încuiat în cabine pe ofiţeri şi au ridicat ancora în mare viteză. N-a lipsit decât foarte puţin ca să reuşească. Unităţi navale şi aeriene i-au atacat şi i-au forţat să se oprească la optzeci de kilometri de apele teritoriale ale Suediei. Nu ar mai fi avut nevoie decât de două ore ca să reuşească ce-şi propuseseră. Sablin şi ceilalţi 26 de oameni implicaţi au fost judecaţi de Curtea Marţială şi împuşcaţi. Mai recent, am primit rapoarte despre revolte pe diverse nave sovietice – mai cu seamă pe submarine. În 1980, un submarin de atac sovietic din clasa *Echo* a ieşit la suprafaţă în apele Japoniei. Comandantul a susţinut atunci că izbucnise un incendiu la bordul navei, dar în fotografiile făcute din avioanele de recunoaştere – şi ale noastre şi cele japoneze – nu se vedea nici urmă de fum sau resturi incendiate aruncate de la bordul submarinului respectiv. În orice caz, membrii echipajului aveau suficiente traumatisme care să susţină ipoteza că ar fi avut loc un incendiu. Am mai avut şi alte rapoarte de genul ăsta, mai succinte, în ultima vreme. Chiar dacă admit că este un exemplu extrem, concluziile noastre nu sunt, cu siguranţă, fără precedent.

Amiralul Foster căută în buzunarul hainei ceva, ca apoi să scoată o ţigară cu filtru de plastic. Ochii îi străluceau în spatele chibritului.

— Ştiţi, eu chiar aş crede teoria asta.

— Atunci m-aş bucura să ne spuneţi şi motivul, domnule amiral, spuse preşedintele, pentru că eu tot nu sunt convins.

— Domnule preşedinte, majoritatea revoltelor de acest gen sunt conduse de ofiţeri, nu de recruţi. Şi asta pentru simplul motiv că recruţii oricum nu ar şti cum să conducă o navă. În plus, ofiţerii au şi avantajele ierarhice şi instruirea necesară să ştie că un asemenea act de rebeliune chiar are oarecare şanse să izbândească. Cele două motive sunt cu atât mai puternice în cadrul Marinei Militare sovietice. Şi dacă sunt implicaţi numai ofiţerii?

— Iar restul echipajului pur şi simplu li se alătură? interveni Pelt. Ştiind bine ce se va întâmpla cu ei şi cu familiile lor?

Foster trase câteva fumuri înainte să îi răspundă.

— Aţi fost vreodată la bordul unei nave, domnule Pelt? Hai să ne imaginăm pentru câteva clipe că faceţi o călătorie în jurul lumii cu vasul *Qeen Elizabeth 2*, să zicem. Într-o zi însorită sunteţi în mijlocul Oceanului Pacific – dar cum puteţi şti cu exactitate unde vă aflaţi? Nu puteţi şti. Ştiţi numai ce vă spun ofiţerii. Bine, dacă aveţi oarecare cunoştinţe de astronomie, poate aţi reuşi să stabiliţi latitudinea cu o aproximaţie de câteva sute de kilometri. Dacă aveţi o busolă bună şi ceva cunoştinţe de geometrie sferică aţi reuşi poate să estimaţi longitudinea cu o aproximaţie de câteva sute de kilometri.

— Vorbim de nişte oameni care se află pe un submarin. Nu prea vezi mare lucru. Şi dacă ofiţerii au pus la cale totul? Şi poate nici măcar toţi ofiţerii de la bord. De unde ar putea să-şi dea seama echipajul ce se întâmplă cu adevărat? întrebă Foster clătinând din cap neîncrezător. Nu ştie nimic. Şi n-are de unde să ştie. Chiar şi pe navele noastre s-ar putea întâmpla şi ai noştri sunt mult mai bine instruiţi decât ai lor. Nu uitaţi că marinarii lor sunt mai toţi recruţi. Pe un submarin nuclear eşti complet rupt de lumea din afară. Nu există comunicare prin radio în afară de frecvenţele joase – şi alea sunt codificare; toate mesajele trec pe la ofiţerul de comunicaţii. Deci acesta trebuie să fie implicat. Şi comandantul la fel. Şi ei folosesc sisteme de navigaţie inerţiale, ca ale noastre. Chiar avem unul al lor de pe nava *Golf pe* care am capturat-o în Hawaii. Datele sunt cifrate şi în dispozitivul sovietic. Ofiţerul de cart citeşte cifrele de pe dispozitiv, iar navigatorul obţine poziţia navei dintr-o carte. În Armata Roşie, hărţile terestre sunt considerate documente secrete. În marină e

la fel. Echipajul nici nu ajunge să le vadă şi nu este încurajată ideea că ar trebui să ştie unde se află. Iar asta se aplică mai ales pe submarinele balistice, nu-i aşa?

În plus, marinarii sunt oameni care muncesc. Când eşti în larg, ai nişte sarcini şi trebuie să te ocupi de ele. Pe navele sovietice asta înseamnă între paisprezece şi optsprezece ore pe zi. Puştii ăştia sunt recruţi cu o instrucţie modestă. Ştiu să ducă la bun sfârşit o sarcină sau două şi să urmeze ordinele întocmai. Sovieticii îşi instruiesc oamenii să-şi facă treaba ca nişte roboţi, iar partea cu gânditul, cât mai puţin posibil. De aceea la reparaţiile importante îi vezi pe ofiţeri cu sculele la muncă. Oamenii lor nu au nici timp şi nici instinctul de a-i întreba pe ofiţeri ce se întâmplă. Îţi faci treaba şi depinzi de ceilalţi să şi-o facă pe-a lor. La asta se reduce în fond disciplina pe o navă, mai spuse Foster scuturându-şi ţigara într-o scrumieră. Într-adevăr, nu trebuie decât să ai consimţământul ofiţerilor şi poate nici măcar al tuturor ofiţerilor şi reuşeşti. E mult mai uşor să aduni 10-12 disidenţi decât o sută.

— Comparativ e mai uşor, dar nu chiar aşa de uşor, Dan, obiectă generalul Hilton. Ce Dumnezeu, au cel puţin un ofiţer politic la bord, plus cârtiţele din spionaj. Chiar crezi că un membru de partid înfocat s-ar lăsa dus?

— Şi de ce nu? L-ai auzit pe Ryan – revolta de pe fregată a fost condusă chiar de un ofiţer politic.

— Da, dar de atunci au scuturat bine toată conducerea, îi răspunse Hilton.

— Am înregistrat dezertări din KGB tot timpul şi toţi erau membri de partid model, zise Foster.

Era limpede că-i surâdea ideea dezertării unui submarin rusesc.

Preşedintele ascultă toate aceste păreri, apoi se întoarse către Ryan.

— Domnule doctor Ryan, aţi reuşit să mă convingeţi că scenariul pe care l-aţi expus este o posibilitate, cel puţin teoretic. Care este părerea celor de la CIA despre cum ar trebui noi să acţionăm?

— Domnule preşedinte, eu sunt analist, nu…

— Ştiu foarte bine ce sunteţi, domnule doctor Ryan. V-am citit destule lucrări. Cred că v-aţi făcut o părere despre ce trebuie făcut. Vreau s-o ştiu şi eu.

Ryan nici nu se mai uită la judecătorul Moore.

— Să punem mâna pe navă, domnule preşedinte!

— Pur şi simplu?

— Nu, domnule preşedinte, probabil că nu e atât de simplu. Cu toate astea, Ramius ar putea ieşi la suprafaţă în apropierea statului Virginia peste o zi, două şi să ceară azil politic. Ar trebui să fim pregătiţi pentru o asemenea eventualitate, iar părerea mea e că ar trebui să-l primim cu braţele deschise.

Ryan văzu cum toţi ceilalţi oameni de seamă încuviinţau. În sfârşit, era cineva şi de partea lui.

— Aveţi o dispoziţie destul de îndrăzneaţă în această problemă, spuse amabil preşedintele.

— Domnule preşedinte, mi-aţi cerut să vă spun ce cred. Probabil că nu va fi aşa de uşor. Toate submarinele *Alfa* şi *Victor* par să se îndrepte spre noi şi e aproape sigur că au intenţia de a stabili o forţă de interdicţie – să creeze o adevărată blocadă aici, pe coasta Atlanticului.

— Blocadă, repetă preşedintele, ce cuvânt urât!

— Domnule judecător, spuse generalul Hilton, bănuiesc că v-aţi pus problema că aceasta este o încercare de dezinformare menită să zdruncine scaunul care a lansat acest raport.

Judecătorul Moore îi întoarse un zâmbet de om pe jumătate adormit.

— M-am gândit şi la asta, domnule general. Dacă e o cacealma, atunci recunosc că-i al naibii de bine lucrată. Domnul doctor Ryan a fost însărcinat să pregătească expunerea de azi pornind de la presupunerea că faptele sunt reale, nu o înscenare. Dacă ne-am înşelat, atunci eu sunt răspunzător.

„Fii binecuvântat, Moore”, îşi spuse Ryan întrebându-se dacă e posibil să fie implicată sursa WILLOW.

Judecătorul adăugă:

— În orice caz, domnii mei, va trebui să acţionăm într-un fel sau altul ca răspuns la activitatea sovietică înregistrată, indiferent dacă analiza noastră este bună sau nu.

— Domnule judecător, aţi primit o confirmare la toate acestea? întrebă preşedintele.

— Da, ne ocupăm de asta.

— Foarte bine, spuse preşedintele îndreptându-şi ţinuta, iar Ryan observă că vocea i se învioră. Domnul judecător are dreptate. Trebuie să avem o reacţie oficială, indiferent care sunt intenţiile lor reale. Domnilor, marina sovietică se îndreaptă spre coasta americană. Ce facem?

Primul care răspunse fu amiralul Foster:

— Domnule preşedinte, flota noastră iese în larg chiar în acest moment. Tot ce poate naviga este în marş pe mare sau va fi până mâine seară, cel târziu. Am chemat portavioanele din Atlanticul de Sud şi concentrăm submarinele nucleare în zonă pentru a face faţă ameninţării. Azi-dimineaţă am trimis un număr mare de avioane de recunoaştere *Orion* P-3C care patrulează deasupra flotei sovietice de suprafaţă, împreună cu cele britanice *Nimrod* cu baza în Scoţia. Domnule general, ce ne mai puteţi spune? îi dădu Foster cuvântul lui Hilton.

— În momentul de faţă avem avioane de supraveghere electronică AWACS E-3 A Sentry care survolează zona alături de avioanele Orion de care a vorbit Dan, protejate de avioanele de vânătoare Eagle F-15 cu baza în Islanda. Vineri la ora asta vom avea la baza aeriană Loring din Maine o escadrilă de bombardiere B52 echipate cu rachete aer-mare Harpoon. Ele vor patrula în cerc în jurul flotei sovietice. Nimic agresiv, se înţelege, spuse Hilton zâmbind. Nu vrem decât să vadă că nu suntem indiferenţi. Dacă vor continua să se îndrepte spre noi, vom suplimenta forţele tactice aeriene de pe Coasta de Est şi, dacă veţi fi de acord, putem mobiliza discret efective din Garda Naţională.

— Şi cum anume veţi reuşi să faceţi asta fără să atrageţi atenţia? întrebă Pelt.

— Domnule Pelt, este prevăzut să înceapă o serie de exerciţii ale Gărzii Naţionale la baza Red Flag din Nellis (Nevada). Antrenamente de rutină. Baza aparţine Comandamentului Aerian Strategic (CAS) şi oferă securitatea necesară.

— Câte portavioane sunt disponibile? vru să ştie preşedintele.

— În momentul de faţă, numai unul. *Saratoga* are o defecţiune la una din turbine şi va dura o lună să o înlocuim. *Nimitz* şi *America* sunt în Atlanticul de Sud în acest moment, *America* se întoarce din Oceanul Indian, iar *Nimitz* se îndreaptă spre Oceanul Pacific. Ghinion, pur şi simplu. Să chemăm un portavion din estul Mediteranei?

— Nu, răspunse preşedintele clătinând din cap. Situaţia din Cipru este încă destul de tensionată. Avem neapărat nevoie? Dacă intervine ceva, putem să facem faţă forţelor lor navale cu ce avem acum la dispoziţie?

— Da, domnule preşedinte! răspunse fără ezitare generalul Hilton. Aşa cum a spus şi domnul Ryan, Oceanul Atlantic ne

aparţine. Aviaţia dispune de cinci sute de aparate pregătite pentru această operaţiune şi vor mai fi încă trei sau patru sute de la marina militară. Dacă se va ajunge la conflict deschis, flota sovietică va avea o viaţa scurtă şi plină de aventuri.

— Vom încerca să evităm să ajungem până acolo, se înţelege, spuse încet preşedintele.

Primele informaţii în presă au apărut în cursul acestei dimineţi. Am fost căutaţi de Bud Wilkins de la *The Times* chiar înainte de ora prânzului. Dacă americanii vor afla prea devreme de amploarea acestui incident… Jeff?

— Domnule preşedinte, să presupunem deocamdată că analiza domnului doctor Ryan este corectă. Nu prea văd ce ne rămâne de făcut, spuse Pelt.

— Cum să nu? interveni Ryan fără să-şi dea seama. A, vă rog să mă scuzaţi.

— Nu putem să furăm pur şi simplu un submarin rusesc.

— De ce nu? replică Foster. Ce naiba, doar avem destule tancuri şi aeronave ruseşti.

Ceilalţi au fost de acord cu el.

— Una e un avion cu un pilot sau doi şi alta avem acum, domnule amiral. Un submarin nuclear cu 26 de rachete şi un echipaj de peste o sută de oameni e cu totul altceva. Fireşte, putem să le acordăm azil politic ofiţerilor care dezertează.

— Deci vrei să spui că, dacă nava e purtată de valuri până la Norfolk, intră în discuţie şi Hilton, le-o dăm înapoi! Dumnezeule mare, păi sunt peste două sute de focoase nucleare pe ea! Ar putea, la un moment dat, să folosească blestemăţiile alea împotriva noastră! Chiar eşti sigur că vrei să înapoiezi nava?

— E vorba de o navă de un miliard de dolari, domnule general, spuse Pelt mai puţin hotărât.

Ryan observă că preşedintele zâmbea. Se spunea despre el că-i plăceau discuţiile aprinse.

— Domnule judecător, care sunt implicaţiile juridice ale incidentului?

— Intră sub incidenţa legii dreptului maritim, domnule preşedinte, spuse Moore, acum destul de neliniştit. Eu nu am experienţă în acest domeniu, nu cunosc decât ceea ce am învăţat în timpul facultăţii. Legea militară este *jus gentium* – se aplică acelaşi cod juridic în toate ţările. Curţile americane şi britanice se citează reciproc privind hotărârile pe care le iau. Dar în ceea ce priveşte drepturile unui echipaj care s-a răzvrătit – aici

n-am nici o idee cum se procedează.

— Domnule judecător, noi nu avem de-a face cu revolte sau piraterie, punctă Foster. Termenul corect este baraterie, din câte ştiu. Avem de-a face cu un act de rebeliune atunci când echipajul se ridică împotriva autorităţii legale. Abaterile grave ale ofiţerilor se numesc baraterie. În orice caz, nu sunt de părere că trebuie să ne legăm de cine ştie ce dedesubturi juridice într-o situaţie în care este implicat armament nuclear.

— Am putea să o facem, domnule amiral, spuse preşedintele gânditor. Aşa cum spune şi Jeff, este vorba de un echipament militar de mare valoare, care din punct de vedere juridic este proprietatea statului sovietic, iar ei vor şti că a ajuns în posesia noastră. Cred că suntem cu toţii de acord că, probabil, nu toţi oamenii de la bord sunt implicaţi. Iar lucrurile stau aşa: cei care nu sunt implicaţi în revoltă sau baraterie sau ce-o fi o să vrea să se reîntoarcă acasă după ce se va încheia totul. Iar noi trebuie să-i lăsăm să plece, de acord?

— Chiar trebuie? întrebă generalul Maxwell mâzgălind foaia din faţa lui. Chiar trebuie?

— Domnule general, spuse preşedintele pe un ton hotărât, nu vom accepta – repet, nu vom accepta – să fim părtaşi la încarcerarea sau uciderea unor oameni care nu vor decât să se întoarcă acasă, la familiile lor. Ne-am înţeles? întrebă el uitându-se pe rând la cei de la masă. Dacă ei ştiu că am intrat în posesia navei, o s-o vrea înapoi. Şi vor afla că e la noi de la acei membri ai echipajului care vor vrea să se întoarcă acasă. În orice caz, la dimensiunile pe care le are, cum am putea să o ascundem?

— Am putea să o facem, spuse Foster pe un ton neutru, dar, aşa cum aţi remarcat, echipajul este o complicaţie în plus. Bănuiesc totuşi că vom avea măcar ocazia să o cercetăm puţin, nu?

— Vrei să spui să facem o inspecţie de rutină, spre exemplu, să ne asigurăm că nu încearcă să introducă droguri în ţară? spuse preşedintele zâmbind satisfăcut. Cred că am putea aranja ceva de genul ăsta. Dar deja ne grăbim. Mai sunt multe de rezolvat până să ajungem noi acolo. În legătură cu aliaţii, ce informaţii aveţi?

— Englezii au avut un portavion chiar în zonă. Am putea să ne folosim de el, Dan? întrebă generalul Hilton.

— Dacă vor să ni-l împrumute, da. Tocmai s-a încheiat un exerciţiu comun antisubmarin în Bermude şi britanicii s-au

comportat foarte bine. Am putea folosi portavionul *Invincible,* cele patru nave de escortă şi trei submarine de atac. Navele britanice au fost rechemate de urgenţă tocmai din cauza acestui incident.

— Au fost informaţi în legătură cu evenimentele, domnule judecător? dori să ştie preşedintele.

— Nu, numai dacă nu au aflat singuri. Nu avem aceste informaţii decât de câteva ore.

Moore trecu sub tăcere faptul că Sir Basil avea un informator al lui în Kremlin. Nici Ryan nu ştia prea multe despre asta; nu-i ajunseseră la urechi decât zvonuri din mai multe surse.

— I-am solicitat, cu permisiunea dumneavoastră, domnului amiral Greer să fie gata să ia avionul către Londra pentru a-i face o scurtă prezentare a situaţiei prim-ministrului britanic, continuă acesta.

— De ce să nu-i trimitem pur şi simplu…

Moore clătină din cap înainte de a auzi şi restul.

— Domnule preşedinte, o informaţie de o asemenea importanţă nu se transmite decât personal.

Toţi cei de la masă s-au arătat miraţi.

— Şi când pleacă?

— Chiar în seara asta, dacă sunteţi de acord. Două curse VIP pleacă din Andrews la noapte. Sunt curse pentru congresmeni.

Era perioada de distracţie de la sfârşitul sesiunii. Îşi petrecuse Crăciunul în Europa, în misiuni de informare la faţa locului.

— Domnule general, nu avem ceva mai rapid? îl întrebă preşedintele pe Hilton.

— Putem face rost de un VC-141. Un Jetstar Lockheed, aproape la fel de rapid ca un 135 şi chiar putem să-l avem la dispoziţie în jumătate de oră.

— Atunci treceţi la treabă!

— Am înţeles, domnule preşedinte, îi sun chiar acum.

Hilton se ridică şi se îndreptă spre telefonul din colţul încăperii.

— Domnule judecător, spuneţi-i lui Greer să-şi facă bagajele, îi pregătesc o scrisoare oficială pe care o s-o găsească în avion şi pe care va trebui să i-o înmâneze prim-ministrului. Domnule amiral, vreţi să cerem nava *Invincible?*

— Da.

— O să le scriu şi e rezolvat. Bun, ce le spunem oamenilor noştri care sunt în larg?

— Dacă *Octombrie* intră în apele noastre, nu va mai fi necesar, dar trebuie să putem comunica cu submarinul…

— Scuzaţi-mă, domnule judecător, spuse Ryan, este foarte probabil că lucrul ăsta va trebui să se întâmple. Probabil că submarinele de atac vor ajunge înaintea lui *Octombrie Roşu.* În cazul ăsta, va trebui să îi prevenim pe cei de pe submarin că ceilalţi au misiunea să îl localizeze şi să îl scufunde, măcar pentru a-i salva pe ofiţerii care vor să dezerteze.

— Noi nu am localizat încă submarinul. Ce vă face să credeţi că o să reuşească ei? întrebă Foster deranjat de implicaţia intervenţiei lui.

— Ei sunt cei care l-au construit, domnule amiral. Aşa încât ar putea şti unele lucruri legate de el care să-i ajute să-l localizeze mai uşor decât noi.

— Pare logic, spuse preşedintele. Înseamnă că trebuie să meargă cineva să-i informeze pe comandanţii flotei. Nu putem scrie în presă asta, nu-i aşa, domnule judecător?

— Domnule preşedinte, sursa noastră este prea valoroasă ca să o compromitem în vreun fel. Asta e tot ce pot să vă spun.

— Foarte bine, deci o să se ducă cineva acolo. Mai departe va trebui să discutăm cu sovieticii despre asta. Deocamdată pot spune că fac operaţiuni în apele lor teritoriale. Când o să treacă de Islanda?

— Mâine seară, dacă îşi menţin cursul, îi răspunse Foster.

— Bun, să le mai dăm douăzeci şi patru de ore pentru a renunţa la operaţiune, iar noi să avem confirmarea acestui raport. Domnule judecător, am nevoie de date care să susţină această povestioară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Dacă până mâine la miezul nopţii navele sovietice nu se întorc la bază, o să îl convoc pe ambasadorul Arbatov la mine în birou vineri dimineaţă, mai spuse preşedintele, apoi se întoarse spre ceilalţi. Domnii mei, aştept să văd până mâine după-amiază planurile pentru a rezolva această criză. Mâine la două ne întâlnim tot aici. Şi încă ceva: *fără scurgeri de informaţii!* Ce s-a discutat nu trebuie să treacă de cei care sunt aici acum fără aprobarea mea personală. Dacă se întâmplă să ajungă în presă, o să cadă nişte capete, vă asigur. Vă ascult, domnule general, îi dădu el cuvântul.

— Domnule preşedinte, pentru a pune în aplicare aceste planuri, spuse Hilton rezemându-se de spătarul scaunului, trebuie să ne asigurăm de cooperarea comandanţilor noştri şi a

celor de la planificarea operaţiunilor. În mod sigur vom avea nevoie de domnul amiral Blackburn.

Blackburn era CINCLANT, comandantul forţelor americane din Atlantic.

— Lăsaţi-mă să analizez puţin aspectul ăsta. Vă sun eu într-o oră. Câţi din CIA ştiu despre incidentul respectiv?

— Patru oameni, domnule preşedinte. Ritter, Greer, Ryan şi eu. Atât.

— Atâţia să rămână, spuse preşedintele, care avusese probleme majore în ultimele luni din cauza scurgerilor de informaţii.

— Am înţeles, să trăiţi.

— Şedinţa se suspendă.

Preşedintele se ridică în picioare. Moore ocoli masa pentru a-l împiedica să plece imediat. Şi Pelt rămase pe loc când ceilalţi părăseau încăperea. Ryan aştepta afară, la uşă.

— A fost foarte bine, îi spuse generalul Maxwell strângându-i mâna.

Apoi aşteptă puţin, până când toţi ceilalţi ajunseră la câţiva metri distanţă pe hol, după care continuă:

— Personal cred că eşti cam dus, băiete, dar e clar că i-ai pus o piuneză pe scaun lui Dan Foster. Ba chiar mai mult, un cui, spuse bărbatul scund şi chicoti. Iar dacă punem mâna pe submarin, poate reuşim să-l facem şi pe preşedinte să se răzgândească şi aranjăm să dispară echipajul. Judecătorul a mai făcut asta, ştii.

Ryan simţi un fior pe şira spinării la gândul ăsta, în timp ce-l privea pe Maxwell îndepărtându-se ţanţoş.

— Jack, vrei să te întorci peste un minut? auzi el vocea lui Moore.

— Eşti istoric de profesie, nu? întrebă preşedintele răsfoindu-şi notiţele.

Ryan nici nu observase că acesta avea un pix în mână.

— Da, domnule preşedinte. Sunt licenţiat în istorie, zise Ryan dând mâna cu el.

— Ai un simţ al dramatismului deosebit, Jack. Ai fi fost un avocat pe cinste.

Preşedintele avea reputaţia unui avocat foarte dur. Supravieţuise unui atentat al Mafiei, care avusese loc la începutul carierei lui şi care eşuase, dar nu-i afectase câtuşi de puţin aspiraţiile în viaţa politică.

— Ai făcut o prezentare foarte bună.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, îi răspunse Ryan strălucind parcă de fericire.

— Moore mi-a spus că îl cunoaşteţi pe comandantul flotei britanice.

Remarca îl lovi ca un sac de nisip, drept în moalele capului.

— Aşa este, domnule preşedinte. Este vorba de domnul amiral White. Am fost la vânătoare cu domnia sa, iar soţiile noastre sunt în relaţii foarte strânse. Sunt apropiaţi ai familiei regale.

— Bravo. Cineva va trebui să se ducă să-l informeze pe comandantul flotei noastre, apoi să discute cu britanicii dacă putem conta pe portavionul lor – şi eu cred că vom putea. Moore spune că ar trebui să îl lăsăm şi pe amiralul Davenport să te însoţească. Aşa încât în seara asta vei zbura către portavionul *Kennedy* şi apoi vei merge pe *Invincible.*

— Domnule preşedinte, eu…

— Domnule doctor Ryan, ce Dumnezeu… interveni Pelt cu un zâmbet slab. Eşti singurul om care poate îndeplini misiunea asta. Ai deja acces la informaţiile lor, îl cunoşti pe comandantul englez, eşti specialist în operaţiuni de spionaj militar naval. Pur şi simplu eşti omul de care avem nevoie. Ia spune-mi, cât de nerăbdători crezi că sunt cei din marina militară să pună mâna pe *Octombrie Roşu?*

— Bineînţeles că sunt foarte interesaţi. Numai şansa de a arunca o privire pe navă, ba încă să o şi conduci, să o desfaci în bucăţi şi apoi să o refaci şi să navighezi din nou cu ea. Ar fi cea mai mare lovitură de spionaj din toate timpurile.

— Aşa este. Dar poate că ei sunt puţin prea grăbiţi să pună mâna pe ea.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, spuse Ryan, deşi înţelesese foarte bine.

Pelt era favoritul preşedintelui. Dar nu era şi favoritul Pentagonului.

— E posibil ca ei să forţeze nota în situaţii în care noi am fi de altă părere.

— Domnule doctor Pelt, dacă vreţi să-mi spuneţi că un ofiţer american ar…

— Nu asta voia să spună. Cel puţin nu chiar aşa. Ceea ce voia el să zică era că ar putea fi util ca eu să am pe cineva acolo care să-mi asigure un punct de vedere independent, punctul de vedere al unui civil.

— Dar nici măcar nu mă cunoaşteţi.

— Am citit o serie de rapoarte semnate de tine.

Şeful executivului zâmbi. Se spunea despre el că poate fi absolut fermecător atunci când vrea, pentru ca în clipa următoare să împrăştie vraja într-o clipă. Ryan era subjugat şi o ştia prea bine, dar nu putea face nimic să se opună.

— Apreciez munca ta. Ai un simţ al realităţii foarte dezvoltat. O judecată foarte bună. Unul dintre motivele pentru care am ajuns unde sunt acum este că am la rândul meu o judecată foarte bună şi cred că poţi face faţă situaţiei pe care o prevăd. Problema este dacă eşti dispus să o faci sau nu.

— Mai exact, la ce vă referiţi?

— După ce ajungi acolo, stai liniştit câteva zile şi-mi raportezi direct ce se întâmplă. Nu prin intermediari, mie personal. Te vei bucura de toată cooperarea necesară. Mă voi asigura că lucrurile vor sta aşa.

Ryan nu spuse nimic. Tocmai devenise un spion, un ofiţer implicat în muncă de teren, printr-o dispoziţie prezidenţială. Mai grav era că urma să-i spioneze pe ai lui.

— Nu-ţi face plăcere ideea de a face rapoarte despre colegii tăi, nu-i aşa? Nici nu va fi vorba de asta, de fapt. După cum spuneam, nu vreau decât să am opinia unui civil independent, în mod normal, am prefera să trimitem un ofiţer experimentat în străinătate, dar vrem ca numărul celor implicaţi în afacerea asta să fie cât mai mic posibil. Dacă-i trimitem pe Ritter sau pe Greer, ar fi prea bătător la ochi, pe când, în cazul tău, e vorba practic de un…

— De un nimeni? întrebă Jack.

— Din punctul lor de vedere, da, veni răspunsul lui Moore. Sovieticii ţi-au făcut dosar. L-am văzut şi eu, parţial. Ei cred că eşti un trântor burghez, Jack.

„Chiar sunt un trântor, îşi spuse Ryan, netulburat deloc de provocarea nerostită. În compania pe care o am nici vorbă că sunt un trântor.”

— Am înţeles, domnule preşedinte. Vă rog să treceţi cu vederea ezitările mele. Nu am mai fost agent de teren.

— Înţeleg foarte bine.

Preşedintele, victorios, îşi permitea să fie generos.

— Mai e ceva. Dacă am înţeles eu bine cum stă treaba cu submarinele, Ramius ar fi putut să plece fără să zică nimic. De ce i-a pus în gardă? De ce a fost nevoie de scrisoare? Din punctul

meu de vedere, a fost un gest contraproductiv.

Acum era rândul lui Ryan să zâmbească atotştiutor.

— Aţi cunoscut vreodată un comandant de submarin? Nu? Dar un astronaut?

— Asta, da. Am cunoscut câţiva dintre piloţii de pe naveta spaţială.

— Sunt cam din aceeaşi stofă, domnule preşedinte. Şi, în privinţa scrisorii, sunt două aspecte. În primul rând, probabil că este furios în legătură cu ceva anume, o să aflăm ce când o să-l vedem. În al doilea rând, el şi-a făcut socoteala că poate duce totul la bun sfârşit indiferent ce scamatorii încearcă ei să facă să-l oprească şi vrea să le-o demonstreze şi lor. Domnule preşedinte, cei care sunt comandanţi de submarin sunt agresivi, siguri pe ei şi foarte, foarte inteligenţi. Nimic nu le face mai mare plăcere decât să-i facă pe ceilalţi, spre exemplu pe operatorii de pe navele de suprafaţă, să pară nişte imbecili.

— Ai mai câştigat o rundă, Jack. Astronauţii pe care i-am cunoscut erau, în general, de-a dreptul umili, dar, când venea vorba de pilotat, se credeau zei. O să ţin minte ce mi-ai spus. Jeff, hai să ne întoarcem la treabă! Jack, ţine-mă la curent!

Ryan dădu din nou mâna cu el. După ce preşedintele şi consilierul lui plecară, se întoarse către judecătorul Moore.

— Domnule judecător, ce naiba ai putut să-i spui despre mine?

— Adevărul şi numai adevărul, Jack.

Realitatea era că judecătorul îşi dorise ca această operaţiune să fie condusă de unul dintre ofiţerii superiori de la CIA. Ryan nu intrase în planurile lui, dar preşedinţii sunt celebri pentru modul în care strică planurile atât de minuţios puse la cale. Judecătorul o luă pur şi simplu ca pe o problemă de meditaţie filosofică.

— E un mare salt pentru tine, aşa că fă-ţi treaba cum se cuvine. Ce naiba, ai putea să descoperi că-ţi şi place.

Ryan era sigur că lucrul ăsta nu se va întâmpla şi chiar avea dreptate.

Sediul CIA

Nu a scos nici un cuvânt tot drumul către Langley. Automobilul directorului a intrat în parcarea de la subsol, unde au coborât din maşină şi au luat un lift privat care i-a dus direct la biroul lui Moore. Liftul era mascat, părând un perete oarecare, ceea ce era

convenabil, dar cam melodramatic, în opinia lui Ryan. Directorul a intrat imediat în birou şi a pus mâna pe telefon.

— Bob, vino, te rog, acum în biroul meu.

Apoi se uită lung la Ryan, care rămăsese în picioare în mijlocul încăperii.

— Eşti nerăbdător, Jack?

— Sigur, domnule judecător, spuse Ryan fără prea mult entuziasm.

— Îmi imaginez cam ce simţi faţă de sarcina cu spionajul, dar per ansamblu situaţia ar putea să devină critică. Ar trebui să te simţi al naibii de flatat că ţi s-a acordat încrederea să fi implicat în aşa ceva.

Ryan decodă şi mesajul implicit al acestei replici, când intră Ritter.

— Ce se întâmpla, domnule judecător?

— Pornim o operaţiune. Ryan va pleca spre *Kennedy* împreună cu Charlie Davenport pentru a informa comandanţii flotei cu privire la operaţiunea *Octombrie Roşu.* Preşedintele a fost de acord.

— Cred şi eu. Greer tocmai a plecat la Andrews când aţi ajuns aici. Deci Ryan va face o mică plimbare, hm?

— Da. Jack, regula de bază este următoarea: poţi să le faci o prezentare comandanţilor din flotă şi lui Davenport, dar asta-i tot. La fel şi cu britanicii – numai şefului flotei lor. Dacă Bob ne poate confirma raportul WILLOW, putem transmite mai departe datele pe care le avem, dar numai atât cât este absolut necesar. Ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi! Bănuiesc că preşedintele a fost informat că este greu să faci aşa ceva dacă nimeni nu ştie ce Dumnezeu se întâmplă de fapt. Mai cu seamă cei care trebuie să acţioneze.

— Ştiu la ce te referi, Jack. Va trebui să ducem muncă de convingere cu preşedintele în privinţa asta. O vom face, dar până atunci nu uita că el e şeful. Bob, avem nevoie să facem rost de nişte haine care să-i vina.

— O uniformă de ofiţer de marină? Hai mai bine să-l facem comandant, cu trei trese, şireturi şi tot dichisul. Îl echipăm într-o oră, aş zice eu. Are şi un nume operaţiunea asta?

— De asta mă ocup.

Moore ridică din nou receptorul şi formă un număr de cinci cifre.

— Am nevoie de două cuvinte. Da, mersi, spuse el notându-şi

ceva. Bun, domnii mei, va purta numele: „Operaţiunea MANDOLINA”. Iar tu, Ryan, eşti Magul. Ar trebui să fie uşor de ţinut minte, dat fiindcă acum sunt sărbătorile de iarnă. O să găsim o serie de coduri bazate pe astea în timp ce voi vă ocupaţi de uniformă. Bob, condu-l tu jos! Eu îl sun pe Davenport să facă el aranjamentele legate de cursa cu avionul.

Ryan îl urmă pe Ritter. Liftul mergea prea repede; toţi de acolo erau prea deştepţi. Această operaţiune MANDOLINA se declanşase şi începuse mult prea repede, înainte să afle şi el care îi era sarcina – nici vorbă să afle şi cum s-o ducă la bun sfârşit. Iar numele de cod i se păru total inadecvat. Nu era înţeleptul nimănui. Ar fi trebuit să-l cheme Halloween sau aşa ceva.

A ŞAPTEA ZI
JOI, 9 DECEMBRIE

Atlanticul de Nord

„Când Samuel Johnson[11] a comparat viaţa pe mare cu închisoarea, cu deosebirea că te poţi îneca, putea măcar să se consoleze că până la vapor mergea într-o trăsurică sigură”, se gândea Ryan. Şi el urma să călătorească pe mare, dar, înainte de a ajunge la nava lui, pentru Ryan mai exista posibilitatea să-şi găsească sfârşitul într-un accident aviatic. Jack stătea ghemuit în scaun într-un Grumman Greyhound, poreclit, fără nici o urmă de afecţiune, „camion de marfă zburător”. Scaunele erau orientate către spate, erau prea înghesuite, iar Jack îşi simţea bărbia împungându-i genunchii. Cabina era potrivită mai degrabă pentru transportul de marfă decât de persoane. În partea din spate erau trei tone de piese de motor şi componente electronice, ambalate în cutii, puse acolo cu siguranţă ca, în eventualitatea unui accident, echipamentele atât de valoroase să fie protejat de impact de cele patru corpuri omeneşti din porţiunea cu pasageri. Cabina nu era încălzită. Nu erau nici geamuri. Numai un perete subţire de aluminiu îl despărţea de vântul de câteva sute de kilometri la oră care urla în acelaşi timp cu cele două turbopropulsoare. Mai rău decât orice era că treceau printr-o furtună la o altitudine de 1500 de metri şi „camionul” se zgâlţâia în goluri de aer de câte 30 de metri ca într-un uriaş montagne russe. „Bine măcar că nu e lumină, se gândi Ryan, să vadă şi alţii ce vânăt sunt de groază.” Chiar în spatele lui se aflau cei doi piloţi, care vorbeau tare, cât să poată să se audă în ciuda zgomotului de la motoare. Şi se mai şi distrau pe deasupra, nenorociţii!

Zgomotul deveni parcă mai slab, cel puţin aşa i se păru lui. Ar fi fost greu de spus cu siguranţă. I se dăduseră nişte căşti de protecţie odată cu echipamentul de salvare galben şi prea puţin încurajator şi-i mai făcuseră şi o listă lungă de sfaturi legate de

---

[11] Scriitor englez din sec. al XVIII-lea (n. red.).

ce ar trebui să facă în cazul unui accident. Instructajul fusese de mântuială, aşa încât nu era nevoie de un coeficient de inteligenţă prea mare să estimezi ce şanse ar fi avut să supravieţuiască în cazul unui accident într-o noapte ca asta. Ryan avea oroare de călătoriile cu avionul sau cu elicopterul. Fusese sublocotenent în trupele de infanterie marină, dar cariera lui activă se încheiase după numai trei luni, când elicopterul în care se afla împreună cu plutonul său se prăbuşise pe insula Creta în timpul unui exerciţiu NATO. Atunci avusese probleme cu coloana, rămânând cu sechele şi, din clipa aceea, a simţit că orice călătorie cu avionul sau cu elicopterul trebuie evitată cu orice preţ. După părerea lui, avionul se zgâlţâia pierzând tot mai mult din altitudine. Probabil că asta însemna că se apropie de *Kennedy.* Nici nu merita să se gândească la cealaltă posibilitate. Nu trecuseră decât nouăzeci de minute de când decolaseră de la baza aeriană a marinei de la Oceana, în Virginia Beach. Lui i se păruse că trecuse o lună întreagă şi-şi jură că de acum n-o să-i mai fie frică de avioanele civile obişnuite.

Botul aeronavei se înclină cu douăzeci de grade şi avionul părea că se îndreaptă spre un punct fix. Urmau să apunteze, iar asta era partea cea mai periculoasă a zborului. Îi veni în minte un studiu făcut în timpul Războiului din Vietnam în care piloţii de pe portavioane fuseseră echipaţi cu nişte electrocardiografe care să monitorizeze nivelul stresului şi mulţi fuseseră surprinşi să constate că momentul cel mai stresant pentru piloţi nu era atunci când se trăgea spre ei, ci la aterizare, în special noaptea.

„Ce Dumnezeu, chiar că-s plin de optimism!” îşi spuse Ryan. Închise ochii. Într-un fel sau altul, totul o să se termine în câteva secunde.

Puntea urca şi cobora, alunecoasă din cauza ploii: o gaură neagră înconjurată de un şir de lumini. Apuntarea a fost, de fapt, o prăbuşire controlată. Trenul de aterizare masiv şi amortizoarele atenuară înspăimântătorul şoc. Aeronava ricoşă de punte, apoi cablul de frânare o făcu să se oprească. Ajunseseră pe puntea portavionului. Erau în siguranţă. Probabil. După o pauză de o clipă, „camionul de marfă” începu din nou să se mişte. Ryan auzi nişte zgomote bizare în timp ce avionul se deplasa şi îşi dădu seama că venea de la aripile care se pliau. Iată un pericol pe care nu-l luase în calcul: să zboare cu un avion ale cărui aripi se mişcau. „Acum nu mai contează”, conchise el. Avionul se opri în sfârşit şi se deschise trapa din spate.

Ryan îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică imediat în picioare, lovindu-se cu capul de tavanul aflat la mică înălţime. Nici nu-l mai aşteptă pe Davenport. Strânse geanta la piept şi se repezi spre ieşire. Aruncă o privire în jur şi un membru al echipajului, îmbrăcat într-o cămaşă galbenă, îi făcu semn spre suprastructura în formă de insulă a lui *Kennedy.* Afară turna cu găleata şi el mai degrabă intui decât văzu că portavionul se deplasa pe o mare foarte agitată cu valuri de peste cinci metri. Se îndreptă spre o uşă deschisă şi luminată care se afla la câteva zeci de metri, apoi trebui să-l aştepte pe Davenport. Amiralul nu se grăbea aşa de tare. Mergea cu pasul măsurat, demn, aşa cum se cuvine din partea unui ofiţer superior, iar Ryan îşi spuse că acesta era probabil nemulţumit de sosirea lui semisecretă care nu permitea ceremonialul tradiţional cu gardă de onoare şi siflee. Un caporal din infanteria marină îi aştepta la intrare, arătos în pantalonii albaştri cu dungă, purtând cămaşă kaki, cu cravată şi cu o centură de un alb-strălucitor, de care atârna tocul pistolului, îi salută şi le ură bun venit la bordul navei.

— Caporal, doresc să-l văd pe domnul amiral Painter.

— Domnul amiral se află în cabina sa, să trăiţi. Doriţi să fiţi însoţit până acolo?

— Nu, băiete. Pe vremuri am fost comandantul acestei nave. Hai cu mine, Jack!

Acesta ducea acum ambele bagaje.

— O, domnule amiral, chiar aţi avut o asemenea slujbă? întrebă Ryan.

— Să aterizez noaptea pe portavioane? Bineînţeles, cred c-am făcut-o de vreo două sute de ori. Ce mare scofală? răspunse el, părând surprins de aerul mirat al lui Ryan.

Jack era sigur că juca teatru.

Înăuntru, *Kennedy* arăta la fel ca *Guam,* nava portelicopter pe care fusese îmbarcat Ryan în timpul scurtei lui cariere militare. Regăsi obişnuitul labirint de pereţi despărţitori din oţel şi tot felul de ţevi, totul vopsit în nuanţa aceea de gri specifică marinei. Ţevile erau marcate cu benzi adezive colorate în tot felul de acronime ştanţate – probabil însemnau ceva pentru marinari. Pentru Ryan puteau la fel de bine să fie cuneiforme. Davenport îl conduse pe culoar, apoi pe o „scară” făcută numai din oţel şi atât de abruptă încât puţin lipsi să cadă, după care merseră pe un alt culoar şi mai dădură un colţ. Deja Ryan se rătăcise. Ajunseră în faţa unei uşi păzite de un puşcaş marin. Sergentul execută un

salut perfect şi le deschise uşa.

Ryan intră după Davenport şi rămase uimit de ce văzu. Cabina amiralului părea decupată în întregime dintr-o reşedinţă de pe Beacon Hill. În dreapta, o pictură murală acoperea tot peretele, suficient de mare încât să domine întregul living. Vreo şase tablouri în ulei – unul dintre ele înfăţişându-l pe cel al cărui nume îl purta şi nava însăşi, preşedintele John Fitzgerald Kennedy – împodobeau ceilalţi pereţi, îmbrăcaţi în lambriuri. Podeaua era acoperită cu un covor stacojiu, foarte gros, iar mobilierul era de-a dreptul din afara universului militar, în stil franţuzesc din stejar şi brocart. Ai fi putut chiar să uiţi că te afli pe un vas, dacă n-ar fi fost „tavanul” înţesat cu nelipsitele ţevi. Făcea un contrast neobişnuit cu restul încăperii.

— Salutare, Charlie! spuse contraamiralul Joshua Painter, ieşind din camera de alături, în timp ce se ştergea pe mâini cu un prosop. Cum a fost drumul până aici?

— Cam zdruncinat, recunoscu Davenport dând mâna cu el. El este Jack Ryan.

Ryan nu-l mai întâlnise pe Painter, dar auzise de el. Fost pilot pe avioane *Phantom* în timpul Războiului din Vietnam, acesta scrisese o carte, *Paddystrikes,* despre conducerea operaţiunilor aeriene. Cartea conţinea multe adevăruri, nu era doar un volumaş cu care să-ţi mai faci nişte prieteni. Autorul era un bărbat scund şi plin de energie, care cu siguranţă cântărea cel mult şaizeci şi cinci de kilograme. Un strateg talentat şi, în acelaşi timp, un om de o rară integritate.

— E unul dintre oamenii tăi, Charlie?

— Nu, domnule amiral, lucrez sub comanda lui James Greer. Nu sunt un ofiţer de marină. Vă rog să mă scuzaţi, dar nu-mi place să pozez în ceva ce nu sunt. Uniforma aceasta a fost ideea celor de la CIA.

Ultimul detaliu îl făcu pe interlocutorul său să se încrunte.

— Aşa? Păi atunci înseamnă că o să-mi spuneţi ce mai pune la cale Ivan. Foarte bine! Sper din tot sufletul să ştie careva ce pune la cale. E prima vizita pe un portavion? Cum a fost zborul?

— Ar fi un mod eficient de a smulge mărturisiri de la prizonierii de război, veni răspunsul pe nepregătite.

Cei doi amirali au râs din tot sufletul, iar Painter ordonă să le fie adusă masa.

Uşile duble către culoar se deschiseră după câteva minute şi doi stewarzi – „specialişti în serviri” – aduseră unul o tavă cu

bunătăţi, iar celălalt două căni pline cu cafea. Cei trei bărbaţi au fost serviţi în conformitate cu rangul lor. Pe farfuriile smălţuite cu argint, mâncarea i se păru lui Ryan simplă, dar foarte îmbietoare, mai ales că nu mai mâncase nimic în ultimele douăsprezece ore. Îşi puse pe farfuria lui nişte salată de varză şi salată de cartofi şi-şi alese şi două bucăţi de friptură de vacă.

— Mulţumesc. Puteţi pleca, spuse Painter.

Cei doi stewarzi luară poziţie de drepţi şi apoi ieşiră.

— Bun, acum să ne vedem de treburile noastre!

Ryan înghiţi friptura fără să mai mestece.

— Domnule amiral, informaţiile pe care le avem sunt proaspete, nu au mai mult de douăzeci de ore vechime.

Scoase dosarele din geantă şi i le dădu amiralului. Vorbi timp de douăzeci de minute, timp în care reuşi să mănânce cele două fripturi şi mare parte din salată, dar şi să-şi verse cafeaua peste notiţele scrise de mână. Cei doi ofiţeri erau un auditoriu desăvârşit, nu l-au întrerupt deloc, ci doar i-au aruncat din când în când nişte priviri neîncrezătoare.

— Dumnezeule mare, zise Painter după ce Ryan încheie.

Davenport rămăsese cu privirea în gol, de parcă ar fi avut o surpriză de proporţii la o partidă de poker, tot gândindu-se la posibilitate de a examina din interior un submarin sovietic cu rachete nucleare. Jack îşi spuse că individul din faţa lui ar fi fost un partener de milioane la poker.

Painter insistă:

— Chiar credeţi că se poate aşa ceva?

— Da, domnule amiral, răspunse Ryan şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea.

Ar fi preferat o bere în locul ei, mai ales după friptură. Nu fusese deloc rea mâncarea; specialităţi de vită în genul ăsta nu găsea el la Londra.

Painter se rezemă pe scaun şi se uită la Davenport.

— Charlie, să-i zici lui Greer să-i mai dea nişte lecţii puştiului, cum că birocraţii n-ar trebui să scoată capul pe geam prea mult, că-i periculos. *Ţie* nu ţi se pare cam exagerată povestea?

— Josh, Ryan este cel care a făcut în iunie raportul despre tiparele de patrulare ale submarinelor strategice sovietice.

— A, da? Aia a fost o treabă foarte reuşită. A confirmat ce tot zic eu de doi sau trei ani.

Painter se ridică şi se îndreptă spre colţul încăperii, să arunce o privire afară, la marea agitată.

— Şi ce credeţi că ar trebui să facem în condiţiile astea?

— Nu am stabilit încă detaliile operaţiunii. Bănuiesc că veţi primi ordin să localizaţi nava *Octombrie Roşu* şi să încercaţi să stabiliţi contactul cu comandantul submarinului. După aceea… va trebui să vedem cum poate ajunge într-un loc anume fără probleme. Ştiţi, preşedintele nu crede că vom reuşi să o păstrăm după ce punem mâna pe ea. Asta dacă punem mâna pe ea.

— Cum? izbucni Painter răsucindu-se în loc chiar înainte ca Davenport să fi terminat propoziţia.

Ryan interveni cu o explicaţie care dură câteva minute.

— Dar, pentru Dumnezeu, întâi îmi daţi o sarcină imposibilă, apoi îmi spuneţi că, dacă totuşi reuşim, trebuie să li-l dăm înapoi?!

— Domnule amiral, sfatul meu ar fi – şi domnul preşedinte mi l-a solicitat – să păstrăm submarinul. Cel puţin şefii de stat-major sunt de partea dumneavoastră; la fel şi CIA. În situaţia de faţă însă, dacă membrii echipajului vor voi să se întoarcă acasă, suntem nevoiţi să procedăm în consecinţă, iar atunci sovieticii vor şti sigur că vasul e la noi. Practic vorbind, eu mă pun şi în locul celuilalt. Nava aceasta valorează o avere şi este, în fond, proprietatea lor. Şi apoi, cum am putea să ţinem ascuns un submarin de 30 000 de tone?

— Îl scufunzi, aşa ascunzi un submarin, zise Painter furios. Sunt făcute pentru aşa ceva, să ştii. Auzi, proprietatea lor! Aici nu e vorba de un vapor nenorocit. E o navă construită special pentru a ucide oameni – pentru a ucide americani!

— Domnule amiral, eu sunt de partea dumneavoastră, şopti Ryan. Aţi spus că vi s-a trasat o sarcină imposibilă. De ce?

— Ryan, să găseşti un submarin care nu vrea să fie găsit nu-i nici pe departe floare la ureche. Am încercat şi cu ale noastre. Şi în mai toate cazurile am dat greş, plus că ai zis că ăsta a trecut deja de toate liniile SOSUS din nord-est. Atlanticul e un ocean în care amprenta fonică a unui submarin balistic e foarte slabă.

— Aşa este, domnule, răspunse Ryan gândindu-se că poate a fost prea optimist în legătură cu şansele lor de a izbândi.

— Care e starea de pregătire a flotei, Josh? întrebă Davenport.

— Foarte bună. Exerciţiul pe care l-am făcut, NIFTY DOLPHIN, a mers excelent. Mai bine zis, în ceea ce ne priveşte, se corectă el, *Dallas* a avut mari probleme. Echipajele antisubmarin s-au comportat foarte bine. La ce fel de sprijin ne aşteptăm?

— Când am plecat de la Pentagon, cei de la CNO tocmai

verificau dacă avem P-3-uri în Pacific, deci probabil că vom avea destule. Tot ce poate naviga va fi în larg. Voi sunteţi singurul portavion, aşa că tu vei avea comanda tactică a operaţiunii. Haide, Josh, eşti cel mai bun specialist cunoscător al luptei antisubmarin.

Painter îşi turnă o cafea.

— Bun, dispunem de un portavion. *America şi Nimitz* sunt la mai bine de o săptămână distanţă. Ryan, tu ziceai că te duci pe *Invincible.* O să vină şi britanicii, nu?

— Preşedintele tocmai se ocupa de asta când am plecat. V-ar plăcea să participe?

— Bineînţeles. Amiralul White se pricepe la procedurile antisubmarin şi băieţii lui s-au descurcat de minune în timpul exerciţiului NIFTY DOLPHIN. Ne-au distrus două submarine de atac şi Vince Gallery chiar a fost supărat pe chestia asta. Are şi norocul un cuvânt de spus în tot jocul ăsta. Aşa am avea două portavioane. Mă întreb dacă putem face rost de mai multe S-3-uri.

Painter se referea la Lockheed Viking, un avion antisubmarin care operează de pe portavioane.

— De ce? vru să ştie Davenport.

— Pot să-mi transfer avioanele de vânătoare F-18 la ţărm, iar asta ar însemna să facem loc pentru încă 20 Viking. Nu-mi place să pierd din forţa de atac, dar acum avem nevoie de cât mai mult echipament antisubmarin. Iar asta înseamnă mai multe S-3-uri. Jack, să ştii că, dacă te înşeli, rusnacii de la suprafaţă o să ne dea de furcă. Ai idee câte rachete mare-mare au la bord?

— Nu, domnule amiral, răspunse Ryan, convins că erau oricum prea multe.

— Iar noi suntem un portavion, adică ţinta lor principală. Dacă încep să tragă în noi, mai întâi că o să ne simţim singuratici şi-apoi va fi foarte palpitant.

Telefonul începu să sune.

— Sunt Painter… Da. Mulţumesc. Ei bine, *Invincible* tocmai şi-a schimbat cursul şi vine spre noi. Bun, deci ni-l pun la dispoziţie împreună cu două mici nave auxiliare. Celelalte nave de escortă şi trei submarine de atac îşi văd de drum spre casă, spuse el încruntându-se puţin. Nu pot să-i condamn pentru asta. Înseamnă că trebuie să le asigurăm noi nave de escortă, dar tot e un târg bun. Eu vreau acest portavion.

— Putem să-l trimitem acolo pe Ryan cu un elicopter?

interveni Davenport, iar Ryan se întrebă dacă acesta ştia ce îi ordonase lui preşedintele.

Amiralul părea foarte pornit să-l facă să plece de pe *Kennedy.*

Painter clătină din cap:

— E prea departe să ajungă cu un elicopter. Poate doar să trimită ei un Harrier după el.

— Dar Harrier e avion de vânătoare, domnule, interveni Ryan.

— Au şi o versiune experimentală cu două locuri făcută pentru misiuni de recunoaştere. Se presupune că operează foarte bine şi în afara perimetrului de bază. Aşa ne-au surprins un submarin de atac, când ai noştri probabil aţipiseră.

Painter termină de băut şi ultima ceaşcă de cafea.

— Bun, domnii mei, hai să mergem la centrala antisubmarin şi să pregătim numărul ăsta de circ. CICLANT o să vrea să ştie ce planuri am. Cred că ar fi mai bine să mă gândesc singur la un plan de luptă. O să-i sunăm pe cei de pe *Invincible* şi le zicem să trimită un avion după tine, Ryan.

Ryan îi urmă pe cei doi amirali care ieşeau din încăpere. Apoi se uită două ore cum Painter muta navele pe ocean ca un maestru de şah cu piesele lui.

Nava Dallas

Bart Mancuso era în postul de comandă de mai bine de 24 de ore. Iar înainte de asta nu avusese parte decât de câteva ore de somn de la ultima tură. Mâncase sendvişuri şi băuse multă cafea, la care se mai adăugau şi două castronele de supă pe care i le aduseseră bucătarii pentru o mică variaţie. Acum se uita la ultimul castron fără prea mult interes.

— Domnule comandant! se auzi din spatele lui.

Era Roger Thompson, ofiţerul de la sonar.

— Da, ce este? întrebă Mancuso, depărtându-se de ecranul care îi captase atenţia în ultimele zile.

Thompson stătea în capătul celălalt al încăperii. Lângă el se afla şi Jones, cu o mapă şi un casetofon, sau cel puţin asta părea să fie.

— Domnule comandant, Jonesy are aici ceva ce cred că merită să vedeţi.

Mancuso nu voia să fie deranjat – programul de muncă prelungit îi afecta mereu răbdarea. Dar Jones părea nerăbdător şi

foarte încântat de ce găsise.

— Bun, vino aici, lângă hartă!

Harta de la bordul lui *Dallas* era un dispozitiv modern conectat la un BC-10, proiectată pe un mare display de formă pătrată cu latura de 1,20 metri. Imaginea de pe ecran se actualiza pe măsură ce *Dallas* îşi schimba coordonatele. Hărţile din hârtie erau depăşite, dar erau încă păstrate. Măcar acestea nu se puteau sparge.

— Mulţumesc, dom’ comandant, spuse Jones, mai umil decât îi stătea în obicei. Ştiu că sunteţi destul de ocupat, dar cred că am găsit ceva important aici. Contactul atipic pe care l-am avut ieri m-a pus pe gânduri. A trebuit să-l las deoparte după scandalul cu celelalte submarine ruseşti, dar am reuşit să mă întorc la el de vreo trei ori, să mă asigur că e tot acolo. A patra oară când m-am uitat, dispăruse. Voiam să vă arăt la ce concluzii am ajuns. Puteţi să afişaţi pe ecran traiectoria pe care o aveam atunci?

Ecranul hărţii era conectat prin BC-10 la sistemul de navigare inerţială al navei, SINS[12]. Mancuso introduse comanda. Ajunseseră să nu mai poată face nici o mişcare fără să apese vreun buton al calculatorului… Traiectoria lui *Dallas* apăru ca o linie roşie unduitoare, cu nişte semne care marcau poziţia la fiecare 15 minute.

— Grozav! spuse Jones. Eu n-am mai văzut asta până acum. Bun. Foarte bine, făcu el scoţând din buzunar un pumn de creioane. Deci eu am avut primul contact pe la 09.15, iar coordonatele erau 2-6-9.

Aşeză un creion acolo, apoi radiera în dreptul poziţiei lui *Dallas*, orientată spre vest, către ţintă.

— La 09.30 avea poziţia 2-6-0. La 09.48 era la 2-5-0. Astea au un factor de eroare, domnule comandant. Era un semnal destul de greu de depistat, dar erorile ar trebui să se fi compensat. În momentul ăla, am identificat altă activitate în alt punct şi trebuia să-i urmăresc, dar m-am întors pe la 10.00 şi poziţia lor era 2-4-2.

Jones mai puse un creion pe linia estică descrisă când *Dallas* se îndepărta de coasta Islandei.

— La 10.15 era la 2-3-4, iar la 10.30 era la 2-2-7. Ultimele două sunt cam confuze, domnule comandant. Semnalul era foarte slab şi nu l-am putut urmări prea bine.

Jones ridică privirea către comandant. Părea destul de agitat.

---

[12] *Ship’s inerţial navigation system* (n. tr.).

— Deocamdată totul e în regulă. Stai calm, Jonesy. Poţi să-ţi aprinzi o ţigară, dacă vrei.

— Mulţumesc, domnule.

Jones se scotoci prin buzunare după o ţigară şi o aprinse. Niciodată nu mai împărtăşise o asemenea atmosferă cu comandantul. Ştia despre Mancuso că e un comandant tolerant şi simpatic, asta dacă aveai într-adevăr ceva de spus. Era genul de om căruia nu-i plăcea să piardă timpul cu nimicuri, iar acum mai puţin ca oricând.

— Bun, presupunem că nu poate să fie prea departe de noi. Asta înseamnă că e undeva între noi şi coasta Islandei. Hai să zicem că-i la jumătate! Asta ar însemna că are un curs de genul ăsta, zise Jones aşezând pe hartă alte creioane.

— Stai puţin, Jonesy. De unde îţi dai seama care e traiectoria exactă?

— A, da, făcu el deschizând imediat mapa cu care venise. Ieri-dimineaţă, sau ieri-noapte, sau când a fost asta, am ieşit din cort şi mă tot gândeam la chestia asta, aşa că am pornit de la deplasarea noastră dinspre ţărm ca referinţă pentru a încerca să-i identific traiectoria. Ştiu şi cum, domnule comandant. Am citit în manual. E uşor, aşa cum făceam la *Cal Tech* când studiam deplasarea astrelor. Am făcut un curs de astronomie în primul an.

Mancuso îşi înăbuşi un mormăit de neîncredere. Era prima oară când auzea de la cineva că e uşor să calculezi un curs, dar, uitându-se mai bine la calculele şi la diagramele lui Jones, părea că totul era bine lucrat.

— Continuă!

Jones scoase un calculator de buzunar marca Hewlett Packard şi o hartă National Geographic plină de însemnări cu creionul şi mâzgălituri.

— Vreţi să verificaţi calculele, domnule comandant?

— O să le verificăm, dar deocamdată mergem pe mâna ta. Care-i harta?

— Domnule, ştiu că e o încălcare a regulamentului, dar eu ţin o evidenţă personală a traiectoriilor pe care le folosesc inamicii. Informaţiile astea n-o să părăsească nava, domnule comandant, vă jur. S-ar putea să greşesc un pic, dar din ce am aici rezultă că traiectoria este aproximativ 2-2-0 şi au o viteză de 10 noduri. Ceea ce înseamnă că se duce direct către intrarea în Ruta 1. Corect?

— Continuă, spuse Mancuso, care ajunsese şi singur la aceeaşi concluzie.

Jones chiar avea o teorie.

— Bun, după ce am ajuns la punctul ăsta, chiar n-am mai putut să adorm, aşa că m-am întors la sonar şi am pus din nou înregistrarea cu respectivul contact. Am prelucrat-o pe calculator şi am extras tot felul de aiureli – zgomotele specifice mării, cele ale altor submarine – şi apoi am trecut-o cu o viteză de zece ori mai mare decât cea normală, spuse el punând pe masă casetofonul. Ascultaţi puţin…

Sunetul avea o calitate slabă, dar la intervale regulate de câteva secunde se auzea un zgomot jos. După ce ascultară vreo două minute, ajunseră la concluzia că era vorba de un interval de aproximativ cinci secunde. Între timp, locotenentul Mannion se uita peste umărul lui Thompson, ascultând atent şi încuviinţând speculativ.

— Domnule comandant, ăsta e sigur un sunet produs artificial. E prea regulat să fie altceva. La viteza normală nu părea să ducă nicăieri, dar, când l-am dat mai repede, l-am prins!

— Bun, Jonesy, spune concluziile, interveni Mancuso.

— Domnule comandant, ceea ce aţi ascultat e semnătura acustică a unui submarin rusesc. Se îndreaptă spre Ruta 1, de-a lungul coastei Islandei. Pot să pun pariu că e aşa, domnule.

— Roger, ce zici?

— Pe mine m-a convins, domnule comandant, îi răspunse Thompson.

Mancuso mai aruncă o privire la traiectoria propusă de Jones, încercând să găsească o altă variantă. Dar aşa ceva nu exista.

— Şi pe mine. Roger, de azi Jonesy devine operator sonar clasa I. Până la sfârşitul cartului vreau să fie consemnat şi în jurnalul de bord, precum şi într-o scrisoare de recomandare pe care s-o semnez personal. Ron, spuse el bătându-l pe umăr, bună treabă. Foarte bună treabă!

— Mulţumesc, domnule, îi răspunse Jones, numai zâmbet.

— Pat, te rog să-l chemi pe locotenentul Butler în camera de comandă.

Manion merse la staţie să-l cheme pe inginerul-şef al navei.

— Ai vreo idee ce e, Jonesy? îl întrebă Mancuso întorcându-se spre el.

Operatorul clătină din cap.

— Nu sunt zgomotele unei elice. Eu n-am mai auzit ceva

asemănător.

Derulă caseta şi o ascultă din nou.

După două minute, locotenentul Earl Butler îşi făcu apariţia la centrul de atac.

— M-aţi chemat, domnule comandant?

— Ia ascultă aici, Earl! îi spuse Mancuso derulând iarăşi caseta înapoi şi ascultând-o pentru a treia oară.

Buder absolvise Universitatea din Texas şi toate cursurile din marina militară despre submarine şi ingineria lor.

— Asta ce-ar trebui să mai fie?

— Jones spune că e un submarin rusesc. Cred că are dreptate.

— Vreau să ştiu mai multe despre înregistrare, zise Butler întorcându-se spre Jones.

— Domnule inginer, am obţinut-o mărind de zece ori viteza normală şi am filtrat zgomotul trecând de vreo cinci ori prin BC-10. La viteză normală nu e nimic interesant, spuse Jones cu o modestie care nu-i stătea în caracter, nemaiprecizând că lui i se păruse totuşi ceva interesant.

— E un sunet armonic? Vreau să zic – dacă ar fi vorba de elice, ar trebui să fie la cel mult 30 de metri şi am auzit palele elicei pe rând. Intervalul regulat sugerează un fel de armonică, zise Butler, apoi se încruntă. Dar ce fel de armonică?

— Orice ar fi, se îndreaptă în zona asta, îi zise Mancuso indicând cu creionul Thor’s Twins.

— Atunci e clar că-i rusesc, fu de acord şi Butler. Deci folosesc un sistem nou. Iar.

— Domnul Butler are dreptate, zise Jones. Chiar pare un uruit regulat. Interesant e şi un zgomot de fond, ca atunci când trece apa printr-o conductă. N-aş putea spune mai mult, nu am izolat zgomotul ăsta. Cred că l-a filtrat calculatorul. În primul rând, era foarte slab şi… oricum, nu e specialitatea mea.

— Bun. Ai făcut destule azi. Cum te simţi? îl întrebă Mancuso.

— Puţin obosit, dom’ comandant. Am lucrat ceva la asta.

— Dacă ne mai apropiem de el o dată, crezi că-l poţi identifica? întrebă Mancuso, cu toate că ştia deja răspunsul.

— Sigur că da, dom’ comandant! Acum, că ştiu ce să urmăresc, puteţi fi sigur că-l prind pe ticălosul ăsta.

Mancuso se uita din nou ia harta de pe ecran.

— Bun, dacă submarinul avea cap-compas Twins şi naviga cu douăzeci şi opt sau poate treizeci de noduri, apoi a revenit la cursul de bază şi la vreo zece noduri… înseamnă că e cam pe-

aici. Destul de departe. Dacă noi mergem cu viteză maximă, în 48 de ore ajungem aici, adică înaintea lui. Pat, ce zici?

— Pare corect, domnule comandant, confirmă locotenentul Mannion. Presupuneţi că a parcurs Ruta 1 cu viteză maximă, apoi a încetinit – da, e logic. Nici n-ar avea nevoie de un sistem de propulsie silenţios în labirintul ăla blestemat. Pentru el înseamnă o rezervă serioasă pentru 600-800 de kilometri, aşa că de ce n-ar menaja puţin motoarele? Eu aşa aş face.

— Chiar asta o să încercăm să facem. O să cer prin radio permisiunea de a părăsi zona de patrulare pentru a urmări submarinul. Jonesy, dacă mergem cu viteză maximă, înseamnă că indivizii de la sonar n-o să aibă de lucru o vreme. Puneţi caseta cu contactul pe simulator şi aveţi grijă să ştie toţi operatorii care-i zgomotul specific navei ăsteia, dar după aceea odihniţi-vă puţin. Toţi. Vreau să fiţi în formă când dăm din nou de el. Faceţi un duş, unul ca la Hollywood, că doar îl meritaţi şi relaxaţi-vă. Când o să-l găsim, o să fie o urmărire lungă şi grea.

— Nu vă faceţi griji, dom' comandant. O să-l prindem. Fac pariu. Vreţi să păstraţi caseta?

— Da, îi răspunse Mancuso, scoţând-o din casetofon şi uitându-se surprins la ea. Ai sacrificat un Bach pentru asta?

— Unul mai puţin bun, dom' comandant. Îl am şi pe Christopher Hogwood cu aceeaşi bucată şi-i mult mai bun.

Mancuso puse caseta în buzunar.

— Poţi pleca, Jonesy. Ai făcut o treabă excelentă!

— Mi-a făcut plăcere, dom' comandant.

Jones plecă din camera de comandă, socotind în gând dacă mărirea soldei ca urmare a avansării lui în grad îl va ajuta să sară peste o rată.

— Roger, ai grijă ca oamenii tăi să se odihnească bine în următoarele două zile. Când o să dăm de urma tipului, va fi foarte greu.

— Am înţeles, domnule.

— Pat, urcăm la adâncime periscopică. O să luăm legătura cu Norfolkul chiar acum. Earl, vreau să te gândeşti ce anume poate produce zgomotul ăla.

— Am înţeles, dom' comandant.

În timp ce Mancuso îşi redacta mesajul, locotenentul Mannion aduse *Dallas* la adâncimea suficientă pentru antena periscopului, poziţionând cârmele de adâncime la unghi pozitiv. În numai cinci minute ajunseră de la 180 de metri adâncime la câţiva metri sub

suprafaţa agitată a Atlanticului. Submarinul era influenţat de mişcarea valurilor, plăcută după criteriile navelor de suprafaţă, dar echipajul submarinului simţi imediat diferenţa. Mannion ridică periscopul şi antena ESM *(Electronic Support Measures),* pe care o folosea pentru recepţia în bandă lungă cu scopul de a detecta eventuale emisii radar. Văzut prin periscop, oceanul era gol, cel puţin pe o rază de vreo opt kilometri, iar instrumentele ESM nu indicau decât emisii de pe aeronave, suficient de îndepărtate pentru a nu crea probleme. Atunci Mannion ridică alte două antene. Una era o antenă UHF (frecvenţe ultraînalte). Cealaltă antenă era de fapt un nou transmiţător laser. Acesta se roti şi captă semnalul purtător al satelitului de comunicaţii SSIX, rezervat submarinelor. Cu ajutorul laserului puteau transmite mesaje comprimate fără a trăda poziţia submarinului.

— Totul este pregătit, domnule, raportă operatorul radio.

— Începeţi transmisia!

Radiofonistul apăsă pe un buton. Semnalul trimis în numai o fracţiune de secundă era receptat de celulele optice ale satelitului, preluat de transmiţătorul UHF al acestuia şi era retrimis spre Pământ printr-o antenă parabolică, la Centrul de Comunicaţii al Flotei din Atlantic. La Norfolk, operatorul de serviciu observă semnalul primit şi apăsă pe un buton pentru a retransmite acelaşi semnal din nou la satelit şi înapoi pe *Dallas.* Era un mod simplu de a identifica distorsionările mesajului.

Operatorul de pe *Dallas* compară semnalul recepţionat cu cel pe care tocmai îl emisese.

— E o copie bună, domnule.

Mancuso îi ordonă lui Mannion să coboare toate dispozitivele, mai puţin ESM-ul şi antena UHF.

Centrul de Comunicaţii al Flotei din Atlantic

La Norfolk prima linie a mesajului indica pagina şi rândul unei secvenţe cu cifru unic, care era păstrată pe computer în zona de maximă securitate a complexului de comunicaţii. Un ofiţer introduse codul necesar în computerul lui şi aproape instantaneu văzu pe ecranul acestuia textul în clar. Ofiţerul verifică din nou mesajul să nu aibă erori. Mulţumit de faptul că nu găsise nimic de acest gen, scoase foaia din imprimantă şi se duse în capătul

celălalt al încăperii, unde era telexul. Ofiţerul îi dădu mesajul operatorului.

Acesta tastă destinatarul şi transmise mesajul printr-o linie dedicată către Centrul pentru Operaţiuni COMSUBLANT, la o distanţă de jumătate de kilometru. Conexiunea era prin fibră optică, aflată într-o conductă de oţel sub o stradă asfaltată. Era verificată de mai multe ori pe săptămână pentru a evita problemele de securitate. Comunicaţiile tactice cu submarinele erau mai bine păzite chiar decât secretul performanţei armelor nucleare.

Centrul pentru Operaţiuni al COMSUBLANT

O sonerie începu să sune în încăpere când mesajul ajunse la imprimanta „pentru urgenţe”. Avea prefixul Z, ceea ce însemna că era de prioritate maximă.

Z090414ZDEC

THEO STRICT SECRET

EXP: USS DALLAS

DEST: COMSUBLANT

SUBIECT: CINCLANTFLT

//NOOOOO//

SUBOPERAŢIUNILE FLOTEI ROŞII

1. RAPORTĂM CONTACT ATIPIC PRIN SONAR LA APROXIMATIV 0900Z 7 DEC PIERDUT DUPĂ CREŞTEREA ACTIVITĂŢII SUBMARINELOR DIN FLOTA ROŞIE. PRIN URMARE AM INTERPRETAT CONTACTUL CA UN SSN/SSBN DIN FLOTA ROŞIE TRANZITÂND COASTA ISLANDEI PE RUTA 1. SE ÎNDREAPTĂ SPRE SUD-EST CU VITEZA ZECE ADÂNCIME NECUNOSCUTĂ.

2. CONTACTUL A AVUT CARACTERISTICI ACUSTICE NEOBIŞNUITE. REPETĂM NEOBIŞNUITE. SEMNĂTURA ACUSTICĂ DIFERĂ DE A ORICĂRUI SUBMARIN DIN FLOTA ROŞIE CUNOSCUT DE NOI.

3. CEREM PERMISIUNEA SĂ PLECĂM DIN TOLL BOOTH ÎN URMĂRIREA NAVEI PENTRU IDENTIFICARE. PRESUPUNEM CĂ ACEST SUBMARIN ARE UN SISTEM DE PROPULSIE NOU CU CARACTERISTICI ACUSTICE NEOBIŞNUITE. ESTIMĂM ŞANSE MARI SĂ ÎL LOCALIZĂM ŞI SĂ ÎL IDENTIFICĂM.

Un sublocotenent luă mesajul şi-l duse viceamiralului Vincent Gallery. COMSUBLANT era în stare de alarmă de la începutul activităţii submarinelor sovietice. Viceamiralul era într-o foarte proastă dispoziţie.

— Un mesaj de maximă prioritate de pe *Dallas,* domnule.

— Mda.

Gallery luă pagina galbenă şi o citi de două ori.

— Ce crezi că poate să însemne asta?

— N-avem de unde să ştim, domnule viceamiral. Se pare că indivizii de pe *Dallas* au auzit ceva, au căutat o vreme să afle ce poate fi şi vor să îi dea de urmă. Se pare că ei cred că e vorba de ceva neobişnuit.

— Bun şi ce să-i răspund? Spune-mi, domnul meu. Poate într-o bună zi vei fi tu însuţi amiral şi va trebui să iei asemenea decizii.

„Prea puţin probabil”, îşi spuse în gând Gallery.

— Domnule viceamiral, *Dallas* este în poziţia ideală pentru a se opune forţelor sovietice de suprafaţă atunci când o să ajungă în Islanda. Avem nevoie de submarin acolo unde este acum.

— Ai răspuns ca la carte, îi zise Gallery zâmbindu-i tânărului şi pregătindu-se să-i dea o replică usturătoare. Dar, pe de altă parte, *Dallas* este sub comanda unui om foarte competent care nu ne-ar mai fi deranjat dacă nu ar fi sigur că e ceva serios. Nu intră în detalii, probabil pentru că este prea complicat pentru un mesaj cu prioritate maximă, dar şi pentru că îşi imaginează că îi cunoaştem capacităţile destul de bine încât să-l credem pe cuvânt. „Un sistem de propulsie nou cu nişte caracteristici acustice neobişnuite”. Poate nu-i decât o furtună în paharul cu apă, dar el e omul care se află la locul faptei şi vrea să afle exact ce se întâmplă. Răspunsul nostru este afirmativ.

— Am înţeles, să trăiţi, zise sublocotenentul, întrebându-se dacă nu cumva moşneagul ăsta uscăţiv lua decizii dând cu banul când era întors cu spatele.

Dallas

Z090432ZDEC

STRICT SECRET

EXP: COMSUBLANT

DEST: USS DALLAS;

A.USS DALLAS Z090414ZDEC

B.COMSUBLANT INST 2000.5

ORDIN PRIVIND ZONA OPERAŢIONALĂ //N04220//
1. CEREREA SE APROBĂ.
2. ZONELE BRAVO ECHO GOLF B APROBATE PENTRU OPERAŢIUNI NELIMITATE DE LA 090500Z LA 140001Z. RAPORTAŢI DUPĂ CAZ. SEMNAT VICEAMIRALUL GALLERY.

— Măi să fie! chicoti Mancuso.

Asta era calitatea dintâi a lui Gallery. Dacă-l întrebai ceva, era clar, îţi răspundea imediat, afirmativ sau negativ, dar atât de repede că nici nu mai apucai să strângi antena. Se înţelege, îşi spuse el, că dacă Jonesy se înşală totuşi şi umblă după cai verzi pe pereţi, atunci va trebui să dea nişte explicaţii. Gallery mai tăiase câteva capete în rândul comandanţilor de submarin şi le lăsase să se rostogolească pe cine ştie ce plajă.

Şi pe el îl aştepta aceeaşi soarta, oricum ar fi fost, Mancuso o ştia prea bine. Încă de când era în primul an la Annapolis, nu-şi dorise decât să aibă comanda propriului vas de atac. Acum avea ceea ce visase şi ştia că pe viitor cariera lui nu mai putea fi decât descendentă faţă de punctul ăsta. Restul carierei în marina militară după prima misiune în calitate de comandant nu era nimic mai mult. Ar fi putut să urce în ierarhie şi să ajungă poate să comande o flotă în larg, dar pentru asta trebuia să fi foarte bun şi să ai mult noroc. Lucrurile nu stăteau la fel şi cu comanda submarinelor. Şi dacă se descurca excelent cu *Dallas* şi dacă o făcea lată, tot avea să piardă comanda navei destul de curând. Nu rămânea decât şansa de acum. După aceea, ce mai urma? Putea cel mult să spere că va ajunge la comanda unui submarin

strategic. Mai fusese îmbarcat pe o asemenea navă şi era sigur că a fi comandant acolo, chiar şi pe un *Ohio* nou, era la fel de incitant ca atunci când stai şi aştepţi să se usuce o uşă proaspăt vopsită. Misiunea unui submarin cu rachete nucleare era să stea ascuns. Lui Mancuso îi plăcea să fie vânătorul, nu prada şi asta era cu adevărat extraordinar în meseria lor. Dar după comanda unui submarin strategic? Ar primi să ajungă comandantul unei nave de suprafaţă importante, poate un petrolier drăguţ, ceea ce ar fi fost ca trecerea de la munca de conducere la coada vacii. Sau ar fi putut să preia comanda unei flotile şi să zacă într-un birou, dansând cu hârţoagele. Într-un asemenea post nu poate să iasă în larg decât o dată pe lună, singurul lui obiectiv fiind să le dea bătaie de cap comandanţilor de submarin care ar fi regretat amarnic un şef ca el. Ar mai fi putut să capete un post la Pentagon – asta da distracţie! Mancuso înţelegea foarte bine cum de unii astronauţi cedaseră nervos după ce fuseseră pe Lună. Şi el muncise mulţi ani pentru a ajunge comandant, iar peste un an va trebui să părăsească această navă şi să o încredinţeze altcuiva. Dar pentru moment el era comandantul.

— Pat, hai să retragem toate antenele şi să coborâm la 350 de metri adâncime!

— Am înţeles. Coborâţi antenele, ordonă Mannion.

Un subofiţer trase de manetele comenzilor hidraulice.

— Am coborât antenele ESM şi UHF, raportă electricianul.

— Foarte bine. Ofiţer de scufundări, coboară la 350 de metri.

— Confirm. 350 de metri, îi răspunse ofiţerul. Asietă minus 15.

— Confirm. 15 grade.

— Să mergem, Pat!

— Am înţeles. Cu toată viteza înainte.

— Confirm. Cu toată viteza înainte.

Pilotul întinse mâna după microfon.

Mancuso îşi privea echipajul care trecuse la treabă. Toţi îşi îndeplineau sarcinile cu o precizie mecanică. Totuşi nu erau roboţi. Erau oameni. Mai mult, erau oamenii lui.

În spaţiul de la pupă la reactor, locotenentul Butler le-a adus la cunoştinţă celorlalţi ultimele ordine şi dădea la rândul lui toate instrucţiunile necesare. Pompele din circuitul de răcire al reactorului au trecut la viteză mare. O cantitate sporită de apă fierbinte sub presiune intră în schimbătorul de căldură, unde temperatura ridicată transformă în vapori apa din circuitul extern.

Când lichidul de răcire se întoarce în reactor, este mai rece şi, prin urmare, mai dens. Fiind mai dens, blochează mai mulţi neutroni în interiorul reactorului, intensificând reacţia de fisiune şi generând mai multă putere. Tot la pupa, dar mai în spate, vaporii saturaţi din circuitul extern neradioactiv ţâşnesc prin supapele de control, antrenând palele turbinei de înaltă presiune. Imensa elice de bronz de pe *Dallas* începu să se învârtească din ce în ce mai repede, deplasând nava care înainta şi se scufunda în acelaşi timp.

Inginerii îşi vedeau calm de treaba lor. Zgomotul de la motoare deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce produceau mai multă putere, iar tehnicienii monitorizau acest proces urmărind încontinuu numeroasele instrumente din faţa lor. Totul era o rutină precisă şi fără prea multe vorbe. Nici o conversaţie inutilă, nimic care să le poată distrage atenţia. În comparaţie cu sala maşinilor unui submarin, atmosfera unei săli de operaţii, la spital, era un spectacol de varietăţi.

La prova, Mannion urmărea indicatorul de adâncime coborând la 180 de metri. Ofiţerul de scufundări trebuia să mai aştepte până când ajungeau la 270 de metri pentru a începe manevrele de stabilizare. Comandantul Mancuso voia ca *Dallas* să coboare sub termoclin. Aceasta era graniţa dintre două temperaturi diferite. Apele formau straturi izotermice într-o stratificare uniformă. Graniţa relativ plană unde se întâlneau apele cu temperaturi mai ridicate, de la suprafaţă şi apele reci, din adâncuri, era o barieră semipermeabilă care avea tendinţa de a reflecta undele sonore. Undele care reuşeau să treacă de termoclin erau „închise” sub nivelul acesteia. Astfel, deşi *Dallas* se deplasa acum sub termoclin cu peste 30 de noduri şi făcea tot zgomotul de care era capabil, ar fi fost dificil de detectat cu un sonar aflat la suprafaţă. Dar, la rândul său, submarinul nu putea „vedea” în jur mai nimic; din fericire în acea zonă nu existau multe obstacole.

Mancuso ridică microfonul sistemului de amplificare.

— Vă vorbeşte comandantul navei. Am trecut la o viteză pe care o vom menţine în următoarele 48 de ore. Destinaţia noastră este punctul în care sperăm să localizăm un submarin rusesc care a trecut pe lângă noi acum două zile. E limpede că rusnacul foloseşte un sistem de propulsie nou, silenţios, care nu a mai fost utilizat de nimeni până acum. Vom încerca să-i ieşim în faţă şi să-l identificăm atunci când va trece din nou pe lângă noi. Acum

ştim însă ce caracteristici acustice urmărim şi o să-l identificăm cu exactitate. Deocamdată vreau ca toţi cei de pe navă să se odihnească bine. Când vom ajunge acolo, va urma o vânătoare lungă şi istovitoare. Vreau să fie toată lumea în formă. Probabil vom avea parte de o experienţă interesantă.

Apoi închise microfonul şi zise:

— Ce film avem în seara asta?

Ofiţerul de la scufundări se uită mai întâi cum indicatorul de adâncime se opreşte. Ca „şef” la bord, avea în responsabilitate sistemul de televiziune prin cablu de pe *Dallas*, compus din trei aparate video dispuse în sala de mese, care deserveau careul ofiţerilor şi compartimentele şi cuşetele echipajului.

— Dom’ comandant, aveţi de unde alege. *Întoarcerea cavalerilor Jedi* sau două înregistrări cu meciuri de fotbal: Oklahoma – Nebraska şi Miami – Dallas. Ambele s-au ţinut când noi aveam exerciţii militare. Ar fi ca şi cum le-am vedea în direct, zise el şi începu să râdă. Au reclame şi tot tacâmul. Bucătarii au început deja să facă floricele.

— Perfect. Vreau ca toţi să se simtă bine.

„Cum de nu reuşesc niciodată să pună mâna pe casetele cu meciurile echipei marinei? se întrebă Mancuso. E clar, ne-au bătut cei din armată şi anul ăsta.”

— Bună dimineaţa, dom’ comandant, îi spuse Wally Chambers, ofiţerul secund, care tocmai intra în camera de comandă. Ce mai e nou?

— Hai să ne întoarcem în careu, Wally! Vreau să asculţi şi tu o înregistrare.

Mancuso scoase caseta din buzunarul de la piept şi îl conduse pe Chambers la pupa.

V.K. Konovalov

La peste trei sute de kilometri de *Dallas*, la nord-est, în Marea Norvegiei, *Konovalov* gonea spre sud-vest cu 41 de noduri. Comandantul Tupolev stătea singur în careul ofiţerilor, recitind mesajul pe care-l primise cu două zile în urmă. Era când furios, când întristat. Cum putuse maestrul lui să facă *asta?!* Era pur şi simplu uluit.

Ce era de făcut? Ordinele pe care le primise Tupolev erau foarte clare, cu atât mai mult cu cât, aşa cum îi atrăsese atenţia

şi *zampolit*-ul, el era un fost elev al lui Ramius trădătorul. Şi el se afla acum într-o situaţie foarte neplăcută. Mai ales dacă fugarul îşi atingea scopul.

Aşa deci, Marco îi păcălise pe toţi, nu doar pe cei de pe *Konovalov*. Tupolev se furişase în Marea Barents ca un prost, în timp ce Ramius se îndrepta chiar în direcţia opusă. Râzând de ei sfidător, Tupolev era sigur de asta. O asemenea trădare, o ameninţare atât de diabolică la adresa iubitei lui *Rodina.* Era de neconceput… şi în acelaşi timp atât de posibil. La avantajele pe care le avusese Marko… Un apartament cu patru camere, o *dacia,* propriul Jiguli. Tupolev încă nu avea un automobil personal. Ajunsese prin merite proprii comandant ca acum totul să se poată nărui din cauza unei asemenea fapte! Ar trebui să se considere norocos dacă va reuşi să păstreze ce izbutise să obţină până acum.

„Am ordin să-mi omor un prieten, îşi spuse el în gând. Oare chiar îmi e prieten? Da, admise el în faţa conştiinţei lui, Marko mi-a fost într-adevăr un prieten bun şi un profesor minunat. Unde oare a greşit?”

Natalia Bogdanova.

Da, asta trebuia să fie. Ce mizerie că se putuse întâmpla aşa ceva! De câte ori nu luase masa la ei, de câte ori nu vorbise Natalia râzând despre fiii ei minunaţi, mari şi puternici… Clătină din cap, nevenindu-i parcă să creadă cum se întâmplaseră toate. O femeie minunată omorâtă de un nenorocit de chirurg prost. Nu mai era nimic de făcut, fiind vorba de fiul unui membru al Comitetului Central. Era scandalos cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri, chiar şi după trei generaţii de clădire a socialismului. Totuşi nimic nu justifică demenţa de acum!

Tupolev se aplecă peste harta pe care o adusese înapoi. Cinci zile avea să stea în acelaşi loc dacă motorul rezista şi Marko nu era prea grăbit – şi nici nu avea să fie. Marko era vulpoi bătrân, în nici un caz un prost. Celelalte submarine *Alfa* vor ajunge acolo înaintea lui, Tupolev ştia asta, dar nu avea nici o importanţă. Simţea că trebuia s-o facă pe cont propriu. O să-i iasă în faţă lui Marko şi o să-l aştepte. Când Marko va încerca să se strecoare, *Konovalov* va fi acolo. Şi acesta va fi sfârşitul lui *Octombrie Roşu.*

Atlanticul de Nord

Avionul britanic, un Sea Harrier FRS.4, îşi făcu apariţia cu un minut mai devreme. Zbură puţin deasupra lui *Kennedy,* în timp ce pilotul studia locul de apuntare, starea mării, direcţia şi viteza vântului. În timp ce menţinea o viteză constantă de 30 de noduri, al cărei vector era îndreptat înainte pentru a compensa viteza de înaintare a portavionului, pilotul a coborât într-o mişcare lină avionul de vânătoare spre dreapta, pentru a ateriza la mijlocul navei, puţin în faţa suprastructurii lui *Kennedy,* chiar în centrul punţii pentru portavioane. Aproape instantaneu, un grup de mecanici a început să alerge spre aeronavă: trei dintre ei cărau piedici metalice grele, altul ducea o scară metalică pe care o fixă de carlinga care începuse să se deschidă. Alţi patru oameni târau spre avion un furtun de combustibil, dornici să demonstreze cât de rapid realimentau o aeronavă cei din U.S. Navy. Pilotul era îmbrăcat într-un costum de zbor portocaliu, peste care avea o vestă de salvare galbenă. Îşi lăsă casca în spatele scaunului din faţă şi începu să coboare pe scară. Mai aruncă o privire să se asigure că avionul lui era pe mâini bune, înainte de a porni cu pas vioi către „insulă”. Îl găsi pe Ryan la trapă.

— Sunteţi domnul Ryan? Eu sunt Tony Parker. Unde-i buda?

Jack îi dădu indicaţiile necesare şi pilotul o zbughi într-acolo, lăsându-l pe Ryan pironit locului în costumul de zbor, cu bagajul în mână, simţindu-se foarte prost. În mâna cealaltă ţinea o cască albă de plastic. Îi privea pe cei care se ocupau de realimentarea aeronavei Harrier. Se întrebă dacă ei ştiau ce fac.

Parker se întoarse după trei minute.

— Domnule comandor, spuse el, e ceva ce nu pun niciodată pe un avion de vânătoare: o toaletă nenorocită. Te umplu de cafea şi de ceai şi te trimit la plimbare, da’ n-ai unde să te duci să-ţi faci nevoile.

— Ştiu cum e. Mai aveţi alte urgenţe?

— Nu. Am pălăvrăgit pe drum, prin staţie, cu şeful dumneavoastră, amiralul. Se pare că oamenii voştri mi-au hrănit bine pasărea. Putem pleca.

— Şi cu asta ce fac? îl întrebă Ryan arătându-i geanta, gândindu-se că va fi nevoit să o ţină pe genunchi.

Dosarul cu raportul era la piept, în costumul de zbor.

— Le punem în ladă, bineînţeles. Urmaţi-mă, domnule Ryan!

Parker se îndreptă spre avion cu un aer vesel. Zorii începeau să se ivească. Se adunaseră norii pe la 500-1000 de metri. Încă nu ploua, dar părea că se va întâmpla curând. Valurile mării,

înalte de doi metri şi ceva, brăzdau cu alb suprafaţa apei. Ryan simţea cum se deplasează *Kennedy,* uimit că o navă atât de mare putea să se mişte. Când ajunseră lângă avion, Parker luă geanta lui Ryan întinzându-se în acelaşi timp după o manetă ascunsă. Când trase de ea, ieşi la iveală un spaţiu îngust, cam de mărimea unei lăzi frigorifice. Parker înghesui geanta şi trânti uşiţa, asigurându-se că se închisese bine şi că piedica era trasă. Un mecanic de pe portavion, îmbrăcat într-o cămaşă galbenă, schimbă câteva cuvinte cu pilotul. Mai în spate, un elicopter făcea verificarea motoarelor şi un avion de vânătoare Tomcat rula către catapulta de lansare. Pe deasupra, bătea un vânt de 30 de noduri. Portavionul era un loc foarte zgomotos.

Parker îi făcu semn lui Ryan să urce scara. Lui Jack îi plăceau scările de avion cam la fel de mult ca zborul cu avionul, aşa că aproape s-a prăbuşit pe scaun când a ajuns. S-a tot foit să găsească o poziţie confortabilă şi un membru al echipajului i-a strâns centura de siguranţă. Apoi i-a pus casca şi i-a arătat cum să se cupleze la sistemul de comunicaţii. Poate că militarii americani cunoşteau câte ceva despre avioanele Harrier. Ryan văzu un buton lângă fişă. Apăsă pe el.

— Mă auzi, Parker?

— Da, dom' comandor. Sunteţi gata?

— Cred că da.

— Foarte bine, zise el întorcând capul să verifice admisia de la motor. Pornim.

Carlinga era deschisă. Trei marinari stăteau în apropiere având pregătite extinctoare mari cu dioxid de carbon, în eventualitatea unui incident. Alţi zece stăteau lângă „insulă”, urmărind cu atenţie aeronava bizară în timp ce motoarele Pegasus uruiau îngrozitor. Apoi carlinga se închise.

— Sunteţi gata, domnule?

— La dispoziţia dumitale.

Aeronavele Harrier nu sunt nişte avioane de vânătoare de dimensiuni mari, dar sigur sunt cele mai zgomotoase. Ryan simţea cum zgomotul motorului îi făcea tot corpul să intre în rezonanţa în timp ce Parker manevra tracţiunea vectorială. Avionul se clătină, botul i se lăsă în jos, apoi se ridică în aer tremurător. Ryan văzu cum un om le făcea semn cu mâna. Aeronava se deplasă uşor spre stânga, depărtându-se de „insulă” pe măsură ce se ridica.

— N-a fost rău deloc, spuse Parker, modificând tracţiunea

vectorială.

Harrier-ul începu să zboare cu adevărat înainte. Senzaţia de acceleraţie era modestă, dar Ryan vedea cum *Kennedy* rămâne în urmă foarte repede. După alte câteva secunde, avionul depăşi escortoarele din ecranul de protecţie.

— Hai să ne ridicăm deasupra porcăriei ăsteia, zise Parker.

Trase de manşă şi avionul se îndreptă spre nori.

Jack se uită în jurul lui, unde erau tot felul de instrumente şi comenzi de zbor. Viteza cu care zburau era de 150 de noduri şi încă mai creştea, iar altitudinea era de 120 de metri. Acest Harrier fusese aparat de antrenament, era clar. Panoul de bord fusese modificat încât să includă şi eventuale instrumente de citire pentru o platformă de cercetare care putea fi montată sub fuzelajul avionului. O improvizaţie de ultim moment, dar, din câte spunea amiralul Painter, sistemul funcţionase până acum destul de bine. Se uită la monitorul din faţa sa şi presupuse că e pentru detecţia în infraroşu. Vitezometrul arăta acum o viteză de 300 de noduri, cu un unghi de urcare de 20 de grade. Lui i se părea chiar mai mult de atât.

— O să ajungem deasupra norilor curând, zise Parker. Uite, acum!

Altimetrul indica 780 de metri, când Ryan se simţi inundat de o lumină puternică. Un lucru tipic pentru zborul cu avionul şi cu care nu se obişnuise era că, oricât de proastă părea vremea de la sol, dacă te ridicai la o altitudine suficient de mare, găseai mereu razele soarelui. Lumina era puternică, iar culoarea cerului mult mai intensă decât azuriul-deschis pe care îl vedea de pe pământ. Călătoria deveni tot mai liniştită, ca şi când ar fi fost într-un avion de pasageri, după ce trecură de turbulenţele de jos. Stângaci, Ryan încercă să-şi tragă casca să se protejeze de lumina puternică.

— Acum e mai bine, dom’ comandor.

— E foarte bine, domnule locotenent. E mai bine decât mă aşteptam.

— Cum adică? vru să ştie Parker.

— Cred că e mai bine decât când zbori cu un avion de pasageri. Ai şi vedere mai bună. Asta mai ajută.

— Îmi pare rău că nu avem combustibil în plus, că v-aş arăta nişte acrobaţii. Un Harrier poate să facă aproape orice îi ceri.

— Nu-i nimic.

— Iar amiralul a zis că nu vă place prea tare să călătoriţi cu

avionul, adăugă Parker ca pentru a face conversaţie.

Ryan se încleşta de braţele scaunului când aeronava se roti de trei ori în jurul axului pentru ca apoi să revină la poziţia iniţială. Fu surprins când se auzi râzând:

— Asta e celebrul simţ al umorului britanic.

— Aşa am primit ordin de la şeful dumneavoastră, amiralul, se scuză cumva Parker. N-am vrea să credeţi că un Harrier e doar un autobuz nenorocit.

„Care amiral, se întrebă Ryan, Painter sau Davenport? Probabil că amândoi.” Deasupra norilor era ca un lan de bumbac. Nu mai apreciase până acum lucrul ăsta când se uita pe gemuleţul minuscul al navelor de pasageri. De pe locul din spate mai că se simţea în siguranţă.

— Pot să vă întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Care-i şmecheria?

— Cum adică?

— Vreau să zic că portavionul s-a întors din drum. Dup-aia am primit ordin să transport o persoană importantă de pe *Kennedy* pe *Invincible.*

— A, da. N-aş putea spune, domnule Parker. Eu nu fac decât să îi transmit un mesaj şefului dumitale. Sunt doar un curier, minţi Ryan.

„Asta e pentru acrobaţiile tale!”

— Domnule comandor, vă rog să mă scuzaţi, dar, vedeţi dumneavoastră, soţia mea e gravidă, e primul nostru copil şi trebuie să nască după Crăciun. Sper să fiu şi eu acolo.

— De unde sunteţi?

— Din Chatham, din…

— Ştiu unde e. Şi eu locuiesc în Anglia acum. Noi stăm în Marlow, aproape de Londra. Fetiţa noastră cea mică acolo a venit pe lume.

— S-a născut acolo?

— Acolo a început travaliul. Soţia zice că e din cauza paturilor de hotel, foarte ciudate. Mereu o păţeşte. Dacă aş face pariuri de astea, aş zice că ai şanse destul de mari, domnule Parker. Oricum, primul copil vine întotdeauna mai târziu.

— Şi acum ziceaţi că staţi în Marlow?

— Exact, ne-am construit o casă la începutul anului.

— Sunteţi Jack Ryan, adică John Ryan? Tipul care…

— Corect. Dar nu trebuie să mai spuneţi şi altcuiva despre

asta, domnule locotenent.

— Am înţeles, domnule. Din câte ştiu, aţi lucrat ca ofiţer în marină.

— Tocmai de aceea nu trebuie să mai afle şi alţii.

— Da, domnule comandor. Îmi pare rău pentru cascadoria de mai devreme.

— Nu-i nimic. Trebuie să se mai distreze şi amiralii cumva. Din câte am înţeles, nişte colegi ai voştri tocmai au terminat un exerciţiu cu nişte colegi ai noştri.

— Aşa este, dom' comandor. Chiar eu am scufundat unul dintre submarinele voastre, *Tullibee.* Adică eu şi operatorul meu. L-am surprins cu detectorul în infraroşu noaptea, aproape de suprafaţa apei şi l-am bombardat cu petarde. Nu ştia nimeni despre noul nostru echipament. În luptă totul e permis. Am înţeles că spumegă de furie comandantul submarinului. Am sperat să-l întâlnesc la Norfolk, dar nu sosise până la plecarea noastră.

— Băieţii s-au distrat bine la Norfolk?

— Da, dom' comandor. Am avut şi o zi de vânătoare în golful Chesapeake, cred că-i spune Eastern Shore.

— Serios? Păi acolo mergeam şi eu la vânătoare. Cum a fost?

— Destul de bine. Eu am nimerit trei gâşte în jumătate de oră. Asta era şi limita maximă, trei… o prostie.

— Cum aşa, abia ai ajuns şi ai şi lovit trei gâşte în juma' de oră la sfârşitul sezonului?

— Aşa-mi câştig existenţa mea umilă, domnule comandor, ca vânător, comentă Parker.

— Am fost la o vânătoare de ierunci cu amiralul vostru anul trecut, în septembrie. M-au obligat să folosesc o puşcă dublă. Dacă apari pe acolo cu arma pe care o folosesc eu de obicei – un Remington automat – se uită la tine de parc-ai fi terorist. Aşa că m-am ales cu două Purdey prost reglate. Am nimerit cincisprezece bucăţi. Totuşi, mi s-a părut un mod de-a vâna destul de ineficient – unul îmi încărca arma şi un pluton întreg urmărea vânatul. Aproape am decimat păsăretul de acolo.

— Oricum, noi avem mai mult vânat pe kilometru pătrat decât este la voi.

— Aşa a zis şi amiralul. Cât mai avem până la *Invincible?*

— Patruzeci de minute.

Ryan se uită la indicatorii nivelului de combustibil. Consumaseră aproape jumătate. Dacă ar fi fost în maşină, s-ar fi

gândit deja să-i facă plinul. Atâta petrol consumat în doar o jumătate de oră. Oricum, Parker nu părea să-şi facă probleme.

Apuntarea pe *Invincible* a fost altfel decât cea de pe *Kennedy.* Aeronava a început să se mişte neregulat când coborau printre nori şi Ryan şi-a dat seama că erau în mijlocul furtunii prin care trecuseră cu o noapte mai înainte. Ploaia lovi plexiglasul carlingii şi se auzi brusc ropotul picăturilor pe fuzelajul avionului… sau poate grindină? Parker stabiliză avionul în zbor orizontal la 300 de metri, încă învăluiţi de nori, apoi pierdu lent din altitudine, ieşind din nou la lumină la nici 30 de metri deasupra mării. *Invincible* era de două ori mai mic decât *Kennedy.* Îl urmări pentru câteva clipe cum se mişcă pe marea agitată de valuri de cinci metri. Parker folosi aceeaşi tehnică de apuntare. Se poziţionă în laterala portavionului, apoi glisă uşor spre dreapta, coborând avionul de vânătoare exact în interiorul marcajului circular. Apuntarea fu dură, dar nu îl mai luă prin surprindere pe Ryan. Carlinga se deschise imediat.

— Puteţi coborî, zise Parker. Eu trebuie să rulez până la lift.

Scara era deja pregătită. Ryan îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi. Un marinar îi recuperase geanta. Ryan îl urmări spre „insulă”, unde era aşteptat de un sublocotenent.

— Bine aţi venit la bordul navei noastre! spuse tânărul care părea să aibă cel mult douăzeci de ani, după părerea lui Ryan. Permiteţi-mi vă rog să vă ajut cu echipamentul de zbor.

Sublocotenentul rămase alături, în timp ce Ryan îşi desfăcea casca şi haina. Îşi luă din nou şapca pe care o ţinuse în geantă. În timpul acestei operaţii fusese de mai multe ori pe punctul de a se lovi de pereţi. Din câte se părea, *Invincible* îşi croia drum printr-o mare foarte agitată. Vânt din prova şi valuri de la pupa? Orice era posibil iarna în Atlanticul de Nord.

Ofiţerul îi luă geanta şi Ryan rămase cu dosarul în mână.

— Arată-mi drumul, îi ceru Ryan făcându-i semn cu mâna.

Tânărul urcă agil vreo trei rânduri de scări, iar Jack abia-i ţinea urma, gâfâind din cauza joggingului ăstuia, care-l luase pe nepregătite. Combinaţia dintre mişcarea navei şi dezechilibrul urechii interne provocat de zbor îi dădea o senzaţie de ameţeală şi se trezi împiedicându-se ba de una, ba de alta. Cum Dumnezeu se descurcau piloţii de meserie?

— Aici este puntea amiralului, zise sublocotenentul ţinând uşa deschisă.

— Bună Jack! se auzi vocea puternică a viceamiralului John

White, al optulea conte de Weston.

Era un bărbat înalt, robust, de vreo cincizeci de ani, cu un ten strălucitor, scos în evidenţă de eşarfa albă de la gât. Jack îl cunoscuse la începutul anului şi de atunci soţia lui, Cathy şi contesa, Antonia, deveniseră prietene foarte apropiate, frecventând acelaşi cerc de muzicieni amatori. Cathy Ryan cânta la pian clasic. Toni White, o femeie foarte atrăgătoare, de 44 de ani, avea o vioară Guarnieri del Jesu. Descendenţa soţului ei era tratată ca o hachiţă târzie, dar convenabilă. Cariera lui în Royal Navy fusese clădită integral pe merite proprii.

Jack a înaintat puţin şi a întins mâna.

— Bună ziua, domnule amiral.

— Cum ai călătorit până la noi?

— În mai multe feluri. N-am mai zburat niciodată cu un avion de vânătoare, cu atât mai puţin cu unul atât de mic, zise Ryan zâmbind.

Era foarte cald pe punte şi îi plăcea.

— Foarte bine. Hai să mergem la pupa, în cabina mea!

White îi făcu un semn sublocotenentului că poate pleca, iar acesta îi dădu geanta lui Jack înainte să se retragă. Amiralul îl conduse la pupa printr-un fel de coridor şi apoi ajunseră într-o încăpere foarte mică.

Era surprinzător de austeră, mai ales că englezilor le place confortul, iar White era de viţă nobilă. Avea două hublouri acoperite cu perdeluţe, un birou şi două scaune. Singurul element personal era o fotografie color a soţiei lui. O hartă a Atlanticului de Nord acoperea un perete întreg.

— Pari obosit, Jack, îi spuse White făcându-i semn să se aşeze pe scaunul tapisat.

— Chiar sunt obosit. Sunt pe drumuri de la – de ieri, de la 6 dimineaţa. Nu mai ştiu fusele orare, cred că ceasul meu a rămas pe ora Europei.

— Am un mesaj pentru tine, zise celălalt, scoţând din buzunar o bucată de hârtie şi întinzându-i-o.

„Greer către Ryan. WILLOW a fost confirmat, citi Ryan. Basil îţi transmite salutări. Terminat.”

Cineva confirmase planul WILLOW. Dar cine? Poate chiar Sir Basil, poate Ritter. Ryan n-ar fi putut paria care fusese. Puse mesajul în buzunar.

— Sunt veşti bune, domnule amiral.

— Şi cu uniforma ce e?

— N-a fost ideea mea, domnule amiral. Ştiţi pentru cine lucrez eu. S-au gândit că aşa ar fi mai puţin bătător la ochi.

— Măcar îţi vine bine.

Amiralul ridică receptorul şi ordonă să fie servită masa.

— Ce mai fac ai tăi, Jack?

— Foarte bine, mulţumesc. Cu o zi înainte să plec, Cathy şi Toni au cântat la Nigel Ford. N-am putut să mă duc. Să ştiţi că, dacă mai exersează, chiar vom avea un record în familie. Nu sunt mulţi care să cânte la vioară aşa bine ca soţia dumneavoastră.

Un steward le aduse o farfurie cu sendvişuri. Jack nu putea să înţeleagă de ce le plăceau aşa de mult englezilor sandvişurile cu castraveţi.

— Aşadar, care-i ideea?

— Domnule amiral, semnificaţia mesajului pe care mi l-aţi dat este că vă pot spune ce ştiu dumneavoastră şi altor trei ofiţeri. Este ceva extrem de important, domnule amiral. Va trebui să luaţi o decizie pe măsura importanţei sale.

— Suficient de important să-mi întoarcă flota din drum, zise White, apoi se gândi puţin înainte de a ridica receptorul să le ordone la trei dintre ofiţerii săi să vină în cabină.

Puse receptorul la loc în furcă.

— Domnii căpitani Carstairs şi Hunter şi comandantul Barclay sunt comandantul navei *Invincible*, ofiţerul de operaţii şi, respectiv, ofiţerul de informaţii al flotei.

— Nu este şi şeful de stat-major?

— S-a întors acasă cu avionul, a avut un deces în familie. Bei cafeaua simplă? îl întrebă White scoţând din sertar o sticlă care părea de brandy.

— Vă mulţumesc.

Îi era recunoscător pentru brandy. Singură, cafeaua n-avea nici un haz. Urmări atent cum amiralul toarnă generos din sticla de brandy, intenţionând poate să-l tragă de limbă mai târziu. White fusese mai întâi marinar englez şi abia după aceea prietenul lui Ryan.

Cei trei ofiţeri ajunseră în acelaşi timp, iar doi dintre ei îşi aduseră scaune pliante metalice.

— Domnule amiral, începu Ryan, poate n-ar fi rău să ţineţi la îndemână sticla aceea. După ce o să auziţi povestea asta s-ar putea să ne prindă bine tuturor puţină tărie.

Le dădu ofiţerilor cele două dosare de rezervă cu raportul şi

începu să vorbească liber. Discursul lui dură cincisprezece minute.

— Stimaţi domni, zise el în încheiere, sunt nevoit să insist asupra faptului că datele pe care le-aţi aflat trebuie să rămână strict secrete. Deocamdată nu trebuie să le ştie nimeni altcineva decât cei de faţă.

— Mare păcat, spuse Carstairs. Ar fi o poveste marinărească pe cinste.

— Şi cu misiunea noastră cum rămâne? întrebă White, uitându-se la fotografii.

Îi turnă lui Ryan un pahar de brandy, apoi privi lung la sticlă şi o puse din nou în sertarul biroului.

— Mulţumesc, domnule. Deocamdată, misiunea noastră este să localizăm *Octombrie Roşu.* Îmi închipui că va fi destul de dificil.

— O observaţie corectă, domnule Ryan, interveni şi Hunter.

— Vestea bună e că amiralul Painter a ordonat ca CINCLANT să pună sub comanda dumneavoastră mai multe unităţi din U.S. Navy – probabil e vorba de trei fregate din clasa 1052 şi două FFG *Perry.* Fiecare are câte un elicopter sau două.

— Ce zici, Geoffrey? îl întrebă White.

— Pentru început, e bine, consimţi şi Hunter.

— Vor sosi într-o zi, două. Domnul amiral Painter mi-a solicitat să vă transmit că are mare încredere în grupul dumneavoastră şi în personalul acestuia.

— Un afurisit de submarin rusesc cu totul… şopti Barclay ca pentru sine.

Ryan izbucni în râs.

— Nu v-ar surâde ideea, domnule comandant?

Deci îl câştigase de partea lui cel puţin pe unul dintre ei.

— Şi dacă submarinul se îndreaptă spre Marea Britanie? Atunci devine o operaţiune britanică? întrebă Barclay insinuant.

— Presupun că da, dar, din câte îmi dau seama de pe hartă, dacă Ramius ar fi vrut să se îndrepte spre Anglia, ar fi ajuns la destinaţie până acum. Am văzut o copie a scrisorii adresate de preşedinte prim-ministrului. În schimbul ajutorului dumneavoastră, Royal Navy va avea acces în aceeaşi măsură ca noi la datele pe care le obţinem. Suntem de aceeaşi parte a baricadei, domnii mei. Singura problemă e dacă reuşim să facem faţă acestei provocări.

— Hunter, ce părere ai? vru să ştie amiralul.

— Dacă informaţiile din spionaj sunt corecte… atunci aş zice că avem şanse destul de mari, poate chiar 50%. Pe de o parte, avem un submarin strategic care nu vrea să fie detectat. Pe de alta, o flotă impresionantă care-l urmăreşte. Nu poate să se îndrepte decât spre una dintre puţinele locaţii discrete: Norfolk, bineînţeles, Newport, Groton, King's Bay, Port Everglades, Charleston. Un port civil precum New York este mai puţin probabil, după părerea mea. Problema e: dacă Ivan trimite cât poate de repede toate *Alfa-urile* spre coasta americană, atunci vom ajunge acolo înaintea lui *Octombrie.* Poate deja au ales o destinaţie anume. Vom şti şi noi peste două zile. Deci aş zice că şi sovieticii au tot atâtea şanse ca noi. Vor putea să opereze la suficientă distanţă de coasta americană, încât guvernul dumneavoastră să nu aibă nici un temei legal să obiecteze faţă de orice ar întreprinde. La urma urmelor, aş spune chiar că sovieticii au un as în mânecă. Ei au o idee mai exactă asupra capacităţilor submarinului şi o misiune mai simplă, în ansamblu. Asta compensează foarte bine faptul că au senzori mai puţin performanţi.

— De ce nu vine Ramius cu viteză mai mare? întrebă Ryan. Eu nu reuşesc să-mi dau seama. După ce trece de liniile SOSUS de pe coasta Islandei, e deja într-un bazin adânc – ce motiv ar avea să nu apese pe acceleraţie şi să gonească încoace?

— Are cel puţin două motive, îi răspunse Barclay. Cu câte informaţii operative vă confruntaţi în mod normal?

— Eu mă ocup de sarcini individuale. Adică trec foarte des de la una la alta. Ştiu destul de multe despre submarinele strategice, de exemplu, dar mai puţin despre navele lor de atac.

Ryan nu avea de ce să le spună că este agent CIA.

— Bun, atunci ştiţi cât de compartimentată este puterea sovietică. Ramius probabil că nu ştie unde sunt submarinele lor de atac, oricum, nu toate. Aşa că, dacă ar merge cu viteză, ar risca să dea peste vreun *Victor* care să-l scufunde înainte să-şi dea măcar seama ce se întâmplă! În al doilea rând, dacă sovieticii solicită ajutorul americanilor, zicându-le, spre exemplu, că submarinul a fost deturnat de un echipaj de contrarevoluţionari maoişti şi apoi marina militară americană detectează un submarin balistic care se deplasează cu viteză prin Atlanticul de Nord, către coasta americană, ce ar face atunci preşedintele american?

— Mda, încuviinţă şi Ryan. L-am spulbera.

— Poftim. Ramius ştie cum se fac operaţiunile secrete şi probabil că va face numai ce ştie sigur că e bine, conchise Barclay. Din fericire sau din nefericire, se pricepe foarte bine la asta.

— Cât de curând vom avea informaţii privind performanţele acestui sistem de propulsie silenţios? vru să ştie Carstairs.

— În cel mult două zile, noi aşa sperăm.

— Şi domnul amiral Painter unde vrea să ne deplasăm? întrebă White.

— În planul pe care l-a înaintat la Norfolk sunteţi pe flancul drept. Îl vrea pe *Kennedy* mai aproape de coastă pentru a putea face faţă forţelor de suprafaţă. Navele dumneavoastră ar fi, conform planului lui, mai în larg. Domnul Painter consideră că e posibil ca Ramius să vină spre sud prin prăpastia GIUK[13], direct în bazinul Atlanticului şi să rămână acolo o vreme. Sunt mari şanse să nu fie detectat, iar dacă sovieticii trimit flota pe urmele lui, are şi răgazul şi proviziile necesare să rămână acolo pentru o perioadă de timp mai mare decât cea în care pot ruşii să-şi menţină forţele în apropierea coastei americane, atât din cauze tehnice, cât şi politice. În plus, ar vrea ca forţele britanice să fie aici şi să le ameninţe flancul. Planul mai trebuie aprobat de comandantul-şef al Flotei Atlantice şi mai rămân o serie de detalii de pus la punct. De pildă, amiralul Painter a solicitat avioane E-3 Sentry care să vină în sprijinul dumneavoastră.

— O lună întreagă în mijlocul Atlanticului de Nord, iarna?! sări Carstairs simţind parcă un frison.

Fusese secund pe *Invincible* în timpul războiului insulelor Falklands şi navigase prin violentul Atlantic de Sud săptămâni de-a rândul.

— Bucuraţi-vă de E-3-urile alea! le zise amiralul zâmbind. Hunter, vreau să văd un plan de folosire a tuturor navelor pe care ni le dau americanii şi cum putem acoperi cu ele o zonă cât mai mare. Barclay, aştept evaluarea ta privind acţiunile prietenului nostru, Ramius. Porneşte de la premisa că a rămas acelaşi şmecher pe care ai ajuns să-l cunoşti şi să-l simpatizezi.

— Am înţeles, domnule, zise Barclay şi se ridică odată cu ceilalţi doi.

— Jack, tu cât mai rămâi cu noi?

— Nu ştiu, domnule amiral. Până când voi fi rechemat pe *Kennedy*, bănuiesc. Din punctul meu de vedere, toată

[13] Groelanda-Islanda-United Kingdom (n. red.).

operaţiunea a fost pornită prea rapid. Nimeni nu ştie de fapt ce ar trebui să facem.

— Bun, atunci, dacă eşti de acord, o să ne ocupăm noi de asta o vreme. Pari foarte obosit. Du-te şi odihneşte-te puţin!

— Aveţi mare dreptate, domnule amiral.

Ryan începea să simtă efectul alcoolului.

— Este o cuşetă în compartimentul alăturat. O să-i spun cuiva să ţi-l pregătească şi poţi dormi chiar aici deocamdată. Dacă vin ordine pentru tine, te trezim.

— Sunteţi foarte amabil, domnule amiral.

„Amiralul White e un om de treabă, îşi spuse Jack în gând, iar soţia lui cu totul deosebită.” În zece minute, Ryan dormea deja dus pe patul de campanie.

Octombrie Roşu

La fiecare două zile, *starpom*-ul colecta ecusoanele de radiaţie. Făcea parte din inspecţia regulamentară. După ce se asigura că bocancii tuturor membrilor echipajului erau perfect curăţaţi şi lustruiţi, toate paturile erau aşezate cum trebuie şi toate dulapurile ordonate ca la carte, secundul lua ecusoanele care aveau deja două zile şi le dădea marinarilor altele, noi, care erau, în general, însoţite de câteva sfaturi concise: să fie la înălţime, aşa cum trebuie să fie omul nou sovietic. Borodin transformase într-o adevărată ştiinţă această procedură. Astăzi, ca în fiecare zi, inspecţia fiecărui compartiment dură două ore. Când termină, geanta de pe şoldul stâng era plină de ecusoanele vechi, pe când cea de pe şoldul drept rămăsese fără ecusoane noi. Le duse pe cele vechi la medicul navei.

— Tovarăşe Petrov, v-am adus un cadou, îl informă Borodin punând geanta de piele pe masă.

— Foarte bine, zise doctorul zâmbindu-i secundului. Cu toţi băieţii ăştia sănătoşi, mie nu-mi rămâne decât să stau şi să citesc revistele.

Borodin îl lăsă pe Petrov să-şi vadă de ale lui. Mai întâi, doctorul punea ecusoanele în ordine. Fiecare avea un cod de trei cifre. Prima codifica seria ecusonului, aşa încât, dacă era detectat un grad de radiaţie, se putea face o plasare în timp. Cea de-a doua cifră indica locul unde lucra marinarul, iar cea de-a treia – unde dormea. Se lucra mai uşor cu sistemul ăsta faţă de

cel vechi, în care i se atribuia fiecărui marinar câte un număr.

Procesul de developare era simplu, ca dintr-o carte de bucate. Petrov putea s-o facă şi mecanic. Mai întâi stingea becul alb şi aprindea unul roşu. Apoi încuia uşa cabinetului. După aceea lua un stativ pentru developat din suportul de pe perete, rupea foliile de protecţie şi introducea filmele în stativ.

Petrov luă stativul, îl duse în laboratorul alăturat şi îl puse la uscat în singurul clasor existent. Umplu trei bazine cu soluţii chimice. Deşi era medic practicant, uitase cam tot ce ştiuse din chimia anorganică şi nu-şi mai amintea care erau soluţiile chimice pentru developat. Bazinul nr. 1 se umplea cu soluţia din sticla nr. 1. În bazinul nr. 2 se turna conţinutul sticlei nr. 2, iar bazinul nr. 3, din câte îşi amintea, trebuia umplut cu apă. Petrov nu se grăbea. Prânzul urma să fie servit abia peste două ore şi toate celelalte sarcini ale lui erau cât se poate de plictisitoare. În ultimele două zile citise lucrări de specialitate despre bolile tropicale. Doctorul aştepta cu nerăbdare să viziteze Cuba, ca toţi ceilalţi de la bordul submarinului. Dacă avea noroc, poate vreun membru al echipajului venea la el cu cine ştie ce maladie obscură şi în sfârşit va avea şi el ceva interesant de făcut.

Petrov fixă cronometrul din laborator la 75 de secunde şi scufundă filmele în primul bazin, apăsând în acelaşi timp pe butonul de start. Urmărea cronometrul sub lumina roşie, întrebându-se dacă or mai face cubanezii rom, aşa cum ştia. Fusese acolo cu câţiva ani în urmă şi de atunci avea o slăbiciune pentru lichiorul exotic. Ca orice bun cetăţean sovietic, îşi iubea votca, dar, din când în când, mai tânjea după o variaţie.

Cronometrul ajunse la 75 şi atunci el ridică stativul, scuturându-l uşor deasupra rezervorului. N-avea rost să-şi murdărească uniforma cu soluţia aia – azotat de argint parcă. Stativul se scufundă şi în cel de-al doilea rezervor şi Petrov reporni cronometrul. Păcat că ordinele erau aşa de secrete – şi-ar fi adus şi el uniforma tropicală. Aşa o să transpire ca un porc sub soarele cubanez. Bineînţeles că sălbaticii ăia oricum nu se sinchiseau să se spele. Poate că or mai fi învăţat una, alta în ultimii cincisprezece ani... O să vadă.

Cronometrul bipăi din nou şi Petrov ridică stativul şi a doua oară, îl scutură uşor şi-l puse în bazinul cu apă. Şi cu asta pusese capăt unei munci plicticoase. De ce nu aluneca nici un marinar pe vreo scară, să-şi rupă o mână sau un picior? Îşi dorea să folosească aparatul cu raze X, pe care îl avea din Germania de

Est, pe un pacient în viaţă. Nu avea încredere în nemţi, marxişti sau nu, dar ei produceau echipamente medicale bune, inclusiv aparatul lui cu raze X, autoclava şi majoritatea medicamentelor pe care le avea. Sosise clipa. Petrov ridică stativul şi îl ţinu aşa în dreptul dispozitivului de citire cu raze X, pe care îl şi porni.

— *Nicevo!* exclamă Petrov.

Trebuia să se gândească puţin. Ecusonul era voalat. Era numărul 3-4-8: seria 3, numărul 54 (însemnând cabinetul medical şi bucătăria); cabinele de la prova (adică ale ofiţerilor).

Deşi nu aveau decât 2 centimetri lăţime, semnele aveau sensibilitate variabilă. Cele zece coloane verticale erau folosite pentru măsurarea nivelului de expunere. Petrov observă că ecusonul lui era voalat până la coloana patru. La cei care lucrau în sala motoarelor era până la coloana cinci şi la cei de la camera torpilelor, care-şi petreceau mai tot timpul la prova, contaminarea era numai în dreptul primei coloane.

— Fir-ar să fie!

Ştia pe dinafară nivelurile de sensibilitate. Cu toate astea, luă manualul să le caute din nou. Din fericire, segmentarea era logaritmică. La fel, expunerea era de 12 rad. Pentru ingineri, 15 până la 25 rad. Între 12 şi 25 de rad în numai două zile nu era suficient pentru a fi considerat într-adevăr periculos. Nu le punea în pericol viaţa, dar…

Petrov se întoarse în cabinetul lui, având grijă să lase filmele în laborator. Se duse direct la telefon.

— Tovarăşe comandant Ramius? Sunt Petrov. Aţi putea veni la cabinetul meu, vă rog?

— Vin acum, tovarăşe doctor.

Ramius nu se grăbi. Ştia despre ce era vorba. Înainte să plece în larg, în timp ce Petrov era în port să îşi procure medicamentele necesare pentru cabinet, Borodin contaminase ecusoanele la aparatul cu raze X.

— Da, Petrov, ce se întâmplă? îl întrebă Ramius intrând în cabinet şi închizând uşa după el.

— Tovarăşe comandant, avem o scurgere de radiaţii.

— Aiurea. Instrumentele noastre ar fi detectat-o imediat.

Petrov aduse filmele din laborator şi i le dădu comandantului.

— Uitaţi-vă la astea!

Ramius le ridică în dreptul becului şi se uită atent la ele de la un capăt la altul. Apoi se încruntă.

— Cine mai ştie despre problema asta?

— Numai eu şi dumneavoastră, tovarăşe comandant.

— Nu trebuie să mai spuneţi nimănui, dar nimănui, insistă Ramius şi făcu o pauză. E posibil ca filmele să fi fost… să fi avut vreo defecţiune sau să fi făcut dumneavoastră vreo greşeală în timpul developării?

Petrov dădu din cap cu convingere:

— Nu, tovarăşe comandant. Numai dumneavoastră, eu şi tovarăşul Borodin avem acces la ele. După cum ştiţi, am făcut teste pe câteva ecusoane luate la întâmplare din fiecare grupă cu trei zile înainte să plecăm.

Petrov n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că şi el, ca majoritatea, luase nişte ecusoane de deasupra din cutia în care erau depozitate. Asta nu prea însemna că a fost aleator.

— Maximum de expunere pe care îl văd aici este de 10 până la 20? zise Ramius subevaluându-le intenţionat. Ale cui sunt numerele?

— Ale lui Bulganin şi Surzpoi. Cei de la torpile, la prora, sunt toţi sub trei rad.

— Foarte bine. Tovarăşe doctor, se pare că avem o scurgere minoră – repet minoră, Petrov – în zona reactorului. În cel mai rău caz, e vreo scurgere de gaz. Nu e prima oară când se întâmplă aşa ceva şi până acum nimeni nu a murit de la asta. O să găsim sursa şi o să rezolvăm problema. Dar trebuie să păstrăm acest mic secret. Nu avem nici un motiv să-i alarmăm pe oamenii noştri fără motiv.

Petrov dădu din cap ca şi cum era de acord, gândindu-se însă că în 1970, într-un accident de pe *Vorosilov,* muriseră oameni, iar pe spărgătorul *Lenin* chiar mai mulţi. Ambele accidente avuseseră loc cu mult timp în urmă şi el era sigur că Ramius avea situaţia sub control. Dar dacă se înşela?

Pentagon

Inelul E era inelul exterior şi cel mai mare dintre inelele concentrice ale Pentagonului. Întrucât de aici se putea vedea pe geam şi altceva decât interioare mohorâte, era locul unde se aflau birourile înalţilor oficiali din Departamentul Apărării. Unul dintre birouri era cel al directorului pentru operaţiuni al Statului Major ale Armelor Reunite, numit J-3. Acum biroul era gol. Ocupantul său se afla într-o cameră de la subsol căreia i se

spunea „tancul”, din cauza pereţilor de metal împănaţi cu dispozitive de bruiaj.

J-3 se afla acolo de 24 de ore, deşi n-ai fi zis, uitându-te la el. Pantalonii verzi îşi păstraseră dunga, pe cămaşa kaki se vedeau cutele de la călcat, iar gulerul era alb, bine scrobit şi cravata – fixată de un ac auriu, cu însemnele puşcaşilor marini. Generalul Edwin Harris nu era nici diplomat, nici absolvent al Academiei Militare, dar juca rolul de mediator. O postură destul de bizară pentru un militar din infanteria marină.

— Fir-ar să fie! se auzi vocea amiralului Blackburn, CICLANT.

Mai era de faţă şi subordonatul lui, şeful de operaţiuni, contraamiralul Pete Stanford.

— Aşa se conduce o operaţiune?

Toţi şefii de stat-major erau acolo şi nici unul nu era de părere că aşa se conduce o operaţiune.

— Blackie, uite ce e, ţi-am spus de unde vin ordinele, zise obosit generalul Hilton, şeful Statului Major ale Armelor Reunite.

— Eu înţeleg lucrul ăsta, domnule general, dar aici e vorba de o operaţiune în principal pentru submarine, nu-i aşa? Am nevoie de Vince Gallery pentru asta şi ar trebui ca şi dumneavoastră să-l puneţi pe Sam Dodge să lucreze aici. Eu şi Dan suntem specializaţi în operaţiuni aeriene, Pete este expert în lupta antisubmarin. Avem nevoie şi de un comandant de submarine.

— Domnii mei, spuse Harris calm, deocamdată planul pe care trebuie să i-l prezentăm preşedintelui nu trebuie să se ocupe decât de pericolul sovietic. Să lăsăm deoparte povestea asta cu submarinul care dezertează, nu credeţi?

— Sunt de acord, încuviinţă Stanford. Avem destule probleme şi aşa.

Atenţia celor opt ofiţeri superiori se concentră din nou asupra hărţii. 58 de submarine sovietice şi 28 de vase de război de suprafaţă, la care se adaugă o mulţime de petroliere şi vase de realimentare care se îndreptau fără doar şi poate spre coasta americană. Pentru a le face faţă, U.S. Navy avea un singur portavion disponibil. *Invincible* nu putea fi considerat un portavion adevărat. Ameninţarea era serioasă. Una dintre probleme era că pe vasele sovietice se aflau în total peste 300 de rachete mare-mare. Proiectate ca armă antinavă, o treime dintre ele puteau transporta focoase nucleare, suficiente pentru a devasta oraşele de pe Coasta de Est. Lansate din largul coastei New Jersey, aceste rachete aveau capacitatea să lovească orice

ţintă aflată între Norfolk şi Boston.

— Josh Painter propune să-l păstrăm în apropierea ţărmului pe *Kennedy*, zise amiralul Blackburn. El vrea să conducă operaţiunea antisubmarin de pe acest portavion, să transfere escadrilele de vânătoare pe uscat ca să aducă în loc aparate antisubmarine S-3. În acelaşi timp, vrea ca *Invincible* să îi acopere flancul dinspre mare.

— Mie nu-mi place deloc, interveni generalul Harris.

Nici lui Pete Stanford nu-i plăcea şi ei căzuseră de acord mai devreme că J-3 va propune un alt plan.

— Stimaţi domni, dacă nu avem decât un singur portavion, atunci ar trebui să rămână portavion, nu să-l transformăm în navă antisubmarin.

— Te ascultăm, Eddie, zise Hilton.

— Să îl mutăm pe *Kennedy* aici, spuse el indicând o poziţie la vestul Insulelor Azore. Josh poate păstra escadrilele de atac. Îl aducem pe *Invincible* în apropierea coastei pentru a se ocupa de submarine. Pentru asta l-au construit englezii, nu? Se pare că face treabă bună. *Kennedy* este o armă ofensivă, misiunea lui e să ameninţe. Bun, dacă hotărâm să dispunem forţele aşa, el chiar constituie o ameninţare. De aici le poate lovi navele de suprafaţă fără să intre în raza de acţiune a rachetelor ruseşti.

— Mai mult de atât, remarcă Stanford arătându-le nişte vase de pe hartă, ameninţăm şi forţele de aici. Dacă sovieticii pierd petrolierele astea, nu se mai întorc acasă. Ca să evite pericolul ăsta, o să îşi schimbe dispunerea forţelor. În primul rând, îl vor muta pe *Kiev* departe de ţărm pentru a oferi ceva protecţie aeriană contra aviaţiei de pe *Kennedy*. Aparatele S-3 pot decola şi de la bazele de pe uscat şi acoperă aceeaşi zonă, mai spuse el şi trasă o linie la vreo 700 de kilometri de ţărm.

— Asta înseamnă să-l lăsăm pe *Invincible* singur, observă amiralul Foster.

— Josh a cerut S-3-uri ca acoperire pentru englezi.

Blackburn se întoarse către şeful de stat-major de la aviaţie, generalul Claire Barnes.

— Aţi cerut ajutor, o să-l primiţi, zise Barnes. Mâine seară un Sentry să fie pe deasupra lui *Invincible* pe care, dacă-l mutaţi aproape de ţărm, o să-l putem proteja zi şi noapte. Trimit şi o escadrilă de F-16 ca escortă, dacă vreţi.

— Şi ce vrei în schimb, Max? îl întrebă Foster.

Nimeni nu-i spunea Claire.

— Din câte ştiu, escadrilele de pe *Saratoga* stau degeaba. Până sâmbătă o să avem cinci sute de avioane de vânătoare desfăşurate de la Dover până la Loring. Băieţii mei nu ştiu prea multe despre lupta împotriva vaselor de suprafaţă. Vor trebui să înveţe repede. Aş dori să-i trimiteţi pe băieţii voştri să lucreze cu ai mei şi mai vreau şi Tomcat-urile. Îmi place ideea de avion de vânătoare înarmat cu rachete. O escadrilă va opera în zona Islandei, alta în New England pentru a urmări ce ne pregăteşte Ivan. O să am grijă să îndulcesc situaţia. Dacă vreţi, o să trimit câteva petroliere la Lajes pentru ca avioanele lui *Kennedy* să continue să zboare.

— Blackie? întrebă Foster.

— S-a făcut! încuviinţă Blackburn. Singurul lucru care mă îngrijorează e că *Invincible* nu are o capacitate antisubmarin prea mare.

— O să facem să aibă, spuse Stanford. Domnule amiral, ce ziceţi dacă aducem *Tarawa* de la Little Creek, pentru a completa escadra *New Jersey* cu vreo douăsprezece elicoptere antisubmarin şi vreo şase-şapte nave Harrier pe care le are la bord.

— Îmi place ideea, veni imediat răspunsul lui Harris. În acest fel, o să avem două portavioane mici, cu o forţă de luptă considerabilă chiar înaintea lor, *Kennedy* va fi leul puternic care îi va încolţi de la est, iar câteva sute de avioane de vânătoare vor veni dinspre vest. Asta îi va obliga pe ruşi să-şi împartă forţele în trei direcţii, iar nouă ne va mări capacitatea de patrulare antisubmarin.

— *Kennedy* e capabil să îşi îndeplinească misiunea singur? întrebă Hilton.

— Pe asta contăm, îi răspunse Blackburn. Noi putem distruge unul, poate chiar două dintre cele patru grupuri într-o oră. Cel care sunt mai aproape de ţărm rămân în sarcina ta, Max.

— Cât timp aţi repetat voi doi scena asta? întrebă în glumă generalul Maxwell, comandantul trupelor de infanterie marină, uitându-se la ofiţerul de operaţii.

Toată lumea râse.

Octombrie Roşu

Inginerul-şef Melekin curăţă compartimentul reactorului

înainte de a începe să caute scurgerea. Ramius şi Petrov erau şi ei de faţă, la care se mai adăugau şi ofiţerii de serviciu la motoare şi unul dintre tinerii locotenenţi, Sviadov. Trei dintre ofiţeri aveau contoare Geiger.

Reactorul se afla într-o incintă destul de mare pentru a putea adăposti uriaşul recipient cilindric din oţel. Deşi nu era în funcţiune, obiectul era cald. În fiecare colţ al încăperii se afla câte un detector automat de radiaţii, înconjurat de un cerc roşu. Pe peretele din faţă şi din spate se aflau alte detectoare. Dintre toate compartimentele de pe submarin, acesta era cel mai curat. Podeaua şi pereţii despărţitori din oţel inoxidabil erau vopsiţi în alb. Motivul era limpede: chiar şi cea mai mică scurgere a lichidului de răcire din reactor devenea instantaneu vizibilă chiar dacă nici unul dintre detectoare nu o semnala.

Sviadov se urcă pe o scară de aluminiu fixată lateral pe vasul reactorului pentru a plimba sonda contorului Geiger peste fiecare îmbinare de ţevi. Difuzorul aparatului era dat la maxim, ca să poată fi auzit de toţi cei din încăpere, iar Sviadov avea la rândul lui o cască. Tânărul era foarte încordat. Numai un nebun s-ar fi putut crede în siguranţă atunci când căuta o scurgere de radiaţii. Este şi o glumă în marina sovietică: „Cum deosebeşti un marinar din Flota Nordului? Străluceşte în întuneric”. Când erau la ţărm, se distraseră pe cinste la gluma asta, dar acum nu mai simţea la fel. Ştia că el avea rolul principal în această operaţiune pentru că era cel mai tânăr, cel mai puţin experimentat şi, practic, ofiţerul de care se puteau lipsi cel mai uşor. Era un adevărat efort pentru el să împiedice tremuratul genunchilor, în timp ce se întindea de colo-colo pe ţevăria reactorului.

Aparatul făcea din când în când zgomot şi Sviadov simţea stomacul cum i se strânge la fiecare clicăit care se auzea la trecerea unei particule aleatoare prin tubul de gaz ionizat. La fiecare câteva secunde, se uita la indicatorul care arăta intensitatea radiaţiei. Era în valorile normale, abia măsurabile, învelişul reactorului era format din patru straturi de oţel înalt aliat, fiecare gros de câţiva centimetri. Cele trei spaţii intermediare erau umplute cu un amestec de apă cu bariu izolate apoi cu un strat de plumb şi un strat de polietilenă, totul menit să împiedice pierderea de neutroni sau particule gama. Această combinaţie de materiale (oţel, bariu, plumb şi plastic) reuşea să oprească elementele periculoase ale reacţiei, la exteriorul reactorului regăsindu-se doar o încălzire locală, cu

câteva grade. Spre liniştea lui Sviadov, contorul indica un nivel de radiaţie mai mic chiar decât cel de pe plaja de la Soci. Cel mai mare nivel a fost măsurat lângă un bec. Locotenentul surâse.

— Toate măsurătorile sunt între limitele normale, tovarăşi, raportă Sviadov.

— Ia-o de la capăt; ordonă Melekin, fă-le din nou!

După alte 20 de minute, Sviadov, care transpira de la aerul cald care se adunase în partea de sus a compartimentului, raportă acelaşi lucru. Coborî cu mare greutate, căci mâinile şi picioarele îi erau vlăguite.

— Ia o ţigară, îi sugeră Ramius. Te-ai descurcat foarte bine, Sviadov!

— Vă mulţumesc, tovarăşe comandant. E cald acolo sus, din cauza becurilor şi a ţevilor de răcire.

Locotenentul îi dădu tahiometrul lui Melekin. În partea de jos, acesta indica o măsurătoare cumulativă, care era lejer în limitele normale.

— Probabil au fost nişte ecusoane contaminate, comentă destul de acru inginerul-şef. Nici nu ar fi prima oară când se întâmplă. Vreun glumeţ de la fabrică sau de la serviciul de aprovizionare de pe şantier, ca să aibă activitate şi prietenii noştri de la GRU. „Sabotorii!” O glumă de-asta ar trebui să fie răsplătită cu un glonţ în cap.

— Poate că da, zise Ramius râzând. Vă amintiţi incidentul de pe *Lenin?*

Se referea la un spărgător de gheaţă nuclear care stătuse doi ani în doc din cauza unui incident la reactor.

— Bucătarul navei avea nişte tigăi pătate şi un inginer dement i-a zis să folosească aburul încins să le cureţe. Şi idiotul s-a dus la generatorul de aburi şi a deschis o supapă de inspecţie şi a pus sub ea tigăile!

Melekin dădu ochii peste cap.

— Acum îmi amintesc! Eram ofiţer tehnic. Comandantul ceruse un bucătar cazac…

— Îi plăcea *kaşa* cu carne de cal, zise Ramius.

— … Şi prostul n-avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă o navă. A murit şi au mai murit încă trei pe lângă el, a contaminat naibii tot compartimentul pentru două luni. Comandantul a ieşit din gulag abia anul trecut.

— Fac pariu că tigăile s-au curăţat bine, spuse Ramius.

— Sigur, Marko Aleksandrovici, le vor putea folosi abia peste

vreo cincizeci de ani, râse răguşit şi Melekin.

„Grozavă treabă să spui aşa ceva în faţa unui ofiţer tânăr”, se gândi Petrov. Nu era nimic, dar nimic amuzant la o scurgere de la un reactor. Dar Melekin era cunoscut pentru umorul lui şi doctorul îşi imagină că acei 20 de ani în care muncise la reactoare le permiteau şi lui şi comandantului să trateze flegmatic pericolele potenţiale. Şi-apoi era şi o morală implicită a istorioarei: să nu se apropie de reactor decât cei care ştiu ce au de făcut.

— Foarte bine, zise Melekin, acum o să verificăm ţevile din compartimentul generatorului. Hai, Sviadov, încă ne sunt de mare folos picioarele unui tânăr!

Următorul compartiment de la pupa conţinea schimbătorul de căldură şi generatorul de aburi, alternatoarele şi echipamentul auxiliar. Turbinele principale se aflau în compartimentul de alături şi acum erau inactive, în timpul funcţionării şenilelor electrice. În orice caz, aburul care le punea în mişcare ar fi trebuit să nu fie contaminat. Numai circuitul primar era radioactiv. Lichidul de răcire al reactorului conţinea radioactivitate de scurtă durată, potenţial periculoasă, dar nu se transforma niciodată înapoi. Apa necontaminată din circuitul secundar prelua căldura de la circuitul primar şi se transforma în abur.

Cele două circuite de apă se întâlneau în interiorul schimbătorului de căldură, dar nu se amestecau niciodată, circulând prin ţevi separate.

Sistemul de ţevi al circuitului secundar era mult mai complex şi inspecţia lui dură mai mult de 50 de minute. Aceste ţevi nu erau la fel de bine izolate ca acelea de mai devreme. Sviadov fusese la un pas de a se opri în vreo două rânduri, iar faţa îi era scăldată în transpiraţie înainte de a termina prima verificare.

— Din nou, toate valorile sunt normale, tovarăşi.

— Bun, zise Melekin. Vino şi te odihneşte puţin înainte să le verifici şi a doua oară!

Sviadov mai că i-ar fi „mulţumit” şefului lui pentru asta, dar nu s-ar fi cuvenit. Ca tânăr ofiţer al Comsomolului, dedicat acestuia, nici o sarcină nu ar fi trebuit să fie peste puterile lui. Coborî cu multă grijă şi Melekin îi mai dădu o ţigară. Inginerul-şef, un bărbat cu părul grizonat, era un perfecţionist prin excelenţă, căruia îi plăcea să aibă grijă de oamenii lui.

— O, mulţumesc, tovarăşe, spuse Sviadov.

Petrov luă un scaun pliant şi i-l întinse:

— Luaţi loc, tovarăşe locotenent, mai odihneşte-ţi picioarele.

Locotenentul se aşeză imediat şi-şi întinse picioarele amorţite.

Ofiţerii de la WMUPP îi spuseseră că este foarte norocos că a plecat în această cursă. Ramius şi Melekin erau cei mai buni instructori pe care îi avea flota, nişte oameni a căror bunătate şi competenţă erau apreciate de subalternii lor.

— Ar trebui să izoleze mai bine ţevile alea, zise Ramius.

Melekin clătină din cap.

— Atunci ar fi prea greu de inspectat, zise el şi-i dădu comandantului contorul Geiger.

— Valorile sunt sigure, spuse comandantul citind indicaţia totală. Când uzi grădina, eşti mai expus decât aici.

— Aşa e, făcu Melekin. Minerii sunt mai expuşi decât noi din cauza scurgerilor de radon din mine. Nişte ecusoane proaste, ăsta e răspunsul. Ce-ar fi să verificăm tot lotul?

— Am putea face şi asta, tovarăşe Melekin, veni răspunsul lui Petrov. Dar, în condiţiile duratei prelungite a cursei noastre, va trebui să stăm câteva zile fără nici un ecuson. Contravine regulamentului. Din păcate.

— Aveţi dreptate. În orice caz, ecusoanele nu au decât rolul de a face o verificare suplimentară a instrumentelor noastre, admise Ramius şi făcu semn către detectoarele marcate cu cercuri roşii prin tot compartimentul.

— Chiar vreţi să mai verificăm ţevăraia încă o dată? întrebă Melekin.

— Cred că aşa ar trebui, zise Ramius.

Sviadov înjură în gând, cu ochii în podea.

— Nu putem niciodată fi prea precauţi când e vorba de siguranţa oamenilor, cită el din doctrină. Îmi pare rău, tovarăşe sublocotenent.

Doctorului nu-i părea rău de loc. El chiar se îngrijorase din cauza asta şi acum se simţea mult mai liniştit.

După o oră, se termină şi cea de-a doua verificare. Petrov îl luă pe Sviadov cu el în cabinet, la prova, să îi dea nişte pastile cu sare şi ceai pentru hidratare.

Ofiţerii superiori plecară şi ei, iar Melekin ordonă să fie repornit reactorul.

Recruţii se întoarseră în posturi uitându-se unul la altul. Ofiţerii lor tocmai verificaseră compartimentele „fierbinţi” cu instrumente de măsurare a radiaţiei. Doctorul navei arăta destul

de palid dinainte şi nu voia să spună de ce. Nu doar unul dintre supraveghetorii de la motoare îşi pipăi îngrijorat ecusonul de radiaţie şi se uită la ceas să vadă cât mai are până iese din tură.

A OPTA ZI
VINERI, 10 DECEMBRIE

HMS Invincible

Ryan se trezi în obscuritate. Draperiile de la cele două mici hublouri erau trase. Scutură din cap ca să-şi revină şi să-şi dea seama ce se întâmplă în jurul lui. *Invincible* era în marş, dar cu o viteză mai mică acum. Se ridică să se uite prin hublou şi văzu ultimele străluciri roşietice ale apusului printre norii mânaţi de vânt. Se uită la ceas şi făcu nişte calcule îndoielnice în minte, ajungând la concluzia că ora locală e şase seara. Asta însemna că dormise vreo şase ore. Se simţea destul de bine în condiţiile date. Avea o oarecare durere de cap de la brandy – şi avea şi infirmarea teoriei că o băutură de calitate nu se lasă cu mahmureală – şi-şi simţea muşchii înţepeniţi. Făcu nişte genuflexiuni să mai scape de amorţeală.

Baia cabinei era mică. Minusculă, mai bine zis. Ryan îşi dădu cu apă rece pe faţă şi-s clăti gura, hotărât să nu se uite în oglindă. Dar conchise că trebuia să se uite. O fi fost el un impostor, dar purta uniforma ţării lui şi trebuia să arate prezentabil. Într-un minut îşi aşeză părul şi uniforma. Cei de la CIA făcuseră nişte haine pe cinste dacă ne gândim că totul fusese contra cronometru. După ce termină, se duse la uşa dinspre puntea pavilionului.

— Te simţi mai bine, Jack? îl întrebă amiralul White şi îi făcu semn spre o tavă plină cu ceşti.

Numai ceai, dar tot era un început.

— Mulţumesc, domnule amiral. Cele câteva ore de somn mi-au făcut bine. Cred că am ajuns numai bine pentru masa de seară.

— Adică pentru micul dejun, îl corectă White râzând.

— Cum… a, vreţi să repetaţi? se bâlbâi Ryan şi-şi scutură puternic capul, simţindu-se încă ameţit.

— Ăla-i un răsărit, nu un apus, domnule comandor. Am primit alte ordine; acum mergem din nou spre vest. *Kennedy* se îndreaptă cu viteză maximă spre est şi noi vom patrula lângă coastă.

— Cine a ordonat asta, domnule amiral?

— CINCLANT. Din câte înţeleg, Joshua nu a fost deloc încântat. Potrivit ordinelor, vei mai rămâne cu noi o vreme şi, în condiţiile astea, părea rezonabil să te lăsăm să dormi. Se pare că aveai mare nevoie de odihnă.

„Atunci înseamnă că au fost optsprezece ore”, se gândi Ryan. Nici nu e de mirare că amorţise tot.

— Arăţi mult mai bine, observă amiralul White din scaunul lui de piele.

Se ridică, îl luă de braţ şi îl conduse la pupa.

— Şi acum să ne ocupăm de micul dejun! Te-am aşteptat. Căpitanul Hunter o să-ţi facă o scurtă prezentare a noilor ordine. Vremea va fi mai frumoasă în următoarele zile, din câte am auzit. Ordinele privind escorta s-au mai schimbat. Vom opera în cooperare cu grupul *New Jersey,* pe care-l ştii prea bine. Operaţiunile antisubmarin încep efectiv peste vreo douăsprezece ore. E foarte bine că ai dormit mai mult, băiete. O să-ţi prindă al naibii de bine.

Ryan îşi trecu o mână peste obraz.

— Pot să mă rad?

— În marina britanică încă este permis portul bărbii. Hai s-o lăsăm până după micul dejun.

Cabina amiralului de pe HMS *Invincible* nu se ridica la nivelul celei de pe *Kennedy*, dar era pe aproape. White avea un separeu pentru servirea mesei. Un steward în livrea albă le asigură o servire fără cusur, pregătind şi un al treilea scaun pentru Hunter, care îşi făcu apariţia după câteva minute. Când au început discuţiile, White i-a făcut semn stewardului că poate pleca.

— Urmează să ne întâlnim cu două fregate noi din clasa *Knox* peste două ore. Deja se văd pe radar. Alte două 1052, un petrolier şi două nave *Perry,* ni se vor alătura în următoarele 36 de ore. Tocmai se întorceau acasă din Mediterană. Dacă luăm în calcul şi vasele noastre de escortă, avem în total nouă nave de luptă. O forţă deloc neglijabilă. Vom opera la 800 kilometri de ţărm, iar grupul *New Jersey-Tarawa* va fi la circa 400 kilometri vest de noi.

— *Tarawa?* La ce ne trebuie un regiment de puşcaşi marini? întrebă Ryan.

Hunter explică pe scurt:

— Nu e deloc o idee rea. Chestia e că, dacă *Kennedy* se îndreaptă cu viteză maximă spre Azore înseamnă că noi vom fi

cei care vor păzi coasta americană. S-ar putea, zise el zâmbind, să fie prima oară când Royal Navy face acest lucru; oricum, e prima oară de când a ieşit de sub stăpânirea britanică.

— Ce adversari avem?

— Primele *Alfa*-uri vor ajunge în apropierea coastei la noapte, dintre care patru sunt cu mult înaintea celorlalte. Forţele sovietice de suprafaţă au trecut de Islanda azi-noapte. Sunt împărţite în trei grupuri. Dintr-unul fac parte portavionul *Kiev*, două crucişătoare şi patru distrugătoare; al doilea, probabil liderul, cu un *Kirov,* încă trei crucişătoare şi şase distrugătoare, iar cel de-al treilea îl are pe *Moskva,* alte trei crucişătoare şi şapte distrugătoare. Presupun că ruşii ar fi vrut grupurile *Moskva* şi *Kiev* aproape de ţărm, iar pe *Kirov* în larg, dar schimbarea poziţiei lui *Kennedy* o să-i oblige să-şi refacă socotelile. Oricum, au un număr mare de rachete mare-mare şi, teoretic, suntem foarte expuşi. Ca să rezolvăm problema asta, aviaţia ne trimite un E-3 Sentry într-o oră, să coopereze cu Harrier-ele noastre, iar când o să mai înaintăm mult spre vest, o să avem mai mult sprijin aerian de la bazele terestre. Per total, nu prea avem o poziţie de invidiat, dar nici Ivan n-o duce mai bine. În ceea ce priveşte găsirea lui *Octombrie Roşu...* continuă Hunter ridicând din umeri, căutările noastre depind de modul în care Ivan hotărăşte să-şi desfăşoare forţele. Deocamdată menţinem contactul. *Alfa* care e în fruntea grupului se află la peste 100 de kilometri de noi, cu o viteză de peste 40 de noduri şi un elicopter îl urmăreşte. Cam asta e tot ce avem, conchise şeful operaţiunilor flotei. Vrei să cobori cu noi?

— Domnule amiral, îmi permiteţi?

Ryan dorea mult să vadă centrul de comandă al navei *Invincible.*

— Sigur.

Treizeci de minute mai târziu, Ryan se afla într-o cameră cufundată în întuneric, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu instrumente electronice şi cu ecrane de monitorizare. Oceanul Atlantic era plin de submarine ruseşti.

Casa Albă

Ambasadorul URSS intră în Biroul Oval la 10.59, cu un minut mai devreme decât era fixată întâlnirea. Era un bărbat scund şi

obez, cu faţa rotundă, cum o au slavii şi o privire de care un jucător profesionist ar fi fost tare mândru. Nu se putea citi nimic în ochii lui. Era diplomat de carieră şi ocupase mai multe posturi în lumea occidentală; de treizeci de ani lucra în Ministerul Afacerilor Externe al Partidului Comunist.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, domnule Pelt, îi salută politicos Alexei Arbatov, înclinând capul spre unul, apoi spre celălalt.

Observă imediat că preşedintele stătea pe scaunul din spatele biroului. Înainte, de fiecare dată, preşedintele obişnuia să ocolească biroul să-şi întâmpine oaspetele şi să dea mâna cu el, abia după aceea se aşeza.

— Vă rog să serviţi o cafea, domnule ambasador, îi spuse Pelt.

Arbatov îl cunoştea foarte bine pe acest consilier al preşedintelui în probleme de securitate naţională. Jeffrey Pelt absolvise Centrul de Studii Strategice şi Internaţionale al Universităţii din Georgetown; era un inamic, însă unul manierat, un *kulturnîi.* Arbatov era sensibil la amabilităţile formalităţilor. Astăzi Pelt stătea lângă şeful său, evitând să se apropie de ursul sovietic. Arbatov nu servi cafea.

— Domnule ambasador, începu Pelt, am constatat existenţa unei activităţi navale sovietice neobişnuite în Atlanticul de Nord.

— Adevărat? făcu Arbatov, ridicând sprâncenele a uimire, dar expresia feţei lui nu păcăli pe nimeni. Eu nu ştiu nimic în acest sens. După cum bine ştiţi, nu am fost marinar niciodată.

— N-am putea să trecem peste rahaturile astea, domnule ambasador? spuse preşedintele.

Arbatov nu-şi îngădui să se arate surprins de vulgaritatea limbajului. Aşa, preşedintele american părea foarte asemănător cu ruşii şi, asemenea oficialilor sovietici, părea să aibă nevoie de un profesionist ca Pelt, care să mai îndulcească atmosfera.

— Este clar că aproape o sută de nave sovietice operează în Atlanticul de Nord sau se îndreaptă într-acolo. Preşedintele Narmonov şi predecesorul meu au căzut de acord, cu nişte ani în urmă, ca asemenea operaţiuni să nu aibă loc decât în urma unei notificări. Scopul acestui acord era, după cum ştiţi, prevenirea actelor care ar putea părea că provoacă în mod nejustificat pe unul sau pe celălalt. Acest acord a fost respectat, cel puţin până la evenimentele de acum. Consilierii mei în probleme militare spun că ceea ce se întâmplă acolo, seamănă foarte mult cu un exerciţiu militar, dar poate şi să preceadă un război. După ce ar

trebui să le deosebim? Navele sovietice se află acum la est de Islanda şi curând se vor afla într-o poziţie din care pot ameninţa rutele noastre comerciale către Europa. Situaţia este cel puţin neliniştitoare şi poate merge până la o provocare în toată regula, nejustificată şi extrem de gravă. Amploarea acestor acţiuni nu a fost făcută publică până acum. Lucrurile nu pot rămâne aşa, iar când va fi publică, Alex, poporul american îmi va cere să acţionez la rândul meu.

Preşedintele făcu o pauză în aşteptarea unui răspuns, dar interlocutorul lui doar dădu din cap. Pelt fu cel care continuă:

— Domnule ambasador, ţara dumneavoastră a găsit că se cuvine să încalce un acord care a fost ani de zile un model de cooperare între Est şi Vest. Cum aţi putea crede că vom privi actul dumneavoastră altfel decât ca pe o provocare?

— Domnule preşedinte, domnule Pelt, într-adevăr eu nu ştiu nimic despre toate astea, minţi Arbatov cu aerul cel mai nevinovat. Voi contacta imediat Moscova pentru a stabili care este starea de fapt. Doriţi să le transmit ceva cu această ocazie?

— Da. După cum veţi înţelege prea bine şi dumneavoastră şi superiorii dumneavoastră de la Moscova, spuse preşedintele, vom desfăşura forţe navale şi aeriene care să le ţină sub observaţie pe cele sovietice. Prudenţa ne obligă să o facem. Nu avem nici cea mai mică intenţie de a ne amesteca în operaţiile legitime – oricare ar fi ele – desfăşurate de forţele sovietice. Nu vrem să lansăm la rândul nostru o provocare, dar, potrivit acordului, avem dreptul să ştim şi noi ce se întâmplă, domnule ambasador. Până când aflăm, nu suntem în măsură să dăm oamenilor noştri ordinele care se impun. Ar fi bine ca guvernul dumneavoastră să ia în calcul faptul că, la atâtea vase şi sovietice şi americane şi cu atâtea aeronave concentrate în aceeaşi zonă avem inevitabil o situaţie foarte riscantă. Oricând pot avea loc accidente. Orice acţiune a unei părţi implicate şi care, în alte condiţii, ar părea inofensivă ar putea acum să pară cu totul altceva. Domnule ambasador, multe războaie au început aşa.

Preşedintele se rezemă şi lăsă ideea să mai plutească în aer câteva clipe. Când începu din nou să vorbească, tonul lui deveni mult mai blând:

— Se înţelege, cred, că această posibilitate este destul de mică, dar nu ar fi de-a dreptul iresponsabil să ne asumăm asemenea riscuri?

— Domnule preşedinte, v-aţi argumentat foarte bine punctul de vedere, ca întotdeauna, dar, după cum ştiţi, navigaţia pe mare este permisă tuturor şi…

— Domnule ambasador, îl întrerupse Pelt, gândiţi-vă puţin la o analogie simplă. Vecinul dumneavoastră începe să patruleze prin curtea lui cu o puşcă de vânătoare şi în timpul ăsta copiii dumneavoastră se joacă în faţa casei. O asemenea acţiune nu ar fi ilegală din punct de vedere tehnic, să zicem. Chiar şi aşa, nu v-ar îngrijora situaţia?

— Aşa este, domnule Pelt, dar situaţia pe care tocmai aţi descris-o nu seamănă deloc cu…

Acum preşedintele era cel care interveni:

— Nu seamănă, aveţi dreptate. Situaţia cu care ne confruntăm este incomparabil mai periculoasă. Este vorba de încălcarea unui acord şi tocmai lucrul acesta mi se pare foarte alarmant. Am sperat că am intrat într-o nouă etapă a relaţiilor americano-sovietice. Am stabilit deja care sunt diferenţele de strategii economice. Tocmai am încheiat un acord privind comerţul cu cereale. Şi aţi jucat un rol foarte important în semnarea acestui acord. Relaţiile au evoluat, domnule ambasador, să fie acesta sfârşitul lor? întrebă preşedintele şi clătină insistent din cap. Eu nădăjduiesc că nu, dar decizia vă aparţine. Relaţiile dintre ţările noastre trebuie să se bazeze, pe încredere. Domnule ambasador, cred că nu v-am alarmat. După cum ştiţi foarte bine, am obiceiul să vorbesc deschis. Personal, îmi displace toată disimularea alunecoasă din diplomaţie. În momente ca acesta trebuie să comunicăm rapid şi fără ascunzişuri. Ne confruntăm cu o situaţie periculoasă şi trebuie să conlucrăm şi foarte rapid, pentru a o rezolva. Comandanţii armatelor noastre sunt foarte îngrijoraţi şi trebuie să aflu – chiar azi – ce pun la cale forţele navale ale ţării dumneavoastră. Aştept răspunsul în seara asta, până la şapte. Dacă nu va veni, voi apela la linia directă cu Moscova pentru a-l obţine.

Arbatov se ridică în picioare.

— Domnule preşedinte, voi transmite mesajul dumneavoastră în cel mult o oră. Vă rog totuşi să aveţi în vedere diferenţa de fus orar dintre Moscova şi Washington…

— Ştiu că tocmai a început sfârşitul de săptămână şi că Uniunea Sovietică e paradisul muncitorilor, dar bănuiesc că unii dintre conducătorii ţării dumneavoastră sunt încă la datorie. În orice caz, nu vă mai reţin. Vă doresc o zi bună.

Pelt îl conduse pe Arbatov până la uşă, apoi se întoarse şi se aşeză pe scaun.

— Poate am fost totuşi cam dur cu el, spuse preşedintele.

— Poate că da.

Pelt era de părere că fusese al naibii de dur. Nu-l plăcea din cale-afară pe rus, însă, la rândul lui, aprecia amabilităţile întâlnirilor diplomatice.

— Cred că am putea spune că aţi reuşit să-i transmiteţi mesajul dorit.

— Ştie.

— Ştie. Însă nu ştie că ştim şi noi.

— Aşa credem noi, zise preşedintele făcând o grimasă. Ce joc dement mai e şi ăsta! Şi când te gândeşti ce carieră frumoasă şi sigură aveam eu când trimiteam mafioţii la închisoare… Crezi că o să muşte din momeala pe care i-am aruncat-o?

— Cu „operaţiunile legitime”? Aţi văzut cum i-au zvâcnit mâinile când i-aţi spus asta? O să-nghită momeala cu undiţă cu tot.

Pelt se duse să-şi toarne puţină cafea. Îi plăcea foarte mult porţelanul ăsta smălţuit cu aur.

— Mă întreb cum o să-i spună. Operaţiuni legitime… probabil o să spună că e o misiune de salvare. Dacă afirmă că era un exerciţiu al flotei ar însemna să recunoască faptul că au încălcat protocolul cu notificarea. O operaţiune de salvare ar justifica un asemenea nivel de activitate, viteza cu care a fost iniţiată şi lipsa oricăror declaraţii publice. Presa lor niciodată nu raportează cazuri de genul ăsta. Bănuiala mea e că-i vor spune operaţiune de salvare, cum că a dispărut un submarin, poate chiar o să ajungă să spună că era un submarin strategic.

— Ei, n-ar merge ei până acolo. Avem şi acordul ăla prin care ne angajăm să ţinem submarinele la cel puţin 800 de kilometri de ţărm. Arbatov probabil că a primit deja instrucţiuni despre ce să ne spună, dar încearcă să tragă de timp. E puţin probabil să nu cunoască nimic. Ştim şi noi cum compartimentează ruşii informaţiile. Crezi că dăm prea mare importanţă talentului său de a se arăta rănit pe nedrept?

— Nu cred, domnule preşedinte. Este un principiu al diplomaţiei care spune că trebuie să ştie cineva măcar o parte din adevăr, încât să poată minţi convingător, observă Pelt.

Preşedintele zâmbi.

— Păi atunci au avut destul timp să joace rolul ăsta. Sper că

reacţia mea întârziată nu îi va dezamăgi.

— Nu, domnule preşedinte. Alex probabil că se aştepta să-l şi daţi afară.

— Mi-a trecut şi mie prin minte s-o fac, chiar de mai multe ori. Farmecul lui diplomatic a dat greş mereu în cazul meu. Aşa-i cu toţi ruşii – îmi aduc aminte de capii Mafiei pe care îi urmăream în justiţie. Aceeaşi spoială de cultură şi bune maniere şi aceeaşi lipsă de moralitate.

Preşedintele clătină din cap. Vorbea din nou ca un tip dur.

— Rămâi pe-aproape, Jeff. I-am zis lui George Farmer să vină în câteva minute, dar vreau să fii şi tu pe-aici când se întoarce amicul nostru.

Pelt se duse la el în birou, reflectând asupra remarcii preşedintelui. Avea dreptate, oricât de crud ar fi părut, recunoscu el. Cea mai mare insultă adusă unui rus şcolit era să-i zici *nekulturnîi,* „necivilizat” – cuvântul nu putea fi tradus exact; totuşi, aceiaşi oameni care stăteau în lojele Operei de Stat din Moscova şi plângeau la sfârşitul unei reprezentanţii din *Boris Godunov* puteau să se întoarcă în acelaşi moment şi să ordone execuţia sau condamnarea la închisoare a o sută de oameni fără să clipească. Erau un popor ciudat, iar filosofia lor politică era şi mai ciudată. Dar preşedintele era prea ascuţit la limbă şi Pelt şi-ar fi dorit să se mai îmblânzească puţin. Una era să ţii un discurs în faţa Legiunii Americane şi alta să discuţi cu ambasadorul unei mari puteri.

Sediul CIA

— CARDINAL are probleme, domnule judecător, zise Ritter luând loc.

— Mă aşteptam, spuse Moore scoţându-şi ochelarii şi începând să se frece la ochi.

Ryan încă nu ştia de nota oficială pe care o primise de la şeful de post din Moscova, unde scria că, pentru a trimite ultimul mesaj, CARDINAL scurtcircuitase jumătate din şirul de curieri care făceau legătura între Kremlin şi Ambasada Statelor Unite. Agentul devenea tot mai îndrăzneţ pe măsură ce înainta în vârstă.

— Şi ce spune mai exact şeful antenei de la Moscova?

— CARDINAL se pare că ar fi la spital, din cauza unei

pneumonii. Poate că e adevărat, numai că…

— El e bătrân, acolo e iarnă, dar cine mai crede în coincidenţe? se întrebă Moore plecând privirea. Ce crezi că o să se întâmple dacă l-au trădat?

— O să moară fără zgomot. Depinde cine l-a trădat. Dacă e vorba de KGB, atunci s-ar putea să vrea să obţină nişte informaţii de la el, mai ales că plecarea amicului nostru Andropov le-a ştirbit prestigiul. Dar nu cred să fie aşa. Dacă ţinem cont de cine e sponsorul lui, ar fi prea mult scandal. La fel şi dacă îl dă în primire GRU. Nu, o să-l chinuiască vreo câteva săptămâni şi apoi îi fac felul cât mai discret. Un proces public ar fi contraproductiv.

Judecătorul se încruntă. Parcă erau nişte medici care discutau soarta unui pacient muribund. Nici măcar nu ştiau cum arăta acest CARDINAL. Undeva prin dosar era şi o fotografie, dar el n-o văzuse până acum. Aşa era mai simplu. Ca judecător la Curtea de Apel, nu fusese niciodată obligat să-l privească în ochi pe acuzat; nu făcea decât să aplice legea cât mai detaşat. Încerca să facă la fel şi în colaborarea lui cu CIA. Moore ştia că atitudinea lui putea fi interpretată ca o laşitate şi că de la directorul CIA se aştepta la mai mult, dar şi spionii mai îmbătrâneau, iar bătrânii ajungeau să aibă conştiinţă şi îndoieli, ceea ce tinerilor nu prea le dădea bătaie de cap. Venise momentul să părăsească „compania”. Trecuseră aproape trei ani, era de ajuns. Înfăptuise lucrurile pentru care ajunsese acolo.

— Spune-i şefului de post să renunţe. Să nu pună nici un fel de întrebări despre CARDINAL. Dacă e într-adevăr bolnav, o să mai primim veşti de la el. Dacă nu, iarăşi o să aflăm.

— Aşa e.

Ritter reuşise să confirme rapoartele lui CARDINAL. Un agent raportase că navele din flotă pleacă în larg cu mai mulţi ofiţeri politici decât înainte, altul că forţele de suprafaţă sunt comandate de cineva care absolvise Academia şi era prieten intim al lui Gorşkov, care luase avionul până la Severomorsk şi apoi se îmbarcase pe *Kirov* cu câteva minute înainte de plecare. Se mai spunea că inginerul care-l proiectase pe *Octombrie Roşu* ar fi plecat cu el. Un agent britanic raportase că focoasele pentru diferite arme de pe navele de suprafaţă au fost luate în grabă din depozitele lor de la ţărm. În fine, un raport neconfirmat spunea că amiralul Korov, comandantul Flotei Nordului, nu era la postul de comandă; nu se ştia unde se află cu exactitate. Toate aceste informaţii erau suficiente pentru a confirma raportul WILLOW şi

continuau să sosească.

Academia Navală

— Skip!

— O, vă salut, domnule amiral! Vreţi să staţi lângă mine? întrebă Tyler făcându-i semn către un scaun liber din faţa lui.

— Am un mesaj pentru tine din partea Pentagonului.

Comandantul Academiei Navale, fost ofiţer pe submarin, se aşeză.

— Ai o întâlnire în seara asta la 19.30. Atât mi-au zis.

— Foarte bine! zise Tyler, care tocmai termina de mâncat.

De luni lucrase la programul de simulare aproape non-stop.

Întâlnirea respectivă însemna că va avea acces la acel Cray-2 al Forţelor Aeriene (USA F) chiar în seara asta. Era pregătit.

— Până la urmă, de ce e atâta agitaţie?

— Îmi pare rău, nu pot să spun nimic. Ştii cum e.

Casa Albă

Ambasadorul sovietic se întoarse la 4.00 după-amiaza. Pentru a evita să afle presa, fusese condus în clădirea Trezoreriei, de peste drum de Casa Albă şi apoi venise printr-un tunel de a cărui existenţă ştiau foarte puţini. Preşedintele sperase că şi asta îi dăduse ambasadorului sentimentul că lucrurile nu sunt chiar în regulă. Pelt veni şi el în ultimul moment ca să fie prezent la sosirea lui Arbatov.

— Domnule preşedinte, spuse Arbatov luând poziţia de salut milităresc.

Preşedintele nu ştia ca acesta să fi fost vreodată în armată.

— Am primit ordin să vă transmit regretele guvernului sovietic pentru faptul că nu am avut timp să vă informăm asupra acestei probleme. Unul dintre submarinele noastre nucleare a dispărut şi se presupune că s-a pierdut. Am iniţiat o operaţiune de salvare de urgenţă.

Preşedintele încuviinţă sobru, făcându-i semn ambasadorului să ia loc. Alături stătea Pelt.

— Este destul de stânjenitor, domnule preşedinte. Ştiţi, în marina noastră, ca şi în cea americană, datoria pentru cei care

lucrează pe un submarin nuclear este o sarcină de cea mai mare importanţă şi, în consecinţă, cei selectaţi pentru a o îndeplini sunt dintre cei mai bine instruiţi şi de încredere oameni ai noştri. În cazul acesta, în mod special, mai mulţi membri ai echipajului – mai precis, ofiţerii – sunt fii ai unor înalţi oficiali ai Partidului. Unul dintre ei este chiar fiul unui membru al Comitetului Central – fireşte, nu pot să vă spun care anume. Efortul considerabil al Marinei Militare sovietice de a-şi regăsi fiii este de înţeles, deşi admit că este uşor neregulamentar.

Arbatov îşi juca foarte bine rolul de stânjenit, vorbind ca şi cum ar fi încredinţat cuiva un secret de familie.

— De aceea, toată această situaţie s-a transformat într-o operaţiune „totală”. După cum ştiţi, fără îndoială, ea a fost iniţiată practic peste noapte.

— Înţeleg, zise preşedintele cu compasiune. Atunci mă simt ceva mai bine, Alex. Jeff, cred că orele sunt destul de înaintate. Ce-ar fi să ne pregăteşti ceva de băut. Alex, un Bourbon?

— Da, domnule preşedinte, mulţumesc.

Pelt se duse către un dulap din lemn de trandafir montat în perete. Preţiosul obiect de mobilier avea înăuntru un mic bar, la care se adăuga o frapieră cu gheaţă, schimbată în fiecare după-amiază. Preşedintelui îi plăcea adesea să bea un pahar, două înainte de masa de seară, iar lui Arbatov asta îi aducea aminte din nou de compatrioţii săi. Pelt avea o experienţă îndelungată de „barman” al preşedintelui. În numai câteva minute se întoarse aducând trei pahare.

— Să fim sinceri, noi chiar bănuiam că este vorba de o operaţiune de salvare, zise Pelt.

— Eu nu ştiu cum de-i facem pe tinerii noştri să se înhame la o asemenea muncă.

Preşedintele goli paharul. Arbatov încă se chinuia să şi-l termine pe-al lui. Avea obiceiul să spună pe la dineuri că îi plăcea mai mult Bourbonul american decât votca rusească. Poate chiar aşa era.

— Noi am pierdut două unităţi, din câte ştiu. La voi al câtelea ar fi, al treilea, al patrulea?

— Nu ştiu, domnule preşedinte. Cred că dumneavoastră cunoaşteţi mai bine decât mine lucrurile acestea.

Preşedintele se gândi că era prima oară când interlocutorul lui spunea adevărul în ziua aceea.

— Eu nu pot decât să fiu de acord cu dumneavoastră că un

asemenea serviciu este periculos şi foarte greu.

— Câţi oameni sunt la bordul navei, Alex?

— Nu am nici cea mai vagă idee. În jur de o sută, poate mai mulţi, poate mai puţini, aşa cred. Eu nu am fost niciodată la bordul unei nave militare.

— Majoritatea puşti, probabil, ca şi în echipajele noastre. E trist cu adevărat pentru ţările noastre că suspiciunile pe care le avem unii faţă de alţii condamnă pe atâţia dintre cei mai buni tineri ai noştri la situaţii cu totul neprevăzute, mai ales când ştim că unii nu se vor mai întoarce niciodată. Dar nu există altă soluţie, se pare.

Preşedintele făcu o pauză şi se uită pe geam. Zăpada începuse să se topească. Era momentul să-şi plaseze următoarea replică.

— Poate că am putea să vă ajutăm şi noi, veni oferta speculativă a preşedintelui. Da, poate vom trage foloase din această tragedie ca o posibilitate de a reduce un pic suspiciunile. Poate reuşim să scoatem, ceva bun din toate astea, să demonstrăm că relaţiile dintre noi s-au îmbunătăţit cu adevărat.

Pelt se întoarse, făcându-şi de lucru stângaci cu pipa. După atâţia ani de prietenie, încă nu putea înţelege cum de preşedintele îşi permitea atât de multe. Pelt îl cunoscuse la Washington University, pe când studia ştiinţele politice. Viitorul preşedinte era pe atunci şeful unei trupe de teatru. Era limpede că experienţa de actor amator îi fusese de mare ajutor în cariera juridică. Se spunea că cel puţin unul dintre capii Mafiei îi căzuse în capcană numai datorită retoricii. Preşedintele vorbea despre episodul respectiv ca despre Scena Sincerităţii.

— Domnule ambasador, vă pun la dispoziţie ajutorul şi resursele Statelor Unite pentru căutarea compatrioţilor dumneavoastră.

— Este un gest extrem de amabil din partea dumneavoastră, domnule preşedinte, dar…

Preşedintele ridică o mână.

— Fără nici un „dar”, Alex. Dacă nu putem coopera într-o situaţie de genul ăsta, cum putem spera să cooperăm în probleme mai importante? Dacă îmi aduc bine aminte, anul trecut, când unul dintre avioanele noastre de patrulare s-a prăbuşit în apropierea insulelor Aleutine, un vas de pescuit rusesc – de fapt fusese un trauler de spionaj – a salvat echipajul, le-a salvat viaţa. Alex, vă suntem datori pentru ajutorul de

atunci, e o datorie de onoare, iar americanilor nu le place să fie consideraţi nerecunoscători, zise el şi făcu o pauză teatrală. Probabil că au murit toţi, ştiţi şi dumneavoastră cum e. Cred că şansele de supravieţuire sunt la fel de mici în cazul unui accident de submarin ca şi într-un accident de avion. Dar cel puţin familiile membrilor echipajului vor şti ce s-a întâmplat. Jeff, parcă noi avem nişte echipamente speciale pentru operaţiunile de salvare a submarinelor.

— La câţi bani le dăm celor din marina militară? Sigur că avem. O să-l sun pe Foster să-l întreb.

— Bun, spuse preşedintele. Alex, ar fi prea mult dacă ne-am închipui că suspiciunile pe care le avem fiecare dintre noi se vor calma cu totul după ceva atât de mărunt. Istoria ruşilor şi a americanilor conspiră împotriva voinţei noastre. Dar hai să clădim un nou început acum. Dacă ne putem da mâna în spaţiu şi la masa tratativelor în Viena, o putem face şi aici. Le voi da toate instrucţiunile necesare comandanţilor mei imediat ce încheiem întâlnirea noastră de astăzi.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, zise Arbatov fără să trădeze situaţia dificilă în care se afla.

— Şi vă rog să îi transmiteţi respectele mele preşedintelui Narmonov şi toată compasiunea mea familiilor celor dispăruţi. Apreciez efortul Domniei Sale, ca şi al dumneavoastră, de a ne da aceste informaţii.

— Da, domnule preşedinte, mai zise Arbatov şi se ridică.

După ce au dat mâna din nou, acesta plecă. Oare ce puneau la cale americanii de fapt? Îi prevenise pe cei de la Moscova: dacă le ziceţi că e o misiune de salvare, o să ceară să contribuie şi ei. Crăciunul lor nenorocit era de vină, când toţi americanii vedeau numai finaluri fericite la orice poveste. Era o nebunie să nu îi spună altfel – la naiba cu tot protocolul!

În acelaşi timp, nu putea decât să-l admire pe preşedintele american. Un om ciudat, foarte deschis şi totuşi foarte viclean. Un tip prietenos de cele mai multe ori, dar mereu gata să se folosească de o conjunctură favorabilă. Îşi amintea poveştile pe care i le spunea bunica despre ţiganii care-şi schimbau copiii. Preşedintele american era cât se poate de rus.

— Aşadar, zise preşedintele după ce închise uşa, acum putem să stăm cu ochii pe ei şi nici măcar nu au de ce să se plângă. Mint şi noi ştim asta, dar ei nu ştiu că ştim. Şi noi minţim şi ei sigur bănuiesc ceva, dar nu şi de ce minţim. Doamne! Şi eu care

spuneam azi-dimineaţă că e periculos să nu ştii ce se întâmplă! Jeff, m-am mai gândit. Nu-mi place faptul că o parte atât de mare a marinei lor militare este implicată în operaţiuni chiar lângă coasta americană. Ryan avea dreptate, Atlanticul e oceanul nostru. Vreau ca aviaţia şi marina noastră să-i înconjoare pe afurisiţii ăştia din toate părţile! E oceanul nostru şi vreau s-o ştie şi ei! Mai zise preşedintele şi bău şi ultima picătură din pahar. În ceea ce priveşte submarinul, vreau ca oamenii noştri să-l studieze atent şi vom avea grijă de marinarii care vor să dezerteze. Discret, se înţelege.

— Se înţelege. Practic, să-i avem pe ofiţerii lor e o captură la fel de grozavă ca submarinul însuşi.

— Dar cei din marină vor totuşi să-l păstreze.

— Nu prea văd cum am putea să facem asta dacă nu-i elimină pe membrii echipajului şi nu poate fi vorba de aşa ceva.

— De acord, zise preşedintele.

Apoi îşi sună secretara:

— Fă-mi legătura cu generalul Hilton.

Pentagon

Centrul de Informaţii al aviaţiei militare era la subsolul Pentagonului. Temperatura era menţinută sub 21 de grade. Suficient pentru ca pe *Tyler* să-l doară piciorul la contactul cu proteza din metal şi plastic. Dar era obişnuit.

Tyler stătea la un pupitru. Tocmai terminase prima versiune a programului, pe care-o numise MORAY, după anghila ce trăia în recifele oceanelor. Skip Tyler era foarte mândru de talentul lui de programator. Luase programul vechi din fişierele laboratorului Tyler Lab, îl adaptase la limbajul de programare folosit de obicei la Departamentului Apărării, ADA purta numele lui Lady Ada Lovelace, fiica lordului Byron şi apoi îl finisase. Pentru majoritatea, ar fi fost o muncă de cel puţin o lună de zile. El o făcuse în patru zile, muncind non-stop, nu numai datorită banilor, care erau un stimulent foarte atractiv, dar şi pentru că proiectul fusese o provocare din punct de vedere profesional. Când l-a terminat, a avut şi satisfacţia că încă mai putea face faţă lejer unui termen de predare absurd şi chiar îi mai rămânea şi timp de rezervă. Era 8.00 seara. MORAY făcuse un test cu o variabilă şi funcţionase. Era gata.

Nu măi văzuse până acum un supercomputer Cray-2 decât în fotografii şi era fericit că are şansa să folosească unul. Această versiune avea cinci unităţi, fiecare cu o formă pentagonală, înalte de 3 metri şi late de *2* metri. Cea mai mare dintre unităţi era procesorul; celelalte patru erau unităţi de memorie, aşezate în jurul celei dintâi în formă de cruce. Tyler introduse de la tastatură seturile de variabile. Pentru fiecare dintre dimensiunile principale ale lui *Octombrie Roşu* – lungimea, diametrul şi înălţimea – introducea zece valori numerice discrete. Urmau şase valori uşor diferite pentru formă corpului navei şi pentru arhitectura acestuia. Erau cinci seturi pentru tunelul prin care circula apa de mare. Toate acestea însemnau peste 30 000 de permutări posibile. Mai introduse şi 18 variabile de putere pentru a acoperi toate posibilităţile sistemului de propulsie. Cray-2 absorbea aceste informaţii şi însera fiecare număr în grupa respectivă de valori. Acum putea să ruleze programul.

— E gata, îl anunţă el pe operatorul de sistem, un sergent-major de la aviaţie.

— Am înţeles, îi răspunse acesta şi tastă secvenţa XQT la calculatorul lui.

Cray-2 începu să lucreze.

Tyler se duse la pupitrul de comandă al sergentului.

— E destul de mare programul pe care l-aţi adus, dom' profesor.

Sergentul scoase o bancnotă de 10 dolari şi o puse pe pupitru.

— Fac pariu că jucăria noastră îl rulează în maxim zece minute.

— N-are nici o şansă, zise Tyler şi puse şi el o bancnotă lângă cea a sergentului. Cincisprezece minute, în cel mai bun caz.

— Facem pe din două diferenţa?

— Batem palma. Unde-i şeful?

— Ieşiţi, faceţi la dreapta, mergeţi puţin pe hol şi e o uşă la stânga.

Tyler se întoarse spre uşă. Îl enerva faptul că nu putea să iasă cu un mers impunător, dar, după patru ani de la accident, asta era cea mai mică dintre neplăcerile legate de el. Trăia şi numai asta conta. Accidentul avusese loc într-o noapte rece şi senină, la Groton, în Connecticut, aproape de poarta principală a şantierului. Într-o vineri, la trei dimineaţa, se ducea acasă cu maşina după ce muncise 24 de ore să pregătească vasul la comanda căruia urma să plece în larg. Muncitorul civil de pe

şantier avusese şi el o zi lungă şi trecuse şi pe la o bodegă să bea ceva, după cum avea să stabilească poliţia ulterior. Urcase în maşină, o pornise şi trecuse pe roşu lovind Pontiac-ul lui Tyler din lateral cu 80 de kilometri la oră. Pentru el, accidentul fusese fatal. Skip a avut noroc. Era la o intersecţie şi el avea verde; când văzuse botul Fordului la nici jumătate de metru de portiera din dreapta era deja prea târziu. Nu-şi amintea cum trecuse prin vitrina unui magazin şi nici toată săptămână următoare, cât fusese la spitalul Yale-New Haven, zbătându-se între viaţă şi moarte. Cele mai puternice amintiri le păstra din ziua în care se trezise la opt zile după accident, avea să afle mai târziu şi o văzuse pe soţia lui, Jean, care îl ţinea de mână. Până atunci mariajul lor avusese destule probleme, ceea ce nu era deloc neobişnuit în rândul ofiţerilor de pe submarinele nucleare. Prima imagine a soţiei lui era departe de a fi perfectă – avea ochii injectaţi de plâns şi părul ciufulit – însă lui niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Până atunci, niciodată nu-şi dăduse seama cât de importantă era pentru el. Mult mai importantă decât jumătate de picior.

— Skip? Skip Tyler!

Fostul ofiţer de submarin s-a întors cu greutate şi a văzut un ofiţer din marina militară care alerga spre el.

— Johnnie Coleman! Ce mai faci?

Era căpitanul Coleman, abia acum şi-a dat seama. Lucraseră împreună într-o vreme, un an pe *Tecumseh* şi altul pe *Shark.* Coleman, expert în armament, fusese şi el la comanda a două submarine nucleare.

— Ce-ţi mai face familia, Skip?

— Jean e bine. Avem cinci copii şi mai aşteptăm unul.

— Măi să fie!

Au dat mâna cu mult entuziasm.

— Mereu ai fost mare crai. Am auzit că predai la Annapolis.

— Da, mai lucrez din când în când la proiecte de inginerie.

— Şi pe aici ce cauţi?

— Rulez un program pe computerul forţelor aeriene. Verific o configuraţie nouă pentru Sea System Command.

Era destul de aproape de adevăr.

— Pe tine la ce te-au mai pus?

— Sunt la biroul OP-02. Sunt şef de stat-major al amiralului Dodge.

— Serios? făcu Tyler impresionat.

Viceamiralul Sam Dodge era actualul OP-02. Adjunctul de la operaţiunile flotei însărcinat cu analiza conflictelor militare cu submarine deţinea controlul administrativ asupra tuturor aspectelor legate de operaţiunile cu submarine.

— Bănuiesc că ai ceva de lucru!

— Aşa e! Acum chiar că au luat-o razna toate.

— Cum adică?

Tyler nu mai citise nici un ziar de luni de zile şi nici nu deschisese televizorul.

— Te faci că nu ştii?

— Am lucrat câte 20 de ore pe zi la programul ăsta de luni încoace şi nici nu mi se mai trimit mesaje privind starea operaţiunilor...

Tyler se încruntă. Ieri îi trecuse lui ceva pe la ureche la academie, dar nu-i dăduse prea multă atenţie. Era genul de om care reuşea să se concentreze cu totul asupra unei singure probleme.

Coleman se uită în lungul coridorului. Era vineri şi era târziu, aşa că erau singuri.

— Păi cred că pot să-ţi zic. Amicii noştri, ruşii, au început un fel de exerciţiu de proporţii. Toată Flota Nordului e în larg sau gata să plece. Submarinele lor sunt peste tot.

— Şi ce fac?

— Nu prea suntem siguri. Se pare că e o operaţiune de căutare şi salvare, dar una foarte importantă. Problema e ce anume caută. Au patru submarine *Alfa* care gonesc cu viteză maximă spre coasta americană, un grup de nave *Victor* şi *Charlie* care vin şi ele din urmă. La început, ne-am gândit că vor să blocheze rutele comerciale, dar au trecut pe lângă ele fără să le pese. E clar că se îndreaptă spre noi, orice ar căuta ei şi acum suntem bombardaţi cu informaţii din toate părţile.

— Ce-au trimis în larg?

— 58 de submarine şi vreo 30 de vase de suprafaţă, ce zici de asta?

— Mamă! Probabil că CINCLANT e înnebunit!

— Să ştii că ai dreptate, Skip. Flota e toată în larg. Toate submarinele nucleare sunt în curs de desfăşurare. Toate avioanele antisubmarin Lockheed P-3 care s-au construit până acum sunt fie deasupra Atlanticului, fie pe drum, mai zise Coleman şi făcu o pauză. Tu ai încă autorizare pentru informaţii, nu?

— Da, pentru munca pe care o fac la Crystal City. Am făcut şi o evaluare a noului model de *Kirov*.

— Mă gândeam eu că tu erai. Mereu ai fost un inginer bun. Ştii, bătrânul încă mai vorbeşte de cât de frumos ai lucrat pentru el la vechiul *Tecumseh.* Poate pot să te duc înăuntru să vezi şi tu ce se întâmplă. Da, uite, chiar o să-l întreb.

Prima cursă a lui Tyler după ce a absolvit cursurile din Idaho a fost împreună cu Dodge. Efectuase o reparaţie foarte dificilă la echipamentul auxiliar al unui reactor şi le terminase cu două săptămâni mai devreme decât se estimase, cu puţin efort creativ şi aprovizionându-se pe sub mână cu piese de schimb. În contrapartidă, el şi Dodge primiseră o scrisoare de recomandare nemaipomenită.

— Sunt sigur că bătrânul s-ar bucura grozav să te vadă. Tu când termini treaba la subsol?

— Cam în jumătate de oră.

— Ştii unde să mă găseşti?

— Au mutat cumva OP-02-ul?

— Nu, e tot acolo. Sună-mă când termini. Am interiorul 78730, da? Acum trebuie să plec.

— Sigur.

Tyler se uită în urma lui până dispăru, apoi îşi văzu şi el de drum către toaletă, întrebându-se ce puneau la cale ruşii.

Orice ar fi fost, era suficient de grav încât să ţină la lucru într-o seară de vineri un amiral şi un căpitan plini de galoane, plus că erau sărbătorile de iarnă.

— Unsprezece minute şi 53 de secunde, îi raportă sergentul băgând repede în buzunar ambele bancnote.

Documentul scos la imprimantă avea mai mult de două sute de pagini. Pe prima pagină era un grafic cu o curbă a soluţiilor privind viteza submarinului, iar sub ea era graficul predicţiilor de zgomot. Soluţiile particulare erau imprimate fiecare separat, pe celelalte foi. Curbele graficelor erau neregulate, ceea ce era previzibil. Conform graficului pentru viteză, majoritatea soluţiilor se plasau între 10 şi 12 noduri, per ansamblu, intervalul fiind cuprins între 7 şi 18 noduri. Curba zgomotului ilustra valori surprinzător de mici.

— Sergent, ai un calculator pe cinste.

— Să ştiţi c-aşa e. Unul pe care te poţi baza. Nu a avut nici o defecţiune electronică toată luna.

— Pot să dau un telefon?

— Sigur, e acolo.
— Mersi, sergent.
Tyler se duse la cel mai apropiat telefon, apoi îşi aduse aminte de ceva:
— A, să ştergi programul.
— Am înţeles, îi răspunse sergentul şi introduse nişte comenzi. Din acest moment... MORAY nu mai există. Sper că v-aţi făcut o copie.
Tyler încuviinţă şi formă numărul.
— OP-02A, căpitanul Coleman.
— Johnnie, sunt Skip.
— Ce bine! Hei, bătrânul vrea să vă vedeţi. Vino acum.
Tyler puse documentul în servietă. Îi mulţumi încă o dată sergentului şi ieşi şchiopătând, nu înainte de a-i mai arunca o privire lui Cray-2. Trebuia să mai vină pe aici.
Nu găsi nici un lift care să funcţioneze şi o luă încetişor pe rampa uşor înclinată. După cinci minute, dădu peste un caporal din infanteria marină care asigura paza pe coridor.
— Sunteţi cumva domnul comandor Tyler? întrebă acesta. Vă rog să prezentaţi un act de identitate.
Tyler îi arătă caporalului permisul de acces în Pentagon, întrebându-se dacă mai puteau fi şi alţi foşti ofiţeri de submarine şchiopi.
— Vă mulţumesc, domnule comandor. Vă rog să mergeţi pe coridorul acesta. Ştiţi unde este biroul?
— Bineînţeles. Vă mulţumesc, caporal.
Viceamiralul Dodge stătea într-un colţ al biroului şi se uita peste nişte mesaje. Era un bărbat scund, intransigent, care-şi clădise reputaţia fiind, pe rând, comandantul a trei nave, făcând constant eforturi ca submarinele de atac din clasa *Los Angeles* să parcurgă anevoiosul lor program de dezvoltare. Acum era „Grand Dolphin”, amiralul-şef care se lupta cu Congresul.
— Skip Tyler! Arăţi foarte bine, băiete! zise Dodge uitându-se numai o fracţiune de secundă la piciorul lui Tyler când acesta se apropie ca să-i strângă mâna. Am auzit că te descurci excelent la academie.
— Binişor, domnule amiral. Uneori mă mai lasă să recrutez jucătorii pentru câte un meci de fotbal.
— Hm, păcat că nu te lasă să fii în echipa tehnică a armatei.
Tyler împinse bărbia înainte într-un gest teatral:
— Am fost şi la ei. Dar anul ăsta au fost prea duri. Aţi auzit de

fundaşul lor, bănuiesc.

— Nu, ce s-aud? întrebă Dodge.

— Şi-a ales blindajele ca temă şi l-au trimis mai devreme decât spera la Fort Knox, dar nu ca să înveţe despre tancuri. Ca să devină un tanc.

— Ha-ha! făcu Dodge. Johnnie zice că ai făcut o grămadă de copii de când nu ne-am mai văzut.

— Numărul şase trebuie să vină pe la sfârşitul luni februarie, zise Tyler cu mândrie.

— Şase?! Parcă nu erai nici catolic, nici mormon? Ce clociţi atâtea ouă?

Tyler se uită strâmb la fostul lui şef. Nici în vremea când lucra la nave nucleare n-a înţeles niciodată ce-i cu prejudecata asta. Rickover o lansase, el inventase termenul defăimător de „clocitori de ouă” pentru cei care aveau mai mult de un copil. Ce naiba era aşa rău să ai copii?

— Domnule amiral, dacă tot nu mai lucrez la nucleare, trebuie să-mi găsesc şi eu *ceva* de lucru noaptea şi în weekenduri.

Tyler ridică din sprâncene cu un aer insinuant:

— Am auzit că ruşilor le arde de joacă.

Brusc, Dodge deveni serios.

— Păi le cam arde. Cincizeci şi opt de submarine nucleare de atac – adică tot ce are Flota Nordului – vin încoace cu un grup mare de suprafaţă şi în urma lor cam tot ce mai are marina sovietică.

— Ce fac, mai exact?

— Poate-mi spui tu mie. Hai în camera mea de taină!

Dodge îl conduse pe Tyler într-o încăpere unde, pe un ecran de proiecţie, putea vedea Atlanticul de Nord de la Tropicul Cancerului la Cercul Polar. Pe hartă erau reprezentate sute de nave. Cele comerciale erau albe şi aveau steguleţe care să indice naţionalitatea fiecăreia; navele sovietice erau roşii şi aveau o formă care sugera tipicul navelor lor; cele americane şi ale aliaţilor erau albastre. Oceanul era cam aglomerat.

— Dumnezeule mare…

— Şi eu zic la fel, băiete.

Tyler încuviinţă încruntat.

— Ce autorizare de acces ai?

— „Strict Secret” şi am participat la câteva proiecte speciale. Văd toate dispozitivele noi pe care le au ruşii şi muncesc foarte mult pentru Sea Systems.

— Johnnie spunea că tu ai făcut evaluarea noului *Kirov* pe care tocmai l-au lansat în Pacific. Nu te-ai descurcat deloc rău, dacă tot veni vorba.

— Alfa-urile astea se îndreaptă spre Norfolk?

— Aşa se pare. Şi ard mulţi neutroni ca s-o facă. Asta, zise Dodge arătându-i o navă pe ecran, se îndreaptă spre Long Island Sound ca şi cum ar vrea să blocheze intrarea către New London, iar astălaltă se îndreaptă spre Boston, cred. *Victor*-ii ăştia nu-s nici ei prea departe. Majoritatea au trecut de linia porturilor britanice. Până luni o să aibă în largul fiecărui port important de-al nostru câte două submarine sau mai multe.

— Nu-mi place deloc ce se vede aici, domnule amiral.

— Nici mie nu-mi place. După cum observi şi noi suntem aproape în totalitate în larg. Mai interesant e totuşi că nu se leagă nicicum operaţiunile lor. Eu cred…

În momentul acela intră căpitanul Coleman.

— Văd că l-aţi primit în casă pe fiul rătăcitor, zise Coleman.

— Să te porţi frumos cu el, John! Din câte îmi amintesc, a fost un comandant de submarin foarte bun. Oricum, la început s-ar fi zis că încearcă să ne blocheze căile maritime, dup-aia am văzut c-au trecut pur şi simplu pe lângă ele. Totuşi *Alfa*-urile astea ar putea să încerce o blocadă chiar lângă coasta americană.

— Şi la vest cum stăm?

— E linişte. Linişte şi pace, numai activităţi de rutină.

— Dar n-are nici o logică, obiectă Tyler. Nu poţi să ignori jumătate de flotă. Şi, iarăşi, dacă porneşti un război, nici nu-l trâmbiţezi aşa, plecând cu toate navele la viteză maximă.

— Ruşii sunt o rasă ciudată, Skip, îi atrase atenţia Coleman.

— Domnule amiral, dacă deschidem focul…

— O să-i lovim crunt, zise Dodge. Datorită zgomotului pe care-l fac, le cunoaştem foarte exact poziţia. Ei ştiu asta, desigur. Şi ăsta-i singurul lucru care mă face să cred că nu pun la cale ceva grav. Sunt destul de deştepţi să nu se dea în stambă chiar aşa, doar dacă nu vor să ne transmită şi un alt mesaj.

— Au spus ei ceva? întrebă Tyler.

— Ambasadorul lor zice că le-a dispărut un vas şi, fiindcă sunt copiii multor mahări la bordul lui, s-au lansat într-o amplă misiune de salvare. Aşa zic ei.

Tyler lăsă jos servieta şi se apropie de ecran.

— Chiar recunosc mişcările specifice unei operaţiuni de salvare, dar ce rost au blocadele din porturile noastre?

Făcu o pauză evaluând rapid în minte toate posibilităţile, nedezlipindu-şi privirea de hartă.

— Domnule amiral, eu nu văd nici un submarin strategic aici.

— Sunt în porturi toate, pe ambele oceane. Ultimul *Delta* a intrat în port cu câteva ore în urmă. E ciudat, zise Dodge uitându-se din nou la harta de pe ecran.

— Chiar toate, domnule amiral? întrebă din nou Tyler cu un ton cât mai degajat.

Tocmai îi venise o idee. Pe ecran se vedea *Bremerton* în Marea Barents, dar nu şi vreo navă pe care ar fi putut să o urmărească. Răspunsul întârzia. Văzând asta, Tyler se întoarse spre cei doi ofiţeri care îl priveau foarte atent.

— Dar de ce mă întrebi, băiete? întrebă Dodge încet.

La Sam Dodge, blândeţea putea să fie un semnal de alarmă.

Tyler reflectă câteva clipe. Îi făcuse o promisiune lui Ryan. Cum putea să îşi formuleze răspunsul astfel încât să nu-şi încalce promisiunea şi totuşi să afle ce-l interesa? „Există o soluţie”, conchise el. Skip Tyler avea talentul de a investiga şi, atunci când îl frământa ceva, se simţea împins să dezlege misterul.

— Domnule amiral, ruşii au cumva un submarin strategic în larg, un model nou?

Dodge îşi îndreptă spatele. Chiar şi aşa, trebuia să-şi ridice privirea pentru a se uita la tânărul din faţa lui. Când începu în sfârşit să vorbească, tonul lui era foarte rece:

— De unde ai această informaţie, domnule comandor?

Tyler clătină din cap.

— Domnule amiral, regret, dar nu vă pot răspunde. Cred că e ceva ce dumneavoastră ar trebui să ştiţi şi încercam doar să vă sugerez…

Dodge păru că dă înapoi şi încercă o altă tehnică.

— Tu ai lucrat pentru mine cândva, Skip.

Amiralul era mohorât. Încălcase o regulă pentru a-i arăta unui fost subordonat ceva, numai pentru că îl ştia bine şi îi părea rău că el nu ajunsese să aibă funcţia pentru care muncise din greu. Practic, Tyler era însă un civil, chiar dacă purta o uniformă albastră. Grav era faptul că mai ştia ceva. Dodge îi oferise o informaţie şi acum Tyler nu-i dădea nimic în schimb.

— Domnule amiral, mi-am dat cuvântul de onoare, se scuză Tyler. O să încerc să fac să vă parvină această informaţie. Vă promit solemn. Îmi permiteţi să dau un telefon, vă rog?

— Da, din biroul celălalt, zise Dodge pe un ton egal.

Şi în încăperea unde erau acum erau patru telefoane.

Tyler ieşi şi se aşeză la biroul secretatei. Îşi scoase carneţelul din buzunarul hainei şi formă numărul pe care i-l lăsase Ryan.

— Acres, bună ziua, îi răspunse o voce de femeie.

— Aş dori să vorbesc cu domnul doctor Ryan, vă rog.

— Domnul Ryan este plecat momentan.

— Atunci… aş putea. Vorbi cu domnul amiral Greer?

— Un moment, vă rog.

— James Greer? întrebă Dodge, care era chiar în spatele lui. Pentru el lucrezi?

— Greer la telefon. Sunteţi domnul Skip Tyler?

— Da, domnule amiral.

— Aveţi informaţii noi pentru mine?

— Da, domnule amiral.

— Unde sunteţi în acest moment?

— La Pentagon.

— Bun, vreau să veniţi chiar acum la biroul meu. Ştiţi unde? Paza de la poarta principală va fi anunţată. Felicitări, băiete! mai zise Greer şi închise.

— Lucrezi pentru CIA? întrebă Dodge.

— Domnule amiral, nu pot să vă răspund la această întrebare. Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să plec să dau un raport.

— Despre ce ai aflat *de la mine?* vru să ştie amiralul.

— Nu, domnule amiral. E vorba de nişte informaţii pe care le deţineam deja când am venit la dumneavoastră. Asta este adevărul, domnule amiral. Şi o să fac tot ce pot să vă transmit informaţia de care vă spuneam mai devreme.

— Să mă suni neapărat! îi ordonă Dodge. Eu sunt aici toată noaptea.

Sediul CIA

Drumul până la parcarea George Washington a fost mai uşor decât se aşteptase. Autostrada era veche şi plină de oameni care se întorceau cu maşina de la cumpărături, dar şirul de automobile înainta cu viteză mică şi constantă. Coborî din maşină la ieşirea din dreapta şi ajunse chiar la postul de paza al intrării principale în clădirea CIA. Bariera era coborâtă.

— Sunteţi domnul Tyler, Oliver W. Tyler? întrebă paznicul. Un

act de identitate, vă rog.

Tyler îi dădu permisul de acces de la Pentagon.

— E-n regulă, domnule comandor. Aduceţi maşina la intrarea principală. O să vină cineva să vă conducă.

Au mai trecut două minute până a ajuns cu maşina la intrarea principală, trecând peste locurile de parcare, majoritatea goale, unde strălucea gheaţa de la zăpada topită. Paznicul înarmat care îl aştepta încercă să îl ajute să coboare din maşină. Lui Tyler nu-i plăcea să fie ajutat. Se scutură atunci când străinul întinse mâna să-l sprijine. Un alt bărbat îi aştepta sub intrarea acoperită. Le făcu semn să meargă direct la lift.

Îl găsi pe amiralul Greer stând în faţa şemineului din biroul său, aparent pe jumătate adormit. Skip nu ştia că directorul adjunct se întorsese din Anglia de câteva ore. Amiralul veni şi-i ordonă paznicului să se retragă.

— Tu trebuie să fii Skip Tyler. Intră şi ia loc!

— E foarte frumos căminul pe care îl aveţi aici.

— N-a fost o idee bună. Când mă uit la foc, mi se face somn. E drept că mi-ar prinde bine puţin somn acum. Aşadar, ce informaţii mi-ai adus?

— Dacă nu vă supăraţi, îmi puteţi spune unde este Jack?

— Nu mă supăr. E plecat.

— Am înţeles.

Tyler deschise servieta şi scoase documentul scos la imprimantă.

— Domnule amiral, am rulat programul cu modelul de funcţionare al acestui submarin rusesc. Îmi permiteţi să vă întreb cum se numeşte submarinul?!

Greer chicoti.

— E, hai că meriţi să ştii lucrul ăsta. Se numeşte *Octombrie Roşu.* Te rog să mă scuzi, băiete. Am avut câteva zile foarte agitate şi oboseala mă face să fiu nepoliticos uneori. Jack spune că eşti foarte priceput. Aşa rezultă şi din dosarul tău personal. Acum te ascult. Ce ştie să facă nava asta?

— Păi, domnule amiral, avem un spectru larg de date şi…

— Mai pe scurt, domnule comandor. Eu nu prea mă joc cu calculatoarele. Fac alţii asta pentru mine.

— În plaja de viteze de la 7 până la 18 noduri, intervalul cel mai probabil este 10-12. La o asemenea viteză, nivelul zgomotului este cam ca la un *Yankee* la 6 noduri, dar trebuie să punem la socoteală şi zgomotul reactorului. În plus,

caracteristicile zgomotului vor fi diferite de cele cu care ne-am obişnuit noi. Modelele acelea cu turbine multiple nu fac zgomot ca sistemele de propulsie obişnuite. Se pare că ele generează o armonică neregulată, ca un uruit. V-a povestit cumva Jack despre asta? Se produce o undă de retur care se opune curgerii fluidului şi de aici apare zgomotul. E clar că nu poate fi evitat. Oamenii noştri au muncit doi ani încercând să găsească o soluţie. Ceea ce au descoperit ei a fost un nou principiu al hidrodinamicii. Apa se comportă aproximativ asemănător cu aerul într-un motor cu reacţie la viteză mică, numai că apa nu poate fi comprimată, ca aerul. Aşa încât băieţii noştri vor putea detecta ceva, dar va fi diferit. Vor trebui să se obişnuiască cu o semnătură acustică absolut nouă. Dacă ţinem seama şi că semnalul este foarte slab, vorbim despre o navă care e mai greu de detectat decât oricare altă navă a lor.

— Deci asta vrea să zică raportul, murmură Greer răsfoind paginile aduse de Tyler.

— Da, domnule amiral. Probabil că veţi dori să se uite şi specialiştii dumneavoastră la datele astea. Modelul – adică programul pe care l-am făcut – ar mai putea fi îmbunătăţit puţin. Nu am avut prea mult timp. Jack mi-a spus că voiaţi să aveţi datele în cel mai scurt timp posibil. Pot să vă întreb ceva?

— Poţi să încerci măcar, răspunse Greer rezemându-se pe spătarul scaunului şi ştergându-se la ochi.

— E cumva… în larg acest *Octombrie Roşu?* Asta e problema, nu-i aşa? Se încearcă chiar acum localizarea navei? întrebă Tyler cu un ton nevinovat.

— Mhm. Cam aşa ceva. Nu ne dădeam seama ce rol aveau trapele astea. Ryan a zis că tu ai putea să ai o explicaţie şi cred că a avut dreptate. Vă meritaţi onorariul, domnule comandor. Datele astea s-ar putea să ne ajute să găsim nava.

— Domnule amiral, eu cred că *Octombrie Roşu* pune la cale ceva, poate chiar încearcă să dezerteze şi să vină în Statele Unite.

Greer se răsuci brusc spre el.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Ruşii au lansat o operaţiune de amploare. Au submarine prin tot Atlanticul şi se pare că încearcă să creeze o blocadă în apropierea coastei americane. Ei zic că e o misiune de salvare, ceva legat de un vas dispărut. Foarte bine, dar luni apare Jack cu pozele unui nou submarin strategic şi azi aflu că toate

submarinele lor strategice au primit ordin să intre în port, zise Tyler zâmbind. E un şir de coincidenţe cam bizar, domnule amiral.

Greer se întoarse şi se uită la focul din şemineu. Tocmai intrase în DIA[14] când armata şi aviaţia militară porniseră raidul îndrăzneţ legat de lagărul închisorii din Song Tay, la 30 de kilometri de Hanoi. Raidul eşuase pentru că nord-vietnamezii îi mutaseră cu câteva săptămâni înainte pe toţi piloţii luaţi prizonieri, un lucru pe care ei nu au avut cum să-l vadă în fotografiile făcute de pe aeronave. În rest, totul fusese perfect. După ce reuşiseră să înainteze sute de kilometri într-un teritoriu ostil, comandoul apărut ca din senin i-a surprins pe gardienii din lagăr cu pantalonii în vine. Beretele Verzi au acţionat ca la carte pentru a intra şi a ieşi din perimetrul vizat. În timpul operaţiunii au omorât câteva sute de soldaţi inamici, iar ei nu au avut decât un rănit, un soldat cu fractură la picior. Cea mai impresionantă parte a misiunii a fost însă tocmai caracterul ei secret. Operaţiunea KINGPIN a fost pregătită luni întregi şi, în ciuda naturii şi a obiectivului ei, nu fusese nici măcar bănuită de aliaţi sau de inamici până în ziua raidului. Atunci un tânăr căpitan din serviciul de informaţii al aviaţiei s-a dus la şeful lui în birou şi a întrebat dacă s-a iniţiat un raid în Vietnamul de Nord, în lagărul de prizonieri de război din Song Tay. Comandantul, uluit, l-a luat la întrebări pe căpitan şi, în cele din urmă şi-a dat seama că tânărul ofiţer, foarte inteligent de altfel, făcuse legătura între informaţii disparate şi-şi construise o imagine destul de exactă asupra lucrurilor care aveau să se întâmple chiar în ziua aceea. De la situaţii de genul ăsta făceau ulcer ofiţerii de informaţii.

— *Octombrie Roşu* vrea să dezerteze, nu-i aşa? insistă Tyler.

Dacă amiralul ar fi fost puţin mai odihnit, ar fi jucat teatru fără să clipească. Dar, în condiţiile de faţă, răspunsul lui nu a fost cel care trebuia.

— Ryan ţi-a spus asta?

— Domnule amiral, n-am mai vorbit cu Jack de luni. Vă asigur că ăsta-i adevărul.

— Atunci de unde ai această informaţie? cedă Greer.

— Domnule amiral şi eu am lucrat cândva în marina militară. Majoritatea prietenilor mei lucrează acolo şi acum. Mi-au mai trecut şi mie pe la urechi una, alta, se eschivă Tyler. Acum o oră au început să se lege lucrurile. Ruşii nu şi-au rechemat niciodată

[14] Defence Intelligence Agency (n. tr.).

toate submarinele strategice în acelaşi timp. Ştiu sigur, că doar i-am urmărit atâta vreme pe când lucram în marină.

Greer oftă.

— Şi Jack e de aceeaşi părere. Acum e plecat în larg. Dacă mai spui cuiva, oricui, lucrul ăsta o să-ţi fac lemn de foc şi celălalt picior. Ne-am înţeles?

— Am înţeles; să trăiţi. Şi ce veţi face cu submarinul?

Tyler se bucură în sinea lui la gândul că, în calitate de consultant şef la Sea Systems Command, ar avea şansa să se uite foarte atent la un submarin rusesc adevărat.

— Li-l dăm înapoi. După ce aruncăm şi noi o privire, bineînţeles. Dar se pot întâmpla multe lucruri care ne-ar împiedica s-o facem.

Skip a stat câteva clipe să înţeleagă ce voia să spună.

— Să li-l dăm înapoi? Dar, pentru Dumnezeu, de ce?

— Comandante, cât de probabil ţi se pare un asemenea scenariu? Chiar crezi că tot echipajul de pe submarin e hotărât să vină la noi, aşa, deodată? zise Greer şi clătină din cap. Mai sigur e că doar ofiţerii vor şi poate nici ei toţi şi că încearcă să ajungă aici fără ca membrii echipajului să-şi dea seama ce pun la cale.

— Mhm.

Tyler se gândi puţin.

— Cred că e logic, dar de ce să-l dăm înapoi? Nu vorbim de Japonia. Dacă cineva ar ateriza cu un Mig-25 aici, nu l-am da înapoi.

— Dar e altceva decât să păstrezi vreun avion de vânătoare rătăcit cine ştie cum. Submarinul valorează un miliard de dolari, chiar mai mult dacă punem la socoteală şi rachetele şi focoasele. Iar, din punct de vedere juridic, preşedintele spune că este proprietatea lor. Aşa că, dacă află că e la noi, îl vor cere înapoi şi noi va trebui să li-l dăm. Bun, cum o să afle că e la noi? Membrii echipajului care nu vor să dezerteze o să ceară să se întoarcă acasă. Trebuie să respectăm această cerere oricui o va face.

— Ştiţi, domnule amiral, cine o să vrea să se mai întoarcă o să fie în mare rahat – pardon de expresie.

— O să fie chiar îngropat în rahat.

Tyler nici nu ar fi bănuit că Greer era om de lume şi că înjura ca un marinar adevărat.

— Unii o să vrea să plece, dar majoritatea o să rămână. Au familii. O să mă întrebi acum dacă nu putem să aranjăm să

dispară tot echipajul.

— Mi-a trecut şi asta prin minte, zise Tyler.

— Şi nouă ne-a trecut prin minte. Dar n-o s-o facem. Să omorâm o sută de oameni? Şi dacă am vrea s-o facem, nu ai cum să păstrezi un asemenea secret în zilele noastre. Ce dracu', nici ruşii nu cred c-ar putea. Şi-n afară de asta, nu e un lucru pe care să-l faci în vreme de pace. Noi nu suntem ca ei. Poţi să iei toate motivele astea în ce ordine vrei.

— Deci, dacă n-ar fi problema echipajului, l-am păstra…

— Da, dacă avem cum să-l ascundem. Şi porcul ar zbura, dacă ar avea aripi.

— Păi avem destule locuri unde să-l ascundem. Numai acum îmi vin în minte câteva chiar aici, pe Chesapeake şi, dacă puteam să-l trecem de Horn, sunt un milion de insuliţe unde putem să-l ţinem ascuns şi toate sunt teritoriu american.

— Dar membrii echipajului vor şti asta şi, când îi trimitem acasă, o să le spună şi şefilor lor, îi explică Greer cu multă răbdare. Iar Moscova îl va cere înapoi. Da, sigur, o să avem o săptămână, două să întreprindem inspecţii de carantină şi siguranţă, să ne asigurăm că nu încearcă să aducă în ţară cocaină, mai spuse amiralul şi începu să râdă. Un amiral britanic ne-a sugerat să invocăm vechiul tratat referitor la traficul de sclavi. Cineva a făcut-o în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ca să pună mâna pe un fugar din tabăra nemţilor, înainte să ajungem noi. Aşa vom obţine o groază de informaţii.

— Ar fi mai bine să-l păstrăm, să vedem cum funcţionează, să-l demontăm pe tot… zise Tyler încet, uitându-se fix la lemnul de stejar care ardea cu flăcări alb-aurii.

„Dar cum am putea să-l păstrăm?" se întreba şi el. Gândul începu să-i dea târcoale, obsesiv.

— Domnule amiral, dacă am reuşi să evacuăm echipajul fără ca ei să-şi dea seama că avem submarinul?

— Numele tău întreg e Oliver Wendell Tyler, dacă nu mă înşel. Ei bine, băiete, dacă te-ar fi chemat Harry Houdini în loc să te cheme ca pe un procuror de la Curtea Supremă, atunci… Greer se opri şi se uită în ochii inginerului. La ce te-ai gândit?

În timp ce Tyler îi explica, Greer îl urmărea parcă absorbit.

— Ca să facem asta trebuie să implicăm marina cât mai repede. Mai exact, trebuie să obţinem acordul amiralului Dodge şi, dacă cifrele pe care le-am obţinut pentru viteza submarinului sunt cât de cât corecte, va trebui să acţionăm foarte inteligent.

Greer se ridică şi ocoli canapeaua de mai multe ori, ca să-şi pună sângele în circulaţie.

— Interesant. Dar e aproape imposibil sa fie totul gata la timp.

— N-am spus că va fi uşor, domnule amiral, dar *putem* s-o facem.

— Sună acasă, Tyler! Spune-i soţiei că nu ajungi în noaptea asta. Dacă eu nu dorm la noapte, n-o să dormi nici tu. În spatele biroului e nişte cafea. Mai întâi, trebuie să-l sun pe judecător, după aceea o să vorbim cu Sam Dodge.

USS Pogy

— *Pogy*, aici Black Gull 4. Nu mai avem prea mult combustibil. Trebuie să ne întoarcem la bază, raportă coordonatorul tactic de pe Orion[15].

Începu să se întindă după cele zece ore de lucru la postul său.

— Vreţi să vă aducem ceva? Terminat.

— Da, trimiteţi-ne câteva lăzi de bere, îi răspunse comandantul Wood.

Era gluma pe care o făceau de obicei P-3C cu echipajele de pe submarine.

— Mulţumim pentru date. Continuăm noi de aici.

Deasupra, avionul Lockheed Orion mări viteza şi se îndreptă spre sud-vest. Echipajul avea să ciocnească o bere, două în plus la masă, în cinstea prietenilor lor de pe submarin.

— Domnule Dyson, coborâm la 60 de metri. Reduceţi viteza la o treime.

Ofiţerul de pe punte dădu mai departe ordinele necesare, în timp ce comandantul Wood se îndreptă spre harta electronică.

Submarinul se afla la aproximativ 500 de kilometri nord-est de Norfolk şi aştepta sosirea a două submarine sovietice din clasa *Alfa*, detectate de mai multe avioane de patrulare antisubmarin încă de când erau în largul Islandei. *Pogy* purta numele unui cunoscut submarin din cel de-al Doilea Război Mondial, care, la rândul lui, purta numele unui peşte necunoscut. Se afla în larg de 18 ore şi tocmai ieşise dintr-o revizie generală amănunţită la şantierul Newport News. Aproape tot ce avea la bord era fie adus direct de la producători, fie realizat integral de mecanicii foarte pricepuţi de pe James River. Asta nu însemna şi că totul mergea

[15] Avion de patrulare antisubmarin – Lockheed P-3C Orion (n. red).

cum trebuie. Multe piese avuseseră probleme la proba de după revizia generală, cu o săptămână înainte, ceea ce nu era chiar neobişnuit, dar, oricum, lamentabil, se gândea comandantul Wood. *Pogy* avea un echipaj complet nou. Wood era la prima misiune în calitate de comandant al navei, după un an de muncă la birou în Washington, dar un număr parcă prea mare de recruţi erau boboci, abia ieşiţi din şcoala de submarine de la New London şi care încă se străduiau să se acomodeze cu prima lor cursă pe un submarin. E nevoie de ceva timp pentru ca oamenii obişnuiţi cu cerul senin şi aerul curat să se obişnuiască să trăiască într-un cilindru de 10 metri în diametru. Chiar şi cei cu mai multă experienţă făceau eforturi să se adapteze la noua navă şi la ofiţerii ei.

Pogy atinsese viteza ei maximă, de 33 de noduri, în timpul probelor de după revizie. Era destul de rapidă, dar ceva mai lentă decât *Alfa*-urile pe care le urmărea. Ca la toate submarinele americane, atuul său era discreţia. Cei de pe navele *Alfa* nu aveau de unde să ştie că se afla acolo şi că armele vor fi nişte ţinte uşoare pentru ea, cu atât mai mult cu cât avionul Orion care patrula în zonă îi furnizase lui *Pogy* informaţii exacte privind poziţia lor, un lucru pe care îl aflai târziu dacă foloseai sonarul pasiv.

Locotenent-colonelul Tom Reynolds, ofiţer secund şi responsabil cu armele, stătea liniştit în faţa hărţii electronice.

— Cea mai apropiată ţintă e la aproximativ 60 de kilometri, cealaltă la 65.

Pe ecran se vedeau indicaţiile *Nada 1* şi *Nada 2.* Tuturor li se părea foarte amuzantă metafora.

— Viteza e de 42? întrebă Wood.

— Da, domnule.

Reynolds se ocupase de comunicaţiile radio, până în momentul în care Black Gull 4 îşi anunţase întoarcerea la bază.

— Submarinele alea merg cu viteză maximă. Nouă ne convine. Avem soluţii de tir pentru ambele ţinte. Ce credeţi că pun la cale?

— CINCLANT zice că ambasadorul lor a declarat că sunt într-o misiune de salvare a unei nave sovietice dispărute.

Vocea lui trăda şi ce gândea el despre toate astea.

— Căutare şi salvare, hm? făcu Reynolds ridicând din umeri. Mda, poate că-şi închipuie c-au pierdut vreo navă prin Point Confort, că, dacă nu cumva încetinesc brusc, cam pe-acolo o să

ajungă. Eu nu ştiu să mai fi avut nişte *Alfa*-uri misiuni atât de aproape de coasta americană. Dumneavoastră ştiţi de vreuna?

— Nu. Wood se încruntă. Alfa-urile erau rapide şi zgomotoase. Doctrina tactică a sovieticilor părea să le plaseze mereu în roluri de apărare; în calitate de „interceptoare de submarine” îşi puteau apăra propriile submarine lansatoare de rachetă, iar cu viteza lor puteau angaja submarinele de atac americane şi apoi să evite riposta acestora. Wood nu credea că doctrina e eficace, dar îi era indiferent:

— Poate că vor să creeze o blocadă în largul coastelor Norfolkului, sugeră Reynolds.

— S-ar putea să ai dreptate aici, zise Wood. În orice caz, noi o să rămânem pe poziţii şi o să ne uităm cum trec cu viteză pe lângă noi. Vor fi nevoiţi să mai reducă atunci când vor intra pe platforma continentală şi în momentul ăla o să venim şi noi frumuşel în urma lor.

— Am înţeles, răspunse Reynolds.

„Dacă ar fi nevoiţi să lanseze torpile, se gândeau cei doi, atunci ar afla cât de rezistente sunt *Alfa-urile* cu adevărat.” Se vorbise mult despre duritatea titanului folosit pentru carena lor, dacă rezistă sau nu la forţa câtorva sute de kilograme de explozibil brizant. Se construise un focos nou pentru torpilele Mark 48 în acest scop, cât şi pentru a perfora coca deosebit de rezistentă a submarinelor din clasa *Typhoon.* Dar amândoi ofiţerii alungară gândul acesta. Misiunea pe care o primiseră era să identifice şi să urmărească navele străine.

E.S. Politovski

Nada 2 purta în flota sovietică numele de *E.S. Politovski.* Acest submarin de atac din clasa *Alfa* purta numele inginerului-şef din flota rusească care făcuse în 1905 ocolul lumii pentru a-şi întâlni destinul în strâmtoarea Ţuşima. Evgheni Sigismondavici Politovski servise în marina ţaristă, cu talent şi devotament, asemenea celor mai buni ofiţeri din istorie. Cu toate astea, în jurnalul lui, descoperit la Leningrad, cu câţiva ani mai târziu, strălucitul ofiţer condamna în termenii cei mai violenţi corupţia şi excesele regimului ţarist, într-un contrast dur cu patriotismul altruist pe care îl arătase atunci când plecase în larg ştiind că va fi ultimul lui drum. Aceasta îl transformase într-un adevărat erou

pentru marinarii ruşi, iar Statul sovietic îşi botezase cu numele lui cea mai mare realizare în domeniul ingineriei navale. Din nefericire, nava *Politovski* nu a avut nici ea mai mult noroc decât avusese ofiţerul rus în faţa tunurilor amiralului Togo.

Semnătura acustică a lui *Politovski* avea codul *Alfa 3* la americani. Nu era întru totul corect, fiindcă fusese de fapt prima dintre navele *Alfa.* Submarinul de atac avea dimensiuni reduse, era fusiform şi atinsese 43 de noduri în primele trei ore ale probelor iniţiale după construcţie. Acele probe au fost întrerupte un minut mai târziu din cauza unui ghinion incredibil: o balenă de 50 de tone a intersectat traiectoria submarinului şi *Politovski* a lovit nefericita făptură cu partea laterală. Impactul a distrus zece metri pătraţi din etravă, a sfărâmat cupola sonarului, a strâmbat un tub de lansare şi a inundat aproape în întregime compartimentul torpilelor, fără a mai vorbi de avariile suferite de cvasitotalitatea echipamentelor de la bord, începând cu instalaţiile electrice şi terminând cu bucătăria şi se spunea că, dacă la comanda navei nu s-ar fi aflat faimosul maestru de la Vilnius, submarinul ar fi fost cu siguranţă pierdut. Un segment de doi metri din coasta balenei orna de atunci clubul ofiţerilor din Severomorsk, spectaculoasă mărturie a robusteţii submarinelor sovietice; reparaţiile au durat mai mult de un an şi, când *Politovski* a ieşit din nou în larg, deja erau în serviciu alte două submarine *Alfa.* La două zile după ce ieşise pentru a doua oară în larg, nava a suferit încă un accident major, turbina de înaltă presiune s-a defectat. Au trecut alte şase luni până când a fost înlocuită. După aceea au mai avut loc trei incidente de mai mică importanţă, iar submarinul a fost văzut de atunci ca o navă urmărită de ghinion.

Inginerul mecanic Vladimir Petciukocov era membru devotat al Partidului şi ateu convins, dar era marinar şi, prin urmare, foarte superstiţios. Pe vremuri, navele cu care pleca în larg erau botezate la lansare şi, la fiecare ieşire în larg un preot cu barbă rostea imnuri care pluteau în aer în nori de tămâie. Petciukocov navigase mereu fără asemenea ceremonii şi descoperi că ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Avea nevoie de puţin noroc. Petciukocov avea probleme cu reactorul nuclear.

Reactorul de pe *Alfa* era de dimensiuni mici pentru că trebuia să încapă într-o carenă relativ îngustă. Era însă puternic pentru dimensiunile lui şi funcţionase la capacitate maximă în ultimele patru zile. Se îndreptau cu viteză spre coasta americană, cu 42,3

noduri, adică valoarea maximă pe care o permitea o instalaţie veche de opt ani. *Politovski* urma să intre în revizie generală; va fi dotat cu un sonar nou, calculatoare şi un alt reactor; toate erau programate pentru lunile următoare. Petciukocov considera că este iresponsabil – şi periculos – să forţezi un submarin atât de mult, chiar dacă totul funcţiona perfect. Nici un reactor de pe navele *Alfa* nu fusese solicitat atât de mult, nici chiar unul nou. Iar în cazul ăstuia, lucrurile începuseră deja să scârţâie.

Pompa de răcire din circuitul primar al reactorului începuse să vibreze îngrijorător. Inginerul îşi făcea griji ştiind ce însemna asta. Exista o pompa secundară, dar cu putere mai mică, ceea ce însemna să reducă viteza cu opt noduri. Reactorul de pe *Alfa* atingea puterea maximă folosind nu sistemele de răcire cu sodiu – cum credeau americanii ci funcţionând la o presiune mult mai ridicată decât orice alt reactor folosit pe o navă şi cu ajutorul unui schimbător de căldură revoluţionar, care-i creştea eficienţa termică cu 41%, cu mult mai mult decât avea orice alt submarin. Dezavantajul era că la putere maximă se declanşau toate luminile roşii de avertizare care, în cazul ăsta, semnalau un pericol real.

Aceste lucruri împreună cu vibraţia pompei îl îngrijorau foarte tare pe Petciukocov; cu o oră înainte, într-o discuţie cu comandantul, pledase pentru reducerea puterii timp de câteva ore, astfel încât să se poată face reparaţiile necesare. Probabil că era doar un lagăr defect şi aveau piese de schimb. Pompa fusese astfel construită încât să poată fi uşor reparată. Comandantul a ezitat, vrând să-i aprobe cererea, dar a intervenit ofiţerul politic şi a insistat că ordinele lor erau nu doar urgente, ci şi explicite: trebuia să ajungă la poziţia indicată în cel mai scurt timp posibil; orice altă variantă era „suspectă politic”. Şi cu asta discuţia s-a încheiat.

Petciukocov îşi amintea cu amărăciune privirea comandantului. Care mai era rostul unui comandant de navă dacă ordinele lui trebuiau aprobate de un lacheu politic? Petciukocov era un comunist devotat de când devenise octombrist, când era doar un puşti, dar – la naiba! – pentru ce mai aveam ingineri şi specialişti? Chiar credea Partidul că legile fizicii puteau fi schimbate de capriciile unui *aparatcik* cu un birou masiv şi o casa de vacanţă la marginea Moscovei? Inginerul înjură în gând.

Stătea singur în faţa tabloului de comandă aflat în sala

maşinilor, în spatele compartimentului unde se aflau reactorul şi schimbătorul de căldură, ultimul amplasat chiar în centrul de greutate al submarinului. Reactorul era presurizat la 20 kgf/cmp. Şi numai o fracţiune din presiunea aceasta se datora pompei. Creşterea presiunii ducea la ridicarea punctului de fierbere al lichidului de răcire. În acest caz, apa fierbea la peste 900 de grade Celsius, o temperatură suficientă pentru producerea vaporilor, care se ridicau în partea de sus a vasului reactorului; aburii aplicau o presiune asupra apei de dedesubt, împiedicând producerea altor vapori. Vaporii şi apa se reglau reciproc într-un echilibru destul de fragil. Apa era periculos de radioactivă din cauza reacţiei de fisiune care avea loc în barele de uraniu. Funcţia barelor de control era de a regulariza reacţia. Echilibrul nu era stabil. Barele de control puteau absorbi aproape 1% din fluxul de neutroni, dar era suficient cât să permită reacţiei să aibă loc sau să stopeze.

Petciukocov putea să spună şi-n somn toate datele astea. Era capabil să deseneze din memorie o diagramă exactă a funcţionării întregului reactor şi să îşi dea seama pe loc care este semnificaţia celei mai mici schimbări indicate de aparatele de măsură. Stătea drept în faţa pupitrului de comandă, cu privirea aţintită asupra multitudinii de cadrane şi indicatoare, ţinea o mână pe butonul de oprire, iar cealaltă deasupra comenzilor pentru răcirea de urgenţă.

Putea să audă distinct vibraţia aceea. Cu siguranţă era un lagăr care nu mai mergea cum trebuie şi se defecta tot mai rău pe măsură ce zgomotul era mai neregulat. Dacă se rupea şi arborele, pompa se gripa şi ar fi fost nevoiţi să se oprească. O situaţie de urgenţă, deşi nu una cu adevărat periculoasă. În cazul ăsta, reparaţia pompei – dacă reuşeau – ar fi durat câteva zile în loc de câteva ore, ceea ce însemna timp preţios şi piese de rezervă. Era destul de grav şi aşa. Dar ceea ce Petciukocov nu ştia încă era că vibraţia pompei genera o undă de presiune în lichidul de răcire.

Pentru a putea folosi schimbătorul de căldură de ultimă generaţie, reactorul de pe *Alfa* trebuia să împingă apa rapid prin numeroasele coturi şi ţevi. Pentru asta era nevoie de o pompă care să asigure o presiune ridicată în întregul sistem adică 10,5 kgf/cmp la întregul sistem de presurizare, aproape de zece ori mai mare decât limita considerată sigură la reactoarele occidentale. Cu o pompă atât de puternică, toată sala

motoarelor, care era oricum foarte zgomotoasă la viteze mari, devenise ca o locomotivă, iar vibraţia pompei afecta instrumentele de control. Ea făcea să tremure acele aparatelor de măsură, observă Petciukocov. Avea dreptate, dar numai parţial. Aparatele care măsurau presiunea oscilau de fapt din cauza undei de suprapresiune care circula prin tot sistemul. Inginerul mecanic însă nu şi-a dat seama de acest lucru. Era de cart de prea multe ore, fără întrerupere.

În interiorul reactorului, aceste unde de presiune se apropiau de frecvenţa la care o parte a echipamentului intra în rezonanţă. Aproape de centrul suprafeţei interioare a recipientului se afla o piesă de titan, parte componentă a sistemului de răcire în caz de avarie. În cazul unor pierderi de lichid de răcire sau după o oprire controlată a reacţiei nucleare, supapele din interiorul şi din exteriorul recipientului se deschideau, realizând răcirea reactorului, fie cu un amestec de apă şi bariu, fie, în ultimă instanţă, cu apă de mare, dar cu preţul distrugerii acestuia. Lucrul acesta se întâmplase o dată şi, deşi fusese foarte costisitoare, prezenţa de spirit a unui tânăr inginer împiedicase pierderea prin topire a unui submarin de atac din clasa *Victor.*

În acest moment supapa internă era închisă, ca şi evacuarea corespunzătoare din carenă. Supapele erau făcute din titan pentru că trebuiau să continue să funcţioneze cât mai bine după expunerea îndelungată la temperaturi foarte mari, dar şi pentru că titanul era anticoroziv. Dar nu se luase în calcul faptul că metalul era expus la o radiaţie nucleară intensă, iar aliajul de titaniu folosit în cazul de faţă nu era stabil la bombardamentul prelungit cu neutroni. În decursul timpului metalul devenise casant. Undele repetate de presiune hidraulică loveau clapeta supapei. Pe măsură ce se schimba frecvenţa vibraţiei, aceasta intră în rezonanţă, lovind din ce în ce mai tare în inelul de reţinere. Inelul începu să se fisureze.

Un miciman dintr-un compartiment de la prova a fost primul care a auzit zgomotul ca un huruit, prin peretele etanş. Crezând că e un semnal parazit care se auzea de la difuzor, a zăbovit prea mult înainte să verifice dacă avea dreptate. Clapeta se rupse şi ieşi din locaşul său. Nu era prea mare, avea un diametru de numai zece centimetri şi cinci milimetri grosime. Tipul acesta de supapă se numeşte supapă fluture, pentru că arată ca un fluture care este suspendat în apă şi se roteşte la trecerea apei. Dacă ar fi fost confecţionată din oţel inoxidabil, ar fi fost suficient

de grea încât să cadă pe fundul recipientului. Dar acesta era din titan, material mai rezistent decât oţelul, dar şi mult mai uşor. Lichidul de răcire o purtă spre colectorul de evacuare.

Lichidul aflat în mişcare antrenă supapa în colector, al cărui diametru interior era de 15 centimetri. Tubulatura era din oţel inoxidabil, realizat din tronsoane sudate de către doi metri, pentru a fi mai uşor de înlocuit. Clapeta a fost purtată cu viteză spre schimbătorul de căldură. Aici ţeava forma un unghi de 45 de grade în jos şi, pentru o clipă, garnitura s-a blocat. În felul ăsta s-a blocat jumătate din secţiunea conductei şi, înainte ca presiunea să poată disloca clapeta, s-au întâmplat foarte multe. Apa aflată în mişcare a avut propriul punct critic. Din cauza blocării s-a transmis înapoi un val de presiune prin conductă. Presiunea totală a crescut în acel moment la 240 kgf/cmp, ceea ce a dus la o deplasare a conductei cu câţiva milimetri. Creşterea presiunii şi mişcarea laterală a ţevii, precum şi efectul cumulat al coroziunii oţelului de-a lungul anilor au făcut ca racordul să cedeze. A apărut un orificiu de dimensiunea unui vârf de creion. Jetul de apă care ţâşni se transformă instantaneu în aburi ce declanşară sistemele de alarmă din compartimentul reactorului şi din încăperile alăturate. Presiunea exercitată asupra îmbinării celor două conducte a agravat rapid situaţia, încât lichidul de răcire curgea nestăvilit, ca dintr-o fântâna orizontală. Un jet de aburi a lovit instalaţia electrică de comandă a reactorului.

Era începutul unui accident catastrofal, cu pierderea lichidului de răcire. Reactorul s-a depresurizat complet în numai trei secunde. Zeci de litri de lichid de răcire s-au transformat în aburi, răspândindu-se în spaţiile adiacente. Instantaneu, zeci de alarme au început să sune pe tabloul de comandă şi, într-o fracţiune de secundă, Vladimir Petciukocov îşi văzu cu ochii cel mai înfiorător coşmar. Reacţia automată a inginerului, dobândită în urma instructajului, a fost să apese pe butonul de oprire, dar aburii din reactor distruseseră sistemul de comandă al barelor şi nu mai era timp să rezolve problema. Instantaneu, Petciukocov fu conştient că nava lui era condamnată. Acţionă comenzile de urgenţă pentru lichidul de răcire, lăsând să intre în reactor apa oceanului. Efectul imediat a fost pornirea tuturor alarmelor din corpul navei. La postul de comandă, comandantul a înţeles pe loc gravitatea situaţiei. *Politovski* naviga la 150 de metri adâncime. Trebuia să o aducă imediat la suprafaţă şi începu să dea ordine să se evacueze tot balastul şi să se acţioneze cârmele

de adâncime.

Starea de criză de la reactor asculta însă legile fizicii. În lipsa lichidului de răcire care să absoarbă temperatura barelor de uraniu, reacţia nucleară se opri complet – nu mai exista apa care să atenueze fluxul de neutroni. Nu rezolva însă situaţia, din moment ce căldura degajată de distrugerea instalaţiei era suficientă pentru a topi totul în compartiment. Apa rece care intra scădea temperatura, dar încetinea în acelaşi timp prea mulţi neutroni, menţinându-i în centrul reactorului. A urmat o reacţie care producea şi mai multă căldură, mult mai multă decât ar fi putut ţine sub control oricât lichid de răcire. Ceea ce începuse ca un accident din cauza pierderii de lichid de răcire se transforma în ceva şi mai grav: un accident din cauza temperaturii prea scăzute a apei. Nu mai erau decât câteva minute până când tot reactorul se topea şi între timp *Politovski* trebuia să ajungă la suprafaţă.

Petciukocov a rămas în postul lui, în sala maşinilor, făcând tot ce îi stătea în putere. Viaţa lui, o ştia prea bine, era aproape sigur pierdută. Trebuia să îi asigure comandantului răgazul să aducă nava la suprafaţă. Exista şi o anumită procedură pentru genul ăsta de urgenţe şi dădu ordine cât putu de tare ca să se urmeze procedura. Dar nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

Electricianul de serviciu se mişca febril la tabloul de comenzi electrice comutând de la sursa principală la alimentarea de urgenţă, din moment ce energia reziduală a aburilor din turbinele alternatoarelor avea să dispară în câteva secunde. Peste câteva clipe toate sistemele submarinului erau alimentate doar de bateriile de avarie. În postul de comandă nici o sursă de energie nu mai alimenta instalaţiile de purjare a balastului şi cârmele de adâncime. Acestea au trecut automat pe control hidroelectric. Suprafeţele de comandă s-au bracat la 15 grade în momentul în care submarinul păstra viteza de 39 de noduri.

Având tancurile de balast golite de apă cu ajutorul aerului comprimat, submarinul era foarte uşor aşa că se ridică precum un avion la decolare. În câteva secunde, echipajul a simţit uluit cum nava lor urcă la un unghi de 45 de grade şi unghiul tot creştea în momentele imediat următoare, efortul de a rămâne în picioare a fost atât de mare, încât n-au mai reuşit să facă şi altceva.

Submarinul *Alfa* se ridica aproape vertical cu 50 de kilometri pe oră. Toţi oamenii şi toate obiectele care nu erau bine prinse s-

au prăbuşit cu viteză spre pupa.

În sala maşinilor de la pupa, un marinar căzu pe panoul electric principal, pe care îl scurtcircuită cu propriul corp şi toată alimentarea cu electricitate se întrerupse. Un bucătar care căutase orice echipament de salvare în sala torpiloarelor de la prova se zbătea să intre în sasul de evacuare, în timp ce se chinuia să-şi pună un costum de protecţie împotriva radiaţiilor. Deşi avea numai un an de experienţă pe nave, a înţeles fulgerător semnificaţia alarmelor asurzitoare şi a evoluţiilor neobişnuite ale navei. A zăvorit uşa şi a început să apese pe comenzile pentru începerea evacuării, după cum învăţase la şcoala de submarine.

Politovski se ridică brusc la suprafaţa oceanului ca o balerină înfuriată, ieşind trei sferturi din apă înainte să se prăbuşească înapoi.

Pogy

— Comanda, aici sonarul.

— Aici comanda, te ascult.

— Domnule comandant, fiţi atent. *Nada 2* a luat-o razna, a raportat operatorul-şef.

Comandantul Wood ajunse la sonar în câteva secunde şi-şi puse o pereche de căşti conectate la un casetofon cu decalare de două minute. Auzi cum era evacuat balastul. După care motoarele se opriră. La câteva secunde urmă o purjare de aer comprimat şi o succesiune de trosnituri pe măsură ce adâncimea submarinului se schimba foarte rapid.

— Oare ce se întâmplă? se întrebă Wood.

E.S. Politovski

În reactorul submarinului *Politovski*, reacţia de fisiune anihilase practic pătrunderea apei oceanului în navă. Barele de uraniu s-au fragmentat şi resturile s-au depus pe peretele din spatele reactorului. Într-un minut, totul s-a transformat într-o baltă de reziduuri radioactive, de un metru în diametru, suficientă ca să formeze propria masă critică. Reacţia continuă nestingherită, de data asta atacând direct oţelul inoxidabil al

pereţilor reactorului. Nici un aliaj nu rezistă la expunerea directă la 5 000 de grade Celsius. În zece secunde peretele cedă şi masa de uraniu căzu liber pe peretele etanş dinspre pupa.

Petciukocov ştiu că ăsta e sfârşitul. Văzu cum vopseaua de pe perete se înnegreşte şi ultimul lucru zărit de el fu o masă întunecată înconjurată de un halo albastru incandescent. Corpul inginerului se vaporizat într-o fracţiune de secundă şi masa de reziduuri căzu pe următorul perete despărţitor dinspre pupa.

Între timp, ascensiunea aproape verticală al submarinului se atenua. La prova aerul comprimat din tancurile de balast scăpă şi fu înlocuit de apă, schimbând brusc unghiul navei şi scufundând-o. Oamenii din echipaj urlau deznădăjduiţi. Comandorul se chinuia să rămână în picioare, în ciuda faptului că avea un picior rupt; încerca să recapete controlul asupra navei, să îşi organizeze oamenii şi să-i scoată din submarin înainte să fie prea târziu, dar destinul sumbru al lui Evgheni Sigismondavici Politovski avea să-i urmărească şi de această ultimă dată. Un singur om a scăpat cu viaţă. Bucătarul a deschis trapa sasului de evacuare şi a ieşit. Conform instructajului, a început să încuie trapa, să o poată folosi şi cei din urma lui, dar chiar atunci l-a izbit un val şi l-a dus departe de navă, în timp ce aceasta începu să se scufunde.

În sala maşinilor, schimbarea de asietă a navei a dirijat masa topită spre punte. Ea a atacat mai întâi planşeul de oţel, l-a străpuns şi a ajuns la coca de titan. În numai cinci secunde, sala maşinilor era descoperită în faţa apelor oceanului. Cel mai mare compartiment de pe *Politovski* s-a umplut rapid cu apă. Aşa s-a irosit şi ultima rezervă de flotabilitate a navei şi deplasarea a reînceput, dar în jos. Submarinul începea ultima lui scufundare.

Pupa s-a rupt tocmai când comandantul recăpătase controlul asupra echipajului. El a fost izbit cu capul de un panou cu instrumente. Oricât de slabe erau speranţele oamenilor lui înainte, s-au stins odată cu el. *Politovski* se scufunda cu repeziciune, iar elicea îi grăbea pieirea în timp ce nava se ducea spre fundul oceanului.

Pogy

— Domnule comandant, eu am fost pe *Chopper* în 1969, spuse operatorul de la sonar, referindu-se la un teribil accident petrecut

pe un submarin nuclear diesel.

— Păi cam aşa pare să fie şi aici, zise comandantul.

Acum asculta în direct ce se petrecea. Nu mai era nici o îndoială. Submarinul se scufunda. Toţi au auzit cum apa umplea din nou tancurile de balast. Asta nu putea însemna decât că şi compartimentele din interior se inundau. Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi putut auzi chiar şi strigătele oamenilor din nava condamnată. Wood se bucura că nu erau mai aproape. Zgomotul continuu al apei care pătrundea în navă era suficient de îngrozitor. Acolo mureau nişte oameni. Erau ruşi, inamicii lor, dar erau oameni, la fel ca el şi nu puteau să îi ajute în nici un fel.

Nada 1, observă el, îşi continua drumul, fără să-i pese de ceea ce se întâmplase cu nava soră din urma ei.

Politovski

În numai nouă minute, *Politovski* a atins fundul oceanului, la 700 de metri adâncime. A lovit cu putere nisipul tare de la marginea platformei continentale. Dovadă a solidităţii construcţiei, pereţii despărţitori din interiorul navei au rămas întregi. Toate compartimentele de la reactor până la pupa erau inundate şi jumătate din echipaj murise acolo, dar compartimentele de la prova erau intacte. Acest lucru reprezenta mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Dat fiind că rezervele de aer de la pupa erau inutilizabile şi sistemele de climatizare erau alimentate doar de bateriile de rezervă, cei 40 de oameni aveau la dispoziţie rezerve limitate de aer. Au scăpat de la impactul cu fundul oceanului doar pentru a înfrunta o moarte lentă, prin asfixiere.

A NOUA ZI
SÂMBĂTĂ, 11 DECEMBRIE

Pentagon

O femeie tehnician de rangul I i-a deschis uşa lui Tyler. Înăuntru se afla generalul Harris, singur, în faţa unei hărţi mari, studiind dispunerea machetelor ce reprezentau navele.

— Dumneata eşti probabil Skip Tyler, zise Harris când îşi ridică privirea.

— Da, domnule.

Tyler a luat poziţia de drepţi, atât cât îi permitea proteza te la picior. Harris a venit imediat să-i strângă mâna.

— Greer mi-a spus că ai jucat fotbal într-o vreme.

— Da, domnule general, am fost atacant la Annapolis. Frumoase vremuri, zise *Tyler* zâmbind şi flexându-şi în acest timp degetele.

Harris chiar arăta ca un pachet de muşchi.

— Păi, dacă ai fost jucător de fotbal, poţi să-mi spui Ed, îl informă Harris împungându-l cu degetul în piept. Ai avut numărul 78 în All Americans, nu-i aşa?

— A doua din selecţionata A, să trăiţi. E plăcut că îşi mai aduce aminte cineva de asta.

— Am lucrat temporar la academie vreo câteva luni în vremea aia şi am prins două meciuri. Niciodată nu uit un atacant bun. Eram în liga All la Montana, da’ asta a fost demult. Ce-ai păţit la picior?

— Mi l-a scurtat un beţiv. Eu am avut noroc. Beţivul n-a supravieţuit.

— A primit ce merita.

Tyler încuviinţă gândindu-se totuşi la beţiv, un muncitor la şantierul naval care avea soţie şi copii, din câte îi spuseseră ofiţerii de poliţie.

— Ceilalţi unde sunt?

— Păi şefii sunt la obişnuita şedinţă de informare… e drept, ceva „obişnuit” pentru o zi normală, din timpul săptămânii, nu chiar sâmbăta. Ar trebui să se întoarcă în câteva minute. Am

înţeles că predai inginerie la Annapolis, nu?

— Da, domnule Harris. Între timp am făcut un doctorat în inginerie.

— Ţi-am zis să-mi spui Ed, Skip. Şi azi ne înveţi cum să păstrăm afurisitul ăla de submarin rusesc?

— Da domn... da, Ed.

— Ia spune-mi şi mie cum, dar mai întâi hai ne luăm câte o cafea!

Cei doi s-au dus la o masă din colţul încăperii, unde erau gogoşi şi cafea. Harris l-a ascultat atent pe tânărul din faţa lui, bându-şi liniştit cafeaua şi mâncând cu poftă două gogoşi cu jeleu. Era nevoie de multă mâncare pentru o asemenea constituţie.

— Ce şmecherie! exclamă J-3 când Tyler termină de povestit.

Se duse la hartă.

— Interesant. Reuşita ideii depinde mult de camuflarea operaţiunii. Trebuie să-i ţinem pe ruşi la distanţă când facem chestia asta. În zona asta zici? întrebă el lovind uşor harta.

— Da, domnule general. Problema e că, după cum par să opereze ei, putem s-o facem înspre larg şi...

— Şi să-i păcălim şi pe unii şi pe ceilalţi. Îmi place. Da, chiar îmi place, dar lui Dan Foster n-o să-i surâdă ideea de-a pierde una dintre navele noastre.

— Eu aş zice că merită.

— Şi eu aş zice la fel, încuviinţă Harris. Numai că nu sunt navele mele. Şi, după ce facem chestia asta, dacă reuşim să punem mâna pe el, unde-l ascundem?

— Domnule general, ar fi nişte locuri numai bune chiar aici în Golful Chesapeake. Există zone cu adâncime mare pe York River sau pe Patuxent, ambele în proprietatea marinei militare şi amândouă marcate pe hărţi ca interzise. Ce-i frumos la submarine e că sunt făcute să fie invizibile. N-ai decât să găseşti o zona cu adâncimea potrivită şi să-l ţii acolo. Temporar, desigur. Dacă vrei ceva pe termen lung, poţi să-l duci la Truk sau Kwajalein, în Pacific. Locul ideal, departe de orice probleme.

— Şi sovieticii nu o să observe niciodată baza plutitoare şi cei 300 de tehnicieni care au apărut acolo peste noapte? Şi apoi insulele alea nici nu mai sunt în proprietatea noastră, ai uitat?

Tyler ştia că omul din faţa lui nu e prost.

— Şi dacă până la urmă o să afle peste câteva luni? Ce-o să facă, o să dea anunţ în presă? N-aş prea crede. Până atunci noi o

să avem toate informaţiile dorite şi putem oricând să îi prezentăm public pe ofiţerii dezertori într-o conferinţă de presă. Şi-atunci ce imagine o să-şi facă? Oricum, e probabil că, după ce o să studiem submarinul, o să-l dezmembrăm. Reactorul o să meargă în Idaho, pentru teste. Rachetele şi focoasele nucleare vor fi duse în altă parte, iar CIA, NSA[16] şi marina militară o să se bată pe echipamentul de criptare. Coca goală va fi dusă într-o zonă de mai mare adâncime şi scufundată. Nu rămâne nici urmă de el. Nici nu trebuie să ţinem secretul o veşnicie, numai câteva luni.

Harris puse pe masă ceaşca de cafea.

— Să mă ierţi că fac pe avocatul diavolului. Văd că te-ai gândit la toate. Bun, atunci cred că merită să analizăm atent varianta asta. Necesită coordonarea unor resurse importante, dar asta nu afectează deloc ceea ce facem deja în momentul ăsta. Bun, atunci ai câştigat votul meu.

Şefii de stat-major intrară după trei minute. Tyler nu mai văzuse atâtea steluţe într-o cameră.

— Voiai să discutăm ceva, Eddie? întrebă Hilton.

— Da, domnule general. Vi-l prezint pe domnul Skip Tyler, doctor în inginerie navală.

Amiralul Foster veni primul să dea mâna cu el.

— Ne-aţi cucerit pe toţi cu raportul privind *Octombrie Roşu*, despre care tocmai am fost informaţi la o şedinţă restrânsă. Felicitări!

— Domnul Tyler este de părere că ar trebui să păstrăm submarinul dacă punem mâna pe el, zise Harris cu o figură lipsită de orice expresie. Şi mai crede că avem mijloacele s-o facem.

— Deja ne-am gândit la varianta să lichidăm echipajul, spuse comandantul Maxwell. Dar preşedintele nu e de acord.

— Domnii mei, dacă v-aş spune că există o variantă ca să-i trimitem acasă pe toţi membrii echipajului fără ca ei să ştie că noi avem submarinul? Că asta-i problema de fapt, nu-i aşa? Trebuie să trimitem echipajul acasă, în patria mamă. Iar eu zic că putem, singura întrebare este unde ascundem submarinul.

— Te ascultăm, zise Hilton fără să fie convins.

— Păi, domnule Hilton, va trebui să acţionăm foarte rapid să pregătim totul. O să avem nevoie de *Avalon* aflat pe Coasta de Vest. *Mystic* e deja la bordul lui *Pidgeon*, în Charleston. Avem

[16] National Security Agency, Agenţia pentru Securitate Naţională a SUA (n. tr.).

nevoie de amândouă şi ne mai trebuie un submarin vechi, de care să ne putem dispensa. Asta în ceea ce priveşte resursele materiale. Dar secretul e sincronizarea perfectă şi mai trebuie să-l găsim pe *Octombrie Roşu.* S-ar putea ca asta să fie partea cea mai dificilă.

— Sau poate că nu, zise Foster. Amiralul Gallery a raportat azi-dimineaţă că *Dallas* ar putea fi pe urmele lui. Descrierile din rapoartele lor se potrivesc foarte bine cu modelul de propulsie pe care ni l-aţi descris. O să avem mai multe informaţii în zilele următoare. Continuaţi!

Tyler le prezentă propunerea lui. Dură zece minute, pentru că trebui să răspundă la întrebări şi să folosească grafice pentru a ilustra mai bine condiţiile coordonării optime a elementelor de timp şi spaţiu. Când termină, generalul Barnes lua deja legătura prin telefon cu comandantul aviaţiei de transport strategic. Foster ieşi ca să dea un telefon la Norfolk, iar Hilton plecă spre Casa Albă.

Octombrie Roşu

Cu excepţia celor care erau de cart, toţi ofiţerii erau în careu. Pe masă se aflau pregătite mai multe ceainice, care au rămas neatinse, iar uşa era din nou încuiată.

— Tovarăşi, raportă Petrov, cel de-al doilea set de ecusoane a fost contaminat, chiar mai puternic decât primul.

Ramius observă că Petrov era destul de îngrozit. Şi nici nu era primul set, nici al doilea, ci al treilea sau al patrulea de când plecaseră. Îl alesese bine pe doctorul ăsta.

— Ecusoane proaste, mormăi Melekin. Vreun imbecil glumeţ din Severomorsk sau – cine ştie? – un spion imperialist care s-a găsit să ne facă figura asta. Când l-or prinde pe nenorocit, eu îl împuşc, oricine ar fi! Asta e trădare!

— Regulamentul spune că trebuie să raportez această situaţie, preciză Petrov. Chiar dacă instrumentele indică niveluri de radiaţie nepericuloase.

— Am luat notă de respectul dumneavoastră faţă de regulament, tovarăşe doctor. Aţi procedat corect, spuse Ramius. Cum regulamentul stipulează să mai facem o verificare, Melekin, vreau ca tu şi Borodin să vă ocupaţi de asta personal. Mai întâi verificaţi instrumentele de măsură. Dacă funcţionează bine,

atunci vom fi siguri că ecusoanele nu sunt bune sau că a umblat cineva la ele. În cazul ăsta, raportul meu asupra acestui incident va cere să cadă capul cuiva.

Nu era ceva neobişnuit ca muncitorii surprinşi beţi pe şantierul naval să fie trimişi în gulag.

— Tovarăşi, după părerea mea, nu avem nici un motiv de îngrijorare. În eventualitatea în care ar fi vorba despre vreo scurgere de radiaţii, tovarăşul Melekin ar fi descoperit-o acum câteva zile. Bun. Acum să trecem la treburile noastre!

După jumătate de oră erau iar în careul ofiţerilor. Marinarii care mai trecuseră pe acolo observaseră lucrul ăsta şi oamenii începuseră deja să-şi pună întrebări.

— Tovarăşi, îi anunţă Melekin, ne confruntăm cu o problemă majoră.

Ofiţerii, mai ales cei tineri, deveniseră palizi. Pe masă era un contor Geiger, desfăcut în bucăţi. Lângă el se afla şi un detector de radiaţii luat de pe peretele despărţitor de la reactor căruia îi îndepărtaseră sigiliul de inspecţie.

— E sabotaj, şuieră Melekin.

Un cuvânt atât de înfiorător, încât orice cetăţean sovietic tremura la auzul lui. În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt, iar Ramius observă că Sviadov avea o expresie foarte crispată.

— Tovarăşi, din punct de vedere mecanic, aceste instrumente sunt destul de simple. După cum ştiţi, acest instrument are zece moduri de lucru diferite. Putem alege una dintre cele zece trepte de sensibilitate, folosind acelaşi instrument pentru detectarea unei scurgeri minore şi pentru una foarte gravă. Putem face asta acţionând comutatorul de aici, care selectează una dintre cele zece rezistenţe cu valori din ce în ce mai ridicate. Şi un copil ar putea să conceapă un aparat de genul ăsta, să îl întreţină şi să-l repare.

Inginerul-şef apăsă pe comutator.

— În cazul nostru, rezistenţele au fost deconectate şi au fost sudate altele în locul lor. Toate valorile de la 1 la 8 au aceeaşi impedanţă. Toate aparatele noastre de măsură au fost inspectate de acelaşi tehnician de la docuri, cu trei zile înainte de plecare. Avem aici şi fişa de inspecţie, zise Melekin şi o aruncă pe masă cu dispreţ. El sau un alt spion a sabotat şi aparatul ăsta şi celelalte la care m-am mai uitat. Unui specialist nici nu-i trebuia mai mult de o oră s-o facă. În cazul instrumentului de faţă.

Inginerul porni detectorul fix.

— Puteţi observa că au fost deconectate toate componentele, mai puţin circuitul de test, care funcţionează. Eu şi Borodin l-am scos de pe peretele despărţitor de la prova. Aici avem de-a face cu mâna unui profesionist. Cine a făcut asta nu poate fi un amator. Eu cred că un agent imperialist ne-a sabotat nava. Mai întâi a scos din funcţiune instrumentele de monitorizare a nivelului radiaţiilor, apoi a provocat o scurgere de radiaţii minoră la ţevărie. Oameni buni, se pare că tovarăşul Petrov a avut dreptate. E posibil să existe o scurgere. Vă rog să acceptaţi scuzele mele, tovarăşe doctor.

Petrov făcu un gest smucit de încuviinţare. S-ar fi lipsit cu dragă inimă de amabilităţi de genul ăsta.

— Cât de mare a fost iradierea, tovarăşe Petrov? întrebă Ramius.

— Cea mai mare e la tehnicieni, bineînţeles. Valoarea maximă e de 50 de razi, la tovarăşii Melekin şi Sviadov. Ceilalţi din sala maşinilor au valori cuprinse între 20 şi 45 de razi şi nivelul cumulativ scade mult pe măsură ce ne îndepărtăm de sursă. În compartimentul torpilelor nu sunt decât cinci razi, chiar mai puţin de atât. Ofiţerii, cu excepţia inginerilor, au primit între 10 şi 25 de razi.

Petrov făcu o pauză, spunându-şi că ar trebui privească lucrurile mai optimist.

— Tovarăşi, nu e vorba de doze letale. De fapt, un om poate tolera o radiaţie de până la 100 de razi fără nici un efect fiziologic pe termen scurt şi poate supravieţui după o expunere de câteva sute. Ne confruntăm cu o problemă gravă, dar, deocamdată, nu este vorba de o situaţie care să ne pună viaţa în pericol.

— Melekin, ce părere ai? întrebă comandorul.

— E reactorul meu, aşa că responsabilitatea-i tot a mea. Încă nu ştim cu siguranţă dacă avem de-a face cu o scurgere reală. Ecusoanele ar putea să fie defecte sau sabotate. E posibil ca totul să fie doar o înscenare ordinară pusă la cale de inamic ca să ne afecteze moralul. Borodin o să mă ajute. O să facem chiar noi reparaţia echipamentelor defecte şi o să întreprindem o inspecţie amănunţită a întregului reactor. Eu sunt prea în vârstă să mai am copii. Pentru moment, recomand să dezactivăm reactorul şi să trecem pe baterii. Inspecţia o să ne ia cel mult patru ore. În plus, recomand să reducem durata cartului la

reactor la numai două ore. Sunteţi de acord, tovarăşe comandant?

— Sigur, tovarăşe. Ştiu că dumneata poţi repara orice.

— Vă rog să mă scuzaţi, tovarăşe comandant, interveni şi Ivanov. Nu ar trebui să raportăm cele întâmplate la bază?

— Ni s-a ordonat să păstrăm tăcere absolută, i-a răspuns Ramius.

— Dacă imperialiştii au reuşit să ne saboteze instrumentele, atunci... Dacă ştiau dinainte şi care sunt ordinele noastre şi acum încearcă să ne forţeze să folosim radioemiţătorul să ne localizeze? întrebă şi Borodin.

— Şi asta e posibil, zise Ramius. Mai întâi vom afla dacă există într-adevăr o problemă, apoi care este gravitatea ei. Tovarăşi, avem un echipaj extraordinar şi cei mai buni ofiţeri din flotă. Ne vedem de problemele noastre, le rezolvăm şi ne continuăm misiunea. Suntem aşteptaţi în Cuba, iar eu intenţionez să fac faţă şi chiar să dejoc orice stratagemă imperialistă.

— Bine spus, îl aprobă Melekin.

— Tovarăşi, vom păstra acest secret. Nu avem nici un motiv să îi alarmăm pe cei din echipaj pentru un lucru care se poate dovedi neadevărat şi pe care, în orice caz, ne stă în puteri să-l rezolvăm, spuse Ramius în încheiere.

Petrov nu era aşa sigur de asta, iar Sviadov făcea eforturi mari să nu tremure vizibil. El avea o iubită acasă şi îşi dorea să aibă copii într-o bună zi. Tânărul locotenent învăţase cu mare efort cum funcţionau sistemele reactorului şi ce să facă în cazul în care apar probleme. Îl consola întru câtva faptul că majoritatea soluţiilor din manual la astfel de probleme erau chiar opera unor oameni care acum se aflau în această încăpere. Chiar şi aşa, ceva nevăzut şi impalpabil punea stăpânire pe corpul lui şi nici o fiinţă raţională nu ar fi putut să se bucure de acest lucru.

Şedinţa se suspendă. Melekin şi Borodin merseră la pupa la magazia de piese de schimb. Un miciman electrician îi însoţi să aducă cele necesare. Îi observă pe cei doi citind instrucţiunile pentru detectorul de radiaţii. Când ieşi din tură, o oră mai târziu, tot echipajul ştia că reactorul fusese iarăşi oprit. Electricianul discutase cu vecinul său de cuşetă, un tehnician de la rachete. Analizaseră împreună motivele posibile pentru care s-a lucrat la şase aparate Geiger şi la alte instrumente, iar concluzia lor fusese cea previzibilă.

Un maistru auzise discuţia şi trăsese singur concluziile. Lucra

pe submarine nucleare de zece ani. În ciuda acestui fapt, nu avea studii de specialitate şi considera orice activitate în apropierea reactorului ca pe un soi de vrăjitorie. Punea nava în mişcare, nu ştia cum anume, dar era sigur că la mijloc era ceva neortodox. Acum începuse să se întrebe dacă drăcuşorii ăia pe care el nu-i văzuse, dar care erau în cilindrul de oţel, nu cumva ieşeau afară, în mai puţin de două ore, tot echipajul ştia că era ceva în neregulă şi că ofiţerii lor încă nu găsiseră soluţia problemei.

Şi bucătarii care veneau la prova să le aducă mâncarea membrilor echipajului au fost văzuţi zăbovind pe-acolo fără rost cât se putea. Cei care erau de cart la postul de comandă se foiau mai mult decât de obicei, observă şi Ramius, pentru ca apoi, când ieşeau din tură, să plece în grabă.

USS New Jersey

„Ai nevoie de ceva timp să te obişnuieşti cu gândul ăsta”, reflectă contraamiralul Zachary Eaton. Când era în construcţie nava care-i purta acum pavilionul, el se juca cu bărcuţele de hârtie în cadă. Pe atunci ruşii erau aliaţii lor, dar aliaţi de ocazie, de care-i lega mai degrabă un inamic comun decât un ţel comun. „Aşa cum ne sunt azi chinezii”, descoperi el. Inamicii lor de atunci erau nemţii şi japonezii. De-a lungul carierei lui de 26 de ani, fusese de mai multe ori în ambele ţări, iar primul vas comandat de el, un distrugător, avea ca port de înregistrare oraşul Yokosuka. Ce lume ciudată!

Nava-amiral pe care o comanda avea mai multe avantaje. În ciuda dimensiunilor considerabile, felul în care se legăna pe valurile de trei metri înălţime îi aducea aminte că era pe mare şi nu la vreun birou, în cine ştie ce instituţie. Vizibilitatea era de cincisprezece kilometri şi, undeva în faţa, la aproximativ 1 300 de kilometri, se afla flota sovietică. Cuirasatul său îi va înfrunta ca în vremurile bune când nu apăruseră încă portavioanele. Distrugătoarele *Caron* şi *Stump* se vedeau la opt kilometri de prova, respectiv, pupa. Mai în faţă, crucişătoarele *Biddle* şi *Wainwright* se aflau în misiune de supraveghere radar. Grupul de nave mai degrabă bătea pasul pe loc în loc să înainteze cu adevărat, aşa cum ar fi vrut el. În apropierea coastei, la New Jersey, nava purtătoare de elicoptere *Tarawa* şi două fregate

veneau cu viteză pentru a li se alătura, aducând 10 avioane de atac Harrier AV-8B şi 14 elicoptere antisubmarin pentru a întări forţele de care dispunea. Pentru Eaton, asta însemna ceva util, dar nu de o importanţă majoră. Escadrila de pe *Saratoga* opera din Maine, împreună cu o colorată adunătură de avioane ale forţelor aeriene care încercau să înveţe abc-ul atacului naval. HMS *Invincible* se afla la 320 de kilometri est, menţinând o agresivă patrulare antisubmarin, iar la 1 300 de kilometri mai spre est era *Kennedy*, ascunzându-se după un front atmosferic din apropierea Insulelor Azore. Pe contraamiral îl cam irita implicarea englezilor. De când avea nevoie U.S. Navy de ajutor ca să apere coasta americană? Dar e drept că englezii le erau datori.

Ruşii se împărţiseră în trei grupări, portavionul *Kiev* ocupând poziţia de la extrema estică, făcând faţă grupului de atac *Kennedy*. Grupul *Moskva* cădea în responsabilitatea lui Eaton, iar *Invincible* urma să se ocupe de *Kirov.* Informaţiile despre cele trei grupări de nave îi erau trimise permanent şi erau prelucrate de personalul de la postul de comandă al navei-amiral. „Ce puneau la cale sovieticii?” se întreba el.

Ştia versiunea conform căreia ruşii căutau un submarin pierdut, dar pentru Eaton era la fel de plauzibil ca şi când i-ar fi explicat că au un pod de vânzare. „Probabil, îşi spunea el, voiau să demonstreze că pot să se plimbe pe lângă Coasta de Est oricând vor ei, să ne arate că au o flotă care se poate deplasa pe apele internaţionale, să creeze un precedent şi s-o mai facă şi altă dată.”

Lui Eaton nu-i plăcea deloc situaţia asta. Şi nici nu-i păsa prea mult de misiunea pe care o primise acum. Avea două misiuni destul de puţin compatibile. Ţinerea sub observaţie a activităţii submarinelor ruseşti era şi-aşa destul de dificilă. Avioanele Viking de pe *Saratoga* nu acopereau încă zona lui de acţiune, în ciuda solicitărilor repetate şi mai toate aeronavele Orion aveau misiuni în altă parte, mai aproape de *Invincible.* Arsenalul antisubmarin de care dispunea abia dacă ajungea pentru acoperirea proprie, cu atât mai puţin pentru urmărirea activă a submarinelor. Sosirea lui *Tarawa* avea să mai îmbunătăţească situaţia, dar interfera cu ordinele privind operaţiunile de acoperire. Cealaltă sarcină era să stabilească şi să menţină contactul cu gruparea *Moskva* şi să raporteze imediat orice activitate neobişnuită la CINCLANTFLT, comandantul-şef al Flotei

Atlanticului. Într-un fel, era şi logic să fie aşa. Dacă navele de suprafaţă iniţiau o acţiune nefavorabilă, Eaton dispunea de mijloacele necesare să le răspundă pe măsură. Acum trebuia să ia o hotărâre privind distanţa de la care va urmări flota sovietică.

Se întrebă cum era mai bine să fie, mai aproape sau mai degrabă la mare distanţă. Aproape ar fi însemnat la 30 de kilometri, raza de acţiune a tunurilor principale. *Moskva* era însoţită de zece nave de escortă, dintre care nouă ar fi putut supravieţui la mai mult de două proiectile de 405 milimetri. La 30 de kilometri putea să hotărască dacă să recurgă la proiectile de calibru mare sau redus, în ultimul caz proiectilele fiind ghidate de un laser montat deasupra turelei principale. Testele făcute cu un an în urmă arătaseră că putea menţine cadenţă constantă de o salvă la fiecare 20 de secunde, în timp ce laserul dirija focul de la o ţintă la alta, până când nu mai rămânea nici una. Dar asta ar fi însemnat ca *New Jersey* şi navele de escortă să fie expuse torpilelor şi rachetelor ruseşti.

Dacă ar fi păstrat o distanţă mare, tot putea să tragă proiectile supracalibru de la o distanţă de 80 de kilometri şi care puteau fi dirijate către ţintă de un elicopter dotat cu laser. Asta ar fi însemnat să expună elicopterul tirului rachetelor antiaeriene şi atacului elicopterelor sovietice dotate cu rachete aer-aer. Pentru asemenea cazuri, *Tarawa* urma să aloce două elicoptere de atac Apache, dotate cu lasere, rachete aer-aer şi rachete aer-sol; erau arme antitanc şi spera să fie foarte eficiente contra navelor mici.

Dacă navele lui aveau să fie expuse tirului inamic, Eaton nu se temea pentru nava-amiral. Cu excepţia cazului în care ruşii ar fi avut focoase nucleare, proiectilele lor nu puteau să provoace avarii importante – *New Jersey* având un blindaj clasa B de 30 centimetri grosime. Dar ar fi putut să îi distrugă radarul şi echipamentele de comunicaţii şi puteau fi chiar fatale pentru navele de escortă cu blindaj subţire. Navele de sub comanda lui aveau propriile rachete antinavă, de tip Harpoon şi Tomahawk, nu atât de multe pe cât şi-ar fi dorit.

Dar dacă ajungeau să fie ei urmăriţi de un submarin rusesc? Lui Eaton i se spusese că nu exista nici unul în zonă, dar nu ştiai niciodată pe unde se ascund. Asta e, până la urmă nu putea să anticipeze totul. Un submarin ar fi putut să-l scufunde pe *New Jersey*; dar şansele erau reduse. Dacă ruşii chiar puneau la cale ceva urât de tot, ei aveau să tragă primii, iar Eaton ar fi fost avertizat încât să lanseze propriile rachete şi să tragă câteva

salve de tun în timp ce o să cheme în sprijin aviaţia, ceea ce nu va fi cazul, era sigur.

Într-un final, îşi zise că ruşii erau probabil în vreo expediţie la pescuit. El avea sarcina să le arate că era periculos să pescuiască în zona aceasta.

Baza navală din North Island, California

Autotrenul de dimensiuni impresionante se strecură cu 3 kilometri pe oră în avionul de transport tip C5-A Galaxy, sub supravegherea atentă a responsabilului cu încărcarea pe aeronavă a doi ofiţeri din aviaţie şi a încă şase din marina militară. Ce era ciudat, numai cei din urmă, fără ca vreunul să poarte şi însemnele de aviator, aveau cu adevărat experienţă cu această procedură. Centrul de greutate al vehiculului era marcat cu precizie şi ei urmăreau cum semnul acela ajungea în dreptul unei cifre anume, marcată în cala avionului. Operaţiunea trebuia realizată cu precizie. Orice eroare putea strica centrajul avionului şi astfel să pună în pericol vieţile membrilor echipajului şi pe ale pasagerilor.

— OK, opreşte-te exact acolo! strigă ofiţerul.

Şoferul abia aştepta să se oprească. A lăsat cheile în contact, a tras toate frânele şi a scos din viteză înainte să coboare. Altcineva urma să scoată vehiculul din avion, după ce ajungeau în colţul celălalt al ţării. Responsabilul cu încărcătura şi trei mecanici au trecut imediat la treabă, fixând cu cabluri camionul şi remorca sa. O încărcătură care se desprinde în zbor e un lucru grav, iar C5-A nu avea scaune de catapultare.

Responsabilul cu încărcătura s-a asigurat că echipa de la sol îşi făcuse treaba cum trebuie înainte să meargă la pilot. Era un sergent de 25 de ani, căruia îi plăceau C-5-urile, în ciuda proastei lor reputaţii.

— Dom’ căpitan, ce naiba mai e şi asta?

— Se cheamă DSRV[17], sergent, adică e un vehicul de salvare pentru mare adâncime.

— Pe spatele lui scrie *Avalon,* să trăiţi, îi atrase atenţia sergentul.

— Da, bun, are şi un nume. E un soi de barcă de salvare pentru submarine. Coboară la mare adâncime ca să salveze

[17] Deep submergence rescue vehicle (n. tr.).

echipajul dacă se întâmplă ceva.

— Aha.

Sergentul mai reflectă o vreme. Transportase tancuri, elicoptere, mărfuri obişnuite, o dată chiar un batalion întreg cu avionul lui – îi plăcea să-l considere a lui. Dar era prima oară când transporta o navă. „Dacă are un nume, îşi spunea el, atunci înseamnă că e navă în toată regula.” Ce naiba, Galaxy era capabil să facă orice!

— Şi unde-o ducem, domnule?

— La baza navală din Norfolk. Nici eu n-am mai fost acolo până acum.

Pilotul urmărea îndeaproape operaţiunile de asigurare a încărcăturii. Deja erau legate 12 cabluri. După încă 12 o să inducă o tensiune prin cabluri să împiedice orice deplasare nedorită.

— Am estimat durata zborului la 5 ore şi 40 de minute, fără realimentare. Azi avem de partea noastră şi curenţii de aer. Vremea n-ar trebui să ne facă probleme până în zona coastei. Stăm acolo o zi şi ne întoarcem luni dimineaţa.

— Băieţii dumneavoastră lucrează foarte repede, zise locotenentul Ames, apropiindu-se.

— Da, locotenente, mai durează 20 de minute, îi răspunse pilotul uitându-se la ceas. Ar trebui să plecăm peste o oră.

— Nu e nici o grabă, domnule căpitan. Dacă se mişcă oricât de puţin chestia asta în timpul zborului, presupun că ne strică ziua. Unde să-i trimit pe oamenii mei?

— Pe puntea superioară, în faţă. E o cabină pentru cincisprezece persoane chiar în spatele cabinei piloţilor.

Locotenentul Ames ştia locul, dar n-a zis nimic. Mai zburase cu DSRV-ul lui pe deasupra Atlanticului sau a Pacificului de mai multe ori şi de fiecare dată cu alt C-5.

— Pot să întreb despre ce-i vorba? spuse pilotul.

— Nu ştiu, zise Ames. Doar că au nevoie de mine şi de jucăria mea în Norfolk.

— Şi chiar vă scufundaţi cu fărâmiţa asta, domnule locotenent? întrebă responsabilul cu încărcătura.

— Pentru asta sunt plătit. Am coborât împreună la 1 400 de metri adâncime. Aproape un kilometru şi jumătate, zise Ames uitându-se cu drag la vasul lui.

— La o adâncime de un kilometru şi jumătate?! Sfinte!… Mă scuzaţi domnule locotenent, dar… vreau să zic că ţi se cam

zburleşte părul când te gândeşti ce presiune e acolo, nu?

— Nu chiar. Am coborât şi la 6 000 de metri cu *Trieste.* E foarte interesant acolo, în adâncuri. Vezi tot felul de peşti ciudaţi.

Deşi Ames era specializat în submarine, prima lui iubire era cercetarea. Îşi dăduse licenţa în oceanografie şi comandase sau servise la bordul tuturor vehiculelor de mare adâncime din marina militară, cu excepţia celui nuclear, NR-1.

— Se înţelege că presiunea apei ţi-ar face rău dacă s-ar întâmpla ceva, vreun accident, dar atunci s-ar întâmpla atât de repede încât nici nu ai şti ce-i cu tine. Dacă vrei să faci o plimbare, aş putea să aranjez ceva. E o lume foarte diferită acolo, în adâncuri.

— Mulţumesc, nu prea cred, zise sergentul şi se întoarse să-i zorească pe oamenii lui.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse pilotul.

— De ce nu? Nu-i cine ştie ce. Tot timpul luăm civili cu noi la scufundări şi, credeţi-mă, e mult mai puţin înspăimântător decât să te plimbi cu balena asta albă şi să faci realimentarea în aer.

— Sigur că da, făcu pilotul fără convingere.

De-astea mai făcuse el de sute de ori. Nu era decât rutină şi chiar era surprins că i se putea părea cuiva periculos. Nu trebuia decât să fi atent, asta era clar, dar, ce naiba, trebuia să fi atent şi dimineaţa când mergeai cu maşina. Era sigur că un accident cu submarinul ăsta de buzunar n-ar mai lăsa dintr-un om nici cât un prânz pentru peşti. „Mare-i grădina Domnului”, îşi zise el în gând.

— Dar nu mergi singur pe mare cu chestia asta, nu?

— Nu, în mod normal lucrăm cu o navă de salvare pentru submarine, *Pigeon* sau *Ortolan.* Putem să mergem şi cu un submarin obişnuit. Accesoriul ăla pe care-l vedeţi pe remorcă e burduful de legătură. Ne cuplăm la submarin în spate chiar pe sasul de evacuare şi el ne transportă oriunde e nevoie.

— Are legătură cumva cu povestea aia despre Coasta de Est?

— Se prea poate, dar nimeni nu ne-a spus nimic oficial. În ziare scrie că ruşii au pierdut un submarin. Dac-o fi aşa, putem să coborâm să aruncăm o privire, poate chiar să salvăm eventualii supravieţuitori. Putem lua la bord 20-25 de oameni o dată şi burduful de legătură e făcut să se potrivească şi la submarinele ruseşti, nu numai la ale noastre.

— Au aceleaşi dimensiuni?

— Destul de apropiate, oricum.

Apoi Ames adăugă făcându-i cu ochiul:

— Suntem pregătiţi pentru orice situaţii neprevăzute.
— Foarte interesant.

Atlanticul de Nord

Avionul YAK-36 Forger decolase de pe portavionul *Kiev* de jumătate de oră, orientându-se la început după instrumente, iar apoi dirijat de un dispozitiv ESM fixat pe ampenajul masiv de vânătoare. Misiunea locotenentului Viktor Şavrov nu era deloc uşoară. El trebuia să se apropie de aeronava E-3 A, în misiune de supraveghere radar, care urmărise în ultimele trei zile flota sovietică. Avionul AWACS[18] avusese grijă să păstreze o distanţă mai mare decât raza de acţiune a rachetelor antiaeriene SAM, dar destul de aproape ca să urmărească permanent gruparea de nave şi să raporteze orice manevră şi transmisie radio la bază. Se simţeau de parcă un hoţ le urmărea tot timpul casa şi ei nu puteau să-l împiedice cu nimic.

Misiunea lui Şavrov era să facă ceva în privinţa asta. Era exclus să tragă, se înţelege. Ordinele amiralului Stralbo, de pe *Kiev,* fuseseră explicite în privinţa asta. Dar avea două rachete Atoli cu ghidare în infraroşu, pe care nu avea reţineri să le arate imperialiştilor. El şi amiralul care-l trimisese în misiune se aşteptau să le fie învăţătură de minte: armatei sovietice nu-i plăcea să fie iscodită de spionii imperialişti, iar accidentele nu erau ceva neobişnuit în asemenea situaţii. Iată o misiune care merita tot efortul.

Însă efortul era considerabil. Pentru a evita să fie detectat de radar, trebuia să zboare la o înălţime cât mai mică şi cu o viteză cât mai redusă; adică la numai 20 de metri deasupra mării; numai aşa prezenţa lui putea trece neobservată datorita reflexiei undelor electromagnetice de suprafaţa apei. Zbura cu 200 de noduri. Era un mod excelent de a face economie de combustibil, misiunea urmând să solicite şi ultima rezervă. Din aceleaşi motive cauză zborul era dificil, avionul de vânătoare zgâlţâindu-se din cauza curenţilor de aer de deasupra valurilor. Ceaţa de la nivelul mării reducea vizibilitatea la câţiva kilometri. „Cu atât mai bine”, îşi spuse el. Misiunea îl alesese pe el şi nu invers. Se număra printre puţinii piloţi sovietici cu experienţă în zborurile la

[18] Airbome Waming and Control System, sistem aerian de comandă şi avertizare (n. tr.).

mică altitudine. Şavrov nu devenise pilot în marina militară peste noapte. A început prin a pilota elicoptere de atac în Afganistan, specializându-se, după un an de ucenicie grea, în aeronave cu aripă fixă. Şavrov era expert în zborurile la o palmă de pământ – nevoia îl învăţase să se descurce atunci când urmărea bandiţii şi contrarevoluţionarii care se ascundeau sus, în munţi, ca nişte şobolani. Priceperea lui a trezit interesul celor din flotă şi aşa a fost transferat în marină, fără ca el să mai aibă vreun cuvânt de spus. După câteva luni de serviciu, nici nu-i trecea prin minte să se plângă, primele şi alte sporuri pe care le primea în afara salariului fiind mult mai atractive decât fostul său post la graniţa cu China. Faptul că era unul dintre puţinii piloţi sovietici calificaţi pe portavioane îi mai alinase orgoliul când pierduse şansa de a zbura pe noul MIG-27, deşi, cu puţin noroc, dacă se va termina vreodată portavionul cel mare, ar putea să piloteze versiunea navală a acelui avion minunat. Şavrov putea să aştepte şi, cu câteva misiuni importante îndeplinite, în genul celei de acum, ar putea ajunge la comanda unei escadrile.

Se trezi din reverie, misiunea se anunţa prea dificilă pentru aşa ceva. Aici era zbor în toată regula. Niciodată nu întâlnise adversari americani, ci numai armele pe care aceştia le dăduseră bandiţilor afgani. Mulţi prieteni ai lui muriseră din cauza acelor arme, unii supravieţuiseră când li se prăbuşiseră avioanele ca apoi să fie omorâţi de afganii sălbatici într-un mod care i-ar fi degustat şi pe nazişti. Avea ocazia să le dea personal o lecţie imperialiştilor.

Semnalul radar devenea din ce în ce mai puternic. Sub scaunul de catapultare avea un casetofon care înregistra permanent caracteristicile semnalului de pe aeronava americană, aşa încât cercetătorii ruşi să poată să găsească o modalitate să bruieze şi să inducă în eroare mult lăudatul ochi aerian al americanilor. Aparatul era un Boeing 707 modificat, la origine cunoscut avion de pasageri, nici vorbă de un adversar pe măsura unui pilot de vânătoare! Şavrov se uită pe hartă. Trebuia să fie pe aproape. Apoi verifică rezervele de combustibil. Desprinsese ultimul rezervor extern cu câteva minute în urmă, iar acum nu mai avea decât rezervorul intern. Turboreactorul înghiţea mult combustibil şi trebuia să fie atent la asta. Îşi propusese să păstreze combustibil cât pentru cinci sau zece minute când va trebui să se întoarcă pe navă. Asta nu era o problemă pentru el. Aterizase de peste o sută de ori pe un

portavion.

Ochii lui de vultur au surprins o scânteiere metalică la 60 de grade. Şavrov crescu uşor puterea motorului şi Forger-ul începu ascensiunea. După numai un minut era la 2 000 de metri altitudine. Acum putea vedea avionul Sentry, azuriu asemenea cerului, cu care se confunda uşor. El venea în urma lor şi, cu puţin noroc, ampenajul avea să-l mascheze în faţa antenei radar care se rotea. Perfect! O să treacă fulgerător pe lângă ei de câteva ori, lăsându-i pe cei din echipajul american să-i vadă rachetele Atoli şi…

Într-o clipă, Şavrov îşi dădu seama că are o aeronavă pe flancul drept. Şi alta pe flancul stâng. La 50 de metri în stânga şi în dreapta lui îl flancau două avioane de vânătoare americane F-15 Eagle. Îi văzu chiar şi faţa pilotului, care îl fixa cu privirea.

— YAK-106, YAK-106 vă rugăm să confirmaţi contactul.

Vocea de pe circuitul radio vorbea ruseşte fără cusur. Şavrov nu răspunse. I-au citit numărul de pe carcasa dispozitivului de admisie înainte ca el să-şi dea seama de prezenţa lor.

— 106,106, vă vorbeşte aeronava Sentry de care vă apropiaţi. Vă rugăm să vă identificaţi şi să precizaţi intenţiile dumneavoastră. Ne nelinişteşte puţin când ne iese în faţă un avion de vânătoare, aşa încât trei dintre avioanele noastre v-au urmărit pe ultima sută de kilometri.

Cum trei?! Şavrov se răsuci. Un al treilea Eagle dotat cu patru rachetele Sparrow zbura la 50 de metri în urma lui.

— Oamenii noştri vor să vă felicite pentru felul în care reuşiţi să zburaţi jos şi lent, 106.

Locotenentul Şavrov tremura de furie, trecuse de 4 000 de metri şi încă mai avea 8 000 până la AWACS-ul american. Se uitase în urmă la fiecare 30 de secunde de când venise. Americanii probabil că stătuseră în urma lui, ascunşi în ceaţa de deasupra valurilor şi îi urmaseră traiectoria cu instrucţiuni de pe Sentry. Înjură în gând şi menţinu direcţia. O să le arate el celor de pe AWACS.

— 106, degajează, îi spuse o voce glacială, fără urmă de emoţie, poate cu excepţia unei oarecare ironii. 106, dacă nu te îndepărtezi, vom considera că ai o misiune ostilă. Gândeşte-te bine, 106. Ai ieşit din raza de acţiune a radarelor de pe navele voastre şi încă nu ai intrat în raza de acţiune a rachetelor noastre.

Şavrov întoarse capul spre dreapta. Avionul Eagle se

îndepărtă, la fel şi cea din stânga. Era un mod de a-i spune că nu-l încolţesc şi că aşteaptă în schimb puţină amabilitate şi din partea lui? Sau îi lăsau loc celui din spate – a verificat, era încă acolo – să tragă? Nu aveai de unde să ştii ce au de gând să facă imperialiştii ăştia nelegiuiţi; se afla acum la cel puţin un minut de raza de acţiune a rachetelor lor. Şavrov nu era în nici un caz laş. Dar nici prost. Schimbă direcţia cu câteva grade spre dreapta.

— Mulţumim, 106, spuse vocea de mai înainte. Ştii, avem operatori stagiari la bord. Dintre care două sunt femei şi n-am vrea să le băgăm în sperieţi de la prima lor cursă.

Brusc simţi că e prea mult. Şavrov apăsă pe butonul radio:

— Să-ţi spun eu ce să faceţi cu femeile voastre, yankeule?

— Eşti *nekulturnîi,* 106, îi răspunse vocea cu blândeţe. Poate zborul prea lung deasupra apei ţi-a dat o stare de agitaţie. Probabil că şi combustibilul e pe sfârşite. Ce baftă ai avut cu ziua asta, să zbori cu toţi curenţii ăştia schimbători şi suciţi. Ai nevoie să verifici direcţia? Terminat.

— Nu, yankeule!

— 1-8-5 ca să te întorci pe *Kiev,* aşa e. Trebuie să ai grijă când foloseşti compasul magnetic în zonele foarte nordice, să ştii. Distanţa până la *Kiev* e de 318,6 kilometri. Atenţie! E un front atmosferic rece care vine foarte repede dinspre sud-vest. Asta o să-ţi facă zborul foarte neplăcut în câteva ore. Ai nevoie cumva de o escortă până la *Kiev?*

— Porc împuţit, înjură Şavrov încet închise radioemiţătorul, înjurându-se pentru lipsa de disciplină. Le permisese americanilor să-i rănească orgoliul. Ca mai toţi piloţii de vânătoare, avea un orgoliu exacerbat.

— 106, nu am recepţionat ultima ta transmisie. Două Eagle-uri ale noastre vin încoace. O să te conducă în formaţie până acasă, să fie siguri că ajungi cu bine. Îţi dorim o zi minunată, tovarăşe. Aici Sentry-November, terminat.

Locotenentul american se întoarse către colonelul de lângă el. Abia reuşea să păstreze o mimică neutră.

— Bun, credeam că o să mă sufoc tot vorbind aşa, zise el şi bău puţină Cola dintr-un pahar de plastic. Chiar credea că o să ne păcălească şi n-o să-l vedem.

— Dacă nu ai observat, ajunsese aproape de raza maximă de acţiune a rachetelor Atoli, iar noi nu eram autorizaţi să tragem în el decât dacă trăgea el primul – ceea ce ar fi putut să ne cam strice ziua, zise colonelul morocănos. Te-ai descurcat foarte bine,

locotenente.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule colonel, răspunse operatorul şi se uită pe ecran. Păi văd că se întoarce la mămica, cu Cobra 3 şi 4 în spate. O să fie un rusnac tare nefericit când o să ajungă acasă. Asta dacă mai ajunge acasă. Chiar cu rezervoare suplimentare, probabil că e la limită cu combustibilul.

După ce se gândi o clipă, adăugă:

— Domnule colonel, dacă ei mai încearcă chestii de-astea, ce-ar fi să ne oferim să-l ducem la noi acasă?

— Să ne alegem c-un Forger? Pentru ce? Bănuiesc că indivizilor din marină le-ar plăcea să aibă unul cu care să se joace – nu prea au des ocazia să se joace cu aparatele lui Ivan – dar Forger-ele sunt depăşite.

Şavrov era tentat să recurgă la postcombustie, dar făcu eforturi să se abţină. Dăduse dovadă de destulă slăbiciune pentru o zi. Oricum, Yak-ul lui putea să depăşească viteza sunetului numai în picaj. Eagle-urile puteau depăşi Mach 1 fără probleme şi aveau combustibil la discreţie. Observă că amândouă erau echipate cu rezervoare suplimentare largabile[19]. Cu ele puteau să traverseze oceanul. Să-i ia naiba pe americanii, cu aroganţa lor cu tot! Să-l ia naiba şi pe ofiţerul care i-a spus că ar putea să treacă neobservat de un Sentry! N-are decât să-l vâneze escadrila de Backfires cu armament aer-aer. Ei puteau să-i vină de hac avionului de pasageri modificat înainte ca escorta de vânătoare să poată reacţiona.

Americanii, văzu el acum, nu minţiseră în legătură cu frontul atmosferic. Când ajunse aproape de *Kiev*, văzu un front de vânturi puternice care venea cu viteză spre nord-est. Eagle-urile rămaseră în urmă când avionul lui se apropie de formaţie. Unul dintre piloţii americani se apropie şi-i făcu un semn de rămas-bun. Clătină din cap când văzu gestul cu care îi răspunse Şavrov. Cele două Eagle-uri se întoarseră spre nord.

Cinci minute mai târziu, era la bordul lui *Kiev,* încă palid de furie. Imediat ce se opriră roţile, pilotul sări pe puntea portavionului şi se îndreptă cu mers apăsat către comandantul escadrilei.

Kremlin

---

[19] Pachet tactic, cu senzori şi combustibil (n. tr.).

Moscova era renumită pe bună dreptate pentru metroul ei. Oamenii puteau ajunge aproape oriunde contra unei sume mici, folosind un mijloc de transport pe căi ferate, electrificate, modern, sigur şi frumos. În caz de război, tunelurile subterane puteau servi drept adăposturi pentru moscoviţi. Această întrebuinţare secundară era rodul strădaniilor lui Nikita Hruşciov care, la mijlocul anilor 1930, când a început construcţia, i-a sugerat lui Stalin ca sistemul de comunicaţie să fie la o adâncime mai mare. Stalin fusese de acord. Posibilitatea să fie folosit drept adăpost a fost astfel luată în calcul cu multe decenii înainte să fie nevoie cu adevărat. Fisiunea nucleară nu era decât o teorie, iar la fuziune nu se gândea nimeni pe atunci.

La o ramificaţie a liniei care venea dinspre Piaţa Sverdlov spre vechiul aeroport, care era lângă Kremlin, muncitorii au săpat un tunel care mai târziu a fost blocat cu un dop de oţel şi beton gros de zece metri. Spaţiul rămas, lung de o sută de metri, a fost conectat la Kremlin prin două puţuri de lift şi, în timp, a fost transformat într-un centru de comandă pentru situaţii de criză, de unde Biroul Politic putea controla tot imperiul sovietic. Tunelul era, în acelaşi timp, un mod convenabil de a traversa oraşul fără să fii văzut, ajungând la un aeroport mic, de unde cei din Biroul Politic puteau fi trimişi cu avionul către ultima redută, sub masivul de granit al Munţilor Jiguli. Nici unul din cele două posturi de comandă nu era necunoscut occidentalilor – ambele aveau o istorie prea lungă – dar KGB-ului i se raporta fără ezitare că nimic din arsenalul militar occidental nu putea să treacă dincolo de sutele de metri de stâncă, în ambele locuri despărţind Biroul Politic de suprafaţă.

Acest fapt îl liniştea prea puţin pe amiralul Iuri Ilici Padorin. Se trezi în capul unei mese de conferinţe, lungă de zece metri, uitându-se pe rând la feţele încruntate ale celor zece membri ai Biroului Politic – cercul restrâns care putea lua singur decizii strategice privind soarta ţării lui. Nici unul nu era ofiţer. Dar în faţa lor dădeau raportul militarii. Undeva în stânga era amiralul Serghei Gorşkov, care s-a dezis de toată afacerea cu o extraordinară abilitate, reuşind să prezinte şi o scrisoare prin care el se opunea numirii lui Ramius la comanda lui *Octombrie Roşu.* Padorin, ca şef al Comitetului Central Politic, blocase transferul lui Ramius, arătând că favoritul lui Gorşkov pentru comanda submarinului întârziase întâmplător cu datoriile sale către Partid şi nu lua cuvântul la întâlnirile obişnuite pe cât de

des s-ar fi cuvenit din partea unui ofiţer de rangul lui. De fapt, candidatul susţinut de Gorşkov nu era un ofiţer la fel de strălucit ca Ramius, pe care acelaşi Gorşkov urmărea să-l aducă în subordinea lui, la operaţiuni, iar Ramius reuşise să se eschiveze ani de-a rândul.

Secretarul general al Partidului şi preşedintele Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, Andrei Narmonov, zăbovi cu privirea asupra lui Padorin. Nu se putea citi nimic pe faţa lui. Aşa era întotdeauna, cu excepţia situaţiilor – destul de rare – în care acesta chiar voia să se citească ceva pe chip. Narmonov îi luase locul lui Andropov după ce acesta din urmă suferise un infarct. Circulaseră nişte zvonuri în legătură cu toată întâmplarea asta, dar în Uniunea Sovietică mereu circulau zvonuri. De pe vremea lui Lavrenti Beria nici un şef al securităţii nu mai ajunsese atât de aproape de putere, iar înalţii oficiali ai Partidului se prefăceau că nu observă. De acum nu avea să mai treacă neobservat. Punerea pe picioare a KGB-ului durase un an, o măsură necesară pentru a garanta privilegiile elitei Partidului în faţa presupuselor reforme ale găştii lui Andropov.

Narmonov era un *aparatcik* prin excelenţă. La început ajunsese cunoscut ca director de fabrică, un inginer care se bucura de reputaţia că întotdeauna îşi îndeplinea planul înainte de termen, un om care avusese rezultate. Apoi avansase constant, datorită talentelor proprii sau ale altora, răsplătindu-i pe cei care se impunea să fie răsplătiţi, ignorându-i pe ceilalţi. Statutul lui ca secretar general al Partidului Comunist nu era întru totul sigur. El încă era la început, depindea de un soi de coaliţie a colegilor de partid – nu puteai să le spui prieteni, asemenea oameni erau incapabili să devină prietenii cuiva. Ascensiunea lui spre această poziţie se datora mai mult relaţiilor sale din structura Partidului decât vreunei capacităţi personale deosebite, iar locul câştigat avea să se subordoneze încă mulţi ani regulii consensului, până când el va putea în sfârşit să dicteze.

Padorin observă că ochii negri ai lui Narmonov erau roşii de la fumul de ţigară. Sistemul de ventilaţie nu funcţionase niciodată bine în aceste subterane. De la celălalt capăt al mesei, secretarul general se uita cu coada ochiului la Padorin în timp ce se hotăra ce să spună, ce le-ar face plăcere să audă membrilor acestei uneltiri, celor zece bărbaţi lipsiţi de sentimente.

— Tovarăşe amiral, începu el pe un ton rece, am aflat de la

tovarăşul Gorşkov ce şanse avem să găsim şi să distrugem submarinul dezertor înainte să îşi ducă la îndeplinire inimaginabila lui trădare. Nu suntem mulţumiţi de ce am aflat. Nu suntem mulţumiţi nici de fantastica eroare de judecată de a-i da pe mână comanda celei mai valoroase nave sovietice unui nemernic. Ce aş vrea să aflu de la dumneavoastră, tovarăşe, este ce s-a întâmplat cu *zampolit*-ul de la bordul navei şi ce măsuri de siguranţă aţi luat pentru a preveni această infamie!

Vocea lui Narmonov nu trăda nici o urmă de teamă, dar Padorin ştia că era ascunsă în adânc. „Fantastica eroare” ar fi putut fi folosită de membrii Biroului Politic care doreau pe altcineva în locul lui. Dacă pentru a scăpa trebuia să-l sacrifice pe Padorin, atunci ghinionul acestuia. Narmonov mai hotărâse şi alte eliminări.

Padorin se pregătea pentru momentul ăsta de mai multă vreme. Era un om trecut prin luni de zile de luptă crâncenă şi supravieţuise după ce mai multe nave se scufundaseră cu el. Poate trupul nu-i mai era aşa puternic acum, dar mintea – da. Orice decizie s-ar fi luat în legătură cu soarta lui, Padorin era hotărât să o primească cu demnitate. „Iar dacă ei îşi vor aminti de mine ca de un om tras pe sfoară, îşi zicea el, măcar să fiu un om tras pe sfoară, dar curajos.” Oricum nu prea mai avea mult de trăit.

— Tovarăşe secretar general, începu el, ofiţerul politic de la bordul lui *Octombrie Roşu* era căpitanul Ivan Iurievici Putin, un om curajos şi membru loial al Partidului. Nu pot să-mi imaginez…

— Tovarăşe Padorin, îl întrerupse Ustinov, ministrul Apărării, presupun că şi înalta trădare a acestui Ramius vi se pare inimaginabilă. Poate vă aşteptaţi să avem încredere în judecata dumneavoastră şi în privinţa acestui om?

— Faptul cel mai tulburător, adăugă Mihail Alexandrov Suslov, teoreticianul Partidului care îi luase locul răposatului Mihail Suslov, adeptul hotărât al ideologiei pure, e cât de tolerant se arată Comitetul Politic al Flotei faţă de acest renegat. Este uluitor, mai ales dacă avem în vedere eforturile lui vizibile de a-şi construi cultul personalităţii cât a lucrat în domeniul submarinelor, chiar şi în politică, se pare. Faptul că suntem dispuşi să trecem cu vederea toate astea, un fapt criminal, această sfruntată aberaţie a politicii Partidului, face ca judecata noastră să nu pară prea sănătoasă.

— Stimaţi tovarăşi, aveţi dreptate că am greşit aprobând

numirea lui Ramius la comanda submarinului, ca şi atunci când i-am permis să îşi aleagă majoritatea ofiţerilor superiori de la bordul lui *Octombrie Roşu.* Dar amintiţi-vă, acum câţiva ani am decis să permitem această procedură, pentru a menţine ofiţerii pe o singură navă mai mulţi ani şi să lăsăm comandantului ultimul cuvânt în privinţa carierei lor. Aceasta este o problemă de procedură, nu una politică.

— Am analizat deja acest lucru, îi răspunse Narmonov. Este adevărat că în acest caz vina nu poate aparţine unui singur om.

Gorşkov nici nu se clinti, dar mesajul era foarte clar: efortul lui de a se delimita de tot scandalul eşuase. Lui Narmonov nu-i păsa câte capete trebuiau să cadă ca să-şi sprijine pe ele tronul ameninţat.

— Tovarăşe preşedinte, obiectă Gorşkov, eficienţa flotei…

— Care eficienţă? îl întrerupse Alexandrov. Eficienţă! Corcitura asta lituaniană e cea care dă dovadă de eficienţă pentru a ne face flota de râs împreună cu ofiţerii lui aleşi, în timp ce navele sovietice aleargă la întâmplare, ca nişte vite abia castrate!

Alexander făcea aluzie la prima lui slujbă la o cooperativă de stat. Un început foarte potrivit, gândeau toţi, pentru omul care deţinea postul de ideolog-şef, la fel de iubit la Moscova precum ciuma, dar Biroul Politic trebuia să aibă un asemenea individ. Ideologul avea întotdeauna ultimul cuvânt. Acum de partea cui era, în afară de faptul că-şi ţinea partea?

— Explicaţia cea mai probabilă e că Putin a fost omorât, continuă Padorin. El era singurul dintre ofiţeri însurat şi cu copii.

— Iar asta e o altă întrebare, tovarăşe amiral, zise Narmonov prinzând momentul. Cum se face că nici unul dintre aceşti bărbaţi nu e însurat? Ce v-am spus eu? Chiar trebuie ca eu şi Biroul Politic să supraveghem totul? Chiar nu gândiţi deloc?

„De parcă ai vrea într-adevăr să mai şi gândim”, îşi spuse Padorin.

— Tovarăşe secretar general, majoritatea comandanţilor de submarin preferă să aibă ofiţeri tineri, necăsătoriţi. Este foarte solicitant să lucrezi pe mare şi bărbaţii singuri au mai puţine griji. Mai mult, fiecare dintre ofiţerii de la bordul acestei nave este membru de partid şi chiar membri remarcabili şi cu un trecut demn de tot respectul. Ramius este trădător, e limpede ca lumina zilei şi, în ceea ce mă priveşte, l-aş omorî cu mâinile mele pe nenorocit; el nu i-a dezamăgit doar pe oamenii de seamă din această încăpere, ci pe mulţi, alţii.

— Asta e adevărat, observă Alexander. Iar acum, că am intrat în încurcătura asta, cum reuşim să ieşim la suprafaţă?

Padorin inspiră adânc. Aşteptase mult acest moment.

— Tovarăşi, avem un om de încredere la bordul lui *Octombrie Roşu*, pe care nu-l ştia nici Putin, nici Ramius, un agent al Comitetului Politic al Flotei.

— Poftim?! izbucni Gorşkov. Şi eu de ce n-am ştiut nimic?

Alexandrov zâmbi.

— Iată primul lucru inteligent pe care l-am auzit azi. Continuaţi!

— Acest om este acoperit ca membru al echipajului. El raportează direct biroului nostru, ocolind toate canalele militare sau politice. Numele lui este Igor Loginov. Are 24 de ani, este…

— Douăzeci şi patru?! urlă Narmonov. Cum poţi să ai încredere într-un copil când e în joc o asemenea responsabilitate?

— Stimaţi tovarăşi, misiunea lui Loginov a fost să intre în rândurile membrilor echipajului, să le asculte conversaţiile, să identifice posibilii trădători, spioni sau sabotori. În realitate, el arată chiar mai tânăr decât este. Lucrează printre tineri, trebuie să fie şi el tânăr. De fapt, este absolvent al Şcolii Navale pentru Ofiţeri Politici din Kiev şi a intrat la Academia de Spionaj a GRU. Este fiul lui Arkadi Ivanovici Loginov, directorul combinatului metalurgic din Kazan. Mulţi dintre dumneavoastră chiar îl cunosc pe tatăl lui.

Narmonov încuviinţă şi el, alături de alţii, iar în ochii lui se citea că devenise brusc interesat.

— Numai câţiva, elita, sunt aleşi să ducă la capăt o asemenea datorie. L-am cunoscut personal şi l-am intervievat. Dosarul lui este curat, este un adevărat patriot, mai presus de orice îndoială.

— Îl cunosc pe tatăl lui, confirmă Narmonov. Arkadi Ivanovici este un om de onoare, care a crescut mai mulţi fii demni de respect. Şi care sunt mai exact ordinele pe care le-a primit băiatul?

— După cum spuneam, tovarăşe secretar general, sarcina lui zilnică este să-i urmărească pe membrii echipajului şi să raporteze tot ce observă. Face acest lucru de doi ani, este foarte priceput. Nu-i dă raportul *zampolit*-ului de la bordul navei, ci numai superiorilor de la Moscova sau unuia dintre reprezentanţii mei. Dacă apare într-adevăr o situaţie de criză, are ordin să îi raporteze *zampolit*-ului de pe navă. Dacă Putin mai trăieşte – dar eu nu cred că mai e în viaţă, tovarăşi – ar trebui să ia parte şi el

la conspiraţie, iar Loginov să nu ştie. Prin urmare, în cazul unei crize adevărate, tânărul are ordin să distrugă nava şi să se salveze.

— Este cu putinţă una ca asta? întrebă Narmonov. Tovarăşe Gorşkov, doriţi să spuneţi ceva?

— Tovarăşi, toate navele noastre sunt dotate cu o încărcătură explozivă pentru sabordare, mai ales submarinele.

— Din nefericire, zise Padorin, aceasta în general nu este armată şi numai comandantul o poate activa. De la incidentul de pe *Storojevoi*, noi, cei din Comitetul Politic al Flotei, a trebuit să luăm în calcul că un asemenea incident reprezintă o posibilitate reală şi că lucrul cel mai grav ar fi să aibă loc pe un submarin strategic.

— Aha, observă Narmonov, deci e mecanic în compartimentul rachetelor.

— Nu, tovarăşe secretar general, este bucătarul navei, îi răspunse Padorin.

— Perfect! Stă toată ziua să fiarbă cartofi! Îşi ieşi din fire Narmonov, ridicând mâinile în aer, dispărându-i şi ultima fărâmă de bunăvoinţă, căreia îi luă locul imediat o furie indescriptibilă. Padorin, doriţi să vă împuşcăm pe loc?

— Tovarăşe preşedinte, este o misiune mai bine pusă la punct decât v-aţi putea imagina.

Padorin nu se eschivă deloc; voia să le arate acestor oameni ce poate.

— Pe *Octombrie Roşu* cabinele ofiţerilor şi bucătăria sunt la pupa. Cuşetele marinarilor sunt la prova şi mănâncă tot acolo pentru că nu au o sală de mese separată. Compartimentul cu rachete se află la mijloc. Fiind bucătar, trebuie să traverseze nava de mai multe ori pe zi, iar prezenţa lui nu ar fi considerată neobişnuită în nici un punct al navei. Frigiderul unde se ţine mâncarea este localizat lângă compartimentul rachetelor. Planul nostru nici nu prevedea ca el să activeze focoasele. Am luat în calcul posibilitatea să fie dezafectate de comandantul navei. Tovarăşi, toate aceste măsuri au fost bine cântărite.

— Continuaţi, mormăi Narmonov.

— După cum v-a explicat tovarăşul Gorşkov mai devreme, pe *Octombrie Roşu* sunt 26 de rachete Seahawk. Au combustibil solid şi una dintre ele e echipată cu un dispozitiv de securitate.

— Ce fel de dispozitiv e acesta? întrebă Narmonov încurcat.

Până în momentul acesta, toţi ofiţerii de carieră prezenţi la

întâlnire, dintre care nici unul nu era membru al Biroului Politic, păstraseră tăcerea. Padorin fu chiar surprins când generalul V.M. Vişenko, şeful Comandamentului Rachetelor Strategice luă cuvântul.

— Tovarăşi, toate aceste detalii au fost discutate în biroul meu acum câţiva ani. După cum ştiţi, în cazul testelor cu rachete, exista dispozitive de siguranţă care să le detoneze în cazul în care urmează o traiectorie greşită. Altfel există posibilitatea să lovească unul dintre oraşele noastre. Rachetele folosite în misiuni reale nu au asemenea dispozitive din motive evidente – imperialiştii ar putea învăţa cum să le facă să explodeze în aer.

— Prin urmare, tânărul tovarăş din GRU va face să sară în aer acea rachetă. Şi cum rămâne cu focoasele? întrebă Narmonov. De profesie inginer, putea fi oricând distras de un discurs tehnic şi întotdeauna impresionat dacă discursul era bine documentat.

— Tovarăşi, continuă Vişenko, focoasele rachetelor sunt armate de accelerometre. Ca urmare, nu pot fi armate până când proiectilul nu atinge viteza maximă prevăzută. Americanii folosesc acelaşi sistem şi din aceleaşi motive, pentru a preîntâmpina actele de sabotaj. Aceste sisteme de siguranţă nu prezintă absolut nici un risc. Putem lăsa unul dintre focoasele nucleare să cadă din vârful antenei televiziunii din Moscova pe o placă de oţel şi nu va exploda.

Generalul se referea la enormul turn al televiziunii, a cărei construcţie fusese supravegheată de Narmonov însuşi pe când era preşedintele Directorului Central pentru Comunicaţii. Vişenko era un om politic foarte abil.

— În cazul rachetelor cu combustibil solid, continuă Padorin, recunoscând în sinea lui că-i e dator lui Vişenko, întrebându-se ce va cere acesta în schimb şi sperând că va mai trăi suficient cât să poată să-şi achite datoria, oricare ar fi ea, dispozitivul de siguranţă aprinde simultan toate cele trei etaje ale rachetei purtătoare.

— Şi racheta se lansează pur şi simplu? întrebă Alexandrov.

— Nu, tovarăşe academician. În cazul ultimei trepte ar putea să se întâmple acest lucru, dacă ar putea străpunge capacul tubului rachetei, ceea ce ar duce la inundarea compartimentului şi la scufundarea submarinului. Dar şi dacă nu se întâmplă aşa, primele două trepte conţin suficientă energie termică pentru a transforma întregul într-o masă de oţel topit, de 20 de ori cantitatea necesară pentru a-l scufunda. Loginov a fost instruit

să evite sistemul de alarmă al rachetei, apoi să armeze dispozitivul de securitate, să pornească cronometrul şi să se salveze.

— Nu i se cere să distrugă nava, pur şi simplu? întrebă Narmonov.

— Tovarăşe secretar general, zise Padorin, este prea mult să îi cerem unui tânăr să-şi facă datoria ştiind că asta înseamnă pentru el moarte sigură. Ar fi nerealist să ne aşteptăm la aşa ceva. Trebuie să aibă măcar o şansă să supravieţuiască, altfel slăbiciunea umană ar putea duce la eşecul misiunii.

— Este logic, spuse Alexandrov. Nu frica îi motivează pe tineri, ci speranţa. În cazul nostru, Loginov al dumneavoastră ar putea primi o recompensă considerabilă.

— Şi chiar să o primească, zise Narmonov. Vom face tot posibilul să-l salvăm pe acest tânăr, Gorşkov.

— Dacă este într-adevăr un om de încredere, ţinu să adauge Alexandrov.

— Ştiu foarte bine că viaţa mea depinde de el, tovarăşe academician, zise Padorin, cu o ţinută ireproşabilă.

Nu a primit nici un răspuns verbal, însă jumătate din capetele de la masă încuviinţară în acelaşi timp. Mai văzuse moartea cu ochii şi oricum era la vârsta la care era ultimul lucru pe care un om îl avea de înfruntat.

Casa Albă

Arbatov veni în Biroul Oval la 16.50. Preşedintele şi consilierul Pelt erau confortabil instalaţi în fotoliile din faţa biroului preşedintelui.

— Intră, Alex. Vrei o cafea? întreba preşedintele arătându-i o tavă de pe colţul biroului.

„Azi nu bea”, observă Arbatov.

— Nu, mulţumesc, domnule preşedinte. Îmi permiteţi să vă întreb…

— Cred că v-am găsit submarinul, Alex, îi răspunse Pelt. Tocmai am primit rapoartele şi le citeam.

Consilierul îi arătă teancul de hârtii drept confirmare.

— Îmi permiteţi să vă întreb unde se află? întrebă ambasadorul cu o figură cât se poate de inexpresivă.

— La aproximativ 500 de kilometri nord-est de Norfolk. Încă nu

l-am localizat cu exactitate. Una dintre navele noastre au semnalat o explozie subacvatică în zona respectivă… De fapt, explozia a fost înregistrată de dispozitivele de pe navă şi, când a verificat înregistrările, după câteva ore, li s-a părut că este vorba despre un submarin care explodează şi se scufundă. Îmi pare foarte rău, Alex, zise Pelt. N-ar fi trebuit să citesc singur toate mesajele astea, fără un translator. Şi la voi cei din marina militară vorbesc pe limba lor?

— Ofiţerilor nu le place să înţeleagă orice civil ce au ei de discutat, răspunse Arbatov zâmbind. Sunt sigur că-i aşa de când e lumea.

— Oricum, am trimis în zonă nave şi aeronave.

Preşedintele ridică şi el privirea:

— Alex, acum câteva minute am vorbit cu şeful operaţiunilor navale, Dan Foster. A spus că nu sunt şanse să avem supravieţuitori de pe submarin. Apele sunt foarte adânci în zonă şi nu trebuie să-ţi spun cum e vremea acolo. Se pare că s-a întâmplat chiar la marginea platformei continentale.

— În strâmtoarea Norfolk, domnule ambasador, adăugă Pelt.

— Am iniţiat o amplă operaţiune de căutare, continuă preşedintele. Marina militară o să aducă echipamente de căutare şi salvare specializate şi toate celelalte. Dacă localizează submarinul, va coborî o echipă, poate totuşi mai există supravieţuitori. Din câte mi-a spus CNO[20], e posibil ca unele compartimente să fi rămas intacte. Problema care se pune este cea a rezervelor de aer, din câte am înţeles. Acum trebuie să luptăm cu fiecare secundă, din păcate. Avem în dotare echipamentele astea inimaginabil de scumpe şi uite că nu pot să găsească ceva ce e sub nasul lor.

Arbatov păstră în minte exprimarea aceasta. Ar fi fost subiectul unui raport de spionaj demn de interes. Preşedintele a lăsat să se înţeleagă…

— Dacă tot veni vorba, domnule ambasador, ce căuta mai exact submarinul în zona respectivă?

— N-am nici cea mai vagă idee, domnule Pelt.

— Sper că nu era un submarin cu rachete nucleare, zise Pelt. Avem un acord care spune să le menţinem la 800 de kilometri de coastă. Bineînţeles că nava de salvare va inspecta epava. Dacă aflăm că era vorba într-adevăr de un submarin strategic.

[20] *Commander of Naval Operations,* Şeful Statului-Major al Flotei (n. red.).

— Am înţeles mesajul dumneavoastră. Cu toate astea, e vorba de ape internaţionale.

Preşedintele se întoarse şi spuse cu un ton blând:

— La fel e şi în Golful Finlandei, dacă nu mă înşel, sau Marea Neagră.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să mai plutească în aer câteva clipe.

— Sper din toată inima că nu ne întoarcem la genul ăsta de situaţii. E vorba într-adevăr de un submarin cu rachete nucleare, Alex?

— Vă spun sincer că nu ştiu, domnule preşedinte. Sper din toată inima că nu.

Preşedintele observă grija cu care interlocutorul îşi formulase răspunsul mincinos. Se întrebă dacă ruşii ar admite posibilitatea ca un comandant să sfideze ordinele primite. Nu, probabil că vor pleda pentru o eroare de navigaţie.

— Perfect. În orice caz, vom întreprinde propriile operaţiuni de căutare şi salvare. Foarte curând vom afla ce fel de navă era, zise preşedintele şi deodată privirea lui păru să anunţe o problemă delicată. Foster mai spunea ceva. Dacă găsim cadavrele – iertare pentru o exprimare atât de crudă într-o zi de duminică – presupun că veţi dori să fie repatriate.

— Nu am primit nici un ordin în acest sens, zise spontan ambasadorul, prins nepregătit.

— Mi s-a explicat cu prea multe detalii ce se întâmplă cu trupul unui om care-şi găseşte moartea aşa. Pe scurt, sunt striviţi de presiunea apei şi vederea lor nu e prea plăcută, din câte am auzit. Dar oamenii trebuie trataţi cu respect chiar şi după moarte.

Arbatov admise:

— Atunci, dacă este posibil, sunt sigur că poporul sovietic ar aprecia un asemenea gest umanitar.

— Vom face tot ce ne sta în putere.

„Iar ce le stătea în putere americanilor, îşi aminti Arbatov, era să folosească o navă numită *Glomar Explorer.*” Renumita navă de explorare fusese proiectată special de CIA cu obiectivul precis de a readuce la suprafaţă un submarin nuclear sovietic din clasa *Golf* de pe fundul Oceanului Pacific. Iar nava respectivă fusese bine păstrată, aşteptând, fără îndoială, o şansă ca asta. Uniunea Sovietică nu putea face nimic să împiedice operaţiunea, desfăşurată la doar câteva sute de kilometri de coasta

americană şi la 500 de kilometri de cea mai mare bază navală a Statelor Unite.

— Nădăjduiesc că vor fi respectate prevederile dreptului internaţional. Mă refer la rămăşiţele vasului şi la trupurile marinarilor.

— Bineînţeles, Alex.

Preşedintele zâmbi şi îi arătă un memorandum pe biroul lui. Arbatov se stăpâni cu greu. Fusese adus în punctul ăsta ca un puşti naiv, uitând că preşedintele american fusese un iscusit tactician în sala de tribunal, ceva pentru care viaţa în Uniunea Sovietică nu te pregătea şi ştia totul despre subterfugiile legilor. De ce era subestimat atât de uşor un asemenea ticălos?

La rândul lui, preşedintele încerca să nu-şi trădeze adevărata stare de spirit. Nu avea prea des ocazia să-l vadă pe Alex agitat. Rusul era un inamic inteligent, nu era uşor să-l prinzi pe picior greşit. Dacă ar fi izbucnit în râs, ar fi stricat totul.

Memorandumul de la procurorul general sosise chiar în dimineaţa aceea. Conţinutul lui era următorul:

> Domnule Preşedinte,
>
> Ca urmare a solicitării dumneavoastră, l-am însărcinat pe şeful Departamentului de drept maritim să analizeze problema abordării în dreptul internaţional a dreptului de proprietate asupra navelor scufundate sau abandonate, dar şi legislaţia privind ridicarea la suprafaţă a acestor nave. Există foarte multe precedente în acest sens. Un exemplu relativ simplu este cazul Dalmas vs. Stathos (84FSuff. 828, 1949 A.M.C. 770 S.D.N.Y. 1949):
>
>> Nu există probleme legate de legislaţia străină, întrucât este stabilit clar că „ridicarea la suprafaţă este izvorâtă din *jus gentium* care nu depinde de dreptul civil al unei ţări anume”.
>
> Temeiul internaţional pentru această decizie este Convenţia privind Recuperarea Epavelor încheiată la Bruxelles, în 1910, care reglementează statutul transnaţional al dreptului maritim şi al celui referitor la ridicarea la suprafaţă a navelor scufundate.
>
> Această convenţie a fost ratificată de Statele Unite în

Actul privind Salvarea Navelor în Primejdie, din 1912, 37 Stat. 242, (1912), 46 U.S.C.A. §§ 727-731; precum şi în 37 Stat. 1658 (1913).

— Dreptul internaţional va fi respectat, Alex, promise preşedintele. În toate privinţele.

„Şi orice o să găsim noi acolo, continuă el în gând, va fi dus în portul cel mai apropiat, Norfolk, unde îl predăm Recepţiei pentru Epave, un serviciu federal mult prea solicitat. Dacă sovieticii vor să mai recupereze ceva, n-au decât să înainteze o acţiune tribunalului maritim, adică Curţii Federale a Statului unde se află Norfolkul şi, dacă vor câştiga procesul – *după* ce se evaluează proprietatea adusă la suprafaţă şi *după* ce U.S. Navy va fi plătită în conformitate cu costul operaţiunilor de salvare, evaluare făcută tot de tribunal, abia atunci epava va fi restituită proprietarilor ei de drept.” Fireşte, tribunalul federal în discuţie avea, după ultimele informaţii, atâtea cazuri pe rol încât lista de aşteptare era de aproape un an.

Arbatov urma să informeze Moscova despre toate astea. Dacă mai conta. Era sigur că preşedintele va avea plăcerea perversă de a manipula grotescul sistem juridic american după propriile interese, insistând în tot acest timp că, datorită prevederilor constituţionale, el, în calitate de preşedinte, nu poate să se implice în decizia tribunalului.

Pelt se uită la ceas. Sosise vremea celei de-a doua surprize. Trebuia să-l admire pe preşedinte. Pentru cineva care, cu câţiva ani înainte, nu avea decât nişte cunoştinţe limitate de drept internaţional, învăţase spectaculos de repede. Acest om aparent simplu, care vorbea mai degrabă în şoaptă, îşi arăta adevărata valoare în confruntările directe şi, având experienţa de o viaţă ca procuror, îi plăcea să intre în jocul negocierii şi al schimburilor de lovituri. Părea capabil să manipuleze oamenii într-o manieră aparent inofensivă şi tocmai de aceea înfricoşătoare. Telefonul începu să sune, iar Pelt ridică imediat receptorul.

— Pelt la telefon. Da, domnule amiral. Unde? Când? Numai unul? Am înţeles. La Norfolk deci. Vă mulţumesc domnule amiral, ne-aţi dat nişte veşti foarte bune. I le voi transmite domnului preşedinte chiar acum. Vă rugăm să ne ţineţi la curent.

Pelt se întoarse şi le zise:

— Au găsit un supravieţuitor! O, Doamne!

— Un supravieţuitor de pe submarinul pierdut? întrebă

preşedintele ridicându-se în picioare.

— În orice caz, e un marinar rus. L-a descoperit un elicopter acum o oră şi îl transportă la spitalul militar din Norfolk. A fost găsit la aproape 500 de kilometri nord-est de Norfolk, presupun că era normal să-l ducă acolo. Echipajul spune că starea sănătăţii lui nu e prea bună, dar medicii din spital îl aşteaptă.

Preşedintele se duse până la biroul lui şi ridică receptorul.

— Grace, fă-mi te rog legătura cu Dan Foster... Domnule amiral, preşedintele la telefon. În cât timp ajunge la Norfolk marinarul pe care l-aţi găsit azi? Peste două ore? întrebă el încruntat. Domnule amiral, vă rog să sunaţi la spital şi să le spuneţi că *eu* am spus să facă tot ce le stă în putinţă pentru omul acela. Vreau să fie tratat ca şi când ar fi fiul meu, s-a înţeles? Bun. Şi vreau rapoarte din oră în oră cu privire la starea lui. Vreau să se ocupe de el cei mai buni medici pe care-i avem. Vă mulţumesc, domnule amiral, mai spuse el şi închise. Bun.

— Poate că am fost noi prea pesimişti, Alex, ciripi şi Pelt.

— E clar că am fost prea pesimişti, îi răspunse preşedintele. Aveţi un medic şi la ambasadă, nu-i aşa?

— Da, domnule preşedinte.

— Aduceţi-l şi pe el! O să i se ofere tot ce doreşte. Mă ocup eu de asta. Jeff, se mai caută şi alţi supravieţuitori?

— Da, domnule preşedinte. Sunt şase avioane în zonă în acest moment şi încă două nave pe drum.

— Foarte bine! zise preşedintele bătând din palme, entuziasmat ca un copil într-un magazin de jucării. Dacă am găsi mai mulţi supravieţuitori, am putea să-i oferim într-adevăr ţării tale un cadou de Crăciun, Alex. O să facem tot ce ne stă în putinţă, îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Sunteţi foarte amabil, domnule preşedinte. Voi comunica imediat aceste veşti îmbucurătoare compatrioţilor mei.

— Nu te grăbi, Alex, îi spuse şeful executivului. Se cuvine să ciocnim un pahar în cinstea momentului.

A ZECEA ZI
DUMINICĂ, 12 DECEMBRIE

Centrul de ascultare SOSUS

La centrul de ascultare SOSUS din Norfolk lucrurile se agravau. Statele Unite nu dispuneau de tehnologia care să le permită să urmărească submarinele în bazinele adânci ale oceanului. Receptorii SOSUS erau plasaţi în principal în ape de mică adâncime, în punctele de trecere, pe şirurile de văi subacvatice şi în zonele mai înalte. Strategia ţărilor din NATO era o consecinţă directă a acestei limitări tehnologice. În cazul unei confruntări militare de proporţii cu Uniunea Sovietică, NATO urma să folosească bariera SOSUS Groenlanda-Islanda-Marea Britanie ca pe un sistem de alarmare şi o imensă capcană. Submarinele aliate şi avioanele antisubmarin urmau să identifice, să atace şi să distrugă submarinele sovietice atunci când acestea se vor apropia, dar înainte să treacă de linia respectivă.

Cu toate acestea, potrivit estimărilor lor, bariera nu ar fi reuşit să oprească decât jumătate din submarinele inamice, iar pentru cele care reuşeau să se strecoare exista o altă strategie. Bazinele oceanice erau prea întinse şi prea adânci – media era de două mile – încât să poată fi împânzite cu senzori, ca în punctele de trecere de la adâncimi mai mici. Aceasta prezenta avantaje, dar şi dezavantaje. Misiunea NATO ar fi fost să menţină deschise rutele transatlantice pentru a se continua schimbul de mărfuri, pe când misiunea sovieticilor ar fi fost, evident, să împiedice acest trafic. Submarinele vor trebui să se împrăştie prin tot oceanul pentru a acoperi cât mai multe rute de transport. Strategia NATO din spatele barierei SOSUS era, în aceste condiţii, să constituie convoaie mari, escortate de distrugătoare, elicoptere şi avioane. Escortele aveau rolul de a stabili o zonă de protecţie cu diametrul de peste 150 de kilometri. Submarinele inamice nu puteau penetra în aceste zone fără riscul de a fi urmărite şi distruse sau, în cel mai fericit caz, îndepărtate atât cât să poată trece convoiul. Prin urmare, SOSUS era proiectat pentru a acoperi o suprafaţă imensă, strategia

pentru bazinele de mare adâncime avea la bază ideea de mobilitate, o zonă de siguranţă mobilă care să menţină deschis traficul naval vital din zona Atlanticului de Nord.

Per ansamblu, strategia părea logică, însă nu a putut fi testată în condiţii reale şi, din nefericire, deocamdată era, în mare parte, inutilizabilă. Deoarece ajunseseră atâtea submarine sovietice din clasele *Alfa* şi *Victor* pe Coasta de Est, iar cele de tip *Charlie*, *Ecou* şi *November* se pregăteau să li se alăture, harta la care comandantul Quentin se uita cu mare atenţie nu mai era plină de punctuleţe roşii, ci mai degrabă acoperită cu nişte cercuri mari. Fiecare punct sau cerc indica poziţia unui submarin sovietic. Cercul reprezenta o localizare aproximativă, calculată pe baza vitezei cu care se putea deplasa un submarin fără a face suficient zgomot pentru a fi depistat de senzori. Unele cercuri aveau un diametru de 15 kilometri, altele chiar şi de 80. Dacă un submarin trebuia din nou localizat cu precizie, se iniţia o căutare pe o suprafaţă de la 130 până la peste 3 000 de kilometri pătraţi. Şi erau al naibii de multe.

Urmărirea submarinelor revenea în principal avioanelor Orion P-3C. Fiecare Orion era echipat cu balize sonar, active sau pasive, care puteau fi largate din avion. Atunci când detecta ceva, baliza alerta avionul, apoi se scufunda automat pentru a nu ajunge în mâinile inamicului. Balizele funcţionau cu baterii electrice de mică putere, ceea ce le restrângea raza de acţiune. În plus, stocul de balize era deja pe sfârşite şi curând aveau să fie nevoiţi să raţionalizeze consumul. Fiecare aeronavă P-3C avea la bord dispozitive FLIR[21] care identificau amprenta termică a unui submarin nuclear, precum şi echipamente MAD[22] are localizau variaţiile câmpului magnetic terestru cauzate de o masă importantă de metal feros, precum submarinele. Echipamentul MAD nu putea detecta variaţia temporară a câmpului magnetic decât pe o distanţă de 200 de metri în stânga, respectiv dreapta traiectoriei aeronavei, iar aceasta trebuia să zboare la o înălţime mică, consumând mai mult combustibil şi limitând raza vizuală a echipajului. FLIR avea acelaşi gen de limitări.

Astfel, tehnologia folosită pentru a localiza o ţintă detectată mai întâi de SOSUS sau pentru a „curăţa” o anumită porţiune din ocean înainte de trecerea unui convoi nu era capabilă de o

---

[21] Scanare în infraroşu (n. tr.).
[22] Detectoare de anomalii magnetice (n. tr.).

căutare aleatorie la mare adâncime.

Quentin se aplecă puţin. Unul dintre cercuri tocmai se transformase într-un punct. Un P-3C lansase o baliză care localizase un submarin de atac din clasa *Echo* la 800 de kilometri sud de Marile Bancuri. Timp de o oră urmau să aibă o soluţie de tir sigură pentru acel *Echo;* numele submarinului era ca şi scris pe torpilele antisubmarin Mark 46 de pe Orion.

Quentin mai bău puţină cafea. Stomacul lui se revoltă la această doză suplimentară de cofeină, cu amintirea încă proaspătă a tratamentului chimioterapeutic ce durase patru luni. Dacă avea să fie un război, ăsta putea fi începutul. Submarinele lor s-ar fi oprit toate odată, ca acela de acum. Nu s-ar mai fi furişat să distrugă convoaie în mijlocul oceanului, ci le-ar fi atacat mai aproape de ţărm, cum procedaseră cândva nemţii… Şi senzorii puşi de americani ar fi devenit inutili. Odată ajunse pe poziţie, submarinele se opresc, punctele se transformă în cercuri, din ce în ce mai mari, iar găsirea lor s-ar complica foarte mult. Cu motoarele oprite, submarinele ar fi capcane invizibile pentru vasele comerciale aflate în tranzit, ca şi pentru navele de război care merg cu viteză să aducă indispensabilele rezerve de hrană pentru cei din Europa. Submarinele erau asemenea cancerului. Erau ca boala pe care cu greu reuşise să o înfrunte. Navele invizibile, ameninţătoare vor găsi o zonă unde se vor opri şi vor infecta totul, iar pe ecranul din faţa lui toate tumorile maligne vor creşte până când va putea să le atace cu avioanele pe care le comanda din această încăpere. Dar acum nu putea ataca. Putea numai să le privească.

„PK EST 1 HOUR-Rulează”, scrise el la tastatura computerului.

„23”, veni imediat răspunsul acestuia.

Quentin se încruntă. Cu 24 de ore mai înainte PK[23] fusese de 40. Patruzeci de ţinte inamice ar fi fost distruse în prima oră după ce ar fi primit permisiunea să tragă. Acum abia dacă mai erau jumătate, iar numărul lor va scădea către mai puţin de 10. Asta fără să includă posibilele submarine aliate care urmăreau navele ruseşti, având ordine foarte stricte să nu-şi dezvăluie poziţia. Aliaţii de altădată, submarinele din clasele *Surgeon*, *Permit* şi *Los Angeles,* jucau acum după reguli proprii. Erau altă specie, încerca să-i considere amici, dar nu prea reuşea. După 20 de ani de serviciu în care submarinele au reprezentat mereu inamicul, pentru el nu existau submarine prietenoase.

---

[23] PK = *Probability of Killing,* probabilitate de distrugere (n. ed.).

Un B-52

Echipajul de pe bombardier ştia exact unde erau ruşii. Avioanele Orion ale marinei militare şi cele Sentry ale aviaţiei le-au urmărit zile întregi, iar în ziua precedentă, din câte i s-au spus, sovieticii au trimis un avion de vânătoare de pe *Kiev* spre cel mai apropiat Sentry. Era posibil să fi fost o misiune de atac, probabil însă că nu, dar în orice caz fusese o provocare.

Cu patru ore mai devreme, escadrila de 14 aparate plecase din Plattsburg, statul New York, la ora 3.30, lăsând în urmă dâre de fum gros care s-au pierdut în ceaţa care preceda zorii. Fiecare avion avea plinul făcut şi douăsprezece rachete, greutatea totală fiind mai mică decât încărcătura de bombe pe care un B-52 o transporta în mod obişnuit. Aceasta le permitea o autonomie ridicată de care ei aveau nevoie. Cunoaşterea poziţiilor navelor ruseşti era numai prima parte a luptei. Cealaltă consta în distrugerea lor. Misiunea părea teoretic simplă, dar mult mai greu de pus în practică. După cum învăţaseră din misiunile în Hanoi – în care B-52 a participat la distrugerea bateriilor de rachete antiaeriene SAM sol-aer – cea mai bună metodă de atac în cazul unui obiectiv foarte bine apărat era să se apropie simultan din mai multe părţi, „ca braţele unui urs furios”, după cum le-a zis comandantul, trădând o fire de poet. În felul ăsta, jumătate din formaţie avea o traiectorie directă către ţintă, iar cealaltă jumătate trebuia să descrie o curbă, având grijă să rămână în afara razei de acţiune a radarului.

Avioanele B-52 au efectuat virajul cu zece minute mai devreme, când au primit ordin de la Sentry-ul care sprijinea misiunea de undeva din urmă. Pilotul adăugase încă o şmecherie. Traiectoria lui către formaţia sovietică făcuse ca bombardierul să ajungă pe o rută aeriană comercială. Când schimbase cursul, trecuse transponderul[24] IFF de pe frecvenţa militară pe cea internaţională. Acum se afla în urma unui zbor comercial 747, la 80 de kilometri şi în faţa altuia, la 50, iar pe radarele sovietice toate cele trei avioane Boeing arătau la fel, adică inofensive.

La suprafaţa apei era încă întuneric. Nici un indiciu că ruşii ar fi intrat deja în alertă. Avioanele lor de vânătoare nu puteau

[24] Dispozitiv de identificare pentru aeronave (n. red.).

zbura decât „la vedere” – decolarea şi apuntarea pe un portavion aflat în întuneric erau destul de riscante, mai ales în condiţiile atmosferice de acum.

— Comandante, se auzi prin staţie vocea ofiţerului însărcinat cu supravegherea electronică, am recepţionat emisii în benzile L şi S. Ruşii sunt acolo unde ne aşteptam să fie.

— Confirm. Putem să ne retragem în siguranţă acolo?

— Afirmativ. Probabil că ei cred în continuare că suntem un Pan Am. Nu am detectat nici o pregătire de luptă, numai supravegherea aeriană de rutină.

— Care e direcţia ţintei?

— 1-3-0.

Era momentul să înceapă. Misiunea prevedea să intre toţi odată în cercul cu raza de 200 de kilometri.

— Gata?

— Aşteptaţi semnalul.

Pilotul se relaxă timp de un minut, în aşteptarea semnalului.

— FLASHLIGHT! FLASHLIGHT! FLASHLIGHT! sosi semnalul prin canalul radio digital.

— Porniţi! Să le arătăm că suntem aici, ordonă comandantul aeronavei.

— Am înţeles, zise ofiţerul cu contramăsurile electronice şi îndepărtă capacul din plastic al panoului de bord plin de cadrane şi butoane ce comandau sistemele de bruiaj ale aeronavei. Porni alimentarea electrică a sistemelor. A durat câteva secunde. Dispozitivele electronice de pe aparatele B-52 erau echipamente vechi, din anii 1970, altfel escadrila n-ar fi fost folosită la antrenamente. Erau totuşi foarte bune pentru instruire şi locotenentul spera că vor trece şi ei la noile B-1B care ieşeau de pe liniile de montaj ale uzinelor Rockwell din California. Timp de zece minute nacelele ESM din botul şi de la extremitatea aripilor bombardierului recepţionară semnalele radar ale sovieticilor, cu clasificarea exactă a frecvenţelor acestora, a ratei de repetare a pulsurilor, a puterii şi a caracteristicilor fiecărei semnături a emiţătoarelor. Locotenentul era începător în jocul acesta. Proaspăt absolvent al şcolii de luptă electronică, el a fost şef de promoţie. Se gândi care e primul pas, apoi selectă o opţiune de bruiaj, nu cea mai nimerită dintr-o serie de opţiuni presetate.

Nikolaev

La o distanţă de 200 de kilometri, la bordul crucişătorului *Nikolaev* din clasa *Kara* un operator radar urmărea atent nişte puncte care păreau să se adune în cerc în jurul formaţiei lui. Brusc, ecranul radarului se umplu cu 20 de ţinte care alergau în toate direcţiile. Porni alarma, care fu repetată după o secundă de un alt operator. Ofiţerul care era de cart se grăbi să verifice ce se vedea pe ecranul radarului.

Până ajunse el acolo, metoda de bruiaj se schimbă şi apărură şase linii precum spiţele unei roţi care se învârteau încet.

— Faceţi-mi un releveu! ordonă ofiţerul.

Acum se vedeau şi pete şi linii şi steluţe.

— Sunt mai multe ţinte, tovarăşe, zise micimanul şi schimbă mai multe reglaje de frecvenţe.

— Alarmă de luptă! Suntem atacaţi! strigă un alt miciman.

Receptorul ESM tocmai detectase frecvenţele specifice radarelor de achiziţie a ţintei de pe rachetele aer-sol.

B-52

— Avem ţinte confirmate, raportă ofiţerul cu armamentul de pe B-52. Am prins trei dintre ele.

— Recepţionat, răspunse pilotul. Mai aşteptăm încă zece secunde.

— Zece secunde, repetă ofiţerul. Întrerupeţi… Acum!

— Opriţi bruiajul.

— Am oprit sistemele ECM[25].

Nikolaev

— Au dispărut radarele de achiziţie ale rachetelor, îl informă ofiţerul de cart pe comandantul crucişătorului, care tocmai venise pe punte.

În jurul lor, marinarii de pe *Nikolaev* alergau către posturile de luptă.

— Şi bruiajul s-a oprit.

— Ce se întâmplă? întrebă comandantul.

Ca din senin, minunatul lui crucişător a fost sub ameninţare,

25 *Electronic Countermeasures,* ripostă electronică (n. red.).

iar acum totul încetase pur şi simplu?

— Sunt cel puţin opt avioane inamice care ne-au înconjurat.

Comandantul privi ecranul radarului în bandă S unde totul revenise la normal. Erau multe spoturi, majoritatea aeronave civile. Totuşi, celelalte care erau în semicerc erau probabil inamice.

— E posibil să fi lansat rachete?

— Nu, tovarăşe comandant, le-am fi detectat. Au bruiat radarele timp de 30 de secunde şi ne-au iluminat cu sistemele lor de căutare mică 20 de secunde. Apoi s-a oprit tot.

— Deci ne provoacă şi acum se fac că nu s-a întâmplat nimic? mârâi comandantul. Când o să intre în raza de acţiune a rachetelor antiaeriene?

— Acesta şi următoarele două o să intre în raza de acţiune în următoarele patru minute, dacă nu-şi schimbă traiectoria.

— Iluminează-le cu sistemele noastre de tragere! Să le dăm o lecţie ticăloşilor.

Ofiţerul dădu mai departe instrucţiunile necesare, întrebându-se cine cui dădea lecţii. La 600 de metri deasupra lui B-52 era un EC-135 care înregistra toate semnalele de pe crucişătorul sovietic şi le procesa pentru a îmbunătăţi metodele de bruiaj. Pentru prima oară aveau ocazia să analizeze noul sistem SA-N-8 de apărare antiaeriană.

Două avioane F-14 Tomcat

Codul numeric 00 de pe fuzelaj indica faptul că acest Tomcat era avionul comandantului escadrilei, iar cei doi aşi de pică de pe ampenajul dublu indicau faptul că aparţinea Escadrilei 41 de vânătoare, *The Black Aces*[26]. Era pilotat de comandorul Robby Jackson, iar codul său radio era As de Pică.

Jackson conducea o patrulă de două avioane după indicaţiile unuia dintre avioanele Hawkeyes E-2C decolat de pe *Kennedy*; versiune redusă pentru marina militară a AWACS-urilor forţelor aeriene şi rudă apropiată a lui COD, o aeronavă cu două motoare turbopropulsoare a cărei instalaţie de radar în formă de cupolă o făcea să pară un avion urmărit de un OZN. Vremea era urâtă – din păcate, ceva normal pentru luna decembrie în Atlanticul de Nord – dar se aşteptau să se mai îmblânzească pe măsură ce

[26] Aşii de pică (n. tr.).

înaintau spre vest. Jackson şi colegul lui, locotenentul Bud Sanchez, zburau prin norii care erau destul de denşi şi din acest motiv relaxaseră formaţia. Vizibilitatea redusă le amintise amândurora că fiecare Tomcat are un echipaj format din doi oameni şi un preţ de peste 30 de milioane de dolari.

Ei urmau să valorifice tot potenţialul avioanelor Tomcat. Interceptor capabil să zboare pe orice vreme, autonomia lui F-14 îi permitea să traverseze oceanul fără realimentare. Avionul putea atinge Mach 2 şi era dotat cu un sistem de tir controlat de computer, care putea prelucra coordonatele a şase ţinte aeriene distincte pe care să le distrugă simultan cu rachete Phoenix cu rază mare de acţiune.

Pentru misiunea de acum, fiecare aparat era înarmat cu câte două astfel de arme, în plus având şi câte două rachete cu ghidare în infraroşu AIM-9M Sidewinder. Ţinta lor era o escadrilă de YAK-36 Forger, avioane de vânătoare V/STOL[27] care decolaseră de pe portavionul *Kiev.* După ce hărţuise cu o zi înainte aeronavele Sentry, Ivan hotărâse să se apropie de gruparea *Kennedy,* ghidat fără îndoială de informaţiile unui satelit de recunoaştere. Aparatele sovietice s-au apropiat, dar raza lor de acţiune era cu 80 de kilometri mai mică decât ar fi avut nevoie să ajungă până la *Kennedy.* Washingtonul hotărâse că Ivan a devenit puţin cam obraznic ţinând cont de zona unde se afla. Amiralul Painter primise permisiunea de a-i răspunde cu aceeaşi monedă.

Jackson era convins că el şi Sanchez puteau să se ocupe de asta, chiar dacă ruşii erau mai mulţi. Nici un avion sovietic, cu atât mai puţin un Forger, nu putea rivaliza cu Tomcat, oricum nu când era el la manşă.

— As de pică, ţinta ta este drept înainte, aceeaşi altitudine, distanţă de 32 de kilometri, raportă o voce de pe Hummer 1, aeronava Hawkeye care era la 160 de kilometri în spate.

Jackson nu răspunse.

— Ce-ai găsit, Chris? îl întrebă el pe ofiţerul navigator, locotenent-comandorul Christiansen.

— O ţintă din când în când, nimic util.

Încercau să identifice Forger-ele numai pe baza sistemelor pasive, în cazul de faţă, un detector în infraroşu.

Jackson ar fi dorit să ilumineze ţintele cu puternicul radar al

---

[27] *Vertical/Short-Off and Landing,* decolare şi aterizare verticală (n. red.).

sistemului de tragere, dar dispozitivele ESM de pe aeronavele Forger ar fi sesizat imediat şi ar fi transmis piloţilor lor că aveau nişte certificate de deces pregătite, dar încă nesemnate.

— Dar pe *Kiev?*

— Nimic, grupul *Kiev e* sub EMCON[28] total.

— Ce drăguţ! comentă Jackson.

Bănuia că raidul Strategic Air Command asupra grupării *Kiev-Nikolaev* îi învăţase pe ruşi să fie mai atenţi. Nu toţi ştiau că navele de război uneori nici nu se foloseau de sistemele radar, o măsură de protecţie. Numită EMCON, pentru controlul emisiilor. Motivul era că o undă radar putea fi detectată de la o distanţă de câteva ori mai mare decât cea de la care genera un ecou şi aşa ar fi putut să le spună mai multe inamicilor decât propriilor operatori.

— Chiar crezi că ăştia ar putea să se întoarcă acasă fără să-i conducă nimeni?

— Dacă n-o fac, eu unul ştiu cine o să fie ţapul ispăşitor, chicoti Christiansen.

— Clar, confirmă Jackson.

— Am o ţintă în infraroşu. Norii par să se mai risipească.

Christiansen se concentra asupra instrumentelor lui, fără să dea vreo atenţie vremii de afară.

— As de Pică, aici Hummer 1, ţinta e chiar în faţă, la aceeaşi altitudine, 16 kilometri.

Informaţia îi parvenea printr-un circuit radio securizat.

„Nu e deloc rău să obţii semnătura termică a unui Forger prin toată supa asta pâcloasă”, îşi spuse Jackson, mai ales că aveau motoare de mică putere.

— Detecţie radar! anunţă Christiansen. *Kiev* face o scanare în bandă S şi tocmai am intrat în raza lui. Au aflat că suntem aici.

— Am înţeles, zise Jackson apăsând butonul microfonului. As de Pică, iluminează ţintele! Acum!

— Confirm! spuse Sanchez.

Nu mai avea nici un rost să se ascundă. Cele două avioane de vânătoare au activat în acelaşi timp radarele AN/AWG-9. Mai erau două minute până la intercepţie.

Semnalul radar a fost sesizat de echipamentul ESM din ampenajul aeronavelor Forger, care a declanşat o alarmă în căştile pilotului, sunet care trebuia oprit manual şi a fost

---

[28] *Emission Control*, limitarea emisiilor radar şi a comunicaţiilor radio (n. tr.).

semnalizat de aprinderea unui bec roşu pe panoul de bord.

Escadrila Pescăruş

— *Escadrila Pescăruş*, aici *Kiev*, spuse ofiţerul responsabil cu operaţiunile aeriene al portavionului. Avem două avioane de vânătoare americane care se apropie de voi din spate, cu viteză foarte mare.

— Recepţionat.

Comandantul escadrilei ruseşti se uită în oglinda retrovizoare. Sperase să nu se ajungă aici, dar şansele erau foarte mici. Primise ordin să nu deschidă focul decât dacă se trăgea asupra lui. Tocmai ieşiseră la lumină. Păcat, se simţea mai în siguranţă printre nori.

Pilotul lui Pescăruş 3, locotenentul Şavrov, se aplecă să armeze cele 4 rachete Atoli. „Nici să nu te gândeşti, yankeule.”

Patrula Tomcat

— Mai aveţi un minut, Asule, ar trebui să-i vedeţi dintr-un moment într-altul, le transmise Hummer 1.

— Confirm… La atac!

Forger erau la câţiva kilometri, iar viteza Tomcat-urilor era cu 250 de noduri mai mare şi distanţa se reducea rapid. Piloţii ruşi menţineau formaţia, observă Jackson, dar, vorba aceea, oricine poate să conducă un autobuz.

— Doi, pornim forţajul la semnalul meu. Trei, doi, unu… Acum!

Ambii piloţi au acţionat maneta de gaze şi au activat postcombustia, care introduse combustibil în ajutajele motoarelor F-110, de ultimă generaţie. Avioanele de vânătoare au trecut brusc la o viteză de două ori mai mare depăşind rapid viteza sunetului.

Escadrila Pescăruş

— Pescăruş! Atenţie! Atenţie! Americanii au accelerat, îi avertiză operatorul de pe *Kiev.*

Pilotul lui Pescăruş 4 se răsuci în scaun. Văzu avioanele

Tomcat la un kilometru şi ceva în urma lor, două săgeţi care veneau cu viteză lăsând în urmă dâre negre de fum. Lumina soarelui se reflecta în carlinga avionului şi strălucirea aceea puternică semăna cu…

— Ne atacă!

— Cum?! sări conducătorul escadrilei şi se uită din nou în oglindă. Alarmă falsă, alarmă falsă, menţineţi formaţia!

Avioanele Tomcat sfâşiară aerul la 15 metri deasupra lor, cu un zgomot asurzitor, hangul sonic auzindu-se ca o explozie. Şavrov reacţionă cu instinctele de luptător. Trase de manşă şi lansă cele patru rachete către avioanele americane care se depărtau.

— Trei, ce faci? întrebă comandantul escadrilei ruseşti.

— Ne atacă, n-aţi auzit? protestă Şavrov.

Patrula Tomcat

— Drace! As de Pică, aveţi patru rachete Atoli după voi, se auzi vocea supraveghetorului de pe Hawkeye.

— Doi, degajează la dreapta! ordonă Jackson. Chris, activează contramăsurile!

Jackson făcu o manevră bruscă de evitare la stânga, iar Sanchez – în partea cealaltă.

Pe scaunul din spatele lui Jackson, ofiţerul de la radar comandă declanşarea sistemelor de apărare ale aeronavei. În timp ce avionul se răsucea în aer, din spatele său ţâşniră rachete de semnalizare şi baloane, fiecare fiind o ţintă falsă pentru rachetele din urma lor. Avionul pilotat de Jackson era ţinta tuturor celor patru rachete.

— Doi de Pică e în afara oricărui pericol, Doi de Pică e în afara oricărui pericol. As de Pică, încă te urmăresc patru, îi spuse vocea de pe Hawkeye.

— Recepţionat.

Jackson era el însuşi surprins de cât de calm rămăsese. Avionul său avea peste 1 200 de kilometri la oră şi accelera în continuare. Se întrebă ce rază de acţiune aveau rachetele Atoli. Semnalizatorul radarului din spate începu să pâlpâie, anunţând pericolul.

— Doi, urmăreşte-i! ordonă Jackson.

— Am înţeles.

Sanchez efectua un viraj în urcare, apoi se năpusti în picaj asupra avioanelor ruseşti, care se retrăgeau.

Când Jackson schimbă direcţia, două dintre rachete îl pierdură şi explodară în aer. Cea de-a treia lovi o ţintă falsă şi explodă fără să producă pagube. A patra rămase cu detectorul de infraroşu pe ajutajele incandescente ale lui As de Pică şi se îndreptă direct spre el. Racheta lovi avionul la baza ampenajului vertical dreapta. În urma impactului, aparatul scăpă de sub control. Cea mai mare parte a forţei exploziei se disipă la contactul cu fuzelajul din baron[29] al aparatului. Deriva fu spulberată într-o clipă şi, odată cu ea şi ampenajul orizontal de pe partea dreaptă. Cel de pe stânga fu ciuruit de schijele rezultate în urma exploziei, care străpunseră spatele carlingii şi loviră şi casca lui Christiansen. Lămpile de avertizare de incendiu de la motorul dreapta se aprinseră instantaneu.

Jackson auzi un oftat prin staţia de bord. Tăie alimentarea cu combustibil la motorul drept şi activă extinctorul de pe bord. După aceea reduse motorul din stânga, care era încă în regim de postcombustie. Între timp, Tomcat-ul se angajase într-o vrie pe spate. Aripile cu geometrie variabilă se plasară în configuraţia pentru zbor la viteză redusă. În felul ăsta, Jackson căpătă controlul asupra comenzilor şi reveni la altitudinea normală. Se afla acum la 1 200 de metri. Nu avea prea mult avea timp la dispoziţie.

— Bravo, scumpete, îşi alintă el avionul.

O scurtă creştere a puterii îi redă controlul asupra suprafeţelor aerodinamice şi fostul pilot de încercare execută o manevră rapidă, poate prea rapidă. Efectuă două tonouri înainte de a reintra în linie dreaptă.

— Te-am prins! Mă auzi, Chris?

Nici un răspuns. Nu putea să vadă nimic în jur şi cele patru avioane inamice erau încă pe urmele lui.

— Doi de Pică, aici Asul.

— Recepţionat, Asule.

Sanchez avea în colimator cele patru avioane de vânătoare care tocmai trăseseră în comandantul lui.

Hummer 1

---

[29] Material foarte uşor şi deosebit de rezistent utilizat în construcţiile aeronautice începând cu 1976 (n. red.).

Pe Hummer 1, supraveghetorul analiza cu rapiditate situaţia creată. Aparatele Forger menţineau formaţia, iar prin circuitul radio se auzeau discuţii aprinse în rusă.

— Doi de Pică, aici Hummer, retrage-te! Repet: retrage-te! Nu deschide focul! Repet: nu deschide focul! Renunţă! Doi de Pică, Asul e la 90 de grade, la 600 de metri sub tine.

Ofiţerul înjură printre dinţi şi se uită la un coleg recrut.

— S-a întâmplat totul prea repede, să trăiţi. Al naibii de repede. Avem înregistrări cu rusnacii. Nu prea înţeleg ce spun, dar pare că e supărat foc Kiev-ul.

— Doar că nu sunt singurii, zise supraveghetorul, întrebându-se dacă făcuse bine când îi ordonase lui Doi de Pică să se retragă.

Tare ar fi vrut să poată lua altă decizie.

Patrula Tomcat

Sanchez tresări când auzi ordinul.

— Confirm, degajez.

Închise emisia.

„Fir-ar să fie!"

Trase de manşă executând un looping rapid.

— Unde eşti, domnule căpitan?

Aparatul lui Sanchez coborî sub cel condus de Jackson şi evoluă în jurul lui pentru a evalua avariile.

— Incendiul e stins. Deriva şi stabilizatorul dreapta s-au dus. Profundorul stânga… Se vede prin el, dar cred că ţine. Stai puţin. Chris e lovit. Poţi vorbi cu el?

— Nu, am încercat. Hai să ne întoarcem!

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Sanchez decât să distrugă avioanele Forger, iar cu cele patru rachete pe care le avea n-ar fi avut probleme. Dar, ca majoritatea piloţilor, era foarte disciplinat.

— Am recepţionat, domnule căpitan.

— As de Pică, aici Hummer 1, descrieţi starea aparatelor! Terminat.

— Hummer 1, cred că vom reuşi dacă nu cedează şi altceva. Spune-le să pregătească echipa medicală. Chris e rănit. Nu ştiu cât de grav.

Întoarcerea pe *Kennedy* durã o orã. Avionul lui Jackson zbura cu mare greutate şi nu reuşea sã menţinã traiectoria la nici o altitudine. Trebuia mereu sã corecteze cursul. Sanchez raportã o mişcare în carlinga spate. Poate cã era doar intercomunicaţia defectã, spera Jackson.

Lui Sanchez i se ordonã sã aterizeze primul, încât sã elibereze puntea pentru comandantul Jackson. La manevrele de apropiere, aeronava Tomcat se dovedi din ce în ce mai greu de stãpânit. Pilotul fãcu eforturi sã ţinã avionul sub control, aducându-l pe punte, aproape în cãdere şi agãţând primul cablu de frânare. Trenul de aterizare dreapta cedã aproape instantaneu, iar aeronava de 30 de milioane de dolari glisã într-o parte cãtre bariera de plasã ce se ridicã instantaneu. O mulţime de oameni cu stingãtoare se repezirã spre avion din toate pãrţile.

Carlinga se ridicã, acţionatã de mecanismele hidraulice de avarie. Dupã ce-şi desfãcu centura de siguranţã, Jackson se zbãtu sã iasã şi încercã sã-l ia şi pe colegul lui din spate. Doar era vechiul lui prieten.

Chris era în viaţã. Pierduse aproape un litru de sânge care şiroise pe partea din faţã a costumului de zbor şi, când primul medic îi scoase casca, vãzurã cã sângele încã mai ţâşnea. Un alt medic îl dãdu pe Jackson la o parte şi îi puse un guler cervical aviatorului rãnit. Christiansen fu ridicat uşor şi pus pe o targã, care fu dusã în grabã spre Insulã[30]. Jackson ezitã un moment, apoi alergã dupã ei.

Spitalul Militar din Norfolk

Cãpitanul Randall Tait de la Spitalul Militar strãbãtea culoarul venind în întâmpinarea ruşilor. Pãrea mai tânãr la cei 45 de ani ai sãi, fiindcã pãrul brunet şi bogat nu lãsa sã se vadã nici un fir alb. Tait era mormon, absolvise Brigham Young University şi apoi Stanford Medical School şi intrase în marina militarã pentru cã îşi dorise sã vadã lumea mai mult decât ar fi putut sã o facã dacã ar fi lucrat într-un cabinet la poalele Munţilor Wasatch. Îşi împlinise acest vis, iar pânã în ziua de azi reuşise şi chiar sã evite orice semãna a implicaţii diplomatice. Ca proaspãt şef al Departamentului de medicinã al Spitalului Bethesda al Marinei, ştia cã va veni şi ziua asta. Aterizase la Norfolk cu câteva ore

[30] Suprastructura unui portavion (n. red.).

înainte pentru a se ocupa de noul caz. Ruşii veniseră cu maşina fără a se grăbi prea tare.

— Bună dimineaţa, domnilor. Sunt doctorul Tait.

Dădură mâna pe rând, iar locotenentul care-i adusese se întoarse la lift.

— Eu sunt doctorul Ivanov, spuse cel mai scund. Lucrez ca medic în cadrul ambasadei.

— Căpitanul Smirnov.

Despre cel din urmă, Tait ştia că era ataşatul militar al ambasadei, la origine ofiţer de carieră în serviciile de spionaj ruseşti.

În timpul călătoriei cu elicopterul, doctorul fusese pus în temă de un ofiţer de contrainformaţii de la Pentagon, care acum bea o cafea la cantina spitalului.

— Vasili Pecikin, medic. Sunt secretarul II al ambasadei.

Era ofiţer superior în KGB, un spion „legal” cu acoperire diplomatică.

— Putem să-l vedem acum pe omul nostru?

— Bineînţeles. Vă rog să mă urmaţi, zise Tait şi-i conduse înapoi pe coridor.

Era de gardă de peste 20 de ore. Dar asta făcea parte din îndatoririle lui ca director la Bethesda. Se ocupa personal de toate cazurile dificile. Unul dintre primele lucruri pe care le învaţă un medic este să reziste fără somn.

Tot etajul era pregătit pentru terapie intensivă, Spitalul Militar din Norfolk fiind conceput pentru primirea răniţilor în eventualitatea unui conflict. Salonul 3 de terapie intensivă era o încăpere mică, singurele lui geamuri dădeau spre coridor, iar draperiile fuseseră trase. Înăuntru erau patru paturi. Tânărul care ocupa unul dintre ele era aproape complet acoperit, singurul lucru care se mai vedea pe lângă masca de oxigen era o claie de păr blond. Restul corpului era învelit în întregime. Lângă pat era un suport pentru perfuzii, iar cele două sticle cu fluide erau conectate la acelaşi tub, care se pierdea pe sub pături. O asistentă îmbrăcată la fel ca Tait, în salopetă verde, stătea la capul patului şi urmărea atentă electrocardiograma, notând din când în când câte ceva în fişa pacientului. La celălalt capăt al patului era un dispozitiv a cărui funcţionalitate nu era prea clară. Pacientul îşi pierduse cunoştinţa.

— Care e starea lui? întrebă Ivanov.

— Critică, îi răspunse Tait. E un miracol că mai trăia când a

ajuns aici. A stat în apă cel puţin 12 ore, probabil chiar 20. Deşi purta echipament de protecţie din cauciuc, dată fiind temperatura apei, teoretic n-ar fi avut nici o şansă să supravieţuiască. La internare avea 23,8 grade, zise Tait şi clătină din cap. Am mai citit despre cazuri extreme de hipotermie, dar ăsta e de departe cel mai grav.

— Şi care ar fi prognosticul? întrebă Ivan uitându-se prin salon.

Tait ridică din umeri:

— E greu de spus. Şansele de supravieţuire pot fi de 50 la sută sau mai puţin. Este în stare de şoc puternic. Altminteri, este o persoană robustă şi sănătoasă. De aici nu se poate vedea, dar are o constituţie fizică excelentă, ca un infanterist în special inima este foarte puternică. Probabil că asta l-a şi ţinut în viaţă până la spital. În momentul de faţă, hipotermia este sub control. Problema e că, odată cu hipotermia, sunt şi multe alte dereglări. Trebuie să luptăm pe mai multe fronturi cu inamici sistemici, cărora sistemul lui de apărare natural ar putea să nu le mai facă faţă. Dacă e ceva ce ar putea să-l doboare, e însăşi starea de şoc. Am recurs la electroliţi, conform procedurii normale, dar o să fie în stare critică cel puţin câteva zile şi părerea mea e…

Tait ridică privirea. Se auzeau nişte paşi grăbiţi pe hol. Era un bărbat mai tânăr decât Tait şi mai înalt, cu o bluză albă peste salopeta verde. Ţinea un dosar metalic în mână.

— Dumnealui este doctor locotenent Jameson. El se ocupă de cazul acesta. El l-a internat. Ce noutăţi ai, Jamie?

— Probele de spută indică pneumonie. Nu sunt veşti bune. În plus, analizele de sânge nu arată vreo îmbunătăţire şi numărul leucocitelor e în scădere.

— Minunat…

Tait se rezemă de cadrul ferestrei şi înjură în gând.

— Am şi rezultatele analizelor de sânge scoase la imprimantă, spuse Jameson şi îi întinse foaia.

— Îmi permiteţi, vă rog, să mă uit şi eu? interveni şi Ivanov.

— Sigur că da.

Tait deschise dosarul şi îl ţinu în aşa fel încât toţi cei de faţă să poată să vadă fişa. Ivanov nu mai făcuse niciodată analize de sânge computerizate şi avu nevoie de câteva secunde să se orienteze.

— Nu prea arată bine.

— N-arată bine deloc, zise şi Tait.

— Va trebui să ne ocupăm serios de pneumonia asta, spuse

Jameson. Puştiul are şi-aşa destule probleme. Dacă pneumonia se agravează... începu el, apoi clătină din cap.

— Avem keflin? întrebă Tait.

— Sigur, îi răspunse Jameson scoţând o fiolă din buzunar. Cât de mult suportă. Cred că avea deja o formă uşoară înainte să stea atât în apa rece. Am auzit că în Rusia sunt nişte tulpini rezistente la penicilină. Acolo folosim în principal penicilină, nu-i aşa?

— Exact. Ce este keflin?

— Este ceva foarte puternic, un antibiotic obţinut pe cale sintetică şi care are rezultate foarte bune la tulpinile rezistente.

— Du-te chiar acum, Jamie! îi ordonă Tait.

Jameson îi ocoli şi intră în salon. Injectă antibioticul într-un flacon de 100 centilitri pe care îl puse pe suport.

— E foarte tânăr, observă Ivanov. El l-a tratat pe omul nostru de la început?

— Se numeşte Albert Jameson, noi îi spunem Jamie. Are 29 de ani, a terminat al treilea din promoţia lui, la Harvard şi lucrează la noi de când a absolvit. S-a specializat în medicină internă şi studiul viruşilor. Mai bun nici că se putea.

Deodată Tait îşi dădu seama cât de stânjenit se simţea în discuţia cu ruşii. În timpul şcolii şi în anii de serviciu militar i se spusese că ei sunt Inamicul. Acum nu mai conta. Trecuseră nişte ani de când făcuse un jurământ că-şi va trata pacienţii indiferent de orice alte consideraţii. Oare ei îl credeau sau îşi imaginau că o să-l lase să moară pe omul lor doar fiindcă era rus?

— Domnii mei, aş vrea să clarificăm un lucru: compatriotul dumneavoastră va primi cea mai bună îngrijire medicală. Nu e nimic ce ne stă în putere să facem şi nu facem. Dacă există o şansă oricât de mică să vi-l redăm viu şi sănătos, vom găsi modul de a o pune în practică. Dar nu pot să vă promit nimic.

Sovieticii vedeau şi singuri lucrul ăsta. În timp ce aşteptau instrucţiunile de la Moscova, Pecikin îl verificase pe Tait şi aflase că este un medic eficient, unul dintre cei mai buni din medicina militară şi un om de onoare, dincolo de deosebirile de religie.

— A spus ceva până acum? întrebă Pecikin, oarecum în trecere.

— De când sunt eu aici, nu. Jamie zicea că, imediat după ce au început să-l încălzească, era semiconştient şi a bolborosit ceva vreo câteva minute. Am înregistrat totul, fireşte şi l-am pus pe un ofiţer care ştia rusa să asculte. Era ceva despre o fată cu ochi

căprui, n-avea nici o noimă. Probabil iubita lui – e un puşti frumuşel şi probabil că are o iubită acasă. Oricum, era total incoerent. Nici un pacient în starea lui n-are idee ce se întâmplă cu el.

— Putem să ascultăm şi noi înregistrarea? întrebă Pecikin.

— Bineînţeles. O să v-o trimit.

Jameson reveni.

— Gata. I-am fixat dozajul la un gram la şase ore. Sper să meargă bine.

— Mâinile şi picioarele în ce stare sunt? întrebă Smirnov.

Căpitanul cunoştea pericolele expunerii la frig.

— Nu ne facem griji în privinţa asta, îi răspunse Jameson. I-am înfăşurat cu vată degetele de la mâini şi picioare, ca să prevenim macerarea. Dacă reuşeşte să treacă de următoarele zile, o să facă băşicuţe şi poate o să piardă nişte ţesuturi, dar asta ar fi cea mai mică dintre probleme. Ştiţi cumva cum îl cheamă? mai întrebă el şi Pecikin se răsuci brusc. Nu era în uniformă când a ajuns la spital. Pe haine nu era trecut numele navei. N-avea prin buzunare nici portofel, nici acte de identitate, nici măcar plăcuţele de identificare. Nu prea are importanţă pentru tratamentul iniţial, dar cred că ar fi bine dacă aţi putea să faceţi rost de fişa lui medicală completă. Ne-ar ajuta să ştim dacă are vreo alergie sau dacă mai există alte probleme de sănătate. Nu vrem să intre în stare de şoc din cauza reacţiilor alergice la vreun medicament.

— Cu ce era îmbrăcat? întrebă Smirnov.

— Un costum de protecţie din cauciuc, răspunse Jameson. Cei care l-au găsit l-au lăsat îmbrăcat aşa, slavă Domnului. I l-am tăiat când s-a internat. Dedesubt avea o cămaşă, pantaloni, batistă… La dumneavoastră nu se poartă uniforme specifice?

— Ba da, răspunse Smirnov. Şi cum l-aţi găsit?

— Din câte am auzit, a fost întâmplarea. Un elicopter care patrula l-a văzut plutind. Nu aveau echipamente de salvare la bord, aşa încât au marcat locul cu o vopsea specială şi s-au întors pe nava lor. Un marinar s-a oferit voluntar să-i ajute. L-au urcat în elicopter, cu tot cu barca lui, în timp ce fregata se îndrepta spre sud cu viteză. Marinarul a aruncat barca, a sărit, a aterizat pe ea, dar a avut ghinion şi şi-a fracturat ambele picioare. Oricum, a reuşit să-l aducă pe marinarul vostru pe plută. I-au luat pe amândoi după o oră şi i-au adus direct aici.

— Şi omul vostru cum se simte acum?

— O să se facă bine. Piciorul stâng nu arăta aşa rău, dar tibia de la dreptul era fracturată grav, continuă Jameson. O să se refacă în câteva luni. Deşi n-o să mai danseze o vreme.

Ruşii se gândeau că americanii înlăturaseră intenţionat semnele de identificare ale omului lor. La rândul lor, Jameson şi Tait suspectau că rusul şi le scosese singur, sperând poate să dezerteze. Pe gâtul pacientului se vedea o urmă roşie, care indica scoaterea lor cu forţa.

— Dacă îmi permiteţi, zise Smirnov, mi-ar plăcea să îl văd pe americanul care l-a salvat, să-i mulţumesc.

— Permisiunea acordată, domnule căpitan, încuviinţă Tait. E un gest frumos din partea dumneavoastră.

— Sunt sigur că este un om foarte curajos.

— Pur şi simplu e un marinar care şi-a făcut datoria. Şi oamenii dumneavoastră ar fi făcut acelaşi lucru, zise Tait, întrebându-se chiar în acele momente dacă era adevărat. Există dispute între noi, dar oceanului nu-i pasă de ele. Oceanul… la drept vorbind, oceanul tot încearcă să fure vieţi fără deosebire de naţionalitate.

Pecikin se uita în salon, încercând să-şi dea seama cum arăta pacientul.

— Am putea să-i vedem hainele şi obiectele personale? întrebă el.

— Sigur că da, dar nu o să vă spună prea multe. E bucătar. Asta-i tot ce ştim, zise Jameson.

— Bucătar? întrebă Pecikin întorcându-se brusc.

— Ofiţerul care a ascultat înregistrarea era evident un ofiţer de informaţii, nu? S-a uitat la numărul de pe cămaşa lui şi a spus că rezultă că e bucătar.

Numărul de trei cifre însemna că pacientul făcea parte din cartul de la babord şi că postul său de luptă pe navă era la echipa de intervenţie în caz de avarii. Jameson se întrebă de ce ruşii le dădeau numere de identificare tuturor recruţilor. Să fie siguri că nu comit vreun delict? Oricum, observă el, Pecikin aproape că se lipise cu faţa de geamul salonului tot uitându-se înăuntru.

— Domnule doctor Ivanov, doriţi să urmăriţi cazul? întrebă Tait.

— Este permis?

— Da.

— Când va fi externat? vru să ştie Pecikin. Când pot vorbi cu

el?

— Externat?! se enervă Jameson. Stimate domn, dacă pacientul părăseşte spitalul în mai puţin de o lună, o va face numai fiindcă va pleca într-un sicriu. În orice caz, e clar pentru oricine cât e de conştient. Puştiul ăla e foarte grav bolnav.

— Dar trebuie să vorbim cu el! protestă agentul KGB.

Tait îi aruncă o privire şi-i spuse:

— Domnule Pecikin, înţeleg foarte bine că doriţi să comunicaţi cu omul dumneavoastră, dar acum este pacientul meu. Nu vom face nimic, *repet:* nimic care să afecteze tratamentul şi însănătoşirea bolnavului. Eu am primit ordin să iau avionul şi să vin aici special pentru a mă ocupa de el. Mi s-a spus că ordinele vin direct de la Casa Albă. Perfect. Domnii Jameson şi Ivanov mă vor asista, dar pacientul este acum în responsabilitatea mea şi sarcina mea este să fac tot ce pot ca el să părăsească spitalul viu şi sănătos. Orice altceva este secundar faţă de acest obiectiv. Vi se va face orice favoare. Dar eu fac regulile aici, mai zise Tait şi făcu o pauză.

Diplomaţia nu era punctul lui forte.

— Vă propun ceva: dacă vreţi să staţi aici cu schimbul, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să respectăm nişte reguli. Asta înseamnă că trebuie să respectaţi carantina, să purtaţi uniforme sterile şi să urmaţi instrucţiunile asistentelor de gardă. Vi se pare corect?

Pecikin încuviinţă. „Doctorii americani îşi imaginează că sunt Dumnezeu”, îşi spuse el.

Jameson, ocupat cu examinarea analizelor de sânge, ignorase toată predica.

— Ne puteţi spune pe ce fel de submarin era?

— Nu, veni imediat răspunsul lui Pecikin.

— De ce, Jamie?

— Scăderea leucocitelor şi diverşi alţi indici sugerează expunerea la radiaţii. Simptomele evidente ar putea fi mascate de hipotermie.

Deodată Jameson se întoarse către sovietici.

— Stimaţi domni, este necesar să ştim lucrul acesta, a fost cumva pe un submarin nuclear?

— Da, răspunse Smirnov, era pe un submarin cu propulsie nucleară.

— Jamie, du hainele astea la radiologie! Spune-le să verifice nasturii, fermoarul, orice e din metal pentru a vedea dacă apar

dovezi că a fost contaminat.

— Am înţeles, zise Jameson ducându-se să adune lucrurile pacientului.

— Putem să luăm şi noi parte la test? întrebă Smirnov.

— Da, domnule doctor, îi răspunse Tait, întrebându-se ce fel de oameni erau cei din faţa lui.

Pacientul fusese pe un submarin nuclear. Acum îi era clar? De ce nu i-au spus-o de la început? Nu voiau să fie însănătoşit?

Pecikin cântări şi el semnificaţia acestor informaţii. Americanii nu ştiau că marinarul salvat provenea de pe un submarin nuclear? Bineînţeles că ştiau; încerca doar să-l facă pe Smirnov să scape informaţia că provenea de pe un submarin cu rachete nucleare. Încercau să mascheze toată strategia cu poveştile astea despre contaminare. Nimic care să-l afecteze pe pacient, dar care putea să îi deruteze pe duşmanii lor de clasă. Isteţ. Întotdeauna fusese de părere că americanii erau isteţi. Iar el trebuia să dea raportul la ambasadă într-o oră. Ce să le raporteze?! Că el era cel care ar fi trebuit să ştie identitatea marinarului?

Şantierul naval din Norfolk

Submarinul american *Ethan Allen* ajunsese la capătul resursei de funcţionare. Construit în 1961, servise ţara şi echipajele ei peste 20 de ani, având la bord rachete balistice Polaris, în nenumărate patrulări, în mări fără soare. Acum era suficient de în vârstă „ca să meargă la vot”, ceea ce însemna o vârstă foarte înaintată pentru un submarin. Tuburile pentru rachete fuseseră umplute cu apă şi sigilate acum câteva luni. La bordul său rămăsese un echipaj de întreţinere redus, în aşteptarea deciziei pe care birocraţii de la Pentagon urmau să o ia în privinţa viitorului ei. Se vorbea despre un sistem de rachete de croazieră care să îl transforme într-un SSGN[31], asemenea ultimelor submarine ruseşti clasa *Oscar.* S-a hotărât că soluţia ar fi prea costisitoare. *Ethan Allen* avea o tehnologie depăşită. Reactorul său S5W era prea vechi pentru a mai fi folosit. Radiaţia nucleară bombardase recipientul şi ţevăria cu miliarde de neutroni.

[31] *Submersible, Ship, Guided, Nuclear (nuclear powered cruise missile submarine),* submarin cu propulsie nucleară transportând rachete de croazieră (n. red.).

Testele la care fusese supus recent arătaseră că, de-a lungul timpului, proprietăţile metalului se schimbaseră şi acesta devenise periculos de casant. Sistemul ar mai fi putut fi folosit cel mult încă trei ani. Un reactor nou era prea costisitor. *Ethan Allen* era condamnat de propria vârstă.

Echipajul de întreţinere era alcătuit din membri ai ultimului echipaj, majoritatea din vremurile ei bune, aşteptând la rândul lor pensionarea, restul fiind puşti care aveau nevoie de instruire în domeniul reparaţiilor. *Ethan Allen* încă putea funcţiona ca navă-şcoală, mai ales o şcoală de reparaţii, din moment ce echipamentul era uzat în cea mai mare parte.

Amiralul Gallery sosise la bordul ei dis-de-dimineaţă. Cei de pe navă au văzut în gestul lui o prevestire. Fusese cu mulţi ani înainte primul comandant al navei şi s-ar fi zis că amiralii întotdeauna îşi vizitau prima navă pe care o comandaseră înainte de scoaterea ei din uz. Îi recunoscuse pe câţiva dintre ofiţerii mai vechi şi îi întrebase dacă vechiul lor prieten mai avea vreun strop de viaţă. I se răspunsese că da. O navă devine mai mult decât o maşină pentru echipajul ei. Dintr-o sută de nave, construite de aceiaşi oameni pe acelaşi şantier, după aceleaşi planuri, fiecare va avea totuşi propriile caracteristici – majoritatea defecte, dar, după ce echipajul se obişnuieşte cu ele, ajungea să le pomenească, mai ales retrospectiv, cu o anumită afecţiune. Amiralul înconjură carena pe toată lungimea ei, oprindu-se numai pentru ca mâinile lui artritice şi noduroase să mai zăbovească pe periscopul folosit cândva să vadă că există într-adevăr o lume dincolo de carena de oţel, să planifice rarele „atacuri” împotriva unei nave care o urmărea submarinul sau a vreunui petrolier, doar aşa, pentru antrenament. Fusese la comanda lui *Ethan Allen* trei ani, alternând echipajul său „auriu” cu echipajul „albastru” al unui alt ofiţer, operând în apropierea bazei de submarine Holly Loch din Scoţia. „Ce vremuri bune erau pe atunci”, îşi spunea el. Îşi clătea ochii cu lucruri mult mai frumoase decât ce vedea la birou, înconjurat de o droaie de subalterni plicticoşi. Dar acesta era vechiul joc al marinei militare: ori promovezi, ori pleci. Exact când ajungeai să faci ceva la care erai într-adevăr bun, ceva ce-ţi plăcea cu adevărat, se termina tot. Din punct de vedere administrativ, exista o logică. Trebuia să le faci loc celor tineri, care veneau din urmă, dar – Dumnezeule mare! — să mai fie tânăr încă o dată, la comanda uneia dintre cele mai noi nave pe care ar avea şansa

să o conducă pentru câteva ore, ăsta era visul bătrânului uscăţiv din Norfolk.

Gallery o să se descurce, o ştia prea bine. O să se descurce de minune. Nu era finalul pe care l-ar fi ales el pentru prima sa navă de luptă, dar, dacă te gândeai bine, arareori un submarin avea un sfârşit respectabil. *Victory* a lui Nelson, *Constitution* din portul Boston, vechiul vas de luptă erau conservate datorită renumelui lor, toate avuseseră parte de un tratament demn. Majoritatea vaselor de război erau scufundate sau dezmembrate pentru a se face lame de ras din ele. Măcar *Ethan Allen* avea să piară într-o misiune. „O misiune nebunească, poate destul de nebunească încât să se şi îndeplinească”, îşi spuse el întorcându-se la sediul COMSUBLANT.

Două ore mai târziu, la docul unde se afla *Ethan Allen* opri un camion. Subofiţerul de cart de pe punte observă că acel camion venea de la aeroportul militar Oceana. „Ciudat!” îşi spuse el. Şi mai ciudat, ofiţerul care coborî mi purta nici însemnele marinei, nici pe cele ale aviaţiei. Îl salută mai întâi pe marinarul de gardă, apoi tot echipajul aflat pe punte, în timp ce ofiţerii lui *Ethan Allen* supravegheau o reparaţie la motoare. Ofiţerul de la aeroportul militar organiză încărcarea la bordul submarinului a patru obiecte în formă de obuz, care fură duse în interiorul navei. Obiectele erau mari, abia dacă încăpeau prin spaţiile pentru încărcarea torpilelor; cu preţul multor manevre au reuşit să le pună la locul lor. Urmară nişte containere de plastic şi curelele care să le fixeze. Arătau ca nişte bombe, se gândea electricianul şef în timp ce lucrătorii mai tineri trudeau din greu. Dar nu puteau fi aşa ceva, căci erau prea uşoare, făcute, din câte se părea, din plăci de metal obişnuite. După încă o oră, sosi un camion cu o cisternă sub presiune. Personalul de pe submarin fu evacuat şi nava bine ventilată. Cei trei bărbaţi cuplară o conductă pe rând la fiecare dintre cele patru obiecte. Când terminară, aerisiră din nou carena şi lăsară nişte detectoare de scurgeri lângă fiecare obiect, între timp, observă echipajul, docul lor şi cel de alături erau păzite de infanteriştii de marină înarmaţi, astfel încât nimeni nu ar fi putut să se apropie de *Ethan Allen*.

Când se termină încărcarea, umplerea sau ce-o fi fost ea, un subofiţer mecanic coborî să examineze mai atent obiectele din metal. Copie pe un carneţel codul scris cu vopsea PPB76A/J6713. Un subaltern căută codul într-un catalog şi nu prea îi plăcu ce

găsi: Pave Pat Blue 76 era o bombă, iar *Ethan Allen* avea patru astfel de bombe la bord. Nu erau mai puternice decât încărcăturile pe care le transportaseră cândva, dar păreau mai ameninţătoare. Lampa care autoriza fumatul la bord fu stinsă de comun acord fără să fie nevoie de ordinul cuiva.

Gallery se întoarse la puţin timp după aceea şi vorbi cu ofiţerii vechi ai navei. Cei tineri au fost debarcaţi pe uscat, cu echipament cu tot şi avertizaţi că nu au ştiut, nu au văzut şi nu au auzit nimic neobişnuit pe *Ethan Allen.* Urma să fie sabordată în larg. Atât. Era o decizie politică de la Washington şi, dacă îţi trecea prin minte să-i spui cuiva altceva, puteai deja să te pregăteşti să petreci următorii 20 de ani la Memurdo Sound[32], după cum a spus cineva.

A fost un omagiu adus lui Vincent Gallery faptul că fiecare dintre vechii ofiţeri a rămas la bordul navei. Era într-un fel o şansă de-a face ultima călătorie cu nava lor, de a spune adio unui prieten. Dar o făcuseră mai cu seamă pentru că Gallery le spusese că era ceva importat şi bătrânii lupi de mare îşi amintiseră câtă dreptate avusese el de atâtea ori.

Ofiţerii şi-au făcut apariţia seara. Cel mai mic în grad era locotenent-comandor. Doi căpitan-comandori aveau să se ocupe de reactor, alături de trei mecanici. Doi ofiţeri de acelaşi rang urmau să se ocupe de navigaţie, iar alţi doi – de partea electronică. Restul aveau să se împrăştie peste tot ca să se ocupe de tot felul de sarcini specializate, necesare pentru funcţionarea unei nave de război complexe. În total, numărul lor nu reprezenta nici un sfert din echipajul normal şi au fost proteste din partea mecanicilor, care nu ştiau câtă experienţă aveau aceşti ofiţeri.

De cârmele de scufundare urma să se ocupe un ofiţer, află scandalizat timonierul. Mecanicul-şef cu care discutase problema asta nu păruse prea impresionat.

— În fond, zisese el, adevărata plăcere era să conduci nava.

Dar ofiţerii nu ajungeau s-o facă decât la New London. După asta nu mai aveau decât să se plimbe fără rost şi să-şi dea importanţă.

Aşa e, încuviinţase marinarul, dar puteau ei să facă faţă? Dacă nu puteau, atunci vor avea ei grijă de tot – altfel pentru ce mai existau maiştrii militari de pe navă, dacă nu pentru a-i apăra pe ofiţeri de propriile greşeli? După aceea au discutat care dintre ei

[32] Cunoscut penitenciar militar (n. red.).

va „prelua” comanda navei. Ambii aveau cam aceeaşi experienţă.

Ethan Allen a ieşit în larg pentru ultima oară la 23.45. Nici un remorcher nu l-a ajutat să iasă din doc. Comandantul l-a condus cu îndemânare, făcând manevre iscusite, pentru a nu forţa motoarele, lucru pentru care şeful mecanic nu putea avea decât admiraţie. Mai lucrase în subordinea acestui comandant şi înainte, pe *Skip Jack* şi pe *Will Rogers.*

— Fără remorcare, fără nimic, îi povestea el mai târziu colegului de cuşetă. Bătrânul ştie meserie.

După numai o oră, depăşiseră capul Virginia şi se pregăteau pentru scufundare. În zece minute dispărură în adâncuri. Acolo jos, pe curs 1-1-0, micul echipaj de ofiţeri şi marinari intra în rutina obositoare de a conduce vechiul submarin. *Ethan Allen* răspundea la comenzi de minune, navigând cu 12 noduri fără ca instalaţiile lui vechi să facă nici cel mai mic zgomot.

A UNSPREZECEA ZI
LUNI, 13 DECEMBRIE

Un avion de vânătoare A-10 Thunderbolt

Era mult mai plăcut decât pe un DC-9. Maiorul Andy Richardson avea peste 10 000 de ore de zbor pe aeronave DC-9 şi numai 600 de ore pe avionul de asalt A-10 Thunderbolt II, dar acest bireactor îi plăcea. Richardson făcea parte din Regimentul 175 de Aviaţie de Vânătoare aparţinând Gărzii Naţionale din Maryland. În mod normal, escadrila lui avea baza pe un aerodrom militar de la est de Baltimore. Dar, cu două zile înainte, când a fost mobilizată unitatea lui, Regimentul 175 şi alte unităţi ale Gărzii Naţionale aflate în rezervă s-au adunat la baza SAC, deja aglomerată, din cadrul Bazei Forţelor Aeriene Loring din Maine. Au decolat la miezul nopţii şi s-au realimentat cu combustibil în aer, cu numai jumătate de oră înainte, deasupra Atlanticului de Nord, la 1 600 de kilometri de ţărm. Richardson şi cele patru avioane din escadrila lui zburau acum la rasul apelor întunecate, cu o viteză de 400 de noduri.

La 160 de kilometri în spate şi la 9 000 de metri altitudine erau urmaţi de o formaţie de 90 de avioane organizată astfel încât pentru sovietici apărea cu siguranţă ca o grupare de asalt formată din avioane de vânătoare-bombardament.

Componenţa era reală, dar misiunea lor era de diversiune. Adevărata misiune revenea dor patru aparate care zburau la 30 de metri deasupra mării.

Lui Richardson îi plăcea A-10. Piloţii îi spuneau, cu afecţiune, „Mistreţul”. Aproape toate aparatele tactice aveau un design plăcut, cerut de condiţiile de viteză şi manevrabilitate în luptă. Dar nu şi „porcul” lor, care era cu siguranţă cea mai urâtă aeronavă din istoria aviaţiei militare americane.

Cele două turboreactoare atârnau ca nişte gânduri întârziate sub deriva dublă, ea însăşi amintind de anii 1930. Aripile, drepte, fără unghi de săgeată erau uşor curbate pentru a primi trenul de aterizare masiv. Partea inferioară a aripilor era plină cu puncte de acroşaj pe care se puteau ataşa diferite categorii de

armament, iar fuzelajul era construit în jurul armei principale de la bordul aeronavei, un tun rotativ GSRJ-8, de 30 de milimetri, proiectat special pentru a distruge tancurile ruseşti.

Pentru misiunea din seara asta, escadrila lui Richardson transporta încărcătură maximă de proiectile cu uraniu sărăcit pentru tunurile Avenger şi câte două bombe antipersonal Rockeye, plus armament antitanc suplimentar. Chiar sub fuzelaj se afla un container LANTIRN[33], restul punctelor de acroşaj fiind ocupate cu rezervoare suplimentare de combustibil. Regimentul 175 a fost primul din Garda Naţională dotat cu LANTIRN. Acest ansamblu de sisteme optice şi electronice îi permitea Mistreţului să vadă noaptea, în timp ce zbura la mică altitudine, în căutarea ţintelor. Un afişaj era proiectat pe parbrizul avionului, făcând din noapte zi şi micşorând gradul de risc al acestei misiuni. Lângă fiecare container LANTIRN se găsea un obiect mai mic, care, spre deosebire de obuzele antitanc şi de bombele Rockeye, era destinat a fi utilizat în această noapte.

Pe Richardson riscurile misiunii nu-l deranjau, ba chiar îi făceau plăcere. Doi dintre cei trei coechipieri erau, la fel ca el, piloţi de linie, iar cel de-al treilea stropea cu insecticid câmpurile, toţi având experienţă în zborul la joasă altitudine. Era misiunea potrivită pentru ei.

Pregătirea misiunii, făcută de un ofiţer de marină, durase o oră. Urmau să facă o vizită flotei sovietice.

Richardson citise prin ziare că ruşii puneau ceva la cale, iar când a aflat la „briefing” că îşi trimiteau flota atât de aproape de coasta americană, a fost uluit de îndrăzneala lor. Se înfuriase când aflase că unul dintre avionaşele lor nenorocite lovise mişeleşte un Tomcat al marinei aproape omorând unul dintre piloţi. Se întrebase de ce nu li permisese celor din marina militară să le răspundă cum se cuvine. Cea mai mare parte din escadrilele de pe *Saratoga* se putea vedea pe radarele din beton ale bazei de la Loring, aliniate lângă aparatele B-52, A-6E Intruder şi F-18 Hornet, la câţiva metri de cărucioarele cu muniţie. Bănui că misiunea lor nu era decât primul pas, partea cea mai delicată, în timp ce ochii ruşilor vor fi aţintiţi asupra formaţiei alfa, aflată la limita razei de acţiune a rachetelor antiaeriene SAM, escadrila lui de patru aeronave se va năpusti

---

[33] *Low Altitude Navigation and srgeting Infrared for Night,* dispozitiv în infraroşu pentru zbor la joasă altitudine şi tragere pe timp de noapte (n. red).

sub acoperire radar către nava-amiral a flotei, crucişătorul nuclear, *Kirov.* Pentru a transmite un mesaj.

Era surprinzător că îi selectaseră pe cei din Garda Naţională pentru această misiune. Aproape o mie de avioane erau mobilizate acum pe Coasta de Est, dintre care o treime fuseseră în rezervă, iar Richardson presupuse că şi asta făcea parte din mesajul lor. O misiune foarte dificilă era dusă la bun sfârşit de echipaje din linia a doua, în timp ce escadrilele combatante aşteptau pregătite pe pistele din Loring, Meguire, Dover, Pease şi numeroase alte baze militare din Virginia şi până în Maine; avioanele erau alimentate cu combustibil, piloţii – instruiţi şi gata să intre în acţiune. Aproape o mie de aparate! Richardson zâmbi. Nici nu sunt suficiente ţinte pentru atâtea.

— Către comandantul escadrilei Linebacker, aici Setry-Delta. Ţinta e la 0-4-8, la 80 de kilometri. Direcţia: 1-8-5, viteza: 20 de noduri.

Richardson nu confirmă recepţionarea mesajului pe canalul radio securizat. Escadrila era în regim EMCON. Orice semnal electronic ar fi putut să-i alerteze pe sovietici. Chiar şi radarul pentru tir era scos din uz şi funcţionau doar senzorii pasivi cu infraroşu şi televiziunea cu intensificare de lumină. Aruncă o scurtă privire stângă şi în dreapta. „Linia a doua pe naiba!” îşi zise el în gând. Toţi cei din escadrila lui aveau cel puţin 4 000 de ore de zbor, mai mult decât aveau majoritatea piloţilor militari la sfârşitul carierei, mai mult decât majoritatea astronauţilor, iar avioanele lor erau întreţinute de oameni care-şi iubeau meseria. De fapt, escadrila lui era într-o formă mai bună decât orice escadrilă obişnuită şi avusese mai puţine accidente decât puştanii care pilotau aeronavele A-10 prin Anglia şi Coreea. Curând o să afle şi rusnacii toate astea.

Zâmbi ca pentru el. Nici vorbă, era mult mai palpitant decât să faci curse cu un DC-9 de la Washington la Providence şi Harford şi înapoi zi de zi; pentru US Air[34]. Richardson, care fusese pilot de vânătoare, plecase din armată cu opt ani înainte pentru că îşi dorea un salariu mai mare şi tânjea după modul de viaţă strălucitor al piloţilor de pe avioanele de linie. Ratase Vietnamul, iar pilotajul unui avion de linie nu-i solicitase niciodată iscusinţa ca acum; nu avea nimic din senzaţiile zborului la rasul copacilor.

Din câte ştia, Mistreţul nu mai fusese folosit în misiuni de atac pe mare, iar ăsta era un alt punct al mesajului pe care-l ducea.

---

[34] Companie aeriană civila americană (n. red.).

Nu era o surpriză faptul că aeronava se preta la aşa ceva. Muniţia antitanc va fi foarte eficientă împotriva navelor. Proiectilele tunului de bord şi bombele Rockeye fuseseră concepute pentru a penetra blindajul tancurilor şi n-avea nici o îndoială că acelaşi lucru se va întâmpla şi vaselor de război cu blindaj subţire. Păcat că era doar o simulare. Era timpul să-i dea cineva o lecţie lui Ivan.

Lumina de avertizare a unui senzor radar se aprinse; era în banda S, pentru căutare la suprafaţă, nu suficient de puternic pentru a se întoarce ecou. Sovieticii nu aveau radare aeropurtate, iar performanţele echipamentelor de la bordul navelor erau limitate de curbura pământului. Fasciculul îi trecea chiar pe deasupra capului; îi ghicea uşoara vibraţie. Ar fi putut evita detectarea cu mai mult succes dacă ar fi zburat la 15 metri în loc de 30, dar ordinele erau stricte.

— Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. Dispersaţi-vă şi atacaţi! ordonă AWACS.

Avioanele A-10 renunţară la formaţia strânsă de până acum, distanţându-se la câţiva kilometri unul de altul. Conform ordinelor, trebuiau să se depărteze până ajungeau la o distanţă de aproximativ 45 de kilometri între avioane. Această manevră dura cam patru minute. Richardson se uită la ceasul digital: escadrila Linebacker era punctuală. În spatele lor, aparatele Phantom şi Corsair din formaţia de asalt, urmau să se îndrepte spre sovietici, cât să le atragă atenţia. „Ar trebui ca de acum să-şi facă apariţia”, îşi zise el…

Dispozitivul HUD arăta două mici proeminenţe la orizont. Era ecranul de protecţie format din distrugătoarele tip *Udaloi* şi *Sovremenîi.* Ofiţerul care condusese pregătirea misiunii le arătase profilul acestor nave şi nişte fotografii cu ele.

Bip! se auzi un semnal de avertizare. Un radar în bandă X, pentru ghidarea rachetelor, trecu peste avionul lui şi pierdu contactul, iar apoi încercă să-l regăsească. Richardson activă sistemele de bruiaj ECM. Distrugătoarele erau acum la numai 8 kilometri. Asta însemna 40 de secunde. „Linişte, tovarăşi”, îşi spuse el în gând.

Începu să facă manevre bruşte, urcând, apoi coborând, întorcând spre stânga, spre dreapta, fără o schemă prestabilită. Era doar un joc, dar nu avea nici un sens să-i facă viaţa mai uşoară lui Ivan. Dacă nu ar fi fost o simulare, Mistreţul s-ar fi năpustit fulgerător în urma unui roi de rachete antiradar şi

însoţite de o avion specializat Wild Weasel, care să deruteze sistemele de comandă ale rachetelor ruseşti şi să le distrugă. Acum totul se întâmpla foarte repede. Un distrugător apăru la orizont în calea lui, iar el viră uşor, evitându-l la nici un sfert de kilometru. Mai avea vreo trei kilometri până la Kirov, adică 18 secunde.

Sistemul HUD îi arăta o imagine intensificată. Structura piramidală cu catarge şi antene radar îi acoperi tot parbrizul. În jurul crucişătorului se vedeau luminiţe intermitente. Richardson viră mai mult spre dreapta. Trebuia să treacă la 100 de metri de navă, nici mai mult, nici mai puţin. Avionul lui va trece cu viteză prin faţa provei, iar ceilalţi – pe lângă pupa sau babord. Nu voia să fie prea aproape de navă. Verifică din nou dacă sunt blocate siguranţele armamentului de la bord. Nu avea nici un rost să se lase luat de val. Dacă ar fi fost un atac adevărat, în momentul ăsta ar fi apăsat pe trăgaci şi o rafală de proiectile ar fi străpuns blindajul subţire al compartimentelor de muniţie de la prova lui *Kirov*, aruncând în aer rachetele de croazieră şi antiaeriene depozitate acolo într-o explozie enormă, spulberând suprastructura ca pe o jucărie.

La 150 de metri, pilotul armă suportul rachetelor de semnalizare, din containerul aflat chiar lângă LANTIRN.

— *Acum!*

Acţionă comanda şi lansă şase rachete de semnalizare cu magneziu de mare intensitate. Toate cele patru avioane ale escadrilei Linebacker acţionară la fel în intervalul câtorva secunde. *Kirov* fu scăldat brusc de o orbitoare lumină alb-albastră. Richardson trase de manşă, într-un viraj în urcare pe lângă crucişător. Lumina strălucitoare îl jena şi pe el, dar putea vedea liniile frumoase ale navei de război sovietice în timp ce aceasta manevra pe marea agitată, iar marinarii ei alergau pe punte în toate părţile, ca nişte furnici. „Dacă nu era doar o simulare, aţi fi fost toţi morţi până acum, aţi înţeles?"

Richardson deschise radioemiţătorul:

— Comandantul escadrilei Linebacker către Sentry-Delta, spuse el în clar. Robin Hood, repet, Robin Hood. Escadrila Linebacker, vă vorbeşte comandantul, urmaţi-mă. Ne întoarcem acasă!

— Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. V-aţi descurcat excelent! îi răspunse supraveghetorul. Vă informăm că două Forger de pe *Kiev* sunt la 48 de kilometri est de voi şi se apropie.

Dar trebuie să se grăbească dacă vor să vă ajungă. Vă ţinem la curent. Terminat.

Richardson făcu repede nişte calcule. Probabil că nu aveau cum să îi ajungă din urmă, dar şi dacă reuşeau, Regimentul 107 Vânătoare avea pregătite 12 aparate Phantom.

— Ia te uită, şefu'! zise Linebacker 4, care tocmai îşi lua locul în formaţie cu precauţie. I-ai văzut pe grozavii ăştia care se iau după noi? Fir-ar să fie, chiar că le-am băgat spaima-n oase!

— Fiţi atenţi la Forger, îi avertiză Richardson, zâmbind în spatele măştii de oxigen. Aviatori din linia a doua, pe naiba!

— Las' să vină, răspunse Linebacker 4. Dacă vreunul dintre nenorociţii ăştia îmi taie calea, va fi ultima lui greşeală!

Linebacker 4 era puţin prea agresiv pentru gustul lui Richardson, dar era un pilot pe cinste.

— Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. Aparatele Forger s-au întors acasă. Drumul e liber. Terminat.

— Confirm, terminat. Bun. Escadrilă, ne întoarcem acasă. Cred că ne-am câştigat banii pe luna asta, zise Richardson şi se uită să se asigure dacă era pe frecvenţa corectă. Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul Barry Friendly (Prietenosul), zise el, recurgând la o glumă care circula în Departamentul de relaţii publice al U.S. Air şi care devenise o tradiţie în Regimentul 175. Sper că v-a plăcut această călătorie şi vă mulţumim că aţi ales compania Mistreţul.

Kirov

La bordul navei *Kirov*, amiralul Stralbo se grăbea să ajungă de la centrul de informaţii pe puntea de comandă, dar era prea târziu. Detectaseră raidul la joasă altitudine cu doar un minut înainte să treacă de linia distrugătoarelor. Lumina strălucitoare care-i înconjurase din toate părţile rămăsese deja în spatele crucişătorului de luptă, iar unele rachete încă mai ardeau la suprafaţa apei. Membrii echipajului erau destul de şocaţi, după cum a putut să observe.

— Tovarăşe amiral, cu 60-70 de secunde înainte să ne atace am văzut pe radar formaţia de atac de deasupra noastră, dar cele patru – cred că patru erau – au acţionat sub raza de acţiune a radarului nostru. Am reuşit să ochim două dintre ele în ciuda bruiajului.

Stralbo se încruntă. Performanţele lor erau departe de a-l satisface. Dacă atacul ar fi fost real, *Kirov* era acum cel puţin grav avariat. Americanii ar sacrifica bucuroşi două avioane de vânătoare pe un crucişător nuclear. Dacă toate avioanele americane atacă în felul ăsta, atunci…

— Americanii sunt de-o aroganţă fantastică! şuieră *zampolit*-ul flotilei.

— A fost o prostie să-i provocăm, observă Stralbo pe un ton acru. Ştiam eu c-o să se întâmple aşa ceva, dar m-aşteptam să vină de pe *Kennedy*.

— A fost o greşeală, o eroare de pilotaj, îi răspunse ofiţerul politic.

— Aşa este, Vasili. Iar *asta* n-a fost nici pe departe o eroare! Americanii ne-au trimis un mesaj, ne-au spus că suntem la 1 500 kilometri de ţărmul lor fără să avem o acoperire aeriană adevărată şi că dispun de peste 500 de avioane de vânătoare care abia aşteaptă să se arunce asupra noastră. Între timp, *Kennedy* ne blochează la est ca un lup turbat. Nu suntem într-o poziţie bună.

— Americanii nu pot fi atât de nechibzuiţi.

— Eşti aşa de sigur, tovarăşe ofiţer politic? Absolut sigur? Dar dacă unul dintre avioanele lor comite o aşa-zisă eroare de pilotaj? Şi ne scufundă un distrugător. Şi preşedintele american sună direct la Moscova să-şi prezinte scuzele înainte ca noi să putem raporta ceva? Ei se jură că n-a fost decât un accident şi promit să-l pedepsească pe pilotul imbecil şi dup-aia ce mai urmează? Chiar crezi că imperialiştii sunt atât de previzibili la distanţe atât de mici de propriul ţărm? Eu nu cred. Cred că ei se roagă să găsească şi cel mai mizerabil pretext să ne atace. Vino la mine în cabină! Trebuie să analizăm situaţia.

Cei doi s-au dus la pupa. Cabina lui Stralbo era în stil spartan. Singura decoraţiune era o fotografie cu Lenin ţinându-le un discurs soldaţilor din Gărzile Roşii.

— Care este misiunea noastră, Vasili? îl întrebă Stralbo.

— Să venim în sprijinul submarinelor, să le ajutăm să caute…

— Exact. Misiunea noastră este să-i sprijinim, nu să iniţiem noi operaţiuni de atac. Americanii nu ne vor în zona asta. Obiectiv vorbind, eu îi înţeleg. Cu toate rachetele noastre reprezentăm o ameninţare permanentă.

— Dar ordinele noastre spun să nu-i ameninţăm! protestă *zampolit*-ul. De ce am vrea să-i atacăm chiar în ţara lor?

— Bineînţeles dacă imperialiştii recunosc că suntem nişte paşnici comunişti! Ce mai, Vasili, ei sunt inamicii noştri! Normal că nu au încredere în noi. Şi bineînţeles că vor să ne atace şi sub cel mai mărunt pretext. Deja s-au amestecat în căutarea submarinului, pretinzând că ne ajută. Nu le convine deloc că suntem aici şi, dacă ne lăsăm provocaţi de acţiunile lor agresive, nu facem decât să cădem în capcana lor, zise amiralul, uitându-se fix la biroul lui. Foarte bine, o să schimbăm situaţia. Voi ordona flotei noastre să renunţe la orice acţiune care ar putea părea oricât de puţin agresivă. Vom înceta toate operaţiunile aviatice care nu ţin de patrulele locale obişnuite. Nu vom hărţui în nici un fel unităţile flotei lor din apropiere. Nu vom mai folosi decât radarele de navigaţie obişnuite.

— Şi?

— Şi ne vom călca pe mândrie şi vom fi sfioşi ca nişte şoricei. Oricum ne-ar provoca, nu răspundem.

— Unii o vor numi laşitate, tovarăşe amiral, îl avertiză *zampolit*-ul.

Stralbo se aşteptase la răspunsul ăsta.

— Vasili, chiar nu înţelegi? Prin atacurile lor virtuale, deja ne-au transformat în nişte victime. Ne forţează să activăm cele mai noi şi mai secrete sisteme de apărare, aşa încât să strângă informaţii privind radarele şi sistemele noastre de tir. Ei examinează performanţele avioanelor noastre de vânătoare şi ale elicopterelor, manevrabilitatea navelor şi, cel mai important, strategiile şi sistemele noastre de comandă. Trebuie să punem capăt acestei situaţii. Misiunea noastră iniţială este mult prea importantă. Dacă vor continua să ne provoace, vom acţiona ca şi când misiunea noastră este într-adevăr paşnică – aşa şi e, în ceea ce-i priveşte – şi vom protesta în virtutea nevinovăţiei noastre. O să-i facem pe ei agresori. Dacă totuşi continuă cu provocările, vom urmări şi noi care le sunt tacticile, dar nu le vom divulga nimic despre ale noastre. Sau poate preferi să îi lăsăm să ne distragă de la îndeplinirea misiunii noastre?

Zampolit-ul mormăi ceva care însemna că-i dă dreptate. Dacă misiunea eşua, acuzaţia de laşitate ar fi fost într-adevăr o problemă minoră. Dacă găseau submarinul renegat, deveneau eroi dincolo de orice alte considerente.

Dallas

„Câte ore or fi trecut de când sunt de cart?” se întreba Jones. Ar fi putut să afle destul de uşor prin simpla apăsare a unui buton al ceasului digital, dar a preferat să n-o facă. Ar fi fost prea deprimant. „Trebuia eu să am gura mare – *sigur că da, domnule comandant* – pe dracu!” înjură el în gând. Detectase un submarin pe o rază de aproximativ 30 de kilometri – nu era sigur, totul s-a întâmplat foarte repede iar Atlanticul ăsta afurisit era lat de 5 000 de kilometri. Acum avea nevoie de tot norocul din lume să-l găsească din nou.

Măcar s-a ales cu un duş ca la Hollywood din toată treaba asta. În mod normal, un duş pe o navă amărâtă însemna să te uzi vreo câteva secunde şi să te săpuneşti un minut, după care mai aveai parte de câteva secunde în care să încerci să scapi de toată transpiraţia. Te curăţai cât de cât, dar deloc satisfăcător. Şi încă era mai bine decât înainte, aşa le plăcea să spună celor mai în vârstă. Dar înainte, venea adesea răspunsul lui Jones, marinarii trăgeau la vâsle sau rămâneau fără diesel sau baterii, ceea ce era cam acelaşi lucru. Un duş ca la Hollywood era lucrul la care un marinar începea să viseze după câteva zile pe mare. Să laşi apa să curgă, un jet continuu de apă minunat de caldă. Comandantul Mancuso avea obiceiul de a oferi această desfătare a simţurilor ca recompensă pentru o performanţă extraordinară. Pentru oameni însemna un scop tangibil pentru care să merite să muncească. Nu puteai să cheltuieşti mai mult când erai pe submarin, unde nu găseai nici bere, nici femei.

Filmele vechi, da, mai erau şi ele o miză. Arhiva de pe navă n-ar fi fost deloc rea, dacă aveai timp să cauţi prin harababura de acolo. Pe *Dallas* mai erau şi două computere Apple şi câteva zeci de jocuri. Jones era campionul navei la Choplifter şi Zork. Computerele se foloseau şi în scopuri instructive, desigur, pentru examenele practice şi pentru teste de învăţare programate, în cea mai mare parte a timpului.

Zona de patrulare a lui *Dallas* era la est de Marile Bancuri. Orice navă care tranzita Ruta Unu era probabil că va trece pe aici. Se deplasau cu cinci noduri, remorcând şi sonarul extern BQR-15. Întâlniră tot felul de contacte. Pentru început, trecură cu viteză pe lângă ei jumătate din submarinele ruseşti, multe dintre ele urmărite de nave americane. Un *Alfa* trecu rapid, cu peste 40 de noduri, la mai un kilometru de ei. „Ar fi fost atât de simplu”, îşi spunea atunci Jones. *Alfa* făcea atâta zgomot, încât îl puteai

auzi şi dacă lipeai un pahar de carenă şi fu nevoit să dea la minimum toate amplificatoarele ca să nu surzească. Păcat că n-au putut să tragă în el. A fost aşa de simplu să-l detecteze, iar soluţia deschiderii focului era atât de la îndemână, încât şi un puşti cu o riglă de calcul demodată putea s-o facă. Acel *Alfa* se oferise pe tavă. Pe urmă trecură nişte submarine din clasa *Victor*, apoi *Charlie* şi la urmă câteva *November.* Jones ascultase cum navele de suprafaţă se îndreptau spre vest, multe dintre ele cu circa 20 de noduri, făcând un zgomot asurzitor. Dar ele erau foarte departe şi nu era treaba lui să le urmărească.

Încercaseră să găsească o ţintă anume în ultimele două zile, iar Jones nu reuşise să doarmă decât câte o oră când se mai bea ocazia. „De, pentru asta mă plătesc”, reflectă el apatic. Nici măcar nu era prima oară, mai trecuse prin asta, dar ştia că va fi foarte fericit când o să se termine.

Dispozitivul evazat pe care-l remorcau se afla la capătul unui cablu de 300 de metri. Jones îi spunea „momeala pentru balene”. Pe lângă faptul că era sonarul lor cel mai sensibil, avea şi rolul de a-l proteja pe *Dallas* de orice urmăritor nedorit, în mod normal, sonarul de pe un submarin funcţionează în orice direcţie, mai puţin spre pupa, o zonă căreia i se spunea „con de linişte”. Cu ajutorul lui BQR-15, lucrurile se schimbau. Jones auzise tot felul de lucruri: submarine şi nave de suprafaţă, care erau un fundal permanent şi uneori chiar aeronave care zburau la mică altitudine. Odată, în timpul unui exerciţiu, în Florida, auzise zgomotul unor pelicani care se scufundau în apă şi el nu şi-a dat seama ce-ar putea să fie până când comandantul a ridicat periscopul să verifice. Altă dată, în zona Bermudelor, au auzit şi nişte balene care se împerecheau. Ce zgomote impresionate! Jones făcuse o copie în scop personal a înregistrării respective; erau femei cărora li se părea interesant şi excitant. Zâmbi în sinea lui.

În acest moment zgomotul de la suprafaţă era considerabil. Programele de prelucrare a semnalului filtrau majoritatea zgomotelor, dar din când în când, la câteva minute, Jones asculta sunetul original să se asigure că nu filtrau mai mult decât trebuie. Maşinile erau destul de imbecile; Jones se întreba dacă nu cumva SAPS lăsa să se piardă o parte din semnalul atipic prin circuitele computerului. Acest lucru reprezenta o problemă, mai degrabă o problemă de programare: îi spuneai maşinii să facă ceva şi te trezeai că face şi când nu trebuie. Jones se distra

studiind programele. Ştia nişte colegi de facultate care scriau programe pentru computere personale; unul chiar făcea bani buni la Sierra On-Line Systems.

„Iar visezi cu ochii deschişi”, Jonesy, se dojeni el. Nu era aşa uşor să stai să asculţi ore în şir ceva fără sens. „Ar fi fost o idee bună, îşi zicea el, dacă li s-ar permite operatorilor de la sonar să citească în timpul serviciului.” Dar era un tip suficient de rezonabil încât să nu vină chiar el cu o asemenea sugestie. Thompson ar putea să accepte, dar comandantul şi toţi ofiţerii superiori erau de modă veche şi aveau ca regulă de fier să se monitorizeze în permanenţă fiecare instrument cu maximum de concentrare. Lui Jones nu i se părea o idee foarte inteligentă. La sonar era altfel. Oboseai prea repede. Drept urmare, Jones avea mereu casetele cu muzică şi jocurile. Se putea pierde în orice fel de diversiune, mai ales când era vorba de Choplifter. Trebuie să ai ceva de făcut, se justifica el, măcar o dată pe zi. Uneori şi la serviciu. Chiar şi şoferii de camion, care nu erau tocmai intelectuali, aveau radio sau casetofon pentru a combate monotonia. Cu atât mai mult marinarii de pe un submarin nuclear care costa aproape un miliard…

Jones se aplecă, lipindu-şi căştile pe urechi. Rupse o pagină cu mâzgăleli din caiet şi-şi notă ora pe o foaie nouă. Apoi reglă nişte parametri de intrare, care deja erau aproape la maximum şi renunţă din nou la prelucrarea computerizată a sunetului. Zgomotul asurzitor de la suprafaţă aproape că-l buimăci complet. Jones îl răbdă un minut, eliminând manual unele zgomote pentru a scăpa de cel mai insuportabil zgomot de înaltă frecvenţă. „Aha!” îşi zise el. Poate că-l încurca SAPS-ul un pic, dar era prea devreme să fie sigur.

Când Jones se întâlnise prima oară cu aceste echipamente, la specializarea în sonare, simţise dorinţa puternică de a i le arăta şi fratelui său, care făcuse un masterat în electronică şi acum era consultant în industria discografică. Patentase deja 11 invenţii. Dar echipamentul de pe *Dallas* l-ar fi făcut să-i iasă ochii din cap. Marina dispunea de nişte sisteme de prelucrare digitală a sunetului mult mai avansate decât orice tehnologie existentă pe piaţă. Păcat că era ultrasecretă, la fel ca partea cu energia nucleară…

— Domnule Thompson, zise Jones încet şi fără să se întoarcă spre el, aţi putea să-l rugaţi pe comandant să ne rotim cumva mai spre est şi să reducă viteza cu un nod, două?

Thompson ieşi pe culoar ca să-i transmită solicitarea.

În 15 secunde s-au dat ordine noi privind cursul şi viteza submarinului. După încă zece secunde, Mancuso era deja la sonar.

Comandantul aştepta de mult momentul ăsta. Cu două zile în urmă devenise limpede că fostul lor contact nu acţionase aşa cum se aşteptau ei, nu urmase Ruta Unu şi nici nu încetinise. Comandantul Mancuso se înşelase undeva; estimase greşit şi traiectoria musafirului lor? Ce semnificaţie avea faptul că prietenul lor nu intrase pe ruta aceea? Jones găsise deja un răspuns la întrebarea asta. Era vorba de un submarin nuclear strategic. Comandanţilor de submarine nucleare nu le place viteza.

Jones îi întâmpină, ca de obicei, stând pe scaun, aplecat peste masă, făcându-le un semn cu stânga să tacă, în timp ce, la capătul cablului, sonarul se poziţiona pe azimut est-vest. Uitase şi de ţigara încă aprinsă lăsată în scrumieră. Un dublu casetofon funcţiona încontinuu în cabina sonarului, iar casetele erau înlocuite din oră în oră şi păstrate pentru analize ulterioare la ţărm. Lângă el mai era un casetofon pentru înregistrările folosite la bordul lui *Dallas* pentru reexaminarea contactelor. Jones întinse mâna şi îl porni, apoi se întoarse către comandant cu un zâmbet şters şi obosit.

— Da, şopti el.

Mancuso îi făcu semn spre microfon. Jones clătină din cap.

— E prea slab. Abia l-am prins de data asta. E spre nord, aş zice, dar am nevoie de timp să-mi dau seama.

Mancuso se uită la acul pentru intensitate pe care i-l arăta Jones. Era aproape la zero. La fiecare 50 de secunde se mişca foarte slab. Jones nota ceva cu febrilitate.

— Nenorocitele alea de filtre SAPS îmi scot o parte din semnal! Avem nevoie de amplificatoare mai performante şi de comenzi manuale mai bune la filtrare!

Mancuso îşi spuse că situaţia era uşor ilară. Îl privea pe Jones la fel cum o privise pe soţia lui când îl născuse pe Dominic şi cronometra variaţiile de intensitate aşa cum cronometrase şi contracţiile nevestei. Dar asemănarea se oprea aici. Când îi explicase tatălui despre detectarea cu sonarul, o comparase cu senzaţia pe care o aveai în prima zi din sezonul de vânătoare, când auzi frunzele foşnind şi ştii că nu sunt paşii unui om. Acum era şi mai palpitant. Vânau oameni asemenea lor, aflaţi într-o

navă asemenea navei lor…

— Devine mai puternic, zise Jones, rezemându-se şi aprinzându-şi o ţigară. Vine spre noi. Eu zic că are direcţia 3-5-0 sau mai degrabă 3-5-3. Încă e slab semnalul, dar sigur e amicul nostru. L-am prins.

Jones decise că-şi poate permite o mică obrăznicie. Îşi câştigase puţină îngăduinţă din partea lor.

— Mai aşteptăm sau îi luăm urma?

— Aşteptăm. N-are nici un rost să-l speriem. Îl lăsăm să se apropie frumuşel, timp în care facem figura cu gaura în apă, apoi ne luăm după el să-l urmărim o vreme. Mai vreau o casetă cu înregistrarea de când a apărut semnalul şi mai vreau ca BC-10 să facă o scanare cu SAPS. Foloseşte instrucţiunea de evitare a algoritmilor de prelucrare. Vreau analiza contactului, fără interpretări. Rulează-l la fiecare două minute! Vreau să-i înregistrăm semnătura, s-o arhivăm digital şi s-o prelucrăm. Vreau să ştiu totul despre acest submarin, zgomotele de propulsie, semnătura reactorului, totul. Vreau să ştiu exact cine este.

— E un rusnac, domnule, veni observaţia lui Jones.

— Dar care anume? întrebă Mancuso zâmbind.

— Am înţeles, domnule comandant.

Jones pricepuse. Mai avea de lucru încă două ore, dar măcar întrezărea sfârşitul suferinţelor lui. Mancuso se aşeză şi îşi puse nişte căşti şi luă o ţigară de la Jones. De o lună tot încerca să se lase de fumat. O să aibă şanse mai mari pe uscat.

HMS Invincible

Ryan era îmbrăcat în uniforma de la Royal Navy. Era ceva temporar. Încă un semn că misiunea lui fusese atât de rapid hotărâtă era că avea doar o uniformă şi două cămăşi. Toată garderoba lui fusese dată la curăţat şi între timp nu avea decât nişte pantaloni din Anglia şi un pulover. „E tipic, îşi zicea el, să nu ştie nimeni de prezenţa mea.” Uitaseră complet de el. Nu avea nici mesaje de la preşedinte – nu că ar fi aşteptat el vreodată asemenea mesaje iar Painter şi Davenport abia aşteptau să-şi scoată din minte că fusese şi el pe *Kennedy*. Greer şi judecătorii probabil că se ocupau de cine ştie ce nimicuri, poate se distrau că Jack Ryan se plimbă pe banii guvernului.

Nici vorbă de plimbare de plăcere. Jack redescoperise cât era de vulnerabil la răul de mare. *Invincible* trecuse de Massachusetts, aşteptând sosirea navelor de suprafaţă ruseşti şi urmărind energic orice submarine ruseşti din zonă. Se deplasau în cerc pe oceanul agitat. Toţi aveau sarcini precise, numai el nu. Piloţii intrau în tură de două ori pe zi sau chiar mai des; făceau exerciţii alături de colegii lor din U.S. Air Force şi U.S. Navy, care se aflau la bazele de la ţărm. Navele se antrenau în tactici de luptă la suprafaţă. După cum spusese amiralul White la micul dejun, deveniseră o prelungire destul de reuşită a exerciţiului NIFTY DOLPHIN. Lui Ryan nu prea-i plăcea să fie în plus. Fireşte, toţi se purtau politicos cu el. Iar ospitalitatea era într-adevăr copleşitoare. Avea acces la postul de comandă şi, când se uita cum urmăreau britanicii submarinele, totul îi era explicat atât de detaliat, încât chiar înţelegea pe jumătate.

Acum citea în cabina lui White, locul care devenise reşedinţa lui la bordul navei. Prevăzător, Ritter îi îndesase în geantă şi în studiu de la CIA. Intitulat *Lost Children: A Psychological Profile of the East Bloc Defectors*[35]*,* documentul de 300 de pagini era opera unui comitet de psihologi şi psihiatri, colaboratori ai CIA şi ai altor servicii de spionaj, pentru a-i ajuta pe cei care cereau azil politic să se adapteze la viaţa din SUA şi, n-avea nici îndoială, să ajute şi la identificarea elementelor de risc din interiorul CIA. Nu că ar fi fost multe, dar, ca în orice întreprindea Compania, existau două faţete ale problemei.

Ryan admise că era un material destul de interesant. Nu se gândise niciodată serios la contextul care-l determina pe un transfug să ia decizia respectivă, imaginându-şi că dincolo de Cortina de Fier se întâmplau destule încât să determine orice fiinţă raţională să rişte orice să evadeze în vest. Dar nu era atât de simplu; din câte citea acum nu era deloc simplu. Fiecare dintre cei care veneau era deosebit în felul lui. Un individ era deranjat de nedreptăţile vieţii în regimul comunist şi tânjea după dreptate, altul – după dreptul la confesiune religioasă, după o şansă de a se dezvolta ca individ, altul pur şi simplu voia să se îmbogăţească, după ce citise despre capitaliştii veroşi care exploatau masele şi-şi spusese că a fi exploatator are şi părţi bune. Lui Ryan i se părea cinic, dar interesant în acelaşi timp.

Un alt tip de transfug era impostorul, cel care era plantat în

---

[35] Copii pierduţi: Profilul psihologic al dezertorilor din Blocul de Est (n. tr.).

CIA ca o sursă permanentă de dezinformare. Dar genul ăsta de caracter era periculos pentru ambele tabere. Ar fi putut, în cele din urmă, să devină un dezertor adevărat. „America, îşi zise Ryan zâmbind, putea fi destul de seducătoare pentru cineva obişnuit cu viaţa cenuşie din Uniunea Sovietică.” Majoritatea erau totuşi inamici periculoşi. Din cauza asta, niciodată nu trebuia să ai încredere într-un azilant. Niciodată. Un om care-şi părăsise ţara o dată o putea face şi a doua oară. Şi idealiştii aveau îndoieli şi mari mustrări de conştiinţă pentru faptul că-şi părăsiseră ţara mamă. Într-o notă de subsol era declaraţia unui medic care spunea că pentru Alexandr Soljeniţîn cea mai mare pedeapsă fusese exilul. Ca patriot adevărat, zilele trăite departe de casă au fost o suferinţă mai mare decât dacă şi-ar fi dus existenţa într-un gulag. Lui Ryan i se păru bizar, dar nu atât de bizar încât să nu fie adevărat.

Restul documentului trata problema adaptării lor în noua ţară. Nu puţini azilanţi sovietici s-au sinucis după câţiva ani. Unii pur şi simplu nu s-au putut obişnui cu libertatea, la fel cum puşcăriaşii, după mulţi ani de detenţie, adesea nu reuşesc să trăiască fără un control din afară asupra vieţilor lor şi ajung să comită noi delicte cu speranţa că se vor întoarce în mediul pe care îl consideră mai sigur. De-a lungul anilor, CIA crease şi perfecţionase un protocol de abordare a acestei probleme şi un grafic anexat ilustra că, în total, cazurile de inadaptare aveau o rată mult mai scăzută. Ryan citi pe îndelete tot materialul. În timpul doctoralului în istorie la Georgetown University, dedicase o parte din timpul liber participării la nişte cursuri de psihologie.

Rămăsese cu impresia că psihiatrii nu ştiau mai nimic, că se adunau şi conveneau asupra unor idei pe care să le poată folosi toţi… Clătină din cap. Soţia lui spunea uneori acelaşi lucru. Medic specialist în chirurgie oftalmologică într-un program de schimb de experienţă la spitalul londonez St. Guy’s, Caroline privea totul dintr-un unghi practic. Dacă cineva avea o problemă la ochi, ori o rezolva, ori nu. „Fiecare minte umană funcţionează altfel, conchise Ryan după ce termină de citit documentul pentru a doua oară şi fiecare transfug trebuie considerat un individ diferit de ceilalţi, trebuie tratat cu mare atenţie şi compasiune de un ofiţer care avea şi timpul şi dispoziţia s-o facă aşa cum se cuvine.” Se întrebă dacă el personal ar putea s-o facă.

Chiar atunci intră în cabină amiralul White:

— Te-ai plictisit, Jack?

— Nu chiar, domnule amiral. Când ne întâlnim cu sovieticii?

— Chiar în seara asta. Băieţii voştri le-au făcut viaţa amară din cauza incidentului cu aeronava Tomcat.

— Foarte bine. Poate se trezesc toţi înainte să se întâmple ceva într-adevăr grav.

— Crezi că se va întâmpla aşa ceva? întrebă White aşezându-se.

— Domnule amiral, dacă ei urmăresc într-adevăr un submarin cu rachete nucleare, da. Dacă nu, atunci înseamnă că se află aici cu alt scop şi m-am înşelat de la bun început. Mai mult de atât, va trebui să accept că m-am înşelat toată viaţa şi cine ştie cât aş mai avea de trăit în cazul ăsta…

Spitalul militar din Norfolk

Tait se simţea mai bine. Dr. Jameson preluase cazul pentru câteva ore, lăsându-l să se odihnească pe o canapea în camera de gardă unde dormise aproape cinci ore. Era cel mai lung somn de care avusese parte într-o singură repriză, dar era suficient cât să arate după aceea indecent de energic în ochii întregului personal din secţie. Dădu un telefon şi comandă nişte lapte. Fiind mormon, Tait evita orice conţinea cofeină – cafea, ceai, chiar şi băuturile cu aromă de cola – dar, deşi genul ăsta de autodisciplină nu era ceva neobişnuit la un medic, cu atât mai puţin la un ofiţer, el nu se gândea prea mult la aspectul ăsta decât în rarele ocazii când îşi susţinea în faţa colegilor lui avantajele longevităţii sale. Tait îşi bău laptele şi se bărbieri la toaletă, apărând în scurt timp gata de o nouă zi de muncă.

— Aţi mai aflat ceva despre expunerea la radiaţii, Jamie?

Din laboratorul de radiologie se auzi imediat:

— Au adus un ofiţer de pe submarine, specialist în radiaţii, care a cercetat toate hainele pacientului. Este posibil să fi fost o contaminare de 20 de razi, dar nu e o valoare suficient de mare pentru efecte fiziologice sigure. Cred că a fost mai degrabă faptul că infirmiera i-a luat o mostră de pe dosul palmei. Extremităţile se poate să fie încă afectate de şocul vascular. Asta ar explica şi scăderea leucocitelor. E o posibilitate.

— În rest, care e starea lui?

— E mai bine. Nu cu mult mai bine, dar e mai bine. Mă gândesc că a început să-şi facă efectul keflinul.

Doctorul se uită prin dosarul lui.

— Leucocitele încep să se apropie de numărul normal. I-am făcut o transfuzie acum două ore. Compoziţia sângelui se apropie de parametrii normali. Presiunea arterială e 10 cu 6, pulsul este 94. Acum 10 minute avea temperatura 38 cu 2, fluctuează de câteva ore.

— Inima lui arată destul de bine. Chiar cred că o să supravieţuiască dacă nu intervine ceva neaşteptat.

Jameson îşi repetă în gând că în cazuri de hipotermie extremă se poate ivi ceva neaşteptat şi după o lună sau chiar mai mult.

Tait examină analizele, amintindu-şi că în urmă cu câţiva ani era asemenea lui Jamie. Un tânăr medic strălucit, convins că poate vindeca toate bolile lumii. Era un sentiment foarte plăcut. Păcat că experienţa – în cazul lui, cei doi ani petrecuţi la Danag – ştergea orice urmă a acelui sentiment. Cu toate astea, Jamie avea dreptate; erau suficiente îmbunătăţiri în starea pacientului de faţă încât şansele lui să pară considerabil mai mari.

— Şi ruşii ce mai fac? întrebă Tait.

— Pecikin e în tură acum. Când i-a venit rândul, s-a schimbat în halat. Ştiţi că l-a lăsat pe căpitanul Smirnov să-i păzească hainele – se aştepta să-l tâlhărim sau ce?

Tait îi explică tânărului că Pecikin era agent KGB.

— Serios? Poate că are şi vreo armă ascunsă pe undeva?

Jameson chicoti:

— Dacă-i aşa, trebuie să aibă mare grijă. Şi noi avem trei puşcaşi marini aici.

— Puşcaşi marini?! Pentru ce?

— Am uitat să-ţi spun. Un reporter a aflat că avem un rusnac internat aici şi a încercat să se strecoare în secţie. L-a oprit o asistentă. Amiralul Blackburn a aflat şi s-a urcat pe pereţi de furie. Toată secţia e închisă. Şi, până la urmă, ce atâta secretomanie?

— N-am idee, dar aşa stau lucrurile. Ce părere ai de Pecikin ăsta?

— Nu ştiu ce să zic. Nu am mai cunoscut nici un rus până acum. Nu prea zâmbesc. După cum stau cu rândul să-l supravegheze pe pacient, ai zice că se aşteaptă să-i facem felul.

— Sau poate că el poate să spună ceva ce ei nu vor s-auzim? se întrebă Tait. N-ai uneori impresia că poate nu vor ca el să supravieţuiască? Mă refer la faptul că nu au vrut să ne spună de pe ce fel de submarin provine.

Jameson reflectă puţin.

— Nu. Ruşii până la urmă sunt secretoşi în orice privinţă, nu? Oricum, Smirnov şi-a revenit cât de cât.

— Du-te şi dormi puţin, Jamie!

— Am înţeles, domnule.

Jameson se îndreptă spre camera de gardă.

„L-am întrebat despre ce fel de submarin era vorba, rememora medicul, pentru a afla dacă era un vas cu propulsie nucleară sau nu. Şi dacă ei au crezut că i-am întrebat dacă era un submarin nuclear purtător de rachete? Se leagă cumva, nu? Mda. Un submarin cu rachete chiar în zona coastei americane şi cu toată activitatea asta în Atlanticul de Nord. E şi Crăciunul. Dumnezeule mare! Dacă ar face aşa ceva, n-ar face-o într-un asemenea moment, nu?” Străbătu culoarul. O asistentă ieşi dintr-o cameră cu o probă de sânge pe care o ducea la laborator. Asta se întâmpla din oră în oră şi în timpul ăsta Pecikin rămânea singur cu pacientul pentru câteva minute. Tait merse mai departe şi, uitându-se pe geam în salon, îl văzu pe rus cum stătea pe scaun lângă un colţ al patului şi-şi privea compatriotul, care era încă inconştient. Era îmbrăcat în uniforma verde a spitalului. Făcute special pentru a fi îmbrăcate repede, ele aveau două feţe, cu buzunar pe fiecare dintre ele, aşa încât un medic observa pe loc dacă erau pe dos. În timp ce Tait îl privea, Pecikin strecură mâna pe sub guler, spre piept.

— Doamne!

Tait se repezi şi trecu printre uşile batante. Surprins în prima clipă, Pecikin rămase pironit de uimire când doctorul îi smulse din mână ţigara şi bricheta, apoi se înfuriase când fu luat din scaun şi împins cu putere spre uşă. Din punct de vedere fizic, Tait nu era în avantaj, dar impulsul momentului a fost suficient pentru a-l azvârli pe celălalt afară din încăpere.

— Gărzi! strigă Tait.

— Ce înseamnă asta? vru să ştie Pecikin.

Tait îl ţinea de guler. Într-o clipă auzi nişte paşi grăbiţi apropiindu-se de-a lungul holului.

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor? întreabă cu răsuflarea tăiată un caporal din infanteria marină care avea un Colt 45 în mâna dreaptă, în momentul în care se oprise lângă ei.

— Tocmai a încercat să-mi ucidă pacientul!

— Cum?! făcu Pecikin roşu de furie.

— Caporal, de acum postul tău este aici, la uşa salonului

acestuia. Dacă domnul acesta mai încearcă să intre în salon, îl împiedici cu orice mijloace. Ai înţeles?

— Da, domnule! zise caporalul şi se întoarse către rus. Domnule, vă rog să vă îndepărtaţi de uşa aceea.

— Ce înseamnă insulta asta?!

— Domnule, vă rog să vă îndepărtaţi de uşa aceea imediat, spuse puşcaşul introducând pistolul în toc.

— Ce se întâmplă aici? întrebă şi Ivanov, care avu inspiraţia să folosească un ton calm, rămânând totodată la o distanţă de vreo trei metri.

— Domnule doctor, vreţi sau nu ca marinarul dumneavoastră să supravieţuiască? îl întrebă Tait, încercând să se calmeze.

— Cum adică... Bineînţeles că vrem să supravieţuiască. Cum puteţi la îndoială aşa ceva?

— Atunci de ce tovarăşul Pecikin a încercat să-l omoare?

— Ba nu am făcut aşa ceva! strigă Pecikin.

— Dar ce a făcut, mai exact?

Înainte ca Tait să-i poată răspunde, Pecikin vorbi foarte repede în rusă, apoi din nou în engleză.

— Nu voiam decât să scot o ţigară. Pur şi simplu. Nu am nici o armă. Nu vreau să omor pe nimeni. Nu voiam decât să fumez o ţigară.

— Pe tot palierul sunt semne care indică fumatul interzis, mai puţin în holul de la intrare, nu le-aţi văzut? Eraţi într-un salon de terapie intensivă, la un pacient cu respiraţie artificială, unde aerul şi lenjeria sunt foarte bine oxigenate şi nu voiaţi decât să aprindeţi o nenorocită de brichetă! zise doctorul care recurgea foarte rar la asemenea cuvinte urâte. Sigur că da, o să vă ardeţi şi dumneavoastră un pic şi totul o să pară un simplu accident, dar puştiul ăla ar muri sigur! Eu ştiu cine eşti, Pecikin şi cred că nu eşti tâmpit. Dispari din secţia mea!

Infirmiera, care asistase la tot episodul, intră în salonul pacientului. Ieşi îndată cu un pachet de ţigări, două erau deja scoase, cu o brichetă uşoară de plastic şi cu o expresie nedumerită.

Pecikin era pământiu la faţă.

— Domnule Tait, vă asigur că nu aveam o asemenea intenţie. Şi ce spuneaţi că s-ar întâmpla?

— Tovarăşe Pecikin, zise Ivanov încet în engleză, s-ar produce o explozie şi un incendiu. Nu puteţi să aprindeţi focul lângă o sursă de oxigen.

— *Nicevo!*

Pecikin tocmai pricepuse ce însemnase gestul lui. Aşteptase într-adevăr să plece infirmiera pentru că personalul din spital nu te lasă niciodată să fumezi dacă ceri voie. Habar n-avea cum e în spitale şi, fiind agent KGB, era obişnuit să facă orice voia. Începu să vorbească în ruseşte cu Ivanov. Doctorul rus arăta de parcă ar fi fost un părinte care asculta justificările copilului care spărsese o cană. Răspunsul lui era destul de dezgheţat.

În ceea ce-l privea, Tait începuse să se întrebe dacă nu cumva reacţia lui fusese exagerată – până la urmă orice fumător era din capul locului un prost.

— Domnule Tait, spuse în cele din urmă Pecikin, vă jur că nu ştiam nimic despre toată chestia asta cu oxigenul. Poate sunt eu mai prost.

— Doamnă, zise Tait întorcându-se spre infirmieră, de acum pacientul nu va mai rămâne nici o secundă nesupravegheat de personalul nostru, nici măcar o secundă. Trimite pe cineva de la laborator să ia probele de sânge şi ce mai e. Şi, dacă te cheamă directorul, întâi găseşti pe cineva care să stea în locul tău aici.

— Am înţeles, domnule doctor.

— Nu mai vreau să aud de acte de indisciplină, domnule Pecikin. Dacă mai încălcaţi regulile o singură dată, nu mai aveţi dreptul să intraţi în secţie. Aţi înţeles?

— Dumneavoastră sunteţi şeful aici, domnule doctor şi permiteţi-mi să vă prezint scuzele mele.

— Tu rămâi aici, îi spuse Tait puşcaşului marin.

Plecă nervos, clătinând din cap, furios din cauza ruşilor, jenat de propria reacţie, regretând că nu mai e la Bethesda, unde-i era locul şi că, la o adică, nici nu ştia să înjure ca lumea. Luă liftul de serviciu până la etajul 1 şi cinci minute îl căută ofiţerul de la informaţii care venise cu avionul la spital odată cu el. Până la urmă îl găsi într-o sală de jocuri, unde se distra cu *Pac Man.*

Se retraseră în biroul liber al administratorului spitalului şi discutară acolo.

— Chiar credeţi că încerca să-l omoare? întrebă neîncrezător ofiţerul.

— Ce puteam să cred? veni replica lui Tait. Dumneata ce părere ai?

— Aş zice că pur şi simplu a dat-o-n bară. Şi ei vor ca puştiul să trăiască – ba nu, în primul rând vor să vorbească – mai mult decât noi.

— De unde ştii?

— Pecikin sună la ambasada lor din oră în oră. Supraveghem toate telefoanele, normal. Ce vă închipuiaţi?

— Şi dacă e doar o stratagemă?

— Dacă e un actor aşa de bun, atunci să joace în filme, că-i păcat. Aveţi grijă de puşti să reziste în continuare, domnule doctor şi lăsaţi restul pe seama noastră. E o idee bună totuşi să ţineţi puşcaşul ăla pe aproape. Asta o să-i mai sperie un pic. Să nu pierdeţi nici o ocazie să le băgaţi frica-n oase. Când credeţi că îşi va recăpăta cunoştinţa?

— Nu putem şti deocamdată. Încă are febră şi e foarte slăbit. Dar ei de ce nu vor ca el să vorbească? întrebă Tait.

— Ca să afle ei mai întâi de pe ce submarin e. Interlocutorului lui Pecikin i-a scăpat o vorbă la telefon. Delicată problemă! Extrem de delicată! Probabil că sunt foarte preocupaţi de asta.

— Dar noi ştim de pe ce submarin e?

— Clar, zise ofiţerul tachinându-l.

— Şi ce naiba se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu pot să vă spun nimic, domnule doctor.

Ofiţerul zâmbi ca şi cum ştia totul, dar de fapt nu ştia nimic mai mult.

Şantierul naval din Norfolk

USS *Scamp* era la chei când o macara imensă îl aşeza pe *Avalon* pe suport. Comandantul urmărea nerăbdător toată operaţiunea din vârful chioşcului. El şi nava lui fuseseră chemaţi la ţărm în timp ce urmăreau două submarine din clasa *Victor*; fapt care nu l-a bucurat deloc. Comandantul submarinului de atac tocmai participase la un exerciţiu de căutări şi salvare DSRV cu câteva săptămâni în urmă, iar acum avea lucruri mai bune de făcut decât să facă pe balena mamă pentru jucărica asta nenorocită. În afară de asta, minisubmarinul ăla fixat deasupra sasului de evacuare de la pupa îi va reduce viteza maximă cu zece noduri. Plus că mai era vorba de paturi şi mâncare pentru încă patru oameni. *Scamp* nu era aşa de mare.

Cel puţin vor primi provizii proaspete. *Scamp* era în larg de cinci săptămâni când au primit ordin să se întoarcă. Rezervele de legume proaspete se terminaseră şi s-au bucurat de posibilitatea de a li se aduce la bord mâncare proaspătă. Oricine se satură

uşor de mâncarea de fasole. În seara asta aveau roşii, salată şi porumb proaspăt, nu conservat. Dar asta nu compensa faptul că în larg erau nave ruseşti care chiar îi îngrijorau.

— Totul e amarat? strigă comandantul către puntea spate.

— Da, domnule. Suntem gata aşteptăm semnalul, îi răspunse locotenentul Ames.

— Atenţie sala maşinilor! spuse comandantul prin staţie. Vreau să fiţi gata de plecare în zece minute.

— Suntem pregătiţi, domnule.

Un remorcher stătea pe aproape să-i ajute să iasă din port. Ordinele de misiune se aflau la Ames, iar ăsta era un motiv în plus de enervare. Era clar că n-o să mai urmărească submarine în condiţiile astea, nu cu afurisiţii de *Avalon* la bord.

Octombrie Roşu

— Ia uită-te aici, Sviadov, îi făcu semn Melekin, o să îţi arăt cum gândeşte un sabotor.

Locotenentul se apropie să se uite. Inginerul-şef îi arăta o vană de inspecţie de la schimbătorul termic. Înainte să mai primească vreo explicaţie, Melekin se duse direct la telefonul de pe peretele etanş.

— Tovarăşe comandant, sunt Melekin. Am găsit-o. Solicit ca reactorul să fie oprit pentru o oră. Şenila funcţionează şi cu baterii, nu?

— Sigur că da, tovarăşe inginer-şef, îi răspunse Ramius. Continuaţi!

Melekin se întoarse către adjunctul său:

— Opreşte reactorul şi treceţi şenila pe baterii!

— Imediat, tovarăşe.

Ofiţerul începu să acţioneze comenzile.

Cât se căutase scurgerea fusese chinuitor pentru toţi. Din momentul în care au aflat că aparatele de măsură Geiger au fost sabotate şi că Melekin şi Borodin le-au reparat, s-a trecut la o verificare completă a compartimentului reactorului, o sarcină diabolic de complicată. Nu se pusese nici o clipă problema unei scăpări majore, altfel Sviadov ar fi căutat-o cu o mătură; dar chiar şi o scurgere minoră ar fi putut să-l lase fără o mână. Au dedus că trebuia să fie o scurgere minoră în partea de joasă presiune a sistemului. Nu? Faptul că nu ştiau cu siguranţă îi

frământa pe toţi.

Verificarea făcută de inginerul-şef şi de secund durase nu mai puţin de opt ore, timp în care reactorul fusese oprit. Asta a însemnat oprirea curentului electric în toată nava, cu excepţia luminilor de avertizare şi a şenilei. Chiar şi aerul condiţionat fusese oprit. Din cauza asta membrii echipajului au început să bombăne.

Problema era că Melekin tot nu reuşea să găsească unde e scurgerea şi, când ecusoanele fuseseră developate cu o zi înainte, nu aveau nimic! Cum era posibil?

— Ia zi, Sviadov, ce vezi? îl întrebă Melekin din spatele lui.

— E vana de siguranţă pentru apă.

Aceasta era deschisă numai în port, când reactorul era rece şi se folosea pentru a goli sistemul de răcire şi pentru a verifica dacă nu apăruse o contaminare atipică a apei. Era un obiect banal, solid, o vană de debit mare cu o roată imensă pentru manevră. Ţeava de evacuare de sub ea era filetată, nu sudată.

— O cheie, te rog, îi spuse el locotenentului.

„Melekin îşi predă lecţia” se gândea Sviadov. Era profesorul cel mai calm atunci când încerca să le comunice ceva important. Sviadov se întoarse cu o cheie specială pentru ţevi, lungă de aproape un metru. Inginerul-şef aşteptă până când reactorul fu oprit, apoi mai verifica în două rânduri manometrele pentru a fi sigur că ţevile nu mai erau sub presiune. Melekin era un tip foarte meticulos. Odată fixată cheia a rotit-o încet. Capătul ţevii ieşi destul de uşor.

— Vezi dumneata, tovarăşe locotenent, spirele filetului de la ţeavă merg până la teaca supapei. Cum de se permite aşa ceva? Vana asigură toată rezistenţa la presiune. Ţeava filetată e numai o îmbinare pentru direcţionarea fluidului. Combinaţia asta nu compromite rezistenţa la presiune.

— Aşa este. Îmbinarea cu filet nu e suficient de rezistentă pentru presiunea totală a instalaţiei.

Melekin desfăcu racordul în totalitate cu mâinile. Era perfect executat, spirele încă aveau luciul din uzinaj.

— Şi chiar aici a fost sabotajul.

— Nu înţeleg.

— Cineva a analizat totul foarte atent, tovarăşe locotenent, zise Melekin cu un ton admirativ şi furios în acelaşi timp. La presiunea obişnuită a sistemului, pentru viteza de croazieră, adică la 8 kgf/cmp, corect?

— Da, tovarăşe, iar la viteza maximă presiunea e cu 90% mai mare, spuse Sviadov, care ştia totul pe dinafară.

— Numai că noi recurgem rareori la viteza maximă. Aici avem o porţiune inactivă a derivaţiei. Acum problema e că s-a făcut aici un orificiu mic, de nici măcar un milimetru. Uite!

Melekin se aplecă să-l examineze personal. Sviadov se bucura că putea să păstreze distanţa.

— Nu are nici măcar un milimetru. Sabotorul a desfăcut racordul, a dat o gaură şi l-a pus la loc. Acest orificiu atât de mic lasă să scape o cantitate mici de abur, foarte lent. Aburul nu se ridică pentru că racordul e lipit de flanşă. Ia uitaţi-vă la lucrarea asta! Este perfectă, vedeţi, pur şi simplu perfectă. Aburul nu poate să o ia în sus. Nu poate decât să preseze pe toată lungimea filetului, de jur împrejur, ieşind în cele din urmă pe lângă ţeava de evacuare. Nici nu e nevoie de mai mult. E suficient ca să contamineze tot compartimentul cu o cantitate mică.

Melekin îşi ridică privirea.

— Cineva e foarte isteţ. Suficient de isteţ să ştie cu precizie cum funcţionează sistemul ăsta. Când am redus alimentarea cu energie să verificăm scurgerea dinainte, nu mai era destulă presiune în derivaţie să mai forţeze aburul să iasă prin filet şi nu puteam să găsim scurgerea. Nu este presiune suficientă decât la un regim normal de funcţionare, dar atunci când suspectezi că există o scurgere, reduci puterea. Şi dacă am fi mers cu putere maximă, cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat!

Melekin clătină din cap admirativ.

— Cineva a fost foarte, foarte isteţ. Sper să-l cunosc într-o zi. Da, sper să-l cunosc şi eu pe isteţul ăsta. Pentru că, atunci când o să dau ochii cu el, o să iau un cleşte mare pentru tăiat tablă şi vocea lui Melekin scăzu în intensitate, restul fiind rostit în şoaptă şi-i tai „biluţele”! Tovarăşe, dă-mi trusa de sudură electrică. Pot să rezolv singur problema în câteva minute.

Căpitanul Melekin era un om de cuvânt. N-a vrut să lase pe nimeni să se apropie cât a lucrat. Era instalaţia lui şi, prin urmare, responsabilitatea lui. Sviadov era foarte mulţumit că lucrurile stăteau aşa. O picătură de oţel inoxidabil a fost introdusă în locul respectiv şi, pentru a proteja filetul, Melekin a pilit-o cu instrumente folosite de bijutieri. Apoi a aplicat un strat etanş pe bază de cauciuc peste filet şi a pus totul la loc. Toată operaţiunea a durat 28 de minute după ceasul lui Sviadov. Aşa

cum i se spusese la Leningrad, Melekin era cel mai bun inginer de submarine.

— Faceţi un test de presiune statică, la 8 kgf/cmp, îi ordonă el ofiţerului subinginer.

Reactorul a fost reactivat. După cinci minute, presiunea creştea uniform până la valoarea nominală. Melekin ţinu timp de zece minute un aparat de măsură sub ţeava de evacuare şi nu obţinu nimic, nici măcar în cel de-al doilea mod de lucru. Se duse apoi la telefon pentru a-i raporta comandantului că problema scurgerii de radiaţii fusese rezolvată.

Melekin îi lăsă pe recruţi să intre din nou în compartiment să pună toate instrumentele de lucru la loc.

— Aţi văzut cum se face, tovarăşe locotenent?

— Da, tovarăşe. Şi numai scurgerea aia a reuşit să provoace toată contaminarea?

— Evident.

Sviadov avea îndoielile lui. Compartimentul reactorului era un labirint de ţevi şi garnituri, iar actul ăsta mărunt de sabotaj probabil că s-a făcut destul de repede. Dacă mai erau şi alte bombe cu ceas ascunse undeva prin sistem?

— Poate îţi faci prea multe griji, tovarăşe, îi zise Melekin. Da şi eu m-am gândit la asta. Când ajungem în Cuba, o să fac un test static la putere maximă pentru a controla tot ansamblul, dar, pentru moment, nu cred c-ar fi o idee bună. O să continuăm cu schimbul cartului la fiecare două ore. Există posibilitatea ca sabotorul să fie chiar unul dintre membrii echipajului nostru. Dacă e aşa, n-o să mai permit ca oamenii să stea în zona asta suficient cât să mai poată face şi alte prostii. Aveţi sarcina să ţineţi sub observare tot echipajul.

A DOUĂSPREZECEA ZI
MARŢI, 14 DECEMBRIE

Dallas

— Ivan nebunul! strigă Jones suficient de tare să fie auzit la postul de comandă. Întoarce la tribord!

— Domnule comandant! repetă Thompson avertismentul.

— Opriţi maşinile! ordonă imediat Mancuso. Pregătiţi nava pentru ultrasilenţios!

La trei sute de metri în faţa lui *Dallas*, contactul tocmai începuse o curbă foarte strânsă spre dreapta. O făcea de când reapăruse, la fiecare două ore, deşi nu suficient de regulat încât *Dallas* să deducă vreun tipar. Comandantul submarinului îşi ştie bine meseria, oricine ar fi el, se gândi Mancuso. Submarinul nuclear sovietic descria un cerc complet aşa încât sonarul montat la prova să poată să semnaleze orice navă din conul de tăcere.

Contracararea acestei manevre era cel puţin riscantă, ba chiar periculoasă aşa cum o făcea Mancuso. Când *Octombrie Roşu* îşi schimbă cursul, ca la orice navă, pupa se roti în sens opus. Ca o barieră de oţel stătea acum chiar în calea lui *Dallas* până la sfârşitul primei părţi a rotirii, iar submarinul de atac de 7 000 de tone avea nevoie de o distanţă considerabilă pentru a se opri.

Numărul exact al coliziunilor dintre submarinele sovietice şi cele americane era un secret bine păzit, dar se ştia că astfel de accidente avuseseră loc. Ruşii aveau tactica de a-i forţa pe americani să păstreze distanţa, supranumită în marina americană „Ivan nebunul”.

În primele ore de urmărire, Mancuso avusese grijă să păstreze distanţa. Observaseră că acest submarin nu schimba direcţia rapid, ci manevra pe îndelete, urcând cu 15-20 de metri în timp ce întorcea, înclinându-se aproape ca o aeronavă. Bănuia că, foarte inteligent, comandantul rus nu exploata toată manevrabilitatea navei, lăsând unele performanţe ale acesteia imprevizibile pentru virtualii inamici. Toate astea îi permiteau într-adevăr lui *Dallas* să îl urmărească îndeaproape şi îi dădeau

lui Mancuso posibilitatea să reducă drastic viteza şi să înainteze inerţial, aşa încât abia evita contactul cu pupa submarinului rusesc. Devenise atât de bun în chestia asta, puţin prea bun, vorbeau în şoaptă ofiţerii lui. Ultima oară numai 50 de metri i-au despărţit de elicele lui. Intervalul mare în care întorcea contactul lor făcea ca nava rusească să descrie un cerc complet în jurul lui *Dallas*, iar cel din urmă doar adulmeca urma prăzii.

Evitarea coliziunii era partea cea mai periculoasă a manevrei, dar nu era singura. Şi *Dallas* trebuia să rămână invizibil pentru sonarul pasiv al „prăzii” lui. Pentru ca inginerii americani să facă asta, trebuia să reducă alimentarea cu energie în reactorul S6G la o fracţiune din capacitatea totală. Din fericire, reactorul era capabil să dezvolte o putere atât de mică fără să recurgă la pompa de răcire; apa de răcire era transferată prin circulaţie normală, în plus, pe navă se instituia şi un regim strict de linişte. Atunci pe *Dallas* era interzisă orice activitate care ar fi putut produce zgomot, iar echipajul respecta acest regim, încât şi conversaţiile de la masă încetau.

— Scade viteza, raportă locotenentul Goodman.

Mancuso hotărî că nu există riscul de a-l aborda pe rus şi merse în cabina sonar.

— Ţinta încă mai întoarce spre dreapta, raportă Jones în şoaptă. Ar trebui să fie clar acum. Distanţa până la pupa este de 200 de metri, poate ceva mai mică… Da, acum avem liber, relevmentul se schimbă mai rapid. Viteza şi zgomotul maşinilor sunt constante. Un viraj lent la tribord.

Când Jones îl zări pe comandant cu coada ochiului, se întoarse să-şi dea cu părerea:

— Domnule, tipul ăsta e foarte sigur pe el. Vreau să zic *foarte* sigur.

— Fii mai explicit, zise Mancuso, gândindu-se că ştia şi el răspunsul.

— Domnule, el nu reduce viteza, ca noi şi noi virăm mai rapid. E ca şi cum… ca şi cum ar face-o din obişnuinţă, ştiţi? Ca şi cum se grăbeşte să ajungă undeva şi nici nu-i trece prin minte că ar putea să fie cineva pe urmele… staţi puţin! Da, bun, tocmai se pregăteşte să redreseze nava, se mişcă la dreapta, să zicem vreo jumătate de kilometru… Încă mai încetineşte. Iar o să facă o tură în jurul nostru. Domnule comandant, dacă el ştie că îl urmăreşte cineva, atunci chiar joacă tare. Frenchie, tu ce crezi?

Laval, operatorul-şef de la sonar, clătină din cap:

— Nu ştie că suntem aici.

Nu mai voia să mai zică şi altceva. După el, Mancuso era imprudent hotărând să-l urmărească atât de aproape. Tipul avea curaj dacă manevra un 688 în felul ăsta, dar, dacă făcea o greşeală mică, se trezea cu găletuşa şi lopăţica pe plajă.

— Trece la tribord. Nici un „ping” de la sonor, zise Jones şi introduse câteva cifre pe o tastatură. Domnule, cu rata asta de rotire unghiulară şi viteza actuală înseamnă o rază de giraţie de 300 de metri. Credeţi că sistemul ăsta de propulsie ciudat foloseşte şi la schimbarea direcţiei?

— Se poate.

Mancuso luă o pereche de căşti şi le conectă să asculte.

Zgomotul era acelaşi. Un fâlfâit şi, la fiecare 40-50 de secunde, un huruit de frecvenţă joasă. Fiind atât de aproape, auzeau şi gâlgâitul şi vibraţiile pompei de la reactor. Se auzi un sunet metalic, poate un bucătar care mişca vreo tigaie sau un grătar. Pe nava lor nu exista obligaţia de a păstra liniştea absolută. Mancuso zâmbi în sinea lui. Ca o pisică ce se furişa în casă, mergeau atât de aproape de un submarin inamic – nu, nu inamic, nu chiar inamic – şi auzeau tot. În alte condiţii ar fi putut asculta conversaţiile de la bord. Nu suficient de bine încât să şi înţeleagă, desigur, dar ca la un dineu unde auzeai flecăreala a zeci de persoane în acelaşi timp.

— Trec pe la pupa şi încă virează. Raza de giraţie e probabil de 300 de metri sau mai mult, observă Mancuso.

— Aşa e, domnule comandant, confirmă Jones.

— Nu-şi poate folosi cârma la maxim, iar tu ai dreptate, Jonesy, pare să fie foarte obişnuit cu manevrele astea. Hm, ruşii ar trebui să fie, din câte se spune, paranoici toţi, da’ nu şi-al nostru.

„Cu atât mai bine”, îşi zise Mancuso în sinea lui.

Dacă s-ar fi întâmplat să audă zgomotul lui *Dallas*, acum era momentul, când sonarul de la prova era îndreptat aproape ţintă spre ei. Mancuso îşi scoase căştile să poată asculta singur zgomotul pe care-l făcea nava lui. *Dallas* era ca un mormânt. Consemnul „Ivan nebunul” fusese transmis şi în câteva secunde tot echipajul reacţionase la ordinul implicit. „Cum poţi să răsplăteşti un echipaj întreg?” se întreba Mancuso. Ştia că îi punea să muncească mult, uneori prea mult. Dar, ce naiba, chiar erau buni.

— E la babord, zise Jones. La travers în clipa asta! Viteza e

aceeaşi, a mers ceva mai drept, poate, distanţa cam 300 de metri.

Operatorul de la sonar îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi îşi şterse mâinile transpirate.

Atmosfera era tensionată, e adevărat, dar, dacă stăteai şi-l ascultai pe puştiul ăsta, nici nu-ţi dădeai seama. Toţi membrii echipajului se comportau ca nişte adevăraţi profesionişti.

— A trecut la babord şi cred că manevra s-a terminat. Fac pariu că a luat curs la 1-9-0. Iar am reuşit, domnule, zise el ridicând privirea spre comandant şi zâmbind.

— Foarte bine. Vă felicit pe toţi.

Mancuso se întoarse la postul de comandă. Toţi îl aşteptau nerăbdători. *Dallas* era oprit şi cobora încet datorită asietei sale uşor negative.

— Porniţi maşinile! Aduceţi viteza la 13 noduri.

După câteva secunde, se auzi un zgomot aproape imperceptibil pe măsură ce reactorul creştea regimul. Apoi indicatorul de viteză se ridică brusc. *Dallas* se pusese din nou în mişcare.

— Atenţiune, vă vorbeşte comandantul, zise Mancuso prin sistemul de comunicaţii general.

Difuzoarele erau oprite, iar cuvintele lui vor fi transmise de către oamenii de cart întregului echipaj.

— Încă o dată ruşii s-au învârtit în jurul nostru fără să ne detecteze. Felicitări, toţi aţi acţionat foarte bine. Acum putem să respirăm iar liniştiţi, mai spuse el şi puse receptorul în furcă. Domnule Goodman, hai să le luam urma!

— Am înţeles, domnule. Timona, cinci grade stânga.

— Am înţeles, cinci grade stânga, repetă acesta ordinul şi roti cârma în acelaşi timp.

După zece minute, *Dallas* era din nou pe urmele contactului de mai devreme.

La postul de comandă al armelor se pregătise o soluţie de tragere gata în orice moment să fie pusă în aplicare. Torpilele Mark 48 abia dacă aveau distanţă suficientă să se armeze înainte de a lovi ţinta în 29 de secunde.

Ministerul Apărării, Moscova

— Cum te mai simţi, Mişa?

Mihail Semionovici Filitov ridică privirea din spatele unui teanc de dosare. Încă era aprins la faţă şi agitat. Dimitri Ustinov, ministrul apărării, îşi făcea griji pentru vechiul lui prieten. Ar fi trebuit să mai rămână în spital câteva zile, aşa cum îi recomandase şi doctorul. Dar Mişa nu fusese niciodată omul care să asculte de sfaturile altora, ci doar de ordine.

— Mă simt bine, Dimitri. Când ieşi din spital întotdeauna te simţi mai bine şi mort să fii, zise Filitov zâmbind.

— Totuşi pari bolnav, observă Ustinov.

— Ei! La vârsta noastră, părem bolnavi oricum. Bei ceva, tovarăşe ministru? întrebă Filitov scoţând din sertarul biroului o sticlă de votcă Stolicinaia.

— Bei cam mult, dragă prietene, îl mustră Ustinov.

— Ba nu beau destul. Dacă luam mai mult antigel săptămâna trecută, nu mai răceam.

Umplu pe jumătate două pahare fără picior şi-i întinse unul musafirului său.

— Ia, Dimitri, că afară e frig.

Cei doi băură din lichidul limpede, după care răsuflară zgomotos.

— Eu deja mă simt mai bine, zise Filitov râzând răguşit. Ia spune-mi, ce s-a ales de dezertorul ăla lituanian?

— Nu ştim sigur, răspunse Ustinov.

— Tot n-aţi aflat nimic? Da’ poţi să-mi zici ce spunea scrisoarea aia?

Ustinov mai bău puţin înainte să înceapă să-i explice. Când termină de povestit, Filitov, şocat, se rezemă de birou.

— Dumnezeule! Şi încă nu l-au găsit? Câte capete o să pice?

— Amiralul Korov e mort. A fost arestat de KGB, bineînţeles şi a murit la puţin timp după aia, de hemoragie cerebrală.

— Mai precis o hemoragie de calibrul nouă milimetri, nu mă-ndoiesc, adăuga cu răceală Filitov. Şi de câte ori nu v-am spus? La ce naiba e bună flota? Putem s-o folosim împotriva chinezilor? Sau dacă ne ameninţă trupele NATO? Nu. Realizezi câte ruble costă să construieşti şi să alimentezi cu combustibil jucăriile astea pentru Gorşkov? Şi la ce folosesc? La nimic. Acum c-a pierdut un submarin, nu-l găseşte toată flota asta afurisită. Bine că nu mai trăieşte Stalin.

Aici Ustinov era de acord. Era destul de bătrân să-şi amintească ce se întâmpla pe atunci cu oricine raporta ceva ce nu era un succes absolut.

— Oricum, Padorin s-ar putea să-şi salveze pielea. Mai e un element de rezervă pe submarin.

— Padorin! repetă furios Filitov şi mai luă o gură de votcă. Eunucul ăla nenorocit! Nu l-am văzut decât de trei ori, cred. Rece ca un peşte, prea rece şi pentru un comisar. Nu râde niciodată, nici măcar când bea. Ce mai rus! Cum se face, Dimitri, că Gorşkov mai ţine atâţia nenorocii bătrâni pe lângă el?

Ustinov zâmbi uitându-se la băutura limpede:

— Aşa cum şi eu îi ţin pe ai mei, Mişa.

Amândoi izbucniră în râs.

— Şi cum zici că o să-şi scape pielea tovarăşul Padorin salvând secretele noastre? O să inventeze vreo maşină a timpului?

Ustinov îi povesti prietenului său ce ştia. Nu erau prea mulţi oameni cu care ministrul apărării poată vorbi aşa şi să se simtă bine în prezenţa lor. Filitov avea pensie de colonel de blindate şi încă mai purta uniforma cu mândrie. Prima oară când luptase era a patra zi din Marele Război pentru Apărarea Patriei, când fasciştii se îndreptau spre est. Locotenentul Filitov îi înfruntase la sud-est de Brest Litovsk cu un detaşament de tancuri T-34/76. Fiind un ofiţer strălucit, supravieţuise primei confruntări cu tancurile lui *Guderian,* se retrăsese în ordine şi condusese acţiuni de hărţuire fără întrerupere timp le mai multe zile înainte să fie prins în marea încercuire din Minsk. Reuşise să lupte şi să scape din capcana aceea şi mai târziu şi din cea de la Viasma şi comandase un batalion de avangardă al contraatacului lui Jukov la suburbiile Moscovei. În 1942, Filitov luase parte la contraofensiva dezastruoasă de la Harkov, dar reuşi din nou să scape, de data asta pe jos, conducând rămăşiţele zdrobite ale regimentului lui prin albia înfiorătoare a râului Nipru. Mai târziu, în acelaşi an, a condus un alt regiment în ofensiva care a nimicit armata italiană pe flancul Stalingradului şi i-a încercuit pe nemţi. Fusese rănit de două ori în campania de atunci. Filitov îşi câştigase reputaţia unui comandant bun şi norocos în acelaşi timp. Dar norocul l-a părăsit la Kursk, când s-a confruntat cu divizia SS *Das Reich.* Conducându-şi oamenii într-o încrâncenată luptă de tancuri, Filitov şi vehiculul lui au intrat direct într-o ambuscadă a tunurilor de 88 de milimetri. Era un miracol că reuşise să scape cu viaţă. Încă mai avea pe piept cicatricele de la tancul care a luat foc şi abia dacă-şi mai putea mişca mâna dreaptă. A fost suficient pentru a pensiona un comandant merituos, de trei ori Erou al Uniunii Sovietice şi având zeci de

decoraţii.

După luni întregi în care fusese plimbat de la un spital la altul, ajunsese să lucreze ca reprezentat al Armatei Roşii în fabricile de armament care fuseseră mutate în Urali, la est de Moscova. Cu zelul care-l făcuse un combatant de prim rang avea să slujească Statul şi mai bine în spatele frontului. Organizator înnăscut, Filitov era necruţător cu directorii fabricilor pentru a stimula producţia şi-i convingea pe inginerii proiectanţi să facă acele schimbări mici, dar adesea cruciale la produsele lor, ceea ce însemna salvarea multor echipaje şi câştigarea bătăliilor.

În aceste fabrici s-au întâlnit prima oară Filitov şi Ustinov, veteranul plin de cicatrice şi *aparatcikul* aspru trimis de Stalin să găsească mijloace pentru a-i opri pe invadatorii blestemaţi. După câteva discuţii aprinse, tânărul Ustinov a înţeles că pe Filitov nu-l speria absolut nimic şi că nu se lăsa dus cu vorba în probleme privind controlul calităţii şi eficacitatea pe câmpul de luptă. În mijlocul unei asemenea dispute, Filitov l-a târât pur şi simplu pe Ustinov în turela unui tanc şi i-a ţinut un curs de instrucţie militară ca să-şi susţină punctul de vedere. Ustinov era genul de om căruia nu trebuia să-i arăţi ceva de două ori, aşa încât în scurt timp au devenit buni prieteni. Nu putea să nu admire curajul unui soldat care putea să-l refuze şi pe comisarul poporului în probleme de armament. Până la jumătatea anului 1944, Filitov devenise angajat permanent în subordinea lui, ca inspector special, pe scurt, un om cu greutate. Când era o problemă la o fabrică, Filitov avea grijă să fie rezolvată rapid. Decoraţiile şi cicatricele erau de obicei suficiente să-i convingă pe directorii din fabrică să-şi schimbe optica, iar dacă nu, Mişa avea o voce puternică şi un vocabular care să-l ruşineze şi pe un sergent-major.

Fără să fi fost vreodată un înalt oficial al Partidului, Filitov îi dădea şefului lui informaţii valoroase de pe teren. Mai colabora încă mult cu echipele care concepeau şi produceau tancurile şi adesea lua câte un prototip sau vreun model din producţie ales la întâmplare şi-l supunea unei serii de teste cu o echipă de veterani aleşi pe sprânceană, să se convingă singur cât de bine mergeau lucrurile. Cu toată infirmitatea lui, se spunea că Filitov era printre cei mai buni trăgători din Uniunea Sovietică. Şi era şi modest. În 1965, Ustinov s-a gândit să-i facă o surpriză prietenului său avansându-l la gradul de general şi s-a cam înfuriat când a văzut reacţia lui Filitov: nu voia pentru că nu îşi

câştigase avansarea pe câmpul de luptă şi după el ăsta era singurul mod în care se făcea un asemenea pas. O remarcă relativ lipsită de conotaţii politice, fiindcă Ustinov purta uniforma de mareşal al Uniunii Sovietice, ca răsplată pentru munca de partid şi managementul industrial, dar demonstra totuşi că Filitov era cu adevărat omul nou sovietic, mândru de el, dar şi conştient de limitele sale.

Mare păcat, îşi spunea Ustinov, că Mişa avusese atâta ghinion în viaţă. Fusese căsătorit cu o femeie încântătoare, Elena Filitova, dansatoare în Kirov pe vremea când o întâlnise tânărul ofiţer. Ustinov şi-o amintea cu oarecare invidie; fusese o soţie de militar perfectă. Dăruise Statului doi fii deosebiţi. Muriseră amândoi între timp. Primul, în 1956; era doar un puşti, elev la şcoala militară şi fusese trimis în Ungaria fiindcă era un om de încredere din punct de vedere politic. Acolo a fost omorât de contrarevoluţionari înainte să împlinească 17 ani. Fusese un soldat adevărat şi-şi asumase riscurile meseriei lui. Însă cel mai mic dintre băieţi murise într-un accident la instrucţie, fusese spulberat pur şi simplu din cauza unei culate defecte la un tanc nou-nouţ T-55, în 1959. Era o ruşine. Elena a murit şi ea la puţin timp după aceea, de inimă rea. Foarte trist.

Filitov nu se schimbase prea mult. Obişnuia să bea peste măsură, ca mulţi alţi militari, dar era un băutor paşnic. Prin 1961, îşi amintea Ustinov, se apucase de schiat pe teren variat, îl înzdrăvenea şi-l extenua, ceea ce probabil şi dorea, în afară de singurătate. Rămăsese însă un om care ştia să asculte. Când Ustinov avea vreo idee nouă de fluturat prin Politburo, de obicei i-o spunea mai întâi lui Filitov, să-i vadă reacţia. Un om deloc sofisticat, Filitov se pricepea extraordinar de bine, cu instinctul unui soldat, să găsească punctele slabe şi să se folosească de punctele lui forte. Era de neîntrecut ca ofiţer de legătură. Puţini oameni reuşiseră să obţină distincţiile lui militare pe câmpul de luptă şi să rămână în viaţă! Asta atrăsese şi atenţia altora asupra lui, iar ofiţeri mult mai mari în grad încă îl ascultau.

— Prin urmare, Dimitri Fedorovici, crezi că va reuşi? Se poate ca un om să distrugă un submarin? vru să ştie Filitov. Tu te pricepi mai bine ca mine la rachete.

— Sigur că se poate. Nu e decât o problemă de matematică. O rachetă are suficientă energie să topească un submarin.

— Şi cu omul nostru cum rămâne? întrebă Filitov.

Rămăsese militarul de carieră şi de aceea îşi făcea griji pentru

un om curajos care era singur pe un teritoriu inamic.

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, bineînţeles, dar nu prea sunt speranţe.

— Dar trebuie salvat, Dimitri! Cu orice preţ! Poate ai uitat, dar un asemenea tânăr valorează mai mult decât faptele lui, nu sunt doar nişte roboţi care-şi fac datoria. Ei sunt nişte modele pentru tinerii noştri ofiţeri şi, dacă rămân în viaţă, valorează cât o sută de tancuri sau nave. Aşa e-n luptă, tovarăşe. Am uitat lucrurile astea şi uite ce-am păţit în Afganistan!

— Ai dreptate, prietene, dar, ce să faci la câteva sute de kilometri de coasta americană? Şi poate chiar mai puţin.

— Gorşkov mereu ne spune ce minunăţii poate să facă flota lui; lasă-l să rezolve situaţia! zise Filitov şi-şi mai turnă un pahar. E ultimul, cred.

— Să nu te mai duci la schi, Mişa.

Ustinov observă că-şi făcuse obiceiul să se fortifice înainte să plece la drum cu maşina prin pădurile de la est de Moscova.

— Îţi interzic, mai adăugă el.

— Azi nu, Dimitri, îţi promit. Deşi cred că mi-ar face bine. Azi o să mă duc la saună să stau în aburi şi să storc şi restul de otravă din corpul ăsta bătrân. Vii şi tu?

— Trebuie să lucrez până târziu.

— Sauna îţi face bine, insistă Filitov.

Dar îşi pierdea timpul şi amândoi o ştiau prea bine. Ustinov era membru al „nobilimii” şi nu voia să frecventeze saunele publice. Mişa nu avea asemenea aere.

Dallas

La exact 24 de ore de când îl urmăreau pe *Octombrie Roşu,* Mancuso convocă o şedinţă cu ofiţerii superiori la popotă. Situaţia se stabilizase întrucâtva. Mancuso reuşise chiar să doarmă printre picături vreo patru ore şi aproape că se simţea iarăşi ca un om normal. Acum aveau timp suficient să obţină o imagine detaliată a „vânatului” cu ajutorul sonarului, iar computerul tocmai îmbunătăţea o clasificare a semnăturilor acustice care urma să fie transmisă pe toate celelalte nave de atac americane în următoarele săptămâni. După ce urmăriseră submarinul, aveau un model foarte fidel al zgomotelor produse de sistemul de propulsie şi, datorită deplasărilor în cerc care s-au

repetat din două în două ore şi-au făcut o imagine asupra dimensiunilor navei şi asupra caracteristicilor reactorului.

Secundul, Wally Chambers, rotea un creion printre degete, ca pe o baghetă de dirijor. În cele din urmă spuse:

— Jonesy are dreptate. E acelaşi tip de reactor pe care îl au şi navele din clasa *Oscar* sau *Taifun.* Mai puţin zgomotos, dar în esenţă semnătura acustică este aceeaşi. Problema e ce alimentează. După cum sună, s-ar părea că elicele se rotesc într-o canalizaţie sau vreo carcasă. O elice direcţională intubată sau poate un dispozitiv de tip tunel. Parcă am încercat şi noi varianta asta, nu?

— Asta a fost demult, zise locotenentul Buder, ofiţerul mecanic. Am auzit de ea când eram la Arco. N-a funcţionat, dar nu-mi aduc aminte de ce. Oricum, depăşea zgomotul propulsiei clasice. Huruitul totuşi… E într-adevăr un fel de armonică, dar de la ce provine? Ştiţi că fără ea nici nu i-am fi detectat de la bun început.

— Se poate, zise Mancuso. Jonesy spune că programele pentru prelucrarea semnalului au încercat iniţial să elimine zgomotul ăsta, ca şi cum sovieticii ar fi ştiut cum funcţionează SAPS şi ar fi făcut un sistem special să-l păcălească.

Toţi ştiau principiile pe baza cărora funcţiona SAPS, dar e probabil că nu erau 50 de oameni în toată ţara care să poată explica în detaliu cum merge.

— Oricum, suntem toţi de acord că e vorba de un submarin strategic? întrebă Mancuso.

Buttler încuviinţă.

— Nici nu se pune problema să încapă un reactor ca ăsta în coca unui submarin de atac. Şi, ce e mai important, acţionează ca un submarin strategic.

— Ar putea fi un *Oscar,* sugeră Chambers.

— Nu se poate. De ce să trimiţi un *Oscar* atât de departe în sud? *Oscar* e o platformă antinavă. Mda, tipul ăsta comandă un submarin cu rachete. A parcurs ruta la viteza de acum şi asta chiar e tipic pentru o navă de tipul acesta, observă locotenentul Mannion. Dar ce pun la cale cu toată agitaţia, în afară de submarinul ăsta? Asta e întrebarea esenţială. Poate că încearcă să se strecoare în apropierea coastei americane doar ca să afle dacă se poate. N-ar fi prima oară şi toată activitatea din rest ar fi o diversiune excelentă.

Toţi au cântărit câteva momente posibilitatea asta. Ambele

tabere o încercaseră. Cel mai recent, în 1978, un submarin strategic sovietic din clasa *Yankee* s-a apropiat de marginea platformei continentale de lângă New England. Obiectivul era să vadă dacă Statele Unite îl vor detecta sau nu. Şi-l detectaseră, dar întrebarea următoare era dacă să reacţioneze, ca să ştie şi sovieticii că au aflat.

— Păi cred că putem să lăsăm partea de strategie pe seama celor de la ţărm. Hai să-i anunţăm printr-un mesaj. Locotenent Mannion, spune-i ofiţerului de cart să ne aducă în 20 de minute la adâncimea periscopului. O să încercăm să ne strecurăm fără să ne observe.

Mancuso se încruntă. Nu era deloc uşor.

După o jumătate oră, *Dallas* transmise prin staţia radio următorul mesaj:

Z140925ZDEC

STRICT SECRET THEO

Exp.: USS DALLAS

Dest.: COMSUBLANT

Spre informare: CINCLANTFLT

A. USS DALLAS Z090414ZDEC

1. CONTACT ATIPIC DETECTAT DIN NOU 0538Z 13 DEC. POZIŢIA CURENTĂ LAT 42 GRADE 35’ LONG 49 GRADE 12’. DIRECŢIA 194 VITEZA 13 ADÂNCIMEA 200. L-AM URMĂRIT ACUM 24 DE ORE FĂRĂ SĂ FIM DETECTAŢI. CONTACTUL ESTE EVALUAT CA UN SSBN DIN FLOTA ROŞIE, DE DIMENSIUNI MARI, CARACTERISTICILE REACTORULUI SE ÎNCADREAZĂ ÎN CLASA TAIFUN. CONTACTUL FOLOSEŞTE UN SISTEM DE PROPULSIE NOU FĂRĂ REPETĂM fără ELICE. AM STABILIT UN PROFIL DETALIAT AL SEMNĂTURII ACUSTICE.

2. REVENIM LA OPERAŢIUNILE DE URMĂRIRE. SOLICITĂM MISIUNI SUPLIMENTARE ÎN ZONA OPERAŢIONALĂ. AŞTEPTĂM RĂSPUNSUL LA 10302.

Centrul de Comandă COMSUBLANT

„Perfect!” îşi spuse Gallery.

Apoi se întoarse în biroul lui, având grijă să închidă uşa în urmă înainte să ridice receptorul pe linia codată către Washington.

— Sam, sunt Vince. Fii atent, *Dallas* ne raportează că urmăreşte un submarin strategic rusesc cu un sistem nou de propulsie, silenţios, la vreo 990 de kilometri sud-vest de Marile Bancuri, direcţia 1-9-4, viteza 13 noduri.

— Excelent! E vorba de Mancuso? întrebă Dodge.

— Da, Bartolomeo Vito Mancuso, italianul meu preferat, îi confirmă Gallery.

Nu fusese o treabă uşoară să-l aducă la comanda acestei nave, din cauza vârstei. Dar Gallery a insistat până a reuşit.

— Sam, ţi-am zis eu că puştiul e bun, zise el.

— Doamne, tu vezi cât sunt de aproape de grupul *Kiev?* întrebă Dodge cu ochii la harta tactică.

— Da, sunt destul de aproape, fu de acord şi Gallery. Dar nici *Invincible* nu-i prea departe şi l-am trimis şi pe *Pogy* acolo. L-am trimis când l-am chemat înapoi pe *Scamp.* Bănuiesc că *Dallas* o să aibă nevoie de ceva ajutor. Întrebarea e cât de vizibili vrem să fim.

— Păi nu prea vizibili. Ascultă, Vince, trebuie să vorbesc cu Dan Foster.

— Bine. Iar eu trebuie să-i dau un răspuns lui *Dallas* în – fir-ar să fie – în 55 de minute. Ştii de ce. El trebuie să abandoneze urmărirea ca să ia legătura cu noi de la suprafaţă şi apoi să se strecoare din nou pe urmele lui. Grăbeşte-te, Sam!

Pentagon

— Mda. Între *Kiev şi Kirov.* Drăguţ.

Generalul Harris scoase un marker din buzunar pentru a-l reprezenta pe *Octombrie Roşu.* Era o bucăţică de lemn în formă de submarin, care arbora drapelul cu cap de mort al piraţilor. Harris avea un simţ al umorului mai bizar.

— Şi preşedintele zice că putem să-l păstrăm? întrebă el.

— Dacă putem să-l aducem la locul şi la momentul dorit, îi răspunse generalul Hilton. *Dallas* poate să comunice cu el prin semnale luminoase?

— Isteaţă chestie, domnule general.

Foster clătină din cap, apoi adăugă:

— Hai să le luăm pe rând. Mai întâi le trimitem acolo pe *Pogy* şi pe *Invincible*, după aia ne gândim cum să-l avertizăm. Cu traiectoria asta înseamnă că se îndreaptă direct spre Norfolk, din păcate. Poţi să-ţi închipui ce curaj are tipul ăsta? În cel mai rău caz, putem oricând să-l escortăm către port.

— Dar atunci va trebui să le dăm nava înapoi, obiectă amiralul Dodge.

— Avem nevoie de o variantă de rezervă, Sam. Dacă nu putem să comunicăm la timp cu el, măcar să avem nişte nave care să-l însoţească şi să-l împiedice pe Ivan să tragă.

— Dreptul maritim e domeniul dumneavoastră, nu al meu, domnule general Barnes, comentă Şeful Statului-Major al Aviaţiei. Dar din punctul meu de vedere asta ar fi orice între piraterie şi o declaraţie de război. Nu e şi-aşa suficient de complicat exerciţiul?

— Aveţi dreptate, domnule general, zise Foster.

— Domnii mei, cred că avem nevoie de puţin timp în care să reflectăm asupra situaţiei. Bun, încă mai avem timp, dar deocamdată să-i spunem lui *Dallas* să rămână pe poziţie şi să stea în continuare după coada nenorocitului, zise Harris. Şi să raporteze orice schimbare de curs sau de viteză. Cred că avem cam 15 minute să ne ocupăm de asta. După aceea putem să le scoatem înaintea lui pe *Pogy* şi pe *Invincible.*

— Ai dreptate, Eddie, zise Hilton şi apoi se întoarse către amiralul Foster. Dacă sunteţi de acord, s-o facem chiar acum.

— Trimite mesajul, Sam, ordonă Foster.

— Am înţeles.

Dodge luă telefonul şi îi ordonă amiralului Gallery să trimită răspunsul.

Z141030ZDEC

STRICT SECRET

Exp.: COMSUBLANT

Dest.: USS DALLAS

A. USS DALLAS Z140925ZDEC

1. CONTINUAŢI URMĂRIREA. RAPORTAŢI ORICE SCHIMBARE DE CURS SAU VITEZĂ. VĂ VIN AJUTOARE.

2. TRANSMISIUNILE ELF[36] – „G” ÎNSEAMNĂ ORDINE NOI PENTRU VOI.

3. ARIA VOASTRĂ OPERAŢIONALĂ NU ESTE RESTRICŢIONATĂ. FELICITĂRI DALLAS. SUCCES ÎN CONTINUARE. VICEAMIRALUL GALLERY.

— Bun, acum hai să analizăm situaţia! zise Harris. Încă nu s-a aflat cu siguranţă ce pun la cale ruşii, nu?

— La ce te referi, Eddie? îl întrebă Hilton.

— În primul rând, la structura forţelor ruseşti. Jumătate dintre nave au mult armament antiaerian şi antinavă şi nu sunt echipate pentru lupta antisubmarin. De ce să-l mai aducă şi pe *Kirov* la urma urmelor? E adevărat că e o frumoasă navă-amiral, dar şi *Kiev* putea să joace rolul ăsta foarte bine.

— Am discutat deja problema asta, interveni Foster. Pur şi simplu cred că au făcut o listă cu forţele pe care le puteau trimite la o asemenea distanţă şi cu o viteză mare de deplasare şi au trimis tot ce era disponibil. La fel şi cu submarinele. Jumătate dintre ele sunt submarine de atac împotriva navelor de suprafaţa cu o utilitate restrânsă în confruntările cu alte submarine. Eddie, motivul a fost că Gorşkov vrea să aibă aici toate vasele de care dispune. O navă care are capacităţi limitate tot e mai bună decât nimic. Chiar şi nişte nave *Ecou* mai vechi ar putea avea noroc, iar Serghei probabil că se roagă pentru asta.

— Chiar şi aşa şi-au împărţit forţele de suprafaţă în trei grupări; fiecare dotată cu elemente antiaeriene şi antinavă, dar destul de puţine nave antisubmarin. Şi nu au trimis nici un avion din Cuba. Asta chiar că e ciudat, le atrase atenţia Harris.

— Ar contrazice varianta lor oficială. Nu poţi să cauţi un submarin scufundat cu o aeronavă. Adică ar putea, dar, dacă încearcă să folosească escadrila de Bear din Cuba, preşedintele o să se înfurie rău, zise Foster. O să-i hărţuim cât să nu mai reuşească să facă nimic. Pentru noi ar fi o operaţiune tehnică, dar ei pun la socoteală şi aspectul politic în tot ce fac.

— Da, dar tot nu se explică. Navele antisubmarin şi elicopterele de căutare pe care le au trimit semnale în toate părţile, pare că au înnebunit. Nu-i exclus să cauţi aşa un

[36] *Extremeiy Low Frequency* – Frecvenţă foarte joasă (n. red.).

submarin scufundat, dar *Octombrie Roşu* nu e scufundat, nu?

— Eu nu te înţeleg, Eddie, zise Hilton.

— În condiţiile astea, tu cum ai căuta un submarin pierdut? îl întrebă Harris pe Foster.

— În nici un caz aşa, răspunse Foster după o pauză. Dacă foloseşti sonare active, de suprafaţă, o să-l pui în gardă înainte să ajungă aproape. Toate submarinele strategice au sonare pasive. O să-i audă venind şi o să o şteargă din calea lor. Ai dreptate, Eddie, nu prea se leagă.

— Şi navele lor de suprafaţă ce naiba pun la cale? întrebă şi Barnes nelămurit.

— Doctrina navală a sovieticilor e să folosească nave de suprafaţă pentru a sprijini operaţiunile submarinelor, îi explică Harris. Gorşkov e un teoretician destul de bun în probleme tactice şi uneori destul de inventiv. Sunt mai mulţi ani de când a spus că, pentru ca submarinele să opereze eficient, trebuie să fie susţinute de aeronave sau de nave de suprafaţă aflate în imediata apropiere sau la distanţe foarte mici. Nu pot să folosească forţe aviatice la o distanţă atât de mare de ţara lor fără să recurgă la o bază din Cuba, iar găsirea unei nave care e cine ştie unde în oceanul ăsta şi nici nu vrea să fie găsită este o misiune extrem de dificilă.

— Pe de altă parte, măcar ştiu încotro se îndreaptă nava lor, numărul de zone posibile e limitat şi acelea sunt împânzite cu 58 de submarine. Prin urmare, scopul forţelor de suprafaţă nu e să participe la urmărirea propriu-zisă, deşi, dacă ar avea norocul să poată s-o facă, nu s-ar supăra deloc. Scopul forţelor de suprafaţă e să ne împiedice pe noi să ne amestecăm în activitatea submarinelor trimiţând cât mai multe forţe de suprafaţă în zonele respective; e probabil că vom fi ocupaţi să le supraveghem pe acestea, zise Harris şi făcu o pauză. E o mişcare inteligentă. Noi ar trebui să-i ajutăm, nu? Şi din moment ce ei sunt într-o misiune „de salvare”, trebuie să facem şi noi, mai mult sau mai puţin, ce fac ei, aşa că vom utiliza în larg sonarul activ şi ei pot să se folosească de capacităţile noastre antisubmarin în interesul lor. Iar noi le facem jocul.

— De ce? întrebă din nou Barnes.

— Ne-am angajat să îi ajutăm în operaţiunile de căutare. Dacă o să găsim nava lor, ruşii vor fi suficient de aproape încât să afle, s-o vadă pe sonar, s-o localizeze şi să tragă-n ea. Ce mai putem să facem? Nimic.

— După cum spuneam, ei şi-au propus să o localizeze şi să tragă de pe submarinele lor. Să dea de ea cu navele de suprafaţă ar fi noroc curat şi nu prea poţi să te bazezi pe aşa ceva. Aşa încât, obiectivul principal al flotei de suprafaţă e să asigure paza submarinelor lor şi să ne ţină pe noi la distanţă. Abia în al doilea rând ele vor acţiona ca hăitaşi şi vor aduce prada în bătaia puştii şi, din nou, din moment ce noi trimitem impulsuri de sonar, înseamnă că-i ajutăm. Noi suntem calul după care se ascunde vânătorul, mai spuse Harris clătinând din cap cu un sentiment de admiraţie, dar şi invidie. Nu-i rău deloc, nu? Dacă *Octombrie Roşu* îi aude apropiindu-se, o să se grăbească mai tare să ajungă în portul pe care l-o alege comandantul submarinului şi intră direct în cursa lor bine gândită. Dan, care zici c-ar fi şansele să-l încolţească dacă vine spre Norfolk?

Foster se uită spre hartă. Submarinele ruseşti erau împrăştiate în faţa tuturor porturilor de la Maine până în Florida.

— Păi submarinele lor sunt mai multe decât porturile noastre. Acum noi ştim că tipul ar putea fi prins şi nu e decât o zonă limitată în afara fiecărui port, chiar şi dincolo de limitele teritoriale… Ai dreptate, Eddie. Au şanse mari să-şi prindă prada. Grupurile noastre de suprafaţă sunt prea departe să mai intervină cumva. Submarinele noastre nici nu ştiu ce se întâmplă, am primit ordine să nu le spunem nimic şi, chiar dacă aveam voie să le spunem, ce-ar fi putut să facă? Să tragă în submarinele ruseşti înainte să deschidă ele focul şi să înceapă un război?

Foster oftă şi mai spuse:

— Trebuie să-l prevenim cumva.

— Dar cum? îl întrebă Hilton.

— Cu sonarul un mesaj în cod Morse, sugeră Harris.

Amiralul Dodge clătină din cap.

— Se aude prin carenă. Dacă presupunem în continuare că numai ofiţerii sunt implicaţi, atunci înseamnă că ar putea să afle aşa şi echipajul, iar consecinţele ar fi imprevizibile. Credeţi că putem să folosim navele *Nimitz* şi *America* să-i ţinem departe de coastă? Curând vor fi suficient de aproape să ia parte la operaţiune. Fir-ar să fie! Nu vreau ca tipul ăsta să vină aşa de aproape şi să fie făcut zob chiar lângă noi.

— E imposibil, zise Harris. De când cu raidul de pe *Kirov* afişează o cuminţenie suspectă. Iar joacă teatru. Pun pariu că şi ei s-au prins. Ştiu că, având aşa de multe nave care operează în apropierea coastei americane, riscă oricând să ne provoace şi s-

au gândit că ei fac prima mişcare, noi plusăm, ei strâng rândurile... aşa că, dacă îi hărţuim în continuare, o să fim noi personajul negativ. Operaţiunea lor e de salvare, nu ameninţă pe nimeni. Azi scria în *Washington Post* că un supravieţuitor rus se află în Spitalul Militar din Norfolk. Oricum, vestea bună e că au calculat greşit viteza lui *Octombrie Roşu.* Grupurile astea două o să treacă pe lângă el prin stânga şi prin dreapta şi, cu avantajul lor de şapte noduri, o să-l depăşească sigur.

— Şi să nu ţinem cont deloc de grupurile lor de suprafaţă? întrebă Maxwell.

— Nu, veni răspunsul lui Hilton. Asta le va spune că nu mai credem varianta lor oficială. O să se întrebe de ce şi, oricum ar fi, noi tot trebuie să sprijinim grupurile lor de suprafaţă. Reprezintă o ameninţare indiferent dacă se joacă de-a flota comercială.

— Ceea ce putem face e să lăsăm impresia că renunţăm la *Invincible.* Cu *Nimitz* şi *America* gata să intre în joc, putem să-l trimitem acasă. Dat fiind că ele o să treacă pe lângă *Octombrie Roşu,* putem să ne folosim de şansa asta. Îl trimitem pe *Invincible* ca şi cum s-ar întoarce acasă şi-l interpunem între flota rusă şi *Octombrie Roşu.* Oricum, trebuie să găsim o modalitate să comunicăm cu submarinul rusesc. Deja îmi imaginez cum să dispunem optim toate forţele, dar problema asta trebuie rezolvată, domnii mei. Pentru moment, sunteţi de acord ca *Invincible* şi *Pogy* să îl intercepteze?

Invincible

— Cât de departe e? întrebă Ryan.

— La 325 de kilometri de noi. Am putea ajunge acolo în zece ore, îi răspunse comandantul Hunter marcând pe hartă poziţia lor. *Pogy* vine dinspre est şi ar trebui să se poată întâlni cu *Dallas* cam la o oră după noi. Asta înseamnă că vom fi la 160 de kilometri est de grupul de suprafaţă când va ajunge şi *Octombrie*. Fir-ar să fie, *Kiev* şi *Kirov* sunt la 160 de kilometri est şi respectiv vest de ei.

— Crezi că ştie şi comandantul submarinului? întrebă Ryan apreciind din ochi distanţele de pe hartă.

— E puţin probabil. E la mare adâncime şi sonarele lor pasive nu sunt la fel de bune ca ale noastre. Nici condiţiile de navigare nu prea îi sunt de ajutor. Un vânt de 20 de noduri poate să dea

peste cap sonarul, chiar şi la adâncimea la care sunt acum.

— Trebuie să-l prevenim, zise amiralul White uitându-se la mesajul despre operaţiuni. Şi fără să folosim mijloace acustice.

— Şi cum naiba s-o facem altfel? Nu poţi comunica la adâncimea aia prin radio, observă Ryan. Până şi eu ştiu atâta lucru. Ce Dumnezeu, a bătut omul aproape 6 500 de kilometri şi-l omoară când a ajuns să vadă capătul drumului.

— Şi cum putem să comunicăm cu un submarin?

Comandantul Barclay luă o poziţie solemnă şi spuse:

— Domnii mei, noi nu încercăm să comunicăm cu un submarin, ci doar cu un om.

— La ce te-ai gândit? vru să afle Hunter.

— Ce ştim noi despre Marko Ramius? întrebă Barclay cu ochii ca două lame.

— E un cowboy, e tipic pentru un comandat de submarin, îşi închipuie că poate să păşească pe apă, zise căpitanul Carstairs.

— Şi că şi-a petrecut timpul mai ales pe submarine de atac, adăugă Barclay. Marko e în stare să parieze pe orice că ar putea să se strecoare într-un port american fără să fie detectat. Trebuie să-i zdruncinăm un pic convingerea asta ca să-l prevenim.

— Dar pentru asta trebuie mai întâi să vorbim cu el, adăugă imediat Ryan.

— Păi asta o să şi facem, spuse Barclay zâmbind, având deja un plan. Este un fost comandant de submarine *de atac.* Probabil că are încă reflexul de a se gândi cum să-şi atace inamicii. Şi cum procedează în cazul ăsta un comandant de submarin?

— Cum? întrebă şi Ryan.

Răspunsul lui Barclay era evident. Au mai dezbătut ideea lui încă o oră, apoi Ryan a transmis-o la Washington spre aprobare. A urmat un schimb foarte rapid de informaţii tehnice. *Invincible* urma să aibă întâlnirea în timpul zilei şi nu mai era timp suficient. Operaţiunea fu decalată cu 12 ore. *Pogy* li se alătură, funcţionând ca avanpost sonar la 35 de kilometri est de *Invincible.* Cu o oră înainte de miezul nopţii, transmiţătorul ELF din nordul Michiganului lansa mesajul: „G”. După încă douăzeci de minute, *Dallas* se ridica la suprafaţă pentru noi ordine.

A TREISPREZECEA ZI
MIERCURI, 15 DECEMBRIE

Dallas

— Ivan nebunul, strigă iar Jones, virează la stânga!

— Opriţi maşinile! ordonă Mancuso ţinând în mână un mesaj pe care îl tot citea de mai multe ore.

Nu părea prea încântat de ce citise.

— Maşinile sunt oprite! răspunse ofiţerul de cart.

— Cu toată viteza înapoi!

— Cu toată viteza înapoi, domnule!

Ofiţerul transmise comanda cu o expresie nedumerită.

Pe toată nava *Dallas* echipajul auzi zgomotul foarte puternic al supapelor care se deschiseră ca să lase aburul să treacă peste paletele turbinei care şi-a schimbat sensul mişcării, rotind elicea în sens invers. Rezultatul fu o vibraţie instantanee şi zgomotul de cavitaţie de la pupa.

— Cârma dreapta!

— Am înţeles! Cârma toată dreapta!

— Dom’ comandant, aici sonarul, avem cavitaţie, se auzi Jones prin staţia de la bord.

— Foarte bine! veni răspunsul tăios al lui Mancuso.

Nu înţelegea rostul ordinelor pe care le primise şi, când nu înţelegea ceva, se enerva.

— Viteza patru noduri! raportă locotenentul Goodman.

— Cârma la zero, opriţi maşinile!

— Cârma la zero, domnule, oprim maşinile, răspunse imediat timonierul.

Nu voia să mai strige la el comandantul.

— Cârma e la zero, domnule comandant.

— Dumnezeule mare! izbucni Jones la sonar. Ce face comandantul?

Într-o clipă Mancuso era în compartimentul sonarului.

— Ei încă mai execută întoarcerea spre stânga, domnule. Acum e în spatele nostru, după ce am întors şi noi, spuse Jones pe un ton cât mai neutru.

Mancuso observă însă că suna aproape ca o acuzaţie.

— Speriem vânatul, Jonesy, îi zise rece lui Jones.

„Tu eşti şeful”, îi răspunse în gând Jones, destul de isteţ cât să nu mai adauge nimic. După cum arăta comandantul, ai fi zis că-i venea să-i zboare capul cuiva, iar Jones îşi epuizase rezervele de răbdare pe o lună. Îşi trecu imediat căştile pe mufa de la sonarul remorcat.

— Zgomotele motorului se reduc, să trăiţi. Încetineşte, zise Jones.

Făcu o pauză. Trebuia să raporteze şi restul.

— E destul de sigur că ne-a auzit.

— Aşa şi trebuia, veni răspunsul lui Mancuso.

Octombrie Roşu

— Tovarăşe comandant! Submarin inamic! raportă grăbit micimanul.

— Un inamic? întrebă Ramius.

— Un submarin american. Probabil că ne urmăreşte de mai multă vreme şi a trebuit să dea înapoi să evite o ciocnire atunci când ne-am întors. Sigur e american, la o distanţă mai mică de un kilometru.

Îi dădu căştile şi lui Ramius.

— Un 688, îi spuse Ramius lui Borodin. Fir-ar să fie! Probabil că a dat din greşeală peste noi în ultimele două ore. Ce ghinion!

Dallas

— Bun, Jonesy, lansează o căutare cu sonarul activ!

Dallas se mai roti puţin înainte să se oprească.

Jones ezita un moment, urmărind mai departe sonarul pasiv. Apoi puse în funcţiune echipamentele sonarului activ aflate în sfera de la prova.

Ping! O undă sonoră fu direcţionată către ţintă.

Pong! Unda se reflectă de carena de oţel, întorcându-se la *Dallas.*

— Distanţa până la ţintă e de 960 de metri, spuse Jones.

Semnalul reflectat a fost prelucrat de computerul BC-10 şi au obţinut câteva detalii.

— Configuraţia ţintei indică un submarin nuclear strategic din clasa *Taifun.* Unghi aproximativ 70. Acum s-a oprit.

Alte cinci impulsuri reflectate confirmară ultima informaţie.

— Opreşte semnalele acustice, zise Mancuso.

Simţea şi o oarecare satisfacţie că apreciase corect contactul. Dar nu prea mare.

Jones opri alimentarea cu energie a sistemului. „Pentru ce naiba o mai făcuse şi p-asta?” se întreba el. Şi-aşa numai că nu-i citise numărul de serie de la pupa.

Octombrie Roşu

Acum cei de pe submarin ştiau că fuseseră găsiţi. Unda sonar rezonase în tot corpul navei. Nu era un sunet plăcut pentru cei care lucrau pe un submarin. „Cu atât mai puţin dacă puneai la socoteală şi un reactor cu probleme”, se gândi Ramius. Poate totuşi reuşea să se folosească de situaţia asta...

Dallas

— E cineva la suprafaţă, zise deodată Jones. Ăştia de unde naiba au mai apărut? Domnule comandant, nu era nimeni, dar nimeni acum un minut şi acum am sunete de motor. Sunt două, poate chiar mai multe. Mai exact două escortoare şi... ceva mai mare. Parcă stăteau să ne aştepte pe noi. Acum un minut nu era nici un zgomot. Fir-ar al naibii! N-am auzit absolut nimic.

Invincible

— Ne-am sincronizat destul de bine, zise amiralul White.

— Am avut noroc, îi atrase atenţia Ryan.

— Şi norocul face parte din joc, Jack.

HMS *Bristol* a fost primul care a detectat cele două submarine şi schimbarea de direcţie a lui *Octombrie Roşu.* Chiar şi la opt kilometri submarinele puteau fi identificate cu mare greutate. Manevra „Ivan nebunul” se încheiase la patru kilometri jumătate mai încolo şi navele de suprafaţă reuşiseră să obţină poziţia lor exactă datorită receptării impulsurilor sonarului activ de pe

Dallas.

— Mai vin şi două elicoptere, domnule, raportă căpitanul Hunter. O să ajungă aici într-un minut.

— Semnalaţi lui *Bristol* şi lui *Fife* să stea cu prova în vânt. Vreau ca *Invincible* să stea între ele şi contact.

— Am înţeles, domnule.

Hunter transmise ordinul mai departe la cabina radio. Comandanţilor distrugătoarelor li se păru ciudat ordinul de a-şi ascunde navele după portavion.

În câteva clipe, două elicoptere Sea King se opriră, rămaseră în aer la 15 metri şi coborâră sonarele imersabile la capătul unor cabluri, în timp ce încercau să rămână în acelaşi loc. Aceste sonare erau mult mai slabe decât cele de pe nave şi aveau caracteristici specifice. Datele pe care le obţineau erau trimise prin conexiune digitală la centrul de comandă de pe *Invincible.*

Dallas

— Sunt englezii, anunţă Jones. Sunt două elicoptere, tip 195, cred. Asta înseamnă că vasul ăla mare dinspre sud e un portavion al lor, cu două nave de escortă.

Mancuso încuviinţă.

— E HMS *Invincible.* A fost în aceeaşi zonă cu noi în exerciţiul NIFTY DOLPHIN. Asta înseamnă şcoala britanică şi cei mai buni operatori ASW.

— Vasul mare se deplasează spre noi, domnule. Viteză zece noduri. Elicopterele, în număr de două, au detectat ambele submarine. Nu aud nici un alt submarin în vecinătate.

Invincible

— Avem contact pe sonar, se auzi prin staţie o voce metalică. Două submarine, la trei kilometri de *Invincible*, relevment 0-2-0.

— Acum urmează partea mai grea, zise amiralul White.

Ryan şi cei pentru ofiţeri din Royal Navy implicaţi în misiune se aflau pe puntea de comandă a vasului amiral, iar ofiţerul antisubmarin era la centrul de comandă de sub ei. *Invincible* se deplasa încet spre nord, uşor spre stânga faţă de traiectoria contactelor.

Toţi cei cinci scrutară cu binocluri foarte puternice zona în care se aflau contactele.

— E, hai, căpitane Ramius, şopti Ryan. Se zice c-ai fi mare expert. Dovedeşte-ne-o!

Octombrie Roşu

Ramius se întoarse la postul de comandă şi se uită încruntat la hartă. Una era să dea peste el un *Los Angeles* rătăcit şi alta un grup operativ. Unde mai pui că erau şi nave englezeşti? De ce? Probabil aveau vreun exerciţiu. Americanii şi englezii lucrau des împreună, iar *Octombrie Roşu* dăduse pur şi simplu peste ei. Mda. Acum trebuia mai întâi să evadeze ca să poată duce la bun sfârşit ce-şi propusese. Atât de simplu. Oare chiar era simplu? Un submarin, un portavion şi două distrugătoare, toate pe urmele lui. Altceva? Trebuia să afle dacă mai era şi altceva ca să poată să scape de toţi. Iar asta o să-i ia aproape toată ziua. Deocamdată trebuia să afle cine sunt inamicii. În plus, le va arăta şi lor că este sigur pe el, că putea şi să-i vâneze el dacă-şi punea mintea cu ei.

— Borodin, adu nava la adâncimea periscopului! Echipajul la posturile de luptă!

Invincible

— Hai, Marko, îl îndemnă şi Barclay. Avem un mesaj pentru tine, băiete.

— Elicopterul 3 raportează că ţinta se ridică la suprafaţă.

— Perfect! zise Ryan bătând nerăbdător cu degetele în balustradă.

White ridică o staţie.

— Cheamă unul dintre elicoptere înapoi.

Distanţa până la *Octombrie Roşu* se redusese la doi kilometri şi ceva. Unul dintre elicoptere se ridică şi se roti în aer, strângând cablul sonarului.

— Adâncimea contactului este de 150 de metri şi scade.

Octombrie Roşu

Borodin golea progresiv apa din tancurile de balast. Submarinul îşi mări viteza la patru noduri, cea mai mare parte a forţei necesare pentru schimbarea adâncimii provenind de la cârmele de adâncime. *Starpom* era atent să ridice nava încet la suprafaţă, în timp ce Ramius o dirija direct spre *Invincible.*

Invincible

— Hunter, eşti pregătit pentru mesajul Morse? îl întrebă amiralul White.

— Da, domnule amiral, veni răspunsul lui Hunter.

Toţi erau foarte emoţionaţi. Ce şansă extraordinară!

Ryan simţea un nod în gât. În ultimele câteva ore, în timp ce *Invincible* înfrunta marea agitată, stomacul lui se cam revoltase. Pastilele pe care i le dăduse medicul de pe vas îi fuseseră de ajutor, dar starea de agitaţie de acum îi înrăutăţea şi mai mult situaţia. Erau aproape 25 de metri de la punte până la nivelul apei. „Măcar dacă o fi să vomit, îşi zicea el, am liber. Fie ce-o fi!”

Dallas

— Se aud zgomote înfundate în carenă, zise Jones. Cred că se ridică la suprafaţă.

— La suprafaţă? se miră Mancuso. Da, se leagă. Căpitanul e un cowboy. Vrea să vadă ce adversar are înainte să încerce să evadeze. Se leagă. Fac pariu că habar n-are unde-am fost noi în ultimele zile.

Comandantul se duse la prova, la postul de comandă.

— Se pare că se ridică la suprafaţă, domnule, zise şi Mannion în timp ce urmărea monitorul. E aiurea!

Mannion îşi făcuse o părere foarte exactă despre comandanţii de submarine după modul în care foloseau periscopul. Prea mulţi dintre ei îşi petreceau timpul trăgând cu ochiul la ce face lumea. Se întreba cât din comportamentul lor era o reacţie implicită la izolarea impusă de munca pe submarine sau pur şi simplu de dorinţa de a se convinge că mai există şi lumea din afară, să se asigure că instrumentele funcţionau bine. Profund uman, era de părere Mannion, dar asta te făcea vulnerabil…

— Urcăm şi noi, domnule?
— Da, încet şi cu grijă.

Invincible

Cerul era pe jumătate acoperit cu nori pufoşi, dar cu umbre plumburii, care anunţau ploaia. Dinspre sud-vest bătea un vânt de 20 de noduri şi valurile de doi metri înălţime erau agitate, talazuri cu creste albe brăzdând întinderea întunecată. Ryan văzu cum *Bristol* şi *Fife* stăteau în post în direcţia vântului. Comandanţii probabil că bombăneau ceva la adresa ordinelor primite. Escortoarele americane, care fuseseră detaşate cu o zi mai devreme, erau în drum spre *New Jersey.*

White ridică din nou telefonul:

— Căpitane, anunţă-mă imediat ce ai contact radar în zona respectivă! Toată lumea să supravegheze sectorul. Vreau să fiu informat cu privire la orice, *repet:* orice semnal al sonarului din zonă… Exact. Şi adâncimea ţintei? Foarte bine. Recheamă şi cel de-al doilea elicopter, vreau să fie amândouă sub vânt.

Căzuseră de acord asupra faptului că un semnal luminos intermitent era cea mai bună metodă de a transmite mesajul. Numai cineva care se afla chiar în linie dreaptă putea să-l citească. Hunter se apropie de dispozitiv ţinând în mână foaia pe care i-o dăduse Ryan. Toţi marinarii care-şi aveau postul acolo de obicei dispăruseră.

Octombrie Roşu

— Adâncime 30 de metri, tovarăşe comandant, raportă Borodin. În postul de comandă echipajul era pregătit de luptă.

— Periscopul, zise Ramius calm.

Tubul metalic se ridică şuierând sub forţa presiunii hidraulice. Comandantul Ramius îşi scoase cascheta şi i-o dădu unui subofiţer de cart aplecându-se pentru a privi prin ocular.

— Aha, avem deci trei nave imperialiste. HMS *Invincible*. Ce nume de navă! zise el batjocoritor spre ceilalţi. Şi două escortoare: *Bristol* şi un crucişător din clasa *County.*

Invincible

— Periscop la prova tribord!

— Îl văd şi eu! zise Barclay arătându-l cu mâna. Uite-l!

Ryan se chinui să-l identifice.

— L-am găsit.

Era ca o coadă de mătură care se stătea vertical, la o distanţă de circa un kilometru jumătate. Când apele se mişcau deasupra ei, începea să strălucească şi partea vizibilă din josul periscopului.

— Hunter, şopti White.

În stânga lui Ryan, căpitanul începu să mişte clapeta care acţiona lampa de semnalizare.

Octombrie Roşu

Ramius nu observă de la început. Scruta orizontul să vadă dacă mai sunt şi alte nave sau avioane. Când parcurse toată linia orizontului, lumina strălucitoare îi atrase privirea. Încercă imediat să interpreteze semnalul. Îi trebui un moment ca să înţeleagă.

AAA AAA AAA OCTOMBRIE ROŞU OCTOMBRIE ROŞU POŢI SĂ CITEŞTI POŢI SĂ CITEŞTI ROG UN SINGUR SEMNAL CU SONARUL ACTIV DACĂ POŢI SĂ CITEŞTI ROG UN SINGUR SEMNAL CU SONARUL ACTIV DACĂ POŢI SĂ CITEŞTI AAA AAA AAA OCTOMBRIE ROŞU OCTOMBRIE ROŞU POŢI SĂ CITEŞTI POŢI

Mesajul se tot repeta. Semnalul era sacadat şi bizar. Dar Ramius nu observă. Traduse în gând mesajul din engleză, gândindu-se la început că e pentru un submarin american. Când îl traduse simţi că îi tremură articulaţiile degetelor.

— Borodin, zise el în cele din urmă, după ce citise mesajul pentru a patra oară, o să exersăm o soluţie de tragere asupra lui *Invincible.* Telemetrul periscopului s-a blocat. Un singur „ping”, tovarăşe. Numai unul, să stabilim distanţa.

Ping!

Invincible

— Un semnal dinspre zona contactului, să trăiţi. Pare de pe o navă sovietică, se auzi în difuzor.

White ridică telefonul.

— Mulţumesc. Ţine-ne la curent.

Apoi îl închise.

— Aşadar, domnii mei…

— A răspuns! strigă Ryan încântat. Transmiteţi-i şi restul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Imediat.

Hunter rânjea ca un nebun.

OCTOMBRIE ROŞU OCTOMBRIE ROŞU TOATĂ FLOTA SOVIETICĂ TE CAUTĂ TOATĂ FLOTA SOVIETICĂ TE CAUTĂ CURSUL ESTE BLOCAT DE NUMEROASE VASE DE SUPRAFAŢĂ ŞI SUBMARINE DE ATAC AŞTEAPTĂ SĂ TE ATACE MERGI LA 33 N 75 V UNDE AVEM NAVE CARE TE AŞTEAPTĂ REPETĂM MERGI LA 33 N 75 V UNDE AVEM NAVE CARE TE AŞTEAPTĂ DACĂ AI ÎNŢELES ŞI ACCEPŢI ROG UN SINGUR SEMNAL DIN NOU

Octombrie Roşu

— Care este distanţa până la ţintă, Borodin? întrebă Ramius, regretând că nu are mai mult timp la dispoziţie în vreme ce mesajul se tot repeta.

— 2 000 de metri, tovarăşe comandant. O ţintă foarte apetisantă dacă…

Dar vocea *starpom*-ului se stinse când văzu expresia de pe chipul comandantului său.

„Ne ştiu numele, se gândea Ramius, ne ştiu numele! Cum e posibil? Şi ştiau cu exactitate unde o să ne găsească! De unde?! Ce ar putea şti americanii? De când ne urmăreşte *Los Angeles?* Hotărăşte-te! Trebuie să te hotărăşti.”

— Tovarăşe, trimite un semnal către ţintă. Unul singur.

Invincible

— Şi încă un semnal, domnule amiral.

— Mulţumesc, zise White şi se întoarse spre Ryan. Ei, Jack, se pare că interpretarea ta a fost corectă. Îmbucurător de bună!

— Îmbucurător pe naiba, domnule! Am avut dreptate. Fir-ar să fie!

Ryan ridică brusc mâinile în aer uitând de orice rău de mare. Se mai calmă. Momentul cerea mai multă demnitate.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule amiral. Trebuie să rezolv nişte probleme.

Dallas

„Toată flota sovietică te caută… Mergeţi la 33 N 75 V."

„Ce naiba se întâmpla?" se întreba şi Mancuso, care prinsese ultima parte a celui de-al doilea mesaj.

— Dom' aici sonarul. Am receptat zgomote înfundate în carenă dinspre ţintă. Îşi schimbă adâncimea. Zgomotul maşinilor în creştere.

— Coboară periscopul.

Mancuso ridică receptorul.

— Ai făcut o treabă bună. Jones, mai e ceva?

— Nu, domnule. Elicopterele au plecat şi nu mai sunt transmisiuni de la navele de suprafaţă. Ce se întâmplă, domnule comandant?

— Habar n-am, zise Mancuso clătinând din cap.

Mannion îl aduse pe *Dallas* în poziţia de a-l urmări pe *Octombrie Roşu.* „Ce însemnau toate astea?" se întreba comandantul. De ce un portavion britanic îi trimitea mesaje unui submarin rusesc şi de ce îşi dădeau întâlnire în largul coastelor Carolinei? Şi ale cui erau submarinele care-i blocau drumul? Exclus. Pur şi simplu era exclus…

Invincible

Ryan era în centrul de comunicaţii de pe *Invincible.*

„MAGUL CĂTRE OLYMPUS, scria el cu dispozitivul special de codare pe care i-l dăduse CIA-ul la plecare, AM CÂNTAT LA MANDOLINĂ AZI. CÂNTĂ DESTUL DE BINE. O SĂ DAU UN MIC

CONCERT, LA LOCUL ŞTIUT. MĂ AŞTEPT LA RECENZII BUNE. AŞTEPT ŞI ALTE INSTRUCŢIUNI.”

Ryan se amuzase de parolele pe care trebuia să le folosească în misiune. Acum râdea din cu totul alte motive.

Casa Albă

— Prin urmare, observă Pelt, Ryan se aşteaptă ca misiunea să aibă succes. Totul merge conform planului, dar nu a folosit parola pentru succes garantat.

Preşedintele se lăsă pe spate, relaxându-se.

— E sincer. Oricând poate interveni ceva. Oricum, trebuie să recunoşti că situaţia se prezintă destul de bine.

— Planul pe care l-au propus şefii de stat-major e de-a dreptul nebunesc, domnule preşedinte.

— Se poate, dar ai tot încercat să-i găseşti o hibă în ultimele zile şi uite că n-ai reuşit. Peste puţin timp, toate piesele vor fi la locul lor.

„Preşedintele vrea să pară sigur pe el”, conchise Pelt. În general îi plăcea să pară sigur pe el.

Invincible

„OLYMPUS CĂTRE MAGUL. ÎMI PLACE MUZICA VECHE LA MANDOLINĂ. CONCERTUL SE APROBĂ”, zicea mesajul.

Ryan se rezemă confortabil şi bău puţin coniac.

— Păi asta-i foarte bine. Mă întreb ce mai spune planul în continuare.

— Bănuiesc că Washingtonul ne va anunţa. Deocamdată, zise amiralul White, va trebui să ne întoarcem spre vest ca să ne interpunem între *Octombrie* şi flota sovietică.

Avalon

Locotenentul Ames privea cu atenţie prin micul hublou de la prova lui *Avalon.* Submarinul *Alfa* era aşezat pe partea stângă. Era clar că lovise fundul mării cu pupa, mai întâi într-un mod violent. O pală de elice era smulsă, iar cârma era zdrobită. Era

posibil ca toată pupa să fie distrusă, dar era greu de spus din cauza vizibilităţii reduse.

— Încet înainte! ordonă el.

În spatele lui un sublocotenent şi un maistru monitorizau instrumentele şi se pregăteau să pună în funcţiune braţul mecanic care fusese ataşat minisubmarinului înainte de plecare. Pe el erau montate o cameră video şi câteva reflectoare. În felul ăsta aveau un câmp vizual mai mare decât le ofereau hublourile. DSRV înainta cu o viteză de numai un nod. Vizibilitatea era sub 20 de metri în ciuda milionului de candeli ai farurilor de la prova.

Fundul mării era în această zonă o pantă înşelătoare de aluviuni presărată cu stânci. Părea că singurul lucru care împiedicase ca submarinul *Alfa* să alunece mai jos era cârma sa înfiptă în mâl ca o ancoră.

— Doamne Dumnezeule! zise ofiţerul, care văzu primul.

În corpul navei era o spărtura, aşa părea.

— Accident din cauza reactorului, diagnostică Ames cu o voce detaşată. Ceva a topit carena. Dumnezeule mare, e din titan! A trecut direct prin ea, din interior spre exterior. Şi mai e una. Sunt două spărturi. Asta e mai mare, diametrul ei pare să aibă un metru. E clar ce a distrus nava, oameni buni. Iată două compartimente inundate.

Ames verifică adâncimea: 600 de metri.

— Se înregistrează?

— Da, domnule, răspunse electricianul. Groaznică moarte şi-au găsit. Bieţii nenorociţi.

— Da, depinde ce puneau la cale.

Ames manevră minisubmarinul în jurul provei submarinului scufundat, acţionând cu prudenţă elicele orientabile şi reglând asieta încât să ajungă de cealaltă parte a epavei culcate pentru a inspecta şi partea superioară a submarinului distrus.

— Vezi vreo urmă a unei fisuri în carenă?

— Nu, îi răspunse sublocotenentul, numai cele două găuri de la materia topită. Mă întreb cum s-a ajuns aici.

— Sindromul China[37]. În cele din urmă chiar s-a întâmplat cuiva.

Ames clătină din cap. Dacă era ceva ce li se repeta tot timpul

---

[37] **Sindromul China** (engleză: *The China Syndrome*) se referă la posibilitatea ca, în cazul unui accident la o centrală nucleară, miezul supraîncălzit al reactorului să topească podeaua betonată şi să avanseze către centrul Pământului, ajungând până la urmă în China.

în marină în privinţa reactoarelor nucleare era importanţa măsurilor de securitate.

— Adu traductorul lângă carenă! O să vedem dacă mai există supravieţuitori înăuntru.

— Da, domnule.

Electricianul acţionă comenzile braţului mecanic în timp ce Ames încerca să menţină neschimbată poziţia lui *Avalon.* Nici una din sarcini nu era uşoară. DSRV-ul oscila, aproape sprijinindu-se pe epavă. Dacă existau supravieţuitori, aceştia ar fi trebuit să se afle la postul de comandă sau la prova. La pupa n-ar fi putut supravieţui nimeni.

— Bun, avem contact.

Cei trei ascultau cu maximă atenţie, sperând să audă ceva. Meseria lor era să găsească nave scufundate şi să salveze supravieţuitorii şi, lucrând la rândul lor pe un submarin, îşi luau munca în serios.

— Poate că dorm.

Sublocotenentul acţionă sonarul de localizare. Undele de înaltă frecvenţă răsunară prin ambele nave. Sunetul ar fi trezit şi morţii, dar nu primiră nici un răspuns. Rezervele de aer de pe *Politovski* se epuizaseră cu o zi înainte.

— Asta e, şopti Ames.

Făcu manevrele de ridicare a navei în timp ce electricianul comanda retragerea braţului mecanic, căutând un punct în care să depună un *transponder*[38] de sonar. Aveau să se întoarcă atunci când vremea de la suprafaţă se va ameliora. Marina nu ar fi ratat această şansă de a inspecta un *Alfa*, iar *Glomar Explorer* stătea nefolosit undeva pe Coasta de Vest. Oare o să o reactiveze? Ames ar fi pariat că da.

— *Avalon*, *Avalon*, aici *Scamp* – vocea de la radio era distorsionată, dar inteligibilă, întoarceţi-vă imediat. Răspunde.

— *Scamp*, aici *Avalon.* Ne ridicăm acum.

Scamp tocmai fusese atenţionat de un mesaj ELF şi se ridicase pentru puţin timp la adâncimea periscopului pentru a primi un ordin de misiune FLASH.

— MERGEŢI CU TOATĂ VITEZA SPRE 33N 75 V.

Mesajul nu spunea şi de ce.

---

[38] Dispozitiv de marcare/identificare a locului şi a obiectului respectiv (n. red.).

Sediul CIA

— CARDINAL mai e cu noi, îi spuse Moore lui Ritter.

— Slavă Domnului, zise Ritter aşezându-se.

— E un semnal pe drum. De data asta nu şi-a mai riscat viaţa ca să ni-l aducă. Poate că statul în spital l-a speriat puţin. O să fac o altă ofertă ca să îl recuperăm.

— Iar?

— Bob, trebuie să facem o ofertă!

— Ştiu. Şi eu am trimis una acum câţiva ani, ştii şi tu. Ticălosul ăla bătrân nu vrea să se lase, pur şi simplu. Doar ştii cum e, unii tânjesc după aventură. Sau poate nu şi-a potolit încă furia... Tocmai m-a sunat senatorul Donaldson.

Donaldson era preşedintele Comisiei pentru Supravegherea Activităţii Serviciilor Secrete.

— Serios?

— Vrea să afle ce ştim noi despre ce se întâmplă. Nu vrea să creadă versiunea oficială cu misiunea de salvare şi e de părere că noi mai ştim şi altceva.

Judecătorul Moore se rezemă de spătarul fotoliului.

— Mă întreb cine i-a băgat în cap una ca asta.

— Mda. Am eu o idee pe care putem s-o punem la încercare. Cred că e şi timpul şi e o şansă de mâna întâi.

Cei doi înalţi funcţionari mai discutară încă o oră. Înainte ca Ritter să plece spre Capitoliu, aveau deja acordul preşedintelui.

Washington

Donaldson îl lăsă pe Ritter să aştepte în anticameră un sfert de oră în timp ce el citea ziarul. Voia ca Ritter să ştie care-i e locul. Observaţiile unor directori de la serviciile secrete despre scurgerile de informaţii din Senat redeschiseseră o rană mai veche pentru senatorul de Connecticut şi era important pentru oficialii numiţi şi civili să înţeleagă care era diferenţa dintre ei şi aleşii poporului.

— Regret că a trebuit să aştepţi, domnule Ritter, zise Donaldson fără să se ridice şi fără să-i întindă mâna.

— Nu-i nimic, domnule senator. Am profitat de ocazie şi am

mai citit o revistă. De obicei nu prea am timp, din cauza programului încărcat.

Amândoi au început să tatoneze terenul.

— Şi ce zici că pun la cale sovieticii?

— Domnule senator, înainte să abordăm acest subiect, trebuie să vă spun ceva. A trebuit să-l anunţ pe preşedinte despre întâlnirea noastră. Informaţiile pe care vi le ofer sunt doar pentru dumneavoastră şi nimeni altcineva nu trebuie să le mai afle. Dar absolut nimeni. Ordinele vin direct de la Casa Albă.

— Dar mai sunt şi alte persoane în Comisie, domnule Ritter.

— Domnule senator, dacă nu îmi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare, adăugă Ritter cu un zâmbet, nu pot să vă spun nimic. Aşa am primit ordin. Eu lucrez în executiv, domnule senator. Iar ordinele le primesc de la preşedintele ţării.

Ritter spera că reportofonul înregistra tot.

— De acord, spuse Donaldson fără tragere de inimă.

Era deranjat de toate restricţiile astea prosteşti, dar mulţumit să afle în sfârşit mai multe.

— Continuă!

— La drept vorbind, nu ştim exact ce se întâmplă, zise Ritter.

— A, deci m-ai pus să jur că păstrez secretul ca să nu mai spun nimănui chestia asta, că iarăşi CIA-ul n-are habar de ce se întâmplă?

— Am spus că nu ştim exact ce se întâmpla. Dar ştim câte ceva. Informaţiile noastre provin cu precădere de la israelieni şi o parte de la francezi. Din ambele surse am aflat că marina sovietică are probleme mari.

— Asta mi-am închipuit şi eu. Au pierdut un submarin.

— Cel puţin unul, dar nu asta e cheia problemei. După părerea noastră, cineva a jucat o festă conducerii Flotei Nordului. N-aş putea spune cu siguranţă, dar cred că polonezii au fost.

— De ce tocmai polonezii?

— Nu ştiu sigur, dar şi francezii şi israelienii au legături strânse cu polonezii şi, în plus, polonezii au neînţelegeri vechi cu sovieticii. Dar ştiu, sau cred că ştiu, că orice s-a întâmplat nu e opera unei agenţii de spionaj din vest.

— Şi ce se întâmplă până la urmă? întrebă Donaldson nerăbdător.

— Cel mai probabil e că a produs cineva un fals, posibil să fie chiar trei, cu scopul de a provoca haos în marina sovietică, iar situaţia a scăpat de sub control. Mulţi se zbat acum să-şi scape

pielea, din câte povestesc israelienii. Bănuiesc că au reuşit să schimbe ordinele de misiune ale unui submarin şi au redactat şi o scrisoare falsă din partea comandantului navei respective, în care ameninţa cu lansarea unor rachete. Partea de necrezut e că sovieticii au căzut în plasă, zise Ritter, apoi se încruntă. Poate că totuşi am înţeles noi greşit. Tot ce ştim cu siguranţă e că cineva, probabil polonezii, le-au întins o capcană de zile mari ruşilor.

— Dar nu noi, spuse Donaldson sarcastic.

— Nu, domnule senator, cu siguranţă! Dacă am fi încercat aşa ceva şi chiar dacă am fi reuşit, ceea ce era cu totul improbabil, ar putea să ne facă şi ei aceeaşi figură. Aşa încep războaiele şi ştiţi bine că domnul preşedinte n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Dar e posibil să fie cineva în CIA căruia nu-i pasă de ce crede preşedintele.

— În nici un caz nu în subordinea mea! Ar însemna să risc tot ce am. Chiar credeţi că am putea conduce o asemenea operaţiune şi după aceea să ne ascundem atât de bine? Ce Dumnezeu, domnule senator, mi-aş dori eu să se poată.

— Dar de ce tocmai polonezii şi de ce ei au fost capabili s-o facă?

— Am tot primit de ceva vreme informaţii despre un grup disident din spionajul lor, care nu prea îi au la inimă pe ruşi. Şi sunt o serie de motive posibile. E o aversiune bazată pe istoria lor, iar ruşii uită că polonezii sunt, întâi de toate, polonezi şi abia după aceea comunişti. Părerea mea e că e legat şi de papă, poate chiar mai mult decât de problemele cu legea marţială. Ştim sigur că vechiul nostru prieten, Andropov, a iniţiat o repunere în scenă a conflictului dintre Henry al II-lea şi Becket. Papa i-a adus Poloniei un prestigiu imens şi a făcut lucruri de care şi membrii de partid sunt mândri. Iar Ivan a venit şi a scuipat peste ţara lor şi după una ca asta ne mai întrebăm de ce sunt furioşi? Cât despre capacităţile lor, uneori se uită ce spionaj de excepţie au avut polonezii dintotdeauna. Ei sunt cei care au spart cifrul Enigma în 1939, nu britanicii. Sunt foarte eficienţi, din aceleaşi considerente ca israelienii. Ambii au duşmani şi la est şi la vest. Aşa se formează agenţi foarte buni. Ştim sigur că au mulţi oameni infiltraţi în Rusia, muncitori cu contract pe termen limitat care lucrează pentru Narmonov în schimbul sprijinului economic acordat ţării lor. Mai ştim şi că mulţi ingineri polonezi lucrează pe şantierele navale sovietice. Recunosc că e bizar, dar nici una din cele două ţări nu are o tradiţie maritimă adevărată,

dar polonezii construiesc o bună parte dintre navele comerciale sovietice. Şantierele lor sunt mult mai eficiente decât cele ruseşti şi în ultima vreme au furnizat sprijin tehnic, mai ales la controlul calităţii, şantierelor de construcţii navale.

— Deci spionajul polonez le-a jucat o festă sovieticilor, conchise Donaldson. Iar Gorşkov e unul dintre cei care au fost intransigenţi faţă de această intervenţie, nu?

— Aşa e, dar probabil că nu el era vizat. Scopul adevărat era să pună toată Moscova într-o postură stânjenitoare. Faptul că această operaţiune denigrează flota sovietică nu e semnificativ în sine. Obiectivul e să provoace un haos în structurile militare de conducere şi toate firele duc la Moscova. Ce mi-ar plăcea să ştiu exact ce s-a întâmplat acolo! Din câte ştim noi, operaţiunea pare o capodoperă, demnă să rămână în istorie. Încercăm să aflăm şi mai multe. La fel şi englezii, francezii şi israelienii. Benny Herzhog din Mossad e furibund. Israelienii au obiceiul să le mai întindă câte o capcană ca asta vecinilor lor, din când în când. Oficial au declarat că nu mai ştiu nimic altceva în afară de ce ne-au spus. Se poate. Dar să se fi furnizat polonezilor vreun ajutor tehnic. Greu de spus. Cert e că din punct de vedere strategic flota sovietică reprezintă o ameninţare pentru Israel. Dar avem nevoie de mai mult timp să studiem problema asta. Legătura cu Israelul a fost prea rapidă.

— Dar până la urmă nu ştiţi ce se întâmplă, ci doar cum a fost posibil şi de ce.

— Domnule senator, nu e deloc uşor. Mai acordaţi-ne puţin timp! Poate că deocamdată nici nu vrem să ştim mai mult. În concluzie, cineva a lansat o colosală dezinformare în rândurile flotei sovietice, cu implicaţii incredibile. Probabil că nu au vrut decât să-i sperie puţin, dar e clar că treaba a scăpat de sub control. Cum şi de ce s-a întâmplat nu ştim încă. Puteţi fi sigur însă că oricine a iniţiat operaţiunea se chinuieşte acum să şteargă orice urmă.

Ritter voia ca senatorul să înţeleagă bine.

— Dacă sovieticii află cine a făcut-o, reacţia lor o să fie urâtă, puteţi să fiţi sigur de asta. În câteva săptămâni poate o să aflu mai multe. Israelienii ne-au rămas datori pentru câteva lucruri şi în cele din urmă tot o să ne zică şi nouă.

— În schimbul a două avioane F-15 şi o companie de tancuri, spuse în treacăt Donaldson.

— Şi încă e un preţ mic.

— Dar dacă noi tot nu suntem implicaţi în toată treaba asta, ce atâta secretomanie?

— Mi-aţi dat cuvântul de onoare, domnule senator, îi reaminti Ritter. În primul rând, dacă e vreo scurgere de informaţii, ne-ar mai crede sovieticii că n-avem nici o legătură? Puţin probabil! Încercăm să disciplinăm puţin jocul spionajului. Vreau să zic că suntem adversari, dar să avem mai multe servicii de spionaj în conflict ar însemna să irosim prea multe forţe şi e periculos pentru ambele părţi. În plus, dacă aflăm vreodată ce şi cum s-a întâmplat, s-ar putea să vrem şi noi să folosim aceeaşi schemă.

— Motivele tale sunt contradictorii.

Ritter zâmbi.

— Aşa sunt şi regulile spionajului. Dacă aflăm cine a făcut-o, putem să folosim informaţia în avantajul nostru. Oricum, domnule senator, mi-aţi promis ceva şi eu îi voi raporta acest lucru domnului preşedinte când mă întorc în Langley.

— Foarte bine.

Donaldson se ridică. Discuţia era pe punctul de a se încheia.

— Sper că ne veţi ţine la curent.

— Asta e datoria noastră, domnule senator, zise Ritter ridicându-se şi el.

— Aşa e. Îţi mulţumesc că ai venit.

Nu au dat mâna nici de data asta.

Ritter ieşi pe hol fără să mai treacă prin anticameră. Se opri puţin să arunce o privire spre inima clădirii Hart. Îi aducea aminte de hotelul Hyatt din zonă. Contrar obiceiului său, coborî pe scări în loc să ia liftul. Cu puţin noroc, tocmai repurtase o victorie importantă. Maşina îl aştepta afară, aşa că îi spuse şoferului să-l ducă la sediul FBI.

— Nu e o operaţiune CIA? întrebă Peter Henderson, primul asistent al senatorului.

— Nu, eu îl cred, zise Donaldson. Nu e atât de inteligent să pună la cale aşa ceva.

— Nu înţeleg de ce preşedintele nu scapă de el, comentă Henderson.

— E drept, la ce fel de om e, poate-i mai bine că e incompetent, răspunse senatorul.

Când ajunse la birou, Henderson a coborât jaluzelele veneţiene, deşi soarele bătea în partea cealaltă a clădirii. După o oră, şoferul unui taxi Black White aflat în trecere privi în sus şi reţinu acest detaliu.

În seara respectivă, Henderson a lucrat până târziu. Clădirea Hart era aproape goală, dat fiind că majoritatea senatorilor erau plecaţi din oraş. Donaldson rămăsese pentru a rezolva câteva probleme personale şi ca să vadă ce se mai întâmplă. În calitate de preşedinte al Comisiei pentru Supravegherea Activităţii Serviciilor Secrete, avea în perioada asta mai multe îndatoriri decât şi-ar fi dorit. Henderson luă liftul şi coborî în holul principal, reprezentând imaginea perfectă a unui asistent de senator: costum gri din trei piese, geantă diplomat de piele, foarte scumpă, o frizură pe măsură şi mers grăbit. Ieşi din clădire şi un taxi Black White apăru după colţ, iar din el coborî cineva. Henderson urcă imediat.

— La Watergate, zise el.

Şi nu mai spuse nimic altceva decât după ce ajunseră la câteva străzi mai încolo.

Henderson avea o garsonieră modestă într-un imobil din complexul Watergate, o ironie a sorţii la care şi el se gândea de multe ori. Când ajunse la destinaţie, nu îi dădu bacşiş şoferului. O femeie urcase deja în maşină când el intra în casă.

— La Georgetown University, vă rog, zise ea.

Era o femeie tânără, cu părul roşcat şi cu un teanc de cărţi în mâini.

— Aveţi cursuri seara? o întrebă taximetristul uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Am examen, îi răspunse ea cu o urmă de nelinişte în glas. La psihologie.

— Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci când ai examen e să te relaxezi, o sfătui şoferul.

Agentul special Hazel Loomis făcu o mişcare greşită şi îi alunecară cărţile. Poşeta îi căzu pe jos.

— Fir-ar să fie! zise ea aplecându-se.

Când îşi ridică poşeta luă minireportofonul lăsat sub scaunul şoferului de un alt agent.

Într-un sfert de oră era la universitate. Drumul costă 3,85 dolari. Loomis îi dădu cinci dolari şoferului spunându-i să păstreze restul. Apoi traversă campusul şi se urcă într-un Ford care o transportă direct la clădirea Hoover. Câtă muncă să pregătească totul şi uite că mersese aşa de uşor!

— Mereu e uşor când îţi iese ursul în bătaia puştii, îi zise inspectorul care condusese cazul în timp ce coti la stânga, pe Pennsylvania Avenue. Problema e să afli întâi unde e ursul.

Pentagon

— Domnii mei, aţi fost convocaţi aici pentru că fiecare dintre dumneavoastră este un ofiţer de informaţii, cu experienţă în probleme legate de submarine şi de relaţiile cu ruşii, le spuse Davenport celor patru ofiţeri care erau acum în biroul lui. Am mare nevoie de ofiţeri cu calificarea dumneavoastră. Misiunea pe care v-o propun este pe bază de voluntariat. Poate să aibă un grad de risc considerabil, dar la momentul ăsta nu putem fi siguri. Ceea ce pot să vă spun este că o asemenea misiune e visul oricărui ofiţer din spionaj, un vis despre care nu va putea povesti niciodată nimănui. Dar noi suntem obişnuiţi cu asta, nu-i aşa? Davenport zâmbi, lucru care nu se întâmpla prea des. După cum se spune şi prin filme: iacă vreţi să fiţi implicaţi, bine; dacă nu, puteţi pleca în momentul ăsta şi n-o să mai vorbim despre asta niciodată. Cerem mult atunci când pretindem ca, fără să ştie în ce constă, cineva să îşi asume o misiune care ar putea fi periculoasă.

Bineînţeles că nici unul dintre cei de faţă nu plecă. Cei pe care îi chemase nu cedau aşa uşor. În plus, s-ar fi aflat cumva şi Davenport avea o memorie foarte bună. Erau profesionişti. Ceea ce compensa viaţa de militar şi un salariu mai mic decât ar fi putut câştiga în lumea reală era tocmai şansa puţin probabilă, dar reală, de a fi omorât.

— Vă mulţumesc. Cred că veţi fi de acord că merită.

Davenport se ridică şi îi înmână fiecăruia câte un plic maro.

— Veţi avea foarte curând şansa de a examina un submarin nuclear sovietic, pe dinăuntru!

Patru perechi de ochi clipiră la unison a uimire.

33N 75V

Submarinul american *Ethan Allen* se afla în zona de patrulare de mai bine de 30 de ore. Se deplasa descriind un cerc cu o rază de opt kilometri la o adâncime de 60 de metri. N-aveau nici un motiv să se grăbească. Submarinul avea o viteză suficientă cât să menţină direcţia, iar reactorul lui funcţiona la 10% din capacitate. Maistrul timonier dădea o mână de ajutor la

bucătărie.

— E prima oară când fac asta pe un submarin, zise unul dintre ofiţerii de pe *Allen* care făcea pe bucătarul şi bătea o omletă.

Maistrul timonier oftă imperceptibil. Ar fi trebuit să aibă la bord un bucătar de meserie, dar al lor era foarte tânăr şi toţi cei aflaţi acum pe navă aveau o vechime de cel puţin 20 de ani. Toţi erau tehnicieni, mai puţin maistrul timonier, care, într-o zi bună, reuşea să facă cel mult nişte pâine prăjită.

— Dumneavoastră obişnuiţi să gătiţi acasă?

— Mai gătesc uneori. Părinţii mei au avut un restaurant în Pass Christian. Asta-i omleta specială în stil Cajun, cum o făcea mama. Mare păcat că nu avem biban. Aş putea să fac nişte chestii tare bune cu un biban şi puţină lămâie. Dumneavoastră pescuiţi?

— Nu prea.

Micul grup de ofiţeri şi tehnicieni lucrau într-o atmosferă relaxată, iar maistrul timonier era obişnuit cu disciplina şi cu o ierarhie mai rigidă.

— Domnule comandor, pot să vă întreb ce naiba căutăm noi aici?

— Şi eu aş vrea să ştiu. În esenţă, aşteptăm ceva.

— Dar ce?

— Zău dacă ştiu. Vrei te rog să-mi dai cubuleţele de şuncă? Şi, dacă poţi, vezi ce mai face pâinea din cuptor. Ar trebui să fie gata de-acum.

New Jersey

Comandantul Eaton era uluit. Grupul lui de luptă se afla la 30 de kilometri sud de ruşi. Dacă nu ar fi fost întuneric, ar fi putut vedea structura semeaţă a lui *Kirov* decupată la orizont. Navele de escortă erau aşezate într-o singură linie dreaptă în faţa crucişătorului, trimiţând întruna semnale sonar în căutarea unui submarin.

De când aviaţia lansase atacul cu rachete de semnalizare, sovieticii erau foarte cuminţi, ceea ce era neobişnuit din partea lor. *New Jersey* şi navele din escortă ţineau permanent sub observaţie formaţia rusească şi două avioane Sentry o supravegheau la rândul lor pentru mai multă siguranţă. Redesfăşurarea de forţe a ruşilor făcuse ca grupul *Kirov* să cadă în sarcina lui Eaton. Lui îi convenea. Turelele principale erau

pregătite, tunurile erau încărcate cu proiectile de 305 milimetri, iar la centrul de coordonare al tragerii personalul era gata să intre în acţiune. La 45 de kilometri sud de ei se afla *Tarawa,* cu escadrilele de Harrier gata de zbor în cinci minute. Probabil că sovieticii ştiau, chiar dacă în ultimele două zile elicopterele lor antisubmarin nu se apropiaseră la mai puţin de opt kilometri de vreo navă americană. Bombardierele Bear şi Backfire care treceau pe deasupra capului înspre şi dinspre Cuba – erau puţine şi chiar şi acelea se întorceau în Rusia cât de repede puteau – probabil că raportau cu exactitate ce vedeau. Navele americane erau în formaţie de atac extinsă, rachetele de pe *New Jersey* şi de pe escortele lui primind permanent informaţii de la senzori. Iar ruşii le ignorau. Singurele lor emisii electronice erau radarele de navigaţie obişnuite. Destul de ciudat.

Nimitz ajunsese în raza de acţiune a aviaţiei, după ce parcursese în forţă 8 000 de kilometri, venind din Atlanticul de Sud; portavionul şi navele de escortă cu energie nucleară, *California*, *Bainbridge* şi *Truxton,* erau la numai 700 de kilometri sud şi în urma lor, la o jumătate de zi de marş pe mare, sosea grupul de luptă *America. Kennedy* era poziţionat la 800 de kilometri est de ei. Sovieticii trebuiau să ia în calcul pericolul pe care-l reprezentau regimentele de aviaţie de pe cele trei portavioane chiar în coasta lor şi de sutele de aparate cu baza pe uscat, care veneau dinspre sud trecând progresiv de la o bază la alta. Poate că asta era explicaţia pentru pasivitatea ruşilor.

Bombardierele Backfire erau preluate cu schimbul tocmai din Islanda, mai întâi de avioane Tomcat din regimentul de aviaţie de pe *Saratoga*, apoi de aparatele Phantom care operau din Maine şi care le-au lăsat apoi în grija unor Eagle şi Fighting Falcon, în timp ce ei coborau de-a lungul coastei spre sud, până în Cuba. Nu existau îndoieli în privinţa seriozităţii cu care Statele Unite tratau problema, deşi unităţile americane nu-i mai hărţuiau pe ruşi. Şi Eaton nu putea decât să se bucure că aşa stăteau lucrurile. Hărţuirea nu mai putea aduce nici un avantaj tactic şi, oricum, dacă ar fi fost nevoie, grupul lui de luptă putea să treacă de la pace la stare de război cam în două minute.

Imobilul Watergate

— Scuzaţi-mă, tocmai m-am mutat la parter şi încă nu mi-am

instalat telefon. Îmi permiteţi, vă rog, să dau un telefon de la dumneavoastră?

Lui Henderson nu-i trebui prea mult să se hotărască. Avea 1,60 metri, părul roşcat, ochii cenuşii, o fizionomie potrivită, un zâmbet seducător şi era îmbrăcată elegant.

— Sigur că da. Bine aţi venit la Watergate! Intraţi, vă rog.

— Mulţumesc. Eu sunt Hazel Loomis. Prietenii îmi spun Sissy, zise ea întinzându-i mâna.

— Peter Henderson. Telefonul e în bucătărie. Vă conduc imediat.

Era perfect. El tocmai pusese punct unei relaţii de durată cu una dintre secretarele senatorului. Şi amândurora le fusese destul de greu.

— Sper că nu vă deranjez. Nu aveaţi pe cineva în vizită, nu?

— Nu, eram singur cu televizorul. Aţi venit de curând în Washington? Viaţa de noapte nu e aşa grozavă aici. Cel puţin nu atunci când a doua zi trebuie să te duci la muncă. Dumneavoastră unde lucraţi? Înţeleg că sunteţi singură, nu?

— Exact. Lucrez la DARPA ca programator. Din păcate, nu prea pot să vă spun mai multe despre asta.

„Ia te uită! Numai veşti bune”, se gândi Henderson.

— Uite şi telefonul!

Loomis aruncă o privire de jur împrejur, ca şi cum ar fi evaluat cum sunt aranjate lucrurile. Apoi scoase din poşetă o monedă şi i-o întinse lui Henderson. Acesta izbucni în râs.

— Primul apel e gratis şi, sincer, puteţi să folosiţi telefonul meu oricând.

— Ştiam eu că o să fie mai drăguţ decât când stăteam în Laurel, zise ea formând numărul. Alo, Kathy? Sunt Sissy. Acum m-am mutat şi încă nu mi-am instalat telefon… A, un tip de aici a fost foarte amabil şi m-a lăsat să sun de la el… Bun, atunci ne vedem mâine la prânz. Pa, Kathy.

Loomis se mai uită o dată în jur şi spuse:

— Cine v-a decorat apartamentul?

— Eu singur. Am urmat cursuri de artă, la Harvard şi cunosc nişte magazine foarte drăguţe în Georgetown. Poţi să cheltuieşti destul de puţin dacă ştii de unde să cumperi.

— Mm, chiar că mi-ar plăcea să arate aşa şi la mine! Puteţi să-mi arătaţi şi restul casei?

— Sigur că da. Mai întâi dormitorul?

Henderson o spusese râzând, semn că nu are intenţii

necuviincioase, pe care bineînţeles că le avea, dar ştia să aibă răbdare în asemenea situaţii. Făcând turul casei, care dură câteva minute, Loomis se asigură că nu mai era nimeni înăuntru. După un minut, cineva ciocăni la uşă. Henderson bombăni ceva pe un ton prietenos.

— Sunteţi Pete Henderson? îl întrebă un bărbat îmbrăcat într-un costum sobru.

Henderson purta nişte blugi şi o cămaşă sport.

— Da, ce doriţi? întrebă el şi făcu un pas înapoi, bănuind despre ce era vorba.

Cu toate astea, rămase uimit de ceea ce urmă.

— Sunteţi arestat, domnule Henderson, zise Sissy Loomis arătându-i legitimaţia. Sunteţi acuzat de spionaj. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic şi aveţi dreptul la un avocat. Dacă renunţaţi la dreptul de a tăcea, tot ce veţi spune se înregistrează şi poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Dacă nu aveţi un avocat sau nu vă puteţi permite, vom avea grijă să fie numit un avocat care să vă reprezinte. Aţi înţeles ce drepturi aveţi, domnule Henderson?

Pentru Sissy Loomis, era primul caz de spionaj. Cinci ani se specializase în supraveghere pentru prevenirea furturilor bancare şi de multe ori jucase rolul de casieră şi lucrase cu un revolver Magnum 357 în sertarul pentru bani.

— Doriţi să renunţaţi la aceste drepturi?

— Nu, răspunse Henderson cu o voce iritată.

— Ba o să renunţaţi, n-aveţi grijă, îi zise inspectorul. O să vezi.

Se întoarse către ceilalţi agenţi care-l însoţeau.

— Întoarceţi pe dos tot apartamentul. Dar curat, domnii mei şi fără zgomot. Nu vrem să trezim pe nimeni. Dumneavoastră, domnule Henderson, o să mergeţi cu noi. Puteţi să vă schimbaţi hainele, dacă vreţi. Putem să tratăm problema mai uşor sau mai dur. Dacă ne promiteţi că veţi coopera, am putea renunţa la cătuşe. Dar dacă încercaţi cumva să fugiţi, mai bine vă luaţi gândul, vă spun eu.

Inspectorul lucra în FBI de 20 de ani şi niciodată nu scosese pistolul la mânie, pe când Loomis împuşcase mortal doi oameni. El era agent FBI de modă veche şi nu putea să nu se întrebe ce ar fi crezut domnul Hoover despre asta, ce să mai vorbim de noul lor director evreu.

Octombrie Roşu

Ramius şi Kamarov discutară câteva minute cu harta în faţă, trasând mai multe cursuri posibile înainte de a se decide asupra unuia. Echipajul nu dădea nici o atenţie discuţiei lor. Nimeni nu-i încurajase vreodată să ştie cum se lucrează cu hărţile. Comandantul se duse la peretele dinspre pupa şi ridică receptorul.

— Tovarăşe Melekin, spuse el şi aşteptă câteva secunde. Aici comandantul, au mai apărut probleme la reactor?

— Nu, tovarăşe comandant.

— Perfect. Ai grijă ca lucrurile să meargă în continuare încă vreo două zile, mai spuse Ramius şi închise.

Mai era jumătate de oră până la schimbarea cartului.

Melekin şi Kiril Surzpoi, subinginerul, lucrau în compartimentul maşinilor. Melekin supraveghea turbinele, iar Surzpoi – sistemele reactorului. Fiecare era ajutat de câte un miciman şi trei recruţi. Fiecare aparat de măsură, fiecare instrument din compartimentul maşinilor fusese inspectat şi unele chiar desfăcute complet şi reasamblate de cei doi ofiţeri superiori, ajutaţi de Valentin Bugaiev, geniul electronist de pe submarin care ţinea şi orele de educaţie politică pentru marinari. Recruţii din sala maşinilor erau cei mai speriaţi de pe navă. Toţi ştiau de presupusa contaminare; pe un submarin secretele nu rezistă prea mult. Pentru a le uşura sarcina, marinarii obişnuiţi făceau de cart cu rândul. Comandantul spunea că au ocazia să facă policalificarea în care el credea atât de mult. Membrii echipajului erau însă de părere că e un mod sigur de iradiere. Bineînţeles, disciplina era respectată. Şi asta, pe de-o parte, datorită încrederii oamenilor în comandantul lor, pe de alta, datorită instruirii. În cea mai mare parte, era vorba însă de conştiinţa că ar fi apărut mai multe probleme dacă nu-şi îndeplineau ordinele imediat şi cât mai entuziast.

— Tovarăşe Melekin, strigă Surzpoi, observ o fluctuaţie de presiune în circuitul principal, la aparatul numărul şase.

— Vin acum.

Melekin veni repede şi îi făcu semn micimanului să se dea la o parte când ajunse la panoul de comandă al căpitanului.

— Alte instrumente proaste! Celelalte indică valori normale. Nu-i ceva important, zise calm inginerul-şef, având grijă să-l audă toţi cei de faţă. Apoi toată echipa de supraveghere văzu cum inginerul-şef îi şopti ceva asistentului lui. Tânărul clătină

încet din cap, în timp ce cu amândouă mâinile acţiona diferite comenzi.

O sonerie puternică pe două tonuri şi un girofar roşu de alarmă se declanşară imediat.

— Opreşte reactorul! ordonă Melekin.

— Oprim reactorul, zise Surzpoi şi strivi butonul de oprire de urgenţă.

— Mergeţi la prova! le ordonă Melekin celorlalţi.

Toţi se executară fără ezitare.

— Tu de-acolo, cuplează alimentarea cu baterii la motoarele şenilei, acum!

Subofiţerul se grăbi să acţioneze comenzile necesare, înjurând că ordinul se schimbase. Totul dură 40 de secunde.

— Gata, tovarăşe ofiţer!

— Fugi!

Subofiţerul fu ultimul care ieşi din compartiment. Se asigură mai întâi că uşile erau închise înainte să alerge către postul de comandă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ramius cu o voce egală.

— Alarmă de radiaţie în compartimentul schimbătorului de căldură!

— Bine, mergi la prova şi fă un duş, tu şi ceilalţi care eraţi de cart.

Ramius îl bătu pe umăr pe miciman.

— Am mai avut şi înainte probleme de-astea. Membrii echipajului aşteaptă să iei decizii pentru ei.

Ramius ridică receptorul. A fost numai o fracţiune de secundă înainte să fie ridicat şi receptorul de la capătul celălalt al firului.

— Ce s-a întâmplat, tovarăşe?

Toţi cei din cabina de comandă urmăreau expresia comandantului în timp ce asculta răspunsul. Nu puteau decât să-i admire calmul desăvârşit. Alarmele de radiaţie răsunaseră în tot corpul navei.

— Perfect. Bateriile n-o să mai reziste prea multe ore, tovarăşe. Trebuie să ne ridicăm la adâncimea periscopului. Pregătiţi-vă să porniţi dieselul. Da, mai zise el şi închise.

— Tovarăşi, ascultaţi-mă bine, spuse Ramius cu o voce netulburată. A apărut o defecţiune minoră la sistemele de comandă ale reactorului. Alarma pe care aţi auzit-o nu semnala o scurgere de radiaţii, ci o problemă a sistemelor de comandă, ale reactorului. Tovarăşii Melekin şi Surzpoi au executat o închidere

de urgenţă a reactorului, dar el nu mai poate funcţiona cum trebuie fără aceste sisteme. Vom continua aşadar călătoria noastră cu motorul diesel. Pentru a preveni *orice* posibilitate de contaminare cu radiaţii, zona reactorului a fost izolată şi toate compartimentele, în primul rând cele de la maşini, vor fi ventilate cu aer de la suprafaţă când ne ridicăm. Kamarov, tu o să mergi la pupa să te ocupi de comenzile de aclimatizare. Eu preiau comanda.

— Am înţeles, tovarăşe comandant! zise Kamarov şi plecă imediat la pupa.

Ramius luă microfonul pentru a informa echipajul. Toţi aşteptau veşti. La prova, câţiva membri ai echipajului comentau în şoaptă că „minor” e un cuvânt care se foloseşte mult prea des şi că submarinele nucleare nu mergeau cu diesel şi nici nu ventilau aerul ridicându-se la suprafaţă fără un motiv serios.

După ce făcu un anunţ concis, Ramius dădu ordinele necesare pentru ridicarea submarinului la suprafaţă.

Dallas

— Pe mine unul mă depăşeşte, domnule, zise Jones clătinând din cap. Au încetat şi zgomotele reactorului, pompele au fost de mult oprite şi el merge cu aceeaşi viteză. Pe baterii, bănuiesc.

— Al naibii sistem de baterii au ei dacă reuşesc să meargă cu ditamai nava aşa repede, observă şi Mancuso.

— Şi eu am făcut nişte calcule pe tema asta acum câteva ore, spuse Jones ridicând o foaie să-i arate. Sunt pentru o navă din clasa *Taifun*, cu un coeficient destul de bun, aşa încât probabil nu e deloc exagerat.

— Unde ai învăţat să faci asta, Jonesy?

— Domnul Thompson s-a ocupat de chestiile de hidrodinamică. Partea de electricitate e destul de simplă. Poate că are ceva mai exotic, nişte celule de combustibil. Dacă merge cu baterii obişnuite, atunci înseamnă că are destulă energie electrică să asigure demarajul simultan al tuturor maşinilor din Los Angeles.

Mancuso clătină din cap.

— Nu poate să dureze prea mult.

Jones ridică o mână.

— Scârţâie carena... Se pare că se ridică puţin.

— Ridicaţi *schnorchel-ul*[39]*,* zise Ramius şi se uită prin periscop ca să vadă dacă se ridicase. Bun, nu sunt alte nave. Asta e o veste bună. Se pare că am scăpat de urmăritorii imperialişti. Ridică şi antena ESM. Hai să ne asigurăm că nu e nici un avion care să ne spioneze cu radarul!

— Liber, tovarăşe comandant.

Bugaiev regla antena ESM.

— Nu e nimic, nici măcar avioane de pasageri.

— Deci chiar am scăpat de şobolanii ăia, zise Ramius şi ridică din nou receptorul. Melekin, poţi să deschizi admisia principală şi să ventilezi compartimentul maşinilor, după care porneşte motorul diesel.

Nu trecu nici un minut şi toţi cei de la bord simţiră o vibraţie puternică în momentul în care porni imensul motor diesel al lui *Octombrie Roşu.* Tot aerul din compartimentul reactorului fu înlocuit cu aer de afară, cel contaminat fiind evacuat în mare.

Motorul continuă să vibreze încă două minute şi în toată nava oamenii aşteptau să audă schimbarea de regim care însemna că grupul electrogen a pornit şi că putea genera energie pentru încărcarea bateriilor. Dar nu porni. După încă 30 de secunde, se opri.

Telefonul de la postul de comandă începu să sune şi Ramius ridică imediat receptorul.

— Ce se întâmplă cu motorul diesel, tovarăşe inginer-şef? întrebă comandantul fără nici o introducere. Am înţeles. O să trimit pe cineva. Aha. Bine.

Ramius se uită în jur, zâmbind cu buzele subţiate şi fără pic de culoare. Tânărul inginer Sviadov stătea undeva în spatele camerei.

— Am nevoie de cineva care se pricepe la motoarele diesel ca să-l ajute pe tovarăşul Melekin.

— Eu am crescut la o cooperativă, zise Bugaiev. De mic mi-a plăcut să mă joc cu motoarele de pe tractor.

— Ar mai fi o problemă…

Bugaiev dădu din cap subtil.

---

[39] Tub care permite alimentarea cu aer de la suprafaţă a motoarelor diesel, în timp ce submarinul se află în imversiune (n. red.).

— Asta am înţeles, tovarăşe comandant, dar avem nevoie de diesel, nu-i aşa?

— O să ţin minte, tovarăşe, şopti Ramius.

— Atunci să-mi faceţi cinste cu nişte rom în Cuba, zise Bugaiev zâmbind îndrăzneţ. Sper să cunosc şi eu o tovarăşă cubaneză, preferabil una cu părul lung.

— Îmi permiteţi să vă însoţesc, tovarăşe? îl întrebă Sviadov cam agitat.

El tocmai intra de cart şi se apropia de compartimentul reactorului, când au dat peste el mai mulţi membri ai echipajului care fugeau de acolo.

— Hai mai întâi să vedem care este natura problemei, zise Bugaiev şi se uită spre Ramius aşteptând să încuviinţeze.

— Da, avem timp suficient. Bugaiev, te aştept să-mi raportezi personal în zece minute.

— Am înţeles, tovarăşe comandant.

— Sviadov, tu vei ocupa postul locotenentului, zise Ramius arătând spre consola antenei ESM. Şi profită de ocazie să mai înveţi câte ceva!

Locotenentul respectă ordinul. Comandantul părea foarte preocupat de ceva. Sviadov nu-l mai văzuse niciodată aşa.

A PAISPREZECEA ZI
JOI, 16 DECEMBRIE

Un elicopter Super Stallion

Zburau cu o viteza de 150 de noduri la 600 de metri deasupra mării întunecate. Elicopterul Super Stallion era destul de vechi. Construit pe la sfârşitul Războiului din Vietnam, primele lui misiuni au fost să cureţe câmpurile de mine din apropierea portului Hai Phong. Asta fusese prima lui sarcină, să tracteze o sanie acvatică şi să joace rolul unui dragor de mine. Acum aparatul Sikorski era folosit în alte scopuri, în principal la misiuni de transport greu la mare distanţă. Cele trei motoare cu turbină de deasupra fuzelajului asigurau o putere suficient de mare pentru a putea transporta un pluton de soldaţi cu echipament complet la o distanţă foarte mare.

În seara asta, pe lângă echipajul obişnuit de trei persoane, mai ducea patru pasageri şi o cantitate mare de combustibil în rezervoarele suplimentare. Pasagerii erau grupaţi în partea din spate a cabinei şi discutau între ei încercând să acopere zgomotul motoarelor. Conversaţia era foarte animată. Ofiţerii de informaţii îndepărtaseră pericolul misiunii lor – nu avea nici un sens să zăbovească prea mult asupra posibilităţii ăsteia – şi făceau speculaţii legate de ce ar putea găsi la bordul unui submarin rusesc. Fiecare lua în calcul şi poveştile care ar fi urmat după aceea şi considera că era mare păcat că nu vor putea să spună nimic. Cu toate astea, nici unul nu dădu glas acestui gând. Probabil c-ar fi putut să-i numere pe degete pe cei care vor afla toată povestea; ceilalţi nu puteau decât să vadă fragmente disparate care mai târziu ar fi putut fi integrate în cine ştie câte alte operaţiuni. Orice agent sovietic care încerca să afle în ce a constat această misiune s-ar fi trezit în faţa unui labirint cu pereţii albi.

Desfăşurătorul misiunii era destul de strâns. Elicopterul zbura pe un traseu special spre HMS *Invincible*, de unde aveau să-şi continue zborul spre *Pigeon* la bordul unui elicopter Sea King al Royal Navy. Absenţa aparatului Stallion de la aeroportul militar

din Oceana; pentru câteva ore va fi considerată o misiune de rutină.

Motoarele elicopterului funcţionau la regim maxim şi înghiţeau o cantitate enormă de combustibil. Aeronava era acum la 600 de kilometri de coasta americană şi mai avea de parcurs încă 120 de kilometri. Zborul către *Invincible* nu era direct, avea o traiectorie menită să-i înşele pe cei care i-ar fi urmărit pe radar. Piloţii erau obosiţi. Era cam mult să stai patru ore într-o carlingă înghesuită; în plus, se ştie că aeronavele militare nu prea se laudă cu un confort sporit pentru pasageri. Instrumentele de zbor străluceau roşu-stins. Cei doi piloţi erau atenţi la monitorizarea orizontului artificial; plafonul coborât de nori nu le permitea să-şi stabilească repere fixe, iar zborul de noapte deasupra apei avea efect hipnotizant. Totuşi nu era o misiune neobişnuită. Piloţii mai trecuseră prin asta în multe rânduri şi erau atenţi ca orice şofer pe o stradă alunecoasă. Era un pericol obiectiv, dar care făcea parte din rutina meseriei lor.

— Juliet 6, ţinta are direcţia 0-8-0, la o distanţă de 110 kilometri, îi informă Sentry.

— O fi crezând că ne-am rătăcit? protestă comandantul John Marcks prin staţie.

— Sunt din Air Force, îi răspunse copilotul. Nu prea se pricep la zborurile deasupra apei. Îşi închipuie că te pierzi dacă n-ai şosea.

— Hm, chicoti Marcks. Tu cu cine ţii diseară, la meciul cu Eagles?

— Cu Oilers. Pariez trei jumate.

— Şase jumate. Fundaşul lui Philly e încă rănit.

— Atunci cinci dolari. Te las mai moale.

Marcks zâmbi. Adora să parieze. În ziua în care Argentina atacase insulele Falklands îi întrebase pe toţi din escadrilă dacă voiau să parieze pe Argentina cu 7 puncte.

La nici un metru deasupra capetelor lor şi un metru în spate, motoarele funcţionau cu mii de rotaţii pe minut, pentru a acţiona cele şapte pale ale rotorului principal. Nu aveau de unde să ştie că în cutia de transmisie apăruse o fisură care se tot lărgea, chiar lângă arborele de alimentare cu ulei.

— Juliet 6, ţinta voastră tocmai a lansat un avion de vânătoare care să vă escorteze. Vă veţi întâlni în 8 minute. Se apropie dinspre ora 11.

— Ce drăguţ din partea lor! zise Marcks.

Harrier 2-0

Locotenentul Parker pilota un Harrier care urma să-l escorteze pe Super Stallion. Pe scaunul din spate al avionului din Royal Navy stătea un sublocotenent. Scopul lui real nu era să escorteze elicopterul până la *Invincible,* ci să verifice încă o dată dacă erau submarine sovietice care ar fi putut să-l observe pe Super Stallion în timpul zborului şi să se întrebe unde se ducea.

— Activitate în apă? întrebă Parker.

— Nimic.

Sublocotenentul se ocupa de sistemul de detecţie în infraroşu, cu care baleie toată zona din stânga şi din dreapta traiectoriei lor. Nici unul din cei doi nu ştia ce se întâmplă, deşi amândoi făcuseră o serie de erori privind deplasarea portavionului lor pe oceanul agitat.

— Încearcă să găseşti elicopterul, zise Parker.

— Stai puţin… Uite-l. Chiar la sud de noi.

Sublocotenentul apăsă pe un buton şi ecranul pilotului se aprinsese. Imaginea termică ilustra puternic motoarele de deasupra aeronavei în centrul unor lumini verzi mai slabe, punctele calde ale rotorului.

— Harrier 2-0, aici Sentry Ecou. Ţinta voastră este la 30 de grade faţă de voi, la 35 de kilometri, terminat.

— Recepţionat. Îl vedem şi noi cu infraroşii. Mulţumim, terminat, mai zise Parker. Al naibii de util e Sentry-ul ăsta.

— Sikorski merge cu toată viteza. Ia uită-te la semnătura termică!

Super Stallion în acel moment cutia de transmisie cedă. Instantaneu, litrii de lubrifiant expulzaţi se transformară într-un nor unsuros în spatele rotorului şi angrenajele delicate începură să se gripeze. Un semnal luminos de alarmă se aprinse la tablourile de bord. Marcks şi copilotul se aplecară în acelaşi timp să oprească alimentarea tuturor celor trei motoare. Nu mai avură timp suficient. Transmisia se gripă, iar forţa celor trei motoare o rupse în bucăţi. Urmă un fel de explozie. Piese smulse trecură prin carlingă şi distruseră toată partea din faţă a aparatului. Din cauza cuplului rotorului, Stallion se roti violent şi apoi se prăbuşi. Doi dintre ocupanţii cabinei din spate care-şi desfăcuseră centurile de siguranţă, fură proiectaţi în faţă.

— *MAY DAY, MAY DAY*[40]. Aici Juliet 6, strigă copilotul în radio.

Corpul comandantului Marcks se prăbuşi peste panoul de bord, cu o pată de culoare închisă la ceafă.

— Ne prăbuşim, ne prăbuşim. *MAY DAY, MAY DAY!*

Copilotul încerca să mai facă ceva. Rotorul principal abia se mai rotea, mult prea încet. Decrabotarea automată care ar fi trebuit să îi permită să intre în autorotaţie şi să asigure un minim de control nu funcţiona. Toate comenzile deveniseră inutile, iar aparatul se îndrepta vertiginos spre oceanul întunecat. Mai erau 20 de secunde până la impact. Copilotul se lupta cu comenzile pentru a recăpăta controlul elicopterului. Când a reuşit, a fost prea târziu.

Harrier 2-0

Pentru Parker nu era prima oară când vedea oameni murind. El însuşi curmase o viaţă când lansase o rachetă Sidewinder spre un avion de vânătoare argentinian Dagger. Nu îi făcuse deloc plăcere. Dar acum era şi mai rău. Sub ochii lui, motorul exterior al lui Super Stallion explodă într-o jerbă de scântei. Aparatul nu ardea propriu-zis, dar asta nu schimba mare lucru pentru pasageri. Se concentră într-un efort de voinţă pentru a ridica botul elicopterului şi acesta se înălţă puţin, dar nu suficient. Stallion izbi violent suprafaţa apei. Fuzelajul se rupse de la mijloc. Partea din faţă se scufundă imediat, în timp ce partea din spate se mişcă greoi, ca o cadă înainte să înceapă să se umple cu apă. Din imaginea sistemului în infraroşu, nici unul dintre ocupanţi nu reuşi să scape, să se salveze de scufundare.

— Sentry, Sentry, ai văzut ce s-a întâmplat? Terminat.

— Suntem pe recepţie, Harrier. Chiar acum chemăm o misiune de salvare. Poţi să mai rămâi în zonă?

— Da, pot să mai stau, zise Parker verificând rezervele de combustibil. Încă 9-0 minute… rămân aici.

Parker coborî botul avionului şi aprinse farurile de aterizare. În acelaşi timp a pornit şi sistemul video cu intensificare de lumină.

— Ai văzut, Ian? îl întrebă el pe colegul din spate.

— Cred că s-a mişcat ceva.

— Sentry, Sentry, e posibil să fie un supravieţuitor în apă. Spune-i lui *Invincible* să trimită încoace un Sea King imediat. Mă

[40] Semn internaţional de pericol (n.red.)

apropii să verific. Vă ţinem la curent.

— Recepţionat, Harrier 2-0. Comandantul vostru a anunţat că un elicopter a decolat deja. Terminat.

Aparatul Sea King al Royal Navy a sosit 25 de minute mai târziu. Un paramedic în costum de scafandru a sărit imediat în apă pentru a-i pune o vestă de salvare unicului supravieţuitor. Nu existau alţii, nici epava, numai o pată lucioasă de combustibil care se evapora în aerul rece. Un al doilea elicopter continuă căutarea, în timp ce primul se grăbea să se întoarcă la portavion.

Invincible

Ryan urmărea de pe punte cum medicii aduceau targa la insulă. Imediat apăru şi un marinar cu o servietă în mână.

— Îi aparţine, domnule. Este locotenent-comandor şi îl cheamă Dwyer şi-a fracturat un picior şi câteva coaste. Starea lui e destul de gravă, domnule amiral.

— Mulţumesc, îi răspunse White luând servieta. E vreo şansă să mai avem şi alţi supravieţuitori?

Marinarul clătină din cap.

— Foarte puţin probabil, domnule amiral. Elicopterul s-a scufundat ca un bolovan.

Apoi, întorcându-se spre Ryan, mai zise:

— Îmi pare foarte rău, domnule.

— Mulţumesc, zise el.

— Norfolk în legătura radio, domnule amiral, spuse un ofiţer de la transmisiuni.

— Hai să mergem, Jack.

Amiralul îi dădu servieta şi îl conduse la cabina de comunicaţii.

— Elicopterul s-a prăbuşit. Avem un supravieţuitor de care ne ocupăm chiar acum, comunică Ryan prin staţie.

Pentru o clipă se făcu linişte.

— Cine e?

— Se numeşte Dwyer. A fost transportat imediat la infirmerie, domnule amiral. E în stare gravă. Oricare ar fi fost misiunea sa, trebuie reconsiderată.

— Recepţionat. Terminat, zise amiralul Blackburn.

— Oricare ar fi soluţia pentru care optăm, observă amiralul White, este necesar să acţionăm rapid. Trebuie să trimitem elicopterul nostru pe *Pigeon* peste două ore şi să se întoarcă

înainte să apună soarele.

Ryan ştia exact ce presupuneau toate astea. Nu erau decât patru oameni în larg care ştiau şi ce se întâmplă şi care puteau şi să intervină. Iar el era singurul american dintre ei. *Kennedy* era prea departe. *Nimitz* ar fi mai aproape, dar asta presupunea să fie informat prin radio şi Washingtonul nu agrea posibilitatea asta. Singura variantă viabilă era să constituie un alt grup de agenţi şi să-l trimită acolo. Dar timpul presa.

— Să deschidem servieta, domnule amiral. Trebuie să văd care era planul lor.

În timp ce se îndreptau spre cabina lui White cerură ajutorul unui mecanic, ce se dovedi a fi un lăcătuş foarte priceput.

— Of, Doamne! oftă Ryan în timp ce citea conţinutul dosarului. Veniţi să vedeţi.

— Păi e o schemă inteligentă, zise el după câteva minute.

— E interesantă în orice caz, susţinu Ryan. Mă întreb cine-i geniul care a conceput aşa ceva. Va trebui să mă ocup eu de asta. Dar voi cere permisiunea Washingtonului să iau cu mine câţiva ofiţeri.

După zece minute erau din nou în cabina de comunicaţii. White îi dăduse afară pe toţi.

Jack vorbi la telefon prin canalul codat. Amândoi sperau din tot sufletul că mecanismul de protecţie funcţiona cum trebuie.

— Vă aud foarte bine, domnule preşedinte. Aţi aflat ce s-a întâmplat cu elicopterul.

— Da, Jack, mare păcat. Va trebui să le ţii locul.

— Da, domnule, mă aşteptam la asta.

— Nu pot să îţi ordon s-o faci, dar ştii cât e de important. Eşti de acord să te implici?

Ryan închise ochii şi răspunse:

— Afirmativ.

— Îţi sunt recunoscător, Jack.

„Normal că-mi eşti recunoscător.”

— Domnule preşedinte, am nevoie de aprobarea dumneavoastră să iau cu mine nişte ajutoare, câţiva ofiţeri britanici.

— Doar unul, zise preşedintele.

— Domnule preşedinte, am nevoie de mai mult de atât.

— Unul singur.

— Am înţeles. Plecăm într-o oră.

— Ştii ce trebuie să faci, da?

— Da, domnule. Supravieţuitorul avea ordinele la el. Le-am citit deja.

— Succes, Jack.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Terminat.

Jack închise canalul de satelit şi se întoarse către amiralul White.

— Numai o dată, o singură dată să se ofere omul voluntar şi-o să vadă el pe naiba.

— Eşti speriat? întrebă White, care nu părea deloc amuzat.

— Bineînţeles că sunt. Îmi permiteţi să iau un ofiţer de-al dumneavoastră cu mine? Dacă se poate, unul care să vorbească rusa. Ştiţi ce înseamnă asta.

— Să vedem. Vino!

După cinci minute erau din nou în cabina lui White şi aşteptau să vină patru ofiţeri. Toţi erau tineri locotenenţi sub 30 de ani.

— Domnilor, începu amiralul, dânsul este comandorul Ryan. Are nevoie de un ofiţer care să-l însoţească voluntar într-o misiune importantă. Nu vă putem spune în ce constă şi e posibil să presupună un oarecare grad de risc. Aţi fost chemaţi pentru că toţi ştiţi limba rusă. Asta e tot ce vă pot spune.

— O să vorbim cu un submarin rusesc? întrebă vesel cel mai în vârstă. Eu sunt omul pe care-l căutaţi. Sunt licenţiat în rusă şi prima mea misiune a fost la bordul submarinului nuclear *Dreadnought.*

Ryan ezită un moment în faţa responsabilităţii morale de a-l accepta înainte să-i spună în ce se implică. Făcu un gest de încuviinţare şi White le făcu semn celorlalţi că pot pleca.

— Jack Ryan, zise el întinzându-i mâna.

— Owen Williams. Despre ce e vorba?

— Submarinul se numeşte *Octombrie Roşu…*

— Krasnîi Oktiabr, zise şi Williams zâmbind.

— Care încearcă să dezerteze în Statele Unite.

— Da?! De-asta ne-am tot plimbat de colo-colo. Foarte drăguţ din partea comandantului lor. Cât de siguri suntem că asta vor?

Ryan îi explică în câteva minute detaliile informaţiilor de până atunci.

— I-am transmis instrucţiunile prin semnale Morse şi pare să fi acceptat să intre în joc. Dar nu vom şti cu siguranţă decât când vom ajunge la bord. Se ştie că dezertorii se răzgândesc uşor, mult mai des decât ţi-ai putea imagina. Tot mai vrei să vii?

— Cum să pierd o asemenea şansă? Şi cum ajungem la bordul

submarinului mai exact, domnule comandor?

— Spune-mi Jack. Sunt din CIA, nu din marina militară, îi spuse el, apoi îi destăinui planul lor.

— Grozav. Am timp să-mi iau nişte lucruri?

— Cu condiţia să te întorci în zece minute, îi răspunse White.

— Am înţeles, domnule.

Williams salută şi ieşi.

White vorbi la telefon:

— Trimite-l la mine pe locotenentul Sinclair.

Amiralul îi explică lui Ryan că acesta este comandantul detaşamentului de infanterie marină pe *Invincible.*

— Poate că ai avea nevoie şi de un alt prieten alături.

Celălalt prieten era un pistol automat FN de 9 milimetri, cu un încărcător de rezervă şi toc de umăr, ceea ce-l făcea aproape invizibil sub haină. Rupseră şi arseră ordinele misiunii înainte să plece.

Amiralul White îi însoţi pe Ryan şi pe Williams pe puntea de zbor. Se opriră lângă uşă în timp ce motoarele elicopterului Sea King se trezeau la viaţă.

— Succes, Owen, zise White strângându-i mâna tânărului, care salută şi plecă.

— Transmiteţi-i complimentele mele soţiei, domnule amiral, îi spuse Ryan în timp ce dădeau mâna.

— Cinci zile şi jumătate de drum de aici până Anglia. Probabil că o s-o vezi înaintea mea. Ai grijă de tine, Jack.

Ryan zâmbi strâmb.

— De la evaluarea pe care am făcut-o la CIA mi se trage, nu? Dacă nu mă înşel, e vorba de o călătorie de plăcere, cu condiţia să nu se prăbuşească elicopterul cu mine.

— Îţi stă bine în uniformă, Jack.

Ryan fu luat prin surprindere. Salută şi el milităreşte aşa cum fusese învăţat la Quantico.

— Vă mulţumesc, domnule amiral. Pe curând.

White îl urmări cu privirea până urcă în elicopter. Mecanicul de bord închise uşile şi imediat motoarele lui Sea King începură să vuiască. Elicopterul se ridică în lateral câţiva metri înălţime, apoi vira la stânga şi după o scurtă coborâre luă altitudine îndreptându-se spre sud. În mai puţin de un minut, forma întunecată, fără lumini de zbor, dispăru.

33N 75 V

La câteva minute după miezul nopţii, *Scamp* şi *Ethan Allen* se întâlniră. Submarinul de atac se poziţionă la 1 000 de metri în spatele bătrânului submarin nuclear şi împreună începură să descrie un cerc larg, în timp ce operatorii sonar ascultau cum se apropie un vas cu motor diesel, nava americană *Pigeon.* Acum trei dintre piesele jocului erau la locul lor. Mai lipseau trei.

Octombrie Roşu

— Nu avem altă soluţie, zise Melekin. Trebuie să continui să lucrez la diesel.

— Lasă-ne şi pe noi să te ajutăm, spuse Sviadov.

— Voi ce ştiţi despre pompele de combustibil de la motorul diesel? îi întrebă Melekin obosit, dar amabil. Nu, tovarăşe. Surzpoi, Bugaiev, mă descurc şi singur. N-are rost să vă expuneţi şi voi. Revin cu un raport într-o oră.

— Îţi mulţumesc, tovarăşe, îi răspunse Ramius şi închise microfonul. Călătoria asta a fost într-adevăr dificilă. Acte de sabotaj. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată în toată cariera mea pe submarine! Dacă nu reuşim să reparăm dieselul… Bateriile nu mai ţin decât câteva ore şi reactorul are nevoie de o revizie completă şi de verificarea siguranţei în funcţionare. Vă jur, tovarăşi, dacă îl găsesc pe ticălosul care ne-a făcut asta…

— N-ar trebui să cerem ajutor? îl întrebă Ivanov.

— Când suntem atât de aproape de Coasta de Est şi când e posibil ca un vas imperialist să ne urmărească iar? Ce fel de „ajutor” crezi c-am primi, hm? Tovarăşi, poate că problema noastră nu e deloc un accident, v-aţi gândit la asta? Poate că am devenit pioni într-un joc ucigaş, zise el clătinând din cap. Americanii nu trebuie sub nici o formă să pună mâna pe submarinul ăsta!

Sediul CIA

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, domnule senator, iertaţi-mă că v-am trezit aşa devreme, îl întâmpină judecătorul Moore pe Donaldson de la uşă şi-l invită să intre în biroul lui spaţios. Îl cunoaşteţi pe domnul director Jacobs, nu-i aşa?

— Sigur că da. Care-i motivul pentru care s-au adunat aici dis-de-dimineaţă atâţia oameni importanţi din CIA şi FBI? întrebă Donaldson zâmbind.

Era un semn bun. Să fii la conducerea Comitetului era mai mult decât o funcţie, era de-a dreptul plăcut, era grozav să fi unul dintre puţinii oameni care ştiau totul.

Cea de-a treia persoană din încăpere, Ritter, îl ajuta pe un al patrulea să se ridice de pe un scaun cu spătar înalt care nu-i permisese să vadă cine e acolo. Era Peter Henderson, constată Donaldson surprins. Costumul asistentului său era şifonat şi individul arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Sentimentul că totul era bine şi frumos se stinse brusc.

Judecătorul Moore deveni uşor neliniştit.

— Îl cunoaşteţi, desigur, pe domnul Henderson.

— Ce înseamnă asta? întrebă Donaldson cu o voce mai calmă decât s-ar fi aşteptat ceilalţi.

— M-aţi minţit, domnule senator, îi zise Ritter. Mi-aţi promis că nu veţi destăinui nimănui ce v-am spus ieri, deşi ştiaţi foarte bine că-i veţi spune acestui domn…

— Nu i-am spus nimic.

— … Care-i transmitea mai departe unui agent KGB, continuă Ritter. Emil, te rog, continuă tu.

Jacobs puse pe masă ceaşca de cafea.

— Îl urmărim pe domnul Henderson de ceva vreme. Contactul lui ne-a pus în încurcătură. Unele lucruri sunt prea evidente. Mulţi din Washington merg acasă cu taxiul în fiecare zi. Contactul lui Henderson era un şofer de taxi. Până la urmă ne-am dat seama.

— Am aflat de domnul Henderson chiar de la dumneavoastră, domnule senator, îi spuse Moore, apoi îi explică mai detaliat. Acum câţiva ani aveam un agent foarte bun în Moscova, un colonel din Forţele de Rachete Strategice. Ne-a furnizat informaţii foarte bune timp de cinci ani şi tocmai ne pregăteam să-l scoatem din ţară împreună cu familia. Ştii că aşa procedăm; nu poţi să ai aceeaşi agenţi la nesfârşit, iar ăstuia chiar îi eram datori. Dar am făcut greşeala să divulg numele lui comisiei pe care-o conduceţi. După o săptămână, omul nostru dispăruse pur

şi simplu. A fost în cele din urmă împuşcat, se înţelege. Soţia lui şi cele trei fiice au fost trimise în Siberia. Din informaţiile pe care le avem, se pare că trăiesc într-o tabără de tăietori de lemn la est de Urali. Condiţiile tipice, fără apă curentă, cu mâncare mizerabilă şi fără servicii medicale şi, din moment ce sunt familia unui trădător dovedit, vă imaginaţi ce iad îndura zilnic. Un om bun a fost omorât şi o familie a fost distrusă. Încercaţi să vă gândiţi la asta, domnule senator! Este o poveste adevărată, cu oameni adevăraţi. La început n-am ştiut unde s-a produs scurgerea de informaţii. Suspectul eraţi dumneavoastră şi încă unul, doi, aşa că am dat informaţii false fiecăruia dintre membrii comitetului. A durat şase luni, timp în care numele dumneavoastră a apărut de mai multe ori. După aceea domnul Jacobs i-a verificat pe toţi angajaţii dumneavoastră. Emil, te rog.

— Când Henderson era redactor la *Crimson,* revista Universităţii Harvard, în 1970, a fost trimis în campusul universitar din Kent să facă un reportaj. Vă amintiţi, desigur, de „Zilele furiei”, de după incursiunea în Cambogia şi de intervenţia gărzii naţionale. Şi eu am fost implicat atunci, aşa a vrut providenţa. Fireşte că lui Henderson i s-a întors stomacul pe dos. Asta e de înţeles. Dar nu şi reacţia lui. Când a absolvit şi a început să lucreze pentru dumneavoastră, a început să discute cu prietenii lui, foşti militanţi de stânga, despre slujba lui. Aşa a ajuns la un contract oferit de ruşi, prin care cereau nişte informaţii. Era în timpul bombardamentului de Crăciun şi chiar nu i-a plăcut deloc. Le-a dat informaţiile. La început erau lucruri mai puţin importante, chestii pe care oricum le puteau afla din ziar după câteva zile. Aşa se întâmplă întotdeauna. Ei au pus momeala şi el a început să muşte. Bineînţeles, abia după câţiva ani au tras de fir şi el nu a mai putut să scape. Ştim toţi care-s regulile jocului.

Ieri i-am pus în taxi un reportofon. Aţi fi uimit dacă aţi afla cât de simplu a fost. Şi agenţii devin mai neatenţi cu timpul, ca noi toţi. Pe scurt, sunteţi înregistrat când promiteaţi că nu veţi mai spune nimănui ce aţi aflat şi îl avem pe casetă şi pe Henderson cum toarnă informaţiile la nici trei ore mai târziu unui agent KGB. Dumneavoastră nu aţi încălcat nici o lege, domnule senator, Henderson da. A fost arestat aseară, la ora 9. Sub acuzaţia de spionaj avem şi dovezi cu care s-o susţinem.

— N-am ştiut nimic despre toate astea, zise Donaldson.

— Nici nu ne-am imaginat c-aţi fi ştiut, îi răspunse Ritter.

Donaldson se întoarse către asistentul lui.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

Henderson nu răspunse nimic. Se gândea să-i spună ce rău îi părea, dar cum putea să explice ce simţea? Sentimentul murdar că era agent pentru o ţară străină se suprapunea cu plăcerea de-a fi păcălit o legiune de spioni ai guvernului. Când a fost prins, toate aceste sentimente s-au redus la teama de ce va urma şi uşurarea că acum totul se terminase.

— Domnul Henderson a fost de acord să lucreze pentru noi, îi veni Jacobs în ajutor. Mai exact, imediat ce vă încheiaţi cariera de senator.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Donaldson.

— Sunteţi în Senat de cât timp? De 13 de ani, dacă nu mă înşală memoria, zise Moore.

— Doriţi să vedeţi cum reacţionez la tentativele de şantaj, observă senatorul.

— Şantaj? făcu Moore cu braţele deschise. Ce Dumnezeu, domnule senator, domnul director Jacobs v-a spus deja că nu aţi încălcat nici o lege şi aveţi cuvântul meu de onoare că nu va exista o scurgere de informaţii din CIA în legătură cu toate astea. Acum nu mai depinde de noi dacă domnul Henderson va fi găsit vinovat sau nu. „Asistentul unui Senator e acuzat de înaltă trădare. Senatorul Donaldson declară că nu ştia nimic de activitatea asistentului său.”

După o pauză, Jacobs continuă:

— Domnule senator, Universitatea din Connecticut v-a oferit un post de profesor universitar la Catedra de ştiinţe politice. De ce nu-l acceptaţi?

— Altfel Henderson merge la închisoare! Vreţi să-l am eu pe conştiinţă?

— E clar că nu va mai putea lucra pentru dumneavoastră, după cum e clar şi că va bate la ochi dacă va fi dat afară după atâţia ani de muncă exemplară în slujba dumneavoastră. Dacă, pe de altă parte, vă veţi hotărî să nu mai fiţi o persoană publică, nu va fi deloc surprinzător dacă n-o să mai poată găsi o slujbă la fel de importantă în subordinea altui senator. Şi uite-aşa o să se angajeze în sfera finanţelor, unde o să aibă acces în continuare la tot felul de informaţii secrete. Numai că de acum înainte, preciză Ritter, noi o să hotărâm care secrete o să ajungă la ruşi şi care nu.

— Nu exista prescriere pentru faptele de spionaj, sublinie

Jacobs.

— Dacă o să afle sovieticii… începu Donaldson şi se opri.

Până la urmă ce-i păsa lui? Nu-i păsa nici de Henderson, nici de cine ştie ce rus născocit. Trebuia să-şi salveze imaginea şi să minimizeze pierderile.

— Aţi câştigat, domnule judecător.

— Mă gândeam c-o să vedeţi lucrurile la fel ca şi noi. Îl voi informa pe preşedinte. Vă mulţumesc din nou că aţi venit, domnule senator. Domnul Henderson o să ajungă mai târziu la lucru azi. Să nu vă pară rău de el, domnule senator. Dacă o să intre-n joc de partea noastră, în câţiva ani poate chiar îl lăsăm în pace. N-ar fi prima oară, dar trebuie să merite şansa asta. La revedere, domnule senator.

Henderson va intra în joc. Alternativa era să-şi petreacă restul vieţii într-o închisoare de maximă securitate. După ce ascultă caseta cu discuţia lui din taxi, recunoscu totul în faţa unui stenograf şi a unei camere de filmat.

Pigeon

Călătoria până la *Pigeon* fu lipsită de evenimente, slavă Domnului. Nava de salvare cu carenă de catamaran avea la pupa o platformă pentru elicoptere, iar aparatul lui Royal Navy stătu la punct fix câteva clipe la jumătate de metru deasupra ei, cât săriră jos Ryan şi Williams. Cei doi fură conduşi imediat pe punte, în timp ce elicopterul se întoarse cu zgomot spre nord-est, înapoi acasă.

— Bine aţi venit la bord! spuse amabil comandantul. De la Washington mi s-a spus că îmi aduceţi nişte ordine. Doriţi o cafea?

— Aveţi cumva şi ceai? întrebă Williams.

— Probabil c-o să găsim nişte ceai.

— Să mergem undeva unde putem discuta liniştiţi.

Dallas

Urma să intre în scenă *Dallas*. Alertat de o transmisiune ELF, Mancuso ridicase nava la adâncime periscopică pentru un scurt interval de timp, noaptea. Apoi decripta manual, în cabina sa,

cuprinzătorul mesaj EYES ONLY[41]. Decriptările nu erau punctul său forte şi Mancuso avu nevoie de o oră să termine mesajul în timp ce Chambers preluă comanda submarinului şi îl readuse pe urmele contactului de mai devreme. Un marinar care trecea pe lângă cabina comandantului auzi din interior o înjurătură spusă printre dinţi. Când Mancuso ieşi din cabină, avea un zâmbet mulţumit. Nici la jocurile de cărţi nu se pricepea.

Pigeon

Pigeon era unul din cele două vase moderne concepute pentru operaţiunile de salvare a submarinelor, care puteau localiza şi puteau ajunge la un submarin nuclear scufundat suficient de repede încât să salveze echipajul. Era dotat cu o multitudine de echipamente sofisticate, dintre care cel mai important era minisubmarinul *Mystic.* Locul acestuia era între cele două carene catamaran ale lui *Pigeon.* Avea şi un sonar 3D de putere mică, folosit mai mult ca baliză, în timp ce *Pigeon* descria cercuri la câţiva kilometri sud de *Scamp* şi *Ethan Allen*. Două fregate din clasa *Perry* operau la 25 de kilometri nord, în echipă cu trei avioane Orion pentru curăţarea zonei.

— *Pigeon*, aici *Dallas*, verificăm transmisia radio. Terminat.

— *Dallas*, aici *Pigeon.* Vă auzim foarte bine. Terminat.

— Pachetul a ajuns. Terminat.

— Domnule comandant, pe *Invincible* am comunicat folosind semnale luminoase. Ştiţi să mânuiţi un proiector? întrebă Ryan.

— Să particip şi eu? Serios?

Planul era destul de simplu, chiar nostim. Era evident că *Octombrie Roşu* voia să dezerteze. Exista posibilitatea ca toţi cei de la bordul navei să ceară azil politic – variantă puţin probabilă totuşi. Planul prevedea să-i evacueze de pe *Octombrie Roşu* pe toţi cei care ar fi vrut să se întoarcă în Rusia, apoi să însceneze explozia submarinului cu una dintre încărcăturile puternice de sabordare despre care se ştia că le are la bord orice navă rusească.

Cei rămaşi la bord vor duce nava spre nord-vest, la Pamlico Sound, unde vor aştepta ca toată flota sovietică să plece, convinsă că *Octombrie Roşu* a fost scufundat şi având echipajul gata s-o confirme. Ce ar fi putut să nu meargă bine? O mie de

---

[41] STRICT SECRET! Citeşte şi distruge! (n. red.).

lucruri.

Octombrie Roşu

Ramius se uită prin periscop. Singura navă vizibilă era *Pigeon,* deşi antena ESM îi raporta că există activitate radar de suprafaţă spre nord, unde patrulau două fregate. Aşadar acesta era planul lor. Urmări semnalul luminos şi traduse mesajul în gând.

Spitalul militar din Norfolk

— Vă mulţumim c-aţi venit, domnule doctor, îi spuse ofiţerul de informaţii, care ocupase biroul administratorului de la spital. Am înţeles că pacientul nostru s-a trezit.

— Cam acum o oră, îi confirmă Tait. A rămas conştient vreo 20 de minute. Acum doarme.

— Asta înseamnă că o să supravieţuiască?

— E un semn bun, în orice caz. A fost destul de coerent, de unde rezultă că nu i-a fost afectat creierul. Îmi făceam griji în legătură cu asta. Trebuie să recunosc că acum are şanse reale, dar cazurile de hipotermie îţi fac surprize neplăcute când te aştepţi mai puţin. Starea puştiului e gravă, asta nu s-a schimbat.

Tait făcu o pauză.

— Aş vrea să vă întreb ceva. De ce ruşii nu se bucură deloc?

— Ce vă face să spuneţi una ca asta?

— Nu e greu de observat. În afară de asta, Jamie a găsit în echipă un doctor care înţelege rusa şi l-am pus să se ocupe şi el de caz.

— De ce nu m-aţi anunţat şi pe mine?

— Nici ruşii nu ştiu. A fost o decizie medicală. Ţine de etică să ai în preajmă un doctor care ştie limba pacientului.

Tait zâmbi, mândru că s-a gândit singur la această tactică, respectând în acelaşi timp şi regulamentul militar şi deontologia medicală. Apoi scoase din buzunar o fişă medicală.

— Oricum, numele pacientului este Andre Katiskin. E bucătar, aşa cum bănuiam şi e din Leningrad. Nava lui se numea *Politovski.*

— Complimentele mele, domnule doctor.

Ofiţerul îşi arătă aprecierea faţă de iniţiativa lui Tait şi nu

putea să nu se întrebe cum se face că amatorii erau aşa de inspiraţi când îşi băgau nasul unde nu le fierbea oala.

— Şi până la urmă de ce sunt ruşii aşa nefericiţi? întrebă Tait, care nu primise încă un răspuns. Şi de ce nu aţi trimis chiar dumneavoastră pe cineva sus? Aţi ştiut de la început, nu-i aşa? Aţi ştiut de pe ce navă e şi aţi ştiut şi de ce s-a scufundat… Aşa că, dacă ei voiau cel mai mult să afle de pe ce navă era şi dacă nu le-a plăcut ce au aflat, asta înseamnă că le-a dispărut încă un submarin aici?

Sediul CIA

Moore ridică receptorul:

— James, vino aici imediat şi adu-l şi pe Bob!

— Ce s-a întâmplat, Arthur? întreba Greer un minut mai târziu.

— Am primit informaţii de ultimă oră de la CARDINAL, zise Moore dându-le celor doi câte o fotocopie după mesajul lui. Cât de repede putem să transmitem mai departe mesajul?

— Să-l transmitem acolo? Un elicopter ar ajunge acolo în cel puţin două ore. Trebuie să le parvină mai repede, insistă Greer.

— Totuşi nu putem să-l punem în pericol pe CARDINAL şi cu asta basta. Redactează un mesaj şi pune pe cineva din marină sau din aviaţie să-l ducă personal.

Nici lui Moore nu-i plăcea soluţia, dar n-aveau de ales.

— O să dureze prea mult! obiectă Greer ridicând vocea.

— Şi mie mi-e simpatic puştiul, James. Dar nu ajutăm pe nimeni dacă stăm aici şi vorbim. Trebuie să acţionăm.

Greer plecă din birou înjurând ca un bătrân marinar ce era.

Octombrie Roşu

— Tovarăşi, ofiţeri şi marinari de pe *Octombrie Roşu*, vă vorbeşte comandantul navei.

Marinarii observară că Ramius le vorbea cu o voce joasă. Panica iscată cu câteva ore înainte ajunsese acum în pragul unei revolte.

— Eforturile noastre de a repara motoarele au eşuat. Bateriile sunt pe terminate. Suntem prea departe de Cuba pentru a cere ajutorul şi *Rodina* nu ne poate ajuta. Nu avem energie electrică

nici măcar pentru a menţine în funcţiune sistemele de regenerare a aerului mai mult de câteva ore. Nu avem altă posibilitate decât să abandonăm nava. Nu e întâmplător faptul că o navă americană e acum atât de aproape şi se oferă să ne ajute. Vă spun eu ce s-a întâmplat, tovarăşi. Un spion imperialist ne-a sabotat nava şi au aflat ce ordine avem. Ne aşteaptă, tovarăşi, ne aşteaptă şi speră să-şi pună mâna murdară pe nava noastră. Dar n-o să reuşească! Echipajul va ieşi la suprafaţă. N-o să ni-l ia pe *Octombrie Roşu!* Eu şi ofiţerii superiori vom rămâne la urmă să detonăm încărcătura de sabordare. Adâncimea apei e de 5 000 de metri aici. N-o să pună mâna pe submarinul nostru. Toţi membrii echipajului, mai puţin cei care sunt de cart, să se adune la pupa. Asta e tot ce am avut de spus.

Ramius se uită de jur împrejur în postul de comandă.

— Am pierdut, tovarăşi. Bugaiev, trimite mesajele necesare la Moscova şi navei americane. După aceea să coborâm la 100 de metri adâncime. N-o să le lăsăm nici cea mai mică şansă de a ne lua nava. Îmi asum răspunderea pentru această... ruşine! Nu uitaţi ce vă spun, tovarăşi. Vina îmi aparţine în totalitate.

Pigeon

— Am primit semnalul SSS, zise radiooperatorul.

— Domnule Ryan, aţi mai fost vreodată pe un submarin? îl întrebă Cook.

— Nu, sper totuşi că e mai sigur decât să zbori cu avionul, încercă el să glumească.

În realitate, era foarte speriat.

— Păi atunci hai să mergem pe *Mystic.*

Mystic

Micul submarin de salvare DSRV consta de fapt în trei sfere metalice sudate împreună, cu o elice, acoperit de jur împrejur de un bordaj metalic exterior care să asigure protecţia porţiunilor expuse la presiuni mari. Ryan intră primul, urmat de Williams. Acolo găsiră scaune pe care se aşezară răbdători. Trei marinari erau deja la post.

Mystic era gata de misiune. La comandă, macaraua lui Pigeon

coborî submarinul în apa liniştită. Acesta începu imediat să se scufunde, fără ca motoarele electrice să facă cel mai mic zgomot. Sonarul său localiză imediat submarinul rusesc, la o jumătate de kilometru şi la o adâncime de 90 de metri. Echipajului i se spusese că e o misiune de salvare obişnuită. Erau profesionişti. În numai zece minute, *Mystic* se afla deasupra sasului de evacuare de la prova submarinului nuclear.

Elicele orientabile l-au poziţionat cu grijă şi un tehnician a verificat dacă tunelul de cuplare se îmbinase cum trebuie. Apa din tunelul de trecere dintre *Mystic* şi *Octombrie Roşu* a fost evacuată brusc într-un compartiment de joasă presiune din DSRV. Astfel s-a asigurat etanşarea legăturii dintre cele două nave şi apa rămasă a fost pompată afară.

— Cred că acum mingea e în terenul vostru, îi spuse locotenentul dirijându-l pe Ryan către trapă din partea inferioară a tunelului de trecem.

— Aşa se pare, îi răspunse Ryan sprijinindu-se pe un genunchi şi lovind de câteva ori cu pumnul în metalul trapei.

Nici un răspuns. Atunci încercă o mişcare de răsucire. Se auziră alte trei lovituri drept răspuns şi Ryan răsuci roata de blocare din mijlocul trapei. Când ridică puţin capacul, văzu un altul sub el, deja deschis. Urma încă unul, perpendicular, care era închis. Ryan trase aer în piept şi coborî scara din cilindrul vopsit în alb, urmat de Williams. După ce ajunse jos, Ryan ciocăni în ultima trapă.

Octombrie Roşu

Acesta se deschise imediat.

— Domnilor, sunt comandorul Ryan, din U.S. Navy. Vă putem ajuta cu ceva?

Interlocutorul lui era un bărbat mai scund şi mai îndesat decât el. Avea trei stele pe epoleţi, o colecţie impresionantă de decoraţii pe piept şi o dungă lată aurie la mânecă. Aşadar, aşa arăta Marko Ramius…

— Vorbiţi ruseşte?

— Nu, domnule comandant. Cu ce fel de probleme vă confruntaţi?

— Avem o scurgere masivă la reactor. Nava este contaminată în întregime de la postul de comandă până la pupa. Trebuie s-o

evacuăm.

Când auzi cuvintele „scurgere” şi „reactor”, Ryan simţi cum îl trece un fior. Îşi aminti ce convins fusese că scenariul lui era corect. Pe uscat, la sute de kilometri, într-un birou confortabil, înconjurat de prieteni – sau, în orice caz, de oameni care nu-i erau duşmani. Privirile persoanelor aflate de faţă erau ucigătoare.

— O, Doamne! Atunci să trecem la treabă! Putem să transportăm 25 de oameni o dată.

— Staţi puţin, domnule comandor Ryan. Ce se va întâmpla cu oamenii mei? întrebă tare Ramius.

— Vor fi trataţi ca oaspeţi, bineînţeles. Dacă au nevoie de consultaţii medicale, le vor primi imediat. Vom parcurge procedurile necesare cât mai repede, să se poată întoarce în Uniunea Sovietică. Doar nu credeaţi că-i băgăm la închisoare.

Ramius mormăi ceva şi se întoarse să vorbească în rusă cu ceilalţi. În elicopter, pe când veneau de pe *Invincible*, Ryan şi Williams căzură de acord să nu spună de la început că locotenentul ştia rusa, iar Williams purta acum uniforma americană. Nici unul nu-şi făcea probleme că vreunul dintre ruşi va observa diferenţa de accent.

— Tovarăşe Petrov, i se adresă Ramius, dumneavoastră veţi merge cu primul grup. Să îi supravegheaţi, tovarăşe doctor! Să nu-i lăsaţi pe americani să li se adreseze în particular şi nici să nu permiteţi ca vreunul să se depărteze de grup. Veţi aborda un comportament corect, nici mai mult, nici mai puţin!

— Am înţeles, tovarăşe comandant.

Ryan îl urmărea pe Petrov cum număra oamenii când ieşeau prin bocaport şi urcau scara. Când terminară, Williams verifică mai întâi trapa lui *Mystic* şi apoi cel din sasul de evacuare al lui *Octombrie Roşu.* Ramius trimise un miciman pentru o verificare suplimentară. Apoi auziră cum se decupla DSRV-ul şi se îndepărta.

Tăcerea care urmă fu lungă şi apăsătoare. Ryan şi Williams stăteau într-un colţ al compartimentului, iar Ramius şi oamenii lui în celălalt. Lui Ryan îi amintea de anii de liceu, când fetele şi băieţii se adunau în grupuri separate, între care păstrau distanţa. Când un ofiţer scoase o ţigară, încercă să spargă gheaţa.

— Îmi daţi şi mie o ţigară, vă rog?

Borodin scutură pachetul şi din el ieşi pe jumătate o ţigară. Ryan o luă şi Borodin i-o aprinse cu un băţ de chibrit.

— Mulţumesc. M-am lăsat de fumat, dar când stau sub apă într-un submarin cu reactorul defect.. Sper că nu e periculos, nu?

Primul contact al lui Ryan cu ţigările ruseşti nu a fost prea fericit. Tutunul negru, de proastă calitate, îi dădea ameţeli, lăsând un iz înţepător în jurul lor, unde mirosea deja a transpiraţie, varză şi ulei de motor.

— Cum se face că eraţi în zonă? întrebă Ramius.

— Ne îndreptam către coasta Virginiei, domnule comandant. S-a scufundat un submarin rusesc acolo săptămâna trecută.

— Da? întrebă Ramius, admirând versiunea lor oficială. Un submarin sovietic?

— Da, domnule. Nava făcea parte din clasa pe care noi o numim *Alfa.* Asta e tot ce ştiu sigur până acum. Au găsit un supravieţuitor care e acum la spitalul militar din Norfolk. Îmi permiteţi să vă întreb cum vă numiţi?

— Marko Alexandrovici Ramius.

— Eu sunt Jack Ryan.

— Owen Williams, zise şi celălalt şi dădură mâna pe rând.

— Aveţi familie, domnule Ryan? îl întrebă Ramius.

— Da, domnule comandant. Sunt însurat, am un băiat şi o fată. Dumneavoastră?

— Nu, nu am familie.

Apoi se întoarse şi îi zise ceva în rusă unui subofiţer.

— Mergi tu cu următorul grup. Ai auzit ce instrucţiuni i-am dat tovarăşului doctor?

— Da, tovarăşe comandant! îi răspunse tânărul.

Deasupra se auzeau motoarele electrice ale lui *Mystic.*

Imediat urmă zgomotul metalic al tunelului care se fixă pe sasul de evacuare. Nu trecuseră decât 40 de minute de când plecaseră, dar parcă ar fi trecut o săptămână. „Dumnezeule mare şi dacă reactorul chiar era defect?” se întreba Ryan.

Scamp

La trei kilometri şi jumătate de acolo, *Scamp* se oprise lângă *Ethan Allen.* Cele două submarine făcură schimb de mesaje. Operatorul sonar de pe *Scamp* observase că trecuseră trei submarine în ultima oră. *Pogy* şi *Dallas* se aflau acum între *Octombrie Roşu* şi celelalte două submarine americane, iar operatorii sonarelor urmăreau atent orice interferenţă şi orice

vas care ar fi putut trece prin preajmă. Zona de transfer era destul de departe de ţărm să evite traficul de coastă, tancurile petroliere şi vasele comerciale, dar nu aveau siguranţa că nu va apărea vreun vas izolat.

Octombrie Roşu

Când cel de-al treilea grup de marinari porni sub comanda locotenentului Sviadov, un bucătar de la capătul rândului a plecat, spunând că vrea să-şi ia casetofonul pentru care strânsese bani luni în şir. Nimeni nu observă că nu se mai întoarse, nici chiar Ramius. Marinarii, inclusiv micimanii cu experienţă, se înghesuiau să iasă de pe submarin. Nu mai rămăsese decât un grup pregătit de plecare.

Pigeon

La bordul lui *Pigeon,* marinarii sovietici erau duşi direct în careu, la masă. Americanii îi urmărea pe colegii lor ruşi îndeaproape, dar fără să spună nimic. Ruşii găsiră masa pusă, cu pâine prăjită, şuncă, ouă şi cafea. Petrov era bucuros. Nu era greu să supraveghezi nişte oameni cât timp aceştia mâncau ca nişte lupi flămânzi. Ajutaţi de un subofiţer care făcea pe translatorul, mai cerură nişte şuncă şi primiră din belşug. Bucătarii aveau ordin să-i îndoape pe ruşi cât puteau. Aşa erau toţi ocupaţi cu ceva şi nu observară un elicopter venit de pe uscat care debarcă 20 de oameni, unul dintre ei îndreptându-se imediat spre punte.

Octombrie Roşu

— Ultimul grup, murmură Ryan ca pentru el.

Mystic venise din nou. Ultimul transport durase o oră. Când s-au deschis trapele, locotenentul de pe DSRV a coborât la ei.

— Următorul transport o să mai întârzie, să trăiţi. Bateriile ni s-au cam consumat. Se reîncarcă în 90 de minute. E vreo problemă?

— Vom face cum spuneţi dumneavoastră, îi răspunse Ramius.

Apoi traduse şi pentru oamenii lui şi îi ordonă lui Ivanov să se ocupe de următorul grup.

— Ofiţerii superiori vor rămâne ultimii. Avem o sarcină de îndeplinit.

Ramius făcu o pauză, apoi strânse mâna tânărului ofiţer şi-i spuse:

— Dacă se întâmplă ceva, să transmiţi la Moscova că ne-am făcut datoria.

— Aşa voi face, tovarăşe comandant, spuse Ivan cu o voce gâtuită de emoţie.

Ryan urmărea marinarii care plecau. Mai întâi s-a închis capacul de pe *Octombrie Roşu,* apoi cel de pe *Mystic.* După un minut, s-a auzit iar zgomotul metalic şi minisubmarinul s-a ridicat. Auzi motoarele electrice şi cum se îndepărtează rapid şi simţi că pereţii vopsiţi în verde îl sufocă. Era înspăimântător şi-n avion, dar măcar acolo aerul nu ameninţa să te strivească. El era sub apă, la 450 de kilometri de ţărm, în cel mai mare submarin din lume, cu numai zece oameni la bord care puteau să-l manevreze.

— Domnule comandor Ryan, îi spuse Ramius luând poziţia de drepţi, eu şi ofiţerii mei cerem azil politic în Statele Unite... Şi vă oferim acest mic cadou, zise el făcând un semn către pereţii de oţel.

Ryan îşi pregătise deja răspunsul:

— Domnule comandant, în numele preşedintelui Statelor Unite, am onoarea să vă accept cererea. Bine aţi venit în lumea liberă, domnilor!

Nici unul dintre cei de faţă nu ştia că staţia de la bord era pornită. Indicatoarele luminoase erau deconectate de mai multe ore. Mai în faţă cu două compartimente, bucătarul îi asculta spunându-şi că avusese dreptate să rămână la urmă, regretând pe de altă parte că nu se înşelase. „Şi acum ce-i de făcut?” se întreba el. Trebuia să-şi facă datoria. Suna destul de simplu, dar îşi va aminti el exact cum trebuia procedat până la capăt?

— Nu ştiu ce-aş putea să vă spun, mai zise Ryan dând mâna cu fiecare. Aţi reuşit. E incredibil, dar aţi reuşit!

— Scuzaţi-mă, domnule comandant, zise Kamarov. Ştiţi cumva limba rusă?

— Din păcate, nu. Dar ştie locotenentul Williams, aici de faţă. În locul meu ar fi trebuit să fie un grup de ofiţeri care ştiau toţi ruseşte, dar elicopterul lor s-a prăbuşit în mare ieri-seară.

William le traducea. Patru dintre ofiţerii ruşi nu ştiau engleza.

— Şi acum ce se va întâmpla?

— Peste câteva minute, un fost submarin nuclear va exploda la trei kilometri de aici. Un vechi submarin american. Presupun că le-aţi spus oamenilor dumneavoastră că veţi saborda submarinul. Doamne fereşte, sper că nu le-aţi dezvăluit adevăratele dumneavoastră intenţii.

— Ca să izbucnească un război pe nava mea? zise Ramius râzând. Nu, domnule Ryan. Şi după aceea?

— Când toată lumea va fi convinsă că *Octombrie Roşu* s-a scufundat, o să mergem în Golful Ocracoke şi o să aşteptăm. Navele americane *Dallas* şi *Pogy* ne vor escorta. Nava poate fi condusă numai de cei rămaşi?

— Cei care au rămas aici pot să conducă orice navă din lume! zise Ramius, mai întâi în limba rusă.

Oamenii lui au zâmbit.

— Şi credeţi că marinarii noştri nu vor şti ce s-a întâmplat cu noi?

— Exact. De pe *Pigeon* o să se vadă o explozie subacvatică. Nu au de unde să ştie că nu e unde cred ei, nu? Ştiţi că flota sovietică are foarte multe nave în apropierea coastei americane în momentul ăsta? După ce pleacă, atunci o să vedem unde putem să păstrăm cadoul ăsta pe termen lung. Nu ştiu unde o să fie. Oamenii dumneavoastră, fireşte, sunt oaspeţii noştri. Mulţi americani o să vrea să discute cu dumneavoastră. Deocamdată, fiţi siguri că veţi fi trataţi foarte bine, mai bine decât v-aţi putea imagina.

Ryan era sigur că fiecare va primi o sumă considerabilă din partea celor de la CIA. Nu le-a spus nimic, pentru că nu voia să-i insulte după un asemenea act de curaj. A fost destul de surprins când a citit că persoanele care cer azil politic rareori se aşteaptă să primească bani, în orice caz nu-i cer aproape niciodată.

— Şi cum rămâne cu educaţia politică? întrebă Kamarov.

Ryan izbucni în râs:

— Domnule locotenent, cineva din personalul nostru o să vă ia deoparte şi o să vă explice cum merg lucrurile în ţara noastră. O să dureze vreo două ore. După aceea, puteţi să ne spuneţi imediat unde greşim. Dacă toţi ne spun asta, de ce n-aţi face-o şi dumneavoastră? Dar nu pot să mă ocup eu acum de educaţia politică. Deşi, poate nu mă credeţi, o să vă facă plăcere, probabil chiar mai mult decât mie. Eu n-am trăit niciodată într-o ţară care

nu era liberă şi poate nu ştiu să apreciez cum trebuie ce am aici. Deocamdată, cred că aveţi de lucru.

— Aşa este, zise Ramius. Dar veniţi, noii mei tovarăşi, o să vă punem şi pe dumneavoastră la treabă.

Ramius îl conduse pe Ryan printr-un şir de uşi etanşe. După câteva minute se aflau în compartimentul rachetelor, o sală mare, în care douăzeci şi şase de cilindri de culoare verde-închis se înălţau între cele două punţi. Scopul final al unui submarin nuclear cu 200 de focoase termonucleare. Ameninţarea conţinuta de această incintă îţi zbârlea părul. Nu erau nişte concepte abstracte, ci erau obiecte reale. Pasarela pe care mergeau era un grilaj, în timp ce puntea inferioară era solidă. După ce traversară compartimentul şi apoi încă unul, ajunseră la postul de comandă, în submarin era o linişte stranie; Ryan înţelegea acum de ce toţi marinarii erau superstiţioşi.

— Staţi aici, îi spuse Ramius arătându-i locul timonierului din stânga cabinei.

Ryan observă manşa asemănătoare cu aceea a avioanelor şi un set de instrumente.

— Ce trebuie să fac? întrebă Ryan aşezându-se.

— Veţi conduce submarinul, domnule comandor. N-aţi mai făcut-o până acum?

— Nu, domnule comandant. N-am mai fost niciodată pe un submarin.

— Dar sunteţi ofiţer în marină?

Ryan clătină din cap:

— Nu. Sunt agent CIA.

— CIA? rosti acronimul, de parcă ar fi fost otrăvitor.

— Ştiu, ştiu, făcu Ryan dezarmat şi se rezemă cu capul de cârmă. Ne spun Forţele din Umbră. Domnule comandant, forţa din umbră din faţa dumneavoastră probabil c-o să se scape pe ea înainte să scăpăm de toată povestea asta. Eu lucrez la birou şi credeţi-mă că nu-mi doresc nimic mai mult decât să ajung acasă la soţia şi la copiii mei. Dacă aveam minte, rămâneam în Annapolis şi-mi vedem de cărţile la care scriu.

— Scrieţi cărţi? Cum adică?

— Domnule comandant, eu sunt de profesie istoric. Mi s-a propus acum câţiva ani să lucrez în CIA ca analist. Ştiţi ce înseamnă asta? Că agenţii îmi furnizează tot felul de date şi eu trebuie să văd ce înseamnă. Am intrat în încurcătura asta incredibilă din greşeală. Pe dracu’, normal că nu mă credeţi, dar

aşa e. Oricum, am scris nişte cărţi de istoria marinei militare.

— Ia spuneţi-mi nişte titluri, îi ceru Ramius.

— *Options and decisions*[42], *Doomed Eagles*[43] şi una care o să apară la anul *Fighting Sailor*[44], o biografie a amiralului Halsey. Prima carte tratează bătălia din Golful Leyte. A fost publicată o recenzie în *Morskoi Sbornk,* din câte mi s-a spus. Analiza deciziile tactice luate în timpul luptei. Ar trebui să fie câteva exemplare la biblioteca Academiei Frunze.

Ramius tăcu pentru câteva clipe.

— A, o ştiu. Am citit-o parţial. Dar vă înşelaţi, domnule Ryan. Halsey a acţionat prosteşte.

— O să vă descurcaţi foarte bine în ţara noastră, domnule comandant. Deja sunteţi critic literar. Domnule Borodin, pot să vă cer încă o ţigară?

Borodin îi aruncă un pachet nou şi chibrituri. Ryan îşi aprinse o ţigară. Era oribilă.

Avalon

Cea de-a patra cursă a lui *Mystic* către submarinul rusesc era un semnal pentru *Ethan Allen* şi *Scamp* să intre în acţiune. *Avalon* înainta câteva sute de metri către bătrânul submarin nuclear. Comandorul adunase deja oamenii în compartimentul torpilelor. Peste tot pe navă fuseseră deschise toate bocaporturile, uşile şi trapele. Unul dintre ofiţeri li se alătură celorlalţi. În urma lui se vedea un fir negru care ducea la fiecare dintre bombele de la bord. Îl conectă la un dispozitiv de detonare cu cronometru.

— Totul e pregătit, domnule comandant.

Octombrie Roşu

Ryan îl urmări pe Ramius ordonând oamenilor lui să-şi ia în primire posturile. Majoritatea plecară la pupa, să se ocupe de maşini. Ramius avu eleganţa să dea ordinele în engleză, repetându-le apoi în rusă pentru cei care încă nu înţelegeau noua

[42] Variante şi decizii (n. tr.).
[43] Vulturii blestemaţi (n. tr.).
[44] Soldatul din marina militară (n. tr.).

lor limbă.

— Kamarov şi Williams, mergeţi la prova şi blocaţi toate uşile etanşe! apoi îi explică lui Ryan: Dacă se întâmplă ceva, ceea ce nu e cazul, nu avem suficienţi oameni să facă reparaţii. Aşa încât închidem ermetic toată nava.

Lui Ryan i se păru logic. Îşi puse o ceaşcă goală drept scrumieră pe tabloul de bord. În cabina de comandă nu rămăseseră decât el şi Ramius.

— Când trebuie să plecăm? întrebă Ramius.

— Când sunteţi gata, domnule. Trebuie să ajungem în Golful Ocracoke când e mareea înaltă, cam la opt minute după miezul nopţii. Avem şanse să reuşim?

Ramius se uită pe hartă.

— Fără probleme.

Kamarov îl conduse pe Williams prin cabina de comunicaţii, de lângă postul de comandă. Lăsară în urmă uşa etanşă deschisă şi merseră la prova, până în compartimentul rachetelor. Acolo coborâră pe o scară şi traversară puntea inferioară până la peretele despărţitor dinspre prova. Trecură de mai multe uşi spre compartimentele cu provizii, verificând pe fiecare dacă uşa este închisă şi asigurată. Când ajunseră aproape de prova, urcară pe o altă scară spre compartimentul torpilelor, închizând uşa în urma lor şi apoi merseră spre pupa prin depozitul de torpile şi cuşetele echipajului. Amândoi încercau un sentiment straniu la bordul unei nave fără echipaj şi făcură totul fără grabă. Williams se uita atent în fiecare compartiment, iar Kamarov îi răspundea la întrebări. Locotenentului îi făcea plăcere să îi răspundă în limba lui. Amândoi erau nişte ofiţeri foarte buni şi împărtăşeau un romantic sentiment de ataşament faţă de profesia lor. În ceea ce-l privea, Williams era impresionat de *Octombrie Roşu* şi i-a şi spus-o de mai multe ori. O serie de detalii mărunte s-au bucurat de o atenţie deosebită. Puntea era acoperită cu dale. Toate uşile etanşe aveau pe margine garnituri groase de cauciuc. Aproape că nu făceau nici un zgomot în timp ce se plimbau dintr-o parte în alta să verifice etanşeitatea şi era evident că n-au fost vorbe goale când s-a hotărât ca submarinul să fie cu adevărat silenţios.

William traducea în ruseşte o poveste marinărească în momentul în care deschiseră uşa spre puntea superioară a compartimentului rachetelor. Intrând după Kamarov, îşi aduse aminte că lăsaseră aprinse luminile puternice de pe plafonul compartimentului cu proiectile. Sau se înşela?

Ryan încerca să se relaxeze şi nu prea reuşea. Scaunul nu era deloc confortabil şi îi veni în minte o glumă despre cum se modela noul om sovietic – cu scaunele de pe avioanele de pasageri care transformau orice individ într-un contorsionist în poziţii imposibile. La pupa, ofiţerii din sala maşinilor începuseră alimentarea reactorului. Ramius vorbi prin staţie cu inginerul-şef chiar înainte ca sunetul sistemului de răcire al reactorului să devină asurzitor, începând să producă aburi pentru turbine.

Ryan ridică brusc capul. Avu impresia că simţi sunetul înainte ca urechea să-l perceapă. Un fior îl fulgeră înainte să conştientizeze semnificaţia zgomotului pe care-l auzise.

— Ce-a fost asta? întrebă automat, dar ştiind deja răspunsul.

— Ce anume? îl întrebă Ramius, care era la trei metri mai în spate şi asculta zgomotul şenilei care pornise în sfârşit.

Un huruit se răspândi în tot corpul navei.

— Am auzit o împuşcătură, ba nu, erau mai multe.

Ramius veni spre el zâmbind amuzat.

— Aţi auzit zgomotul şenilei şi cred că sunteţi pentru prima oară pe un submarin, după cum mi-aţi mărturisit şi dumneavoastră. Întotdeauna e greu prima oară. Chiar şi mie mi-a fost greu.

Ryan se ridică în picioare.

— Şi asta-i adevărat, domnule comandant, dar n-am confundat niciodată zgomotul unei arme.

Se descheie la haină şi scoase pistolul.

— Daţi-mi imediat chestia aia, zise Ramius întinzând mâna spre el. Vă interzic să umblaţi cu o armă pe submarinul meu!

— Unde sunt Williams şi Kamarov? întrebă Ryan ignorând replica dinainte.

Ramius ridică din umeri.

— Au întârziat, e drept, dar nava e mare!

— Mă duc la prova să văd ce s-a întâmplat.

— O să rămâneţi la postul dumneavoastră! îi ordonă Ramius. Şi o să-mi respectaţi ordinele!

— Domnule comandant, tocmai am auzit zgomote care semănau cu nişte focuri de armă, aşa încât mă duc la prova să văd dacă totul e în regulă. Vi s-a întâmplat vreodată să tragă cineva în dumneavoastră? Mie da. Am mai multe cicatrice pe umăr care s-o dovedească. Preluaţi dumneavoastră comanda, domnule!

Ramius ridică telefonul şi apăsă pe un buton. Spuse ceva în

ruseşte şi apoi închise.

— O să merg cu dumneavoastră şi o să vă arăt că nava noastră nu e bântuită de suflete sau cum le spuneţi. Stafii, nu? Stafii, nu avem stafii, zise el, apoi îi făcu un semn spre pistol. Parcă ziceaţi că nu sunteţi spion.

— Domnule comandant, credeţi ce vreţi, da? E o poveste lungă şi o să v-o spun într-o bună zi.

Ryan aşteptă să-i vină înlocuitorul pe care era clar că Ramius ţinea să-l aştepte. Zgomotul „şenilei” făcea ca tot submarinul să răsune ca interiorul unui butoi.

Un ofiţer despre care nu-şi mai amintea cum se numeşte intră în postul de comandă. Ramius îi spuse ceva ce îl făcu să izbucnească în râs, dar ofiţerul se opri când văzu pistolul lui Ryan. Era clar că nici unul din ruşi nu prea se bucura că el este înarmat.

— Mergem, domnule comandant? întrebă Ryan făcându-i un semn spre uşă.

— După dumneata, domnule Ryan.

Uşa etanşă dintre postul de comandă şi compartimentul următor rămase deschisă. Ryan intră încet în cabina radio, uitându-se repede în stânga şi în dreapta. Era liber. Apoi merse spre prova, spre uşa compartimentului rachetelor, care era închisă ermetic. Înaltă de un metru şi jumătate şi lată de jumătate de metru, uşa era încuiată cu un volant plasat în mijlocul ei. Ryan întoarse roata cu o mână. Era bine unsă, la fel şi balamalele. Deschise uşa încet şi se uită în spatele ei.

— Drace! oftă Ryan şi îi făcu semn lui Ramius să intre.

Compartimentul rachetelor era lung de peste 60 de metri şi era luminat numai de şase sau opt lumini de veghe. Nu era mai multă lumină înainte? La capătul celălalt era o lumină mult mai puternică şi lângă uşa de acolo se vedeau două umbre pe grilajul din faţă. Nici una nu mişca. Sursa de lumină care îi permise lui Ryan să îi vadă oscila lângă un tub de rachetă.

— Fantome, domnule? întrebă el în şoaptă.

— E Kamarov, zise Ramius, care mai spusese ceva în rusă.

Ryan trase închizătorul pistolului automat FN ca să aducă un cartuş pe ţeavă. Apoi se descălţă fără zgomot.

— Lăsaţi-mă pe mine. Am fost locotenent la puşcaşii marini.

„Iar instructajul de la Quantico, îşi mai spuse el, nu prea avea nici o legătură cu situaţia de acum.” Ryan intră în compartiment.

Compartimentul rachetelor ocupa aproape o treime din

lungimea submarinului şi avea două punţi. Cea inferioară era din metal compact. Cea superioară era un grilaj metalic. Pe navele americane acestui loc i se spunea Pădurea din Sherwood[45]. Termenul era destul de potrivit. Tuburile rachetelor, cu un diametru de aproape trei metri şi vopsite într-o nuanţă de verde mai închis decât restul încăperii, semănau cu trunchiurile unor copaci imenşi. Închise uşa în urma lui şi făcu un pas spre dreapta.

Lumina părea să vină dinspre cel mai îndepărtat tub de rachetă pe rândul de la tribord. Auzea un zgomot în timp ce lumina se mişca de parcă cineva ţinea o lanternă. Sunetul slab se transmitea de-a lungul pereţilor navei.

„Ce-am făcut să merit aşa ceva?” se întrebă el în şoaptă.

Trebuia să treacă pe lângă cele 13 tuburi de rachete ca să ajungă la sursa luminii şovăitoare, practic să traverseze peste 60 de metri de punte de teren descoperit. Ocoli primul tub, ţinând cu dreapta pistolul la nivelul pieptului, iar stânga lipită de metalul rece al rachetei. Simţea cum mâna îi transpira pe patul de plastic tare ale pistolului. Acesta era şi motivul pentru care patul pistolului avea nervuri. Ajunse între primul tub şi al doilea, se uită în stânga să se asigure că nu era nimeni şi se pregăti să meargă mai departe. Mai erau 12 tuburi.

Grilajul punţii inferioare era făcut din bare de metal de 20 de milimetri sudate între ele. Deja îl dureau picioarele. În timp ce se mişca încet în jurul următorului tub, îşi spunea că se simte ca un astronaut rotindu-se în jurul Lunii şi traversând continuu orizontul. Cu diferenţa că pe Lună nu te pândeşte nimeni ca să te împuşte.

O mână se aşeză pe umărul lui. Ryan tresări şi se întoarse. Era Ramius. Vru să-i spună ceva, dar Ryan puse degetul la buze şi clătină din cap. Inima-i bătea atât de tare că ar fi putut să trimită mesaje Morse; îşi auzea şi respiraţia. Atunci cum de nu-l auzise pe Ramius?

Ryan îi făcu semn că vrea să meargă mai departe prin exterior. Ramius îi arătă că el va merge prin interior. Ryan încuviinţă. Se hotărî să-şi închidă nasturii la haină şi să-şi ridice gulerul. Mai bine să devină o ţintă mai puţin vizibilă fără albul cămăşii. Trecu la următorul tub.

Ryan observă că pe tuburi erau marcaje cu vopsea, iar altele proveneau din turnare. Erau scrise cu litere chirilice, probabil

---

[45] Teren de vânătoare (n.tr.)

chestii inutile de genul „Fumatul interzis” sau „Trăiască Lenin”. Vedea şi auzea totul cu o acuitate crescută, ca şi cum cineva îi ascuţise simţurile ca să devină extrem de sensibile. Se lipi de tubul următor şi înaintă, cu degetele strânse pe patul pistolului şi neputând să-şi şteargă transpiraţia care i se prelingea către ochi. Nici aici nu era nimic; în stânga era liber…

Trecură cinci minute până ajunse la jumătatea compartimentului, între al şaselea şi al şaptelea tub. Acum zgomotul din faţă era mult mai pronunţat. Era clar că o lumină se mişca. Nu mult, dar umbra primului tub tremura abia perceptibil. Probabil o lampă de lucru era conectată la o priză de perete sau cum i-or mai fi spunând ei pe navă. Ce tot făcea acolo? Umbla la o rachetă? Era unul singur sau erau mai mulţi? De ce nu i-a numărat Ramius când s-au îmbarcat pe minisubmarin?

„Dar *eu* de ce nu i-am numărat?” se întrebă el furios. Mai erau şase.

Ocolind încet următorul tub, îi făcu semn lui Ramius că probabil era un singur om tocmai la capătul celălalt al compartimentului. Acesta încuviinţă rapid, fiindcă ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Abia atunci observă că Ryan era descălţat şi, părându-i-se o idee bună, ridică şi el piciorul stâng să-şi scoată pantoful. Dar degetele înţepenite şi stângace scăpară pantoful care căzu, făcând zgomot. Pe Ryan îl surprinse exact între două tuburi. Îngheţă. Lumina din capăt se mişcă puţin, apoi se stinse. Ryan ţâşni spre stânga şi se uita din spatele tubului. Mai avea încă cinci. Zări parţial o siluetă, apoi o lumină.

Auzi împuşcătura şi se feri, auzind cum glonţul se înfige în peretele din spate. Se retrase să se ascundă.

— O să trec în partea cealaltă, îi şopti Ramius.

— Aşteaptă semnalul meu.

Ryan îl apucă de braţ pe Ramius şi se întoarse în dreapta tubului, ţinând pistolul în faţă. Îi văzu din nou faţa celuilalt şi trase primul de data asta, deşi ştia că n-o să-l nimerească. În acelaşi timp, îl împinse pe Ramius spre stânga. Căpitanul alergă în partea cealaltă şi se ghemui după un tub de rachetă.

— Te-am prins, strigă Ryan.

— Ba n-aţi prins pe nimeni, îi răspunse o voce tânără. Foarte tânără şi foarte speriată.

— Ce faci acolo? întrebă Ryan.

— Tu ce crezi că fac, yankeule?

De data asta sarcasmul era evident.

„Probabil că încerci să detonezi un focos”, conchise Ryan. Ce gând plăcut!

— Atunci o să mori şi tu, îi zise Ryan.

Şi poliţiştii încercau să-i convingă pe suspecţii baricadaţi să renunţe, nu? Un poliţist din New York spunea odată la televizor: „Încercăm să-i plictisim de moarte”. Dar ăia erau criminali. Cine era adversarul lui Ryan? Un marinar care rămăsese în urmă? Sau chiar unul dintre ofiţerii lui Ramius care se răzgândise între timp? Un agent KGB? Un agent GRU care lucra sub acoperire, ca marinar?

— O să mor şi eu, repetă vocea.

Lumina se mişcă. Orice făcea el acolo, tot încerca să-şi vadă de treabă.

Ryan trase de două ori în timp ce ocoli tubul. Mai avea patru. Gloanţele irosite loviră inutil peretele din faţă. Exista şansa să fi ricoşat vreunul, dar nu... Se uită spre stânga şi văzu că Ramius era încă alături de el înaintând prin stânga tuburilor. Dar nu avea nici o armă. De ce nu-şi luase una?

Ryan trase aer în piept şi sări în spatele tubului următor. Celălalt îl pândise. Ryan se aruncă jos şi glonţul trecu pe lângă el.

— Cine eşti? îl întrebă Ryan care se ridică în genunchi şi se rezema de tub cu răsuflarea întretăiată.

— Un patriot sovietic! Eşti duşmanul ţării mele şi nu te las să pui mâna pe nava asta!

„Vorbeşte prea mult, îşi spuse Ryan. Asta e bine. Probabil.”

— Ai şi un nume?

— Numele meu n-are nici o importanţă.

— Dar familie ai? întrebă Ryan.

— Părinţii mei vor fi mândri de mine.

Deci era un agent GRU. Ryan nu mai avea nici o îndoială. Nu era ofiţerul politic al navei. Vorbea prea bine engleza. Probabil că fusese un soi de rezervă pentru ofiţerul politic. Deci avea în faţă un ofiţer de informaţii bine antrenat. Grozav. Un agent de meserie şi, aşa cum spusese, un patriot. Nu un fanatic, ci un om care încerca să-şi facă datoria. Era speriat, dar avea de gând să meargă până la capăt.

„Şi să arunce în aer toată nava asta afurisită, cu mine cu tot.”

Totuşi, Ryan ştia că era în avantaj. Celălalt avea ceva de făcut. Ryan nu trebuia decât să-l oprească sau să-l întârzie suficient de mult. Se lipi de tub şi riscă o privire. Nu mai era nici o lumină pe

partea lui. Un avantaj în plus. Ryan putea să-l vadă mai uşor decât era văzut.

— Nu e nevoie să te sacrifici, prietene. Trebuie doar să laşi arma jos…

Şi apoi? Să fie dus într-o închisoare federală? Era mai probabil c-ar fi dispărut pur şi simplu. Moscova nu trebuia să afle că americanii le-au luat submarinul.

— Şi CIA n-o să mă omoare, nu? râse ironic celălalt, dar vocea îi tremura. Nu sunt prost. Dacă tot o să mor, măcar să-mi ating scopul, prietene!

Apoi lanterna se stinse. Ryan se aştepta la asta, doar se întreba cât mai durează. Însemna oare că terminase ce avusese de făcut? Dacă era aşa, atunci toţi urmau să fie pulverizaţi. Sau poate că tipul tocmai îşi dăduse seama cât de vulnerabil era cu lumina aprinsă. Agent antrenat sau nu, era doar un puşti, un puşti speriat care avea probabil la fel de mult de pierdut ca Ryan. „Pe naiba, îşi zise Ryan, eu am nevastă şi doi copii şi, dacă nu pun mâna pe el mai repede, e clar că n-o să-i mai văd niciodată.”

„Sărbători fericite, copilaşi, tăticul vostru tocmai a fost făcut bucăţi. Ne pare rău că n-o să aveţi ce să puneţi în sicriu, numai că…”

Lui Ryan îi trecu prin minte sa se roage puţin. Dar pentru ce? Să-l ajute Dumnezeu să omoare pe altcineva? „Doamne, să-ţi *spun* cum stau lucrurile…”

— Mai sunteţi cu mine, comandante? strigă Ryan.

— *Da*, i se răspunse în rusă.

Acum o să-l preocupe ceva în plus pe agentul GRU. Ryan spera ca prezenţa comandantului o să-l forţeze pe tânăr să se ascundă mai mult în stânga tubului. Ryan se aplecă şi ţâşni prin stângă tubului. Mai avea trei tuburi. Ramius înaintă şi el pe partea lui. Se trase un foc, iar Ryan îşi dădu seama după sunet că nu îşi atinsese ţinta.

Trebuia să se oprească, să-şi mai tragă sufletul. Respira precipitat. Nu-şi găsise deloc momentul potrivit. Fusese locotenent la infanteria marină, trei luni întregi, până s-a prăbuşit elicopterul şi ar trebui să ştie ce să facă! Doar fusese la comandă! Totuşi, era mult mai uşor să conduci 40 de oameni înarmaţi decât să lupţi de unul singur.

„Trebuie să găseşti o soluţie!”

— Poate că reuşim să facem o înţelegere, îi sugeră Ryan.

— A, da, putem să alegem prin ce ureche o să-mi intre glonţul.

— Poate chiar o să-ţi placă să fii american.

— Şi cu părinţii mei cum rămâne, yankeule?

— Poate reuşim să-i scoatem din ţară, zise Ryan care ocolea tubul prin stânga în timp ce aştepta un răspuns.

Apoi sări din nou. Nu mai erau decât două tuburi de rachete între el şi prietenul lui din GRU, care probabil încerca să acţioneze manual focoasele şi să transforme în plasmă o jumătate de kilometru cubic din ocean.

— Lasă, yankeule, o să murim împreună. Acum nu ne mai desparte decât un *puskatel.*

Ryan făcu un calcul rapid. Nu-şi mai amintea de câte ori trăsese, dar pistolul avea 13 focuri. Mai avea destule. Nici n-o să aibă nevoie de încărcătorul de rezervă. Putea să tragă într-o direcţie şi să se mişte în cealaltă, să facă o diversiune. Oare o să scape aşa? Pe dracu! În filme întotdeauna scăpau. Dar era clar că, dacă nu făcea nimic, nu scăpa.

Ryan trecu pistolul în stânga şi cu dreapta căută în buzunarul hainei încărcătorul de rezervă. Îl ţinu între dinţi cât mută din nou pistolul în dreapta. Ce pistolar lamentabil... Luă încărcătorul cu stânga. Perfect. Trebuia să-l arunce în stânga şi să înainteze prin dreapta. O să meargă? Oricare era răspunsul, nu prea avea mult timp de gândire.

La Quantico învăţase cum să folosească o hartă, să evalueze teritoriul, cum să organizeze raiduri ale aviaţiei şi tiruri de artilerie, cum să manevreze abil trupele şi sprijinul de artilerie şi uite ce ajunsese: prizonier într-o ţeavă de oţel la aproape 300 de metri adâncime, trăgând aiurea cu pistolul într-o sală cu 200 de bombe de hidrogen!

Era momentul să facă ceva! Ştia şi ce, dar Ramius se mişcă primul. Cu colţul ochiului văzu silueta alergând spre peretele din faţă. Ramius se aruncă pur şi simplu spre perete şi apăsă un întrerupător în timp ce adversarul trăgea în el. Ryan aruncă încărcătorul în stânga şi se repezi înainte. Agentul se întoarse spre stânga să vadă de unde provenea zgomotul, sigur că cei doi puseseră la cale o strategie comună.

În timp ce Ryan parcurgea distanţa dintre ultimele două tuburi de rachete, văzu cum Ramius se prăbuşeşte. Ryan se aruncă la podea lângă ultimul tub. Căzu pe partea stângă şi ignoră durerea care-i fulgerase tot braţul în timp ce se rostogolea să ajungă în poziţie de tragere. Tânărul se răsuci spre el când Ryan trase şase

gloanţe. Ryan nici nu se auzi strigând când trase. Două gloanţe îl atinseră pe agentul GRU. Impactul îl răsuci, ridicându-l de la podea. Când se prăbuşi, pistolul îi căzu din mână.

Ryan tremura prea tare ca să se poată ridica imediat. Strângând încă pistolul în mână, ochi pieptul victimei. Respira întretăiat, iar inima îi bătea tot mai repede. Ryan închise gura şi încercă de mai multe ori să înghită; era complet uscată. Se ridică încet într-un genunchi. Agentul încă mai trăia. Era întins pe spate, cu ochii deschişi şi respira foarte greu. Ryan se ridică sprijinindu-se pe o mână.

Agentul fusese lovit în două locuri, observă el, în stânga pieptului şi mai jos, în abdomen, aproximativ în zona ficatului şi a splinei. Rana inferioară era toată o pată roşie, acoperită de mâinile încleştate ale tânărului. Avea douăzeci şi ceva de ani, poate chiar mai puţin, iar ochii lui de un albastru-deschis se uitau în sus în timp ce încerca să vorbească. Suferinţa îi schimonosise chipul în încercarea lui de a articula cuvintele, dar nu reuşi decât să bolborosească ceva ininteligibil.

— Domnule comandant, strigă Ryan, sunteţi teafăr?

— Sunt rănit, dar cred c-o să supravieţuiesc. Cine e?

— De unde naiba să ştiu eu?

Ochii albaştri îl fixau insistent. Oricine era el, ştia că moartea se apropie. Chipul lui nu mai exprima durere, ci altceva. Tristeţe, o infinită tristeţe… încă mai încerca să spună ceva. În colţul gurii se adună o spumă trandafirie. Plămânul era atins. Ryan se apropie, îndepărtă arma cu piciorul şi îngenunche lângă el.

— Am fi putut s-ajungem la o înţelegere, zise el încet.

Agentul încerca să spună ceva, dar Ryan nu-l înţelegea.

Blestema, o striga pe mama lui sau era ceva eroic? Jack n-avea să ştie niciodată. Ochii s-au mărit pentru ultima oară de durere, o ultimă răsuflare agită spuma roşiatică, apoi încleştarea mâinilor crispate pe abdomen slăbi. Ryan îi verifică pulsul la gât. Se terminase.

— Îmi pare rău.

Ryan se aplecase să închidă ochii victimei sale.

Îi părea rău… pentru ce? Picături mici de sudoare îi năpădiră fruntea şi simţi cum toată forţa care îl susţinuse în timpul schimbului de focuri îl părăseşte. Brusc i se făcu rău.

— Doamne, eu…

Căzu în patru labe şi începu să verse violent, iar voma se scurgea prin grilaj pe puntea inferioară, trei metri mai jos.

Stomacul încă i se strângea convulsiv şi la un minut după ce se golise. Fu nevoit să scuipe de mai multe ori ca să scape de gustul înfiorător înainte de a se ridica în picioare.

Cu o senzaţie de ameţeală din cauza tensiunii şi a adrenalinei pompate în tot organismul, clătină din cap de câteva ori nedezlipindu-şi privirea de la tânărul mort care zăcea la picioarele lui. Era timpul să revină la realitate.

Ramius fusese rănit la coapsă. Sângera. Îşi acoperise rana cu ambele mâini, pline de sânge, dar nu părea foarte grav. Dacă ar fi fost atinsă artera femurală, comandantul ar fi fost mort până acum.

Locotenentul Williams fusese împuşcat în cap şi în piept, încă mai respira, dar era inconştient. Rana de la cap era uşoară. Cealaltă, aproape de inimă, făcea un zgomot de absorbţie. Kamarov fusese mai puţin norocos. Un glonţ îl lovise între ochi, iar ceafa îi era plină de sânge.

— Dumnezeule, de ce n-a venit nimeni să ne ajute?! întrebă Ryan când îi trecu prin minte că ar fi existat şansa asta.

— Uşile etanşe sunt închise. Acolo e… cum îi spune?

Ryan se uită în direcţia în care îi arăta comandantul. Era sistemul de comunicare intern.

— Ce buton trebuie să apăs?

Comandantul ridică două degete.

— Postul de comandă, sunt Ryan. Am nevoie de ajutor aici, comandantul vostru este rănit.

Imediat se auzi ceva în rusă, o voce tulburată, iar Ramius vorbi tare, ca să se facă auzit. Ryan privi tubul rachetei. Agentul avusese o lampă de lucru asemănătoare uneia americane, un bec cu o dulie metalică şi grilaj de protecţie. O uşă de vizitare era deschisă în tubul rachetei. Mai în spate, o trapă, care ducea evident în interiorul proiectilului, era deschisă şi ea.

— Ce încerca să facă, să detoneze focoasele?

— Imposibil, răspunse Ramius suferind vizibil. Focoasele rachetelor au… noi le spunem sistem de siguranţă special. Focoasele nu pot… nu iau foc.

— Atunci ce făcea? insistă Ryan ducându-se la tubul rachetei.

Pe jos era un fel de cameră de cauciuc.

— Ce-i asta? întrebă el ridicând obiectul de pe jos. Era dintr-un material cauciucat susţinut de un schelet metalic sau din plastic, având într-un colţ un ventil pentru umflare.

— Umbla la rachetă, dar avea un echipament de evacuare cu

care să poată ieşi de pe submarin, zise Ryan. O, Doamne! Un cronometru.

Se aplecă după lampă, o aprinse, apoi făcu un pas înapoi şi se uită înăuntrul rachetei.

— Domnule comandant, ce e aici?

— Acolo e dispozitivul de ghidare. Un computer dirijează traiectoria rachetei. Trapa aceea... spuse Ramius respirând din ce în ce mai greu, permite accesul ofiţerului cu armamentul.

Ryan se uită prin deschizătură. Înăuntru erau o mulţime de fire colorate şi circuite conectate într-un fel pe care nu-l mai văzuse niciodată. Scotoci printre fire aşteptându-se să găsească un cronometru pornit şi conectat la batoane de dinamită. Dar nu găsi nimic de genul ăsta.

Acum ce-ar trebui să facă? Agentul încercase să pună ceva la cale, dar ce? Terminase? După ce ar fi putut să-şi dea seama Ryan? Pur şi simplu, nu putea. Pe de-o parte se gândea că ar trebui să facă ceva, pe de alta îşi zicea că ar fi nebun dac-ar încerca.

Ryan luă mânerul cauciucat al lămpii în dinţi şi începu să umble înăuntru cu ambele mâini. Apucă o grămadă de fire şi le trase afară. Numai unele se desprinseră. Le dădu drumul înăuntru şi se concentră pe celelalte. Dintre ele se desprinse un ghem de macaroane de plastic şi alamă. Smulse şi al doilea mănunchi.

— Au! ţipă când primi un şoc electric.

Urmă un moment ce părea a nu se sfârşi în care aşteptă explozia. Dar nu se întâmplă nimic. Mai erau şi alte fire de verificat. În mai puţin de un minut, smulse toate firele pe care le văzu şi odată cu ele şi vreo şase mici montaje provizorii. Apoi lovi cu lanterna tot ce-i ieşi în cale şi se putea sparge, până când tot compartimentul arăta precum camera de joacă a băiatului său: plină de bucăţi inutile.

Se auziră paşi grăbiţi apropiindu-se. Borodin intră primul. Ramius îi făcu semn să se ducă spre Ryan şi agentul mort.

— Sudeţ? făcu Borodin. Sudeţ? întrebă din nou uitându-se la Ryan. E bucătarul nostru.

Ryan luă pistolul rămas pe punte.

— Uite şi cartea lui de bucate. Cred că era agent GRU. Încerca să ne arunce pe toţi în aer. Comandante, ce-ar fi să lansăm racheta, să aruncăm mizeria peste bord, ce ziceţi?

— Cred că e o idee bună, îi răspunse Ramius, a cărui voce

devenise o şoaptă răguşită. Mai întâi să închidem trapa de vizitare, pe urmă putem s-o lansăm din cabina de comandă.

Ryan mătură cu mâna toate fragmentele care blocau trapa rachetei şi acesta glisă la loc. Uşa tubului era altfel. Proiectată să reziste la presiune, era mult mai grea şi se închidea cu două zăvoare cu arc. Ryan încerca să o închidă. De două ori sări înapoi, dar a treia oară rămase închisă.

Borodin şi încă un ofiţer îl duceau pe Williams la pupa. Cineva îi strânsese o curea comandantului, exact deasupra rănii de la picior. Ryan îl ajută să se ridice şi să meargă. Ramius gemea de durere de fiecare dată când trebuia să mişte piciorul stâng.

— Aţi riscat nechibzuit, domnule comandant, observă Ryan.

— E nava mea... Şi nu-mi place întunericul. A fost din vina mea! Ar fi trebuit să-i număr atent când am evacuat echipajul.

Ajunseră la uşa etanşă.

— Bun, acum trec eu primul, zise Ryan, care păşi dincolo şi îl ajută şi pe Ramius. Cureaua se slăbise şi rana sângera din nou.

— Închideţi uşa şi încuiaţi-o, îi ceru Ramius.

Aceasta se închise uşor. Ryan roti de trei ori roata de blocare, apoi reveni să-l susţină pe Ramius. Încă şase metri şi ajunseră la postul de comandă. Locotenentul care ţinea timona era pământiu la faţă.

Ryan îl ajută pe Ramius să se aşeze pe scaunul din stânga.

— Aveţi un cuţit?

Ramius scoase din buzunar un briceag şi încă ceva.

— Poftim, luaţi şi asta. E cheia de lansare a rachetelor. Nimeni nu poate să le lanseze fără ea. Să rămână la dumneavoastră, mai spuse el încercând să râdă.

Era cheia lui Putin.

Ryan o puse grăbit după gât, desfăcu briceagul şi îi tăie pantalonii de jos până sus. Glonţul trecuse prin muşchiul coapsei. Scoase o batistă curată din buzunar şi o puse pe rana de intrare a glonţului. Ramius îi mai dădu o batistă pe care Ryan o aşeză peste locul de ieşire a glonţului. Apoi potrivi cureaua peste cele două batiste şi o strânse cât de tare putu.

— Poate nevastă-mea n-ar fi de acord, dar cred că o să meargă.

— Ce-i cu nevasta? întrebă Ramius.

— E doctor, mai exact chirurg oftalmolog. Când am fost împuşcat, ea a făcut pentru mine acelaşi lucru.

Gamba lui Ramius începuse să se albească. Cureaua era

strânsă prea tare, dar Ryan nu voia să o slăbească pentru moment.

— Cum rămâne cu rachetele?

Ramius îi dădu un ordin locotenentului, care îl transmise mai departe prin staţie. După două minute, la postul de comandă veniră trei ofiţeri. Viteza fu redusă la cinci noduri, ceea ce dură câteva minute. Ryan nu se gândea decât la rachetă şi se întreba dacă reuşise să dezamorseze toate capcanele ascunse de agent. Fiecare dintre cei trei ofiţeri veni la el şi luă câte o cheie de la gât. Şi Ramius îşi scoase cheia de rezervă şi i-o dădu lui Ryan. Apoi îi făcu semn spre dreapta compartimentului.

— Comanda rachetelor.

Ryan ar fi trebuit să-şi dea seama. În postul de comandă erau cinci panouri, fiecare având câte trei rânduri cu câte 26 de becuri şi un loc pentru cheie sub fiecare.

— Introduceţi cheia dumneavoastră la numărul 1, domnule Ryan!

Jack execută ordinul şi ceilalţi procedară la fel. Un bec roşu se aprinse şi se declanşa un semnal sonor de atenţionare.

Panoul ofiţerului însărcinat cu rachetele era cel mai complex. Acesta apăsă un buton pentru a inunda tubul rachetei şi deschise bocaportul numărul 1. În acel moment beculeţul roşu de pe panou începu să lumineze intermitent.

— Întoarceţi cheia, domnule Ryan, zise Ramius.

— Asta detonează racheta?

„Dumnezeule şi dacă asta o să se-ntâmple?” se întrebă Ryan.

— Nu, nu. Racheta trebuie armată de către ofiţerul cu armamentul. Cu cheia asta se detonează încărcătura explozibilă de gaz.

„Pot să am încredere în el?” se întreba Ryan. Bineînţeles că era un om cinstit şi aşa mai departe, dar cum putea să fie sigur că spunea adevărul?

— Acum! ordonă Ramius.

Ryan învârti cheia odată cu ceilalţi. Becul galben de deasupra celui roşu începu să se aprindă intermitent. Becul verde rămăsese stins.

O vibraţie surdă parcurse întregul submarin când racheta numărul 1 de tip SS-N-20 fu ejectată de către gazul comprimat. Sunetul semăna cu o frână de camion. Cei trei ofiţeri scoaseră cheile din contact. Ofiţerul cu armamentul închise imediat bocaportul tubului.

Dallas

— Ce? făcu Jones. Comanda, aici sonarul, contactul nostru tocmai a inundat un tub, poate tubul unei rachete? Doamne Dumnezeule!

Fără să fi primit vreun ordin, Jones mări puterea sonarului şi începu să transmită impulsuri acustice de joasă frecvenţă.

— Ce naiba faci? strigă la el Thompson.

Mancuso veni şi el într-o clipă.

— Ce se întâmplă? întrebă comandantul.

Jones îi făcu semn spre ecran.

— Submarinul tocmai a lansat o rachetă, domnule. Uitaţi-vă, sunt două ţinte. Dar a rămas acolo. Motorul rachetei nu a fost aprins. Dumnezeule mare!

Octombrie Roşu

„O să plutească?” se întreba Ryan.

Răspunsul era negativ. Racheta Seahawk era împinsă în sus şi spre dreapta de încărcătura de gaz. S-a oprit la 15 metri deasupra lui *Octombrie Roşu*, care şi-a continuat drumul. Trapa pe care o închisese Ryan nu era etanşă. Compartimentul se umplu cu apă şi inundă sectorul focoaselor. Racheta avea oricum flotabilitate negativă, iar greutatea suplimentară din vârf o răsturnă. Dezechilibrul asietei îi imprimă o traiectorie excentrică şi coborî în spirală ca o frunză. La 3 000 de metri adâncime presiunea apei distruse învelişul care proteja încărcăturile explozive, dar cu această excepţie racheta îşi păstră forma şi ajunse întreagă pe fundul oceanului.

Ethan Allen

Singurul lucru care mai funcţiona era cronometrul. Fusese reglat la 30 de minute, ceea ce-i asigurase echipajului timp suficient să urce la bordul lui *Scamp,* care se îndepărta acum cu o viteză de zece noduri. Reactorul vechi fusese oprit. Era complet rece. Numai câteva lumini de veghe rămăseseră aprinse,

întreţinute de ultimele rezerve de energie ale bateriei. Cronometrul avea trei circuite redundante de aprindere şi toate se declanşează la un interval de o miime de secundă unul de altul, transmiţând un semnal de-a lungul firelor.

Fuseseră puse patru bombe Pave Pat Blue pe *Ethan Allen.* Acestea foloseau exploziv lichid-gaz. Eficacitatea lor era de aproximativ cinci ori mai mare decât a oricărui exploziv chimic obişnuit. Fiecare bombă avea câte două supape pentru eliberarea gazului şi din cele opt supape numai una nu a funcţionat. Când s-au deschis, propanul presurizat din interior s-a dilatat violent, într-o fracţiune de secundă presiunea din vechiul submarin s-a triplat, în timp ce se umplea cu un amestec exploziv de gaz şi aer. Cele patru bombe au umplut submarinul *Ethan Allen* cu echivalentul a 25 de tone de trinitrotoluen uniform repartizat în tot corpul navei.

Capsele de iniţiere au explodat aproape instantaneu, iar urmările au fost catastrofale: coca de oţel a lui *Ethan Allen*, de altfel extrem de robustă, a plesnit ca un balon. Singurul obiect care nu a fost complet distrus a fost reactorul nuclear, care s-a desprins de epava sfârtecată şi a căzut cu viteză spre fundul oceanului. Carena a fost pulverizată în numeroase fragmente torsionate bizar. Echipamentul din interiorul navei a format un nor de metal căzând lent şi împrăştiindu-se pe o zonă întinsă, după ce a parcurs cei cinci kilometri până la nisipul tare de pe fundul oceanului.

Dallas

— Fir-ar să fie! făcu Jones scoţând brusc căştile şi căscând să-şi limpezească auzul. Releele automate din componenţa sonarului i-au protejat urechile de forţa adevărată a exploziei, dar ceea ce s-a transmis totuşi fusese suficient să se simtă de parcă cineva îi lovise capul cu un ciocan. Explozia a fost simţită, de altfel, de toţi cei de la bord.

— Atenţiune, vă vorbeşte comandantul. Ceea ce aţi auzit adineauri nu reprezintă nici un pericol pentru noi. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ce puternic a fost, domnule! zise Manion.

— Da, dar acum hai să vedem de contactul nostru.

— Am înţeles, domnule, spuse Mannion, uitându-se curios la

căpitan.

Casa Albă

— I-ai transmis mesajul la timp? întrebă preşedintele.

— Nu, domnule preşedinte.

Moore se prăbuşi pe scaun.

— Elicopterul a ajuns cu câteva minute prea târziu. Poate că nu e cazul să ne îngrijorăm. Este de aşteptat ca Ramius să-i trimită pe toţi la suprafaţă, în afară de oamenii lui. Bineînţeles că ne facem griji, dar nu putem să mai intervenim în nici un fel.

— Eu i-am cerut personal să se ducă, domnule judecător. Eu.

„Bine aţi venit în lumea reală”, domnule preşedinte, îşi spuse Moore. Şeful executivului avusese noroc până atunci fiindcă nu fusese nevoit să trimită oameni la moarte. More reflectă că era un lucru pe care îl luai în calcul uşor înainte să te implici, dar cu care te obişnuiai foarte greu. El semna condamnări la moarte la tribunal şi nu-i era uşor, nici măcar pentru cei care-şi meritau soarta cu vârf şi îndesat.

— Domnule preşedinte, nu putem decât să aşteptăm să vedem cum decurg lucrurile. Sursa acestei informaţii e mai importantă decât orice operaţiune.

— Bun. Şi cu senatorul Donaldson cum a rămas?

— A acceptat sugestia noastră. Acest aspect al operaţiunii a decurs într-adevăr foarte bine.

— Şi chiar te aştepţi ca ruşii să cadă în plasă? întrebă Pelt.

— Le-am pus o momeală foarte reuşită şi o să mai tragem de fir puţin ca să le atragem atenţia. Într-o zi, poate două, o să vedem dacă muşcă. Henderson este una dintre vedetele lor – numele lui de cod e Cassius iar reacţia ruşilor la ce le-am pregătit ne va spune ce fel de informaţii false putem să le transmitem prin intermediul lui. Ar putea să ne fie foarte util în cele din urmă, dar trebuie să fim atenţi. Colegii noştri de la KGB au o metodă foarte directă de a trata cu agenţii dubli.

— Nu-l iertăm pentru ce-a făcut decât dacă o să merite, spuse rece preşedintele.

— Oho, sigur o să merite, replică Moore zâmbind. Domnul Henderson e în mâinile noastre.

A CINCISPREZECEA ZI
VINERI, 17 DECEMBRIE

Golful Ocracoke

Era luna nouă. Formaţia de trei nave intră în golf cu o viteză de cinci noduri chiar la miezul nopţii, pentru a profita de flux. *Pogy* era în frunte, deoarece avea cel mai mic pescaj, urmat de *Dallas* şi apoi de *Octombrie Roşu.* La posturile de pază situate de o parte şi de alta a gurii de vărsare se aflau ofiţeri de marină care înlocuiseră oamenii pazei de coastă.

Ryan fusese lăsat să stea sus, în vârful chioşcului, un gest umanitar din partea lui Ramius, pe care l-a apreciat foarte mult. După 18 ore petrecute înăuntrul lui *Octombrie Roşu*, Jack începuse să simtă că se sufocă şi era plăcut să revadă lumea, chiar dacă era scufundată în întuneric. Din *Pogy* se vedea doar o luminiţă roşie care dispărea dacă o priveai mai mult de câteva secunde. Ryan putea vedea coama albă a valurilor şi stelele care se jucau de-a v-aţi ascunselea după nori. Dinspre vest bătea un vânt tare, cu o viteză de 20 de noduri.

Borodin, care preluase comanda, dădea ordine scurte în timp ce submarinul înainta pe şenalul navigabil. Acesta trebuia dragat de aluviuni cu regularitate, o dată la câteva luni, în ciuda uriaşului dig construit la nord.

Călătoria era uşoară, valurile de un metru înălţime contând prea puţin pentru masa de 30 000 de tone a submarinului nuclear. Ryan era recunoscător pentru aceasta.

Valurile negre s-au calmat când vasul a intrat în zona adăpostită şi o barcă gonflabilă de tip Zodiac s-a îndreptat spre ei.

— Hei, *Octombrie Roşu!* strigă o voce din întuneric.

Ryan distingea cu greu forma specifică a bărcii Zodiac, precedată de mustăţi de spumă.

— Pot să răspund eu, domnule Borodin? întrebă Ryan.

Acesta făcu un gest de încuviinţare.

— Sunt Ryan. Avem doi răniţi la bord. Unul este foarte grav. Avem nevoie urgent de un medic şi de o echipă pentru o

intervenţie chirurgicală. Ne-aţi înţeles?

— Aveţi doi răniţi şi vă trebuie un doctor, am înţeles.

Lui Ryan i se păru că vede cum bărbatul duce un obiect în dreptul feţei şi auzi slab şi paraziţii de la o staţie radio. Era greu de spus cu siguranţă din cauza vântului.

— Bine. Vă trimitem imediat un doctor, *Octombrie Roşu.* Şi *Dallas şi Pogy* au medici la bord. Vreţi să vină?

— Bineînţeles! răspunse Ryan fără să ezite.

— Bine. Urmaţi-o pe *Pogy* încă vreo trei kilometri şi aşteptaţi.

Barca acceleră, apoi întoarse şi dispăru în întuneric.

— Slavă Domnului! spuse Ryan răsuflând mai uşurat.

— Sunteţi credincios? îl întrebă Borodin.

— Normal.

Ryan n-ar fi trebuit să fie surprins de întrebarea lui.

— Trebuie să credem în ceva.

— Şi de ce spuneţi asta, domnule? insistă Borodin în timp ce examina nava *Pogy* cu un binoclu cu vedere nocturnă.

Ryan se întrebă cum să-i răspundă.

— Pentru că, dacă nu credem în nimic, ce rost mai are viaţa? Ar însemna că Sartre şi Camus şi ceilalţi aveau dreptate: totul e haos, iar viaţa n-are nici un sens. Eu refuz să cred aşa ceva. Dacă vreţi un răspuns mai bun, am câţiva prieteni preoţi care s-ar bucura să poată discuta cu dumneavoastră.

Borodin nu zise nimic. Dădu un ordin prin microfonul de pe punte şi submarinul îşi schimbă direcţia cu câteva grade la dreapta.

Dallas

La o jumătate de kilometru în urma lor, Mancuso se uita printr-un binoclu pentru vedere de noapte, dotat cu amplificator de lumină.

— Dumnezeule mare! şopti el.

— Aici aveţi dreptate, domnule comandant, spuse Mannion zgribulindu-se în vestonul său. Nici mie nu-mi vine să cred. Uite şi barca Zodiac.

Mannion îi întinse comandantului un radio portabil folosit pentru acostare.

— Se aude?

— Aici Mancuso.

— Când se opreşte prietenul nostru, vreau să transferaţi zece oameni acolo, inclusiv medicul! Au raportat că au doi răniţi care necesită asistenţă medicală. Să alegeţi oameni bine pregătiţi, domnule comandant, pentru că vor trebui să ajute la manevrarea navei, dar să fiţi foarte atent pe cine trimiteţi, să fie oameni care ştiu să tacă.

— Recepţionat. Zece oameni, inclusiv medicul. Terminat.

Mancuso se uită cum barca accelerează spre *Pogy.*

— Vrei să mergi şi tu, Pat?

— Clar că vreau… adică da, domnule. Veniţi şi dumneavoastră?

Mancuso făcea nişte calcule.

— Cred că poate Chambers să se ocupe de *Dallas* o zi, două, nu-i aşa?

La ţărm, un ofiţer de marină suna la Norfolk. Clădirea pazei de coastă era aglomerată, în mare majoritate cu ofiţeri. O cutie din fibră de sticlă fusese instalată lângă telefon ca să poată comunica în siguranţă cu CINCLANT. Se aflau acolo de două ore şi urmau să plece curând. Nimic nu ar fi părut ieşit din comun. Afară, un amiral şi doi comandori urmăreau navele cu binoclul. Erau la fel de solemni ca la o slujbă la biserică.

Cherry Point, Carolina de Nord

Comandantul Ed Noyes se odihnea în camera rezervată medicilor de la Spitalul Naval al Bazei Aeriene a Infanteriei Marine din Cherry Point, Carolina de Nord. Medic primar, chirurg, urma să intre de gardă pentru următoarele trei nopţi pentru ca apoi să aibă patru zile libere de Crăciun. Era o noapte liniştită. Dar lucrurile aveau să se schimbe.

— Domnule doctor!

Noyes ridică privirea şi văzu un căpitan din infanteria marină îmbrăcat în uniforma poliţiei militare. Doctorul îl cunoştea. Poliţia militară le aducea multe cazuri de accidente. Lăsă jos revista *New England Journal of Medicine* şi-i spuse:

— Salut, Jerry. A venit vreun caz?

— Domnule doctor, am primit ordin să vă spun să pregătiţi tot ce aveţi nevoie pentru o operaţie chirurgicală de urgenţă. În două minute trebuie să plecăm la aeroport.

— De ce? Ce fel de operaţie? întrebă Noyes ridicându-se în

picioare.

— Nu mi s-a spus, domnule doctor. Ştiu doar că veţi zbura singur către o destinaţie despre de care nu mi s-a spus nimic. Ordinele vin de la cel mai înalt nivel, asta e tot ce-aş putea să vă zic.

— Fir-ar să fie, Jerry, trebuie să aflu despre ce fel de operaţie e vorba ca să ştiu ce să iau cu mine!

— Luaţi tot, domnule doctor. Eu trebuie să vă conduc până la elicopter.

Noyes înjură şi se duse în sala de internări. Acolo îl aşteptau doi militari. Le dădu patru truse sterile, conţinând seturi de instrumente preambalate. Se întrebă dacă ar putea avea nevoie de nişte medicamente şi se hotărî să ia mai multe şi două unităţi de plasmă. Căpitanul îl ajută să-şi pună haina şi ieşiră amândoi afară, unde-i aştepta un jeep. În cinci minute opreau lângă un Sea Stallion care-i aştepta cu motoarele pornite.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Noyes pe colonelul de informaţii, întrebându-se unde era pilotul.

— Mergem în golf, veni răspunsul acestuia. Trebuie să vă debarcăm la bordul unui submarin care are la bord răniţi. O să fie doi medici care să vă ajute, dar asta-i tot ce ştiu, e OK?

Sigur că era OK, n-avea de ales.

Stallion se ridică imediat de la sol. Noyes zburase des cu tipul ăsta de elicoptere. Avea 200 de ore de pilotaj pe elicoptere şi încă 300 pe avioane. Noyes era genul de doctor care descoperise prea târziu că zborul era la fel de atractiv ca medicina. Nu pierdea nici o ocazie să zboare cu avionul sau elicopterul şi adesea acorda familiilor piloţilor îngrijire medicală specială ca să poată ajunge pe scaunul din spate al câte unui F-4 Phantom. Observă că elicopterul Sea Stallion nu zbura cu viteza obişnuită de croazieră, ci la regimul maxim permis.

Golful Palimco Sound

Pogy opri motoarele cam în acelaşi moment în care elicopterul decola din Cherry Point. *Octombrie Roşu* virase uşor spre dreapta şi se oprise puţin mai la nord. La fel şi *Dallas.* Un minut mai târziu, barca Zodiac reapăru lângă *Dallas,* apoi se apropie încet de *Octombrie Roşu*, aproape dispărând sub greutatea persoanelor pe care le transporta.

— Hei, *Octombrie Roşu!*

De data asta, Borodin fu cel care le răspunse. Vorbea engleza cu accent, dar se înţelegea.

— Identificaţi-vă!

— Sunt Bart Mancuso, comandantul navei americane *Dallas.* Am venit cu medicul de pe nava noastră şi cu câţiva marinari. Vă cer permisiunea de a urca la bordul navei, să trăiţi.

Ryan observă grimasa *starpom*-ului*.* Pentru prima oară Borodin trebuia să accepte ce se întâmpla şi era omeneşte să existe o luptă interioară.

— Permisiunea este… DA!

Zodiac se lipi de coca bombată. Un om sări pe navă cu o parâmă pentru a lega barca. Zece oameni urcară din barcă, unul dintre ei îndreptându-se spre chioşc.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul? Eu sunt Bart Mancuso. Înţeleg că aveţi răniţi la bord.

— Da, încuviinţă Borodin, comandantul navei şi un ofiţer englez, ambii au fost împuşcaţi.

— Împuşcaţi? repetă surprins Mancuso.

— O să discutăm mai târziu despre împrejurări, interveni Ryan. Hai să-l ducem pe doctorul dumneavoastră să se ocupe de ei, da?

— Sigur, unde e bocaportul?

Borodin spuse ceva prin microfonul de pe punte şi în câteva secunde apăru un cerc de lumină, la baza chioşcului.

— Nu avem un chirurg, ci un medic de campanie. Dar e foarte priceput şi în câteva minute o să vină şi medicul de pe *Pogy.* Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Dânsul e spion, zise Borodin cu o ironie evidentă.

— Jack Ryan.

— Iar dumneavoastră cine sunteţi?

— Secundul navei, Vasili Borodin. Sunt *first officer,* parcă-aşa se spune, nu? Veniţi sus, domnule comandant. Vă rog să mă scuzaţi, suntem toţi foarte obosiţi.

— Nu sunteţi singurii.

Locul era strâmt şi Mancuso se apleca.

— Vreau să ştiţi că ne-a fost foarte greu să vă urmărim. Trebuie să vă felicităm pentru priceperea cu care aţi condus submarinul.

Complimentul nu stârni reacţia aşteptată din partea lui Borodin.

— Aţi reuşit să ne detectaţi şi să ne urmăriţi. Cum?

— L-am adus cu mine pe cel care a reuşit s-o facă, o să îl cunoaşteţi personal.

— Şi noi ce trebuie să facem?

— Ordinele de la ţărm spun să aşteptăm doctorul şi apoi să ne scufundăm. Rămânem ascunşi până primim ordinul de plecare. Asta o să dureze o zi, poate două. Cred că toţi avem nevoie de puţină odihnă. După aceea, ne ducem într-un loc sigur şi vă invit la un restaurant italian cum n-aţi mai văzut.

Mancuso zâmbi.

— În Rusia aveţi mâncare italiană?

— Nu, iar dacă sunteţi obişnuit cu mâncarea bună, *Octombrie Roşu* n-o să vă placă.

— Poate o să ne ocupăm de asta. Câţi oameni sunt acum la bord?

— Doisprezece. Zece sovietici, englezul şi spionul, zise Borodin şi se uită lung la Ryan, zâmbind slab.

— Bine.

Mancuso scoase din buzunarul interior al hainei o staţie radio.

— Aici Mancuso.

— Suntem aici, domnule comandant, îi răspunse Chambers.

— Pregătiţi nişte mâncare pentru prietenii noştri. Câte şase porţii pentru 25 de oameni. Şi trimite un bucătar să le aducă. Vreau să le arătăm ce înseamnă o mâncare pe cinste. E clar?

— Am înţeles, domnule. Terminat.

— Am nişte bucătari foarte pricepuţi, domnule Borodin. Păcat că nu a fost săptămâna trecută. Am avut lasagna, ca la mama acasă. Lipsea doar o sticlă de Chianti.

— Ei au votcă, observă Ryan.

— Numai pentru spioni, zise Borodin.

La două ore după schimbul de focuri Ryan avea frisoane puternice şi Borodin puse pe cineva să-i aducă o sticlă de băutură din rezervele de medicamente.

— Am auzit că pe submarinul dumneavoastră oamenii sunt foarte răsfăţaţi.

— Se poate, zise Mancuso. Dar noi stăm în larg 60-70 de zile la o cursă. E destul de greu, nu credeţi?

— Ce-ar fi să coborâm? sugeră Ryan.

Toţi fură de acord. Se făcuse frig.

Borodin, Ryan şi Mancuso coborâră şi îi găsiră pe americani strânşi într-o parte a cabinei, iar pe ruşi în cealaltă, cum se mai

întâmplase. Comandantul american fu cel care sparse gheaţa.

— Domnule comandant Borodin, el este cel care v-a găsit. Vino încoace, Jonesy!

— Dar nu ne-a fost deloc uşor, domnule comandant. Acum putem trece la treabă? Pot să văd sonarul?

— Bugaiev. Borodin îi făcu semn ofiţerului electronist să se apropie, iar acesta îl conduse pe tânărul operator spre pupa.

Jones aruncă o privire la echipamentul din faţa lui şi mormăi:

— O vechitură. Carcasa avea peste tot fante pentru ventilaţie. Doamne, mai folosesc încă lămpi cu vid? se întrebă Jones. Scoase din buzunar o şurubelniţă să se uite.

— Vorbiţi engleza, domnule ofiţer?

— Da, puţin.

— Vă rog, îmi arătaţi schema circuitelor de aici?

Bugaiev clipi. Nici unul dintre recruţii lor nu o ceruse niciodată, doar unul dintre micimani. Se duse la raftul din faţă şi scoase un volum cu scheme electronice.

Jones căută numărul de serie al dispozitivului şi îl găsi la secţiunea respectivă din manual. Când desfăcu schema, constată uşurat că ohmii erau tot ohmi în toată lumea. Începu să urmărească cu degetul pe hârtie schema şi apoi scoase carcasa să se uite înăuntru.

— Supervechitură!

Jones era prea surprins să-şi dea seama că a început să vorbească la fel ca în tinereţe.

— Nu vă supăraţi, ce înseamnă „vechitură”?

— A, scuzaţi-mă, domnule. E un cuvânt pe care-l folosim în marină. Nu ştiu cum se traduce în rusă. Îmi pare rău.

Jones se abţinu să zâmbească şi se întoarse la schemă.

— Aici e un dispozitiv de frecvenţă înaltă şi consum redus, de acord? îl folosiţi pentru mine şi chestii de-astea bănuiesc.

Acum era rândul lui Bugaiev să fie surprins.

— Sunteţi specializat în echipamente sovietice?

— Nu, domnule, deşi am auzit multe despre el.

„Nu era clar?” se întreba Jones.

— Este un dispozitiv de frecvenţă înaltă, dar care nu consumă mult. La ce altceva ar putea să fie folosit? Un dispozitiv cu modularea în frecvenţă, la un consum redus, se foloseşte la detectarea, minelor la operaţiunile sub gheaţă şi de la intrarea în port, nu?

— Aşa e.

— Aveţi staţie *gertrude* la bord?

— Staţie *gertrude?*

— Un telefon pentru comunicarea cu alte submarine.

Tipul ăsta chiar nu ştia nimic?

— A, da, dar e la postul de comandă şi nu funcţionează.

— Mhm.

Jones se întoarse la studiul schemei.

— Cred că putem să conectăm un modulator la chestia asta şi s-o transformăm într-o staţie *gertrude.* Ar putea fi util la o adică. Credeţi că ar fi de acord comandantul dumneavoastră?

— O să-l întreb.

Ofiţerul se aştepta ca Jones să rămână acolo, dar tânărul îl urmă spre postul de comandă. Bugaiev îi explică lui Borodin sugestia acestuia în timp ce Jones vorbea cu Mancuso.

— Au un mic modulator în frecvenţă care arată ca vechile *gertrude* de la cursurile despre sonar. Noi avem un modulator de rezervă şi m-am gândit că le-aş putea conecta în jumătate de oră fără probleme, zise Jones.

— Domnule Borodin, sunteţi de acord? îl întrebă Mancuso.

Borodin avea sentimentul că i se forţează mâna cumva, chiar dacă sugestia lor era foarte rezonabilă.

— Da, să se ocupe de asta omul dumneavoastră.

— Domnule, cât mai stăm aici?

— O zi, două. De ce?

— Nava asta stă cam prost la capitolul confort, ştiţi? Mă gândeam să aduc şi un televizor, un video. Să arunce şi ei o privire la viaţa din Statele Unite.

Mancuso începu să râdă. Voiau să afle tot ce se putea despre *Octombrie Roşu,* dar aveau timp suficient pentru asta şi ideea lui Jones părea un mod foarte bun de a detensiona un pic atmosfera. Pe de altă parte, nu voia nici să provoace o revoltă la bordul navei lui.

— Bine, ia televizorul din careul ofiţerilor.

— Am înţeles, domnule comandant.

Barca Zodiac îl aduse pe medicul de pe *Pogy* câteva minute mai târziu, iar Jones plecă spre *Dallas* cu ea. Treptat, ofiţerii începură să discute între ei. Doi ruşi încercau să discute cu Mannion şi se tot uitau la părul lui. Nu mai văzuseră niciodată un negru.

— Domnule comandant Borodin, am primit ordin să iau ceva din cabina de comandă care să identifice… vreau să zic care să

fie al navei ăsteia, îi spuse Mancuso şi-i arătă un aparat. Pot să iau acest indicator de adâncime? Unul dintre oamenii mei o să-l înlocuiască.

Aparatul avea un număr de identificare.

— Pentru ce e nevoie de asta?

— Nu ştiu, dar aşa sună ordinul pe care l-am primit.

— Bine, îi răspunse Borodin.

Mancuso îi ordonă unuia dintre marinarii lui să demonteze instrumentul. Acesta luă o cheie cu care deşurubă piuliţa care fixa acul şi cadranul aparatului.

— E puţin mai mare decât al nostru, domnule, dar nu cu mult. Cred că avem unul de rezervă. Pot să-l iau şi să-i notez înregistrările?

Mancuso îi dădu staţia radio şi-i spuse:

— Anunţă-l pe Jonesy să aducă şi indicatorul ăla de rezervă când se întoarce.

— Am înţeles, domnule.

Omul puse la loc acul indicator după ce scoase cadranul.

Sea Stallion nu a mai aterizat propriu-zis, deşi pilotul era tentat să încerce totuşi. Puntea era aproape suficient de mare. Aşa elicopterul a mai rămas în aer la un metru de punte, iar doctorul a sărit în braţele a doi marinari. Într-o clipă l-a urmat şi geanta pe care o luase cu el. Colonelul a rămas în spatele elicopterului şi a tras uşa glisantă. Aeronava s-a întors încet să o ia spre sud-vest, iar motorul masiv ridica vapori de apă în aer.

— E ce cred eu? întrebă pilotul prin staţie.

— Nu era invers? Credeam că submarinele nucleare au rachetele la pupa. Astea erau în faţă, nu? Vreau să zic, cârma era în spatele chioşcului, zise copilotul batjocoritor.

— Era un submarin sovietic! îi răspunse pilotul.

— Cum?

Dar deja erau prea departe, submarinul rămăsese la mai bine trei kilometri în urma lor.

— Pe punte erau băieţi de-ai noştri. Nu erau ruşi.

— Să fiu al naibii! mormăi maiorul mirat.

Apoi nu mai scoase nici un cuvânt. Colonelul de informaţii fusese foarte clar: „Să nu vezi nimic, să nu auzi nimic, să nu gândeşti nimic şi, în orice caz, să nu spui nimic niciodată despre asta”.

— Sunt doctorul Noyes, se recomandă el lui Mancuso când ajunse în cabina de comandă.

Nu mai fusese niciodată pe un submarin şi când se uită în jur văzu un compartiment plin de instrumente într-o limbă străină.

— Cum se numeşte nava?

— Krasnîi Oktiabr, zise Borodin din spate.

Pe mijlocul caschetei avea o stea roşie strălucitoare.

— Ce naiba se întâmplă? vru să ştie Noyes.

— Domnule doctor, îi zise Ryan luându-l de braţ, aveţi doi pacienţi la pupa. Ce-ar fi să ne ocupăm de ei?

Noyes îl urmă la infirmerie.

— Ce se întâmplă? întrebă el din nou, de data asta în şoaptă.

— Ruşii au pierdut un submarin, îi explică Ryan şi acum a intrat în posesia noastră. Iar dacă spuneţi cuiva despre…

— Am înţeles perfect, dar nu vă cred.

— Nici nu trebuie să mă credeţi. În ce tip de chirurgie sunteţi specialist?

— În chirurgie toracică.

— Foarte bine, zise Ryan întorcându-se în infirmerie, aveţi un pacient care a fost împuşcat şi are nevoie urgent de ajutorul dumneavoastră.

Williams era întins pe masă, gol. Un marinar aduse tot felul de produse medicale şi le puse pe biroul lui Petrov. Dulapul de medicamente de pe *Octombrie Roşu* avea şi rezerve de plasmă congelată şi cei doi medici care erau deja acolo îi administraseră pacientului două unităţi. Un tub de drenaj din piept era conectat la un flacon.

— Are un glonţ de nouă milimetri în piept, îi spuse unul din medici după ce se făcură prezentările. I s-a pus un tub de drenaj acum zece ore din câte mi s-a spus. Rănile de la cap par mai grave decât sunt în realitate. Pupila dreaptă e puţin mai închisă la culoare, dar nu e nimic alarmant. Problema serioasă e toracele. Veniţi să-l ascultaţi!

— Semnele vitale? întrebă Noyes căutând un stetoscop în geantă.

— Puls 110, slab şi instabil. Tensiunea opt cu patru.

Noyes deplasă stetoscopul pe pieptul lui Williams şi se încruntă.

— Inima nu stă cum trebuie. Pneumotorax pe stânga. Probabil că este mult lichid acolo şi inima riscă să se oprească.

Noyes se întoarse apoi către Ryan.

— Vă rog să mă lăsaţi singur. Am de operat un torace.

— Să aveţi grijă de el, domnule doctor. E un tip de nădejde.

— Toţi sunt, mormăi Noyes, dându-şi haina jos. Hai să facem sterilizarea!

Ryan se întrebă dacă o rugăciune ar ajuta. Noyes se comporta şi vorbea ca un chirurg adevărat. Jack spera că asta şi era. Se duse la pupa în cabina comandantului, unde Ramius dormea datorită somniferelor. Piciorul nu-i mai sângera şi era clar că unul din cei doi medici de campanie avusese grijă de el. Noyes se va ocupa de el după operaţie. Ryan se duse la prova.

Borodin simţea că pierduse controlul situaţiei şi asta nu-i plăcea, deşi încerca o anume uşurare. După două săptămâni de tensiune permanentă, la care s-a adăugat schimbarea de plan ce le-a zdruncinat nervii, ofiţerul era mai afectat decât ar fi crezut. Situaţia de acum era neplăcută: americanii încercau să fie amabili, dar erau atât de agasanţi! Cel puţin ofiţerii de pe *Octombrie Roşu* nu se aflau în pericol.

Douăzeci de minute mai târziu barca Zodiac se întoarse. Doi marinari ieşiră pe punte că să descarce cele peste o sută de kilograme de hrană congelată, după care îl ajutară pe Jones să-şi aducă echipamentele electronice. Mai dură câteva minute până când puseră mâncarea în congelator şi cei doi marinari se întoarseră tulburaţi după ce găsiră acolo două cadavre înţepenite şi un al treilea îngheţat bocnă. Nu avuseseră timp să mute cele două cadavre recente.

— Am adus totul, domnule comandant, raportă Jones.

Îi dădu cadranul aparatului de măsurare a adâncimii.

— Ce-i cu astea? întrebă Borodin.

— Am adus modulatorul ca să instalăm telefonul, zise Jones arătându-i o cutie mică. Restul e un mic televizor color, un video şi nişte casete cu filme. Comandantul nostru s-a gândit că poate aţi vrea să vă odihniţi puţin şi-n acelaşi timp să vă faceţi o imagine asupra vieţii în America, ştiţi?

— Filme? întrebă Borodin clătinând din cap. Filme de cinema?

— Normal, chicoti Mancuso. Şi ce ne-ai adus; Jonesy?

— Păi am adus *E.T., Star Wars*, *Big Jake* şi *Hondo.*

Evident Jones a vrut să fie atent ce aspecte ale Americii urmau să vadă ruşii pentru început.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Borodin. Echipajul meu are gusturi cam limitate în materie de cinema.

În momentul acela, Borodin s-ar fi mulţumit cu *Crucişătorul*

Potemkin. Resimţea puternic oboseala acumulată.

Bucătarul se agita la pupa cu tot felul de legume proaspete.

— O să vă aduc cafeaua într-un minut, îi zise el lui Borodin trecând spre bucătărie.

— Aş vrea să mănânc ceva. Nici unul dintre noi n-a mai mâncat de o zi întreagă, spuse Borodin.

— Aduceţi şi mâncare! strigă Mancuso spre pupa.

— Am înţeles, domnule comandant. Lăsaţi-mă puţin să mă obişnuiesc cu bucătăria.

Mannion se uită la ceas.

— Douăzeci de minute, domnule.

— Avem la bord tot ce ne trebuie?

— Da, să trăiţi!

Jones realiză o derivaţie la generatorul de impulsuri al amplificatorului sonar şi conectă acolo modulatorul. Era chiar mai simplu decât se aşteptase. Apoi luă un microfon adus de la o staţie radio de pe *Dallas* şi îl conectă la sonar înainte să-l alimenteze cu curent. Mai întâi trebui să aştepte ca aparatul să se încălzească. Jones nu mai văzuse atâtea tuburi electronice de când îl ajuta pe tatăl său la repararea televizoarelor şi asta fusese demult.

— Dallas, aici Jones, se aude?

— Da.

Se auzea cu paraziţi, ca la o staţie de taximetru.

— Mulţumesc. Terminat, mai spuse el şi-l închise. Merge. A fost destul de uşor, nu?

„Ăsta e recrut pe naiba. Şi cică nu avea experienţă în echipamente sovietice!” gândi ofiţerul electronist de pe *Octombrie.*

Nu i-a trecut prin minte nici o clipă că echipamentul sovietic era copie fidelă a unui sistem american deja depăşit.

— De când lucraţi la sonar?

— De trei ani şi jumătate. De când m-au dat afară din colegiu.

— Şi aţi învăţat toate astea în trei ani? întrebă ofiţerul neîncrezător.

— Ce mare scofală? replică el ridicând din umeri. Mă joc cu staţii radio şi alte chestii de genul ăsta de când eram mic. Vă deranjează dacă pun nişte muzică?

Jones se hotărâse să fie deosebit de drăguţ. Nu avea decât o singură casetă cu un compozitor rus, *Spărgătorul de nuci,* pe care o adusese împreună cu patru casete cu Bach. Lui Jones îi

plăcea să asculte muzică în timp ce se delecta cu schemele circuitelor. Tânărul operator se simţea ca-n paradis. Toate aparatele ruseşti pe care le ascultase în ultimii trei ani erau acolo şi el avea schemele lor şi timp suficient să le desluşească. Bugaiev urmărea fascinat baletul degetelor lui Jones care treceau prin manuale pe fundalul muzicii lui Ceaikovski.

— E timpul să intrăm în imersiune, anunţă Mannion de la postul de comandă.

— Foarte bine. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, îi zise el lui Borodin, mă voi ocupa de tancurile de balast. Toate ieşirile şi trapele sunt… închise.

Panoul de control pentru imersiune folosea acelaşi sistem de semnale luminoase ca pe navele americane, observă Mancuso.

Mancuso mai analiză încă o dată situaţia. Butler şi încă patru ofiţeri se ocupau la pupa de „cafetiera” nucleară. Situaţia se prezenta destul de bine, în condiţiile date. Singurul lucru de care se temea era cazul în care ofiţerii de pe *Octombrie Roşu* s-ar fi răzgândit. *Dallas* urma să ţină permanent sub observaţie pe sonar submarinul rusesc. Dacă făcea vreo mişcare greşită, *Dallas* avea un avantaj de zece noduri pentru a bloca şenalul.

— După părerea mea, suntem gata de imersiune, domnule, spuse Mancuso.

Borodin încuviinţă şi dădu semnalul de scufundare. Era o sonerie, la fel ca pe navele americane. Mancuso, Mannion şi ofiţerul rus se ocupau de complexele manevre de purjare a apei. *Octombrie Roşu* începu lenta sa coborâre. Cinci minute mai târziu se afla pe fundul apei, la 21 de metri adâncime.

Casa Albă

Pelt sună la ambasada sovietică la ora trei dimineaţa.

— Alex, sunt Jeffrey Pelt.

— Ce mai faceţi, domnule Pelt? Trebuie să vă mulţumesc din partea mea şi a poporului sovietic pentru acţiunile pe care le-aţi întreprins să-l salvaţi pe marinarul nostru. Am fost informat acum câteva minute că este conştient şi că are toate şansele să îşi revină complet.

— Da şi mie tocmai mi s-a raportat acelaşi lucru. Apropo, cum îl cheamă? vru să ştie Pelt.

În acelaşi timp, se întreba dacă nu cumva îl trezise pe

Arbatov. Se pare că nu.

— Andrei Katiskin, un subofiţer bucătar din Leningrad.

— Bine. Alex, am primit informaţii că nava americană *Pigeon* a salvat aproape în întregime echipajul unui alt submarin sovietic în apropierea coastei Carolinei. Vestea rea e că nava a explodat şi s-a scufundat înainte să putem să-i scoatem pe toţi. Majoritatea ofiţerilor de pe navă şi doi dintre ofiţerii noştri au murit.

— Când s-a întâmplat asta?

— Dimineaţa, foarte devreme. Îmi pare rău pentru întârzierea cu care îţi transmit mesajul, dar, din câte ni s-a spus, *Pigeon* a avut probleme cu staţia radio din cauza exploziei subacvatice.

— Aşa e.

Pelt nu putea să nu admire răspunsul reţinut al celuilalt, în care nu se citea nici o urmă de ironie.

— Şi unde sunt acum?

— *Pigeon* se îndreaptă spre Charleston, adică spre Carolina de Sud. De acolo o să-i trimitem pe marinarii ruşi cu avionul direct la Washington.

— Şi submarinul respectiv a explodat? Sunteţi siguri?

— Da, unul dintre membrii echipajului a spus că au avut un accident grav la reactor. A fost o întâmplare ca *Pigeon* se afla în zonă. Se îndrepta spre coasta Virginiei pentru a examina celălalt submarin pe care l-aţi pierdut. Cred că flota voastră are nevoie de modernizare, Alex, observă Pelt.

— O să transmit la Moscova, îi răspunse sec Arbatov. Ne puteţi spune unde s-a întâmplat accidentul?

— Mai mult decât atât. Am pregătit un submarin de cercetare la mare adâncime care să caute epava. Dacă vreţi, puteţi să trimiteţi un expert din marina sovietică la Norfolk şi îl ducem să vadă personal ce s-a întâmplat. E bine?

— Aţi spus că aţi pierdut doi ofiţeri? întrebă Arbatov mai mult ca să tragă de timp, surprins de oferta primită.

— Da, amândoi făceau parte din echipa de salvare. Am reuşit să scoatem o sută de oameni de pe submarin, Alex, zise Pelt defensiv. Totuşi e ceva.

— Într-adevăr, e remarcabil. Trebuie să iau legătura cu Moscova pentru instrucţiuni. O să vă sun eu. Sunteţi cumva la birou?

— Da. La revedere, Alex, mai spuse el şi închise.

Apoi se întoarse către preşedinte.

— Cum m-am descurcat?
— Mai trebuie să lucrezi puţin la sinceritate, Jeff.
Preşedintele stătea relaxat într-un fotoliu de piele, îmbrăcat în pijama şi halat.
— O să muşte momeala?
— Sigur. E clar că vor să aibă confirmarea că submarinul a fost distrus. Problema e dacă putem să-i păcălim că aşa s-a întâmplat.
— Foster aşa crede. Pare destul de plauzibil.
— Hm. Am pus mâna pe navă, nu? zise Pelt.
— Mda. Se pare că povestea cu agentul GRU nu era adevărată sau poate că a fost evacuat odată cu ceilalţi. Vreau să-l cunosc şi eu pe acest Ramius. Mamă, Doamne! Să bagi spaima-n ei cu accidentul de reactor, normal că i-a scos pe toţi de pe navă!

Pentagon

Skip Tyler era în biroul Şefului de Stat-Major al Marinei şi încerca să se calmeze. Postul Pazei de Coastă din golf era dotat cu o cameră video pentru noapte, iar înregistrarea fusese trimisă cu elicopterul la Cherry Point şi de acolo la Andrews cu un avion de vânătoare cu reacţie. Acum era la un curier care tocmai parcă în faţa intrării principale de la Pentagon.
— Am de livrat personal un pachet domnului amiral Foster, anunţă după câteva minute un locotenent.
Secretara lui Foster îi făcu semn să intre.
— Bună dimineaţa, domnule amiral! Acesta e pentru dumneavoastră, zise locotenentul dându-i pachetul cu caseta.
— Mulţumesc. Eşti liber.
Foster introduse caseta în video. Aparatul era pornit şi imaginea apăru imediat.
Tyler stătea lângă Foster şi se uita cum imaginea devine din ce în ce mai clară.
— Mda, zise el apreciativ.
— Mda, spuse şi Foster.
Imaginea era proastă. Camera video pentru noapte nu producea o imagine clară, întrucât amplifica în mod egal lumina înconjurătoare. Din această cauză se estompau multe detalii. Dar atât cât vedeau era suficient: un submarin purtător de rachete foarte mare, al cărui chioşc se afla mult mai în spate decât la

orice submarin occidental. Pe lângă el, *Dallas* şi *Pogy* păreau de jucărie. Cei doi se uitară la televizor încă un sfert de oră fără să scoată nici un cuvânt. În afară de camera care se mişca, imaginea era la fel de colorată ca o miră de test.

— Ei bine, zise Foster când se termină înregistrarea, ne-am ales cu un submarin nuclear rusesc.

— Nu e rău! spuse Tyler zâmbind.

— Domnule căpitan, urma să fii comandant pe *Los Angeles,* dacă nu mă înşel.

— Aşa e.

— Vă suntem îndatoraţi, vă suntem foarte îndatoraţi. Ieri am făcut câteva verificări. Un ofiţer rănit pe timpul serviciului nu trebuie neapărat să se retragă decât dacă este evident că nu poate să-şi îndeplinească atribuţiile. Un accident rutier petrecut când te întorci de la lucru e un accident de muncă, zic eu şi există câţiva comandanţi care au un picior amputat. O să mă duc personal la preşedinte să-i spun, fiule. Asta înseamnă cel puţin un an pentru a te reobişnui, dar, dacă îţi doreşti o comandă, ţi-o voi obţine, îţi promit!

Tyler simţi nevoia să se aşeze. Ar însemna să fie pregătit să-şi pună o proteză nouă, un lucru la care se gândise câteva luni şi mai însemna câteva săptămâni de acomodare. După care un an – un an de zile! – în care trebuia să înveţe din nou tot ce trebuia să ştie înainte să plece în larg… Clătină din cap şi-i răspunse:

— Vă mulţumesc, domnule amiral. Nu ştiţi ce înseamnă asta pentru mine, dar răspunsul meu e negativ. Am întors pagina asta. Acum am o altă viaţă şi alte responsabilităţi şi n-aş face decât să ocup locul altcuiva. Ştiţi ce? Dacă mă lăsaţi să mă uit pe îndelete la submarinul ăla, suntem chit.

— Te asigur că o să ai ocazia.

Foster sperase că ăsta va fi răspunsul, de fapt fusese aproape sigur. Păcat. Tyler, după părerea lui, ar fi fost un candidat foarte bun pentru a comanda o navă, dacă nu era problema cu piciorul. Dar nimeni n-a pretins vreodată că viaţa e dreaptă.

Octombrie Roşu

— Se pare că aveţi totul sub control, le spuse Ryan. Se supără cineva dacă mă duc şi eu să mă întind puţin?

— Să vă întindeţi? întrebă Borodin.

— Adică să mă culc.

— A, duceţi-vă în cabina doctorului, e vizavi de cabinetul medical.

În drum. Spre pupa, Ryan aruncă o privire în cabina lui Borodin şi văzu o sticlă de votcă deschisă. Nu prea avea cine ştie ce gust, dar era destul de tare. Cuşeta lui Petrov era mică şi incomodă. Dar lui Ryan nu-i mai păsa. Luă o gură de votcă şi se culcă îmbrăcat cu uniformă, care devenise mult prea murdară şi soioasă. În cinci minute dormea dus.

Sea Cliff

Sistemul de purificare a aerului nu funcţiona cum trebuie, se gândea locotenentul Sven Johnsen. Dacă răceala lui ar mai fi durat încă vreo două zile, poate că nici n-ar fi observat. *Sea Cliff* tocmai coborâse sub 3 000 de metri adâncime şi nu putea să-l repare până când nu ieşeau la suprafaţă. Nu era un lucru periculos – sistemele de aclimatizare erau redundante, la fel ca acelea de pe naveta spaţială, doar puţin deranjat.

— N-am mai ajuns niciodată la o adâncime atât de mare, zise căpitanul Igor Kaganovici de dragul conversaţiei.

Fusese destul de greu să ajungă până aici. Zburase cu un elicopter Helix de pe *Kiev* pe *Tarawa,* apoi până la Norfolk cu un Sea King al marinei americane. Un alt elicopter l-a dus la bordul navei USS *Austin*, care se îndrepta cu 20 de noduri spre 33N 75V. *Austin* era o navă de debarcare, fiind un vas imens a cărui pupa era un hangar acoperit. În general aceasta era folosit pentru ambarcaţiunile de asalt, dar acum transporta minisubmarinul *Sea Cliff,* cu o capacitate de trei persoane care fusese adus tocmai din Massachusetts.

— Chestie de obişnuinţă, căzu de acord Johnsen, dacă stai să te gândeşti – 150 de metri, ori 3000 nu prea mai contează. Mori la fel de repede dacă cedează coca, doar că aici, la adâncime mare, o să rămână mai puţine resturi de adunat.

— Să nu-ţi pierzi tonul „optimist”, spuse mecanicul, Jesse Overton. Tot nimic pe sonar?

— Nimic, Jess.

Johnsen lucra împreună cu mecanicul de doi ani. *Sea Cliff* era „copilul” lor, un mic, dar robust submarin de cercetare, folosit cu precădere în misiuni oceanografice, inclusiv la înlocuirea sau

reparaţiile senzorilor SOSUS. Pe un submarin de trei persoane ierarhiile nu prea îşi aveau locul. Overton nu avea cine ştie ce educaţie şi nu reuşea să vorbească foarte politicos, dar abilităţile sale în a manevra minisubmarinul nu aveau egal, iar lui Johnsen îi convenea să-l lase pe el să se ocupe de asta. Locotenentul trebuia să ducă la bun sfârşit misiunea.

— Instalaţia de aer trebuie reparată, observă Johnsen.

— Da, filtrele ar cam trebui schimbate. Mă gândeam să fac asta săptămâna viitoare. Aş fi putut să le înlocuiesc azi-dimineaţă, dar m-am gândit că e mai importantă instalaţia de comandă.

— Păi şi eu zic la fel. Merge bine?

— E ca nouă!

Zâmbetul lui Overton se reflectă în sticla sintetică a hubloului de la babord din faţa scaunului comandatului.

Profilul bizar al lui *Sea Cliff* îl făcea greu de manevrat. Era ca şi cum nava ar fi ştiut ce are de făcut, dar nu ştia exact cum s-o facă.

— Cât de mare e zona de cercetat?

— Destul de mare. *Pigeon* a spus că după explozie s-au răspândit fragmente cât vezi cu ochii.

— Cred şi eu. Cinci kilometri adâncime şi curenţi care să le împrăştie.

— Numele navei e *Octombrie Roşu*, nu-i aşa, domnule căpitan? Un submarin de atac din clasa *Victor*; parcă aşa aţi spus.

— Acesta e numele de cod NATO, spuse Kaganovici.

— Dar dumneavoastră cum le ziceţi? întrebă Johnsen.

Celălalt nu răspunse. „Ce mare chestie? se întrebă. Pentru cine conta numele clasei de submarine?”

— Trecem pe sonarul de localizare.

Johnsen apăsă mai multe taste şi tonalitatea semnalului acustic de înaltă frecvenţă emis de sonarul montat pe partea inferioară a submarinului invadă habitaclul.

— Iată fundul oceanului!

Pe ecranul galben se vedea conturul alb al acestuia.

— E ceva acolo? întrebă Overton.

— Azi nu, Jess.

Cu un an în urmă fuseseră într-o misiune la câţiva kilometri de locul ăsta şi puţin a lipsit să nu lovească o navă Liberty, scufundată în 1942 de un submarin german. Epava stătea

vertical, sprijinită de o stâncă. Coliziunea le-ar fi fost cu siguranţă fatală, aşa că acum amândoi erau foarte precauţi.

— Bun, încep să primesc ecouri puternice. Drept în faţă, împrăştiate ca un evantai. Încă 150 de metri până la fundul oceanului.

— Da.

— Uite o bucată mare de vreo nouă metri, cu diametrul de doi metri jumătate, trei, 30 de grade stânga, distanţă 300 de metri. Să mergem întâi acolo.

— Stânga, aprindem reflectoarele.

Şase proiectoare de mare intensitate s-au aprins înconjurând submarinul într-un glob de lumină. Apa absorbea însă lumina, iar vizibilitatea nu depăşea 10 metri.

— Da, iată fundul oceanului, aşa cum ai spus, domnule Johnsen, zise Overton.

Opri coborârea şi controlă asieta. Perfect, era aproape neutră.

— Curentul ăsta o să ne consume bateriile.

— Ce viteză are?

— Un nod jumătate, poate două, depinde de relief. La fel ca anul trecut. Eu zic că putem rămâne pe aici o oră, cel mult o oră.

Johnsen era de aceeaşi părere. Oceanografii nu aveau încă o teorie clară în privinţa acestui curent de mare adâncime care avea tendinţa să-şi schimbe din când în când direcţia în mod imprevizibil. Oceanul avea multe ciudăţenii. De asta Johnsen alesese să-şi ia licenţa în oceanografie, ca să mai dezlege câteva enigme. Oricum era mai fascinant decât o muncă de rutină. Să navighezi la cinci kilometri adâncime nu era o activitate plictisitoare, cel puţin nu pentru Johnsen.

— Am văzut ceva care strălucea chiar în faţă. Vreţi să-l iau?

— Dacă se poate.

Nu se vedea încă pe nici unul dintre cele trei monitoare de pe *Sea Cliff,* care erau orientate drept înainte şi, respectiv, la 45 de grade în stânga şi în dreapta provei.

— Bun, zise Overton punând mâna pe comanda braţului articulat. Ăsta era lucrul la care se pricepea cel mai bine.

— Îţi dai seama ce e? întrebă Johnsen reglând monitorul.

— Un fel de instrument. Puteţi să stingeţi proiectorul numărul 1? Mă orbeşte.

— Stai puţin, zise Johnsen şi se aplecă să apese pe butonul respectiv.

Proiectorul numărul 1 asigura iluminarea pentru camera video

de la prova, de pe care imaginea dispăru instantaneu.

— Bravo, drăguţo, acum o să stăm pe loc puţin.

Mecanicul manevra cu stânga la comenzile elicelor direcţionale, iar dreapta era în mânuşa braţului articulat. Acum era singurul care mai vedea ţinta. Overton îşi vedea zâmbetul reflectat în geam. Mâna lui dreaptă se mişca foarte rapid.

— Te-am prins! strigă el.

Braţul mecanic ridică indicatorul de adâncime pe care un scafandru îl ataşase magnetic de prova lui *Sea Cliff* înainte ca acesta să plece din docul de pe *Austin.*

— Acum puteţi să aprindeţi reflectorul, zise Overton.

Johnsen îl porni şi Overton. Arătă prada spre cameră.

— Vă daţi seama ce ar putea fi?

— Pare un indicator pentru adâncime. Dar nu e de-al nostru, observă Johnsen. Dumneavoastră ştiţi ce e, domnule căpitan?

— Da, veni imediat răspunsul lui Kaganov în rusă. Oftă adânc, vrând să pară trist. E de pe o navă rusească. Nu pot să văd numărul de serie, dar e sigur sovietic.

— Pune-l în coş, Jess, zise Johnsen.

— Am înţeles.

Manevră braţul articulat şi puse discul într-un coş sudat de prova, apoi readuse braţul în poziţie de repaus.

— Hai să ne ridicăm puţin!

Pe măsură ce *Sea Cliff* se apropia mai mult de fundul oceanului, curenţii creaţi de elice ridicau aluviunile fine. Overton mări puterea motoarelor pentru ca submarinul să se ridice din nou la şase metri.

— E mai bine. Vezi ce face curentul ăsta, domnule Johnsen? Are cel puţin două noduri. Va trebui să scurtăm vizita.

Curentul antrenase norul de aluviuni şi-l îndepărta cu o viteză destul de mare.

— Şi fragmentul mare unde e?

— Drept înainte, la 100 de metri. Hai să ne asigurăm că e ceea ce căutam!

— Bine. Înaintăm… Uite ceva, pare un cuţit de bucătărie, îl luăm?

— Nu, mergem mai departe.

— Bine. Cât?

— 60 de metri. Ar trebui să apară curând.

Cei doi ofiţeri îl văzură pe ecranul televizorului odată cu Overton. La început nu fu decât o imagine spectrală, care se

risipi. Apoi apăru din nou.

Overton reacţionă primul:

— Măi să fie!

Obiectul avea o lungime mai mare de nouă metri şi părea cilindric. Se apropiară din spate şi văzură cercul din care patru conuri mai mici ieşeau în afară cu vreo 30 de centimetri.

— E o rachetă, o afurisită de rachetă nucleară rusească!

— Rămâi pe loc, Jess.

— Am înţeles, domnule.

Opri alimentarea cu energie.

— Ziceaţi că e din clasa *Victor*, îi spuse Johnsen rusului.

— M-am înşelat, îi răspunse Kaganovici cu un tremur nervos.

— Hai să ne uităm mai de aproape, Jess!

Sea Cliff înaintă de-a lungul corpului rachetei. Caracterele chirilice erau inconfundabile, deşi se aflau prea departe ca să se poată distinge numerele de serie. Era încă o comoară pentru Davey Jones, o rachetă Seahawk SS-N-20 cu opt focoase independente de 500 de kilotone.

Kaganovici avu grijă să-şi noteze inscripţiile de pe corpul rachetei. Fusese instruit despre rachetele Seahawk chiar înainte să plece de pe *Kiev*. În calitate de ofiţer de informaţii, ştia mai multe despre armamentul american decât despre cel sovietic.

„Ce convenabil”, reflectă el. Americanii îi permiseseră să meargă cu unul dintre cele mai avansate submarine de căutare, memorase echipamentele acestuia, iar americanii practic îndepliniseră şi misiunea lor. *Octombrie Roşu* era distrus. Nu mai trebuia decât să-i ducă această informaţie amiralului Stralbo de pe *Kirov* şi flota putea să plece de lângă coasta americană. Numai să îndrăznească să vină în Marea Norvegiei să-ncerce să-şi facă jocul! Să vedem cine o să câştige acolo!

— Jess, marchează poziţia drăciei ăsteia!

— Am înţeles.

Overton apăsă un buton largând o baliză repetitoare programată să răspundă numai la un semnal codificat de la sonarele americane. Ea urma să-i ghideze spre rachetă mai târziu, când se vor întoarce cu material de ridicare pentru sarcini mari care să o scoată la suprafaţă.

— Racheta este proprietatea Uniunii Sovietice, le atrase atenţia Kaganovici. Se află în apele internaţionale şi deci îi aparţine ţării mele.

— Atunci să veniţi să v-o luaţi! zise americanul pe un ton

muşcător.

„Probabil că e ofiţer sub acoperire”, gândi Kaganovici.

— Mă scuzaţi, domnule Johnsen.

— O să ne întoarcem după ea, zise acesta.

— N-o să reuşiţi s-o ridicaţi de acolo. E prea grea, obiectă Kaganovici.

— Cred că aveţi dreptate, răspunse Johnsen zâmbind.

Kaganovici îi lăsă pe americani să se bucure de victoria lor măruntă. Ar fi putut fi mai rău. Mult mai rău.

— Mai căutăm şi alte resturi ale epavei?

— Nu, o să ne întoarcem, hotărî Johnsen.

— Dar aveţi ordin să…

— Domnule căpitan Kaganovici, ordinele mele erau să căutăm rămăşiţele unui submarin de atac din clasa *Victor*. În locul lui am găsit mormântul unui submarin strategic cu rachete nucleare. Ne-aţi minţit, domnule căpitan, iar îndatoririle noastre faţă de dumneavoastră se opresc aici. Cred că aţi aflat ce vă interesa. Noi o să ne întoarcem mai târziu ca să luăm ce ne interesează.

Johnsen întinse mâna şi acţionă comanda de eliberare a lestului. Masa de metal se desprinsese imediat. Operaţia îi imprimă submarinului o forţă ascensională de 500 kilograme-forţă. Acum nu mai puteau rămâne în imersiune nici dacă ar fi vrut.

— Mergem acasă, Jess.

— Am înţeles, domnule.

Întoarcerea la suprafaţă decurse în tăcere.

Austin

O oră mai târziu, Kaganovici urca pe puntea lui *Austin* şi solicita permisiunea de a trimite un mesaj către *Kirov.* Dacă n-ar fi convenit dinainte asupra acestui aspect, comandatul lui *Austin* l-ar fi refuzat. Vestea adevăratei identităţii a submarinului scufundat se răspândi imediat. Ofiţerul sovietic transmise un grup de cuvinte codificate, însoţite de numărul de serie al aparatului pentru măsurarea adâncimii. Primirea informaţiilor a fost confirmată imediat.

Overton şi Johnsen îl urmăriră pe rus cum se urcă în elicopter, luând cu el discul respectiv.

— Nu prea mi-a plăcut tipul, domnule Johnsen. *Keptîn Kagano-*

bitch[46]. Numele lui sună ca o bâlbâială imbecilă. L-am tras în piept, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc că voi mai juca vreodată poker cu tine, Jess.

Octombrie Roşu

După şase ore de somn, pe Ryan îl trezi o melodie foarte cunoscută. Mai zăbovi în pat un minut încercând să se adune, apoi se încălţă şi se îndreptă spre careul ofiţerilor, la prova.

Filmul era *E.T.* Ryan ajunsese la timp să vadă genericul final pe micul televizor aşezat pe masă. Aproape toţi ofiţerii ruşi şi vreo trei americani urmăriseră filmul. Ruşii îşi ştergeau discret lacrimile. Jack îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la capătul mesei.

— V-a plăcut?

— A fost magnific! proclamă Borodin.

Locotenentul Mannion zise râzând:

— Asta e a doua oară când îl vedem.

Unul dintre ruşi începu să spună ceva pe limba lui. Borodin făcea pe translatorul:

— Întreabă dacă aşa se comportă toţi copiii americani, aşa de *svobodno* ai zis, Bugaiev?

— Liber, traduse Bugaiev, cu aproximaţie.

Ryan începu să râdă.

— Eu unul n-am fost aşa, dar acţiunea filmului se petrece în California şi oamenii de acolo sunt puţin duşi. Adevărul e că nu, copiii noştri nu se poartă aşa, cel puţin nu din câte ştiu şi am şi eu doi. Dar e drept că, faţă de sovietici, noi ne educăm copiii să fie mai independenţi.

Borodin traduse din nou şi apoi le transmise răspunsul rusului:

— Deci nu toţi copiii americani sunt aşa derbedei.

— Unii sunt. America nu e perfectă, domnii mei. Facem şi noi multe greşeli.

Ryan se hotărâse să nu le ascundă adevărul, atât cât putea.

Borodin traduse iar. Reacţiile celor de la masă au fost amestecate.

— Le-am spus că filmul este pentru copii şi că nu trebuie luat prea în serios. Mă înşel cumva?

— Nu, zise Mancuso, care tocmai intra. Este o poveste pentru

---

[46] Joc de cuvinte intraductibil în limba româna (n. red.).

copii, dar eu unul am văzut-o de cinci ori. Bine ai revenit printre noi, Ryan!

— Mulţumesc, domnule comandant. Înţeleg că totul e sub control.

— Clar. Cred că toţi aveam nevoie să ne relaxăm puţin. Eu va trebui să pregătesc o nouă scrisoare de recomandare lui Jones. Vom avea o idee foarte bună, zise el făcând semn spre televizor. O să avem destul timp să fim serioşi.

În clipa aceea intră Noyes.

— Cum se simte Williams? întrebă Ryan.

— O să supravieţuiască, zise Noyes turnându-şi nişte cafea. Operaţia a durat trei ore jumate. Rana de la cap e superficială, cu o hemoragie serioasă, dar aşa sunt toate rănile de la cap. Cealaltă putea să-l termine. Glonţul a trecut pe lângă pericard. Domnule Borodin, cine i-a acordat primul ajutor?

Starpom-ul făcu semn spre un locotenent.

— El. Nu ştie engleza.

— Să-i spuneţi că i-a salvat viaţa lui Williams. Tubul de drenaj a fost esenţial. Altfel ar fi murit.

— Sunteţi sigur c-o să supravieţuiască? insistă Ryan.

— Sigur că da, domnule Ryan. Doar asta mi-e meseria. O să dureze o vreme şi personal m-aş simţi mult mai bine dacă l-am interna într-un spital, dar totul e sub control.

— Şi comandantul Ramius? întrebă Borodin.

— Nici o problemă. Încă doarme. L-am cusut cum trebuie, fără grabă. Să-l întrebaţi unde a învăţat să acorde primul ajutor.

Borodin îl întrebă imediat.

— Spune mereu că-i place să citească lucrări de medicină.

— Ce vârstă are?

— 24 de ani.

— Să-i spuneţi că, dacă vrea să studieze medicina, o să-i spun cum să înceapă. Dacă va face ceea ce trebuie când trebuie, are toate şansele să devină medic.

Tânărul ofiţer fu foarte măgulit de comentariul lui şi îl întrebă ce salariu are un medic în America.

— Eu sunt medic militar şi n-am un salariu prea mare. 48 000 pe an, inclusiv primele de zbor. Dacă aş fi civil, aş câştiga mult mai bine.

— În Uniunea Sovietică, preciză Borodin, doctorii sunt plătiţi cam ca un muncitor de la fabrică.

— Poate aşa se explică de ce doctorii voştri nu sunt buni, îi

atrase atenţia Noyes.

— Când va putea Ramius să preia din nou comanda? întrebă Borodin.

— O să-l mai ţin la pat azi, spuse Noyes. Nu vreau ca rana să înceapă din nou să sângereze. De mâine o să poată face puţină mişcare. Dar cu grijă. Nu vreau să forţeze prea mult piciorul rănit. O să fie bine, domnii mei. Puţin slăbit fiindcă a pierdut sânge, dar o să-şi revină complet.

Noyes vorbea pe un ton de parcă ar fi citat din legile fizicii.

— Vă mulţumim, tovarăşe doctor, zise Borodin.

Noyes ridică din umeri.

— Doar pentru asta sunt plătit. Pot să vă întreb şi eu ceva? Ce naiba se întâmplă aici?

Borodin începu să râdă în timp ce traducea întrebarea şi pentru colegii lui.

— Vom deveni cu toţii cetăţeni americani.

— Şi n-aţi venit cu mâna goală, nu? Aţi adus şi un submarin. La naiba! La început am crezut că e vreo… nu ştiu cum să-i spun. Ce întâmplare extraordinară! Bănuiesc că e genul de întâmplare care rămâne nepovestită.

— Exact, domnule doctor, zise Ryan zâmbind.

— Mare păcat, mormăi Noyes întorcându-se la infirmerie.

Moscova

— Aşadar, tovarăşe amiral, ne raportaţi îndeplinirea misiunii? întrebă Narmonov.

— Da, tovarăşe secretar general, încuviinţă Gorşkov, uitându-se în lungul mesei de conferinţe a centrului de comandă subteran.

Erau acolo toţi oamenii din cercul restrâns al puterii, plus şefii de stat-major şi directorul KGB-ului.

— Americanii i-au permis tovarăşului căpitan Kaganovici, ofiţerul de informaţii din flota tovarăşului amiral Stralbo, să vadă epava submarinului de la bordul unui vas american de cercetări la mare adâncime. Minisubmarinul a recuperat un fragment din epavă, cadranul indicatorului de adâncime. Obiectele de genul ăsta au un număr de serie, care a fost transmis imediat la Moscova. S-a stabilit că provenea de pe *Octombrie Roşu.* Kaganovici a inspectat şi o rachetă care s-a desprins de pe

submarin. Era cu siguranţă un Seahawk. *Octombrie Roşu* s-a scufundat, nu mai încape nici o îndoială. Misiunea noastră a fost îndeplinită.

— Din întâmplare, îi atrase atenţia Mihail Alexandrov, nu e meritul nostru, tovarăşe amiral. Flota dumneavoastră nu a reuşit să *localizeze* şi să distrugă submarinul. Cred că tovarăşul Gherasimov are nişte informaţii pentru noi.

Nikolai Gherasimov era noul şef al KGB-ului. Prezentase deja raportul membrilor biroului politic şi abia aştepta să îl aducă la cunoştinţă şi figuranţilor care se împăunau în uniformă. Voia să le vadă reacţia. KGB-ul avea nişte conturi de reglat cu ei. Gherasimov expuse succint raportul pe care îl avea de la agentul Cassius.

— E imposibil! zise Gorşkov furios.

— Se poate, admise Gherasimov politicos. Există o probabilitate ridicată ca o informaţie să fie falsă. Agenţii noştri de pe teren investighează chiar acum această posibilitate. Totuşi, există nişte detalii interesante care vin în sprijinul acestei ipoteze. Tovarăşe amiral, permiteţi-mi vă rog să le prezint pe scurt. Mai întâi, pentru ce i-au permis americanii unui om al nostru să îi însoţească pe unul dintre submarinele lor de căutare cele mai sofisticate? În al doilea rând, de ce au acceptat de la bun început să coopereze şi l-au salvat pe marinarul de pe *Politovski* şi ne-au şi anunţat c-au făcut-o? De ce? De ce nu l-au ţinut ascuns ca să-l folosească şi să-l lichideze? Din sentimentalism? N-aş crede. În al treilea rând, în timp ce ei îl salvau pe acest marinar, aviaţia şi flota lor ne hărţuiau navele în cel mai agresiv şi mai flagrant mod. Apoi au încetat brusc şi de-a doua zi se îngrămădeau toţi să ne ajute în acţiunile noastre de „căutare şi salvare”.

— Asta pentru că Stralbo a luat hotărârea curajoasă şi foarte înţeleaptă să se abţină să răspundă la provocările lor, îi răspunse Gorşkov.

Gherasimov făcu din nou un gest de încuviinţare.

— Se poate. A fost o decizie inteligentă din partea amiralului. Unui ofiţer nu-i e niciodată uşor să-şi calce pe mândrie în felul ăsta. Pe de altă parte, aş specula că e posibil ca între timp americanii să fi primit informaţia pe care ne-a transmis-o nouă Cassius. Aş mai crede că americanii s-au temut de reacţia noastră în cazul în care am fi suspectat că ei sunt autorii întregii operaţiuni, mai exact CIA. Ştim că mai multe servicii de spionaj

imperialiste s-au întrebat care e scopul acestei operaţiuni navale, în ultimele două zile am întreprins propria anchetă. Am aflat, zise Gherasimov uitându-se pe foile pregătite, că la şantierul naval pentru submarine din Poliarnîi sunt 29 de ingineri polonezi, majoritatea la controlul calităţii şi cu funcţii de inspector, că procedurile de expediere a scrisorilor sunt relaxate, iar tovarăşul căpitan Ramius nu s-a dus spre portul New York, aşa cum a ameninţat c-o va face în presupusa lui scrisoare către tovarăşul Padorin, ci se afla la 1000 de kilometri mai la sud când submarinul a fost distrus.

— E clar că a fost o dezinformare din partea lui Ramius, obiectă Gorşkov. Ramius voia şi să ne atragă atenţia, dar să ne inducă în eroare. Din acest motiv am trimis flota spre toate porturile americane.

— Şi nu l-am găsit în nici unul, observă în şoaptă Alexandrov. Continuaţi, tovarăşe!

Gherasimov continuă:

— Indiferent în ce port voia să ajungă, e clar că era la peste 500 de kilometri de oricare dintre ele şi suntem siguri că ar fi putut să ajungă în oricare pe o traiectorie directă. De fapt, tovarăşe amiral, după cum aţi raportat iniţial, ar fi putut să ajungă pe coasta americană după şapte zile de la plecarea în larg.

— Dar ca s-o facă, după cum am explicat săptămâna trecută, însemna să se deplaseze la viteza maximă. Comandanţii de pe submarinele strategice nu procedează aşa, zise Gorşkov.

— Mi se pare de înţeles, dat fiind ce s-a întâmplat cu *Politovski,* observă Alexandrov. Dar oricine se aşteaptă ca un om care a trădat *Rodina* să fugă ca un tâlhar.

— Şi să cadă în capcana pe care i-am întins-o, urmă replica lui Gorşkov.

— Ceea ce nu s-a întâmplat, comentă Narmonov.

— N-am susţinut că varianta asta e cea adevărată, după cum nu susţin nici măcar că e cea mai probabilă în acest moment, spuse Gherasimov cu un ton rece şi detaşat, dar există suficiente dovezi indirecte care s-o sprijine şi nu-mi rămâne decât să recomand să se facă o investigaţie amănunţită de către Comitetul pentru Siguranţa Statului, care să analizeze toate aspectele acestei întâmplări.

— Siguranţa pe şantierele mele este problema celor de la GRU şi a marinei militare, spuse Gorşkov.

— A fost, anunţă Narmonov decizia luată cu două ore în urmă. KGB-ul va investiga această afacere ruşinoasă pe două direcţii. O echipă va cerceta informaţiile provenind de la agentul nostru din Washington. O alta va pleca de la premisa că scrisoarea sau presupusa scrisoare de la căpitanul Ramius e reală. Dacă a fost conspiraţia unor trădători, ea a fost posibilă numai din cauza regulamentului şi practicilor curente ca un comandant să-şi aleagă singur ofiţerii. Comitetul pentru Siguranţa Statului ne va raporta dacă este de dorit ca asemenea practici să continue, dat fiind gradul de independenţă pe care îl au comandanţii de navă în ceea ce priveşte carierele ofiţerilor din subordinea lor, dar şi faţă de controlul pe care-l exercită Partidul asupra flotei. Cred că vom începe reformele transferând mai des ofiţerii de pe o navă pe alta. Când ofiţerii rămân prea mult pe o navă, ajung uneori să uite faţă de cine trebuie să fie loiali.

— Ceea ce sugeraţi dumneavoastră o să distrugă eficienţa flotei mele! sări Gorşkov bătând cu pumnul în masă.

Aceasta fu o greşeală.

— Este flota Poporului, tovarăşe amiral, îl corectă Alexandrov. Este flota Partidului.

Gorşkov ştia foarte bine a cui fusese ideea. Narmonov avea încă sprijinul lui Alexandrov. Acest lucru consolida poziţia secretarului general, dar nu şi a celorlalţi oameni de la masă. Dacă puteai să le mai spui oameni.

Padorin era revoltat de sugestia KGB-ului. Ce ştiau spionii ăia nenorociţi despre flotă? Ce ştia Partidul? Nu erau decât nişte oportunişti corupţi, toţi. Andropov le-o dovedise, iar *Politburo* îi permitea acum mucosului de Gherasimov să atace armata, care păzise naţiunea de imperialişti şi care o ferise de clica lui Andropov şi care fusese mereu slujitorul de nădejde al Partidului. „Dar e o logică în toate astea, nu?” îşi spuse el. Aşa cum Hruşciov s-a debarasat de Jukov, omul care i-a permis să acceadă la funcţia supremă după lichidarea lui Beria, aşa şi nenorociţii ăştia aveau de gând acum să pună KGB-ul în cârca celor care le asiguraseră posturile de la bun început…

— În ceea ce vă priveşte, tovarăşe Padorin, spuse mai departe Alexandrov…

— Da, tovarăşe academician.

Pentru Padorin părea să nu mai existe scăpare. Comitetul Politic al Flotei dăduse aprobarea finală pentru numirea lui Ramius la comandă. Dacă Ramius era cu adevărat un trădător,

atunci Padorin se cuvenea să fie condamnat pentru că se înşelase atât de grav în evaluarea lui. Iar dacă Ramius nu fusese decât un pion neştiutor, atunci şi Padorin şi Gorşkov au fost traşi pe sfoară şi împinşi să acţioneze pripit.

Narmonov continuă intervenţia lui Alexandrov:

— Tovarăşe amiral, credem că toate măsurile secrete pe care le-aţi prevăzut pentru securitatea submarinului *Octombrie Roşu* au fost implementate cu succes, exceptând cazul în care căpitanul Ramius a fost nevinovat şi a sabordat nava, murind alături de ceilalţi ofiţeri, împreună cu americanii care e limpede că voiau să fure nava. În orice caz, în aşteptarea analizei de către KGB a fragmentelor recuperate de pe epava submarinului, se pare că acesta nu a căzut în mâinile inamicului.

Padorin clipi de mai multe ori. Inima îi bătea cu putere şi simţea chiar un junghi în stânga pieptului. Era lăsat să scape? De ce? Abia după o secundă îşi dădu seama care era explicaţia. La urma urmelor, el era ofiţer politic. Dacă Partidul încerca să restabilească un control politic asupra flotei – pe care de fapt nu-l pierduse niciodată atunci *Politburo* nu-şi putea permite să lipsească Partidul de reprezentanţii săi din structurile de conducere.

Asta însemna ca el să devină marioneta lor, mai cu seamă a lui Alexandrov. Padorin hotărî pe loc că e dispus să accepte.

Dar poziţia lui Gorşkov devenea extrem de vulnerabilă. Padorin era sigur că peste câteva luni flota sovietică va avea un nou comandant, a cărui putere va fi insuficientă să ia decizii fără aprobarea celor din *Politburo.* Gorşkov devenise prea important, prea puternic, iar şefii Partidului nu voiau să aibă în funcţii de conducere un om cu atâta prestigiu.

„Am rămas întreg”, îşi spunea Padorin, uluit de norocul lui.

— Tovarăşul Gherasimov, continuă Narmonov, va colabora cu Direcţia de securitate politică a serviciului dumneavoastră pentru a evolua procedurile folosite şi pentru a vă sugera îmbunătăţiri.

Aşadar el era acum spionul KGB-ului în structurile de conducere? Măcar rămăsese cu capul pe umeri, cu biroul, cu *dacia* şi ieşirea la pensie peste doi ani. Era un preţ de nimic. Padorin era mai mult decât mulţumit.

A ŞAISPREZECEA ZI
SÂMBĂTĂ, 18 DECEMBRIE

Coasta de Est

USS *Pigeon* acostă la cheiul ei din Charleston la 4 dimineaţa. Marinarii sovietici, adunaţi în sala de mese a navei, deveniseră o bătaie de cap pentru toată lumea în ciuda eforturilor pe care le-au făcut ofiţerii ruşi pentru limitarea contactelor dintre oamenii lor şi salvatorii americani, în realitate acestea erau inevitabile. Altfel spus, nevoia i-a obligat să interacţioneze. Marinarii de pe *Pigeon* îi îmbuibaseră cu mâncare bună şi cea mai apropiată toaletă se găsea la câţiva metri, către pupa. Pe drum, marinarii de pe *Octombrie Roşu* se întâlneau cu cei americani, dintre care unii erau ofiţeri care ştiau rusa deghizaţi în marinari, iar alţii erau recruţi specialişti în limba rusă, care fuseseră aduşi pe calea aerului chiar când veniseră ruşii la bordul navei. Faptul că se aflau pe o navă presupus ostilă şi că găsiseră aici oameni prietenoşi care vorbeau rusa fusese o combinaţie irezistibilă pentru unii dintre tinerii marinari. Replicile lor au fost înregistrate de casetofoane ascunse pentru a fi examinate ulterior la Washington. Petrov şi cei trei ofiţeri nu şi-au dat seama de la început ce se întâmplă, dar, când au realizat, au hotărât să-i escorteze pe oameni cu rândul până la toaletă, ca nişte părinţi protectori. Asta nu l-a împiedicat pe un ofiţer de informaţii în uniformă de şef de echipaj să le ofere azil politic. Oricui voia să rămână în Statele Unite i se va permite s-o facă, le-a spus el. În nici zece minute toţi membrii echipajului aflaseră.

Nici când a sosit momentul mesei pentru marinarii americani, ofiţerii ruşi n-au putut să le interzică oamenilor lor orice contact şi au ajuns să mănânce pe apucate pentru că au patrulat încontinuu printre mese. Americanilor pur şi simplu nu le-a venit să creadă când ofiţerii ruşi au refuzat în mai multe rânduri invitaţia lor de a veni la popota ofiţerilor.

Pigeon a acostat cu atenţie. Nu avea de ce să se grăbească. Când pasarela a fost instalată, fanfara aflată pe chei a intonat fragmente din imnul american şi din cel sovietic pentru a arăta

cooperarea lor în misiunea de salvare. Sovieticii au crezut că sosirea lor va fi discretă, dat fiind că ajungeau în zorii zilei. Dar s-au înşelat. Când primul ofiţer sovietic a ajuns la jumătatea pasarelei, a fost orbit de 50 de bliţuri şi de întrebările reporterilor de televiziune. Sculaţi din pat pentru a ieşi în întâmpinarea navei salvatoare, doreau să le ofere telespectatorilor o ştire extraordinară, ca de sărbători, la buletinul de dimineaţă. Pentru ruşi, jurnaliştii occidentali erau altfel decât orice văzuseră ei vreodată, iar şocul cultural a dus la un haos total. Reporterii i-au luat deoparte pe ofiţeri şi le-au blocat calea, spre consternarea marinarilor care încercau să rămână calmi. Ofiţerii au declarat atunci că nu ştiu nici o boabă de engleză, dar un ziarist, plin de iniţiativă, adusese un profesor de rusă de la Universitatea Carolina de Sud din Columbia. Petrov însuşi s-a pomenit îngăimând nişte platitudini în faţa a şase camere de filmat şi regretând că toată scena nu e doar un vis urât, aşa cum părea. Abia după o oră s-a reuşit îmbarcarea marinarilor ruşi în cele trei autobuze special pregătite pentru ei şi să se îndrepte spre aeroport. Pe drum, maşinile şi carele de reportaj goneau pe lângă autobuze şi-i chinuiau pe ruşi cu flash-uri şi cu întrebări pe care aceştia nu puteau să le înţeleagă. Nici la aeroport nu a fost altfel. Aviaţia militară trimisese un VC-135, dar, până să urce în avion, ruşii au fost nevoiţi din nou să-şi croiască drum prin marea de reporteri. Ivanov a fost nevoit să înfrunte un expert în limbi slave, dar a cărui rusă era mutilată de un accent înfiorător. Îmbarcarea a mai durat o jumătate de oră.

În avion, şase ofiţeri din aviaţie au împărţit ţigări şi mici sticluţe de lichior, după ce s-au aşezat cu toţii în fotolii. Când zborul VIP a ajuns la 7 000 de metri altitudine, în avion domnea o bună dispoziţie generală. Un ofiţer le-a vorbit prin staţia de amplificare şi le-a explicat care erau paşii următori. Toţi marinarii de pe *Octombrie Roşu* vor fi supuşi unui control medical. A doua zi, Uniunea Sovietică avea să trimită după ei un avion, dar toţi nădăjduiau că şederea lor se va prelungi cu o zi, două, să poată profita din plin de ospitalitatea americanilor. Echipajul avionului s-a depăşit pe sine, povestind istoria fiecărei pietre de hotar, a fiecărui oraş, a fiecărui sat şi a fiecărei autostrăzi interstatale, proclamând, prin intermediul translatorului, dorinţa tuturor americanilor de a avea relaţii paşnice şi de prietenie cu Uniunea Sovietică şi exprimându-şi în acelaşi timp admiraţia piloţilor americani pentru profesionalismul marinarilor sovietici; de

asemenea, au deplâns moartea ofiţerilor care au avut curajul de a rămâne ultimii pe navă, lăsându-i pe oamenii lor să plece primii. Tot scenariul era o capodoperă de duplicitate cu scopul de a-i copleşi; şi începea să dea rezultate.

Aeronava zbură la joasă altitudine pe deasupra suburbiilor din Washington, apropiindu-se de Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Translatorul le-a explicat că dedesubt erau locuinţele clasei de mijloc, adică oameni obişnuiţi care lucrau pentru guvern sau în industria locală. La sol îi aşteptau trei autobuze care, în loc să meargă pe şoseaua de centură din jurul Washingtonului, au traversat oraşul. Ofiţerii americani din fiecare autobuz şi-au cerut scuze pentru traficul aglomerat şi le-au spus pasagerilor că aproape toate familiile americane aveau un automobil, multe dintre ele chiar două sau trei şi că oamenii nu recurgeau la transportul public decât pentru a evita plictiseala şofatului. „*Plictiseala* de a-ţi conduce maşina personală”, reflectau uimiţi marinarii sovietici. Ofiţerii lor politici poate aveau să le spună ulterior că nu era decât o minciună sfruntată, dar cum puteai să ignori miile de maşini de pe străzi? În nici un caz nu era o înscenare pregătită special pentru nişte marinari în mai puţin de o oră. Trecând prin sud-estul oraşului, au observat că mulţi negri aveau maşină. Abia dacă mai erau locuri de parcare suficiente! Autobuzul merse mai departe, spre Mall, unde translatorii îşi exprimau speranţa că vor vedea multe muzee deschise publicului larg. La Muzeul Aerului şi al Spaţiului, au menţionat ei, se găsea o rocă de pe Lună adusă de astronauţii misiunii Apollo… Ruşii au văzut persoane care făceau jogging şi altele care se plimbau fără griji pe acolo. Începură să şoptească între ei în timp ce autobuzele coteau spre nod, către Bethesda, traversând cartierele cochete din nord-vestul Washingtonului.

La Bethesda au fost întâmpinate de echipe de televiziune care transmiteau în direct pentru cele trei reţele naţionale de televiziune şi de medici militari şi asistenţi zâmbitori şi prietenoşi, care i-au condus în interiorul spitalului.

Zece funcţionari ai ambasadei erau prezenţi şi se întrebau cum ar fi putut să ţină sub control grupul de marinari, dar se vedeau incapabili să protesteze faţă de atenţia deosebită care le era acordată compatrioţilor lor în spiritul destinderii relaţiilor dintre cele două state. Fuseseră aduşi medici de la Walter Reed şi de la celelalte spitale guvernamentale pentru a asigura un examen medical rapid, dar complet fiecărui marinar şi pentru a

verifica, în special, dacă acesta a fost expus la radiaţii. În drum spre cabinet, fiecare marinar s-a găsit singur cu un ofiţer din U.S. Navy, care îl întreba politicos dacă nu vrea să rămână în Statele Unite, explicându-i-se fiecăruia în parte că, dacă ia această hotărâre, trebuie să anunţe personal un reprezentat al ambasadei sovietice, dar că, dincolo de asta, i se va permite cu siguranţă să rămână. Spre furia oficialilor de la ambasadă, patru marinari au ales exilul, dar unul dintre ei a renunţat după confruntarea cu un ataşat al flotei lor. Americanii au avut grijă să înregistreze toate întâlnirile, aşa încât eventualele acuzaţii ulterioare de intimidare să fie respinse.

Când s-au terminat consultaţiile – slavă Domnului, nivelul expunerii la radiaţii a fost foarte mic oamenii au fost din nou hrăniţi şi duşi la culcare.

Washington

— Bună dimineaţa, domnule ambasador, îi spuse preşedintele.

Arbatov observă că Pelt era din nou lângă şeful lui, în spatele biroului masiv, de modă veche. Nu se aştepta ca întrevederea să fie plăcută.

— Domnule preşedinte, mă aflu aici pentru a protesta faţă de tentativa de răpire a marinarilor noştri de către guvernul Statelor Unite.

— Domnule ambasador, îi răspunse tăios preşedintele, în ochii unui fost procuror răpirea este un delict abject şi detestabil, iar guvernul Statelor Unite nu poate fi acuzat de un asemenea lucru şi în nici un caz nu în biroul ăsta! Nu am răpit, nu răpim şi nu vom răpi niciodată oameni. E suficient de clar?

— În afară de asta, Alex, spuse Pelt mai calm, oamenii la care te referi nici n-ar mai fi trăit dacă nu eram noi. Ne-au murit doi oameni de nădejde ca să-i salvăm. Aţi putea măcar să arătaţi puţină recunoştinţă pentru eforturile noastre de a vă salva echipajul şi poate chiar să faceţi un gest de compasiune faţă de americanii care şi-au pierdut viaţa pentru asta.

— Guvernul meu a remarcat eforturile eroice ale celor doi ofiţeri americani şi chiar doreşte să-şi exprime recunoştinţa lui şi a poporului sovietic pentru salvarea marinarilor noştri. Cu toate astea, stimaţi domni, s-au făcut eforturi deliberate să-i ispitească pe aceşti oameni să-şi trădeze ţara.

— Domnule ambasador, anul trecut când traulerul dumneavoastră a salvat echipajul avionului nostru de patrulă, ofiţerii din armata sovietică le-au oferit bani, femei şi alte ispite oamenilor noştri cu condiţia ca ei să divulge informaţii secrete sau să consimtă să mai rămână în Vladivostok, nu-i aşa? Nu-mi spuneţi că nu ştiţi nimic despre asta. Ştiţi bine că astea-s regulile jocului. La momentul respectiv, noi nu am obiectat, sau mă înşel? Nu, noi am fost recunoscători că au scăpat cu viaţă cei şase aviatori, iar acum, fireşte, toţi s-au întors la serviciul lor. Rămânem recunoscători pentru preocuparea umanitară a guvernului dumneavoastră faţă de vieţile unor cetăţeni americani obişnuiţi. În cazul de faţă, fiecărui ofiţer şi recrut i s-a spus că poate să rămână dacă doreşte. Nu s-au făcut presiuni de nici un fel. Fiecărui rus care şi-a exprimat dorinţa de a rămâne aici i s-a spus să ia legătura cu un oficial al ambasadei sovietice pentru a vă da şansa să-i explicaţi dacă a făcut un pas greşit. E clar că aşa e cinstit, domnule ambasador. Nu le-am oferit nici bani, nici femei. Noi nu avem obiceiul să cumpărăm oamenii şi în nici un caz, niciodată, nu-i răpim. Autorii răpirilor sunt oameni pe care eu îi trimit la închisoare. Chiar am reuşit să-l trimit la scaunul electric pe unul. Să nu mai îndrăzniţi niciodată să mă acuzaţi de aşa ceva, spuse în încheiere tăios preşedintele.

— Guvernul pe care îl reprezint doreşte ca toţi oamenii noştri să se întoarcă în patria mamă, insistă Arbatov.

— Domnule ambasador, orice persoană de pe teritoriul Statelor Unite, indiferent de naţionalitatea ei şi de modul cum a ajuns aici, are dreptul la protecţia pe care i-o asigură legile noastre. Tribunalele noastre au dat sentinţe în acest sens în mai multe rânduri şi, potrivit legilor noastre, nici un om, bărbat sau femeie, nu poate fi constrâns să facă ceva împotriva voinţei sale decât dacă a primit pedeapsa respectivă în justiţie. Cu asta subiectul e încheiat. Mai am o întrebare pentru dumneavoastră. Ce căuta un submarin nuclear purtător de rachete la 500 de kilometri de coasta americană?

— Un submarin nuclear, domnule preşedinte?

Pelt luă o fotografie de pe biroul preşedintelui şi i-o dădu lui Arbatov. Era un cadru de pe înregistrarea video făcută de *Sea Cliff*: o rachetă nucleară balistică SS-N-20.

— Submarinul se numeşte, mă rog se numea, *Octombrie Roşu,* spuse Pelt. A explodat şi s-a scufundat la 500 de kilometri de coasta Carolinei de Sud. Alex, avem un acord că nici o navă de

genul ăsta să nu se apropie la mai puţin de 800 de kilometri de ţărmul altei ţări. Vrem să ştim ce căuta submarinul acolo. Să nu-mi spuneţi că racheta e o înscenare de-a noastră. Chiar dacă am fi dorit o asemenea năzdrăvănie, n-am fi avut timpul necesar. Este o rachetă sovietică, domnule ambasador, iar submarinul respectiv mai avea încă 19, zise Pelt, strecurând intenţionat o cifră greşită. Guvernul Statelor Unite doreşte explicaţii din partea guvernului sovietic în legătură cu modul în care a ajuns aici submarinul – ceea ce reprezintă o violare a acordului nostru – şi de ce un număr mare de nave ruseşti e atât de aproape de Coasta de Est.

— Probabil că este vorba despre submarinul pierdut, sugeră Arbatov.

— Domnule ambasador, spuse preşedintele pe un ton blajin, până joi submarinul nu era pierdut, la şapte zile după ce ne-aţi spus de el. Pe scurt, domnule ambasador, explicaţia pe care ne-aţi dat-o vinerea trecută nu coincide cu faptele pe care le-am stabilit pe baza dovezilor.

— De ce ne acuzaţi de fapt? protestă Arbatov iritat.

— De nimic, Alex, fireşte, spuse preşedintele. Dacă acel acord nu mai este în vigoare, atunci asta e! Cred că am analizat această posibilitate săptămâna trecută. Cetăţenii americani vor afla în cursul zilei de astăzi despre aceste evenimente. Sunteţi suficient de familiarizat cu ţara noastră încât să vă imaginaţi reacţia poporului american. Eu doresc o explicaţie. Pentru moment, nu văd nici un motiv pentru ca flota sovietică să mai rămână în apropierea coastei americane. Operaţiunea de „salvare” s-a încheiat cu succes şi prelungirea prezenţei flotei sovietice aici nu poate fi decât o provocare. Vreau ca dumneavoastră şi guvernul pe care-l reprezentaţi să luaţi în calcul rapoartele pe care eu le primesc acum de la comandanţii mei sau, dacă preferaţi, ce i-ar spune conducătorii militari ruşi secretarului general Narmonov dacă rolurile ar fi inversate. Eu cer în continuare o explicaţie. Dacă n-o primesc, nu pot să trag decât câteva concluzii şi aş prefera să nu fiu nevoit să aleg una dintre ele. Vă rog să transmiteţi acest mesaj guvernului dumneavoastră şi să le spuneţi că, întrucât câţiva marinari ruşi au optat pentru a rămâne aici, cu siguranţă că vom afla foarte curând ce s-a întâmplat de fapt. Vă doresc o zi bună.

Arbatov ieşi şi o luă spre stânga, pentru a părăsi clădirea prin aripa de vest. Un puşcaş marin îi deschise uşa, cu o politeţe care

nu se regăsea şi în privirea lui. Şoferul ambasadorului, care-l aştepta afară într-o limuzină Cadillac, îi deschise portiera. Era şeful antenei politice a KGB-ului la Washington.

— Aşadar? întrebă el verificând traficul de pe Pensylvania Avenue înainte să întoarcă la stânga.

— Aşadar, întâlnirea a mers aşa cum am prevăzut, iar acum putem fi absolut siguri de ce ne răpesc oamenii, îi răspunse Arbatov.

— Şi asta ce înseamnă, tovarăşe Arbatov? insistă şoferul.

Nu lăsa să se vadă că e iritat. Cu numai câţiva ani înainte, scursura asta din Partid n-ar fi îndrăznit să-l lase să aştepte pe un ofiţer superior din KGB. Era o ruşine ce ajunsese Comitetul pentru Siguranţa Statului după moartea tovarăşului Andropov. Dar lucrurile aveau să reintre în normal. Era sigur de asta.

— Preşedintele ne-a acuzat că am trimis submarinul intenţionat în apropierea ţărmului lor şi am violat protocolul secret din 1979. Îi reţin pe oamenii noştri pentru a-i interoga, a le spăla creierele şi ca să afle care erau ordinele submarinului. De cât timp are nevoie CIA-ul pentru a reuşi? O zi? Două? întrebă Arbatov, clătinând din cap furios. Poate ştiu deja. Cu nişte droguri, poate şi femei, le-au şi dezlegat limbile. Preşedintele a invitat guvernul sovietic să-şi imagineze ce presiuni fac asupra lui şefii militari de la Pentagon. Şi ce-i spun să facă! Nu prea e nici un mister aici, nu? Vor pretinde că făceam repetiţii pentru un atac nuclear surpriză sau poate chiar eram pe cale să-l declanşăm! De parcă nu noi suntem cei care fac eforturile cele mai mari pentru o coexistenţă paşnică! Sunt paranoici, se tem de ceea ce s-a întâmplat şi sunt furioşi.

— Nu puteţi să-i condamnaţi, tovarăşe! spuse şoferul, care înregistra tot, structura informaţiile, le analiza şi-şi compunea deja raportul personal pentru Centrala de la Moscova. Preşedintele a mai spus că nu mai există nici un motiv ca flota noastră să rămână în apropierea ţărmului american.

— Şi cum s-a exprimat? A fost o cerere?

— În termeni amabili. Mai calm decât mă aşteptam. Tocmai asta mă pune pe gânduri. Cred că pun ei ceva la cale. Când agiţi sabia, faci zgomot, dar când o scoţi din teacă, nu. Aşteaptă o explicaţie pentru toată povestea asta. Ce să-i spun? Ce s-a întâmplat de fapt?

— Bănuiesc că nici noi n-o să aflăm vreodată.

Agentul aflase povestea originală, oricât de incredibil părea. I

se părea uluitor că marina militară şi GRU au permis o asemenea eroare. Versiunea agentului Cassius era mai puţin nebunească. Şoferul însuşi o transmisese la Moscova. Dar era posibil ca America şi Uniunea Sovietică să fie victimele unei a treia părţi implicate? Era vorba de o operaţiune ratată, iar americanii încercau să afle cine era responsabil şi cum se întâmplase ca să încerce şi ei schema altă dată? Exista o logică în asta, dar restul? Se încruntă cu ochii la traficul de pe şosea. Ordinele de la Moscova spuneau clar: dacă era o operaţiune a celor de la CIA, trebuia să afle imediat. În acest caz, CIA reuşise o acoperire surprinzător de eficientă. Totuşi, era posibil să acoperi o asemenea operaţiune? El nu credea să se poată. Oricum, împreună cu oamenii lui, trebuia ca în următoarele săptămâni să încerce să penetreze orice acoperire, să afle ce se ştie la Langley şi pe teren, în timp ce restul departamentelor din KGB vor face acelaşi lucru în alte părţi ale lumii. Dacă CIA se infiltrase în structurile de putere ale Flotei Nordului, el va afla. Era sigur de asta. Aproape că-şi dorea să i se dea ocazia. GRU ar fi fost responsabil de toată catastrofa şi ar fi căzut în dizgraţie după ce profitase câţiva ani de faptul că KGB îşi pierduse prestigiul. Dacă presupunerile lui erau corecte, *Politburo* lăsase KGB-ul să facă ce vrea cu GRU şi cu armata, permiţându-i Centralei de la Moscova să iniţieze propria investigaţie în legătură cu evenimentele petrecute. Indiferent ce vor afla, KGB-ul va ieşi cu faţa curată şi va pune în umbră armata. Într-un fel sau altul, organizaţia lui tot va descoperi ce s-a întâmplat cu adevărat, iar dacă şi rivalii lor o să aibă de suferit, cu atât mai bine…

Imediat ce ambasadorul sovietic ieşi, Pelt deschise o uşă laterală a Biroului Oval, iar judecătorul Moore îşi făcu apariţia.

— Domnule preşedinte, a trecut ceva vreme de când mă ascundeam prin vestiare aşa.

— Şi chiar vă aşteptaţi să-şi facă efectul? întrebă Pelt.

— Da, sunt sigur, zise Moore aşezându-se într-un fotoliu confortabil.

— Nu e cam periculos, domnule judecător? îl întrebă Pelt. Mă refer la planificarea unei operaţiuni atât de complexe.

— Tocmai asta-i frumuseţea, domnule Pelt, că noi nu punem la cale nimic. Sovieticii o s-o facă în locul nostru. E drept că agenţii noştri o să străbată Europa de Est punând întrebări. Oamenii lui Sir Basil vor face acelaşi lucru. Francezii şi evreii au început deja

fiindcă i-am întrebat dacă ştiu ce se întâmplă cu submarinul pierdut; KGB-ul o să afle repede şi o să se întrebe de ce principalele patru agenţii de spionaj occidentale caută răspunsul la întrebări, în loc să se ascundă în carapacea proprie cum ar fi fost de aşteptat dacă ar fi fost operaţiunea noastră.

— Trebuie să recunoaşteţi că sovieticii se confruntă cu o mare dilemă: să aleagă între două scenarii la fel de neplăcute. Pe de-o parte, pot alege să accepte că unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri a comis un act de înaltă trădare la un nivel nemaiîntâlnit. Aţi văzut ce dosar are la noi comandantul Ramius. Este o variantă comunistă a cetăţeanului american model, el e într-adevăr noul om sovietic. Mai punem la socoteală că o asemenea conspiraţie presupune încă un număr de ofiţeri tot de încredere. Sovieticii nu pot să conceapă că asemenea indivizi ar părăsi vreodată Paradisul Muncitorilor. E paradoxal, recunosc, ţinând cont de eforturile lor înverşunate de a-i împiedica pe compatrioţi să plece din ţară, dar aşa stau lucrurile. Una e când fuge o balerină sau un agent KGB şi alta e când dezertează fiul unui membru al Biroului Politic, un ofiţer cu peste 30 de ani de carieră fără cusur. Mai mult, comandanţii de navă se bucură de multe privilegii. Dezertarea lui ar fi echivalentul plecării unui milionar newyorkez care a pornit de la zero şi care acum s-a dus să trăiască în Moscova. Pur şi simplu n-o să le vină a crede. Pe de altă parte, ar putea să înghită povestea pe care le-am plasat-o prin Henderson, tot neplăcută, dar sprijinită de o serie de dovezi suplimentare, în special de eforturile noastre de a-i ispiti pe marinarii lor să ceară azil politic. Aţi văzut ce furioşi erau din cauza asta. Din punctul lor de vedere, este o sfidare a codului bunelor maniere. Reacţia preşedintelui la vestea că era vorba de un submarin nuclear strategic ar sprijini o dată în plus versiunea lui Henderson.

— Până la urmă ce o să aleagă? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, e în primul rând o problemă de psihologie, iar mentalitatea sovieticilor este greu de înţeles pentru americani. Dat fiind că au de ales între înaltă trădare colectivă şi o conspiraţie externă, părerea mea e că vor prefera ultima variantă. Acceptarea ideii că a fost într-adevăr o dezertare ar însemna să-şi reconsidere propriile certitudini. Cui i-ar plăcea s-o facă? întrebă Moore cu un gest teatral. Ultima variantă înseamnă că cineva din exterior le-a violat siguranţa statului, dar e infinit mai convenabilă postura de victimă decât să fii nevoit să recunoşti contradicţiile interne ale ideologiei de guvernare. Pe

deasupra, KGB-ul este cel care conduce investigaţia.

— De ce? întrebă Pelt, urmărind cu interes prezentarea judecătorului.

— În ambele cazuri, dezertare sau penetrare a securităţii operaţiunilor flotei, responsabilitatea le revine celor de la GRU. Securitatea forţelor militare şi navale intră în atribuţiile acestui serviciu, mai ales după declinul KGB-ului după decesul prietenului nostru Andropov. Sovieticii nu pot pune un serviciu secret să-şi investigheze propriile operaţiuni, nu în interiorul propriei comunităţi de spionaj! Aşa încât KGB-ul va face tot posibilul să distrugă serviciul concurent. Din perspectiva KGB-ului, o instigare din afară ar fi o variantă mult mai atrăgătoare. Ar explica o operaţiune de mare anvergură. Dacă KGB confirmă povestea lui Henderson, asta o să-i convingă pe toţi că e adevărată şi sigur că o s-o facă şi ei o să apară într-o lumină mult mai bună dacă scot la iveală această variantă.

— O să confirme varianta noastră?

— Bineînţeles! În spionaj, dacă faci eforturi destul de mari ca să descoperi ceva, reuşeşti, indiferent dacă e adevărat sau nu. Dumnezeule, îi datorăm acestui Ramius mai mult decât va şti el vreodată! O asemenea şansă apare o dată la o generaţie. Nu ne permitem s-o ratăm.

— Dar KGB-ul o să profite de conjunctură, observă Pelt. Asta e bine?

Moore ridică din umeri.

— Oricum se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Detronarea şi poate chiar suprimarea lui Andropov au dat serviciilor secrete ale armatei prea mult prestigiu, aşa cum s-a întâmplat cu Beria în anii 1950. Sovieticii depind de controlul politic asupra armatei la fel ca şi noi, ba mai mult. KGB-ul va face treburile murdare în locul lor, lichidând înaltul comandament militar. Oricum se ajungea aici, aşa încât am putea profita de momentul ăsta. Nu putem face decât câteva lucruri.

— La ce vă gândiţi? întrebă preşedintele.

— O să lăsăm să scape informaţia că *Octombrie Roşu* a fost urmărit de un submarin american încă din Islanda. Prietenul nostru Henderson se va ocupa de asta.

— Dar de ce? obiectă Pelt. Atunci o să ştie că am minţit tot timpul şi că iritarea noastră când am aflat că era vorba de un submarin cu rachete nucleare era de formă.

— Nu chiar, domnule Pelt, spuse Moore. Faptul că un submarin

nuclear rusesc a fost atât de aproape de coasta americană rămâne o violare a acordului şi din punctul lor de vedere nu avem de unde să ştim ce căuta aici, până când am ajuns să-i interogăm pe marinarii care au rămas în ţară şi care, de fapt, o să ne spună lucruri probabil nesemnificative. Sovieticii se aşteaptă ca noi să nu fi fost sinceri în totalitate. Faptul că am urmărit submarinul lor şi că puteam să-l distrugem oricând le dovedeşte duplicitatea noastră, ceea ce vine în întâmpinarea aşteptărilor lor. O să le spunem şi că *Dallas* a monitorizat prin sonar incidentul de la reactor şi asta va explica proximitatea navei noastre de salvare. Ei ştiu sau, oricum, bănuiesc că am ascuns nişte lucruri. Asta le va distrage atenţia de la ceea ce dorim cu adevărat să ascundem. Ruşii au şi o vorbă pentru asta. Îi zic „momeală pentru lupi”. Şi o să lanseze o operaţiune de proporţii care să se infiltreze în operaţiunea noastră, oricare ar fi ea. Dar n-o să afle nimic. Singurii oameni din CIA care ştiu ce se întâmplă de fapt sunt Greer, Ritter şi eu. Celelalte servicii au chiar ordin să descopere ce s-a întâmplat; cam asta ar fi singura informaţie pe care ar putea s-o obţină ruşii.

— Şi Henderson? Câţi dintre oamenii noştri ştiu de submarin? întrebă preşedintele.

— Dacă Henderson ciripeşte ceva, oricât de puţin, o să-şi semneze ordinul de execuţie. KGB-ul nu glumeşte cu agenţii dubli şi n-o să-l creadă că nu ştia că informaţiile sunt false. El e conştient de asta şi oricum stăm cu ochii pe el pentru orice eventualitate. Câţi dintre oamenii noştri ştiu despre submarin? Poate o sută şi numărul lor o să mai crească puţin, dar nu pierdeţi din vedere faptul că ei ştiu că două submarine sovietice s-au scufundat în apropierea coastei americane şi au toate motivele să creadă că orice echipament de pe submarinele ruseşti care a ajuns în laboratoarele noastre a fost recuperat de pe fundul oceanului. Fireşte că o să reactivăm nava *Glomar Explorer* tocmai în scopul ăsta. Ar deveni suspicioşi dacă n-am face-o. Ce rost are să-i dezamăgim? Oricum, mai devreme sau mai târziu o să descopere cum s-au petrecut lucrurile, dar până atunci nava dezafectată o să fie făcută bucăţi şi o să ajungă pe fundul mării.

— Deci nu vom putea păstra secretul la infinit? întrebă Pelt.

— La infinit e cam mult. Avem un plan. Pentru viitorul apropiat, secretul ar trebui să fie în siguranţă, cu numai o sută de oameni care-l ştiu. În cel puţin un an, mai probabil în doi sau

trei, vor acumula suficiente informaţii ca să bănuiască ce s-a întâmplat de fapt, dar până atunci n-o să mai existe dovezi fizice pe care să le invoce. Iar dacă KGB-ul va descoperi adevărul, credeţi că o să aibă vreun interes să-l dezvăluie? Dacă ar afla, GRU sigur l-ar face public, iar haosul provocat astfel în comunitatea lor de spionaj va fi tot în avantajul nostru.

Moore făcu o pauză să ia o ţigară dintr-un ţigaret de piele. Apoi continuă:

— După cum spuneam, Ramius ne-a oferit şanse extraordinare la mai multe nivele. Iar frumuseţea situaţiei că noi nu trebuie să facem mai nimic. Munca de teren o să fie a ruşilor, care o să caute ceva ce nu există.

— Şi cu dezertorii ce facem? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, cineva o să se ocupe de ei. Ştim cum şi rar s-a plâns cineva de ospitalitatea CIA. O să ne ia câteva luni să-i interogăm, dar între timp o să-i şi pregătim pentru viaţa în America. Vor căpăta o identitate nouă, o meserie, un nou chip dacă e necesar, dar n-o să mai fie nevoiţi să muncească nici măcar o zi. Sigur că ei vor dori să muncească. Aproape toţi fac aşa. Cred că marina militară va găsi ceva pentru ei, consultanţi la Departamentul pentru armament sovietic sau ceva de genul ăsta.

— Vreau să-i cunosc şi eu, spuse preşedintele brusc.

— Asta se poate aranja, domnule preşedinte, dar cu discreţie, îl preveni Moore.

— Camp David, ar trebui să fie un loc sigur. Şi, domnule judecător, aş vrea să-l aveţi în vedere şi pe Ryan.

— Am înţeles, domnule. Pe el o să-l aducem destul de repede, îl aşteaptă un viitor de succes în agenţie.

Tiuratam, URSS

Motivul pentru care lui *Octombrie Roşu* i se să ceruse între în imersiune cu mult înainte de ivirea zorilor, se afla pe orbită la 800 de kilometri altitudine. Având dimensiunea unui autobuz Greyhound, satelitul Albatros 8 fusese lansat cu 11 luni mai devreme de o rachetă purtătoare, de pe cosmodromul din Tiuratam. Enormul satelit de tip RORSAT[47], era destinat

[47] *Radar ocean reconaissance satellite* (RORSAT), satelit de recunoaştere dotat cu radar, (n. tr.).

supravegherii maritime. Satelitul 8 trecu pe deasupra lui Pamlico Sound la 11.31, ora locală. Era programat să detecteze surse termice pe întregul orizont vizibil, să interogheze tot ce apărea în raza lui vizuală şi să urmărească orice corespundea parametrilor de căutare. În timp ce se mişca pe orbită, trecând pe deasupra navelor din flota americană, *New Jersey* activă dispozitivele de bruiaj pentru a ecrana semnalul. Satelitul înregistra acest fapt. Bruiajul urma să dezvăluie câte ceva despre sistemele de luptă electronică folosite de americani. Când Albatros 8 trecu pe deasupra Polului, antena parabolică din faţă detectă semnalul unui alt obiect, satelitul pentru comunicaţii, *Iskra.*

Când satelitul de recunoaştere îl localiză pe vecinul său aflat mult mai sus, printr-o conexiune laser îi transmise tot conţinutul bazei de date de pe Albatros. Imediat *Iskra* îl transmise mai departe la staţia terestră din Tiuratam. Semnalul mai fu recepţionat şi de o antenă cu diametrul de 15 metri aflată în vestul Chinei, aparţinând celor de la National Security Agency care, în cooperare cu chinezii, foloseau datele primite în interes personal. Americanii au retransmis datele prin propriul satelit de comunicaţii la sediul NSA din Fort Meade. Aproximativ în acelaşi timp semnalul digital era studiat de două echipe de specialişti, aflate la 8 000 de kilometri distanţă una de cealaltă.

— Ce vreme bună! murmură un tehnician. Abia acum avem vreme frumoasă!

— Bucură-te cât mai poţi, tovarăşe, zise vecinul lui de la pupitrul alăturat.

Acesta urmărea datele transmise de un satelit meteo geo-sincronic care supraveghea emisfera vestică. A şti cum e vremea într-o ţară străină putea avea o mare importanţă strategică.

— Iată un nou front atmosferic rece care se îndreaptă spre coastă. Iarna a fost ca la noi. Sper că le place.

— Marinarilor noştri sigur n-o să le placă, veni replica tehnicianului, care se înfioră la gândul de a fi în larg în timpul unei furtuni.

Fusese într-o croazieră pe Marea Neagră în vara dinainte şi se alesese cu un rău de mare incurabil.

— Ce e asta? Tovarăşe colonel!

— Da, răspunse imediat colonelul care supraveghea tura.

— Uitaţi-vă aici, tovarăşe colonel, îi spuse tehnicianul arătându-i monitorul. Aici e Pamlico Sound, la mijlocul coastei americane.

Imaginea termică a apei apărea neagră pe ecran, dar, când tehnicianul reglă aparatul, se transformă în verde cu două pete albe, dintre care una era mai mare. În două rânduri pata mai mare se diviză în două părţi. Imaginea arăta suprafaţa apei, iar o parte din aceasta era mai caldă cu o jumătate de grad faţă de cât ar fi fost normal. Diferenţa nu era constantă, dar apărea suficient de clar ca să demonstreze că acolo ceva creştea temperatura apei.

— Să fie lumina soarelui? întrebă colonelul.

— Nu, tovarăşe colonel, cerul senin permite încălzirea uniformă a întregii zone, spuse încet tehnicianul.

Întotdeauna devenea mai tăcut când găsea ceva interesant.

— Sunt două submarine, poate chiar trei, la 30 de metri sub apă.

Tehnicianul apăsă pe o tastă şi pe ecran apăru imaginea radar, în care se vedeau striaţiile regulate ale valurilor mici.

— Nu e nimic la suprafaţă care să producă încălzirea apei, tovarăşe colonel. Deci trebuie să fie ceva sub apă. Şi nu e sezonul împerecherii la balene. Nu pot fi decât submarine nucleare, probabil două, posibil trei. Părerea mea e că americanii au fost suficient de speriaţi de desfăşurarea forţelor sovietice încât să caute un adăpost pentru submarinele lor cu rachete nucleare. Baza pentru submarinele strategice e la numai câteva sute de kilometri spre sud. Poate e o navă din clasa *Ohio* care s-a ascuns aici sub protecţia unui submarin de atac, exact cum procedăm şi noi.

— În acest caz va pleca de acolo curând. Flota noastră a primit ordin să se retragă.

— Păcat, ar fi interesant să-l urmărim. E o şansă cu care nu ne întâlnim des, tovarăşe colonel.

— Aşa e. Ai lucrat foarte bine, tovarăşe academician.

După zece minute, informaţia era transmisă la Moscova.

Statul-Major al Marinei Sovietice din Moscova

— N-o să ratăm şansa asta, tovarăşe, zise Gorşkov. Vom rechema flota, dar vom lăsa câteva submarine în urmă pentru spionaj electronic. Probabil americanii o să le ia urma în timpul retragerii.

— Se prea poate, spuse şeful de stat-major.

— *Ohio* o să se îndrepte spre sud, probabil la baza de submarine de la Charleston sau la Kings Bay. Dacă nu, va merge spre nord, la Norfolk. Noi îl avem la Norfolk pe *Konovalov,* iar pe *Şabilikov* aproape de Charleston. Cred că ambele nave o să mai rămână acolo câteva zile. Trebuie să facem ceva ca să le arătăm politicienilor că avem o flotă adevărată. Dacă reuşim să urmărim un *Ohio*, e un început.

— O să transmit ordinele necesare într-un sfert de oră, tovarăşe Gorşkov.

Şeful de operaţiuni se gândea că e o idee bună. Nu îi plăcuse raportul de la întrunirea *Politburo* pe care i-l adusese Gorşkov, dar, dacă asta însemna debarcarea lui Serghei, el era numai bun să îi ia locul…

New Jersey

Mesajul RED ROCKET tocmai îi fusese înmânat lui la Eaton: Moscova transmisese prin satelit un lung mesaj operaţional către flota sovietică. Acum ruşii chiar erau într-o situaţie dificilă. Erau înconjuraţi de trei grupuri de luptă constituite în jurul portavioanelor: *Kennedy*, *America* şi *Nimitz,* toate aflate sub comanda lui Josh Painter. Eaton le putea vedea pe toate şi primise şi pe *Tarawa* pentru a întări grupul de acţiune de la suprafaţă. Contraamiralul îşi roti binoclul spre *Kirov.*

— Oamenii să treacă la posturile de luptă!

— Am înţeles, domnule, spuse ofiţerul cu operaţiunile şi anunţă prin staţia radio. *Blue Boys,* aici *Blue King.* Lumină galbenă, lumină galbenă, executaţi. Terminat.

Tremură patru secunde până când claxonul de alarmă de pe *New Jersey* răsună în întreaga navă. Marinarii începură să alerge spre tunuri.

— Distanţa până la *Kirov?*

— Treizeci şi patru de kilometri, domnule. Am avut grijă să fim în raza de acţiune a laserului la fiecare câteva minute. Suntem pregătiţi să deschidem focul, domnule amiral, raportă ofiţerul cu operaţiunile. Turelele principale sunt în poziţie, iar distanţa până la ţintă este actualizată la fiecare 30 de secunde.

Telefonul de lângă scaunul lui Eaton începu să sune.

— Eaton la telefon.

— Toate posturile sunt gata de luptă, domnule amiral, raportă comandantul cuirasatului.

Eaton se uită la cronometru.

— Foarte bine, domnule comandant. Oamenii dumitale sunt bine antrenaţi.

În centrul de conducere a luptei de pe *New Jersey* datele numerice indicau distanţa exactă până la catargul principal al navei *Kirov*. Întotdeauna, obiectivul principal este evident nava-amiral a inamicului. Întrebarea era câte lovituri putea să suporte *Kirov* şi ce l-ar fi distrus mai întâi: salvele de tun sau rachetele Tomahawk. Ce era important şi ofiţerul cu artileria le-o repeta întruna de câteva zile, era să-l scoată din luptă pe *Kirov* înainte să poată interveni aviaţia. *New Jersey* nu scufundase niciodată singură o altă navă. De 40 de ani aştepta să i se dea această ocazie.

— Flota sovietică face manevre! anunţă ofiţerul cu operaţiunile grupului.

— Da, să vedem până unde ajunge. Să urmărim ce fac!

Formaţia din care făcea parte *Kirov* se îndrepta spre vest când primi semnalul. Toate navele din formaţie întoarseră simultan spre dreapta. Manevra încetă atunci când ajunseră la curs 0-4-0.

Eaton îşi scoase ochelarii şi îi puse în toc.

— Se întorc acasă. Hai să transmitem asta la Washington şi să mai lăsăm o vreme oamenii la posturi!

Aeroportul Internaţional Dulles

Sovieticii s-au întrecut pe ei înşişi când au fost nevoiţi să-şi recupereze oamenii din Statele Unite. Au retras de pe cursele internaţionale regulate un Iliuşin IL-62 al Aeroflot, care a fost trimis de la Moscova direct la Dulles. A aterizat seara. Copie aproape fidelă a avionului britanic VC-10, aeronava cu patru motoare a rulat pe pistă până în sectorul cel mai îndepărtat pentru a se realimenta cu combustibil. Pe lângă cei câţiva pasageri care nici măcar n-au coborât din avion ca să-şi dezmorţească picioarele, se afla un echipaj de rezervă, aşa încât avionul să poată decola fără întârziere. Două autobuze au parcurs rapid cei 3 kilometri de la clădirea terminalului până la aeronava care aştepta, înăuntru, marinarii de pe *Octombrie Roşu* priveau peisajul înzăpezit, ştiind că asta era ultima oară când

vedeau America. Erau tăcuţi, fiind luaţi pe sus din paturile de la Bethesda şi aduşi cu autocarul la Dulles cu numai o oră mai devreme. De data asta nu existau reporteri care să-i hărţuiască.

Cei patru ofiţeri, nouă micimani şi restul echipajului au fost împărţiţi cu grijă în mai multe grupuri când au urcat la bordul avionului, înăuntru, fiecare era dus în altă parte. Pentru fiecare ofiţer şi miciman era pregătit câte un anchetator de la KGB, iar interogatoriul începu chiar de la decolarea avionului. Când Iliuşin atinse altitudinea de croazieră, majoritatea marinarilor se întrebau de ce nu aleseseră să rămână jos, alături de compatrioţii lor trădători. Interogatoriile de genul ăsta erau evident neplăcute.

— Tovarăşul comandant Ramius a avut un comportament ciudat? îl întrebă un maior KGB pe Petrov.

— Bineînţeles că nu! veni imediat răspunsul lui, defensiv. Nu ştiaţi că submarinul a fost sabotat? Am avut noroc c-am scăpat cu viaţă!

— Sabotat? Cum adică?

— La reactor. Ar trebui să întrebaţi pe cineva care ştie, eu nu sunt inginer, dar am fost cel care a descoperit scurgerile de radiaţii. Ştiţi, ecusoanele pentru radiaţii arătau o contaminare, dar instrumentele din sala motoarelor nu. Nu s-a umblat numai la reactor, erau defecte şi aparatele pentru măsurarea radiaţiei. Am văzut cu ochii mei. Inginerul-şef Melekin a trebuit să desfacă mai multe dintre ele şi să le repare ca să poată localiza scurgerea. Sviadov ştie să vă spună mai multe. El a fost de faţă.

Ofiţerul KGB mâzgălea de zor.

— Şi ce căuta submarinul vostru aşa aproape de coasta americană?

— Cum adică? Nu ştiţi ce ordine aveam?

— Ce ordine aveaţi, tovarăşe doctor? îl întrebă ofiţerul uitându-se drept în ochii lui.

Doctorul îi explică pe îndelete, apoi conchise:

— Am văzut personal ordinele. Erau afişate să le vadă toată lumea, aşa cum se face de obicei.

— Cine le semna?

— Tovarăşul amiral Korov. Cine altcineva?

— Şi nu vi s-au părut cam ciudate ordinele respective? întrebă furios maiorul.

— Dumneavoastră puneţi la îndoială ordinele pe care le primiţi, tovarăşe maior? zise Petrov adunându-şi tot curajul. Eu

nu fac niciodată aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu ofiţerul politic de pe navă?

Într-o altă parte, Ivanov îi explica unui anchetator cum fusese detectat *Octombrie Roşu* de către navele americane şi britanice.

— Dar, spunea el, tovarăşul comandant Ramius a scăpat de ele în mod strălucit! Am fi reuşit până la urmă dacă nu ar fi fost accidentul blestemat de la reactor. Trebuie neapărat să aflaţi cine a făcut una ca asta, tovarăşe căpitan. Vreau să văd cu ochii mei cum îl execută!

Dar ofiţerul KGB din faţa lui rămase impasibil.

— Şi care au fost ultimele cuvinte ale tovarăşului comandant?

— Mi-a ordonat să-i ţin pe oameni sub supraveghere şi să nu-i las să discute cu americanii decât strictul necesar şi a spus că americanii n-o să ajungă să pună mâna pe nava noastră.

Ochii lui Ivanov erau plini de lacrimi când se gândea la comandantul şi la nava lui, pe care nu avea să îi mai vadă. Era un tânăr sovietic mândru şi privilegiat, fiind fiul unui teoretician al Partidului.

— Tovarăşe, trebuie să-i găsiţi pe ticăloşii care ne-au făcut-o.

— A fost o mişcare foarte inteligentă, povestea Sviadov la câţiva paşi de el, chiar şi tovarăşul Melekin a găsit-o abia la a treia încercare şi a jurat că se va răzbuna pe autorii sabotajului. Am văzut cu ochii mei, spunea locotenentul, uitând că de fapt nu fusese aşa.

Le-a explicat totul în detaliu, ajungând să le facă şi o schemă.

— Despre ultimul accident nu ştiu nimic. Tocmai atunci trebuia să intru în tură. Melekin, Surzpoi şi Bugaiev au lucrat mai multe ore încercând să pună în funcţiune motoarele auxiliare, zise el, apoi clătină din cap. Am încercat să mă duc să-i ajut, dar tovarăşul Ramius mi-a interzis. Am încercat totuşi să mă duc, în ciuda ordinului, dar tovarăşul Petrov nu m-a lăsat.

După două ore de zbor deasupra Atlanticului, anchetatorii de la KGB s-au strâns ca să-şi compare notiţele.

— Prin urmare, dacă juca teatru comandantul navei, atunci era al naibii de talentat, spuse colonelul KGB însărcinat cu primele interogatorii. Ordinele pe care le-a dat sunt impecabile. Ordinele misiunii au fost anunţate şi afişate, conform procedurii normale…

— Dar câţi dintre marinari ştiau cum arată semnătura lui Korov? Şi nici pe el nu mai putem să-l întrebăm, nu? spuse maiorul.

Comandantul Flotei Nordului murise în urma unei hemoragii

cerebrale la două ore după primul interogatoriu de la Lubianka, spre dezamăgirea tuturor. Oricum, semnătura putea fi falsificată. Avem până la urmă o bază de submarine secretă în Cuba? Care e cauza morţii *zampolit*-ului?

— Doctorul e sigur c-a fost un accident, veni răspunsul. Comandantul credea că s-a lovit la cap, dar de fapt şi-a rupt coloana vertebrală în regiunea gâtului. Părerea mea e că în condiţiile astea ar fi trebuit să ia legătura prin radio pentru noi instrucţiuni.

— Aveau interdicţie radio, spuse colonelul. Am verificat. E o procedură normală pentru submarinele strategice. Ramius ştia tehnici de luptă corp la corp? E posibil să-l fi omorât el pe *zampolit?*

— Se poate, reflectă maiorul care-l interogase pe Petrov. Nu era antrenat în acest domeniu, dar nici nu e greu.

Colonelul nu era sigur dacă să fie de acord cu ei.

— Există vreo dovadă că echipajul a avut bănuieli că se încearcă o dezertare?

Toţi au clătinat din cap în semn de negaţie.

— În rest, serviciul la bordul submarinului se desfăşura normal?

— Da, tovarăşe colonel, îi răspunse un căpitan tânăr. Ofiţerul care a supravieţuit, Ivanov, spune că manevrele evazive pentru a scăpa de urmărirea forţelor imperialiste de suprafaţă şi de submarine au fost fără cusur, conform procedurilor stabilite şi executate strălucit de acest Ramius timp de 12 ore. Nici măcar n-am sugerat că ar putea fi vorba de trădare. Deocamdată.

Toţi ştiau că marinarii vor petrece un timp la Lubianka, până când se va dovedi că nu au nici un amestec în toată afacerea.

— Bun, zise colonelul, deci până acum nu avem nici un indiciu că ofiţerii de pe submarin ar fi trădători? Cred că nu. Tovarăşi, veţi continua interogatoriile mai puţin dur până ajungem la Moscova. Lăsaţi „vânatul” să se liniştească puţin.

În avion atmosfera deveni mai plăcută. S-au servit gustări şi votcă pentru a dezlega limbile şi a încuraja o apropiere de ofiţerii din KGB, care în tot acest timp nu beau decât apă. Toţi marinarii ştiau că vor petrece un timp în închisoare şi îşi acceptau soarta într-un mod care imperialiştilor li s-ar fi părut de un fatalism surprinzător. KGB-ul urma să muncească săptămâni întregi ca să reconstituie succesiunea evenimentelor de pe submarin de la desprinderea ultimei parâme la Poliarnîi până la îmbarcarea la

bordul navei *Mystic.* Alte echipe de agenţi erau deja răspândite în toată lumea pentru a descoperi dacă ceea ce se întâmplase cu *Octombrie Roşu* era opera americanilor de la CIA sau a altor servicii de spionaj. KGB-ul tot va afla adevărul, dar colonelul care se ocupa de caz începea să creadă că răspunsul la întrebările lor nu era de găsit la aceşti marinari.

Octombrie Roşu

Noyes îi dădu voie lui Ramius să parcurgă singur, dar sub supravegherea sa, cei patru, cinci metri de la infirmerie la cercul ofiţerilor. Pacientul nu arăta prea bine, dar mai degrabă pentru că trebuia să facă o baie şi să se radă, ca, de altfel, toţi ceilalţi de la bord. Borodin şi Mancuso îl ajutară să se aşeze la locul său, în capul mesei.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă el pe Ryan.

— Bine, mulţumesc, domnule comandant, îi răspunse acesta zâmbind.

În realitate se simţea foarte uşurat pentru că în ultimele ore îi lăsase să se ocupe de navă pe cei care aveau şi pregătirea s-o facă. Deşi el număra orele care-l despărţeau de debarcarea de pe *Octombrie Roşu*, pentru prima oară în ultimele două săptămâni nu avea nici rău de mare şi nici nu se simţea înnebunit de groază.

— Piciorul dumneavoastră cum se prezintă?

— Dureros. Trebuie să mă învăţ minte să nu mă mai las împuşcat. Nu cred că am avut timp să vă spun că vă datorez viaţa, ca noi toţi, de altfel.

— E vorba şi de viaţa mea, la urma urmelor, răspunse Ryan uşor stânjenit.

— Bună dimineaţa, domnule comandant! îi spuse bucătarul. Doriţi micul dejun?

— Da, mi-e o foame de lup.

— Perfect! Atunci să fie un mic dejun ca în marina americană. Vă aduc imediat şi o cafea fierbinte.

Dispăru imediat pe culoar. După 30 de secunde se întoarse cu cafea caldă şi o ceaşcă pentru Ramius.

— În zece minute vine şi masa.

Ramius îşi turnă o ceaşcă de cafea. În farfurioară era un pliculeţ.

— Ăsta ce e?
— *Coffee Mate*, îi răspunse Mancuso zâmbind. E frişcă pentru cafea, domnule comandam.
Ramius desfăcu pliculeţul şi se uită suspicios în el înainte să-l toarne în ceaşcă, după care amestecă bine.
— Când plecăm?
— Mâine, nu ştim exact ora, răspunse Mancuso.
Dallas se ridica periodic la adâncimea periscopului pentru a primi ordine pe care le transmitea mai departe lui *Octombrie Roşu* prin radio.
— Am aflat cu câteva ore în urmă că flota sovietică se îndreaptă spre nord-est, către casă. După ce se înserează, o să ştim sigur. Băieţii noştri îi urmăresc tot timpul.
— Unde o să mergem? întrebă Ramius.
— Lor unde le-aţi spus că o să mergeţi? vru să ştie Ryan. Ce era în scrisoare mai exact?
— Aţi aflat de scrisoare… De unde?
— Am aflat. Adică eu am aflat de scrisoare, dar asta e tot ce pot să vă spun deocamdată, domnule.
— I-am scris unchiului Iuri că ne îndreptăm spre New York ca să-i oferim nava cadou preşedintelui Statelor Unite.
— Dar nu v-aţi dus spre New York, obiectă Mancuso.
— Bineînţeles că nu. Am vrut să intru în portul Norfolk. De ce m-aş fi dus într-un port civil când era unul militar aşa de aproape? Credeţi că trebuia să-i spun adevărul lui Padorin? întrebă Ramius şi clătină din cap. De ce-aş fi făcut-o? Coasta americană e atât de mare.
„Stimate tovarăşe amiral Padorin, mă îndrept spre New York…” Nu-i de mirare că şi-au ieşit din minţi! se gândi Ryan.
— Mergem spre Norfolk sau Charleston? întrebă Ramius.
— Spre Norfolk, bănuiesc, zise Mancuso.
— Nu ştiaţi că o să trimită toată flota pe urmele voastre? izbucni Ryan. De ce aţi mai trimis scrisoarea aia?
— Ca să ştie, îi răspunse Ramius. Să ştie. Nu mă aşteptam să ne localizeze nimeni. Aici ne-aţi luat prin surprindere.
Comandantul american încercă să zâmbească.
— V-am detectat de când eraţi pe lângă coasta Islandei. Aţi avut mai mult noroc decât vă închipuiţi. Dacă ne-am fi întors din Anglia conform graficului, am fi fost cu 25 de kilometri mai aproape de ţărm şi v-am fi găsit când era prea târziu. Îmi pare rău, domnule comandant, dar sonarele noastre sunt foarte bune,

ca şi operatorii. Puteţi să-l cunoaşteţi personal pe cel care v-a luat urma primul. Acum lucrează cu Bugaiev.

— Un *starşina,* zise Borodin.

— Nu e ofiţer? întrebă Ramius.

— Nu, e doar un operator foarte bun, răspunse Mancuso surprins. Cine are nevoie de un ofiţer ca să urmărească un sonar?

Bucătarul reveni. Viziunea lui privind un mic dejun ca-n marina americană era o farfurie mare cu o felie groasă de şuncă acoperită cu două ouă ochiuri moi, un munte de cartofi, patru felii de pâine prăjită şi o cană cu jeleu de mere.

— Să-mi spuneţi dacă mai vreţi, domnule comandant, îi zise bucătarul.

— Aşa arată un mic dejun normal? îl întrebă Ramius pe Mancuso.

— N-are nimic anormal. Personal aş prefera o gofră. Americanii mănâncă mult dimineaţa.

Ramius ataca deja porţia lui. După două zile fără o masă ca lumea şi din cauza sângelui pierdut, organismul avea nevoie de cât mai multă energie.

— Spuneţi-mi, ce anume o să ni se pară cel mai surprinzător în America? îl întrebă Borodin pe Ryan în timp ce-şi aprindea o ţigară.

Jack îi făcu semn spre farfuria lui Ramius.

— Supermarketurile.

— Magazinele alimentare?! se miră Mancuso.

— În timpul şederii mele pe *Invincible* am citit un raport al celor de la CIA despre oamenii care aleg să vină la noi, spuse el ocolind cuvântul „dezertori”, care parcă suna umilitor. Se pare că ceea ce-i surprinde cel mai mult pe oameni, pe cei veniţi din aceeaşi regiune ca dumneavoastră, este contactul cu un supermarket.

— Vorbiţi-mi despre asta, ceru Borodin.

— E o clădire de dimensiuni comparabile cu un teren de fotbal, mă rog, poate ceva mai mic. Se intră prin faţă şi se ia un cărucior pentru cumpărături. Fructele şi legumele proaspete sunt pe partea dreaptă şi se înaintează încet pe stânga prin celelalte raioane. Eu m-am obişnuit cu ele de mic copil.

— Aţi spus că sunt fructe şi legume proaspete? Şi când e iarnă, ca acum?

— Care-i problema iarna? interveni şi Mancuso. Poate costă un

pic mai mult, dar putem oricând să găsim fructe proaspete. E unul dintre lucrurile după care tânjim când ieşim în larg. Proviziile noastre de fructe, legume şi lapte ţin cam o săptămână.

— Găsiţi şi carne? întrebă Ramius.

— Găsim orice vrem, îi răspunse Ryan. Carne de vacă, porc, miel, curcan sau pui. Fermierii americani sunt foarte eficienţi. În Statele Unite se produce suficient să acopere cererea internă şi să mai şi exporte. Ştiţi că şi Uniunea Sovietică importă grâu de la noi. Ce naiba, uneori fermierii sunt plătiţi ca să nu cultive pentru a ţine sub control supraproducţia.

Cei patru ofiţeri sovietici nu păreau convinşi.

— Şi altceva? întrebă Borodin.

— Ce altceva v-ar surprinde? Aproape toată lumea are maşină. Majoritatea sunt proprietarii caselor în care locuiesc. Dacă ai bani, poţi să cumperi aproape orice doreşti. O familie americană obişnuită are un venit anual de aproape 20 000 de dolari, aşa cred. Ofiţerii pe care-i vedeţi câştigă mai mult. Adevărul e că în ţara noastră dacă te duce mintea – şi la dumneavoastră e clar că e aşa – trăieşti o viaţă confortabilă fără să ai nevoie de vreun ajutor. În plus, puteţi fi siguri că CIA-ul o să aibă grijă de dumneavoastră. Nu vrem să se plângă cineva de ospitalitatea noastră.

— Şi cu oamenii mei ce o să se întâmple? întrebă Ramius.

— N-aş putea să vă spun cu siguranţă, dat fiind că personal n-am mai fost implicat în aşa ceva. Cred că vor fi duşi într-un loc sigur unde să se poată odihni. Cei de la CIA şi din marină o să vrea să discute pe îndelete cu dumneavoastră. E normal, nu? V-am mai spus. Într-un an o să faceţi deja ceea ce veţi hotărî dumneavoastră.

— Şi oricine vrea să ne însoţească la un moment dat în larg e bine-venit, adăugă Mancuso.

Ryan se întrebă cât adevăr putea să fie în cuvintele lui. Marina militară probabil că n-o să-i permită unuia dintre ei accesul pe o navă din clasa 688. I-ar oferi date suficient de valoroase încât să se poată întoarce acasă şi să rămână în viaţă.

— Cum poate ajunge spion CIA un om simpatic? întrebă Borodin.

— Eu nu sunt spion, domnule, îi repetă Ryan.

Nici nu putea să-i condamne dacă nu-l credeau.

— La sfârşitul studiilor mele am cunoscut un tip care i-a

povestit despre mine unui prieten din CIA, amiralul James Greer. Cu câţiva ani în urmă am fost invitat să fac parte dintr-o echipă de profesori universitari solicitată pentru a evalua unele rapoarte de informaţii pentru CIA. La vremea respectivă, eram fericit să-mi scriu cărţile despre istoria marinei militare. La Langley, unde am fost vara pentru două luni, am scris un articol despre terorismul internaţional. Lui Greer i s-a părut interesant şi acum doi ani mi-a făcut oferta de a lucra la ei cu normă întreagă. Am acceptat. A fost o greşeală din partea mea, zise Ryan, fără s-o creadă cu adevărat.

Sau chiar aşa credea?

— Acum un an am fost transferat în Londra la o echipă de evaluare a informaţiilor secrete, în colaborare cu serviciile secrete britanice. În mod normal, slujba mea înseamnă să stau la birou şi să analizez informaţiile trimise de agenţii de pe teren. M-am trezit implicat în toată afacerea asta fiindcă mi-am dat seama ce puneaţi la cale, domnule Ramius.

— Tatăl dumneavoastră a fost spion? întrebă Borodin.

— Nu, tatăl meu a fost ofiţer de poliţie în Baltimore. Părinţii mei au murit într-un accident de avion acum zece ani.

Borodin simţi nevoia să-şi exprime compasiunea.

— Iar dumneavoastră cum aţi ajuns marinar? îl întrebă pe Mancuso.

— De mic voiam să devin marinar. Tata e frizer. Am ales arma submarinelor la Annapolis, pentru că mi s-a părut interesant.

Ryan urmărea ceva cu totul nou pentru el, cum oameni din mai multe colţuri ale lumii, din culturi total diferite, încercau să găsească puncte comune. Şi unii şi alţii făceau eforturi să descopere asemănările dintre firile şi vieţile lor, creând o bază pentru a se înţelege reciproc. Era mai mult decât interesant. Era chiar emoţionant. Ryan se întreba cât de greu le era sovieticilor. Probabil mai greu decât îi fusese lui în orice moment al vieţii lui. Pentru ei nu mai exista o cale de întoarcere. Se autoexilaseră de toată viaţa lor dinainte, având încredere că îi aşteaptă ceva mai bun. Ryan spera că vor reuşi să parcurgă drumul de la comunism la libertate. În ultimele două zile descoperise cât de mult curaj le-a trebuit ca să dezerteze. Pistolul îndreptat spre el în compartimentul de rachete era nimic pe lângă gândul de a te rupe de toată viaţa dinainte. Era ciudat cu câtă uşurinţă priveau americanii libertatea. Cât de greu le va fi celor din faţa lui, după ce şi-au riscat viaţa, să se adapteze la lucrurile pe care Ryan le

aprecia atât de rar la adevărata lor valoare? Visul american fusese posibil datorită unora ca ei şi aveau nevoie de astfel de oameni ca să păstreze visul. Era ciudat că asemenea oameni trebuiau să vină din Uniunea Sovietică. „Sau poate nu e straniu deloc”, se gândi Ryan, ascultând conversaţia care continua.

A ŞAPTESPREZECEA ZI
DUMINICĂ, 19 DECEMBRIE

Octombrie Roşu

„Încă opt ore”, îşi spuse Ryan în şoaptă.

Cel puţin aşa i se spusese. Opt ore de drum până la Norfolk. Acum era din nou la comenzile cârmelor de adâncime, la cererea lui. La atâta se pricepea şi era clar că trebuia să facă şi el ceva. În continuare personalul de pe *Octombrie Roşu* era insuficient. La pupa, aproape toţi americanii dădeau o mână de ajutor în sala motoarelor şi la reactor. Numai el, Mancuso şi Ramius se aflau la postul de comandă. Bugaiev, ajutat de Jones, se ocupau de sonar, câţiva metri mai încolo, iar la infirmerie medicii îl îngrijeau pe Williams. Bucătarul alerga de colo-colo cu sendvişuri şi cafea, pe care Ryan o găsi cam slabă după ce gustase din cea cu care-l răsfăţase Greer.

Ramius se sprijinea de balustrada din jurul suportului de periscop. Rana nu mai sângera, dar probabil că îl durea mai tare decât ar fi recunoscut, din moment ce îl lăsă pe Mancuso să verifice instrumentele şi să conducă nava.

— Cârma la zero! ordonă Mancuso.

— Cârma la zero! repetă Ryan întorcând cârma spre dreapta ca s-o aducă pe centru şi verificând indicatorul de direcţie.

Mancuso se concentra asupra hărţii, nemulţumit că trebuia să piloteze imensul submarin ca la raliu.

— Trebuie să ai mare grijă în zona asta. Din cauza curenţilor de sud, bancurile de nisip cresc continuu, iar şenalul trebuie dragat în fiecare lună. Furtunile din ultima vreme au agravat lucrurile, zise Mancuso întorcându-se la periscop.

— S-ar părea că e o zonă periculoasă, spuse Ramius.

— E cimitirul Atlanticului, îi confirmă Mancuso. Multe nave au fost pierdute în zona Bancurilor Exterioare. Vremea şi curenţii fac navigaţia dificilă. Se spune că germanii au avut de furcă aici în timpul războiului. Pe hărţile dumneavoastră nu apar, dar sunt multe epave răspândite pe fundul oceanului.

Se întoarse la masa cu harta.

— În orice caz, noi vom ocoli zona şi ne vom îndrepta spre nord abia aici, zise el trasând o rută pe hartă.

— Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine zona, fu de acord Ramius.

Navigau în formaţie de trei. *Dallas* era în frunte, iar *Pogy* venea în urmă. Submarinele se scufundară, ajungând cu puntea la nivelul apei, fără oameni la posturile de exterior. Observarea era asigurată numai de periscop, radarele nefiind în funcţiune. Nici una dintre nave nu emitea nici cel mai mic zgomot electronic. Ryan aruncă o privire pe hartă. Trecuseră de vărsarea râului, dar pe hartă erau marcate în continuare bancuri de nisip pe o distanţă de câţiva kilometri. *Octombrie Roşu* trecuse la sistemul de propulsie tip „şenilă”. Descrierea lui Skip Tyler fusese aproape perfectă. Erau mai multe trepte de turbină în interiorul a două tunele, două trepte în prima treime de la prova şi altele trei după jumătatea navei. Mancuso şi inginerii examinară planurile navei cu mare interes, apoi discutară pe larg despre calitatea proiectului sistemului de propulsie.

Cât despre Ramius, nici nu voia să accepte că nava lui a putut fi detectată atât de devreme. Mancuso îl aduse în cele din urmă pe Jones ca să-i arate pe hartă ruta estimată a lui *Octombrie Roşu* de când se afla în apropierea Islandei. Deşi cu o diferenţă de câţiva kilometri faţă de datele din jurnalul de bord al submarinului rusesc, asemănarea era prea mare ca să fie o simplă coincidenţă.

— Sonarul dumneavoastră e probabil mai performant decât am estimat, mormăi Ramius la câţiva paşi de postul lui Ryan.

— E destul de bun, admise Mancuso. Dar ce-i mai important e că Jonesy e cel mai bun operator de sonar pe care l-am avut vreodată.

— Pe cât e de tânăr, pe atât de priceput.

— Ne vin mulţi tineri bine pregătiţi, zise Mancuso zâmbind. Nu câţi am vrea noi, bineînţeles, dar băieţii noştri sunt voluntari toţi. Ştiu ce-i aşteaptă. Criteriile de selecţie sunt severe, iar instrucţia este dură.

— Comanda, aici sonarul, se auzi vocea lui Jones. *Dallas* intră în imersiune.

Mancuso îşi aprinse o ţigară îndreptându-se spre staţia de comunicaţii. Apăsă interiorul pentru sala maşinilor.

— Spuneţi-i lui Mannion că avem nevoie de el la prova, începem scufundarea în câteva minute. Da, mai zise el şi închise.

Apoi reveni lângă hartă.

— Înseamnă că rămân în serviciu mai mult de trei ani? întrebă Ramius.

— Da, bineînţeles. Altfel ar pleca exact când ar fi şi ei instruiţi ca lumea, nu?

„De ce nu puteau şi sovieticii să găsească asemenea oameni şi să-i păstreze?” se întrebă Ramius. Ştia prea bine de ce. Americanii îşi hrăneau bine oamenii, le ofereau condiţii confortabile, îi plăteau decent şi le acordau încredere... Era vorba de toate lucrurile pentru care se luptase el timp de 20 de ani.

— Vreţi să mă ocup de tancurile de balast? întrebă Mannion intrând în cabină.

— Da, Pat, începem scufundarea în două, trei minute.

Mannion se uită în trecere pe hartă în drum spre panoul de comenzi. Ramius se îndreptă spre hartă şchiopătând.

— Nouă ni s-a spus că ofiţerii americani sunt aleşi din rândurile burgheziei ca să îi comande pe marinarii obişnuiţi, proveniţi din clasa muncitoare.

Mannion manevra rapid comenzile de purjare. Şi nu erau deloc puţine. Cu o zi înainte îşi petrecuse două ore ca să înţeleagă sistemul lor complex.

— Aşa e, domnule. Ofiţerii noştri provin din clasa conducătoare. Uitaţi-vă la mine, zise el cu o figură inexpresivă.

Mannion avea tenul măsliniu şi vorbea cu un accent din Bronx.

— Dar dumneata eşti negru, obiectă Ramius, nesesizând ironia.

— Suntem o navă multietnică, zise Mancuso uitându-se din nou prin periscop. Comandantul e italo-american, avem un navigator de culoare şi operatorul de la sonar e cam sărit de pe fix.

— Să ştiţi că v-am auzit, domnule! strigă Jones fără să mai recurgă la staţie. *Dallas* ne-a trimis un mesaj. Totul este în regulă. Ne aşteaptă. O vreme n-o să mai trimită alte mesaje.

— Aici comanda, am înţeles. În sfârşit liberi. Începem scufundarea când doriţi, domnule, îi spuse Mancuso lui Ramius.

— Tovarăşe Mannion, inundaţi tancurile de balast, spuse Ramius.

Octombrie Roşu nu ieşise în totalitate la suprafaţă şi rămăsese pregătit pentru imersiune.

— Da, domnule, zise locotenentul acţionând toate

întrerupătoarele de pe rândul de sus al tabloului de comenzi hidraulice.

Ryan tresări.

— Parcă ar fi tras apa la un milion de toalete simultan.

— Asietă minus cinci, ordonă comandantul.

— Minus cinci; confirmă Ryan împingând manşa. Cârmele sunt coborâte la cinci grade.

— Se scufundă încet, observă Mannion, urmărind cadranul înlocuit al indicatorului de adâncime. El al naibii de mare.

— Da, spuse Mancuso.

Acul indicator trecu de 20 de metri.

— Asietă zero, ordonă Ramius.

— Cârmele la unghi zero, domnule, zise Ryan.

Submarinul se stabiliză abia după 30 de secunde. Reacţiona foarte lent la comenzi. Ryan trăise cu ideea că submarinele se conduc la fel de uşor ca avioanele.

— Mai dă-i puţin, Pat. Îi mai trebuie un grad ca să-şi menţină asieta, spuse Mancuso.

— Mhm, făcu Mannion încruntându-se în timp ce se uita la indicatorul de adâncime.

Tancurile de balast erau complet inundate, iar echilibrarea se făcea cu ajutorul rezervoarelor de asietă mult mai mici. Abia după cinci minute au reuşit să echilibreze nava.

— Îmi pare rău. Din păcate e prea mare ca să se stabilizeze repede, zise Mancuso stânjenit.

Ramius era impresionat, dar nu-i dorea să se vadă. Se aşteptase ca americanul să aibă nevoie de mai mult timp pentru a se acomoda. Să echilibrezi un submarin necunoscut cu atâta fineţe din prima încercare…

— Acum putem să ne întoarcem spre nord, spuse Mancuso.

Depăşiseră deja cu peste trei kilometri ultimul banc de nisip marcat pe hartă.

— Domnule comandant, vă recomand să schimbăm cursul la 0-0-8.

— Cârma stânga, zece grade, îi ordonă Ramius lui Ryan. Să ajungem la 0-0-8.

— Bine, stânga, zece grade, răspunse Ryan cu ochi la indicatorul cârmei şi la girocompas. Drum la 0-0-8.

— Aveţi grijă, domnule Ryan. Submarinul se întoarce încet, dar, odată ce a început manevra, trebuie să dai mult înapoi…

— În sens opus, îl corectă politicos Mancuso.

— Da, să roteşti de cârmă în sens opus, ca să-l aduci pe traiectoria pe care o voiai.

— Am înţeles.

— Domnule comandant, aveţi probleme cu giraţia? întrebă Mancuso. Când vă urmăream cercul descris părea foarte mare.

— Când folosim şenila, aşa e. Curentul de apă din tunele loveşte cârma cu putere şi creează vibraţii dacă virezi prea strâns. La primele probe pe mare am avut probleme din cauza asta. E de la – cum îi spuneţi voi – convergenţa celor două tunele.

— Se întâmplă şi când folosiţi elicele? întrebă Mancuso.

— Nu, numai cu „şenila”.

Lui Mancuso nu prea-i plăcea ideea. Dar nu conta. Planul era simplu şi clar. Cele trei nave trebuiau să se îndrepte direct spre Norfolk. Cele două submarine de atac americane urmau să treacă în faţă pe rând cu o viteză de 30 de noduri tatonând zona, în timp ce *Octombrie Roşu* le va urma cu 20 de noduri.

Ryan slăbea uşor cârma pe măsură ce prova se întorcea. Dar aşteptase prea mult. În ciuda celor cinci grade spre dreapta, prova se roti dincolo de poziţia dorită şi se auzi câte un clic acuzator dinspre repetitorul girocompasului la fiecare trei grade până când se opri la 0-0-1. După încă două minute nava ajunse pe traiectoria ordonată de comandant.

— Îmi pare rău. Curs stabil la 0-0-8, raportă Ryan în cele din urmă.

Dar Ramius era indulgent.

— Înveţi repede, domnule Ryan. Poate că-ntr-o zi o să ajungeţi un marinar adevărat.

— Nu, mulţumesc. Ce-am învăţat pe nava asta e că marinarii îşi merită fiecare bănuţ.

— Nu vă place pe submarin? chicoti Mannion.

— Nu prea e loc.

— Asta aşa e. Domnule comandant, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, pot sa mă întorc la pupa. La sala maşinilor ducem lipsă de oameni, zise Mannion.

Ramius încuviinţă. „Chiar face parte din clasa conducătoare?” se întreba el.

V.K. Konovalov

Nava lui Tupolev se întorcea spre vest. În afară de submarinul lui, toată flota primise ordin să revină la bază cu o viteză în jur de 20 de noduri. Tupolev avea să mai înainteze spre apus încă două ore şi jumătate. Practic, mergea în sens opus cu o viteză de cinci noduri, adică viteza maximă la care se deplasa fără prea mult zgomot un submarin din clasa *Alfa*. Ideea era ca nava să scape de sub observaţie în agitaţia plecării vaselor ruseşti. Aşa deci, un *Ohio* se îndrepta spre Norfolk. Sau mai probabil spre Charleston. În orice caz, Tupolev avea de gând să patruleze în zonă şi să-l urmărească. *Octombrie Roşu* fusese distrus. Atât aflase din ordinele primite. Tupolev clătină din cap. Cum a fost posibil să facă Marko una ca asta? Oricare ar fi răspunsul, plătise cu viaţa pentru trădarea lui.

Pentagon

— Aş sta mai liniştit dacă am avea o acoperire aeriană mai bună, zise amiralul Foster şi se rezemă de perete.

— Sunt de acord, domnule amiral, dar n-am vrea nici să bată la ochi, nu? întrebă generalul Harris.

Două avioane P-3B patrulau deja ruta de la Hatteras până la coasta Virginiei, părând o misiune obişnuită de antrenament. Majoritatea celorlalte aeronave Orion erau departe, în larg. Flota sovietică ajunsese acum la 650 de kilometri de ţărm. Cele trei grupuri de suprafaţă se reuniseră, înconjurate şi de submarinele lor. *Kennedy, America* şi *Nimitz* se aflau la 800 de kilometri est, iar în urma lor venea *New Jersey.* Ruşii aveau să fie supravegheaţi până ajungeau acasă. Formaţiunile de luptă americane urmau să-i însoţească până în Islanda păstrând o distanţă respectabilă, dar menţinând grupurile de avioane la limita razei de acţiune a radarului, ca nu cumva să-şi închipuie că Statele Unite nu iau în serios problema. În ultima parte a drumului vor fi supravegheaţi de avioanele cu baza în Islanda.

HMS *Invincible* nu mai făcea parte din operaţiune şi se afla la jumătatea drumului spre casă. Submarinele de atac americane reveniseră la misiunile obişnuite de patrulare şi, chiar dacă datele erau deocamdată incomplete, se raporta că submarinele sovietice părăsiseră Coasta de Est. Se deplasau în grupuri dispersate şi zgomotul lor îngreuna sarcina avioanelor Orion care patrulau în zonă şi care aproape terminaseră stocul de

geamanduri sonar. Lipsită de incidente, operaţiunea era pe sfârşite, considera J-3.

— Acum mergeţi la Norfolk, domnule amiral? întrebă Harris.

— Mă gândeam să am o întâlnire cu CINCLANT, pentru o conferinţă de bilanţ, ştiţi cum e, răspunse Foster.

— Am înţeles, spuse Harris.

New Jersey

Naviga cu 12 noduri, realimentând pe fiecare bord câte un distrugător. Contraamiralul Eaton se afla pe pasarelă. Uite că totul se sfârşise fără probleme, slavă Domnului. Sovieticii erau la 150 de kilometri în faţă, încă în raza de acţiune a rachetelor Tomahawk, dar suficient de departe încât să nu mai reprezinte un pericol. În general, era mulţumit. Forţele sale au colaborat cu succes în cadrul operaţiunii cu *Tarawa,* care acum se îndrepta spre Mayport. Spera ca situaţia să se repete cât mai curând. Trecuse mult timp de când comandantul unui cuirasat nu mai avusese în subordine un portavion. Împreună îl ţinură în permanenţă sub observaţie pe *Kirov.* Dacă s-ar fi ajuns la o confruntare, Eaton era sigur că l-ar fi dovedit pe Ivan. Mai important, ştia că şi Ivan era conştient de asta. Nu mai aştepta acum decât ordinul de întoarcere la Norfolk. Ar fi frumos să-şi petreacă sărbătorile de iarnă acasă. Era de părere că oamenii lui meritau un asemenea cadou. Mulţi dintre cei de la bord nu mai erau la prima tinereţe şi aproape toţi aveau familii.

Octombrie Roşu

Ping!

Jones îşi notă ora în carneţel şi anunţă:

— Domnule comandant, *Pogy* ne-a trimis un semnal acustic.

Pogy se afla la 15 kilometri în faţa lui *Octombrie* şi a lui *Dallas.* Consemnul era ca, după ce ajungea în fruntea formaţiei şi asculta timp de zece minute, să emită un singur semnal cu sonarul activ, ceea ce însemna că pe o rază de 15 kilometri în faţa lui *Pogy* şi la 30 în urmă era zona liberă *Pogy* înainta încet pentru a confirma informaţia, iar la un kilometru şi jumătate de tribordul lui *Octombrie, Dallas* naviga cu viteză maximă pentru a

lua poziţie la 15 kilometri în faţa celuilalt submarin de atac.

Jones se familiariza cu sonarul rusesc. Cel activ nu era prea rău, a descoperit el. La sistemele pasive nici nu voia să se gândească. La Pamlico Sound, cât stătuse pe loc *Octombrie Roşu,* nu reuşise să localizeze submarinele americane. Şi ele se aflau în staţionare, iar reactoarele nu funcţionau decât să menţină în funcţiune generatoarele, dar nu erau decât la un kilometru şi jumătate distanţă. Fusese tare dezamăgit că nu le putuse repera.

Bugaiev, ofiţerul care-l însoţea, era un tip destul de prietenos. La început a fost puţin distant – „de parcă el era stăpânul, iar eu servitorul”, gândi Jones – dar numai până a observat cum îl trata comandantul. Faptul în sine l-a surprins pe Jones. Deşi nu ştia foarte multe despre comunism, se aştepta ca toţi să fie egali. „E, aşa-mi trebuie dacă am citit *Das Kapital* într-un curs de ştiinţe politice din anul întâi”. Era mai normal să se uite la rezultatele comunismului. Nişte porcării, în cea mai mare parte. Recruţii nici măcar nu aveau o sală de mese. Ce idioţenie mai era şi asta? Să mănânci în cabina de dormit!

Jones a explorat submarinul vreme de o oră, timp în care ar fi trebuit să doarmă. Mannion l-a însoţit. Au intrat mai întâi în dormitorul echipajului. Uşile dulapurilor personale nu se încuiau, probabil ca ofiţerii să poată scotoci în voie. Ceea ce Jones şi Mannion făcură. Dar nu era nimic interesant. Până şi revistele porno erau de proastă calitate. Poziţiile erau de-a dreptul tâmpite, cât despre femei… „Ce naiba, îşi zise Jones, doar am crescut în California. Nişte porcării. Nici nu e greu de înţeles de ce voiau ruşii să dezerteze.”

Rachetele au fost mai interesante. El şi Mannion au deschis un panou de inspecţie pentru a examina interiorul unei rachete. N-arăta deloc rău după părerea lor. Destul de multe cabluri nefixate, dar probabil că aşa le era mai uşor la probe. Racheta era grotesc de mare. „Deci cu asta voiau să tragă în noi ticăloşii.” Se întrebă dacă marina o să păstreze câteva. Dacă ar fi fost vreodată nevoie să-i dea nişte bobârnace lui Ivan, n-ar fi rău să-i trimită şi câteva de-ale lui. „Ce idee *cretină,* Jonesy”, îşi spuse el în gând. Nu dorea să vadă vreodată lansate blestematele alea de rachete. Un lucru era sigur: tot ce era pe navă va fi analizat, testat, desfăcut bucata cu bucată şi iarăşi testat… Iar el era expertul nr. 1 al marinei în sonare ruseşti. Poate c-o să fie şi el acolo în timpul analizei… Ar putea chiar să

merite să mai rămână câteva luni în plus în marină.

Jones îşi aprinse o ţigară.

— Vreţi una de la mine, domnule Bugaiev? îl întrebă el pe ofiţer, întinzându-i pachetul.

— Mulţumesc, Jones. Ai făcut o facultate?

Locotenentul luă o ţigară de la american; mândria îl împiedicase să ceară. Treptat îşi dădea seama că tânărul din faţă era egalul lui în tehnică. Deşi nu era ofiţer calificat, Jones putea să lucreze la un sonar şi să se ocupe de întreţinerea dispozitivului la fel de bine ca oricare dintre cei pe care-i ştia el.

— Da, domnule.

Nu strica niciodată să i te adresezi cu „domnule” unui ofiţer. Mai ales celor încuiaţi.

— Am fost la California Institute of Technology. Cinci semestre. N-am absolvit facultatea.

— De ce ai plecat?

Jones zâmbi.

— Cum să vă spun, domnule, trebuie să înţelegeţi că e un loc destul de bizar Cal Tech. I-am făcut o figură unui profesor. Lucra cu lumină stroboscopică pentru fotografii de mare viteză, iar eu am aranjat discret un buton de la care să sting lumina din laborator. Din nefericire, s-a produs un scurtcircuit şi a început un mic incendiu.

Incendiu în care a ars tot laboratorul, distrugând date adunate în câteva luni, dar şi echipamentul tehnic de 15 mii de dolari. Şi am încălcat regulamentul intern.

— Ce specializare aveai?

— Specializarea principală pentru care mă pregăteam era ingineria electrică, având ca domeniu secundar cibernetica. Mai aveam trei semestre. Dar o s-o termin eu, îmi iau şi masterul şi doctoratul şi apoi mă întorc să lucrez în marină în calitate de civil.

— De ce lucrezi ca operator la sonar? întrebă Bugaiev aşezându-se.

Niciodată nu mai avusese o asemenea conversaţie cu un recrut.

— Ehe, domnule, păi e distractiv! În caz de ceva – ştiţi, o simulare, o urmărire între submarine, ceva de genul ăsta *eu* sunt şeful. Comandantul nu face decât să reacţioneze la informaţiile pe care i le dau eu.

— Şi-ţi place de comandantul vostru?

— Clar! E cel mai bun şi am avut trei până acum. Comandantul meu e un tip pe cinste. Dacă-ţi faci treaba ca lumea, nu se ia de tine. Iar dacă ai ceva să-i spui, te ascultă.

— Zici că o să te întorci la facultate. Cum îţi plăteşti cursurile? Nouă ni s-a spus că numai clasa conducătoare urmează o facultate.

— Asta-i o aiureală, domnule. În California, dacă eşti destul de deştept pentru o facultate, o faci. Cât despre mine, am pus deoparte nişte bani, nu prea avem pe ce să-i cheltuim pe submarin, nu? Iar marina militară s-a pus pe treabă serios. Am strâns cât să termin şi masterul. Dumneavoastră ce specializare aveţi?

— Am terminat Academia Navală. Cum aveţi şi voi la Annapolis. Mi-ar plăcea să fiu licenţiat în electronică, zise Bugaiev, mărturisindu-şi la rândul lui visurile.

— Floare la ureche. Pot să vă ajut. Dacă sunteţi suficient de bun să intraţi la Cal Tech, pot să vă spun cu cine să discutaţi. O să vă placă în California. Cel mai bun loc pentru a trăi!

— Şi aş mai vrea să lucrez pe un computer adevărat, continuă Bugaiev visător.

Jones pufni uşor.

— Atunci cumpăraţi-vă unul!

— Se poate să cumperi un computer?

— Bineînţeles, avem şi noi pe *Dallas* două mici, marca Apple. Unul bun costă cam 2 000 de dolari. E mai ieftin decât o maşină.

— Un computer costă numai 2 000 de dolari? îl întrebă ofiţerul rus, devenind de-acum suspicios, convins că Jones îşi bătea joc de el.

— Poate chiar mai puţin. Dar pentru 3 000 pot să vă fac rost de unul bun de tot. Ce naiba, dacă le spun celor de la Apple cine sunteţi, probabil că vă dau unul gratis. Şi dacă nu vă place Apple, sunt şi Commodore, TRS-80, Atari… Tot ce vreţi. Depinde la ce vă trebuie. Să ştiţi că o singură companie, Apple, a vândut peste un milion. Sunt mici, dar sunt computere adevărate.

— N-am auzit niciodată de… Apple?

— Da, Apple. Doi tipi au pus bazele companiei când eu eram în liceu. Între timp au vândut cam un milion de calculatoare, iar acum au ajuns bogaţi! Eu nu am calculator încă, nici nu e loc pe submarin, dar fratele meu are un IBM. Tot nu mă credeţi?

— Un om obişnuit să aibă computer personal? E şi greu de crezut, spuse el stingând ţigara.

„Tutunul american e cam slab”, îşi zise el.

— Nu-i nimic, domnule ofiţer, puteţi să întrebaţi şi pe altcineva. Cum spuneam, sunt două computere Apple şi pe *Dallas,* pentru echipaj. Mai sunt şi cele pentru controlul tirului, pentru navigaţie şi, bineînţeles, la sonar. Cu celelalte două ne jucăm, sigur o să vă placă jocurile pe calculator. Când o să vedeţi *Choplifter,* o să vă convingeţi că nimic nu se compară cu el. Mai sunt şi alte chestii, programe educative şi lucruri de genul ăsta. Sincer, domnule Bugaiev, puteţi să intraţi în orice centru comercial şi o să găsiţi un magazin de unde să luaţi un computer. O să vedeţi că aşa e.

— Şi cum folosiţi computerul la sonar?

— O să dureze ceva să vă explic, dar o să-i cer permisiunea domnului comandant, zise Jones, amintindu-şi că omul din faţa lui le era într-un fel încă inamic.

V.K. Konovalov

Submarinul *Alfa* naviga încet la marginea platformei continentale, cam la 80 de kilometri nord-est de Norfolk. Tupolev ordonă ca reactorul să fie redus la 5% din capacitatea totală, atât cât să alimenteze echipamentele electrice. În felul ăsta, submarinul reducea aproape total zgomotul. Ordinele se transmiteau din om în om. *Konovalov* intrase în regim de tăcere absolută. Chiar şi la bucătărie era interzis să se gătească din cauza zgomotului produs de vasele de metal pe grătare. Până la noi ordine, echipajul trebuia să mănânce numai sendvişuri cu brânză. Dacă trebuia neapărat să comunice, o făceau în şoaptă. Oricine ar fi făcut cel mai mic zgomot i-ar fi atras atenţia comandantului, iar marinarii lui ştiau ce înseamnă asta.

Centrul de ascultare SOSUS

Quentin analiza datele trimise prin conexiune digitală de cele două avioane Orion. Escortat de două submarine de atac USS, *Georgia,* un submarin strategic cu defecţiuni, se îndrepta spre Norfolk după ce avusese un accident la una dintre turbine. Nava rămăsese în larg, a precizat amiralul, din cauza operaţiunilor sovietice din apropierea coastei şi acum doreau să revină în port,

pentru reparaţii. *Georgia* trebuia să se întoarcă în larg cât mai repede, întrucât transporta 24 de rachete Trident, ceea ce însemna un procent destul de însemnat din forţa de descurajare a Statelor Unite. Reparaţia navei devenise o chestiune de maximă prioritate odată ce ruşii plecaseră. Nu exista nici un pericol în timpul transferului, dar voiau ca avioanele Orion să verifice mai întâi dacă nu au rămas în urmă submarine sovietice profitând de dezordinea retragerii.

La 80 de kilometri sud-est de Norfolk, un P-3B patrula la o altitudine de 300 de metri. Aparatura în infraroşu nu indica nimic suspect, nici o amprentă termică la suprafaţă, iar dispozitivul MAD nu a semnalat nici o perturbare detectabilă a câmpului magnetic, deşi la un moment dat s-a aflat la mai puţin de 100 de metri de *Alfa*. Coca lui *Konovalov* era fabricată din titan – material nemagnetic. Nici baliza sonar lansată la 10 kilometri sud de poziţia submarinului, nu a interceptat sunetul reactorului. Informaţiile erau trimise continuu la Norfolk, unde oamenii lui Quentin le introduceau în computer. Problema era că nimeni nu ţinuse o evidenţă a submarinelor ruseşti.

„Bun, reflectă comandorul, asta se explică.” Unele submarine au profitat de ocazie ca să se îndepărteze de poziţiile lor cunoscute. Exista posibilitatea ca unul sau două să fi rămas în urmă, a raportat el, dar nu aveau dovezi în acest sens. Se întrebă ce punea la cale CINCLANT. Evident, ceva ce îl încânta în mod deosebit. Operaţiunea împotriva flotei sovietice a fost un succes din câte ştia, iar un submarin *Alfa* se scufundase în apropiere. „Cât o să mai dureze până-l scot de la naftalină pe *Glomar Explorer* ca să se ocupe de asta?” Se întreba dacă o să aibă ocazia să arunce şi el o privire la epavă. Ce ocazie formidabilă!

Nimeni nu lua prea în serios operaţiunea curentă. Şi nu era greu de înţeles de ce. Dacă *Georgia* revenea în port cu avarii la maşini însemna că nu avea viteză, iar un *Ohio* care se deplasa încet făcea tot atâta zgomot cât o balenă virgină, hotărâtă să rămână aşa. Dacă CINCLANTFLT era într-adevăr îngrijorat de soarta submarinului american, nu ar fi trimis în recunoaştere doar două avioane P-3B cu echipaje de rezervişti. Quentin ridică receptorul şi sună la CINCLANTFLT ca să comunice că nu erau indicii ale vreunei activităţi ostile în zonă.

Ryan se uită la ceas. Trecuseră deja cinci ore. Ceea ce însemna foarte mult când erai prizonierul unui scaun; uitându-se cu coada ochiului la hartă, îşi făcu socoteala că opt ore fusese o evaluare prea optimistă. Sau poate n-a înţeles el bine. *Octombrie Roşu* înainta de-a lungul platformei continentale şi în scurt timp amorsă un viraj spre vest, către ţărmul Virginiei. Poate că o să mai dureze încă patru ore. Dar nu se putea să ajungă prea curând. Ramius şi Mancuso păreau destul de obosiţi. Toţi erau obosiţi. Mai ales cei din sala maşinilor… ba nu, bucătarul. Alerga de colo-colo cu sendvişuri şi cafea pentru toată lumea. Mai ales ruşii păreau tare înfometaţi.

Dallas/Pogy

Dallas îl depăşi pe *Pogy* cu viteza de 32 de noduri, ajungând iarăşi în faţă, urmat la câţiva kilometri de *Octombrie Roşu.* Comandantului Wally Chambers, care era de cart, nu-i plăcea să gonească legat la ochi timp de 35 de minute, în ciuda faptului că *Pogy* îl anunţase că drumul e liber.

Pogy notă când *Dallas* trecu pe lângă el şi manevră ca să-l poată urmări pe *Octombrie Roşu* cu sonarul lateral.

— E destul de zgomotos la 20 de noduri, le spuse colegilor operatorul-şef de la sonarul lui *Pogy. Dallas* nu face atâta gălăgie nici la 30.

V.K. Konovalov

— Se aud zgomote dinspre sud, zise un miciman.

— Ce fel de zgomote? întrebă Tupolev, care se tot învârtea pe la uşa lor de câteva ore, făcându-le viaţa amară operatorilor de la sonar.

— Încă nu putem şti, tovarăşe comandant. Oricum, cursul rămâne neschimbat. Se îndreaptă spre noi.

Tupolev se întoarse la postul de comandă. Ordonă să se reducă şi mai mult puterea reactorului. Se gândi să-l oprească de tot, dar reactorul avea nevoie de un anumit timp ca să pornească din nou şi nu puteau şti la ce distanţă se afla contactul. Comandantul fumă trei ţigări înainte să se întoarcă la

sonar. Nu dorea să-i transmită starea de agitaţie micimanului. Era cel mai bun operator pe care-l avusese vreodată.

— Are o singură elice, tovarăşe comandant, e o navă americană, probabil clasa *Los Angeles,* viteză 35 de noduri. Cursul nu s-a schimbat decât cu două grade într-un sfert de oră şi… Staţi puţin! Tocmai a oprit motoarele.

Maistrul principal, care avea în jur de 40 de ani, îşi fixă căştile pentru a asculta mai bine. Auzi cum se reduceau zgomotele de cavitaţie, apoi se opriră complet şi contactul dispăru.

— S-a oprit să asculte, tovarăşe comandant.

Tupolev zâmbi.

— N-o să ne audă, tovarăşe. Goneşte ca nebunul şi apoi se opreşte. Se mai aude şi altceva? E posibil să escorteze o altă navă?

Ofiţerul se concentră din nou asupra sunetelor din căşti şi efectuă câteva reglaje ale aparaturii.

— Poate că… E mult zgomot de la suprafaţă, tovarăşe şi nu reuşesc… Staţi puţin. Parcă se aude ceva. Ultima noastră ţintă era la 1-7-1 şi zgomotul de acum vine de pe un submarin la 1-7-5. E foarte slab, tovarăşe căpitan. Un semnal, un singur semnal de pe sonarul activ.

— Iată-l! exclamă Tupolev rezemându-se de peretele etanş, ai făcut o treabă bună, tovarăşe. Acum trebuie să avem răbdare.

Dallas

Maistrul principal Laval declară sectorul curat. Receptorii sensibili ai lui BQQ-5 nu detectară nimic, nici chiar după ce folosiră sistemul de prelucrare a semnalului. Chambers roti prova aşa încât un singur semnal acustic sa ajungă la *Pogy,* care la rândul ei îi transmise un semnal lui *Octombrie Roşu,* ca să confirme primirea. *Pogy* se deplasa cu 30 de noduri, urmată de cel mai nou submarin nuclear al U.S. Navy.

V.K. Konovalov

— Mai sunt două submarine. Unul cu o singură elice, celălalt cu două, bănuiesc. Semnalul e încă slab. Submarinul cu o singură elice se întoarce mult mai rapid. Americanii au submarine cu

două elice, tovarăşe căpitan?

— Cred că da.

Tupolev îşi punea aceeaşi întrebare. Diferenţa dintre semnăturile lor acustice nu era atât de pronunţată. Oricum ar fi, o să afle. *Konovalov* înainta pe furiş cu două noduri, la 150 de metri de adâncime. Nava din faţă, orice ar fi fost, părea să vină direct spre ei. Bun, până la urmă tot o să le dea o lecţie imperialiştilor.

Octombrie Roşu

— Poate să-mi ţină cineva locul puţin la cârmă? întrebă Ryan.

— Ai nevoie să-ţi dezmorţeşti picioarele? spuse Mancuso apropiindu-se.

— Da. Mi-ar plăcea să fac o excursie până la toaletă. O să-mi explodeze vezica de la atâta cafea.

— Îţi ţin eu locul, zise comandantul american aşezându-se pe scaunul pe care stătuse Ryan.

Jack se opri la cea mai apropiată toaletă. Două minute mai târziu, deja se simţea mai bine. Când ajunse din nou în cabina de comandă făcu câteva genuflexiuni, apoi se mai uită puţin la hartă. Era o impresie ciudată, chiar sinistră, să vezi coasta americană marcată cu caractere chirilice.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Cu plăcere, zise acesta ridicându-se.

— E clar că nu eşti marinar, domnule Ryan, spuse Ramius, care-l urmărise până atunci fără să spună nimic.

— Nici n-am pretins c-aş fi, domnule, zise Ryan politicos. În cât timp ajungem la Norfolk?

— În vreo patru ore, îi răspunse Mancuso. Ideea e să ajungem după ce se înnoptează. Au găsit un mijloc să intrăm neobservaţi, dar nu ştiu exact cum.

— Am părăsit golful ziua. Dacă ne-a văzut atunci cineva? întrebă Ryan.

— Eu n-am observat pe nimeni, dar, dacă era, n-a văzut decât trei chioşcuri de submarin fără nici un număr de serie.

Plecaseră ziua de acolo ca să profite de „fereastra” din acoperirea satelitului rusesc.

Ryan îşi aprinse o nouă ţigară. Nevasta o să-i facă scandal că a fumat, dar la bordul submarinului nu putea să nu se simtă

teribil de tensionat. Postul său la cârmă îl obliga să stea fără să facă altceva decât să urmărească cele câteva instrumente. Submarinul era uşor de menţinut în imersiune, dar singura dată când a încercat un viraj a observat tendinţa navei de a-şi schimba traiectoria în orice direcţie. „La peste 30 000 de tone nici nu e de mirare”, se gândi el.

Pogy/Octombrie Roşu

Pogy trecu vijelios pe lângă *Dallas* cu 30 de noduri şi menţinu viteza încă 20 de minute, oprindu-se la peste 16 kilometri în urma lui, adică la aproape cinci kilometri de *Konovalov*, al cărui echipaj abia mai îndrăznea să respire. Sonarul de pe *Pogy,* deşi nu includea sistemul de prelucrare a semnalului BC-10/SAPS, era altminteri o capodoperă, dar nu puteai să auzi ceva ce nu scotea nici un zgomot, precum *Konovalov.*

Octombrie Roşu trecu la rândul lui pe lângă *Dallas* la ora 15.00, după ce primi semnalul că drumul e liber. Echipajul obosise şi abia aştepta să ajungă la Norfolk la două ore după apusul soarelui. Ryan se întreba cât de repede o să găsească o cursă spre Londra. CIA, se temea el, o să vrea să-l chestioneze în amănunt. Mancuso şi marinarii lui de pe *Dallas* se întrebau dacă o să ajungă să-şi vadă familiile de Crăciun. Nu prea trăgeau speranţă.

V.K. Konovalov

— Orice avem noi aici, e mare, e foarte mare, după mine. Traiectoria de acum o să-l aducă la mai puţin de cinci kilometri de noi.

— E un *Ohio*, cum au zis şi de la Moscova, comentă Tupolev.

— După cum sună, e un submarin cu două elice, tovarăşe comandant, spuse micimanul.

— Iar clasa *Ohio* are doar o elice. Ştiu.

— Da, tovarăşe. În orice caz, o să ajungă foarte aproape de noi în 20 de minute. Celălalt submarin de atac are cel puţin 30 de noduri. Dacă menţine viteza asta, o să treacă prin spatele nostru, la 15 kilometri.

— Şi americanul celălalt?

— E la câţiva kilometri înspre larg, navighează cu viteză redusă, la fel ca noi. N-aş putea spune exact la ce distanţă e. Aş putea afla cu sonarul activ, dar atunci…

— Sunt conştient de consecinţe, i-o tăie Tupolev.

Se întoarse la postul de comandă.

— Anunţă echipajul să fie pregătit pentru manevrare. Oamenii sunt la posturile de luptă?

— Da, tovarăşe comandant, îi răspunse un *starpom.* Avem o soluţie de tragere excelentă pentru submarinul de atac american, mă refer la cel care vine cu viteză. Gonind aşa, ne face sarcina mai uşoară. Putem să-l localizăm şi pe celălalt în câteva secunde.

— În sfârşit, o veste bună, zise Tupolev. Vedeţi de ce suntem în stare dacă ne surâde norocul?

— Ce vom face, mai exact?

— Când trece pe lângă noi submarinul cel mare, ne apropiem şi-i tragem una peste fund. Americanii şi-au făcut numărul. Acum e rândul nostru. Spune-le inginerilor să mărească puterea. Peste puţin timp o să avem nevoie de putere maximă.

— Dar o să facem zgomot, tovarăşe comandant, îl preveni *starpom*-ul.

— Aşa e, dar n-avem de ales. Creştem puterea la 10%. Submarinul *Ohio* n-are cum sa ne audă şi probabil că nici submarinul care e mai aproape.

Pogy

— De unde s-a auzit? întrebă operatorul-şef de la sonar reglându-şi aparatele. Comanda, aici sonarul, avem un contact din direcţia 2-3-0.

— Aici comanda, te ascult, răspunse imediat Wood. Poţi să identifici sursa?

— Nu, domnule comandant. Acum a apărut. Sunt nişte zgomote foarte slabe de reactor şi de motor. Nu reuşesc încă să citesc semnătura acustică… zise el dând la maximum potenţiometrul de volum. Dar sigur nu e de-al nostru. Domnule, cred că avem un *Alfa.*

— Doamne! Trimite-i imediat un semnal lui *Dallas!*

Operatorul încercă, dar, la 32 de noduri, *Dallas* naviga prea repede pentru a putea recepţiona cele cinci semnale rapide.

Octombrie Roşu era la numai zece kilometri de ei.

Octombrie Roşu

Ochii lui Jones se îngustară brusc.

— Domnule Bugaiev, spuneţi-i comandantului că tocmai am auzit două semnale acustice.

— Două?

— Oricum, mai mult de unul, dar nu am reuşit să le număr.

Pogy

Comandantul Wood se hotărî. Până atunci, ideea era să trimită cu sonarul numai semnale de slabă intensitate şi bine direcţionare, pentru a reduce posibilitatea de a-şi trăda poziţia. Dar *Dallas* nu recepţionase semnalele respective.

— Putere maximă. Transmite către *Dallas* un semnal cât mai puternic.

— Am înţeles.

Operatorul-şef setă comenzile la punctul maxim. Au fost necesare câteva secunde până ce sistemul a fost pregătit să lanseze o serie de impulsuri de o sută de kilowaţi.

Ping, ping, ping, ping, ping!

Dallas

— Ooo! exclamă Laval. Comanda, aici sonarul, avem semnal de pericol de la *Pogy!*

— Stop maşinile! ordonă Chambers. Linişte absolută.

— Maşinile stop.

Într-o clipă, locotenentul Goodman transmise ordinul mai departe. La pupa, echipa de la reactor reduse cerinţa de aburi, mărind temperatura din reactor. Astfel neutronii puteau fi eliberaţi şi reacţia de fisiune era încetinită rapid.

— Când viteza scade la patru noduri, maşinile să fie la o treime, îi spuse Chambers ofiţerului de cart în timp ce el se îndrepta spre cabina sonarului. Frenchie, am nevoie urgent de datele astea.

— Viteza este încă prea mare, domnule, zise Laval.

Octombrie Roşu

— Domnule căpitan Ramius, cred că ar trebui să încetinim, zise Mancuso prudent.

— Semnalul nu s-a repetat, îl contrazise Ramius.

Cel de-al doilea semnal direcţional nu ajunsese la ei, *iar Dallas* avea în continuare viteză prea mare pentru a-l putea localiza pe *Octombrie Roşu* şi să a-i retransmite semnalul de pericol.

Pogy

— Domnule comandant, *Dallas* a stopat maşinile.

Wood îşi muşcă buza de jos.

— Bine, acum hai să-l găsim pe ticălos! Iniţiază o căutare cu sonarul activ, la putere maximă.

Apoi se întoarse la postul de comandă:

— Toată lumea la posturile de luptă.

În două secunde soneria de alarmă răsună în întreaga navă. *Pogy* era deja în stare de alertă şi peste 40 de secunde întregul echipaj se afla la posturile de luptă, la postul de control al tirului aflându-se secundul navei, locotenent-comandantul Tom Reynolds. Ofiţerii şi inginerii din subordinea lui aşteptau datele pe care să le introducă în computerul Mark 117 pentru conducerea tragerii.

Cupola sonar de la prova lansa prin apă impulsuri de mare intensitate. La 15 secunde de la primul semnal apăru pe ecranul lui Palmer un semnal reflectat.

— Comanda, aici sonarul, avem un contact confirmat, pe direcţia 2-3-4, la aproximativ cinci kilometri. Probabil clasa *Alfa* după semnătura reactorului, zise Palmer.

— Dă-mi o soluţie de tragere! imediat Wood.

— Da, domnule.

Reynolds urmărea informaţiile de intrare în timp ce un grup de ofiţeri desena cu creionul pe hartă. Oricât era de bun computerul, mai bine să aibă şi o rezervă. Datele defilau pe ecranul computerului. Cele patru tuburi lanstorpile de pe Pogy erau armate cu două rachete antinavă Harpoon şi două torpile

Mark 48. Pentru moment nu erau utile decât torpilele. Cele mai puternice arme din dotare erau cele tip Mark 48; cu ghidare prin cablu şi capabile să găsească ţinta datorită propriului sonar activ, se deplasau cu o viteză de peste 50 de noduri, transportând o încărcătură explozibilă de jumătate de tonă.

— Domnule comandant, avem soluţii de tragere pentru ambele torpile. 4 minute şi 35 de secunde.

— Sonar, opreşte semnalele acustice! zise Wood.

— Am înţeles. Am oprit semnalele!

Palmer întrerupse alimentarea cu energie a sistemelor active.

— Unghiul de înălţare al ţintei este aproape zero. E cam la aceeaşi adâncime cu noi.

— Foarte bine, sonar. Urmăreşte-l în continuare!

Acum Wood cunoştea poziţia ţintei. Dacă ar mai fi emis semnale acustice, nu ar fi făcut decât să-şi trădeze poziţia.

Dallas

— *Pogy* caută cu sonarul pe cineva. Au primit un ecou din direcţia 1-9-1, zise Laval, operatorul-şef de la sonar. Mai e un submarin în zonă. Nu ştiu cine e. Recepţionez zgomote de reactor şi de maşini, dar nu sunt suficiente pentru semnătura acustică.

Pogy

— Submarinul nuclear nu s-a oprit încă, raportă Palmer.

— Domnule comandant, zise Reynolds ridicându-şi privirea de la traiectoriile schiţate pe hârtie, dacă-şi menţine cursul, o să ajungă între noi şi ţintă.

— Minunat! Înainte o treime, cârma babord, 20 de grade.

Woods se îndreptă spre cabina sonar, în timp ce oamenii executau ordinele primite.

— Operator, măreşte puterea şi pregăteşte-te pentru un semnal puternic pentru submarinul nuclear!

— Am înţeles, domnule, zise Palmer. Suntem gata.

— Direct la ţintă! Să nu ratăm şi de data asta.

Wood se uita la indicatorul de direcţie de pe ecranul sonarului. *Pogy* întorcea cu viteză, dar nu suficient pentru cât ar fi avut el

nevoie. *Octombrie Roşu,* despre care nu ştiau decât el şi Reynolds că e o navă sovietică, deşi marinarii începuseră şi ei să bănuiască ceva, se apropia prea repede.

— Suntem gata, domnule comandant.

— Porneşte-l!

Palmer apăsă pe butonul de comandă pentru impulsuri acustice.

Ping, ping, ping, ping, ping!

Octombrie Roşu

— Domnule! strigă Jones. Un semnal de pericol!

Mancuso se repezi la telegraf fără să mai aştepte reacţia lui Ramius.

Trecu manetele pe STOP şi abia atunci se uită la Ramius.

— Îmi pare rău, domnule comandant.

— Ai procedat corect, răspunse el privind harta încruntat. Imediat începu să sune telefonul. Ramius ridică receptorul şi spuse câteva cuvinte în ruseşte, după care închise.

— Le-am zis că avem o problemă, dar încă nu ştim exact despre ce e vorba.

— Chiar aşa e, zise Mancuso venind şi el lângă hartă. Zgomotul maşinilor se reducea treptat, dar mai încet decât ar fi vrut americanul. *Octombrie* nu făcea prea mult zgomot pentru un submarin rusesc, dar pentru el da.

— Verificaţi dacă sonarul a localizat ceva, sugeră Ramius.

— Da, răspunse Mancuso şi făcu vreo doi paşi spre pupa. Jonesy, ia vezi dacă e ceva.

— Am înţeles, domnule, dar n-o să fie uşor cu scula asta. Deja orientase vectorii senzorilor în direcţia celor două submarine care-l escortau. Jones îşi reglă căştile şi începu să umble la comenzile de amplificare. Nu aveau nici prelucrarea semnalului, nici dispozitive SAPS şi traductorii nu făceau nici doi bani! Dar nu era momentul să se enerveze. Sistemele sovietice erau manevrate electromagnetic, nu electronic, cum ştia el. Încet şi cu mare atenţie, orientă receptoarele direcţionale din domul sonar prova, în timp ce cu dreapta frământa nervos, cu ochii închişi, un pachet de ţigări. Nici nu îl observă pe Bugaiev, care era lângă el şi asculta aceleaşi zgomote.

Dallas

— Ce-am mai aflat? îl întrebă Chambers pe operatorul-şef de la sonar.

— La un moment dat am prins direcţia, după aceea nimic. *Pogy* i-a transmis un impuls sonor, dar prietenul nostru a oprit maşinile după ce l-a lovit în plin semnalul şi acum nu-l mai văd. *Pogy* a primit un ecou puternic. Probabil că e foarte aproape, domnule căpitan.

Chambers devenise ajutor de comandat doar de patru luni. Era un ofiţer strălucit şi cu şanse mari să treacă la comanda propriului vas, dar nu avea decât 33 de ani şi nu lucrase pe submarin decât în cele patru luni. Cu un an şi jumătate înainte fusese instructor la reactoare, în Idaho. Severitatea cerută de funcţia lui, ca principal responsabil cu disciplina în lipsa lui Mancuso, ascundea însă mai multă nesiguranţă decât ar fi vrut să recunoască. Acum era în joc cariera lui. Era conştient de importanţa misiunii ăsteia. Viitorul lui depindea de deciziile pe care le va lua în cel mai scurt timp.

— Îl poţi localiza cu un singur semnal acustic?

Operatorul-şef se gândi un moment.

— Nu cât să obţinem şi o soluţie de tragere, dar ceva tot aflăm.

— Atunci transmite un singur impuls, acum.

— Am înţeles!

Laval tastă câteva comenzi pentru a pregăti sonarul activ.

V.K. Konovalov

Tupolev tresări. Acţionase pripit. Ar fi trebuit să aştepte până treceau de el, deşi, dacă aştepta prea mult, trebuia să-şi schimbe poziţia şi acum toate submarinele inamice se aflau în jurul lui, aproape fără nici un zgomot care să le trădeze.

Cele patru submarine se deplasau cu viteză mică, atât cât să le permită să menţină adâncimea. Submarinul *Alfa* era orientat spre sud-est şi toate patru formau un trapez cu latura mare spre ocean: *Pogy* şi *Dallas* la nord de *Konovalov,* iar *Octombrie Roşu* la sud-est de el.

Octombrie Roşu

— Cineva a trimis un impuls, şopti Jones. Relevment aproximativ nord-vest, dar nu face suficient zgomot ca să aflăm semnătura acustică. Dacă ar trebui să fac pariu, aş zice că e foarte aproape.

— De unde ştii? întrebă Mancuso.

— Am ascultat impulsul direct, unul singur pentru determinarea distanţei. Provenea de la un BQQ-5. Apoi am auzit şi ecoul dinspre ţintă. Se pot face calcule în mai multe moduri, dar cel mai probabil e că se află între noi şi ceilalţi, ceva mai la vest. Ştiu că e puţin, dar deocamdată astea-s toate datele.

— La o distanţă de zece kilometri, poate chiar mai aproape, comentă Bugaiev.

— E destul de puţin, dar e un început. N-avem prea multe date. Îmi pare rău, domnule. Asta-i tot ce putem face, zise Jones.

Mancuso încuviinţă şi se întoarse la postul de comandă.

— Care sunt noutăţile? întrebă Ryan.

Manşa era împinsă în faţă la maximum pentru a menţine adâncimea navei. El încă nu-şi dădea seama de gravitatea situaţiei.

— E un submarin inamic în apropiere.

— Ce se ştie despre el? întrebă Ramius.

— Destul de puţin. Se află la nord-vest, la o distanţă necunoscută, dar probabil nu foarte departe. Se ştie sigur că nu e american. Norfolk ne-a transmis că zona e liberă. Concluzia e evidentă. Stopăm tot?

— Stopăm tot! repetă automat Ramius, ridicând telefonul pentru a da câteva ordine.

Motoarele de pe *Octombrie Roşu* furnizau energie cât să înainteze cu două noduri, la limită pentru menţinerea cursului, dar insuficient pentru păstrarea adâncimii. Datorită flotabilităţii uşor pozitive, *Octombrie* urca spre suprafaţă, cu aproape un metru pe minut, în ciuda poziţiei cârmelor de adâncime.

Dallas

— Să ne întoarcem spre sud! Nu-mi place deloc gândul că *Alfa*

o să fie mai aproape decât noi de prietenul nostru. Curs 1-8-5, două treimi, spuse în cele din urmă Chambers.

— Am înţeles, zise Goodman. Dreapta 15, schimbăm direcţia la 1-8-5.

— 15 grade la tribord, domnule, spuse timonierul în timp ce executa ordinul. Cârma e la 15 grade spre dreapta, curs nou, 1-8-5.

Cele patru tuburi de lanstorpile de pe *Dallas* erau încărcate cu trei Mark 48 şi o torpilă momeală, un MOSS[48] foarte scump. Una dintre torpile era orientată spre submarinul *Alfa*, dar soluţia de tragere era destul de imprecisă. „Peştele" trebuia să găsească singur ţinta în ultima parte a traiectoriei. Cele două torpile de pe *Pogy* erau aproape perfect orientate.

Problema era că nici una dintre nave nu avea dreptul să deschidă focul. Ambele submarine de atac acţionau în conformitate cu regulile de luptă obişnuite. Nu puteau să tragă decât în legitimă apărare şi să-l apere pe *Octombrie Roşu* prin manevre indirecte, care să-l înşele pe adversar. Mai rămânea întrebarea dacă submarinul *Alfa* ştia de *Octombrie Roşu.*

V.K. Konovalov

— Curs spre submarinul *Ohio,* ordona Tupolev. Viteză trei noduri. Trebuie să avem răbdare, tovarăşi. Acum, că americanii ştiu unde suntem, n-o să mai trimită nici un impuls acustic spre noi. Iar noi o să ne strecurăm uşor din poziţia pe care o ştiau.

Elicea de bronz a lui *Konovalov* începu să se învârtă mai repede. Decuplând unele sisteme electrice secundare, inginerii reuşiră să mărească viteza navei fără să fie nevoie să crească şi energia furnizată de reactor.

Pogy

Pe cel mai apropiat submarin de atac, *Pogy*; contactul deveni mai slab, afectând şi datele privind poziţia navei ruseşti. Comandantul Wood se întrebă dacă să încerce să mai obţină încă o dată direcţia submarinului inamic cu sonarul activ, dar se

[48] *Mobile submarine simulator*; Simulator de submarin în mişcare (n. red.).

hotărî să renunţe. Dacă-l folosea din nou, s-ar fi aflat într-o postură asemănătoare unui poliţist care caută noaptea cu lanterna un hoţ. Impulsurile sonarului i-ar fi spus ţintei mai multe despre el decât invers. În asemenea cazuri, se folosea sonarul pasiv.

Operatorul-şef raportă trecerea lui *Dallas* pe la babord. Şi Wood şi Chambers deciseră să nu recurgă la telefoanele subacvatice pentru a comunica. Nu-şi permiteau să facă nici cel mai mic zgomot.

Octombrie Roşu

Trecuse deja o jumătate de oră de când se deplasau cu viteză foarte mică. În postul lui, Ryan fuma ţigară de la ţigară, cu palmele transpirate şi făcând eforturi să-şi păstreze calmul. Nu era instruit pentru asemenea confruntări, să stea închis într-un tub de oţel, fără să vadă sau să audă nimic. Ştia că undeva, pe aproape, era un submarin rusesc şi cunoştea ce ordine primise acesta. Dacă îşi dădeau seama cine erau de fapt… Atunci ce urma? „Cei doi comandanţi sunt incredibil de stăpâni pe ei”, îşi spuse el.

— Submarinele americane pot să ne protejeze? întrebă Ramius.

— Şi să tragă într-un submarin rusesc? zise Mancuso clătinând din cap. Numai dacă trage el primul şi dacă trage în ei. În condiţii normale de luptă, noi nu contăm.

— *Cum?!* înlemni Ryan.

— Doar nu vreţi sa începeţi un război? întrebă Mancuso zâmbind, deşi nu i se părea amuzantă situaţia. Asta o să se întâmple dacă nave de luptă din două ţări încep un schimb de focuri. Trebuie să găsim o soluţie mai isteaţă.

— Staţi liniştit, domnule Ryan, spuse Ramius. Pentru noi e ceva obişnuit. Submarinul care e pe urmele noastre încearcă să ne găsească, iar noi căutăm să ne ascundem. Spuneţi-mi, domnule Mancuso, la ce distanţă de coasta Islandei ne-aţi detectat?

— Nu am examinat încă harta dumneavoastră cu atenţie, zise Mancuso încercând să-şi amintească. Poate la vreo 30 de kilometri.

— În acest moment avem 13 noduri; zgomotele cresc mai

rapid decât viteza. Cred că putem să ne deplasăm uşor spre est, fără să fim detectaţi. O să folosim şenila, la o viteză de şase noduri. După cum ştiţi, sonarele ruseşti nu sunt aşa de eficiente precum cele americane. Ce părere aveţi, domnule comandant?

Mancuso încuviinţă:

— E nava dumneavoastră. Dacă-mi permiteţi, părerea mea ar fi s-o luăm spre nord-est. Aşa am ajunge într-o oră sau chiar mai devreme în spatele navelor noastre de atac.

— Da, zise Ramius şchiopătând până la panoul de comandă pentru a deschide trapele tunelelor, apoi întorcându-se lângă telefon ca să dea ordinele necesare.

Într-un minut, şenila porni şi viteza submarinului începu să crească uşor.

— Dreapta, zece grade, spuse Ramius. Cârmele de adâncime la zero.

— Cârma la zece grade dreapta, reduc planurile de scufundare.

Ryan îndeplinea ordinele bucuros că putea să contribuie cu ceva.

— Direcţia e 0-4-0, îi spuse lui Ryan Mancuso cu ochii pe hartă.

— 0-4-0, trecând prin 3-5-0.

De la postul său, Ryan auzea zgomotul apei prin tunelul de la babord. Cam la fiecare minut se auzea un uruit ciudat timp de trei-patru secunde. Indicatorul de viteză din faţa lui depăşi patru noduri.

— Ţi-e teamă, domnule Ryan? surâse Ramius.

Jack înjură în gând. Apoi spuse cu o voce tremurată:

— Sunt puţin obosit.

— Ştiu cât de dificil e pentru dumneata. Te descurci foarte bine pentru cineva care n-a fost niciodată instruit pentru aşa ceva. O să ajungem ceva mai târziu în Norfolk, dar de ajuns ajungem, o să vedeţi. Ai mai fost pe un submarin strategic, domnule Mancuso?

— Sigur că da. Domnule Ryan, staţi liniştit. Aşa e mereu pe submarine. Când cineva ne caută, noi dispărem pur şi simplu.

Comandantul american ridică privirea de la hartă. Pusese nişte monede în dreptul poziţiilor presupuse ale celor trei submarine. Se gândise să folosească ceva mai vizibil, dar renunţă. Pe harta Coastei de Est erau nişte notaţii foarte interesante, cum ar fi poziţiile de lansare prestabilite pentru rachetele nucleare.

Serviciile de informaţii ale marinei vor înnebuni când vor afla.

Octombrie Roşu se deplasa spre nord-est cu şase noduri. *Konovalov* – spre sud-est cu trei. *Pogy* se îndrepta spre sud cu două, iar *Dallas* tot spre sud, cu 15. Toate cele patru submarine erau într-un cerc cu un diametru de 9 kilometri şi se îndreptau aproximativ spre acelaşi punct.

V.K. Konovalov

Tupolev era încântat. Din motive obscure, americanii aleseseră să acţioneze conservator, în ciuda aşteptărilor lui. Ar fi fost mai inteligent, după părerea lui, ca unul dintre submarinele de atac să se apropie şi să-l hărţuiască, permiţându-i submarinului cu rachete să treacă liniştit însoţit de cealaltă escortă. Ce să-i faci, pe mare nimic nu se repeta exact la fel. Mai bău puţin ceai şi alese un sendviş.

Micimanul de la sonar sesiză un huruit ciudat. Nu dură decât câteva secunde, apoi dispăru. „Ca un zgomot seismic îndepărtat”, îşi zise el iniţial.

Octombrie Roşu

Submarinul se ridicase din cauza flotabilităţii pozitive, iar acum Ryan trebuia să orienteze cârmele de adâncime la un unghi de coborâre de cinci grade pentru a reveni la adâncimea de o sută de metri. Îi auzi pe cei doi comandanţi vorbind despre absenţa termoclinei. Mancuso îi explica lui Ramius că nu e neobişnuit pentru zona respectivă, mai ales după furtuni puternice. Amândoi fură de acord că aveau ghinion că se întâmplase aşa. Un strat termic i-ar fi ajutat să se strecoare mai uşor.

Jones era în faţa uşii dinspre pupa a cabinei de comandă şi-şi freca urechile. Căştile ruseşti nu excelau la confort.

— Domnule comandant, primesc nişte semnale dinspre nord, tot apar şi dispar. Nu am reuşit să stabilesc direcţia de deplasare.

— Cine e? întrebă Mancuso.

— Nu ştiu. Sonarul activ nu-i prea rău, dar cel pasiv nu-i bun de nimic. Nu mergem chiar orbeşte, dar pe-aproape.

— Bine, dacă auzi ceva, anunţă-ne!

— Am înţeles, domnule. N-aveţi cumva nişte cafea? M-a trimis domnul Bugaiev să caut.

— O să trimit pe cineva.

— Perfect, zise Jones şi se întoarse la muncă.

V.K. Konovalov

— Tovarăşe comandant, am un contact, dar încă nu ştiu ce e, raportă micimanul prin telefon.

Tupolev se întoarse la sonar muşcând dintr-un sendviş. Ruşii interceptaseră foarte rar submarine de tip *Ohio,* mai exact de trei ori şi de fiecare dată pierduseră urma „vânatului” după câteva minute, încât nimeni nu ştia cum arată caracteristicile clasei respective.

Micimanul îi întinse o pereche de căşti de rezervă.

— S-ar putea să dureze câteva minute, tovarăşe comandant. Tot apare şi dispare.

Apele din apropierea coastei americane, deşi aproape izoterme, nu erau ideale pentru sonare. Curenţii mai slabi sau vârtejurile formau fronturi verticale care reflectau sunetul şi-l reorientau aproape aleator. Tupolev se aşeză şi ascultă cu răbdare. Abia după cinci minute semnalul aşteptat reapăru.

Micimanul îi făcu un semn cu mâna.

— Acum, tovarăşe comandant.

Tupolev păli.

— Relevmentul?

— Semnalul e prea slab şi prea scurt, dar cu o eroare de plus-minus trei grade: de la 1-3-6, la 1-4-2.

Tupolev azvârli căştile pe masă şi se duse la prova. Îl luă de braţ pe ofiţerul politic şi-l duse imediat la popotă.

— Este *Octombrie Roşu!*

— Imposibil. Comandantul flotei a anunţat că s-a confirmat distrugerea lui în urma unei inspecţii vizuale a epavei, spuse *zampolit*-ul clătinând din cap cu convingere.

— Am fost păcăliţi. Semnătura acustică a şenilei e unică, tovarăşe. Americanii au pus mâna pe el şi e aici, aproape. Trebuie să-l distrugem!

— Ba nu. Trebuie să luăm legătura cu Moscova şi să le cerem instrucţiuni.

„*Zampolit*-ul e un bun comunist, dar, fiind ofiţer pe nave de suprafaţă, nu ştie multe despre submarine!” gândi Tupolev.

— Tovarăşe *zampolit* o să dureze câteva minute să ieşim la suprafaţă şi poate încă 10-15 să trimitem mesajul la Moscova, încă 30 să ne dea un prim răspuns, după care o să ne ceară şi să *confirmăm!* Adică o oră, două, trei? Între timp, *Octombrie* n-o să mai fie aici. Ordinele noastre iniţiale sunt încă operaţionale şi nu avem timp să mai luăm legătura cu Moscova.

— Şi dacă vă înşelaţi?

— Eu nu mă înşel, tovarăşe! spuse printre dinţi comandantul. O să raportez contactul în jurnalul de bord şi o să scriu care au fost recomandările mele. Dacă îmi interziceţi să fac ce trebuie, o să scriu şi asta! Tovarăşe, nu mă înşel. Dar dumneavoastră o să aveţi probleme mari, nu eu. Hotărâţi-vă!

— Sunteţi absolut sigur?

— Foarte sigur!

— Bine, zise *zampolit*-ul parcă dezumflat. Şi cum veţi acţiona?

— Cât mai curând posibil, înainte ca americanii să aibă posibilitatea să ne distrugă. Întoarceţi-vă la post, tovarăşe ofiţer!

Cei doi se întoarseră la postul de comandă. Cele şase tuburi lanstorpile de la prova lui *Konovalov* erau armate cu torpile Mark-C de 533 de milimetri, ghidate prin radio. Nu trebuia decât să le spună încotro să ţâşnească.

— Sonar, lansează o căutare cu toate sistemele active, drept înainte! ordonă comandantul.

Micimanul apăsă pe butonul respectiv.

Octombrie Roşu

— Ah! făcu Jones smucindu-se. Domnule, cineva ne caută cu sonarul activ! La babord, la mijloc, poate ceva mai spre prova. Nu e una dintre navele noastre.

Pogy

— Comanda, aici sonarul, *Alfa* a localizat submarinul nuclear! *Alfa* are direcţia 1-9-2.

— Înainte două treimi, ordonă imediat Wood.

— Înainte două treimi, domnule.

Maşinile lui *Pogy* reveniră în forţă şi în scurt timp elicea învolbura apele întunecate.

V.K. Konovalov

— Distanţa până la ţintă 7 600 de metri. Elevaţie: zero, raportă micimanul.

Deci acesta era submarinul după care fuseseră trimişi, îşi zise el. Tocmai îşi pusese o pereche de căşti care-i permiteau să raporteze direct comandantului şi ofiţerului de la controlul tragerii.

Starpom-ul era răspunzător de controlul tirului. Introduse rapid datele în computer. Era o simplă problemă de geometrie.

— Avem o soluţie de tragere pentru torpilele unu şi doi.

— Pregătiţi!

— Inundăm tuburile, zise *starpom-ul* apăsând chiar el pe butoanele respective, pe deasupra subofiţerului. Trapele externe ale tuburilor sunt deschise.

— Verificaţi din nou soluţia de tragere! spuse Tupolev.

Pogy

Operatorul de la sonar fu singurul care auzi acel zgomot scurt.

— Comanda, aici sonarul, submarinul *Alfa* tocmai a inundat tuburile torpilelor. Ţinta are direcţia 1-7-9.

V.K. Konovalov

— Soluţie confirmată, tovarăşe comandant, zise *starpom*-ul.

— Lansaţi torpilele unu şi doi, ordonă Tupolev.

— Lansat unu… Lansat doi.

Konovalov se cutremură de două ori când aerul comprimat ejectă torpilele acţionate electric.

Octombrie Roşu

Jones fu primul care le auzi.

— Elice de mare viteză la babord! spuse el tare şi clar. Torpile în apă la babord!

— *Rîl nalieva!* ordonă automat Ramius.

— *Ce?* întrebă Ryan.

— Stânga, cârma la stânga! strigă Ramius dând cu pumnul în balustradă.

— Stânga tot, executarea! spuse Mancuso.

— Cârma la stânga, tot. Ryan răsuci timona până la capăt şi o menţinu aşa în timp ce Ramius împinse telegraful la viteză maximă.

Pogy

— Sunt doi peşti în apă, spuse Palmer. Îşi schimbă direcţia dinspre dreapta spre stânga. Repet, direcţia ambelor torpile se schimbă rapid de la dreapta la stânga. Ţinta lor e submarinul nuclear.

Dallas

Şi aici fură auzite plecând torpilele. Chambers ordonă viteză maximă şi să întoarcă spre stânga. Nu avea prea multe variante din cauza torpilelor şi hotărî să facă ce-l învăţase şcoala americană: să schimbe cursul cât mai repede.

Octombrie Roşu

— Indicaţi-mi cursul, ceru Ryan.

— Jonesy, spune-mi unde-s torpilele! strigă Mancuso.

— 3-2-0. Torpilele vin spre noi, răspunse imediat Jones, încercând să obţină ultimele lor coordonate.

Nu era momentul s-o dea în bară.

— Cârma la 3-2-0, Ryan, ordonă Ramius, dacă putem să întoarcem aşa repede.

„Mersi”, îşi spuse Ryan furios, uitându-se la girocompasul care se rotea la 3-5-7. Cârma era la capăt şi după creşterea puterii motoarelor şenilei se simţea prin roata cârmei vibraţia cauzată de efectul de retur al curentului de apă.

— Două torpile care se apropie, direcţia 3-2-0, repet, direcţia constantă, raportă Jones părând mult mai detaşat decât era în realitate.

— Fiţi atenţi, băieţi…

Pogy

Pe ecranul tactic se vedeau *Octombrie Roşu*, submarinul rusesc din clasa *Alfa* şi cele două torpile. *Pogy* era la 6 kilometri nord de ei.

— Putem să tragem? întrebă ajutorul de comandant.

— Să tragem în *Alfa?* se miră Wood clătinând din cap energic. Nu, fir-ar al naibii! Oricum n-ar mai conta acum.

V.K. Konovalov

Cele două torpile Mark C aveau viteza de 41 de noduri, o viteză mică pentru această distanţă, dar astfel puteau fi dirijate mai uşor de sonarul de pe *Konovalov.* Timpul estimat până la impact era de şase minute şi unul deja trecuse.

Octombrie Roşu

— Trec de 3-4-5 şi reduc puţin cârma, raportă Ryan.

Mancuso nu mai spunea nimic. Ramius recursese la o tactică pe care n-o prea agrea, să întoarcă şi să înfrunte torpilele. Profilul ţintei era minim în acest fel, dar le facilita soluţia geometrică de interceptare. Teoretic, Ramius ştia fără îndoială caracteristicile torpilelor ruseşti. Cel puţin Mancuso aşa spera.

— Curs 3-2-0, stabilizat, spuse Ryan fără să ridice privirea de la repetitor, de parcă ar avea importanţă.

Se felicita că se dusese la toaletă cu o oră înainte.

— Domnule Ryan, unghi maximum de coborâre.

— Cârmele de adâncime la maximum, confirmă Ryan manevrând comenzile.

Îi era frică, cel mai mult să nu cumva să facă el vreo greşeală Trebuia să pornească de la premisa că ambii comandanţi ştiau ce fac. Nu avea de ales. Oricum, ştia un singur lucru. Torpilele

autoghidate pot fi păcălite. La fel ca şi semnalele radar orientate către pământ, impulsurile sonarului pot deveni neclare, mai ales dacă ţinta e aproape de fundul mării sau de suprafaţă, zone unde sunt şanse mari ca impulsurile să se reflecte. Dacă *Octombrie Roşu* cobora la adâncime mai mare, putea să dispară într-o zonă opacă, cu condiţia să coboare suficient de rapid.

V.K. Konovalov

— Aspectul ţintei s-a schimbat, tovarăşe căpitan. Ţinta devine mai mică, spuse micimanul.

Tupolev se gândi puţin. Cunoştea toate tacticile de luptă ale marinei sovietice şi mai ştia că Ramius era autorul unei părţi semnificative a ei. „Marko ar face exact ce ne-a învăţat şi pe noi, se gândi Tupolev. Să întoarcă nava în întimpinarea torpilei aţintite spre el pentru reduce secţiunea transversală a ţintei şi apoi să se ascundă în ecourile înşelătoare de la fundul oceanului.”

— Ţinta o să încerce să se scufunde în stratul reflectorizant de la fundul oceanului. Fii pregătit!

— Am înţeles, tovarăşe comandant. Dar poate să ajungă pe fundul mării suficient de repede? întrebă *starpom*-ul.

Tupolev făcu eforturi să-şi aducă aminte care erau caracteristicile de manevrare ale lui *Octombrie Roşu.*

— Nu, n-o să poată să ajungă până acolo într-un timp atât de scurt. Al nostru e.

„Îmi pare rău, vechiul meu prieten, dar nu am de ales”, îşi spuse el.

Octombrie Roşu

Ryan tresărea de câte ori impulsurile sonarului loveau coca dublă.

— Nu putem să-l bruiem? sugeră el.

— Ai răbdare, domnule Ryan, spuse Ramius.

Nu mai fusese niciodată confruntat cu torpile reale armate, dar se pregătise de sute de ori pentru o asemenea situaţie de-a lungul carierei lui.

— Mai întâi să-şi închipuie că ne-a prins.

— Aveţi torpile-momeală? întrebă Mancuso.

— Avem patru în compartimentul torpilelor, la prova, dar nu are cine să le lanseze.

„Cei doi comandanţi se prefăceau că au totul sub control”, observă Ryan cu amărăciune, înţepenit de frică. Nici unul nu voia să se arate speriat în faţa celuilalt. Erau antrenaţi să se prefacă aşa de bine.

— Domnule, strigă Jones, cei doi peşti cu direcţia constantă 3-2-0 au fost activaţi. Repet, din momentul ăsta torpilele sunt active. La naiba, sună ca nişte 48-uri. Domnule comandant, după cum sună, sunt torpile Mark 48.

Ramius abia aştepta:

— Da, am furat de la voi sonarul pentru torpile acum cinci ani, dar nu şi motoarele torpilelor. *Bugaiev!*

La sonar, Bugaiev pornise dispozitivul de bruiaj de când se lansaseră torpilele. Acum sincroniza impulsurile dispozitivului cu cele ale torpilelor care se apropiau tot mai mult. Impulsurile erau programate la aceeaşi frecvenţă purtătoare şi aceeaşi rată de repetiţie a semnalului. Sincronizarea trebuia să fie perfectă. Dacă se emiteau ecouri uşor distorsionate, se puteau crea ţinte false. Nu foarte multe şi nici foarte departe de ei. Numai câteva, aproape şi ar fi putut să îi deruteze pe operatorii de la controlul tirului de pe *Alfa.* Apăsă pe taste cu mare grijă, mişcând întruna ţigara americană din colţul gurii.

V.K. Konovalov

— Al naibii! Ne bruiază!

Micimanul îşi ieşi din fire pentru prima oară când apărură încă două puncte. Pe lângă sunetul mai slab de la contactul real mai erau două, unul la nord, mai aproape de ei, celălalt la sud, mai îndepărtat.

— Tovarăşe căpitan, ţinta foloseşte un echipament de bruiaj sovietic.

— Aţi văzut? îi spuse Tupolev *zampolit*-ului. Fii foarte atent! îi ordonă el *starpom*-ului.

Octombrie Roşu

— Cârmele în urcare, maxim! strigă Ramius către Ryan.

— Am ridicat cârmele.

Ryan s-a smucit înapoi trăgând cu putere manşa, atât de mult încât îi intrase în burtă. Spera că Ramius ştia ce făcea.

— Jones, dă-ne timpul şi distanţa!

— Da, domnule.

Bruiajul le dădea pe sonar o imagine proiectată pe câmpurile principale.

— Două torpile, relevment 3-2-0. Prima e la 1 800 de metri, a doua la 2 100 de metri. Unghi de coborâre la prima! „Peştele” numărul 1 coboară uşor, domnule!

„Poate că Bugaiev nu e aşa de prost”, la urma urmelor, îşi spuse Jones. Dar trebuiau să scape de cele două torpile.

Pogy

Comandantul era foarte furios. Afurisitele de reguli de angajare în luptă nu-i permiteau să facă nimic, decât poate…

— Sonar, trimite-i un impuls acustic nenorocitului! Putere maximă, sparge-i timpanele!

Din BQQ-5 plecară valuri de energie acustică care izbiră în plin submarinul *Alfa. Pogy* nu avea voie să deschidă focul, dar poate că ruşii nu ştiau asta, iar undele sonore ar fi putut interfera cu sonarul lor de ghidare.

Octombrie Roşu

— Atenţie!… una din torpile ne-a localizat, domnule. Dar nu ştiu care.

Jones dădu la o parte una din căşti şi aşteptă cu mâna pregătită s-o smulgă şi pe cealaltă. Sonarul de pe una din torpile îi urmărea. Ghinion. Dacă erau ca torpilele Mark 48… Jones ştia foarte bine că nu prea dădeau greş. Auzi variaţia zgomotului de elice când una din ele trecu pe sub *Octombrie Roşu.*

— O torpilă ne-a ratat! „Peştele” numărul 1 a trecut pe lângă noi. „Peştele” numărul 2 vine direct spre noi, timpii de răspuns se micşorează.

Apoi întinse o mână şi-l bătu pe umăr pe Bugaiev. Poate că era într-adevăr geniul despre care vorbeau ruşii.

V.K. Konovalov

A doua torpilă Mark C despica apa cu o viteză de 41 de noduri, astfel încât viteza relativă faţă de ţintă era de aproape 55 de noduri. Ghidarea ei era un proces complicat. Neputând să imite sistemul de achiziţie computerizat al torpilei americane Mark 48, sovieticii recurseră la soluţia de a retrimite raportul sonarului de ochire al torpilei înapoi la submarinul care o lansase, printr-un conductor izolat. *Starpom*-ul putea să aleagă pentru ghidarea torpilei între informaţiile oferite de sonarul de la bordul submarinului şi cele provenind de la sonarul autonom al torpilei. Primul „peşte” fusese păcălit de ţintele false pe care le crease bruiajul acordat pe frecvenţa sonarului de pe torpilă. Pentru al doilea, *starpom*-ul se folosea de sonar de joasă frecvenţă, de la prova lui *Konovalov.* Acum ştia că prima torpilă trecuse pe sub ţintă. Asta însemna că ţinta era punctul din centru. Cu o schimbare rapidă de frecvenţă, curăţă imaginea sonarului pentru câteva secunde, înainte ca modul de bruiaj să se schimbe. Calm şi competent, *starpom*-ul îi comandă celei de-a doua torpile să selecteze ţinta din mijloc. Pe care o lovi în plin.

Focosul de 250 kilograme lovi ţinta oblic, puţin mai în spate de mijlocul navei, chiar în faţa postului de comandă. Într-o milisecundă explodă.

Octombrie Roşu

Forţa exploziei îl aruncă din scaun pe Ryan, care se lovi cu capul de punte. După şocul din primul moment, urechile-i ţiuiau şi nu mai vedea nimic. Impactul exploziei scurtcircuită panourile electrice şi abia după câteva secunde se aprinseră luminile roşii de avarie. La pupa, Jones îşi smulsese căştile de pe urechi la timp, dar nu şi Bugaiev, care încercase până în ultimul moment să deturneze torpila care venea spre ei. Acum se zvârcolea pe podea, pradă unor dureri atroce, cu timpanul spart şi complet surd. În sala maşinilor, oamenii se ridicau de pe jos. Aici nu se stinseră luminile şi prima acţiune a lui Melekin fu să privească panoul de control ca să identifice avariile.

Explozia se produsese la contactul cu coca exterioară,

fabricată din tablă subţire de oţel. Dincolo de ea se aflau rezervoarele de balast pline cu apă, o structură asemănătoare unui stup de celule amortizoare, fiecare de doi metri în diametru. În spatele acestora erau buteliile de aer comprimat şi bateria submarinului. Coca interioară presurizată se afla după acestea. Torpila lovise în centrul unei plăci de oţel blindate din coca exterioară, la mai mult de un metru de oricare dintre suduri. Forţa exploziei deschisese o breşă de 4 metri în diametru, sfâşiase tancurile de balast şi perforase cel puţin şase rezervoare de aer comprimat, dar o mare parte din energie se disipase deja. În cele din urmă afectă şi 30 dintre bateriile mari de nichel şi cadmiu. Inginerii sovietici le plasaseră intenţionat în zona respectivă. Ştiuseră că acolo vor fi greu de întreţinut, de reîncărcat şi expuse la contaminarea cu apa oceanului. Însă acceptaseră toate dezavantajele datorită obiectivului secundar de a blinda suplimentar coca internă. Iar acum bateriile fură cele care îl salvară pe *Octombrie Roşu.* Fără ele, forţa exploziei s-ar fi concentrat pe coca presurizată. Impactul fu atenuat semnificativ de sistemul defensiv stratificat, fără echivalent în tehnologia occidentală. La o joncţiune a carenei interioare, apăru o fisură şi acum apa ţâşnea în cabina radio ca dintr-o conductă sub presiune, dar în rest coca era întreagă.

La postul de comandă, Ryan îşi luase locul la timonă şi încerca să-şi dea seama dacă mai funcţionau instrumentele. Auzea apa curgând în compartimentul alăturat de la prova. Nu ştia ce să facă, dar îşi dădea seama că nu era momentul să intre în panică, oricât de mult simţea nevoia să se elibereze de tensiunea acumulată.

— Ce trebuie să fac?

— Mai eşti cu noi? întrebă Mancuso, căruia luminile roşii de avarie îi confereau un aspect spectral.

— Nu, sunt mort, ce naiba… Ce trebuie să fac?

— Domnule Ramius, unde sunteţi? întrebă Mancuso şi-l văzu pe comandant ţinând o lanternă luată din suportul de pe peretele din spate.

— Coborâm până ajungem la fundul oceanului.

Ramius luă telefonul şi sună la sala maşinilor ca să ordone oprirea lor. Melekin o făcuse deja.

Ryan împinse manetele în faţă. „După ce că suntem într-un submarin afurisit cu o gaură la mijloc, ei vor şi să *coborâm!”* bombăni el în gând.

V.K. Konovalov

— Lovitură confirmată, tovarăşe căpitan, îi raportă micimanul. Maşinile sunt oprite. Se aud zgomote de carenă, îşi schimbă adâncimea.

Încercă să trimită câteva impulsuri acustice, dar nu obţinu nici un ecou. Ecouri ale exploziei iniţiale, încă se propagau în ocean.

Ţinta nu mai era vizibilă din cauza miliardelor de bule de aer care creaseră o zonă „opacă”. Toate impulsurile sonarului activ erau reflectate, iar ascultarea sonarului pasiv era îngreunată de ecouri. Nu se ştia cu siguranţă decât că una din torpile şi-a atins ţinta, probabil cea de-a doua. Ca operator cu experienţă, încercase să deosebească semnalul de zgomot şi reconstruise corect majoritatea evenimentelor.

Dallas

— Unu la zero pentru băieţii răi! spuse operatorul-şef de la sonar.

Dallas înainta prea rapid pentru a se folosi de sonar, dar nu puteau să nu simtă o asemenea explozie. Tot echipajul a auzit-o prin carenă.

La postul de comandă, Chambers marca pe hartă poziţia lor, la trei kilometri de locul unde fusese *Octombrie Roşu.* Toţi ceilalţi din încăpere îşi vedeau de treabă fără să pară afectaţi. Zece dintre colegii lor tocmai fuseseră loviţi, iar inamicul lor era de cealaltă parte a frontului de undă.

— Reduceţi la o treime, ordonă Chambers.

— Maşinile înainte, o treime, repetă ofiţerul.

— Sonar, am nevoie de informaţii, ceru Chambers.

— Acum le pregătim, domnule.

Operatorul-şef Laval făcea eforturi să interpreteze ceea ce auzise. Abia după câteva minute *Dallas* reduse viteza la mai puţin de zece noduri.

— Comanda, aici sonarul. Submarinul nuclear a fost lovit de o torpilă. Nu-i mai aud motoarele... dar nu se aud nici zgomotele specifice dezmembrării. Repet, nu se aud zgomote specifice dezmembrării.

— Submarinul *Alfa* se aude?

— Nu, domnule, e prea mult zgomot în apă.

Chambers se strâmbă. „Eşti ofiţer şi eşti plătit să gândeşti, îşi spuse el. Mai întâi vezi ce se întâmplă. Apoi vezi ce poţi să faci în situaţia respectivă. Analizezi posibilităţile şi treci la acţiune."

— Care e distanţa aproximativă până la ţintă?

— În jur de 8 000 de metri, să trăiţi, îi răspunse locotenentul Goodman citind ultima soluţie din computer pentru controlul tirului. E de cealaltă parte a zonei opace.

— Coborâţi la 180 de metri.

Ofiţerul de cart transmise ordinul timonierului. Chambers studie situaţia şi se hotărî asupra strategiei pe care s-o abordeze. Ar fi preferat să fie şi Mancuso şi Mannion de faţă. Comandantul şi ofiţerul-navigator erau ceilalţi doi membri din ceea ce era un fel de stat-major la bordul lui *Dallas.* Simţea nevoia să se consulte cu alţi ofiţeri experimentaţi, dar pe navă nu mai erau alţii.

— Atenţie.. Ne scufundăm. Perturbaţiile de la explozie o să se menţină o vreme, iar dacă se deplasează, atunci se vor ridica spre suprafaţă. Bun, deci ne scufundăm sub zona opacă. Mai întâi trebuie să localizăm submarinul nuclear. Dacă nu mai e aici, înseamnă că s-a scufundat pe fundul oceanului. Aici nu sunt decât 270 de metri, aşa încât submarinul ar putea fi foarte bine acolo, cu echipajul în viaţă. În orice caz şi dacă e pe fundul oceanului sau nu, trebuie să ne interpunem între el şi submarinul *Alfa.*

„Iar dacă *Alfa* mai trage odată, continuă el în gând, o să-l distrug cu toate regulamentele lor afurisite!" Trebuia să-l păcălească el cumva. Dar cum? Şi unde era *Octombrie Roşu?*

Octombrie Roşu

Se scufunda mai repede decât s-au aşteptat. Explozia spărsese unul dintre tancurile mici pentru echilibrarea asietei, astfel încât flotabilitatea negativă era mai accentuată decât estimaseră ei iniţial.

Fisura din cabina de comunicaţii era deranjantă, dar Melekin o observă imediat pe panoul de control al avariilor şi reacţionă prompt. Fiecare compartiment avea câte o pompă electrică. Cea din cabina radio, ajutată şi de pompa principală pe care o

activase Melekin, reuşea să facă faţă inundaţiei. Staţiile radio erau distruse, dar nimeni nu intenţiona să trimită vreun mesaj.

— Coborâm, cârma, dreapta maxim, îi spuse Ramius lui Ryan.

— Cârma la dreapta maxim, cârmele de adâncime sunt în poziţie verticală, zise Ryan. O să ne lovim de fundul oceanului?

— Încearcă să n-o faci, îi răspunse Mancuso. Asta ar putea agrava fisura.

— Grozav, mormăi Ryan.

Octombrie Roşu încetini coborârea, virând către est când ajunse sub zona opacă. Ramius voia să o interpună între ei şi submarinul *Alfa*, iar Mancuso îşi spuse că până la urmă au şanse să scape. Dar, dacă supravieţuiau, voia neapărat să arunce şi el o privire la planurile navei.

Dallas

— Sonar, trimite două impulsuri acustice de intensitate slabă spre submarinul nuclear. Dar, domnule Laval, aş vrea să nu mai audă şi altcineva semnalul.

— Am înţeles.

Operatorul-şef făcu reglajele necesare şi lansă cele două semnale.

— Perfect! Cabina de comandă, aici sonarul, l-am găsit! Relevment 2-0-3, distanţă 1 800 de metri. Nu este pe fundul mării. Repet, *nu* este pe fundul mării.

— Cârma 15 grade la stânga, curs 2-0-3, ordonă Chambers.

— 15 grade stânga, am înţeles! confirmă timonierului. Noul curs este 2-0-3. Domnule, cârma e acum la 15 grade.

— Frenchie, spune-mi mai multe despre submarinul nuclear!

— Domnule aud… nişte zgomote de pompă, cred… se mişcă încet, acum are cursul 2-0-1. Pot să-l urmăresc cu sonarul pasiv, să trăiţi.

— Thompson, trasează cursul submarinului nuclear! Domnule Goodman, mai avem racheta MOSS gata de lansare?

— Da, domnule! îi răspunse ofiţerul de la torpile.

V.K. Konovalov

— L-am distrus? întrebă zampolit-ul.

— Probabil că da, îi răspunse Tupolev, nici el sigur de rezultat. Trebuie să ne apropiem ca să ne convingem. Drept înainte, încet.

— Drept înainte, încet.

Pogy

Pogy se afla la 1 800 de metri de *Konovalov* şi continua să-l hărţuiască folosind sonarul activ.

— S-a pus în mişcare, să trăiţi. Atât cât să-l văd pe sonarul pasiv, raportă operatorul-şef Palmer.

— Foarte bine, opreşte semnalele, spuse Wood.

— Da, să trăiţi. Am oprit semnalele.

— Avem o soluţie de tragere?

— Totul e pregătit, îi răspunse Reynolds. Mai e un minut şi 18 secunde. Ambele torpile sunt gata.

— Înainte, viteza: o treime!

— Înainte, o treime!

Pogy încetini. Comandantul se întreba ce pretext ar putea invoca să tragă.

Octombrie Roşu

— Domnule comandant, un sonar american ne-a trimis un semnal acustic de la nord-nord-est. Un impuls de intensitate slabă, probabil că e pe-aproape.

— Crezi că putem lua legătura prin telefonul subacvatic?

— Da, domnule!

— Domnule Ramius, îmi acordaţi permisiunea să iau legătura cu nava mea, întrebă Mancuso.

— Da.

— Jones, stabileşte legătura!

— Am înţeles! Frenchie, aici Jonesy, mă auzi? strigă operatorul şi se uită la microfon încruntat. Frenchie, răspunde!

Dallas

— Comanda, aici sonarul, Jonesy ne-a contactat prin telefonul subacvatic.

Chambers ridică receptorul aflat la postul de comandă.

— Jones, aici Chambers. Care e starea navei?

Mancuso luă microfonul.

— Wally, sunt Mancuso, zise el. Am fost loviţi de o torpilă la mijlocul navei, dar rezistă.

— Puteţi să vă interpuneţi?

— Da. Începem chiar acum. Terminat.

Chambers închise telefonul.

— Goodman, inundă tubul pentru MOSS. Noi venim în urma lui. Dacă submarinul *Alfa* trage în simulator, îi eliminăm. Pregăteşte-o pentru o distanţă de 1 800 de metri, apoi s-o ia spre sud.

— Am înţeles, domnule. Am deschis trapa exterioară.

— Lanseaz-o!

— Am lansat, domnule!

Momeala înainta cu 20 de noduri pentru a se îndepărta de pe *Dallas,* apoi încetini. Torpila avea în porţiunea anterioară un puternic emiţător sonar care pornea o bandă de casetofon şi transmitea sunetele specifice unui submarin din clasa 688. Din patru în patru minute trecea de la modul de operare sonor la cel silenţios. *Dallas* venea la o mie de metri în urma torpilei momeală, coborând câteva sute de metri sub traiectoria acesteia.

Konovalov se apropia precaut de frontul de bule de aer, urmat la nord de *Pogy.*

— Trage în simulator, nenorocitule, spuse încet Chambers.

Dar toţi cei din centrul de atac îl auziră şi încuviinţară fără să clipească.

Octombrie Roşu

Ramius estimă că acum zona opacă se afla între ei şi submarinul *Alfa.* Ordonă ca maşinile să fie repornite, iar *Octombrie Roşu* se îndreptă spre nord-est.

V.K. Konovalov

— Cârma la stânga, zece grade, ordonă Tupolev cu voce scăzută. O să ocolim zona moartă pe la nord, ca să vedem dacă

ţinta a supravieţuit. Mai întâi trebuie filtrat zgomotul.

— Nimic nou, deocamdată, raportă micimanul. Nu sunt zgomote de impact cu fundul mării, nici ale distrugerii navei… Avem un contact nou, la 1-7-0… E o altă semnătură, tovarăşe comandant, are o singură elice… Pare să fie un submarin american.

— Încotro se îndreaptă?

— Spre sud, cred. Da, spre sud… Acum se aude altfel. Sigur e american.

— Un submarin american a lansat un simulator. Îl ignorăm.

— Îl ignorăm? întrebă *zampolit*-ul.

— Tovarăşe ofiţer politic, dacă v-aţi fi îndreptat spre nord şi apoi aţi fi fost lovit de o torpilă, v-aţi duce spre sud? Da, dumneavoastră aşa aţi face, dar nu şi Marko. E prea evident. Americanul asta ne întinde o cursă ca să ne îndepărteze de *Octombrie Roşu.* O manevră stângace. Marko ar proceda altfel. El ar merge spre nord. Îl cunosc bine, ştiu cum gândeşte. Acum se îndreaptă spre nord sau nord-est. Dar americanii n-ar fi lansat un simulator dacă *Octombrie* ar fi distrus. De unde deducem că e doar avariat. O să-l găsim şi o să-l lichidăm, spuse Tupolev calm, absorbit cu totul de vânătoarea lui *Octombrie Roşu,* rememorând tot ce învăţase de la maestrul lui.

Acum le va dovedi tuturor că el era noul maestru. Nu avea mustrări de conştiinţă. Tupolev îşi împlinea destinul…

— Dar americanii…

— Nu vor trage, tovarăşe, zise Tupolev cu un zâmbet vag. Dacă ar fi putut să tragă, până acum ne elimina cel aflat la nord. Nu au voie să tragă. Mai întâi trebuie să ceară permisiunea s-o facă, la fel ca noi, cu deosebirea că noi avem deja permisiunea asta şi suntem în avantaj. Acum ne aflăm în locul unde a fost impactul cu torpila, iar când trecem de zona turbulenţelor, o să-l găsim din nou. Şi atunci n-o să ne mai scape.

Octombrie Roşu

Nu puteau să recurgă la şenilă. Era parţial distrusă de torpilă. *Octombrie Roşu* înainta cu şase noduri, propulsat de elice, care făceau mai mult zgomot decât celălalt sistem de propulsie. Semăna destul de mult cu un exerciţiu obişnuit de protejare a unui submarin strategic. Numai că la exerciţii se presupunea

întotdeauna că submarinele de atac din escortă puteau să tragă pentru a-l înlătura pe inamic…

— Cârma la stânga, ne întoarcem, ordonă Ramius.

— Cum? întrebă Mancuso uluit.

— Domnule Mancuso, ia gândiţi-vă puţin, spuse Ramius uitându-se la Ryan ca să se asigure că acesta îndeplinea ordinul primit.

Ceea ce şi făcea, fără să înţeleagă de ce.

— Ia gândiţi-vă, domnule Mancuso, repetă Ramius. Ce se întâmplă de fapt? Moscova i-a ordonat unui submarin să rămână în urmă, probabil unuia din clasa *Politovski*, sau *Alfa,* cum îi spun americanii. Îi cunosc pe toţi comandanţii submarinelor din clasa asta. Toţi tineri şi a… agresivi, nu? Da, ăsta e cuvântul. Probabil că şi-a dat seama că nu am fost distruşi. Dacă ştie că am scăpat, o să vrea să ne urmărească în continuare. Deci nu ne rămâne decât să ne întoarcem ca o vulpe şi să-l lăsăm să treacă pe lângă noi.

Lui Mancuso nu-i plăcea soluţia. Ryan simţea asta şi fără să-l privească.

— Nu putem trage. Nici oamenii dumneavoastră nu au voie. Nu putem să fugim de el, e mai rapid ca noi. Nu putem nici să ne ascundem, sonarul lui e mai bun. Se va îndrepta spre est, o să se folosească de viteza navei să ne ajungă şi de sonar să ne găsească. Dacă mergem spre vest, avem cele mai mari şanse să scăpăm. Nu se aşteaptă la mişcarea asta.

Lui Mancuso tot nu-i plăcea ideea, dar, trebuia să recunoască, era o soluţie inteligentă. Prea inteligentă. Se întoarse la hartă. Nu era nava lui, totuşi.

Dallas

— Ticălosul ăsta a trecut pe lângă simulator fără să clipească. Ori l-a ignorat, ori nu l-a auzit. Acum e la travers de noi, o să ajungem în puţin timp chiar în unghiul mort al sonarului, raportă Laval.

Chambers înjură printre dinţi.

— A căzut şi varianta asta. Cârma dreapta, 15 grade.

Măcar *Dallas* nu fusese detectat. Submarinul reacţionă rapid la comenzi.

— Trecem în spatele lui.

Pogy

Pogy era la un kilometru şi jumătate de babordul lui *Alfa*. Îl urmăreau pe sonar pe *Dallas* şi observă că îşi schimbă direcţia. Comandantul Wood nu mai ştia ce să mai facă. Cea mai simplă soluţie ar fi fost să tragă, dar nu îi era permis. Se gândi dacă s-o facă pe cont propriu. Instinctul îi spunea să tragă. Submarinul *Alfa* îi „vâna” pe americani… Dar nu putea să cedeze instinctelor. Pe primul plan era datoria.

„Nimic nu e mai grav decât excesul de încredere în sine”, reflectă el cu amărăciune. Premisa întregii operaţiuni a fost că nu vor avea pe nimeni prin preajmă, iar, dacă ar fi apărut cineva, submarinele de atac ar fi trebuit să avertizeze submarinul nuclear din timp. Toată întâmplarea avea o morală, dar Wood nu avea dispoziţia necesară să se gândească acum la asta.

V.K. Konovalov

— Avem un contact, raporta micimanul la microfon. În faţă, aproape drept înainte. Merge cu elice şi înaintează cu viteză mică. Relevment 0-4-4, distanţa necunoscută.

— E *Octombrie Roşu?* întrebă Tupolev.

— Nu ştiu deocamdată, tovarăşe comandant. Ar putea fi un submarin american. Vine chiar spre noi, cred.

— Fir-ar al naibii! izbucni Tupolev uitându-se prin cabina de comandă.

Era posibil să fi trecut pe lângă *Octombrie Roşu?* Sau poate acesta fusese distrus deja?

Dallas

— El ştie că suntem aici, Frenchie? întrebă Chambers revenind la sonar.

— Imposibil, zise Laval clătinând din cap. Suntem exact în faţa lui. Staţi puţin… spuse operatorul şi se încruntă. Avem încă un contact, mult în spatele submarinului *Alfa.* Probabil e *Octombrie Roşu.* Dumnezeule mare! Cred că se întoarce. Foloseşte elicele,

nu chestia aia ciudată.

— Care e distanţa până la *Alfa?*

— Mai puţin de 3 000 de metri, domnule.

— Drept înainte, viteza: două treimi! Zece grade stânga! ordonă Chambers. Frenchie, trimite un semnal, dar cu sonarul pentru gheaţă. Poate nu ştie ce e. Fă-l să creadă că noi suntem submarinul *Octombrie Roşu.*

— Am înţeles, domnule!

V.K. Konovalov

— Impuls acustic de înaltă frecvenţă la pupa! strigă micimanul. Nu seamănă cu sonarul pe care-l au americanii, tovarăşe căpitan.

Tupolev fu luat prin surprindere. Era un submarin american? Cel de la babord sigur era american. Atunci însemna că ăsta e *Octombrie Roşu.* Marko îl păcălise. Aşteptase în linişte să treacă pe lângă el ca să poată să tragă în ei!

— Maşinile înainte, cârma la stânga, maxim!

Octombrie Roşu

— Avem un contact! strigă Jones. Drept înainte. Staţi puţin… E submarinul *Alfa!* E foarte aproape! Întoarce! Cineva îi trimite impulsuri acustice din partea cealaltă. Doamne, chiar că-i aproape! Domnule comandant, submarinul *Alfa* nu apare punctiform. Am semnale distincte de la maşini şi elice.

— Domnule Ramius, zise Mancuso.

Cei doi comandanţi se uitară unul la celălalt cu acelaşi gând, ca şi cum ar fi comunicat prin telepatie. Ramius încuviinţă.

— Află distanţa până la *Alfa.*

— Jonesy, trimite-i nenorocitului un impuls acustic! strigă Mancuso alergând spre pupa.

— Da, să trăiţi.

Sonarul era setat la maxim. Jones trimise un singur impuls, pentru a afla distanţa.

— Submarinul e la 1 400 de metri. Elevaţie zero. Suntem la acelaşi nivel.

— Domnule Mancuso, spuneţi-i operatorului dumneavoastră să

afle distanţa şi direcţia submarinului! spuse Ramius apăsând cu putere pe semnalizatorul electric.

— Jonesy, acum tu te ocupi de controlul tirului. Găseşte-i coordonatele!

V.K. Konovalov

— Un impuls la tribord de la un sonar activ, distanţa necunoscută, direcţia 0-4-0. Ţinta dinspre larg a măsurat distanţa până la noi, spuse micimanul.

— Află distanţa! ordonă Tupolev.

— E prea în urmă, tovarăşe comandant. Deja dispare la pupa.

Unul din ele era *Octombrie Roşu*, dar care? Putea să-şi asume riscul de a trage asupra unui submarin american? Imposibil.

— Soluţie de tragere pentru submarinul din faţă?

— E nerecomandabil, îi răspunse *starpom*-ul. Face manevre şi accelerează.

Micimanul se concentra asupra ţintei dinspre vest.

— Tovarăşe comandant, contactul din faţă nu e sovietic. Repet, nu e sovietic. Contactul din faţă e american.

— *Care* din ele? urlă Tupolev.

— La vest şi la nord-vest sunt nave americane. Ţinta de la est e necunoscută.

— Stânga maxim!

— Cârma la stânga maxim, confirmă cârmaciul.

— Ţinta e în spatele nostru. Trebuie s-o ochim şi să tragem în timpul întoarcerii. Fir-ar să fie, avem viteză prea mare. Redu la o treime!

În mod normal, *Konovalov* vira cu rapiditate, dar reducerea vitezei transformă elicea într-o frână care încetinea manevra. Cu toate astea, Tupolev acţionase bine. Trebuia să îndrepte tuburile torpilelor în direcţia ţintei şi să încetinească suficient încât sonarul să-i poată da o soluţie de tragere precisă.

Octombrie Roşu

— Bun, *Alfa* virează în continuare de la dreapta spre stânga… Zgomotele de propulsie sunt mai slabe. Au redus din putere, spuse Jonesy nedezlipindu-şi ochii de pe ecran.

Prin minte îi treceau cu rapiditate calcule privind traiectoria, viteza şi distanţa.

— Distanţă la 1 100 de metri. Încă mai întoarce. O să facem ce cred eu?

— Aşa se pare.

Jones trecu sonarul activ pe modul automat.

— Trebuie să vedem cât întoarce. Dacă e isteţ, o ia spre sud şi o să fugă cât poate.

— Atunci roagă-te să nu fie isteţ, spuse Mancuso de pe culoar. Pregătiţi!

— Pregătiţi, spuse Ramius, întrebându-se dacă următoarea torpilă o să-i omoare.

— Continuă să vireze. Acum suntem la babordul lui, zise Jones ridicând privirea. Mai întâi termină manevra de întoarcere. Iată şi impulsurile.

Octombrie Roşu acceleră până la 18 noduri.

V.K. Konovalov

— L-am prins, spuse micimanul. Distanţa: 1 000 de metri, direcţia: 0-4-5. Elevaţie: zero.

— Fiţi pregătiţi pentru tragere! ordonă Tupolev.

— Unghiul trebuie să fie zero. Ne mişcăm prea rapid, spuse *starpom*-ul.

Pregăti soluţia de tragere cât de repede putu. Submarinele se apropiau acum unul de celălalt cu peste 40 de noduri.

— Numai tubul cinci e pregătit de tragere! Tubul inundat, trapa exterioară deschisă. Pregătit!

— Trageţi!

— Tubul cinci, lansat! spuse *starpom*-ul apăsând cu putere pe butonul de comandă.

Octombrie Roşu

— Distanţa s-a redus la 900 de metri, elice de toată viteza! O torpilă în apă drept înainte! Un „peşte” vine direct spre noi!

— Ignoră, urmăreşte submarinul *Alfa!*

— Am înţeles! *Alfa* e la 2-2-5 şi se stabilizează. Trebuie să virăm la stânga, domnule!

— Ryan, cinci grade stânga, curs 2-2-5, îi ordonă el lui Ryan.

— Torpila se apropie cu viteză, domnule, spuse Jones.

— Las-o! Urmăreşte submarinul!

— Am înţeles. Relevment 2-2-5. La fel ca „peştele”.

Viteza rezultantă acoperi rapid distanţa dintre cele două submarine. Torpila se apropia de *Octombrie Roşu* cu o viteză şi mai mare, dar avea încorporat un dispozitiv de siguranţă. Pentru a nu exploda de la lansare, torpilele nu se armau decât la 500-1 000 de metri de nava care le lansase. Dacă *Octombrie Roşu* se apropia de *Alfa* suficient de repede, putea să scape.

Octombrie Roşu depăşise 20 de noduri.

— Distanţa până la submarinul *Alfa* e de 700 de metri, relevment 2-2-5. Torpila este foarte aproape, mai sunt câteva secunde până la impact.

Jones se făcu mic, fără să-şi dezlipească nici o clipă privirea de la ecran.

Clang!

Torpila se înfipse în centrul provei emisferice a lui *Octombrie Roşu.* Mecanismul de siguranţă îi mai lăsa încă o sută de metri până la detonare. În uima impactului, torpila se sparse în trei bucăţi, care rămaseră în urma submarinului ce accelera.

— O torpilă falsă! zise Jones râzând. Slavă Domnului! Ţinta e în continuare la 2-2-5, distanţă 700 de metri.

V.K. Konovalov

— Nici o explozie? se miră Tupolev.

— Din cauza mecanismelor de siguranţă! scrâşni *starpom*-ul*.*

Asta fiindcă a trebuit să lanseze torpila prea repede.

— Şi ţinta unde e acum?

— Relevment constant 0-4-5, tovarăşe comandant, îi răspunse micimanul şi se apropie cu viteză.

Tupolev păli:

— Cârma la stânga maxim, cu toată viteza!

Octombrie Roşu

— Virează! Alfa virează spre dreapta! zise Jones. Relevment 2-3-0, uşor neclară. Trebuie o corecţie spre dreapta, domnule!

— Cinci grade dreapta, îi ordonă Ramius lui Ryan.

— Cârma e la cinci grade dreapta, îi răspunse el.

— Ba nu, cârma la zece grade dreapta! reveni Ramius asupra ordinului anterior.

Desenase traiectoria celuilalt submarin pe hârtie. În plus, cunoştea bine submarinul *Alfa.*

— Dreapta, zece grade, spuse Ryan.

— Efectul de proximitate, distanţa actuală 400 de metri, relevment 2-2-5 faţă de centrul ţintei. Ţinta se extinde la stânga şi la dreapta, mai mult la stânga, anunţa Jones rapid. Distanţa 300 de metri şi scade. Unghiul de elevaţie zero, suntem la acelaşi nivel cu ţinta. Distanţa 250 de metri, relevment 2-2-5 faţa de centrul ţintei. Nu putem să ratăm, dom’ comandant.

— O să intrăm în plin! strigă Mancuso.

Tupolev ar fi trebuit să schimbe adâncimea navei. Dar el se baza pe viteza şi manevrabilitatea submarinului *Alfa,* uitând că Ramius cunoştea bine capacităţile navei.

— Contact foarte puternic… Ecou instantaneu, domnule.

— Pregătiţi-vă pentru impact!

Ramius uitase să pornească alarma de coliziune. O activă cu doar câteva secunde înaintea impactului.

Octombrie Roşu îl lovi pe *Konovalov* ceva mai în spate de mijlocul navei, sub un unghi de 30 de grade. Forţa coliziunii zdrobi coca din titan a lui *Konovalov* şi turti prova lui *Octombrie Roşu* ca pe-o cutie de bere.

Ryan nu se asigurase bine înainte de impact. Fu proiectat în faţă şi se lovi cu capul de panoul de control. La pupa, Williams fu aruncat din pat, dar Noyes îl prinse înainte să se lovească de podea cu capul. Sistemele sonar ale lui Jones fură măturate pur şi simplu. *Octombrie Roşu* trecu pe deasupra lui Konovalov, cu chila raşchetându-i puntea în momentul în care inerţia îi imprimă o mişcare ascendentă.

V.K. Konovalov

Konovalov fusese proiectat cu multe compartimente etanşe, în situaţia de faţă, acest lucru nu îi fu de ajutor. Două dintre compartimente fură instantaneu inundate de apa oceanului, iar peretele etanş dintre postul de comandă şi compartimentele de la pupa cedă după câteva clipe din cauza unei deformări a

carenei. Ultimul lucru pe care îl văzu Tupolev fu valul înspumat care venea dinspre tribord. Submarinul *Alfa* se aplecă spre babord, răsucit din cauza frecării cu chila lui *Octombrie Roşu*. În câteva secunde, submarinul se răsturnă. În interiorul lui, oamenii se rostogoleau ca nişte jucării. Jumătate din echipaj se îneca deja. Se desprinse de *Octombrie Roşu,* iar compartimentele inundate îl traseră spre fundul oceanului, cu pupa înainte. Ultimul act conştient al ofiţerului politic fu să tragă de mânerul balizei de avarie, dar în zadar: submarinul era răsturnat şi cablul se încurcă în resturile navei. Singurul semn al mormântului lui *Konovalov* erau miliardele de bule de aer care se ridicau la suprafaţă.

Octombrie Roşu

— Mai trăim? întrebă Ryan sângerând abundent.

— Cârmele de adâncime în poziţie de urcare! strigă Ramius.

— Cârmele sunt ridicate! zise Ryan trăgând de manşă cu stânga în timp ce cu dreapta îşi acoperea rănile.

— Raportaţi avariile! ordonă Ramius în ruseşte.

— Reactorul e intact, îi răspunse imediat Melekin. Panoul de avarie arată gură de apă în compartimentul torpilelor. Am introdus aer sub presiune înăuntru, pompa este pornită. Recomandăm ieşirea la suprafaţă pentru evaluarea avariilor.

— *Da!* îi răspunse Ramius în limba rusă.

Şchiopătă până la panoul de control şi evacuă apa din tancurile de balast.

Dallas

— Dumnezeule mare, zise operatorul-şef de la sonar, cineva s-a ciocnit de altcineva. Aud zgomotele de colaps ale navei care se scufundă şi zgomote de urcare pentru cealaltă. Dar nu-mi dau seama care-i unul şi care-i celălalt. Ambele au maşinile oprite.

— Aduceţi nava la adâncime periscopică imediat! ordonă Chambers.

Octombrie Roşu

Era 16.54, ora locală, atunci când *Octombrie Roşu* ieşi la suprafaţa Oceanului Atlantic pentru prima oară, la 70 de kilometri sud-est de Norfolk. Nici o altă navă nu era la vedere.

— Sonarul e distrus, domnule comandant, zise Jones apăsând pe taste. E făcut praf, e mort. Mai sunt nişte hidrofoane laterale ca vai de ele. Nimic activ, nici staţia *gertrude.*

— Du-te în faţă, Jonesy! Te-ai descurcat foarte bine.

Jones scoase şi ultima ţigară din pachet.

— Şi altă dată, cu plăcere… dar să ştiţi că plec la vară, trebuie.

Bugaiev venea în urma lui la prova, încă asurzit şi ameţit după impactul cu torpila.

Octombrie plutea nemişcat la suprafaţă, cu etrava în apă şi canarisit la babord 20 de grade din cauza tancurilor de balast distruse.

Dallas

— Ca să vezi! zise Chambers. Apoi luă microfonul. Vă vorbeşte comandantul navei. Au reuşit să distrugă submarinul *Alfa!* Oamenii noştri sunt în siguranţă. Acum ne ridicăm la suprafaţă. Pregătiţi echipele de salvare şi avarii!

Octombrie Roşu

— Sunteţi bine, domnule Ryan? îl întrebă Jones uitându-se atent la faţa lui. Arătaţi de parcă aţi spart nişte geamuri cu capul, domnule.

— Trebuie să ne facem griji când nu sângerează, spuse Ryan ameţit.

— Probabil că aveţi dreptate, zise Jones tamponându-i tăieturile de pe faţă cu batista lui. Dar sper măcar că nu conduceţi mereu aşa prost, domnule.

— Domnule comandant Ramius, îmi permiteţi să urc pe punte şi să iau legătura cu nava mea? întrebă Mancuso.

— Sigur, s-ar putea să avem nevoie de ajutor la reparaţii.

Mancuso îşi puse haina, verificând dacă staţia radio mai era în buzunar, unde o lăsase. Peste 30 de secunde se afla pe punte, în timp ce scruta orizontul, *Dallas* ieşi la suprafaţă. Cerul era mai frumos ca oricând.

Nu distingea figura celuilalt de la distanţa de 400 de metri, dar probabil că era Chambers.

— *Dallas*, aici Mancuso.

— Domnule comandant, sunt eu, Chambers. Sunteţi bine?

— Da! Dar s-ar putea să avem nevoie de ajutor. Prova e şifonată şi am încasat o torpilă la mijloc.

— Se vede, Bart. Ia uită-te în jos!

— Dumnezeule mare!

Spărtura cu marginile sfâşiate era spălată de valuri, pe jumătate afară din apă, iar submarinul era foarte înclinat la prova. Mancuso se miră cum de încă mai plutea, dar nu era deloc momentul pentru întrebări.

— Apropie-te, Wally şi scoate barca!

— Imediat Echipele de salvare şi avarii sunt pregătite, iar eu… iată-l şi pe celălalt prieten al nostru, zise Chambers.

Pogy ieşi la suprafaţă la 300 de metri în faţa lui *Octombrie Roşu.*

— *Pogy* spune că zona e liberă. Nu suntem decât noi. Parcă am mai auzit asta! zise Chambers fără nici o urmă de veselie. Ce ziceţi de o transmisie radio?

— Nu, hai să vedem mai întâi dacă ne descurcăm!

Dallas se apropie de *Octombrie Roşu*. În câteva minute, submarinul lui Mancuso opri la 60 de metri de babord, iar cei zece oameni din barcă îşi croiau drum luptând cu valurile. Până acum numai câţiva oameni de la bordul lui *Dallas* ştiau ce se întâmplă de fapt. Acum aflaseră toţi. Îi vedea cum arătau spre navă şi vorbeau aprins. Ce mai poveste pentru ei!

Avariile nu erau atât de grave pe cât se temeau ei. Compartimentul torpilelor nu era inundat, dar un senzor deteriorat în urma impactului dăduse o alarmă falsă. Tancurile de balast de la prova erau sparte iremediabil, dar submarinul era atât de mare, iar rezervoarele atât de compartimentate, încât prova nu coborâse decât cu 2,5 metri. Înclinarea către babord nu prezenta pericol. În două ore fisura din cabina radio era reparată şi, după o lungă discuţie între Ramius, Melekin şi Mancuso, se decise că puteau intra din nou în imersiune cu condiţia să menţină o viteză redusă şi să nu depăşească adâncimea de 30 de metri. Era clar că vor ajunge la Norfolk cu întârziere.

A OPTSPREZECEA ZI
LUNI, 20 DECEMBRIE

Octombrie Roşu

Ryan era acum din nou în vârful chioşcului datorită lui Ramius, care îi spuse că merită răsplătit. La rândul său, Jack îl ajută pe comandant să urce scara până pe pasarelă. Mancuso îi însoţi. La postul de comandă se afla acum un echipaj american şi fusese suplimentat numărul celor din sala maşinilor, aşa încât acum se puteau organiza oarecum pe carturi. Problema infiltraţiei din cabina radio nu se rezolvase în totalitate, dar fisura era deasupra liniei de plutire. Compartimentul fusese golit de apă şi canarisirea lui *Octombrie Roşu* se redusese cu 15 grade. Prova rămânea afundată, dar se compensa parţial datorită golirii tancurilor de balast neafectate. Etrava turtită îi dădea submarinului un aspect asimetric, greu de sesizat sub cerul înnorat. *Dallas* şi *Pogy* se aflau în imersiune, undeva în spate, urmărind apariţia altor nave în timp ce se apropiau de capurile Henry şi Charles. Mult în urma lor se îndrepta spre şenal un vas care transporta gaze naturale lichefiate. Paza de coastă interzisese traficul obişnuit pentru a permite bombei plutitoare să navigheze fără probleme până la terminalul de gaz natural de la Cove Point în Maryland. Aceasta era acoperirea. Ryan se întreba cum de l-a convins marina pe comandantul navei să pretindă că are probleme la maşini sau altceva de genul ăsta, încât să întârzie sosirea. Erau cu şase ore în urma programului stabilit. Cei din marina militară au fost probabil foarte agitaţi până ce submarinul s-a ridicat în sfârşit la suprafaţă, cu 40 de minute în urmă, când au fost detectaţi imediat de o aeronavă Orion care patrula în zonă.

Luminile roşii şi verzi ale geamandurilor le făceau cu ochiul, dansând la intrarea în port. În spatele lor vedea luminile tunelului din Chesapeake Bay, dar nu se distingeau farurile maşinilor. Probabil CIA înscenase un teribil accident pentru a închide traficul, poate un camion sau chiar două, pline cu ouă sau benzină. Ceva creativ.

— E prima oară când vedeţi America? întrebă Ryan, mai mult de dragul conversaţiei.

— Da, n-am mai fost în nici o ţară occidentală. Am fost o dată în Cuba, dar sunt mulţi ani de atunci.

Ryan se uită spre nord şi apoi spre sud. Din câte îşi dădea seama, intraseră deja în port.

— Atunci vă urez bun venit acasă, domnule comandant Ramius. În ceea ce mă priveşte, eu sunt foarte fericit c-aţi ajuns aici.

— Chiar mai fericit că ai ajuns şi dumneata, observă Ramius.

Ryan începu să râdă zgomotos.

— Să fiu al naibii dacă nu-i aşa. Mulţumesc din nou că m-aţi lăsat să stau aici, la suprafaţă.

— O favoare pe care o meritaţi, domnule Ryan.

— Mă cheamă Jack, domnule.

— Vine de la John, nu-i aşa? îl întrebă Ramius. John e la fel cu Ivan, nu?

— Se apropie remorcherul, le arătă Mancuso.

Comandantul american avea o vedere foarte bună. Ryan zări cu ajutorul binoclului vasul abia după un minut. Era o umbră care abia se distingea în noapte, la mai bine de un kilometru de ei.

— *Sceptre*, aici remorcherul *Paducah.* Se aude? Terminat.

Mancuso a scos din buzunar staţia radio.

— *Paducah*, aici *Sceptre.* Bună dimineaţa! spuse el cu accent britanic.

— Domnule comandant, vă rog să ne urmaţi.

— Foarte bine, *Paducah.* Aşa o să facem. Terminat.

HMS *Sceptre* era numele unui submarin de atac englez. „Cine ştie pe unde era, se gândi Ryan, patrulând în jurul insulelor Falkland sau prin altă zonă îndepărtată, aşa încât venirea ei la Norfolk să nu fie decât un fapt de rutină, deloc neobişnuit şi greu de dezminţit.” Era clar că se avusese în vedere posibilitatea ca un agent străin să devină suspicios în legătură cu sosirea unui submarin necunoscut.

Remorcherul se apropie cam la o sută de metri, apoi întoarse ca să-i conducă, cu o viteză de cinci noduri. Nu era aprinsă decât o singură lumină roşie de navigaţie.

— Sper să nu dăm peste nave civile, spuse Mancuso.

— Dar aţi spus că e închisă intrarea în port, zise Ramius.

— E posibil să vină din larg vreun aiurit cu o barcă cu pânze. Publicul are trecere liberă prin şantier spre canalul Dismal

Swamp şi ai naibii nici nu-s vizibili pe radar.

— Era o nebunie!

— E o ţară liberă, domnule comandant, îi spuse calm Ryan. O să mai treacă o vreme până o să înţelegeţi cu adevărat ce înseamnă libertatea. Cuvântul e adesea folosit greşit, dar cu timpul o să vă convingeţi cât de înţeleaptă a fost decizia pe care aţi luat-o.

— Dumneavoastră locuiţi aici? îl întrebă Ramius pe Mancuso.

— Da, escadra mea are baza în Norfolk. Eu locuiesc în Virginia Beach, cam pe acolo. Probabil că n-o să ajung acasă prea curând. O să ne trimită din nou în larg. N-au de ales. Şi uite-aşa mai trece un Crăciun departe de ai mei. Riscurile meseriei.

— Aveţi familie?

— Da, domnule comandant. Sunt căsătorit şi am doi băieţi. Michael are opt ani, iar Dominic – patru. S-au obişnuit să nu-l prea vadă pe tati.

— Şi dumneata? îl întrebă el pe Ryan.

— Am un băiat şi o fată. Sper că o să ajung acasă de Crăciun. Îmi pare rău, domnule comandant. Ştiţi, o vreme am avut şi eu îndoielile mele. După ce se mai liniştesc lucrurile, mi-ar plăcea să ne întâlnim să sărbătorim.

— O să aveţi o notă de plată imensă, zâmbi Mancuso.

— O trimit la CIA.

— Şi CIA ce va face cu noi? întrebă Ramius.

— Cum vă spuneam, domnule comandant, peste un an o să aveţi fiecare un rost aici, oriunde o să alegeţi să staţi şi orice veţi dori să faceţi.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. Ne mândrim cu ospitalitatea noastră şi, dacă sunt transferat înapoi de la Londra, dumneavoastră şi colegii sunteţi oricând bine-veniţi în casa mea.

— Remorcherul cârmeşte la stânga, le arătă Mancuso.

Conversaţia devenise prea siropoasă pentru gustul lui.

— Daţi ordinele necesare, domnule comandant, îi spuse Ramius.

La urma urmelor, era portul lui Mancuso.

— Cârma la stânga, cinci grade, zise Mancuso la microfon.

— Cinci grade la stânga, am înţeles, răspunse timonierul. Domnule comandant, cârma este la cinci grade stânga.

— Foarte bine.

Paducah se angajă pe şenalul principal, trecând pe lângă

Saratoga care aştepta sub o macara imensă şi se îndreptă spre lungul şir de docuri care se întindea de-a lungul şantierului naval din Norfolk. Şenalul era liber, nu se vedeau decât remorcherul şi *Octombrie Roşu.* Ryan se întrebă dacă *Paducah* avea un echipaj obişnuit sau acesta era format numai din amirali. Ambele variante erau la fel de probabile.

Norfolk, Virginia

După 20 de minute ajungeau la destinaţie. Docul 8-10 era nou, construit special pentru submarinele strategice din clasa *Ohio.* Arăta ca o cutie uriaşă de beton cu o lungime de 300 de metri şi mai lată decât ar fi fost nevoie, iar un acoperiş de oţel îi proteja de sateliţii spion care ar fi încercat să afle dacă docul e ocupat sau nu. Se afla în zona de securitate maximă a bazei navale şi trebuia să treci de mai multe bariere de gărzi înarmate – formate din infanterişti de marină şi nu din civili – ca să te apropii de doc, nici vorbă să şi intri.

— Stop maşinile! ordonă Mancuso.

— Maşinile stop, domnule!

Octombrie Roşu încetinise de câteva minute şi mai parcurse 200 de metri până se opri. *Paducah* le dădu ocol pentru a împinge prova. Ambii comandanţi ar fi preferat să intre fără ajutor în doc, dar prova avariată le îngreuna manevrele, făcându-le nesigure. Remorcherului cu motor diesel îi trebuiră cinci minute ca să alinieze etrava către intrarea în docul umplut cu apă. Ramius dădu personal ordine către sala maşinilor ultimelor sale comenzi pe acest submarin. Nava înaintă uşor în apa întunecată, până sub acoperiş. Mancuso le ordonă marinarilor de pe punte să se ocupe de parâmele aruncate de pe chei şi submarinul se opri chiar în mijlocul bazinului. Poarta de care trecuseră se închidea şi peste se trase o prelată de mărimea unei vele mari. Numai după ce prelata fu bine aşezată, se aprinseră luminile de deasupra docului şi un grup de ofiţeri începu să strige ca suporterii înfierbântaţi de la un meci de fotbal. Nu mai lipsea decât o fanfară.

— Am terminat cu maşinile, se adresă Ramius în rusă echipajului din sala maşinilor. Apoi continuă în limba engleză cu o undă de tristeţe în voce: Iată-ne. Am ajuns.

Macaraua coborî spre ei, oprindu-se pentru a ridica pasarela

de serviciu, pe care o aşeză cu mare atenţie la prova submarinului. Când pasarela fu fixată, doi ofiţeri cu galoane până la coate începură să meargă – mai exact să alerge – pe ea. Ryan îl recunoscu pe cel din faţă. Era Dan Foster.

Şeful Statului-Major al Flotei îi salută pe ofiţeri când ajunse la marginea pasarelei, apoi îşi ridică privirea spre submarin.

— Vă cer permisiunea să urc la bordul navei.

— Se…

— Aprobă, îi suflă Mancuso.

— Se aprobă, zise răspicat Ramius.

Foster sări pe navă şi urcă grăbit scara exterioară a chioşcului. Nu era uşor, dat fiind că nava încă mai avea o înclinare considerabilă la babord. Foster răsufla greu când ajunse sus.

— Domnule comandant Ramius, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Dan Foster.

Mancuso îl ajută pe comandantul flotei să treacă de balustradă. Brusc spaţiul mic deveni foarte aglomerat. Amiralul american şi comandantul rus dădură mâna, apoi Foster îi strânse mâna şi lui Mancuso. Jack rămase la urmă.

— Se pare că uniforma ta ar trebui aranjată puţin, Ryan. Şi faţa la fel.

— Da, în sfârşit, am avut nişte probleme.

— Se vede. Ce s-a întâmplat?

Ryan nu mai stătu să-i explice. Coborî fără ca măcar să-şi ceară scuze. Nu era lumea lui. La postul de comandă toţi zâmbeau stingher, fără să spună nimic, de parcă se temeau că frumuseţea momentului s-ar evapora prea repede. Pentru Ryan acesta deja trecuse. Se uită după uşa către punte şi ieşi afară, luând tot ce adusese la bord. Străbătu pasarela, răzbind prin mulţimea adunată. Nimeni nu-i acordă atenţie. Doi infirmieri aduceau o targă şi Ryan se hotărî să aştepte pe marginea docului până îl scoteau pe Williams. Ofiţerul britanic pierduse toată aventura, fiind conştient doar în ultimele trei ore. Ryan aşteptă, fumând ultima lui ţigară rusească. Targa pe care era imobilizat Williams fu scoasă de câţiva oameni. În urma ei veneau Noyes şi medicii de pe submarin.

— Cum te mai simţi? îl întrebă Ryan mergând pe lângă targă până la ambulanţă.

— Simt că am ajuns pe uscat. Slavă Domnului!

— Şi curând o să simtă cum e să stai într-un pat de spital. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Ryan, îi spuse doctorul grăbit.

Hai să mergem, oameni buni!

Infirmierii urcară targa în ambulanţa parcată chiar dincoace de porţile imense. Într-un minut, plecase deja.

— Dumneavoastră sunteţi domnul comandor Ryan? îl întrebă un sergent din infanteria marină după ce îl salută regulamentar.

Ryan răspunse la salut.

— Da.

— Vă aşteaptă o maşină, domnule. Vă rog să mă urmaţi.

— După dumneata, sergent.

Maşina care-l aştepta era un Chevrolet gri al marinei militare care îl duse direct la aeroportul militar din Norfolk. Aici Ryan urcă într-un elicopter. Deja era prea obosit să-i mai pese chiar dacă urca într-o sanie cu reni. În timpul călătoriei de 35 de minute până la baza militară Andrews, Ryan stătu în spate singur şi se uită prin hublou. Când ateriză îl aştepta o altă maşină, care îl transportă direct la Langley.

Sediul CIA

Era 4 dimineaţa când Ryan intră în biroul lui Greer. Amiralul era înăuntru, împreună cu Moore şi Ritter. Amiralul îi oferi ceva de băut. Nu cafea, ci un pahar de whisky Wild Turkey. Cei trei directori îi strânseră mâna.

— Stai jos, băiete, îi zise Moore.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, îi spuse Greer zâmbind.

— Mulţumesc, îi răspunse Ryan şi bău cu nădejde. Acum ce urmează?

— Acum o să te interogăm, îi răspunse Greer.

— Ba nu, domnule amiral. Acum o să zbor şi eu spre casă.

Ochii lui Greer luciră vesel şi amiralul îi puse în braţe un plic pe care îl scoase din buzunarul hainei.

— Ai locuri rezervate la cursa Dulles-Londra de la ora 7.05 a.m. E primul avion spre Londra. Şi chiar trebuie să faci o baie, să te schimbi şi să îţi iei păpuşa Barbie care schiază.

Ryan dădu peste cap paharul. Efectul neaşteptat al băuturii îl făcu să lăcrimeze, dar reuşi să nu tuşească.

— Se pare că uniforma asta a văzut multe, observă Ritter.

— Şi eu la fel.

Jack strecură mâna în interiorul hainei şi scoase un pistol automat.

— Şi ăsta a fost folosit.

— Împotriva agentului GRU? Nu a fost evacuat cu restul echipajului? întrebă Moore.

— *Ştiaţi* de el? Ştiaţi şi nu mi-aţi transmis nimic, pentru numele lui Dumnezeu!

— Linişteşte-te, băiete, îi zise Moore. Am ratat cu jumătate de oră. Ghinion, dar uite c-ai scăpat. Asta contează.

Ryan era prea obosit să mai ţipe, prea obosit pentru orice, de fapt. Greer scoase un reportofon şi o foaie plină cu întrebări.

— Williams, ofiţerul englez, e destul de grav, le povestea Ryan două ore mai târziu. Totuşi doctorul a spus că o să supravieţuiască. Submarinul rămâne acolo. Prova e făcută praf şi mai e şi o gaură de toată frumuseţea unde ne-a lovit torpila. Au avut dreptate în legătură cu navele *Taifun*, domnule amiral, ruşii le-au construit foarte robust, slavă Domnului. Ştiţi, poate că au rămas supravieţuitori pe submarinul *Alfa*...

— Îmi pare rău pentru ei, zise Moore.

Ryan înclină încet capul.

— Mi-am imaginat. Nu-mi place să ştiu că lăsăm nişte oameni să moară.

— Nici nouă, spuse judecătorul Moore, nici nouă, dar, dacă salvăm pe cineva de pe nava aia, atunci cu toate greutăţile prin care am... prin care aţi trecut, totul ar fi zadarnic. Ai vrea aşa ceva?

— Oricum sunt şanse de unu la o mie, zise Greer.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Ryan terminând al treilea pahar şi simţindu-se, fireşte, toropit.

Se aşteptase ca Moore să nu fie interesat să salveze eventualii supravieţuitori de pe *Alfa.* Dar Greer îl surprinse. Aşadar bătrânul lup de mare fusese pervertit de toată afacerea – sau de faptul că lucra la CIA – şi uitase codul de onoare al marinarului. Şi acum ce se putea spune despre Ryan?

— Nu ştiu, chiar nu ştiu.

— E război, Jack, îi zise Ritter pe un ton mai blând decât de obicei. Un război în toată regula. Te-ai descurcat excelent, băiete.

— Într-un război te descurci excelent dacă te întorci acasă viu, spuse Ryan ridicându-se şi asta intenţionez şi eu să fac chiar acum.

— Lucrurile dumitale sunt în baie, îi răspunse Greer uitându-se la ceas. Ai timp să te bărbiereşti dacă vrei.

— A, uitasem.

Ryan scoase o cheie de sub guler. I-o dădu lui Greer.

— Nu pare mare lucru, nu? Dar cu ea poţi să omori 50 de milioane de oameni. „Numele meu este Ozymandias, rege al regilor! Priviţi-mi lucrarea, atotputernicilor şi dispăreţi!” Ryan se duse la baie, dându-şi seama cât e de beat dacă a ajuns să-l citeze pe Shelley.

Ceilalţi se uitară în urma lui. Greer opri reportofonul şi se uită la cheia pe care o ţinea încă în mână.

— Mai vrei să i-l prezinţi preşedintelui?

— Nu, nu cred că e o idee bună, zise Moore. Puştiul e pe jumătate distrus şi nu pot să-l condamn. Lasă-l să ia avionul, James. O să trimitem o echipă la Londra mâine sau poimâine să încheie discuţia.

— Bine, zise Greer uitându-se la paharul gol. Cam devreme pentru băutură, nu credeţi?

Moore goli şi el cel de-al treilea pahar.

— Probabil. Dar a fost deja o zi bună, deşi încă n-a răsărit soarele. Hai să mergem, Bob. Mai trebuie să ne ocupăm de ceva.

Şantierul naval din Norfolk

Mancuso şi oamenii lui se îmbarcară pe *Paducah* înainte de zorii zilei şi se întoarseră la bordul lui *Dallas.* Submarinul din clasa 688 ieşi în larg imediat şi înainte să răsară soarele era din nou sub apă. *Pogy,* care nici nu intrase în port, urma să-şi continue misiunea iniţială, dar fără medicul de la bord. Ambele submarine primiră ordin să rămână în larg încă 30 de zile, timp în care toţi membrii echipajului urma să fie încurajaţi să uite tot ce au văzut, au auzit sau i-a nedumirit.

Octombrie Roşu rămase singur în docul care se golea, păzit de 20 de infanterişti de marină înarmaţi. Nu era ceva neobişnuit pentru docul 8-10. Un grup de ingineri şi tehnicieni atent selecţionaţi începuseră deja să-l inspecteze. Primele lucruri pe care le scoaseră de pe navă fură cărţile cu coduri din seif şi maşinile de cifrat. Ele aveau să fie transportate la National Security Agency în Fort Meade, până la prânz.

Ramius, ofiţerii lui şi efectele personale lor fură transportaţi cu autocarul spre aeroportul de pe care plecase şi Ryan. După o oră, ajunseseră deja într-o locuinţă sigură a CIA, undeva la sud

de Charlottesville, în statul Virginia. Se culcară imediat, mai puţin doi dintre ei, care rămaseră treji în faţa televizorului, deja uluiţi de viaţa pe care o descopereau în Statele Unite ale Americii.

Aeroportul Internaţional Dulles

Ryan pierdu răsăritul. Se îmbarcă într-o cursă TWA 747 care plecă din Dulles conform orarului, la 7.05 a.m. Era înnorat şi când avionul străpunse plafonul de nori spre lumină, Ryan reuşi să facă ceva cu totul nou pentru el. Pentru întâia oară în viaţa lui, Ryan adormi în timp ce zbura cu avionul.

CUPRINS